

Phế
sài
muôn
nghịch
thiên

Tiêu
Thất
Gia

Edit: kaylee

Ma
Đế
Cuông
Phị

Truyện đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mục lục

- [Chương 1: Nam Nhân Vô Sĩ \(1\)](#)
- [Chương 2: Nam Nhân Vô Sĩ \(2\)](#)
- [Chương 3: Nam Nhân Vô Sĩ \(3\)](#)
- [Chương 4: Phế Vật \(1\)](#)
- [Chương 5: Phế Vật \(2\)](#)
- [Chương 6: Phế Vật \(3\)](#)
- [Chương 7: Phế Vật \(4\)](#)
- [Chương 8: Thượng Cổ Phương Hoàng, Từ Tà! \(1\)](#)
- [Chương 9: Thượng Cổ Phương Hoàng, Từ Tà \(2\)](#)
- [Chương 10: Luyện Đan \(Một\)](#)
- [Chương 12: Luyện Đan \(Hai\)](#)
- [Chương 13: Luyện Đan \(Ba\)](#)
- [Chương 14: Luyện Đan \(Bốn\)](#)
- [Chương 15: Luyện Đan \(Năm\)](#)
- [Chương 16: Luyện Đan \(Sáu\)](#)
- [Chương 17: Luyện Đan \(Bảy\)](#)
- [Chương 18: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng \(Một\)](#)
- [Chương 19: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng \(Hai\)](#)
- [Chương 20: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng \(Ba\)](#)
- [Chương 21: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng \(Bốn\)](#)
- [Chương 22: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng \(Năm\)](#)
- [Chương 23: Phế Vật? Nói Ai? \(Một\)](#)
- [Chương 25: Phế Vật? Nói Ai? \(Hai\)](#)
- [Chương 26: Phế Vật? Nói Ai? \(Ba\)](#)
- [Chương 27: Phế Vật? Nói Ai? \(Bốn\)](#)
- [Chương 28: Lăng Gia Âm Hiếm, Gặp Được Ngụy Cơ \(Một\)](#)
- [Chương 29: Lăng Gia Âm Hiếm, Gặp Phải Ngụy Cơ \(Hai\)](#)
- [Chương 30: Lăng Gia Âm Hiếm, Gặp Phải Ngụy Cơ \(Ba\)](#)
- [Chương 31: Tuyệt Thế Mĩ Nam, Nương Tử? \(Một\)](#)

[Chương 32: Tuyệt Thế Mĩ Nam, Nương Tử? \(Hai\)](#)

[Chương 33: Tuyệt Thế Mĩ Nam, Nương Tử? \(Ba\)](#)

[Chương 34: Luyện Khí Tông Vô Si \(Một\)](#)

[Chương 35: Luyện Khí Tông Vô Si \(Hai\)](#)

[Chương 36: Luyện Khí Tông Vô Si \(Bốn\)](#)

[Chương 37: Luyện Khí Tông Vô Si \(Năm\)](#)

[Chương 38: Luyện Khí Tông Vô Si \(Sáu\)](#)

[Chương 39: Thi Vân Ghen Tị \(Một\)](#)

[Chương 40: Thi Vân Ghen Tị \(Hai\)](#)

[Chương 41: Thi Vân Ghen Tị \(Ba\)](#)

[Chương 42: Thiên Bắc Dạ Ghen \(Một\)](#)

[Chương 43: Thiên Bắc Dạ Ghen \(Hai\)](#)

[Chương 44: Thiên Bắc Dạ Ghen \(Ba\)](#)

[Chương 45: Đông Phương Thiểu Trạch Trà Thù \(Một\)](#)

[Chương 46: Đông Phương Thiểu Trạch Trà Thù \(Hai\)](#)

[Chương 47: Đông Phương Thiểu Trạch Trà Thù \(Ba\)](#)

[Chương 48: Đông Phương Thiểu Trạch Trà Thù \(Bốn\)](#)

[Chương 49: Lưu Danh Sứ Sách? Để Tiếng Xấu Muốn Đời? \(Một\)](#)

[Chương 50: Lưu Danh Sứ Sách? Để Tiếng Xấu Muốn Đời? \(Ba\)](#)

[Chương 50: Lưu Danh Sứ Sách? Để Tiếng Xấu Muốn Đời? \(Hai\)](#)

[Chương 53: Cổ Gia Lại Tới Cửa \(Một\)](#)

[Chương 54: Cổ Gia Lại Tới Cửa \(Hai\)](#)

[Chương 55: Cổ Gia Lại Tới Cửa \(Ba\)](#)

[Chương 56: Không Có Vô Si Nhất, Chi Có Vô Si Hơn \(Một\)](#)

[Chương 57: Không Có Vô Si Nhất, Chi Có Vô Si Hơn \(Hai\)](#)

[Chương 58: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi! \(Một\)](#)

[Chương 59: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi \(Hai\)](#)

[Chương 60: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi \(Ba\)](#)

[Chương 61: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi \(Bốn\)](#)

[Chương 62: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi \(Năm\)](#)

[Chương 63: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Một\)](#)

[Chương 64: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Hai\)](#)

[Chương 65: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Ba\)](#)

[Chương 66: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Bốn\)](#)

[Chương 67: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Năm\)](#)

[Chương 68: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Sáu\)](#)

[Chương 69: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Bảy\)](#)

[Chương 70: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Tám\)](#)

[Chương 71: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển \(Chín\)](#)

[Chương 72: Ta Là Người Tốt](#)

[Chương 73: Ta Là Người Tốt 2](#)

[Chương 74: Ta Là Người Tốt](#)

[Chương 75: Lăng Lão Nhân Âm Hiểm \(Một\)](#)

[Chương 76: Lăng Lão Nhân Âm Hiểm \(Hai\)](#)

[Chương 77: Thiên Bắc Dạ Tứ Giác \(Một\)](#)

[Chương 78: Thiên Bắc Dạ Tứ Giác \(Hai\)](#)

[Chương 79: Thiên Bắc Dạ Tứ Giác \(Ba\)](#)

[Chương 80: Chủ Thượng \(Một\)](#)

[Chương 81: Chủ Thượng \(Hai\)](#)

[Chương 82: Thái Tử Tới Chơi \(Một\)](#)

[Chương 83: Thái Tử Tới Chơi \(Hai\)](#)

[Chương 84: Thái Tử Tới Chơi \(Ba\)](#)

[Chương 85: Thái Tử Tới Chơi \(Bốn\)](#)

[Chương 86: Mệnh Khởi Đông Phương \(Một\)](#)

[Chương 87: Mệnh Khởi Đông Phương \(Hai\)](#)

[Chương 88: Mệnh Khởi Đông Phương \(Ba\)](#)

[Chương 89: Mệnh Khởi Đông Phương \(Bốn\)](#)

[Chương 90: Thu Phục Quý Y \(Một\)](#)

[Chương 92: Thu Phục Quý Y \(Hai\)](#)

[Chương 93: Thu Phục Quý Y \(Bốn\)](#)

[Chương 94: Thu Phục Quý Y \(Năm\)](#)

[Chương 95: Lòng Tham Của Lăng Ngọc \(Một\)](#)

[Chương 96: Lòng Tham Của Lăng Ngọc \(Hai\)](#)

[Chương 97: Lòng Tham Của Lăng Ngọc \(Ba\)](#)

[Chương 98: Lòng Tham Của Lăng Ngọc \(Bốn\)](#)

[Chương 99: Võ Giả Sơ Cấp \(Một\)](#)

[Chương 100: Võ Giả Sơ Cấp \(Hai\)](#)

[Chương 101: Võ Giả Sơ Cấp \(Ba\)](#)

[Chương 102: Võ Giả Sơ Cấp \(Bốn\)](#)

[Chương 103: Võ Vương Đối Võ Vương \(Một\)](#)

[Chương 104: Võ Vương Đối Võ Vương \(Hai\)](#)

[Chương 105: Võ Vương Đối Võ Vương \(Ba\)](#)

[Chương 106: Võ Vương Đối Võ Vương \(Bốn\)](#)

[Chương 108: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Một\)](#)

[Chương 109: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Hai\)](#)

[Chương 110: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Bốn\)](#)

[Chương 111: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Năm\)](#)

[Chương 112: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Sáu\)](#)

[Chương 113: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Bảy\)](#)

[Chương 114: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Tám\)](#)

[Chương 115: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Chín\)](#)

[Chương 116: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân \(Một\)](#)

[Chương 117: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân \(Hai\)](#)

[Chương 118: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân \(Ba\)](#)

[Chương 119: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân \(Bốn\)](#)

[Chương 120: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Một\)](#)

[Chương 121: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Hai\)](#)

[Chương 122: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Ba\)](#)

[Chương 123: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Bốn\)](#)

[Chương 124: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Năm\)](#)

[Chương 125: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Sáu\)](#)

[Chương 126: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Bảy\)](#)

[Chương 127: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Tám\)](#)

[Chương 128: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Chín\)](#)

[Chương 129: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Mười\)](#)

[Chương 130: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Mười Một\)](#)

[Chương 131: Thiên Thành, Hạ Gia \(Một\)](#)

[Chương 132: Thiên Thành, Hạ Gia \(Hai\)](#)

[Chương 133: Bán Đẩu Giá Giá Trên Trời \(Một\)](#)

[Chương 134: Bán Đẩu Giá Giá Trên Trời \(Hai\)](#)

[Chương 135: Bán Đẩu Giá Giá Trên Trời \(Ba\)](#)

[Chương 136: Bán Đẩu Giá Giá Trên Trời \(Bốn\)](#)

[Chương 137: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Một\)](#)

[Chương 138: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Hai\)](#)

[Chương 139: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Ba\)](#)

[Chương 140: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Bốn\)](#)

[Chương 141: Ba Năm \(Một\)](#)

[Chương 142: Ba Năm \(Hai\)](#)

[Chương 143: Cổ Hưởng Lâm Trờ Vê \(Một\)](#)

[Chương 144: Cổ Hưởng Lâm Trờ Vê \(Hai\)](#)

[Chương 145: Yến Hội Phong Ba \(Một\)](#)

[Chương 146: Yến Hội Phong Ba \(Hai\)](#)

[Chương 147: Yến Hội Phong Ba \(Ba\)](#)

[Chương 148: Yến Hội Phong Ba \(Bốn\)](#)

[Chương 149: Yến Hội Phong Ba \(Năm\)](#)

[Chương 150: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tó \(Một\)](#)

[Chương 151: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tó \(Hai\)](#)

[Chương 152: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tó \(Ba\)](#)

[Chương 153: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tó \(Bốn\)](#)

[Chương 154: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Một\)](#)

[Chương 155: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Hai\)](#)

[Chương 156: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Ba\)](#)

[Chương 157: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Bốn\)](#)

[Chương 158: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Năm\)](#)

[Chương 159: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Sáu\)](#)

[Chương 160: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Một\)](#)

[Chương 161: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Hai\)](#)

[Chương 162: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Ba\)](#)

[Chương 163: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Bốn\)](#)

[Chương 164: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Năm\)](#)

[Chương 165: Cố Nhược Vân Âm Hiểm \(Một\)](#)

[Chương 166: Cố Nhược Vân Âm Hiểm \(Hai\)](#)

[Chương 167: Cố Nhược Vân Âm Hiểm \(Ba\)](#)

[Chương 168: Cố Nhược Vân Âm Hiểm \(Bốn\)](#)

[Chương 169: Cố Nhược Vân Âm Hiểm \(Năm\)](#)

[Chương 170: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Một\)](#)

[Chương 171: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Hai\)](#)

[Chương 172: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Ba\)](#)

[Chương 173: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Bốn\)](#)

[Chương 174: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Năm\)](#)

[Chương 175: Thu Phục Bạch Hố \(Một\)](#)

[Chương 176: Thu Phục Bạch Hố \(Hai\)](#)

[Chương 177: Thu Phục Bạch Hố \(Ba\)](#)

[Chương 178: Thu Phục Bạch Hố \(Bốn\)](#)

[Chương 179: Thu Phục Bạch Hố \(Năm\)](#)

[Chương 180: Thu Phục Bạch Hố \(Sáu\)](#)

[Chương 181: Thu Phục Bạch Hố \(Bảy\)](#)

[Chương 182: Sát Thủ Huyền Âm Điện \(Một\)](#)

[Chương 183: Sát Thủ Huyền Âm Điện \(Hai\)](#)

[Chương 184: Sát Thủ Huyền Âm Điện \(Ba\)](#)

[Chương 185: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Một\)](#)

[Chương 186: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Hai\)](#)

[Chương 187: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Ba\)](#)

[Chương 188: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Bốn\)](#)

[Chương 189: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Năm\)](#)

[Chương 190: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Sáu\)](#)

[Chương 191: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Bảy\)](#)

[Chương 192: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Tám\)](#)

[Chương 193: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Chín\)](#)

[Chương 194: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Mười\)](#)

[Chương 195: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Mười Một\)](#)

[Chương 196: Thanh Long Thiên Khung \(Một\)](#)

[Chương 197: Thanh Long Thiên Khung \(Hai\)](#)

[Chương 198: Thanh Long Thiên Khung \(Ba\)](#)

[Chương 199: Thanh Long Thiên Khung \(Bốn\)](#)

[Chương 200: Thanh Long Thiên Khung \(Năm\)](#)

[Chương 201: Thanh Long Thiên Khung \(Sáu\)](#)

[Chương 202: Thanh Long Thiên Khung \(Bảy\)](#)

[Chương 203: Ác Có Ác Báo \(Một\)](#)

[Chương 204: Ác Có Ác Báo \(Hai\)](#)

[Chương 205: Ác Có Ác Báo \(Ba\)](#)

[Chương 206: Ác Có Ác Báo \(Bốn\)](#)

[Chương 207: Ác Có Ác Báo \(Năm\)](#)

[Chương 208: Ác Có Ác Báo \(Sáu\)](#)

[Chương 209: Báo Ứng \(Một\)](#)

[Chương 210: Báo Ứng \(Hai\)](#)

[Chương 211: Báo Ứng \(Ba\)](#)

[Chương 212: Báo Ứng \(Bốn\)](#)

[Chương 213: Báo Ứng \(Năm\)](#)

[Chương 214: Báo Ứng \(Sáu\)](#)

[Chương 215: Báo Ứng \(Bảy\)](#)

[Chương 216: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Một\)](#)

[Chương 217: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Hai\)](#)

[Chương 218: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Ba\)](#)

[Chương 219: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Bốn\)](#)

[Chương 220: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Năm\)](#)

[Chương 221: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Sáu\)](#)

[Chương 222: Phế Sài Hoàng Tử \(Một\)](#)

[Chương 223: Phế Sài Hoàng Tử \(Hai\)](#)

[Chương 224: Phế Sài Hoàng Tử \(Ba\)](#)

[Chương 225: Phế Sài Hoàng Tử \(Bốn\)](#)

[Chương 226: Phế Sài Hoàng Tử \(Năm\)](#)

[Chương 227: Phế Sài Hoàng Tử \(Sáu\)](#)

[Chương 228: Phế Sài Hoàng Tử \(Bảy\)](#)

[Chương 229: Phế Sài Hoàng Tử \(Tám\)](#)

[Chương 230: Bóng Dáng Quen Thuộc \(Một\)](#)

[Chương 231: Bóng Dáng Quen Thuộc \(Hai\)](#)

[Chương 232: Bóng Dáng Quen Thuộc \(Ba\)](#)

[Chương 233: Bóng Dáng Quen Thuộc \(Bốn\)](#)

[Chương 234: Không Chết Từ Tế Được? \(Một\)](#)

[Chương 235: Không Chết Từ Tế Được? \(Hai\)](#)

[Chương 236: Sinh Nhi Từ Không Có Cúc Hoa \(Một\)](#)

[Chương 237: Sinh Nhi Từ Không Có Cúc Hoa \(Hai\)](#)

[Chương 238: Vu Oan Giá Họa \(Một\)](#)

[Chương 239: Vu Oan Giá Họa \(Hai\)](#)

[Chương 240: Vu Oan Giá Họa \(Ba\)](#)

[Chương 241: Vu Oan Giá Họa \(Bốn\)](#)

[Chương 242](#)

[Chương 243](#)

[Chương 244: Thần Thú Huyền Vũ \(Hai\)](#)

[Chương 245: Người Hạ Gia Tới \(Một\)](#)

[Chương 246: Người Hạ Gia Tới \(Hai\)](#)

[Chương 247: Người Hạ Gia Tới \(Ba\)](#)

[Chương 248: Người Hạ Gia Tới \(Bốn\)](#)

[Chương 249: Người Hạ Gia Tới \(Năm\)](#)

[Chương 250: Người Hạ Gia Tới \(Sáu\)](#)

[Chương 251: Người Hạ Gia Tới \(Bảy\)](#)

[Chương 252: Người Hạ Gia Tới \(Tám\)](#)

[Chương 253: Người Hạ Gia Tới \(Chín\)](#)

[Chương 254: Người Hạ Gia Tới \(Mười\)](#)

[Chương 255: Người Hạ Gia Tới \(Mười Một\)](#)

[Chương 256: Người Hạ Gia Tới \(Mười Hai\)](#)

[Chương 257: Người Hạ Gia Tới \(Mười Ba\)](#)

[Chương 258: Người Hạ Gia Tới \(Mười Bốn\)](#)

[Chương 259: Người Hạ Gia Tới \(Mười Năm\)](#)

[Chương 260: Người Hạ Gia Tới \(Mười Sáu\)](#)

[Chương 261: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Một\)](#)

[Chương 262: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Hai\)](#)

[Chương 263: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Ba\)](#)

[Chương 264: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Bốn\)](#)

[Chương 265: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Năm\)](#)

[Chương 266: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Sáu\)](#)

[Chương 267: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Bảy\)](#)

[Chương 268: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Tám\)](#)

[Chương 269: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Chín\)](#)

[Chương 270: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Mười\)](#)

[Chương 271: Hạ Lão Gia Từ Tức Giận \(Một\)](#)

[Chương 272: Hạ Lão Gia Từ Tức Giận \(Hai\)](#)

[Chương 273: Hạ Lão Gia Từ Tức Giận \(Ba\)](#)

[Chương 274: Hạ Lão Gia Từ Tức Giận \(Bốn\)](#)

[Chương 275: Hạ Lão Gia Từ Tức Giận \(Năm\)](#)

[Chương 276: Hạ Lão Gia Từ Tức Giận \(Sáu\)](#)

[Chương 277: Hạ Khởi Đối Trá \(Một\)](#)

[Chương 278](#)

[Chương 279](#)

[Chương 280: Hạ Khởi Đối Trá \(Bốn\)](#)

[Chương 281](#)

[Chương 282](#)

[Chương 283: Hạ Khởi Đối Trá \(Bảy\)](#)

[Chương 284](#)

[Chương 285](#)

[Chương 286: Hạ Khởi Đối Trá \(Mười\)](#)

[Chương 287](#)

[Chương 288](#)

[Chương 289: Huyện Vũ Linh Tiêu \(Một\)](#)

[Chương 290](#)

[Chương 291](#)

[Chương 292: Huyện Vũ Linh Tiêu \(Bốn\)](#)

[Chương 293](#)

[Chương 294](#)

[Chương 295: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Hai\)](#)

[Chương 296](#)

[Chương 297](#)

[Chương 298: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Năm\)](#)

[Chương 299](#)

[Chương 300](#)

[Chương 301: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Tám\)](#)

[Chương 302](#)

[Chương 303](#)

[Chương 304: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Mười Một\)](#)

[Chương 305](#)

[Chương 306](#)

[Chương 307: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Mười Bốn\)](#)

[Chương 308](#)

[Chương 309](#)

[Chương 310: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Mười Bảy\)](#)

[Chương 311](#)

[Chương 312](#)

[Chương 313: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Hai Mười\)](#)

[Chương 314](#)

[Chương 315](#)

[Chương 316: Thiên Thành Chấn Động \(Ba\)](#)

[Chương 317](#)

[Chương 318](#)

[Chương 319: Nhật Được Một Con Thú Nhỏ \(Một\)](#)

[Chương 320](#)

[Chương 321](#)

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nam Nhân Vô Sĩ (1)

Edit: kaylee

Đông Nhạc đại lục.

Trên núi cao, gió lớn điên cuồng tập kích.

Hạ Nhược Vân đứng yên trên đỉnh núi, tóc đen rối loạn quăn quanh trong gió, ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng của nàng lạnh nhạt nhìn đám người trước mặt. Mà ở bên trong nhóm người kia, là một gã trung niên nam nhân (*) mặc quần áo đẹp đẽ quý giá.

(*) trung niên nam nhân: đàn ông tuổi từ 40 đến 50.

Trong mắt của nam nhân hàm chứa lạnh lùng và hàn ý dày đặc, làm cho Hạ Nhược Vân từ chân lạnh đến đầu, lạnh như băng bao vây lấy toàn bộ trái tim.

"Hạ Nhược Vân, người chạy lâu như vậy, lúc này đây ta xem người có thể trốn ở chỗ nào!"

Trung niên nam nhân cười lạnh một tiếng, bên môi mang theo độ cong lạnh lẽo, ánh mắt của lão giống như là đang nhìn một kẻ thù không đội chung trời, dường như thiếu nữ trước mặt không phải là người nữ nhi thừa kế huyết mạch của lão (con gái ruột đó)!

"Thượng Cổ Thần Tháp là đồ lúc gia gia còn sống giao cho ta, cho dù như thế nào ta cũng sẽ không cho những người khác!"

Trong giọng nói của Hạ Nhược Vân làm thế nào cũng không thể áp chế hận ý.

Năm đó, bởi vì một câu nói của gia gia, nếu ai thú (cưới) nữ nhi của Mạc gia, liền có thể trở thành thiếu chủ của Hạ gia, vì thế, kẻ gọi là phụ thân của mình lập tức vứt bỏ người yêu thanh mai trúc mã (*) của lão, muốn đạt được niềm vui của mẫu thân.

(*) thanh mai trúc mã: đôi trai gái thân thiết từ thuở ấu thơ (nam nữ thời còn nhỏ vui chơi với nhau một cách ngây thơ)

Nhưng ngay trong tháng mẫu thân gả cho lão đó, lão liền đón người thương vào Hạ gia, cho ả vị trí tiểu thiếp.

Thân là thiếu chủ của Hạ gia, dù có tam thê tứ thiếp (ba vợ bốn nàng hầu), mẫu thân cũng không có cách nào ngăn trở, chỉ có thể mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Nếu không có gia gia đau lòng nàng, chỉ sợ mẫu thân ở Hạ gia sẽ biến thành không hề có địa vị.... ..

Sắc mặt của Hạ Minh trầm xuống, oán hận nói: "Người nữ nhân ngoan độc này, Thượng Cổ Thần Tháp vốn chính là thuộc về Sơ Tuyết, người đoạt đi đồ của nàng vậy mà còn dám cưỡng từ đoạt lý (già mồm át lẽ phải)! Đừng quên, lúc Sơ Tuyết sinh ra trời giáng dị tượng (hiện tượng khác thường), Quốc Sư đã từng khẳng định nàng chính là chuyển thế (kiếp sau) của Thượng cổ Phượng Hoàng Tử Tà! Cha ta ông là lão hồ đồ, mới đưa Thượng Cổ Thần Tháp cho người, hiện tại ông đã qua đời, ta sẽ đến sửa chữa sai lầm này!"

Ha ha ha!

Hạ Nhược Vân điên cuồng cười ra tiếng, ở bên trong sơn cốc, âm thanh kia thật lâu không tán đi, từng hồi từng hồi.

"Người có phải hay không quên lúc Hạ Sơ Tuyết sinh ra, cũng là ngày ta sinh ra! Gia gia giao Thượng Cổ Thần Tháp cho ta, khẳng định có lý do của ông, nhưng mà người thì sao?"

Nàng trào phúng nở nụ cười: "Để lấy được Thượng Cổ Thần Tháp, người thi hành nghiêm hình (hình phạt nghiêm khắc) với ta, mẫu thân vì cứu ta, bị súc sinh người ngược đãi mà chết! Một nhà ngoại công (ông ngoại), cũng bị người tự tay giết hết, đến cùng người còn có phải là người hay không? Vì một nữ nhi, không tiếc giết kết tóc thê tử của mình!"

"Hừ!" Hạ Minh hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt lãnh khốc nói, "Nàng không xứng làm thê của ta, cho dù có phải hay không vì người, ta đều sẽ không để cho nàng tiếp tục sống, chỉ có nàng đã chết, nữ nhân ta yêu mới có thể thượng vị!"

Hạ Nhược Vân bi thống nhắm lại đôi mắt, bộ dáng thê thảm của mẫu thân đã khắc sâu vào trong lòng của nàng lại hiện lên ở trước mặt nàng.

Nàng buông tha!

Buông tha ủy thác của gia gia đối với nàng, muốn lấy Thượng Cổ Thần Tháp ra đổi về mạng của mẫu thân, nhưng mẫu thân lại giống như biết việc nàng muốn làm, lấy cái chết đến bảo vệ Thượng Cổ Thần Tháp.....

Bây giờ nhớ tới, vẫn có một loại đau đớn tê tâm liệt phế!

"Hạ Minh, người làm nhiều chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ hối hận! Loại nam nhân bội bạc vô tình vô nghĩa như người đây, sẽ gặp vạn dân phi nhõ, trọn đời không thể siêu sinh!"

"Hối hận?" Hạ Minh khinh bỉ cười một tiếng, "Người có biết hiện giờ ở bên ngoài ở truyền nói cái gì sao? Hạ Nhược Vân người, cuồng vọng đến cực điểm, trêu chọc một địch nhân người trêu chọc không nổi, là sau khi địch nhân kia tìm không thấy người mới giết hại cả nhà Mạc gia! Mà Hạ Minh ta, đốt giấy để tang, túc trực bên linh cữu trăm ngày, còn vì nương người chết mà vô cùng bi thương, ngay cả Sơ Tuyết cũng thương tâm ngắt đi vài lần, chỉ có nữ nhi người đây sau khi mang đến tai họa như thế cho bọn họ liền trốn đi, làm rùa đen rút đầu, nhưng mà..... Ha ha ha! Nương người không được nhập vào phần mộ tổ tiên của Hạ gia ta! Nàng sớm đã bị ta quăng vào bãi tha ma làm thức ăn cho sói rồi! Phần mộ tổ tiên của Hạ gia chúng ta tuyệt đối không phải loại nữ nhân nào đều có thể tiến vào!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nam Nhân Vô Sĩ (2)

Edit: kaylee

Thân thể của Hạ Nhược Vân nhẹ nhàng run rẩy, nàng mở mắt ra, ánh mắt thù hận gắt gao nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt: "Hạ Minh, người vô sĩ!"

"Vô sĩ?" Hạ Minh cười ha ha hai tiếng, "Thằng làm vua thua làm giặc, tất cả những thứ này, cũng chỉ trách người rất không thức thời, là người làm liên lụy mẫu thân của người! Cho nên, hung thủ chân chính hại chết nàng, là người!"

Hung thủ chân chính hại chết nàng, là người ——

"Ha ha ha ha!"

Bỗng nhiên, Hạ Nhược Vân điên cuồng cười, tiếng cười điên cuồng phiêu đảng ở trên không trung, làm cho toàn bộ ngọn núi đều không ngừng vang lên tiếng cười.

"Hạ Minh, hiện tại ta liền làm cho đồ vô sĩ người tự mình đi địa ngục nhận lỗi với mẫu thân của ta! Hiện tại người liền cùng ta cùng đi chết đi!"

Khí thể trên người nàng đột nhiên tăng vọt, làm cho khắp bầu trời đều trở nên tối tăm, lộ ra vô tận hơi thở âm lãnh.

"Không tốt!"

Hạ Minh sắc mặt đại biến, vội vàng nói: "Nàng muốn tự bạo!"

Hạ Nhược Vân là đệ nhất thiên tài của Hạ gia, tuổi còn trẻ thực lực đã đạt tới cấp bậc Võ Tôn, nếu không phải lão lợi dụng chuyện Vân gia bị giết tới đá kích nàng, thì cũng không có khả năng đánh lén làm cho nàng bị trọng thương (bị thương nặng).

Ngay cả như thế, một gã Võ Tôn thân bị trọng thương tự bạo, là đủ kéo nhóm người bọn họ xuống địa ngục!

Phốc xuy!

Tiếng kiếm xuyên thủng thân thể vang lên ở bên trong sơn cốc tĩnh mịch.

Thân thể của Hạ Nhược Vân cứng đờ, cúi đầu nhìn về phía trường kiếm từ phía sau xuyên qua ngực mình, không dám tin quay đầu, ánh mắt dừng ở trên một khuôn mặt anh tuấn đường cong rõ ràng: "Lục Trầm, người....."

Nàng sớm biết rằng Lục Trầm đến đây.

Nhưng bởi vì hắn là Lục Trầm, cho nên, nàng mới không có đề phòng.

Lại không nghĩ rằng, nam nhân nàng đã từng tín nhiệm nhất này, vậy mà muốn giết nàng.

Phanh!

Lực lượng từ trong thân thể của nàng bạo phát ra, trường kiếm trong ngực trong nháy mắt biến thành những mảnh nhỏ, nàng ôm miệng vết thương không ngừng chảy máu, trong ánh mắt tràn ngập đau xót cùng không hiểu.

"Vì sao người muốn....."

Giết ta?

Hai chữ cuối cùng giống như bị nghẹn ở trong cổ họng, không cách nào nói ra.

Trong đôi mắt thâm trầm của Lục Trầm xẹt qua một chút áy náy và không đành lòng, lại ở trong chớp mắt biến mất vô tung vô ảnh (không còn chút tung tích).

"Vân nhi, thật có lỗi, ta là một người rất có dã tâm, mặc dù ở trong lòng ta, ngươi là người ta yêu nhất, nhưng mà, Sơ Tuyết là chuyển thế của Thượng cổ Phượng Hoàng Tử Tà, chủ nhân chân chính của Thượng Cổ Thần Tháp! Khi nàng lấy được Thượng Cổ Thần Tháp, nhất định sẽ trở thành cường giả tối cao (người mạnh nhất) của đại lục! Người lấy nàng sẽ có toàn bộ thiên hạ, cho nên, ta cũng có nỗi khổ tâm riêng của ta....."

Lúc này Hạ Nhược Vân sắc mặt tái nhợt, làm cho người ta cực kì sợ hãi, không thể tin được người đã từng thề non hẹn biển với nàng, lại trong nháy mắt rút kiếm đâm nàng.

Đột nhiên, nàng giống như nhớ tới cái gì, điên cuồng xông về phía Lục Trầm.

"Ngọc nhi đâu? Ta để người bảo hộ Ngọc nhi của ta, người đem Ngọc nhi tới chỗ nào rồi!"

Hạ Nhược Vân cố nén đau xót, gắt gao kéo lấy vạt áo của Lục Trầm, giống như nổi điên rống lớn nói.

Mẫu thân đã chết, một nhà ngoại công cũng bị giết hại, đệ đệ chính là người thân duy nhất của nàng! Bởi vì tin tưởng Lục Trầm, lại càng không nguyện đệ đệ theo nàng gặp nguy hiểm, cho nên, nàng liền phó thác đệ đệ cho hẳn chăm sóc.

Nhưng hôm nay.... ..

Thân thể của Hạ Nhược Vân run rẩy, sợ hãi xuất hiện ở trên khuôn mặt tái nhợt kia, làm cho Lục Trầm tâm bất giác đau nhói.

Chính là rất nhanh hấn liền hung ác định tâm, nói: "Mang Hạ Lâm Ngọc đến cho ta!"

Một lúc lâu.

Một thiếu niên nửa chết nửa sống bị người xách ở trong tay đi về phía bên này, thân mình đơn bạc ở trong cuồng phong là yếu đuối như vậy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió mà đi....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Nam Nhân Vô Sĩ (3)

Edit: kaylee

"Ngọc nhi!"

Giọng nói của nàng mang theo tê tâm liệt phế, nước mắt từ trong mắt trượt xuống.

Giống như nghe được giọng nói điên cuồng của nữ tử, thiếu niên rất cục giật mình, hăn mở đôi mắt mỗi mệt, con người trong suốt nhìn về phía Hạ Nhược Vân, môi mỏng run rẩy, giọng nói suy yếu: "Tỷ....."

"Khụ khụ!" Hạ Nhược Vân ho ra hai ngụm máu tươi, một thân huyết y (quần áo dính máu) dưới ánh mặt trời chói mắt như thế, "Thả hăn!"

"Thả hăn? Giao Thượng Cổ Thần Tháp ra đây, ta liền thả hăn!"

Lục Trầm thu lại cảm tình trên mặt, lạnh lùng nhìn Hạ Nhược Vân.

Nữ nhân dù quan trọng, cũng vẫn kém quyền lợi rất rất xa. Có quyền thế, hăn muốn loại nữ nhân nào mà không có?

Sắc mặt của Hạ Nhược Vân càng tái nhợt, tầm mắt của nàng chuyển tới trung niên nam nhân lãnh khốc ở phía sau, gằn từng tiếng nói: "Ngọc nhi là con của người, là huyết mạch của Hạ gia các người!"

"Ha ha!" Hạ Minh điên cuồng cười hai tiếng, lãnh khốc nói, "Huyết mạch của Hạ Minh ta, chỉ có một người là Sơ Tuyết! Hạ Lâm Ngọc loại phế vật văn không thành võ không được này, cả ngày bệnh, không đủ tư cách làm con của ta! Chỉ là, vì lấy được Thượng Cổ Thần Tháp, cho dù nó chết, cũng là chết có ý nghĩa!"

Hạ Nhược Vân thân thể chấn động, chậm rãi nhắm lại đôi mắt, thật lâu sau, nàng mở mắt ra, ánh mắt ấm áp nhìn vào trên thân thể tràn đầy vết thương của thiếu niên.

"Ngọc nhi, đệ có sợ hãi không?"

Hạ Lâm Ngọc quật cường lắc lắc đầu: "Ta không sợ! Tỷ tỷ, đừng giao Thượng Cổ Thần Tháp cho bọn hắn, nếu không, mẫu thân và ngoại công đều sẽ chết không nhắm mắt..... Ta tin tưởng, sẽ có một ngày, tỷ tỷ sẽ báo thù cho....."

Phanh!

Lục Trầm một cước đá vào ngực của Hạ Lâm Ngọc, hắt há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt ngã xuống đất.

"Người tới!" Lục Trầm nâng mặt, mặt không biểu cảm nói, "Moi tim đào phổi, chia cắt cơ thể của Hạ Lâm Ngọc!"

Giọng nói lạnh lùng của nam nhân giống như một cây búa tạ, hung hăng đánh vào trong lòng của Hạ Nhược Vân, nàng tê tâm liệt phế giận dữ hét: "Lục Trầm, người súc sinh này, ta thật không nên tin tưởng người giao Ngọc nhi cho người tới bảo vệ, là ta hại đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau!"

Nước mắt tuyệt vọng mà bi thống tùy ý rơi xuống, thần sắc của nàng dần dần xuất hiện điên cuồng, liều lĩnh muốn chạy về phía Hạ Lâm Ngọc. Nhưng mà, nàng còn chưa tới trước mặt của hắn, đã bị Lục Trầm hung

hăng đánh trúng, thân thể đột nhiên bay ngược ra sau, nặng nề ngã xuống đất.

Hai người dè Hạ Lâm Ngọc xuống đất, trường kiếm lạnh như băng bổ về phía tay chân của hắn, máu tươi tung tóe, nhiễm đỏ đôi mắt của nàng.....

"Không! !!"

Hai mắt của Hạ Nhược Vân đỏ lên, khàn cả giọng quát: "Thả Ngọc nhi, chỉ cần thả hắn, ta....."

"Tỷ tỷ."

Âm thanh yếu ớt nhẹ nhàng, nhưng mà, ở bên trong sơn cốc, lại rất rõ ràng rơi vào trong tai của Hạ Nhược Vân.

"Đừng giao..... Thượng Cổ Thần Tháp cho bọn hắn, chỉ có Thượng Cổ Thần Tháp, mới có thể vì mẫu thân... Báo thù, nếu không..... Nếu không ta thà chết."

Phốc xuy!

Trường kiếm hung hăng đâm vào ngực của Hạ Lâm Ngọc, làm cho lời nói kế tiếp của hắn biến mất ở trong cổ họng.....

Hạ Lâm Ngọc nằm ở giữa vũng máu, ánh mắt trợn to cuối cùng kia muốn nói cái gì đó.

Giờ khắc này, hắn cảm giác sinh mệnh biến mất, ánh mắt tràn đầy không muốn xa rời cùng không nỡ.

Rốt cục hắn cũng có thể đi gặp mặt mẫu thân, nhưng mà, tỷ tỷ phải làm sao bây giờ? Hiện tại hắn đã là người thân duy nhất của nàng. Nếu hắn cũng chết, tỷ tỷ sẽ thống khổ và cô tịch cỡ nào.....

"Ngọc nhi! ! !"

Hạ Nhược Vân phun ra một ngụm máu, thất tha thất thểu (lảo đảo) chạy về phía Hạ Lâm Ngọc.

"Ngọc nhi, là ta không tốt, là ta tin người khác, mới làm liên lụy đệ!"

"Gia gia đã chết, mẫu thân đã chết, ngoại công cũng đã chết, hiện tại bên người ta, chỉ còn lại có một mình đệ thôi."

"Ngọc nhi, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ cho đệ cả đời an bình, tuyệt sẽ không lại để cho bất luận kẻ nào thương tổn đệ."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phế Vật (1)

Edit: kaylee

Hạ Nhược Vân chậm rãi đứng lên, một đầu tóc đen ở trong cuồng phong nhảy múa, nàng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt kia tràn ngập điên cuồng chưa từng có.

"Ta muốn các người, tất cả đều chôn cùng Ngọc nhi!"

Ầm!

Tại thời khắc đó bầu trời ảm đạm thất sắc, điện thiểm lôi minh (sấm sét vang dội), tia chớp hung hăng đánh xuống, chiếu sáng mảnh trời hắc ám này.

"Nàng bị thương nặng như vậy, vẫn còn có thực lực tự bạo!" Hạ Minh biến đổi sắc mặt, khuôn mặt trầm xuống.

Hắn không thể không thừa nhận, thiên phú của nữ nhi này quả thật rất mạnh, đáng tiếc, nàng lại không phải do nữ nhân lão yêu sinh ra, nếu để cho nàng tiếp tục trưởng thành, mẫu tử (mẹ con) Sơ Tuyết đương nhiên sẽ phải chịu ủy khuất.

Đây là chuyện thế nào lão cũng không muốn nhìn thấy.

Vì một nữ nhi lão vô cùng sủng ái, chỉ có thể buông tha cho tiện chủng không nên sinh ra này!

"Ha ha ha!"

Hạ Nhược Vân điên cuồng cười, tiếng cười kia chứa đầy hận ý mãnh liệt, điên cuồng nói: "Hạ Minh, Lục Trầm, hôm nay cho dù ta chết cũng sẽ báo thù rửa hận vì bọn họ! Chính là đáng tiếc, Hạ Sơ Tuyết không ở trong này, nếu không, chúng ta cùng đi địa ngục làm bạn thật là tốt biết bao?"

Ầm!

Lực lượng cường đại từ quanh thân nàng khuếch tán ra, lập tức nhắc lên tất cả khối đá trên sơn cốc, cùng với tiếng cười điên cuồng của nữ tử làm cho trái tim của Hạ Minh đều run rẩy.

Nhưng mà, không có gì phát sinh cả.....

Khắp sơn cốc, lại yên lặng xuống.

"Phốc xuy!"

Hạ Nhược Vân phun ra một ngụm máu tươi, một chân nặng nề quỳ xuống đất, máu tươi cuồn cuộn không ngừng từ trong miệng của nàng phun ra, không cam lòng mà oán hận nhìn nhóm người trước mắt này.....

"Vì sao? Vì sao muốn ngăn cản ta tự bạo?"

Nàng cúi đầu, gặt gao nắm tay, giọng nói suy yếu lộ ra tức giận.

Ở một khắc vừa rồi kia, nàng rõ ràng cảm giác được, là Thượng Cổ Thần Tháp ngăn trở nàng tự bạo, đây cũng là lần đầu tiên sau khi nàng có được Thượng Cổ Thần Tháp cảm nhận được động tác của nó.....

"Người không muốn để cho linh hồn của ta biến mất? Nhưng mà, như vậy sẽ không có cách nào báo thù cho bọn họ, ta muốn linh hồn này lại có tác dụng gì? Cho dù hồn phi phách tán (mất hồn mất vía), ta cũng phải kéo bọn họ cùng nhau đi xuống địa ngục!"

Giọng nói của Hạ Nhược Vân run rẩy, nhưng mà, hiện tại, nàng đã không còn lực lượng để thi triển tự bạo nữa.....

"Ngọc nhi, thực xin lỗi, là tỷ tỷ vô dụng, không có cách nào báo thù cho đệ."

Nước mắt tùy ý chảy xuống, từ trên gương mặt của nàng chảy xuống, ngấm vào trong đất.

Bỗng nhiên, nàng ha ha phá lên cười: "Ta Hạ Nhược Vân tại đây thề, rồi sẽ có một ngày ta sẽ khiến cho những người thương tổn qua chúng ta nợ, máu, trả, bằng, máu! Làm cho bọn họ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục (*)! Vì việc này, cho dù bắt ta phải trả đại giới (giá đắt) tiến vào địa ngục suốt đời cũng được!"

(*) vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không thể trở lại được

Giọng nói của nữ tử giống như một loại nguyên rửa quanh quần ở bên tai của Lục Trâm, làm cho lòng của hắn bỗng nhiên sinh ra một loại kích động, nhưng lại không dám nhìn tới ánh mắt tràn ngập thù hận thấu xương kia.....

Phốc xuy!

Hạ Nhược Vân phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt của nàng đảo qua khuôn mặt của từng người trước mặt này, giống như là muốn nhớ kỹ khuôn mặt của bọn họ, khắc ghi bộ dáng của bọn họ thật sâu ở trong đầu.....

"Nàng tâm can đứt gãy, đã không sống được nữa."

Hạ Minh lãnh khốc nhìn xuống nữ tử trên đất, dường như nàng này chẳng phải nữ nhi của hắn, mà là kẻ thù không đội trời chung của hắn.....

"Hạ Nhược Vân, giao Thượng Cổ Thần Tháp ra đây!"

"A....."

Hạ Nhược Vân cười lạnh một tiếng, cánh tay của nàng gắt gao ôm thân thể không trọn vẹn không chịu nổi của thiếu niên, chậm rãi đứng lên, rồi sau đó, nàng không chút do dự xoay người, ôm Hạ Lâm Ngọc thả người nhảy xuống vách núi.....

"Không tốt!"

Hạ Minh sắc mặt đại biến, con người nháy mắt âm trầm xuống: "Người đâu, đi lục soát cho ta, tìm ra thi thể của nàng! Ta cũng không tin tìm không thấy Thượng Cổ Thần Tháp!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Phế Vật (2)

Edit: kaylee

Tây Linh đại lục, Thanh Long Quốc.

Trong hậu viện hẻo lánh của phủ Tướng Quân, thiếu nữ bắt chéo hai chân, khước miệng ngậm một cọng rơm, cà lơ phất phơ ngồi ở trên giường.

"Tây Linh đại lục?"

Giống như là đang thì thảo tự nói, khước môi của Hạ Nhược Vân giương lên một độ cong rất nhỏ.

"Xem ra là linh hồn của ta chuyển sinh (chuyển sang kiếp khác), từ Đông Nhạc đại lục đi tới Tây Linh đại lục, không biết có phải không phải trời xanh cũng không quen nhìn hành động của Hạ Minh, cho nên, cho ta một cơ hội trùng sinh (sống lại một lần nữa)?"

Thế giới này, là do vô số đại lục tạo thành.

Mặc dù Đông Nhạc đại lục và Tây Linh đại lục gần nhau, nhưng Tây Linh đại lục là thuộc loại tồn tại ở tầng dưới chót, chỉ có thực lực tới trình độ nhất định, mới có thể bước vào Đông Nhạc đại lục.

Mà Hạ Nhược Vân, là đến từ Đông Nhạc đại lục!

Làm cho nàng thật không ngờ là, so sánh với thiên phú đời trước của mình, Cố Nhược Vân này quả thật là một phế vật trăm phần trăm! Đã mười lăm tuổi, lại ngay cả Tụ Khí cấp ba cơ bản nhất cũng không đạt tới.

Ngay cả nô bộc (người hầu) của phủ Tướng Quân, cũng đều ở trên cấp bốn.

Đương nhiên, thân thể của Cố Nhược Vân này cũng cực kì bi thảm.

Phụ mẫu của nàng mất từ khi nàng còn nhỏ, ở trong mắt mọi người đều là tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao, nếu không phải có một ca ca thiên tài che chở, chỉ sợ nàng là nửa bước khó đi.

Nhưng trước đó không lâu ca ca thiên tài bị một thế lực nào đó thu làm đệ tử, bất đắc dĩ rời đi Thanh Long Quốc.

Ai ngờ hẳn vừa rời đi chưa được bao nhiêu ngày, Lăng gia tiểu công tử cố ý ở trước mặt Cố Nhược Vân nhục nhã hẳn, vì bảo vệ huynh trưởng, Cố Nhược Vân cãi nhau cùng Lăng gia tiểu công tử, lập tức bị nô bộc của Lăng gia đánh gần chết.

Buồn cười là, thân gia gia của mình, Tướng Quân đại nhân của phủ Tướng Quân, không phân rõ phải trái đánh chết nàng!

Nghĩ vậy, Cố Nhược Vân nở một nụ cười lạnh: "Cố Nhược Vân, đã ta chiếm cứ thân thể của ngươi, vậy ta chính là ngươi! Yên tâm đi, ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi, coi như là thù lao chiếm dụng thân thể của ngươi."

Đang nói, cửa phòng bị mở ra, sau khi mở cửa người nọ chống lại một đôi mắt đen thâm thúy của Cố Nhược Vân kia, rõ ràng bị dọa sợ hết hồn.

"Cố Nhược Vân, ngươi còn chưa có chết?"

Cố Nhược Vân này, mệnh thật sự là đủ lớn, bị gia gia đánh thành như vậy thế nhưng lại vẫn còn sống!

"Đúng vậy, người thật hi vọng ta chết?"

Cố Nhược Vân nhợt nhạt giương lên môi mỏng, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn nàng.

"Hừ!" Cố Phán Phán hừ một tiếng, "Người đã không chết, vậy đi phòng khách, gia gia đang chờ người."

Nói xong lời này, nàng cũng không quay đầu lại rời khỏi nơi này.

Cố Nhược Vân hơi hơi nheo lại đôi mắt, thông qua trí nhớ nàng có thể biết Cố Phán Phán này là nữ nhi của nhị thúc (chú hai) nàng, cho tới bây giờ đều là mắt cao hơn đầu, mà của huynh trưởng của nàng Cố Hướng Lâm là thiên tài đứng sau ca ca Cố Sanh Tiêu của phủ Tướng Quân, cho nên, nàng vì xả giận thay Cố Hướng Lâm, không ít lần thừa dịp Cố Sanh Tiêu không có ở nhà khi dễ Cố Nhược Vân.

Chính là Cố Nhược Vân vì không muốn huynh trưởng quan tâm, luôn luôn không nói cho hẳn biết mà thôi.

Phòng khách.

Cố Nhược Vân vừa đi vào, liền thấy được Cố lão Tướng Quân ngồi ở phía trên, mà ngồi ở phía dưới bên phải lão là một già một trẻ, không cần đoán, cũng biết lão già kia chính là Lăng gia gia chủ Lăng Nghị, về phần thiếu niên, đó là đầu sỏ làm hại Cố Nhược Vân bị đánh chết - Lăng tiểu thiếu gia.

"Cố Nhược Vân, cuối cùng người cũng tỉnh!"

Cố lão Tướng Quân ánh mắt sắc như kiếm nhìn về phía Cố Nhược Vân, khuôn mặt nghiêm túc nói: "Người dám ở trên đường khi dễ đánh Lăng gia tiểu thiếu gia, còn không mau lập tức xin lỗi hẳn!"

Lăng gia này có một Quý Phi đương triều, là lão vạn vạn không thể đắc tội, nếu có thể làm cho Lăng gia cảm thấy vừa lòng, hy sinh một phế vật lại như thế nào? Chính là làm cho lão thật không ngờ là, tôn nữ vốn yếu đuối của mình lại có dũng khí như vậy.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Phế Vật (3)

Edit: kaylee

"Xin lỗi?" Cố Nhược Vân lạnh lùng cười nói, "Xin hỏi đầu óc của ông có phải bị nước vào hay không? Ta đánh Lăng gia tiểu thiếu gia? Đừng quên, ta chỉ là một phế vật Tụ Khí cấp hai mà thôi! Hiện tại thực lực của Lăng gia tiểu thiếu gia đã tới Tụ Khí cấp năm, xin hỏi ta như thế nào mới có thể đánh hẳn? Nếu ông cùng đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc chiến đấu, có người nói ông đánh đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc, ông sẽ tin tưởng lời này sao?"

Cố lão Tướng Quân sắc mặt xanh mét, dùng một tiếng một chưởng đánh ở trên mặt bàn, buồn bực nói: "Nghịch chướng! Người vậy mà ngay cả mệnh lệnh của gia gia người cũng không nghe theo! Lăng gia đã nói là lỗi của người, vậy đương nhiên là người khiêu khích trước, lập tức quỳ xuống cho ta, cho đến khi bọn họ tha thứ người mới thôi!"

"Ha ha!" Cố Nhược Vân cười to hai tiếng, một độ cong trào phúng lan tràn ở bên môi của nàng, "Rõ ràng là hẳn ghen tị thiên phú của ca ca, vũ nhục ca ta trước, đến trong miệng ông, lại biến thành ta khiêu khích? Hơn nữa, ông không chỉ đầu óc bị nước vào còn là mắt mù, Lăng gia tiểu thiếu gia hoàn hảo không tổn hao gì kia là bị khi dễ? Mà ta đây người vết thương, liền biến thành người đánh hẳn? Gia gia, ông thật đúng là giúp ngoài không giúp lí."

Cố lão Tướng Quân ngậy ngấn cả người, lúc này lão đã không để ý tới phần nộ, ánh mắt kinh ngạc nhìn Cố Nhược Vân.

Đây..... Đây vẫn là tôn nữ luôn yếu đuối của mình sao? Khi nào thì nàng nói chuyện trật tự trở nên rõ ràng như thế?

"Rốt cuộc ngươi là ai!"

Bỗng nhiên, ánh mắt của Cố lão Tướng Quân trầm xuống, một luồng sát khí nháy mắt tràn ngập ở trong toàn bộ phòng khách.

Cho dù hiện tại Cố Nhược Vân thực lực thấp kém, nhưng nàng chỉ cần điều động tinh thần lực cũng đủ chống cự luồng sát khí này, chỉ là nếu làm như vậy, bản thân khẳng định sẽ lộ ra sơ hở, vì vậy nàng vẫn chưa mạo hiểm như vậy, mà là để bản thân bại lộ ở dưới luồng sát khí kia.

"Thế nào, ông muốn giết ta?" Cố Nhược Vân giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trào phúng cười nói, "Dù sao ông đã bỗng giết (dùng gậy đánh đến chết) ta một lần, nếu không phải ta sức sống ương ngạnh, cũng không có cách nào chống đỡ được, hiện tại ông muốn giết cứ giết, chính là, không biết sau khi ca ta trở lại làm sao ông có thể ăn nói với hần!"

Cố lão Tướng Quân hơi hơi nheo lại đôi mắt.

Kỳ thực, sau khi bỗng giết Cố Nhược Vân, lão liền hối hận, mặc dù Cố Nhược Vân là phế vật, nhưng nàng còn có một huynh trưởng bao che khuyết điểm, lúc đó nếu không phải Cố Nhược Vân chết không chịu thừa nhận sai lầm, lão cũng sẽ không tức giận ra tay nặng như thế.....

Cũng may phế vật này chính là chỉ mất đi hô hấp trong thời gian ngắn, rất nhanh liền khôi phục nhịp tim.

Chỉ là, Cố lão Tướng Quân như thế nào biết, chính là ngăn ngui trong nháy mắt kia, linh hồn trong khối cơ thể này đã thay đổi một cái.....

"Hừ, nếu người là Cố Nhược Vân, ta quả thật cần cho Sanh Tiêu một cái công đạo, đáng tiếc, người không phải!" Cố lão Tướng Quân lạnh lùng nói, "Rốt cuộc người là loại người nào! Phế vật yếu đuối Cố Nhược Vân kia, tuyệt sẽ không nói ra loại lời nói này!"

Nhất thời, tất cả ánh mắt trong phòng đều tụ lại ở trên khuôn mặt thanh tú của Cố Nhược Vân.

Cố Nhược Vân giống như không cảm nhận thấy, không cho là đúng cười nói: "Ta có phải hay không là Cố Nhược Vân, chẳng lẽ ông không rõ ràng sao? Những năm gần đây, ta luôn luôn giả bộ yếu đuối, chỉ vì muốn an bình, nhưng trải qua chuyện lần này, ta đã quyết định, cho dù ta là phế vật, cũng sẽ không tiếp tục yếu đuối nữa! Ta càng yếu đuối, sẽ chỉ làm các người càng thêm khi dễ thôi!"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người bất giác bừng tỉnh đại ngộ (bỗng nhiên hiểu ra).

Khó trách hiện tại phế vật này sẽ có loại dũng khí này, thì ra yếu đuối của nàng đều là giả bộ, cứ như vậy liền thông suốt.....

Phanh!

Lăng Nghị vỗ bàn đứng lên, lạnh lùng nói: "Cố Nhược Vân, lão nhân ta trời sinh bao che khuyết điểm, ta mặc kệ người là đúng hay sai! Hôm nay đều phải quỳ xuống nhận sai cho ta, nếu không, ta quản người có ca ca thiên tài gì, ta đều sẽ làm người chết ở chỗ này! ! !"

Nhìn nhìn bộ mặt già nua tràn đầy tức giận của Lăng Nghị, Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Người muốn ra tay với một văn bối như ta, không sợ toàn bộ người Thanh Long Quốc nhạo báng người lấy lớn khi nhỏ sao?"

"Vậy người muốn như thế nào?"

"Như vậy đi, để cho tôn tử của người cùng ta quyết đấu là được!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phế Vật (4)

Edit: kaylee

Cái gì?

Trong giây lát, tất cả mọi người cho rằng nàng điên rồi.

Một Tụ Khí cấp hai vọng tưởng chống lại Tụ Khí cấp năm? Nàng xác định bản thân không điên rồi chứ?

"Gia gia, ta đáp ứng nàng!"

Không đợi Lăng Nghị nói chuyện, Lăng tiểu thiếu gia mạnh mẽ đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Cố Nhược Vân thấp hơn hẳn một cái đầu.

"Cố Nhược Vân, đây là chính người muốn chết! Bồn thiếu gia đáp ứng khiêu chiến của người, người tiếp chiêu đi!"

"Chậm đã!"

Lăng tiểu thiếu gia vừa muốn động thủ, đột nhiên, một tiếng quát đánh gãy động tác của hắn.

Hắn thu tay, cười lạnh nói: "Thế nào? Sợ? Nếu người sợ hãi vạy quỳ xuống lạy ba cái kêu thật vang gọi ba tiếng gia gia, nói không chừng ta sẽ tha cho tính mạng của người!"

Cố Nhược Vân nhếch khóe môi một cái: "Nếu ta sợ hãi, thì đã không khiêu chiến người, nhưng mà, ta nói quyết đấu không phải là hôm nay, mà là một tháng sau!"

"Ha ha!" Lãng thiếu gia cười to hai tiếng, "Cố Nhược Vân, ta hiểu được, không phải là người muốn sống lâu thêm một tháng thời gian sao? Bồn thiếu gia cũng không phải người không nói tình cảm, để cho người sống thêm một tháng thời gian, gia gia, chúng ta đi thôi, một tháng sau, ta lại đến giết phế vật đã sớm đáng chết này! Cũng vì phủ Tướng Quân bọn họ tiết kiệm chút đồ ăn!"

Lời này ý tứ thật rõ ràng, Lãng thiếu gia ta giết Cố Nhược Vân, hoàn toàn là vì suy nghĩ cho phủ Tướng Quân các người, nuôi phế vật như vậy lãng phí rất nhiều lương thực? Cho nên, phủ Tướng Quân các người chẳng những không thể trách cứ, còn phải cảm tạ ta!

Nhìn bóng lưng rời đi của già trẻ Lãng gia, sắc mặt của Cố lão Tướng Quân cực kỳ khó coi.

Trong mắt của lão, Cố Nhược Vân chết thì chết, chỉ cần không phải chết trong tay lão là được, nhưng phế vật này lại to gan lớn mật muốn quyết đấu với Lãng gia thiếu gia! Đây không phải là đang quăng mặt mũi của phủ Tướng Quân sao?

Nếu không phải tại nàng, bản thân cũng sẽ không bị người Lãng gia nhục nhã như thế!

"Hừ!"

Nghĩ đến đây, Cố lão Tướng Quân hít vào một hơi thật sâu, hung hăng lắc lắc tay áo, đi thẳng ra khỏi phòng khách, từ đầu tới cuối, đều không có liếc mắt nhìn đến Cố Nhược Vân dù chỉ một cái.....

"Cố Nhược Vân, người thật sự là rất không biết tự lượng sức mình."

Cố Phán Phán khinh bỉ nhìn nhìn Cố Nhược Vân, chằm chọc nói: "Chỉ bằng người, cũng vọng tưởng quyết đấu với Lăng gia tiểu thiếu gia? Người có biết Lăng gia tiểu thiếu gia là ai chẳng? Cô cô của hắn là phi tử Hoàng Đế sủng ái nhất, hơn nữa còn bá đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc làm sư phụ, có đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc làm sư công, hắn sẽ sợ ca của người?"

Bỏ lại lời này, Cố Phán Phán hừ một tiếng, xem thường xoay người rời đi.

... ..

Phía sau núi, gió thổi từng cơn.

Cố Nhược Vân ngồi ở trên một khối đá, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa.

Bỗng nhiên, nàng mở đôi mắt, ánh mắt như tia chớp nhanh chóng xẹt qua một vết sáng bén nhọn.

"Đúng rồi, Thượng Cổ Thần Tháp, cũng không biết Thượng Cổ Thần Tháp hiện tại thế nào....."

Ngày đó, nếu không phải Thượng Cổ Thần Tháp ngăn cản nàng, nàng sẽ đồng quy vu tận cùng đám người Hạ Minh, cũng sẽ không thể bảo vệ linh hồn.....

Hiện giờ nàng vẫn như cũ có cơ hội tiến vào Đông Nhạc đại lục lục bảo thù rửa hận vì mẫu thân và ngoại công!

Nhưng mà, Thượng Cổ Thần Tháp sớm đã dung nhập thân thể của nàng, phải như thế nào mới có thể lấy ra đây?

"Mặc kệ, trước tiên ta xem một chút xem Thượng Cổ Thần Tháp đến cùng là ở chỗ nào trong thân thể ta!"

Nói xong, Cố Nhược Vân nhắm mắt lại, để linh thức quét khắp thân thể của mình.

Đúng lúc này, nàng bỗng nhiên phát hiện Linh Hải của bản thân rộng lớn rất nhiều so với người bình thường.

Mọi người đều biết, lúc võ giả bắt đầu tu luyện, tất cả linh khí đều được ngưng tụ vào trong Linh Hải, một khi Linh Hải chứa đầy linh khí, liền đột phá cửa ải lên cấp tiếp theo.

Thông thường Linh Hải của võ giả chỉ lớn bằng cái bát, mà Linh Hải trong cơ thể của Cố Nhược Vân, lại thật sự là như biển lớn, điều này cũng là nguyên nhân nàng tu luyện chậm.

Nhưng dù sao trong Thanh Long Quốc không có cường giả chân chính, cũng sẽ không biết chỗ tốt của Linh Hải rộng lớn.

Thực lực càng tăng cao, bình cảnh lại càng ngày càng nhiều, muốn đột phá bình cảnh, cần ngộ tính (năng lực giác ngộ) của võ giả!

Mà Linh Hải càng rộng lớn, ngộ tính của võ giả cũng càng mạnh, nếu là kiếp trước nàng có Linh Hải rộng lớn như vậy, có lẽ sớm đã đột phá Võ Tôn, tới cấp bậc Võ Đế, cho dù là ở Đông Nhạc đại lục, Võ Đế cũng là có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà một khi tới cấp bậc này, liền có thể tự xưng đế.

Người phải biết rằng, đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc cũng chỉ là Võ Tướng cao cấp, bởi vậy có thể thấy được, Võ Đế là cỡ nào cường đại.....

"Hả?"

Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân phát hiện một tòa bảo tháp tinh xảo màu tím đắm chìm ở trong Linh Hải, lập tức vui vẻ trong lòng: "Thượng Cổ Thần

Tháp, rốt cục ta cũng tìm được người....."

Ầm!

Một lực lượng cường đại từ trong Linh Hải truyền đến, nhập thẳng vào trong đầu của Cố Nhược Vân, làm toàn bộ đầu óc của nàng chấn động, chờ sau khi nàng phục hồi lại tinh thần, một trường bào màu tím xuất hiện tại trước mắt nàng.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thượng Cổ Phượng Hoàng, Tử Tà! (1)

Edit: kaylee

Tầm mắt của Cố Nhược Vân theo trường bào đi lên trên, dừng ở trên khuôn mặt của nam nhân, sau đó liền không dời mắt nổi.

Ở Đông Nhạc đại lục, nàng gặp qua Kim đế thuộc loại mỹ nam tử (traí đẹp) làm rung động lòng người, nhưng mà, nam nhân trước mắt so với Kim đế lại không kém hơn chút nào, thậm chí còn hơn một bậc.....

Chỉ thấy nam nhân một thân trường bào màu tím, trên ống tay áo thêu một đường màu vàng, tôn quý mà lộ ra hoa lệ (đẹp đẽ và rực rỡ). Một đầu tóc đen dày tán ở sau lưng, gió nhẹ lướt qua, mang đến một hương vị mê tâm hồn người. Khuôn mặt của hắn tuấn mỹ đến mức làm cho vạn vật đều có thể ở trong nháy mắt mất đi nhan sắc, gió nhẹ nhấc lên vạt áo màu tím, làm cho ngọn lửa màu tím yêu dị ở mi tâm (*) của nam nhân càng thêm tà mị.

(*) mi tâm: chỗ giữa hai đầu lông mày

Bỗng nhiên, nam nhân giơ tay lên, một trận gió nhẹ phát qua, làm Cố Nhược Vân sau khi đã phục hồi lại tinh thần, rơi vào bên trong ôm ấp của hắn.....

"Đây là chủ nhân Thượng Cổ Thần Tháp lựa chọn? Sờ thật là gầy, tuyệt không thoải mái, nha đầu, người phải bổ sung dinh dưỡng cho tốt, chớ béo

thêm chút lại đến ấm giường cho ta."

Cố Nhược Vân sắc mặt nháy mắt đen xuống, nâng chân lên đá qua, ai biết đối phương sớm đã có chuẩn bị, cười khê bắt được chân của nàng.

"Nha đầu, trước kia người quả thật rất cường đại, nhưng hiện tại, chỉ là một tiểu nhân vật mới ở Tụ Khí cấp hai mà thôi, người cho rằng người có thể đánh lén được ta sao?"

Cố Nhược Vân thu hồi chân, nhìn nam nhân tuấn mỹ tôn quý trước mắt, hỏi: "Người là ai?"

"Nha đầu, người cũng quá tuyệt tình, ta mang người từ Đông Nhạc đại lục đến nơi đây, người thế nhưng lại quên ta là ai?" Nam nhân ủy khuất nói, "Tốt xấu gì lúc trước ta cũng cứu người một mạng, nếu không, người đã sớm hồn phi phách tán."

Đông Nhạc đại lục?

Cố Nhược Vân sợ run một chút: "Người là Thượng Cổ Thần Tháp."

Nghe nói như thế, nam nhân run rẩy khóe miệng vài cái: "Thượng Cổ Thần Tháp? Người gặp qua tháp sẽ biến thành người? Ta là thú trong Thượng Cổ Thần Tháp, Tử Tà!"

"Tử Tà? Thượng cổ Phượng Hoàng Tử Tà?"

Người Tây Linh đại lục có thể không biết Tử Tà tồn tại, nhưng mà, trong Đông Nhạc đại lục cái tên này thật là không người không biết không người không hiểu.

Thượng cổ Phượng Hoàng Tử Tà, nghe nói có thực lực khai thiên tích địa (*), một hơi là có thể san toàn bộ đế quốc thành bình địa (đất bằng phẳng), thực lực cường đại đến mức làm cho mọi người run sợ.

(*) khai thiên tích địa: mở trời tạo đất, giống như là sáng tạo thế giới, ý chỉ thực lực mạnh có thể tạo ra hoặc hủy diệt thế giới

Nhưng mà, ở mấy vạn năm trước, Tử Tà cũng đã biến mất, không nghĩ tới thế mà lại sẽ xuất hiện ở đây.... ..

"Nha đầu, có phải thật khiếp sợ hay không?" Tử Tà giương lên khóe môi, cười nói, "Lúc người đang chạy trốn cũng đã cùng Thượng Cổ Thần Tháp đạt thành kế ước, chỉ cần linh hồn của người không bị tiêu diệt, Thần Tháp sẽ trọn đời đi theo linh hồn của người, chính là ta cùng với Thượng Cổ Thần Tháp đều bị phong ấn, nếu là ở trong Đông Nhạc đại lục giải trừ phong ấn, đương nhiên sẽ bị những lão quái vật kia phát hiện, cho nên ta không có cách nào xuất hiện giúp người, thẳng đến khi đi tới Tây Linh đại lục, ta mới có thể giải trừ phong ấn....."

Cố Nhược Vân gật gật đầu: "Thì ra là như vậy, Thượng Cổ Thần Tháp này là gia gia của ta giao cho ta, nhưng lại không biết đến cùng có tác dụng gì....."

"Tác dụng của Thượng Cổ Thần Tháp này tạm thời ta nói người cũng không hiểu rõ, nhưng mà, người phải biết Thần Tháp là vật phẩm được lưu lại từ thời Thượng cổ, Thần Khí thời kì Thượng cổ sao lại vô dụng? Hơn nữa....."

Tử Tà cười cười sờ đầu của Cố Nhược Vân: "Người không phải là khiêu chiến người ta sao? Có Thượng Cổ Thần Tháp này, trong vòng một tháng, ta tất sẽ cho người thực lực vượt qua hẳn!"

Hắn biết Cố Nhược Vân bằng vào kinh nghiệm chiến đấu kiếp trước, đã có 50% nắm chắc đánh bại Lăng gia thiếu gia, nhưng hắn phải làm, là làm cho nàng, có hoàn toàn nắm chắc chiến thắng địch nhân...

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thượng Cổ Phượng Hoàng, Tử Tà (2)

Edit: kaylee

Trong Thần Tháp, xung quang trống không, chỉ có trung tâm bày biện một dực đỉnh (cái đỉnh luyện đan đó), Cổ Nhược Vân đánh giá Thần Tháp trống trải, hỏi: "Nơi này là Thượng Cổ Thần Tháp?"

"Đúng vậy, nơi này là tầng thứ nhất của Thượng Cổ Thần Tháp, lấy lực lượng của ta, cũng chỉ có thể giải phong (giải trừ phong ấn) tầng thứ nhất này, kế tiếp phải dựa vào năng lực của người để giải trừ phong ấn....."

"Ta nên làm như thế nào?"

Cổ Nhược Vân dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Tử Tà.

"Rất đơn giản," Tầm mắt của Tử Tà dừng ở trên mặt Cổ Nhược Vân, gương môi cười yếu ớt, "Chỉ cần người có thể đột phá Tụ Khí cấp tám, tới Võ Giả, là có thể tiến vào tầng thứ hai, mà mỗi khi người đột phá một tầng, là có thể đạt được vật phẩm trong tầng kia."

Nghe nói như thế, tầm mắt của Cổ Nhược Vân chuyển hướng về phía dực đỉnh trong tháp.

"Tầng thứ nhất tặng cho ta, đó là dực đỉnh này?"

"Đúng" Tử Tà gật gật đầu, "Nhưng mà, không chỉ là dực đỉnh, còn có một ít đan phương (phương thuốc, phương pháp luyện đan) cơ bản nhất."

Nói xong lời này, hắn liền đưa mấy đan phương tới trước mắt Cố Nhược Vân.

"Tụ Khí đan, có thể làm cho Võ Giả đang ở Tụ Khí có thể hấp thu linh khí tốt hơn, so với bình thường thì tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp năm lần, Tẩy Tủy đan, có thể loại bỏ tạp chất trong cơ thể tu luyện giả (người tu luyện), giúp cho tu luyện làm ít công to (*)! Mỹ Dung Hoán Phu đan, có thể nháy mắt làm cho một lão thái bà hơn năm mươi tuổi khôi phục về dáng vẻ hai mươi tuổi rục rở....."

(*) làm ít công to = làm chơi ăn thật: ở đây ý chỉ những người tu luyện sau khi dùng Tẩy Tủy đan có tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp năm lần nên khi tu luyện sẽ được lợi rất nhiều, tu luyện ít mà vẫn hấp thu được nhiều linh khí...

Sau khi câu nói cuối cùng chấm dứt, hai đan phương trước mặt đều làm cho Cố Nhược Vân tâm động không ngừng.

Hơn nữa quan trọng nhất là, mấy vạn năm trước thuật luyện đan phát triển lớn mạnh, Luyện Đan Sư cũng nhiều đếm không xuể, nhưng mà, ngay tại trong chiến tranh đại lục vạn năm trước, tất cả Luyện Đan Sư đều bị giết, sách luyện đan bị hủy, thế cho nên trong đại lục hiện nay, đã không người có thể luyện chế ra đan dược đúng mẫu, mà hiện tại trên thị trường cũng chỉ có đan dược dạng bột phấn thôi.

Đương nhiên, vật phẩm này đã không thể gọi là đan dược.

Có thể nghĩ, lúc nhìn đến những đan phương này nội tâm của Cố Nhược Vân rung động không ngừng.....

Chỉ là, nàng rất nhanh đã bình phục nội tâm kích động, điểm này, nhưng là khiến Tử Tà rất ngạc nhiên nhìn nàng một cái.... ....

Nếu đổi thành những người khác, phỏng chừng hiện tại liền không thể chờ đợi mà muốn thử nghiệm.

"Tuy rằng những đan phương này thật trân quý, đáng tiếc, ta cũng không có học qua luyện đan, nên cho dù có cho ta đan phương và dược đỉnh, phỏng chừng ta cũng không có cách nào luyện chế ra."

"Nha đầu, không nghĩ tới người cùng loại người tham lam ta thường thấy kia tuyệt không giống nhau, hiện tại ta nhưng là đối với người càng ngày càng có hứng thú," Tử Tà nở nụ cười, nụ cười này, khiến cho ngọn lửa màu tím ở mi tâm càng thêm yêu dị, "Thật hy vọng người nhanh chóng lớn lên, đến lúc đó là có thể ấm giường cho ta, nếu không mà nói, thân thể nhỏ này của người khẳng định làm ta rất đau."

Cố Nhược Vân nhếch lên khóe môi, lên lên xuống xuống quét mắt nhìn Tử Tà một cái: "Cho dù ta trưởng thành, nhưng mà người..... Còn có thể 'dài' sao?"

Nhìn ý cười trong suốt trong mắt thiếu nữ, lại liên tưởng đến ý tứ trong lời nói vừa rồi của nàng, khuôn mặt tuần mỹ lập tức biến đen: "Nha đầu, người còn nhỏ tuổi đã nói ra loại lời nói này."

"Đừng quên, khối thân thể này là Cố Nhược Vân, nhưng ta cũng đã sống hai mươi mấy năm."

"Phải không?"

Tử Tà khóe mắt ngả ngón, bàn tay to vung lên kéo Cố Nhược Vân vào trong ngực, đôi mắt chứa ý uy hiếp híp lại: "Nha đầu, linh hồn của người đã hơn hai mươi tuổi, vậy không bằng..... Hiện tại liền ấm giường cho ta đi."

Cố Nhược Vân mặt mày trầm xuống, vừa định chống cự, bên tai lại truyền đến tiếng cười trầm thấp mà tà mị của nam nhân.

"Đáng tiếc, nha đầu, ta đối với nữ nhân gầy không có hứng thú gì, ôm không có một chút thoải mái nào, chờ người dưỡng béo một chút, ta lại để cho người ấy giường cho ta."

Phanh!

Cố Nhược Vân thừa dịp bàn tay to của nam nhân lơ lửng liền xoay người một cái, nắm tay đánh về phía khuôn mặt của đối phương, đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của hắn, chặn nắm tay của Cố Nhược Vân.

"Nha đầu, người thật đúng đắn tâm."

Nam nhân đẩy nắm tay của Cố Nhược Vân ra, bất đắc dĩ cười nói: "Nói đánh là đánh, không nể mặt, nhưng mà, người tới trong Thần Tháp đã lâu, vì để người không phát giác, lúc này người nên rời đi, sau khi người ra ngoài thì đi mua dược liệu để luyện Tụ Khí đan, đến lúc đó ta sẽ dạy người luyện đan."

Kỳ thực, Tử Tà căn bản không biết, cho dù Cố Nhược Vân mất tích một tháng, phỏng chừng Cố gia cũng sẽ không phát giác.... ..

Cấp bậc phân chia:

Tụ Khí cấp một đến cấp tám.

Võ Giả, Võ Sĩ, Võ Tướng, Võ Vương, Võ Hoàng, Võ Tôn, Võ Đế, Võ Thánh, Võ Thần..... Lại chia làm sơ cấp, trung cấp, cao cấp

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Luyện Đan (Một)

Edit: kaylee

Gió thổi nhẹ nhẹ, lá phong chậm rãi từ trên ngọn cây bay xuống.

Cố Nhược Vân mới vừa đi xuống núi, một bóng dáng lố mãng liều lĩnh liền nhập vào trong mắt nàng.

Đó là một thiếu nữ tuổi không lớn, ước chừng mười lăm, mười sáu tuổi, một thân cẩm y đẹp đẽ quý giá hiển lộ ra dáng người hoàn mỹ của nàng. Nhưng mà, lúc ánh mắt chuyển dời đến trên mặt của nàng, liền không thể không thất vọng rồi.

Chỉ thấy trên da thịt trắng nõn của thiếu nữ đầy tàn nhang, giống như là chiếc khăn trắng nõn bị dính bẩn, khiến cho mỹ cảm (cảm giác đẹp đẽ) ban đầu phá hủy.

Cố Nhược Vân nhướng mày, ở trong đầu tìm tòi một lần, liền nhận ra thân phận của thiếu nữ này.

Nhưng mà, không đợi nàng mở miệng, La Âm liền bước nhanh đi đến trước mặt của nàng, như là không biết nàng lên lên xuống xuống quét nhìn nàng một lần.

"Cố Nhược Vân, ta nghe nói, người cùng thẳng nhóc Lăng gia kia quyết đấu?"

Cố Nhược Vân nhẹ vỗ về tay, cười cười, từ chối cho ý kiến.

"Tin tức của người nhưng là rất linh thông, thế nào, người cũng cho rằng ta sẽ thua?"

"Ha ha!"

La Âm cười lớn vỗ vỗ bả vai của Cố Nhược Vân: "Cố Nhược Vân người là loại người nào? Ta đã sớm nói, phụ thân của người đã từng là đệ nhất thiên tài của Thanh Long Quốc, đáng tiếc trời đổ anh tài (trời cao đổ kỹ người tài), làm cho hãn tuổi còn trẻ đã ngã xuống, mà ca ca của người, cũng là đệ nhất thiên tài hiện nay! Người thân là nữ nhi của Cố Thiên, muội muội của Cố Sanh Tiêu, làm sao người có thể là một phế vật? Chỉ là, Cố Nhược Vân, chúng ta làm bằng hữu (bạn bè) nhiều năm như vậy, người vậy mà ngay cả ta cũng gạt."

Hiện thời bên ngoài đều ở đồn đãi, Cố Nhược Vân yếu đuối nhiều năm như vậy chỉ là ngụy trang thôi, làm như vậy là để thế nhân quên đi nàng, nhưng mà, nàng thân là bằng hữu tốt nhất cũng là duy nhất của Cố Nhược Vân, cũng bị che giấu nhiều năm như vậy.

Nghĩ đến đây, La Âm liền đầy bụng ủy khuất.

"La Âm," Cố Nhược Vân nhìn hảo hữu (bạn tốt) nhiều năm, do dự nửa ngày, nói: "Ta có một việc cần người hỗ trợ."

"Chuyện gì?"

"Chính là..... Người có thể hay không cho ta mượn một ít Kim tệ?"

Cố Nhược Vân thật sự có chút ngượng ngùng mở miệng nói.

Nàng thân là đại tiểu thư dòng chính của Hạ gia, chưa bao giờ từng lo nghĩ về những thứ tục vật này, nhưng hiện này vì Cố Nhược Vân là phế vật,

tiền tiêu vặt hàng tháng cũng chỉ có ba Đồng tệ, căn bản không có cách nào mua được liệu.

"Được, người muốn bao nhiêu?" La Âm không chút suy nghĩ liền đồng ý.

Cố Nhược Vân suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tàn nhang kia của La Âm, nói: "Ta cần một trăm Kim tệ! Nhưng mà, ta sẽ cho người thù lao so một trăm kim tệ càng hậu hĩnh hơn!"

Cố Nhược Vân nàng, chưa bao giờ thích thiếu người cái gì.

Cho nên, trước khi vay tiền, nàng cũng đã nghĩ tốt sẽ dùng Tụ Khí đan làm thù lao! Giá của Tụ Khí đan này, xa xa vượt quá một trăm Kim tệ!

"Một trăm Kim tệ?"

La Âm vốn tưởng rằng Cố Nhược Vân mặc dù là muốn vay tiền, cũng chỉ là vài Kim tệ mà thôi, không nghĩ tới nàng sẽ cần nhiều như vậy, cho dù là đối với nàng mà nói, một trăm Kim tệ này, cũng là tích góp một năm của nàng.

Nhưng mà, La Âm hiểu rõ, nếu không có vạn bất đắc dĩ, lấy tự tôn của Cố Nhược Vân, là quả quyết sẽ không mở miệng vay tiền.

"Được, ta cho người mượn tiền, người ở chỗ này chờ ta, ta trở về lấy đến! Về phần thù lao kia, người cũng không có nhiều Kim tệ có thể đưa ta như vậy, cho nên không cần trả lại."

Khi nói lời này, La Âm còn không biết thù lao trong miệng Cố Nhược Vân là cái gì, chờ đến lúc nàng thấy, mới biết được đối phương căn bản là không có nói mạnh miệng.....

Một viên Tụ Khí đan, giá trị vượt qua một trăm Kim tệ rất xa!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Luyện Đan (Hai)

Edit: kaylee

Bách Thần Đường, là một dược đường lớn nhất Thanh Long Quốc, ở trong này, chỉ có dược liệu người không muốn, không có người mua không được.

Lúc này, trong Bách Thần Đường, ngồi một vị lão giả áo xám, đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên, một loạt tiếng bước chân rất nhỏ từ ngoài cửa truyền đến, ông trợn mắt nhìn lại, tầm mắt dừng ở trên người thiếu nữ bước vào hiệu thuốc.

Thiếu nữ này bộ dạng cực kỳ gầy, một thân bố y màu xám rộng rãi cực kì không hài hòa với thân mình gầy yếu kia, làn da của nàng rất trắng, là cái loại trắng như ngà voi rất đẹp mắt, làm cho người ta liếc mắt một cái có thể đủ nhớ kỹ.

Nhưng mà, lão giả chỉ là nhìn nàng một cái, lại tiếp tục nhắm hai mắt lại.

"Cô nương, xin hỏi người cần cái gì?"

Chưởng quầy thấy sinh ý đến đây, vội vàng nghênh đón, cười tủm tỉm hỏi.

"Ta dám cam đoan, Bách Thần Đường chúng ta là hiệu thuốc lớn nhất quốc gia, mặc kệ người muốn dược liệu gì, ta đều có thể cung cấp cho

người, cho dù là các loại nhân sâm vạn năm, người của chúng ta đều có thể tìm đến cho người."

"Nhân sâm vạn năm thì không cần, người giúp ta tìm đến dược liệu trong phương thuốc này."

Cố Nhược Vân nói xong liền đưa lên phương thuốc.

Chưởng quầy quét mắt nhìn dược liệu trên phương thuốc, cười cười: "Cô nương, những dược liệu này đều thật thông thường, mời người chờ một lát, hiện tại ta liền bốc thuốc cho người."

"Được."

Cố Nhược Vân gật gật đầu, nhìn quanh toàn bộ hiệu thuốc, ánh mắt của nàng dừng một chút ở trên người lão giả đang nhắm mắt dưỡng thần, trong đôi mắt trong veo hiện lên một tia sáng khó hiểu.

Thực lực của lão nhân này không bình thường, ít nhất cũng là ở cấp bậc Võ Vương, loại cường giả này, ở Thanh Long Quốc đã được coi là số một số hai, lại không biết vì sao sẽ ở Bách Thần Đường làm y sư?

Xem ra bối cảnh của Bách Thần Đường, so với trong tưởng tượng của nàng còn cường đại hơn.....

"Này, Bách Thần Đường các người bán là thuốc gì? Thuốc này rõ ràng nói có thể trị liệu vết sẹo trên cổ ta, vì sao ta dùng xong một chút hiệu quả cũng không có?"

Phía trước quầy, một nữ tử cầm y hoa phục hùng hổ vỗ cái bàn, bộ dạng của nàng quả thật rất xinh đẹp, da trắng nõn nà, mày như trăng lưỡi liềm, đôi mắt sáng ngời tựa như ánh trăng trong đêm tối, nhưng mà, lúc này lại phun lửa giận.

Chỉ thấy trên cổ trắng như tuyết của nữ tử, một vết cắt rõ ràng phá hủy mỹ cảm (vẻ đẹp cảm nhận được) ban đầu, có vẻ không được hoàn mỹ.

"Cô nương, thuốc này người mới dùng một ngày, như thế nào có hiệu quả?"

Chưởng quầy biểu cảm rất là bất đắc dĩ, nhưng không có sợ hãi nên có, chính là tận tình khuyên nhủ: "Chỉ cần người trở về liên tục sử dụng nửa tháng, tất nhiên có thể khôi phục làn da ban đầu cho người."

"Bốn tiểu thư mặc kệ!" Hoa phục nữ tử giữa đầu ưỡn ngực, xem thường hừ hừ, "Người có biết bốn tiểu thư là ai chẳng? Quý Phi nương nương đương triều là cô cô của bốn tiểu thư! Nếu chọc giận bốn tiểu thư, bốn tiểu thư khiến cho cô cô hạ lệnh, cho Bách Thần Đường này của người từ đây rút khỏi Thanh Long Quốc!"

Quý phi nương nương?

Cố Nhược Vân sợ run một chút, thì ra nữ tử này là người Lăng gia, khó trách sẽ ngược lớn nhưng không có đầu óc kiêu ngạo bá đạo như thế!

Phải biết rằng, Bách Thần Đường không chỉ là thế lực cường đại ở Thanh Long Quốc, ở các quốc gia khác cũng có địa vị rất cao, nhưng nàng vậy mà nói muốn đuổi Bách Thần Đường ra khỏi Thanh Long Quốc, sợ là bản thân Quý Phi cũng không có can đảm như vậy.

Nhưng mà, Lăng Ngọc lại không nghĩ nhiều như vậy, theo nàng, Bách Thần Đường chỉ là một thương hộ (gia đình kinh doanh) nhỏ bé, thế lực có lớn hơn nữa, cũng như thế nào lớn hơn hoàng quyền?

"Cô nương thật là khẩu khí lớn."

Lão giả vốn đang nhắm mắt dưỡng thần rốt cục chậm rãi mở mắt, mà nghe được giọng nói của hã, chưởng quầy không tự chủ được nhẹ nhàng

thở ra, cung kính nói: "Dư lão, chuyện này....."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Luyện Đan (Ba)

Edit : kaylee

Dư lão không có trả lời Triệu chương quỳ, con người khôn khéo nhìn Lăng Ngọc thật sâu: "Cô nương, ở Bách Thần Đường chúng ta, bất luận người là dân thường, hay là nhà quan lại, đều không có ngoại lệ gì! Nếu người mạnh mẽ lấy quyền thế áp bức người, vậy từ đây về sau, Bách Thần Đường chúng ta không bao giờ hoan nghênh người tiến vào nữa!"

"Người....."

Lăng Ngọc tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng không nghĩ tới, hiện thời Lăng gia đang nắm quyền, mà một y sư nho nhỏ cũng dám như vậy nói chuyện với nàng! Quả thực chính là khinh người quá đáng! (L: khụ, tức quá ~ không biết ai mới khinh người quá đáng đây?)

"Được, các người nhớ kỹ cho ta, thù này Lăng Ngọc ta không báo thù không làm người! Đến lúc đó, người đừng trách ta lúc trước không cảnh cáo qua các người!"

Nhưng mà, sau khi nói xong lời kia, Dư lão lại nhắm lại đôi mắt, mặc cho Lăng Ngọc tức đến giơ chân, cũng không liếc nhìn nàng nhiều thêm một cái.....

"Cô nương, thật có lỗi, để người đợi lâu, hiện tại ta liền bốc thuốc cho người."

Sau khi Lăng Ngọc rời đi, Triệu chương quỳ ngưỡng ngùng nói.

"Chương quỳ, vị này là y sư của Bách Thần Đường các người?"

Cố Nhược Vân đảo mắt qua, dừng ở trên người Dư lão, khóe môi nàng gờ lên một chút ý cười nhàn nhạt, hỏi.

"Này....." Triệu chương quỳ sững sốt một chút, dè dặt cẩn trọng nhìn nhìn lão giả đang nhắm mắt dưỡng thần, thấy đối phương không có phản ứng gì, mới nói, "Cô nương, vị này là Dư lão tiên bối, cũng là..... Y sư của Bách Thần Đường chúng ta."

"À" Cố Nhược Vân nhẹ vỗ cằm, "Ta xem y thuật của hãn cũng không cao minh cho lắm, bằng không, vì sao ngay cả một vết sẹo đơn giản đều xóa không xong?"

"Người nói cái gì?"

Dư lão mạnh mẽ mở mắt, cười lạnh nói: "Một vết sẹo đơn giản? Người nói thật đơn giản! Nếu chỉ phải xóa đi vết sẹo này cũng không phải thật khó khăn, nhưng ở trong vòng một ngày, đó là không có khả năng, mặc kệ là thương (bị thương) hay là bệnh, đều cần thời gian trị liệu."

"Kỹ thuật không được chính là kỹ thuật không được, sáng khoái thừa nhận không phải là được rồi sao?"

"Cô nương!"

Mắt thấy sắc mặt của Dư lão càng ngày càng khó coi, Triệu chương quỳ vội vàng đánh gãy lời nói của Cố Nhược Vân: "Cô nương, người đừng nói nữa, y thuật của Dư lão có mắt đều thấy, cho dù là Ngự Y bên người Hoàng đế cũng không bằng được hãn."

"Phải không?" Cố Nhược Vân trào phúng nở nụ cười, trong mắt lại xẹt qua một tia sáng không dễ phát hiện, "Nếu y thuật của Dư lão lợi hại như vậy, không biết có dám cùng vân bối so thử một chút?"

"Được!"

Dư lão vỗ bàn đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Cố Nhược Vân: "Người muốn so thế nào?"

"Rất đơn giản! Nếu ta thua, ta chẳng những nhận sai với ông, cũng sẽ thừa nhận y thuật của ông là thiên hạ đệ nhất, nhưng nếu ông thua, vậy..... Ta muốn Bách Thần Đường này thuộc về ta."

Cố Nhược Vân phất tay áo, ngồi xuống, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười chắc chắn.

Dư lão sửng sốt một lúc lâu, sau đó ha ha phá lên cười: "Nha đầu, người thật sự là khẩu khí rất lớn, há mồm đã muốn Bách Thần Đường này! Muốn có được Bách Thần Đường, người còn chưa có cái thực lực kia!"

"Thế nào?" Cố Nhược Vân vuốt vuốt tóc, cười nói, "Đường đường là Bách Thần Đường lại không có dũng khí cùng một tiểu nha đầu như ta đấu một trận như vậy? Hay là nói, Dư lão ông sợ thua?"

"Thua? Hừ, Dư lão ta chưa bao giờ biết thua là cái gì! Chính là Bách Thần Đường không phải là của ta, ta không làm chủ được, nếu người muốn cùng ta tỷ thí, để ta thỉnh giáo thiếu chủ sau đó mới quyết định!"

Kỳ thực, Cố Nhược Vân cũng đoán được thân phận của Dư lão, xem thái độ chường quỹ đối với ông, cũng không phải là y sư bình thường, nhưng cho dù địa vị của ông ta ở Bách Thần Đường có lớn hơn nữa, cũng chỉ là một quản sự hoặc là trưởng lão linh tinh gì đó, mà mục đích của nàng, là người phía sau của Bách Thần Đường.

Huống chi, nàng mới đến, phải có một thế lực làm hậu thuẫn!

Bách Thần Đường không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất!

Quan trọng nhất là, nếu như thu phục được Bách Thần Đường, sau này liền không phải phát sầu vì dưng liệu rồi.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Luyện Đan (Bốn)

Edit: kaylee

Trước khung cửa sổ điêu khắc tinh xảo, nam nhân đưa lưng về phía cửa, gió nhẹ từ từ thổi vào, tóc đen bay lên ở trong gió nhẹ nhàng lay động.

Giống như là cảm nhận được tiếng bước chân ngoài cửa, hần hơi hơi nghiêng đầu, ánh mặt trời rục rờ chiếu lên trên khuôn mặt tuấn mỹ kia, đúng là so với ánh sáng ngoài cửa sổ càng thêm chói mắt mê người hơn.

Cửa bị đẩy mở ra, Dư lão chậm rãi bước vào, cúi đầu cung kính nói: "Thiếu chủ, thuộc hạ có việc bẩm báo."

Nam nhân hơi hơi giơ bàn tay lên, ngăn cản lời nói của lão giả.

Khóe môi hần giương lên độ cong đẹp mắt, đôi mắt ôn nhuận ẩn chứa một loại ánh sáng sáng bóng như nước, lay động lòng người.

"Dư lão, ông không cần nói nhiều, chuyện ở dưới lầu vừa rồi ta đều đã thấy được, Cố Nhược Vân này, xem ra cũng không phải không chịu nổi theo như lời người ngoài đồn, ít nhất ta không có thấy ở nàng yếu đuối và khiếp đảm gì."

Thanh Long Quốc người nào không biết, năm đó thiên tài Cố Thiên sinh hạ một phế vật, thiên tư (tư chất tự nhiên, ý chỉ khả năng tu luyện đó) ngu dốt, nhát gan sợ phiền phức, chẳng những mất hết mặt mũi của hần, càng

làm phủ Tướng Quân hồ thẹn, hiện giờ xem ra, lời đồn đãi không đúng sự thật, nha đầu kia khí thế bức người, giống như người nhát gan? Thật không biết lời đồn đãi kia là ai truyền ra.

"Cố Nhược Vân?" Dư lão kinh ngạc há miệng thờ dốc, "Thiếu chủ, người nói, nàng là nữ nhi của Cố Thiên và Ngọc Nhi - tiểu thư Cố Nhược Vân?"

"Đúng vậy, " Ngón tay thon dài của nam nhân khẽ vuốt lá trúc bên cạnh, bên môi hàm chứa tươi cười làm người xem không thể hiểu, "Người ta bội phục không nhiều lắm, Cố Thiên xem như một trong số đó, có thể ở dưới điều kiện nhỏ yếu như vậy, trưởng thành đến trình độ như thế, nếu hãn sinh ra ở những thế lực cường đại kia, sợ là trên bảng cường giả đại lục hiện nay nhất định có hãn, hãn và tỷ tỷ cũng là ông trời tác hợp cho, đáng tiếc, có một số người nhất định không cho phép bọn họ ở cùng nhau."

Nghĩ đến đây, nam nhân thờ dài một tiếng, có chút tiếc hận nói: "Lại nhắc đến, Cố Nhược Vân kia còn phải gọi ta một tiếng tiểu cữu (cậu nhỏ), chính là khi ở trong gia tộc ta cũng nghe nói qua Cố Nhược Vân này rất là vô dụng, không cách nào đánh đồng với Cố Thiên, lần này đến cũng là vì nàng! Dư lão, Bách Thần Đường chỉ là một sản nghiệp trong tay ta, mất đi nó, chỉ là mất đi một ít tiền tài mà thôi, cho nên, ta đồng ý người dùng Bách Thần Đường làm tiền đặt cược, nhưng mà ngàn vạn đừng vì nàng là nữ nhi của Cố Thiên mà nhẹ tay, ta muốn xem năng lực của nàng....."

Cố Thiên thiên tài như vậy, như thế nào sinh ra một nữ nhi phế vật?

Cho nên, hãn muốn biết, nha đầu kia có hay không có năng lực tự mình chống đỡ một mảnh trời!

.....

Dưới lầu, Cố Nhược Vân nghe được phía trên truyền đến tiếng bước chân, lông mày nhẹ nhàng nhướng lên, tầm mắt đảo qua Dư lão đang bước

nhanh xuống.

"Thế nào? Thiếu chủ của các người có đồng ý đề nghị của ta hay không?"

Sau khi biết thân phận của Cố Nhược Vân, trong lòng Dư lão có chút phức tạp, ông chẳng thể nghĩ tới, nha đầu kia thế mà lại là nữ nhi của Cố Thiên và hòn ngọc quý trên tay Đông Phương gia tộc, nếu đắc tội nàng, như vậy sau này.....

Tuy rằng thiếu chủ nói không cần nhẹ tay, nhưng mình nhẹ tay một chút, hẳn là không thành vấn đề đi?

"Khụ khụ!"

Nghĩ đến đây, Dư lão đảo mắt, ho khan hai tiếng, nói: "Cô nương, không biết chúng ta tỷ thí như thế nào?"

"Rất đơn giản!" Khóe môi của Cố Nhược Vân giương lên một độ cong, "Dư lão, ta nghe cổ họng ông khàn khàn, có phải có chút bệnh cũ hay không?"

Dư lão sửng sốt một chút, thành thật gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, năm đó ta cùng với một gã cường giả chiến đấu, bị trọng thương, làm cho cổ họng bị hư tổn, ngay cả ta dùng thuốc cứu trở về tánh mạng, nhưng không cách nào hồi phục đến trạng thái trước đó."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Luyện Đan (Năm)

Edit: kaylee

"Nếu ta nói, ta có thể trị khỏi cỗ họng của ông thì sao?"

Cổ Nhược Vân nở nụ cười, con người trong trẻo tản ra ánh sáng tự tin.

Nghe nói như thế, Dư lão cười ha ha: "Thương tổn này ngay cả bản thân ta đều không thể chữa khỏi, cô nương trẻ tuổi như vậy, nhưng lại có thực lực như thế, thật sự làm lão phu bội phục, bội phục!"

Cho dù là kẻ ngu ngốc, cũng nghe ra ý trào phúng trong lời nói của Dư lão.

Hắn vốn còn muốn ở trong trận đấu nhường nàng, không nghĩ tới nha đầu này lại cuồng vọng tự đại như thế, nếu không cho nàng nếm thử chút giáo huấn, đối với trưởng thành về sau của nàng cũng không có chỗ tốt gì.

Cổ Nhược Vân lại không cho là đúng, mỉm cười nói: "Nếu ông không tin, ta có thể trị liệu cho ông, chỉ cần một chén thuốc, trong vòng nửa canh giờ làm cho ông khôi phục, đương nhiên, nếu ta chữa khỏi thương tổn ngay cả ông đều không thể trị liệu, vậy chứng minh ông thua, Bách Thần Đường thuộc về ta."

"Được!" Dư lão khinh bỉ chế nhạo cười một tiếng, "Người đã muốn đánh cược, ta liền cùng người, người cần dưng liệu gì ở trong Bách Thần Đường

liền đi lấy, ta cũng không tin có dược liệu gì không cần thời gian chờ đợi liền có thể khôi phục, đây rõ ràng là trái ngược với lẽ thường."

Cố Nhược Vân cười mà không nói, ở trên giấy viết xuống tên của hơn mười loại dược liệu giao cho Triệu chương quỳ, nói: "Lấy những dược liệu này sắc (sắc thuốc) cho Dư lão dùng, trong nửa giờ ta bảo đảm thương tổn của ông sẽ khỏi."

Ở kiếp trước, đương nhiên Cố Nhược Vân không biết thuật luyện đan, nhưng mà, lại theo một vị danh y học tập y thuật, vị danh y kia ở Đông Nhạc đại lục cũng là rất nổi tiếng, xa xa vượt qua Tây Linh đại lục.

Mà nàng, là đệ tử ông đặc ý nhất, đương nhiên được dốc túi dạy toàn bộ y thuật.

Triệu chương quỳ cầm phương thuốc, nhìn nhìn Dư lão, sau khi thấy Dư lão gật đầu với mình liền đi bốc thuốc.

"Cô nương," Dư lão nhíu nhíu lông mày, trầm tư một lúc lâu, vẫn là mở miệng nói, "Tuy rằng ta không thích tính cách tự đại của ngươi, nhưng có một việc, vẫn là không thể không nhắc nhở ngươi một chút."

"Chuyện gì?"

"Cẩn thận Cố gia!"

Giờ phút này, vẻ mặt của Dư lão là nghiêm túc chưa từng có qua, làm cho trong lòng của Cố Nhược Vân sinh ra một loại cảm giác không thoải mái.

"Vì sao ông lại nhắc nhở ta cẩn thận Cố gia?"

"Cố gia, không đơn giản như trong tưởng tượng của ngươi," Dư lão ngẩng đầu nhìn Cố Nhược Vân, "Nếu ngươi giống như đồn đãi bên ngoài,

có lẽ ta sẽ không nói như vậy với người, nhưng hiện giờ xem ra, người cũng không phải phế vật yếu đuối vô dụng! Tuy có chút cuồng vọng, nhưng là thật khôn khéo! Phụ thân Cố Thiên của người chết, có lẽ, cùng Cố gia có liên quan. . . . ."

Trái tim của Cố Nhược Vân run lên, tay chậm rãi nắm chặt thành một nắm đấm, hít sâu một hơi rồi mới thả lỏng ra.

"Dư lão biết cha của ta?"

"Không," Dư lão lắc lắc đầu, "Ta không biết phụ thân của người, chính là thật kính ngưỡng hẳn, một nam nhân nguyện ý giận dữ vì hồng nhan! Đáng tiếc trời đổ anh tài, thiên tài luôn luôn sẽ gặp phải ghen tị, nha đầu, ta có thể nói với người chỉ là những điều này, tin hay không tùy người."

Kỳ thực, Dư lão rất muốn nói cho Cố Nhược Vân biết thân phận của nàng, nhưng cũng biết ông không thể làm như vậy.

Đông Phương thế gia thế lực cường đại, thiên tài quá nhiều, không phải bất luận kẻ nào đều có tư cách tiến vào, năm đó Cố Thiên được Đông Phương thế gia thừa nhận, cũng là bởi vì thiên tư trác tuyệt (tư chất xuất sắc) của hẳn.

Trừ phi Cố Nhược Vân cũng thiên tài giống phụ thân của nàng, bằng không Đông Phương gia tộc sẽ không nhận nàng. . . . .

"Dư lão, mặc kệ ông và cha ta là quan hệ như thế nào, ta đều phải nói, cảm ơn nhắc nhở của ông, có một số việc, trong lòng ta hiểu rõ."

Cố gia là một gia tộc xu lợi, cũng chính vì như thế mới càng để ý năng lực của tộc nhân, nếu đúng như lời nói của Dư lão, thì vì sao Cố gia phải làm như thế? Nếu Dư lão đang lừa gạt nàng, thì mục đích là gì?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Luyện Đan (Sáu)

Ngay tại lúc nàng đang suy nghĩ, Triệu chưởng quỹ bưng một chén thuốc đi đến, nhìn nước thuốc đen tuyền kia, Dư lão do dự một chút, vẫn là ngẩng đầu lên rót vào trong miệng.

Cảm giác mát mẻ từ cổ họng chảy xuống, làm cho ông có thoải mái nói không nên lời, giống như khoang miệng được vây quanh bởi tràn ngập hương thơm hoa cúc, ôn nhuận cổ họng của ông. . . . .

Thời gian trôi qua từng phút từng giây. . . . .

Dư lão rõ ràng cảm nhận được cổ họng đang dần dần khôi phục, chính là sự thanh nhuận mà từ sau khi ông bị thương liền không có. . . . .

"Nha đầu, thuốc này của người rất thần kỳ, lão nhân ta cam bái hạ phong (chịu thua)!" Dư lão chép chép miệng, khen ngợi, "Không biết y thuật của người là theo người nào học, cao siêu như thế?"

"Lão sư thích ở ẩn giữa rừng, ta không thể lộ ra danh tính của ông."

Bởi vì, cho dù nói ông cũng sẽ không biết, lão gia hỏa kia cũng không phải người Tây Linh đại lục. Chính là không biết sau khi biết được tin tức mình qua đời, sư phụ lão nhân gia ông sẽ gặp đá kích thế nào.

"À," Dư lão tiếc nuối thở dài một tiếng, "Nha đầu, ta đánh cược thua, từ đây về sau, Bách Thần Đường liền thuộc về người, mà ta, cũng nguyện ý bị

người nô dịch!"

Lúc này đây, hãn thua là tâm phục khẩu phục, không có câu oán hận nào.

"Được, chỉ là, nô dịch không dám nhận, chỉ hy vọng Dư lão thay thế ta quản lý Bách Thần Đường, bình thường ta sẽ không ra mặt, mọi việc đều do Dư lão ông xử lý, cũng không cần để cho người ta biết ta là chủ tử của Bách Thần Đường, cây to đón gió, ta không nghĩ sớm như vậy đã bị người để mắt tới."

Cố Nhược Vân vừa lòng gật gật đầu, không nghĩ tới nàng mới ra khỏi cửa đã có tiền lời lớn như vậy, sản nghiệp to lớn như Bách Thần Đường thuộc sở hữu của nàng, từ đây về sau, nàng không cần phải buồn rầu về chuyện dược liệu, hơn nữa trên đường trưởng thành có nhiều hơn một con đường thẳng lớn.

Hiện giờ Cố Nhược Vân còn không biết, ở trên đường nàng trưởng thành, Bách Thần Đường quả thật phát huy tác dụng thật lớn, cũng cùng nàng từ nhỏ yếu đi đến cường đại, từng bước từng bước bước tới nơi cao nhất của mảnh đại lục này.... ..

Đại sảnh Lăng gia, Lăng Nghị đột nhiên vỗ bàn đứng lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn hoa phục nữ tử trước mắt.

"Lăng Ngọc, lần này con gặp rắc rối! Ai "

Lăng Ngọc bĩu môi, không cho là đúng nói: "Không phải là một tiệm bán thuốc nhỏ nhỏ sao? Có gì đặc biệt hơn người, Quý Phi đương triều là cô cô của con, gia gia, người lập tức phái người san bằng Bách Thần Đường kia đi, thật là, mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Thái Tử, con còn phải đi gặp mặt Thái Tử đấy, có một vết sẹo thế này khó coi hơn bao nhiêu?"

"Tiệm bán thuốc nhỏ nhỏ?"

Phanh!

Lăng Nghị đặt mông ngồi xuống, bất đắc dĩ cười khỗ nói: "Tuy rằng Bách Thần Đường là tiệm bán thuốc, nhưng chính là ngay cả Hoàng đế cũng không dám có ý đồ với nó, con còn dám nói mấy lời này? Chờ ngày mai theo ta đi Bách Thần Đường nhận lỗi, nếu không, ngay cả Quý Phi cô cô của con đều cứu không được con!"

Lăng Ngọc có chút líu lười, một thương hộ mà thôi, vì sao lại làm cho gia gia kiêng kị như vậy?

Ngay cả dượng Hoàng đế cũng không dám động Bách Thần Đường? Điều này sao có thể?

Nhưng lúc này Lăng Ngọc biết gia gia còn đang nổi nóng, căn bản không dám nói thêm một chữ, phải biết rằng, ở Lăng gia, nàng sợ hãi nhất chính là gia gia cũng là gia chủ.....

Lời tác giả: Truyện này cam đoan diễn biến tình cảm không ngược, cái khác không thể cam đoan, ví dụ như, nữ chính đánh nhau phải bị thương đi, phải cứu tử nhất sinh đi, sẽ bị nhóm vật hi sinh xem thường nhục nhã gì đi – nhưng mà, diễn biến tình cảm của nữ chính và nam chính tuyệt không ngược, hai người đều thủy chung như một, đều là thiếu niên tốt sạch sẽ thuần khiết, điểm này có thể yên tâm.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Luyện Đan (Bảy)

"Tử Tà, dược liệu dùng để luyện chế Tụ Khí đan ta đã lấy đến, chừng nào thì người bắt đầu dạy ta luyện đan?"

Thượng Cổ Thần Tháp, Cố Nhược Vân đứng ở sau đan đỉnh, thả dược liệu mua từ Bách Thần Đường ở trước mặt, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

Ngón tay thon dài của Tử Tà nhẹ vỗ về cằm, tà mị cười: "Bắt đầu từ giờ trở đi! Nha đầu, người chuẩn bị một chút trước, lát sau ta sẽ dạy người luyện chế đan dược."

"Được."

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, giờ khắc này, nói không kích động là giả, dù sao, đó là thuật luyện đan thất truyền đã lâu.....

"Nha đầu, luyện đan là phải căn cứ trình tự trên đan phương để từng dược liệu vào trong dược đỉnh, nếu trình tự sai lầm là không cách nào luyện chế ra đan dược, chờ sau khi người đến thực lực nhất định, là có thể căn cứ dược tính của dược liệu mà tự mình sáng tạo ra đan dược mới, đương nhiên, phỏng chừng không có mấy năm người không thể đạt được trình độ kia," Ở trong mắt của Tử Tà chứa ý cười, "Kỳ thực, luyện đan không phải thật khó khăn, đáng tiếc ta không phải nhân loại, không cách nào luyện chế ra đan dược, hiện tại người có thể thử luyện tập một chút, bất kể là hỏa hậu (sức nóng ngọn lửa) hay là thời gian để vào dược liệu đều không thể sai,

một bước làm sai sẽ gặp đản hủy! Điểm này người ngàn vạn lần phải nhớ kỹ."

Nghe vậy, vẻ mặt của Cố Nhược Vân ngưng trọng lại.

Nàng hít sâu một hơi, trong con ngươi màu đen lóe ra một loại ánh sáng kiên nghị.....

"Đản dược, nếu kiếp trước ta có những thứ thần kỳ này, có lẽ, ta đã có thể thay đổi thể chất suy nhược không cách nào tu luyện của đệ đệ, nam nhân kia cũng sẽ không tuyệt tình đến mức buông tha cho nam nhi duy nhất của Hạ gia! Nếu..... Nếu đệ đệ giống như ta cũng trùng sinh ở thế giới này, ta nhất định phải thay đổi cuộc đời của hắn!"

Đản dược luôn là không gì làm không được, nếu như kiếp trước nàng là một Luyện Đan Sư, đệ đệ cũng sẽ không chết thê thảm như vậy.

Đáng tiếc.....

Trước mắt giống như lại xuất hiện cảnh thiếu niên ngã vào trong vũng máu, trái tim của Cố Nhược Vân hung hăng co rút đau đớn một chút, ngay sau đó là một mảnh kiên định.

"Ngọc nhi, nếu đệ còn sống, tử tử nhất định sẽ tìm được đệ, nếu đệ đã chết..... Vậy, ta sẽ thay thế đệ sống thật tốt, còn sống vì mẫu thân báo thù! Điều này cũng là hi vọng lúc sắp chết của đệ, đệ yên tâm đi, chờ ta trưởng thành, nhất định sẽ quay về Đông Nhạc đại lục, làm cho ngụy quân tử kia nợ máu trả bằng máu! Càng làm cho hắn lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục."

Tử Tà nhìn hận ý trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, khóe môi nhẹ nhàng giương lên một độ cong.

Thù hận, sẽ làm một người trưởng thành nhanh hơn, hẳn vẫn luôn chờ đợi ngày Cố Nhược Vân hoàn toàn trưởng thành .....

Có lẽ ngày đó, đến cũng không quá muộn.

... ..

Ngọn lửa chiếu sáng toàn bộ căn phòng, thiếu nữ mắt không chuyển nhìn chăm chăm đan đỉnh trước mặt, chậm rãi quăng dược liệu trong tay vào trong đỉnh, nhưng mà, ngay tại khoảnh khắc nàng vừa quăng dược liệu vào, ‘phanh’ một tiếng, một tiếng nổ từ trong đỉnh truyền đến, rồi sau đó một làn khói màu xám tràn ngập ra ngoài, hun thiếu nữ mặt xám mày tro.

Tử Tà liếc mắt nhìn Cố Nhược Vân một cái, lắc lắc đầu: "Nha đầu, Luyện Đan Sư là một loại nghề nghiệp thật thần thánh, khi người luyện chế cần tâm không tạp niệm, một chút tư tưởng hỗn độn, đều sẽ làm cho người mất đi khống chế với nó."

"Ta hiểu được, lại đến!"

Cố Nhược Vân dùng sức hít một ngụm, lại xuất ra dược liệu.....

Bởi vì ở trong Cố gia, Cố Nhược Vân là tồn tại dễ dàng bỏ qua nhất, cho nên nàng thật yên tâm biến mất ba ngày ba đêm, dù sao trước kia, cho dù nàng một tháng không xuất hiện, cũng sẽ không có người tìm nàng.

Nhưng mà, lúc này đây, toàn bộ Cố gia lại đảo lộn.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Một)

Bởi vì, ngày mai chính là sinh nhật của Thái Tử điện hạ. Nếu là trước kia, Cố Nhược Vân thân là một phế vật, tham hay không tham gia cũng không quan trọng, nhưng mà tình huống hiện tại lại không giống vậy.

Lần này một cường giả Luyện Khí Tông thân là sư phụ của Thái Tử sẽ tới tham gia, hơn nữa sẽ vì nhóm người trẻ tuổi của Thanh Long Quốc tiến hành khảo nghiệm năng lực, người có thực lực liền có thể gia nhập Luyện Khí Tông trở thành ngoại môn đệ tử.

Phải biết rằng ở đại lục Luyện Khí Tông có địa vị cực kì cường hãn, ở trong này cũng chỉ có người Đông Phương thế gia mới có thể không e ngại thực lực của Luyện Khí Tông, nhưng cũng chỉ là như thế, nếu có thể đi vào Luyện Khí Tông, chỉ là một ngoại môn đệ tử cũng sẽ được người hâm mộ.

Cho nên, Bộ Hạ sớm đã hạ mệnh lệnh, bất kể là ai cũng phải đi Hoàng cung tham dự sinh nhật của Thái Tử.

Bất đắc dĩ Cố lão Tướng Quân mới phái người đi tìm tung tích của Cố Nhược Vân.

Đương nhiên, dưới tình huống như vậy thế lực Luyện Khí Tông luôn luôn sẽ không nhận người, trừ phi có thiên phú dị bẩm giống như Thái Tử, cho nên lúc này đây ngay cả Cố lão gia tử cũng không biết mục đích chân chính của Luyện Khí Tông kia.

Mà mặc kệ Cố gia nghiêng trời lệch đất thế nào, ở trong Thượng Cổ Thần Tháp Cố Nhược Vân không chút nào biết tình hình bên ngoài. Lúc này, ánh mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chăm đan đỉnh trước mặt, trong đôi mắt trong suốt có hai ngọn lửa không ngừng lay động.

Một dòng khí nhàn nhạt từ trên đan đỉnh tràn ngập ra, phiêu tán một loại hơi thở mát mẻ, giờ khắc này, Cố Nhược Vân rõ ràng cảm giác được hình như linh khí chung quanh nồng đậm hơn lúc trước rất nhiều.

"Nha đầu, một bước cuối cùng trong luyện đan, chính là thành đan! Thông thường khi thành đan được đỉnh đều sẽ phát sinh va chạm mãnh liệt, người phải khống chế tốt nó, nếu thất bại, phải làm lại từ đầu."

Giọng nói trầm thấp của nam nhân vang lên ở bên tai Cố Nhược Vân, nàng hít vào một hơi thật sâu, ánh mắt càng ngưng trọng.

Thành đan, là một bước cuối cùng trong luyện đan, cũng là một bước quan trọng nhất, nếu bước này thất bại, tất cả việc làm trước đó trước đều trở thành uổng phí.....

Phanh!

Bang bang phanh!

Đột nhiên, một loạt va chạm cường đại từ trong dược đỉnh truyền ra, làm toàn bộ mặt đất đều chấn động một chút.

Chân của Cố Nhược Vân nhịn không được lui về phía sau vài bước, cũng ở trong phút chốc đó, dược đỉnh buông lỏng, từ giữa không trung rơi xuống, trong lòng nàng lập tức căng thẳng, vội vàng khống chế tốt dược đỉnh.

Mồ hôi lạnh từ trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ chậm rãi rơi xuống, nhưng mà, nàng không dám phân tâm một chút nào, tất cả tinh thần đều

buộc chặt, nhưng bởi vì khăn trương quá mức, làm khuôn mặt nhỏ nhắn vốn có vẻ gầy yếu kia của nàng trở nên tái nhợt.

Rốt cục, ngay tại lúc Cố Nhược Vân sắp khống chế không được, trong dục đỉnh đan dục ngừng chấn động, lẳng lẳng nằm ở đáy dục đỉnh.....

"Rốt cuộc ta cũng thành công!"

Cố Nhược Vân đè nén vui sướng trong lòng, vội vàng tiến lên mở dục đỉnh ra, lấy năm viên đan dục yên lặng nằm ở đáy dục đỉnh ra.

"Nha đầu, người dùng ba ngày thời gian học xong luyện chế đan dục, quả thật được gọi là một thiên tài, nhưng, người là chủ nhân của Thượng Cổ Thần Tháp, cho nên chút thiên phú ấy đối với người mà nói cũng không cũng đủ, nhưng mà luyện đan cũng không thể nóng vội, người có thể từ từ đi."

Tử Tà nhìn tiểu nha đầu gầy yếu trước mặt, trong đôi mắt tím chứa đầy ý cười, còn có kiên định không cách nào dao động kia.

"Người phải nhớ kỹ, đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nếu người muốn còn sống, muốn bảo vệ những người người để ý kia, vậy nhất định phải đứng ở một chỗ cao làm cho người ta chỉ có thể ngược nhìn!"

Đứng ở nơi cao nhất đại lục, nhận thế nhân cúng bái và thần phục, đây mới là uy phong mà chủ nhân của Thượng Cổ Thần Tháp nên có.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐẾ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Hai)

Cố Nhược Vân cười khở một tiếng: "Đạo lý người nói làm sao ta không rõ? Chính là bởi vì ta không đủ cường đại, mới làm hại mẫu thân, ngoại công còn có đệ đệ chết thảm, làm hại người bên người ta một đám cách ta mà đi! Ông trời đã cho ta sống tiếp, ta nhất định phải thành Đế Vương của thế giới này! Chúa tể nắm quyền sinh quyền sát mọi người!"

Giờ khắc này, giọng nói của thiếu nữ khí phách lăng vân (khí phách thẳng tới mây xanh), làm cho khuôn mặt chẳng phải thật dễ nhìn trở nên sáng rọi bắn ra bốn phía.

Tử Tà cười sờ sờ đầu nhỏ của Cố Nhược Vân, nói: "Nha đầu, hiện tại người dùng Tụ Khí đan trước, chờ sau khi đột phá cấp ba thì đi ra."

"Được."

Trong mắt Cố Nhược Vân hiện lên một đạo ánh sáng sắc bén, nàng có một loại dự cảm, sau khi ăn vào Tụ Khí đan này, liền có thể đột phá đến cấp ba.....

Một đêm không ngủ.

Lúc Cố Nhược Vân xuất hiện ở trong mắt mọi người Cố gia, đã đến thời hạn cuối cùng, trước kia người Cố gia luôn hi vọng nàng cút thật xa, chưa từng chờ mong nàng giống như giờ phút này.

Lão Tướng Quân lười nói thêm cái gì với nàng, không lạnh không nhạt quét mắt liếc nàng một cái, trực tiếp ra lệnh nói: "Cao thủ của Luyện Khí Tông đã ở trong Hoàng cung, bệ hạ có lệnh tất cả mọi người tham gia sinh nhật của Thái Tử, người cũng không kịp thu thập hiện tại liền theo chúng ta đi đi."

Kỳ thực, chuyện này Cố Nhược Vân cũng có chút rõ ràng, nhưng mà, bởi vì muốn biết một chút trình độ cao thủ của mảnh đại lục này, lúc này nàng không có cãi lại lời nói của lão Tướng Quân.....

Mùi hương thơm ngát lưu động trong phòng, nam nhân đứng chấp tay, ánh mắt trời nhàn nhạt chiếu xuống, kéo dài bóng lưng của hắn ở dưới ánh mặt trời.

Dư lão đứng ở sau lưng nhìn thiếu chủ nhà mình, chần chờ một lúc lâu, nói: "Thiếu chủ, gần nhất hai vị trưởng lão Luyện Khí Tông đến Thanh Long Quốc, không biết là vì chuyện gì, cho dù Thái Tử Thanh Long Quốc là đồ đệ của Hồn Phi trưởng lão, nhưng mà lấy tính cách cao ngạo của hắn là tuyệt đối sẽ không không có mục đích tham gia một cái tụ hội, hơn nữa lần này ngay cả Điền Lâm trưởng lão và nữ nhi của Tông Chủ đều đi theo đến đây, ta vẫn cảm giác có chuyện gì đó sắp phát sinh."

Nam nhân giương khóe môi ôn nhuận lên: "Mặc kệ bọn họ có mục đích gì, đều không liên quan đến Đông Phương thế gia chúng ta, nhưng mà, ta nhớ được trước kia Hồn Phi trưởng lão đầu tiên là nhìn trúng thiên phú của Cố Sanh Tiêu, lại bị Sanh Tiêu cự tuyệt, sau mới thu Thái Tử làm đồ đệ."

"Thiếu chủ, ý của người là, hắn sẽ tìm phiền toái cho Nhược Vân tiểu thư."

"Không," Nam nhân lắc lắc đầu, "Tốt xấu gì Luyện Khí Tông cũng có uy vọng ở đại lục, loại chuyện này làm không được, đúng rồi, Dư lão, không

lâu sau ta phải về Đông Phương thế gia một chuyến, người liền ở tại chỗ này trợ giúp Cố Nhược Vân."

Dư lão sợ run một cái, nét mặt già nua lộ ra một chút kinh ngạc.

"Thiếu chủ, này....."

"Dư lão, người cũng rõ ràng Bách Thần Đường là nơi lúc trước ta thành lập vì cung cấp tài chính cho bản thân, nhưng nếu Bách Thần Đường có thể nâng Cố Nhược Vân lên, vậy cho nàng lại ngại gì? Dù như thế nào, nàng cũng là nữ nhi của tỷ tỷ, mà ta để người ở tại chỗ này, cũng là vì để cho người thấy rõ năng lực của nàng, nếu nàng không có năng lực thực sự, người liền trở về Đông Phương thế gia, không cần nói bất cứ chuyện gì với nàng, cùng với làm cho nàng dính vào trong phân tranh của chúng ta, không bằng làm cho nàng ở bên ngoài một đời tiêu dao (ung dung tự tại)."

Giọng nói của nam nhân có chút không biết làm thế nào.

Dư lão cúi đầu, cung kính nói: "Vâng, thiếu chủ, lão nô căn tuân thiếu chủ phân phó."

.....

"Nhược Vân!"

Trong ngự hoa viên, La Âm liếc mắt liền thấy Cố Nhược Vân theo Cố gia đến, lập tức mừng rỡ, không chút để ý đến La Tướng Quân bên cạnh đang trợn mắt nhìn Cố Nhược Vân chạy như bay đến.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Ba)

Mọi người đều biết, La gia và Cố gia một là Hữu Tướng, một là Tả Tướng, hai người vẫn luôn bất hòa, thế nhưng đại tiểu thư La gia La Âm lại cùng phế vật Cố Nhược Vân kia rất hợp ý, thậm chí thiết nhiều lần ra mặt vì nàng.

Nhưng mà, giọng nói của La Âm lại thành công làm cho tất cả mọi người chuyển ánh mắt về phía Cố Nhược Vân.

"Cố gia Cố Nhược Vân? Không phải là phế vật nổi tiếng toàn bộ Thanh Long Quốc sao? Người Thanh Long Quốc chẳng sợ không biết Cố Sanh Tiêu là ai, cũng nhất định sẽ nghe nói qua Cố Nhược Vân, hơn nữa ta còn nghe nói nàng còn rất lớn mật khiêu chiến tiểu công tử Lăng gia."

"Chậc chậc, tốt xấu gì tiểu công tử Lăng gia cũng là Tụ Khí cấp năm, mà ta nghe nói Cố Nhược Vân này giống như rất nhiều năm đều ở Tụ Khí cấp hai."

"Tuy rằng lần này Bộ Hạ để tất cả quan lại mang theo nhi nữ (con trai + con gái) tham gia, nhưng phế vật Cố Nhược Vân này liền không có tư cách đến đi?"

Nghe âm thanh trào phúng của mọi người, Cố lão Tướng Quân mặt lúc đỏ lúc trắng, hận không thể một cái tát đánh chết phế vật Cố Nhược Vân này, cũng tốt hơn ở trong này làm mất mặt lão!

La Âm vừa định tức giận, lại bị một bàn tay nhẹ nhàng cầm.

Nàng hơi hơi sững sốt, quay đầu nhìn phía sườn mặt lạnh nhạt yên tĩnh của thiếu nữ.

"Quên đi, tùy bọn họ nói đi, dù sao ta cũng sẽ không thể mất khối thịt nào." Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, không cho là đúng nói.

Tỷ như nói, một con voi sẽ đi để ý ý kiến của con kiến sao?

Cố Nhược Vân đã từng là con voi kia.

"Thái Tử điện hạ giá lâm! Quý Phi nương nương giá lâm!"

Đúng lúc này, một tiếng nói gian tế (tiếng thái giám) vang lên, lập tức làm cho ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn lại.

Ở giữa cái nhìn chăm chú của mọi người, một bóng dáng màu vàng sáng từ xa tới gần, rơi vào trong mắt.....

Đó là một nam tử vô cùng anh tuấn, ngũ quan lạnh lùng mà thâm thúy, con ngươi đen như mực sâu không thấy đáy, làm cho người không thể đoán được tâm tư của hắn.

Mà lúc nhìn tới hoàng y thiếu nữ (cô gái mặc quần áo màu vàng) bên cạnh nam nhân, mọi người mới biết được như thế nào mặt mày như họa, khuynh quốc khuynh thành, chính là tuy rằng dung nhan của nàng tuyệt mỹ, nhưng trên khuôn mặt lại mang theo vẻ tái nhợt không bình thường, đó là dáng vẻ bị bệnh đến phần son cũng không thể che giấu.

Nhưng bởi vì nàng là cùng xuất hiện với Thái Tử, bất giác làm cho người ta suy đoán thân phận của nữ tử.

Nhất là, thân là Lăng Quý Phi nương nương, còn đi ở phía sau hai người! Điều này làm cho mọi người trong lòng càng nghi ngờ.....

"Tham kiến Thái Tử điện hạ, Quý Phi nương nương."

Sau khi mọi người phục hồi tinh thần lại, đồng loạt quỳ trên mặt đất, cung kính hành lễ. (L: chỗ này nguyên văn là 声称道, kiểu như là hô to tán dương ý, kiểu hoàng thượng vạn tuế vạn tuế... ta nghĩ để hành lễ cho hay)

Vì vậy Cố Nhược Vân đứng ở trong đám người giống như là đột ngột rơi vào trong mắt mọi người .....

"Cố Nhược Vân, nhìn thấy Thái Tử và Quý Phi nương nương, còn không mau quỳ xuống cho ta!" Lão Tướng Quân nhướng mày, giọng nói có chút tức giận.

"Thật có lỗi," Cố Nhược Vân nhún vai, "Đầu gối của ta bị trĩ sang (*), nên không tiện quỳ xuống, nếu có lần sau, ta đương nhiên sẽ bổ sung cho Thái Tử điện hạ và Quý Phi nương nương."

(*) trĩ sang: một loại nhọt loét, thường ở hậu môn

Trĩ sang?

Cố lão Tướng Quân thiếu chút nữa thì nhịn không được đứng lên đánh Cố Nhược Vân một trận tơi bời, đầu gối sẽ trĩ sang? Hắn ***** sống hơn sáu mươi năm lần đầu tiên nghe thấy có người trên đầu gối bị trĩ sang, quả thực là thêm kiến thức.

"Ha ha," Lăng Quý Phi che môi cười, ánh mắt sắc bén quét về phía Cố Nhược Vân, "Vị này là Cố gia Cố Nhược Vân? Quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt, ta còn nghe nói Cố Nhược Vân muốn ước chiến với chất tử (cháu) của ta, phải không?"

Chuyện này, ở Thanh Long Quốc cũng không phải là bí mật, hiện thời từ trong miệng Lăng Quý Phi nói ra, lại có một phen ý nhị.

"Đúng vậy," Cỗ Nhược Vân ngẩng đầu nhìn Lăng Quý Phi, "Ta là người sắp sửa đánh bại Lăng Hi!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Bốn)

Phốc xuy!

Không biết là ai phát ra tiếng cười trước, sau đó tất cả mọi người đều cười phá lên, giống như là thật lâu không nghe thấy chuyện chề cười buồn cười như vậy.

"Cố Nhược Vân, người đừng càn rỡ!" Tiểu thiếu gia Lăng gia tức giận nhảy dựng lên, hung ác nói, "Nếu bốn thiếu gia không đánh người quỳ xuống kêu cha, vậy về sau bốn thiếu gia liền theo họ người!"

Nữ nhân thúì này, vậy mà dám nhục nhã hãn, tốt, thật sự tốt, hãn sẽ làm nàng chết vô cùng khó coi! Nghĩ đến đây, tiểu thiếu gia Lăng gia hận đến nghiến răng nghiến lợi, giống như hận không thể bầm thây vụn đoạn Cố Nhược Vân.

"Ta thảo nê mã (một câu chửi tục, DCM)! Lăng Hi, người ***** để ai quỳ xuống kêu cha?" La Âm nhìn không được, nàng từ trên đất đứng lên, tức giận nói, "Cho dù Cố Nhược Vân bị đánh bại còn có ta, có giỏi người tới làm một trận với lão nương, khi dễ một người thực lực yếu hơn người thì tính là cái bản lãnh gì?"

Lăng Hi há mồm muốn mắng to ra tiếng, lại đột nhiên chống lại ánh mắt cảnh cáo của La Đại Tướng Quân.

Nói thật, đời này Lăng Hi sợ nhất ngoài lão gia tử nhà mình ra, còn có Đại Tướng Quân này.

Tuy rằng La Đại Tướng Quân và Cố lão gia tử đều là Tướng Quân, nhưng người sau là không muốn trêu chọc thị phi, người trước..... Là hoàn toàn không muốn sống! (L: tức là không trêu chọc Cố lão gia tử là vì không muốn gây chuyện, còn với La Tướng Quân là không dám trêu chọc sợ mất mạng :v)

Hơn nữa hẳn còn có tiếng nữ nhi khống (L: kiểu như vô cùng sủng ái, bảo vệ con gái đó, con mình làm gì cũng là đúng).

Khi dễ nữ nhi của hẳn, cho dù người là hoàng tôn quý tộc cũng bị đánh không tha! Lúc trước, nhi tử của Binh Bộ Thượng Thư chỉ bởi vì nói La Âm xấu, kết quả La Đại Tướng Quân trực tiếp xông tới cửa đi đánh người ta thành nửa tàn phế.

Hoàng đế cũng không phải hôn quân, cũng sẽ không vì việc này mà thu hồi binh quyền của hẳn đi? Tốt xấu gì La Đại Tướng Quân cũng vì quốc gia lập rất nhiều chiến công hiển hách.

"Ha ha," Lăng Quý Phi tựa tiểu phi tiểu (ngoài cười nhưng trong không cười) nói, "La Đại Tướng Quân, nữ nhi của người thật đúng là thú vị, nhưng mà, đừng quên Thái Tử và người của Luyện Khí Tông còn ở nơi này, à, đúng rồi, ta trước giới thiệu với các người một chút, vị này là nữ nhi Thi Vân của Tông Chủ Luyện Khí Tông."

Ở trong lòng mọi người Luyện Khí Tông là tồn tại giống như thần điện, hưởng chi, trước mắt còn là nữ nhi của Tông Chủ Luyện Khí Tông.

"Lăng Quý Phi, lần này Tông Môn chúng ta tới quý quốc, một là vì sinh nhật của Thái Tử, hai là vì, Tông Môn chúng ta thiếu người, cố ý đến tuyển một ít người tiến vào Tông Môn trở thành ngoại môn đệ tử. Mà ta sớm đã

nghe nói Thanh Long Quốc thanh niên tài俊 không hề thiếu, vừa khéo có thể dốc sức phục vụ vì Luyện Khí Tông ta."

Thi Vân mỉm cười nhìn mọi người trong hoa viên, tươi cười của nàng như gió xuân, làm cho người ta có một loại cảm giác thoải mái khác thường.

Cố Nhược Vân tâm thần hơi động, kinh ngạc liếc mắt nhìn Thi Vân một cái, chính là nàng không có nói gì cả liền thu hồi ánh mắt.....

"Nha đầu, xem ra người cũng đã nhìn ra," Trong linh hồn, giọng nói Tử Tà chợt truyền ra, "Nữ tử này luyện là thần pháp thất truyền đã lâu, người tu luyện loại công pháp này cả người đều tản mát ra một loại cảm giác thật thoải mái làm cho người ta mê muội, càng là làm nam nhân gặp qua nàng đều sẽ không tự chủ được mà ái mộ nàng, chính là, loại công pháp này sẽ làm thể chất con người trở nên vô cùng suy yếu, phải dựa vào hút tinh thần lực của những người khác mới có thể sống sót, nếu không có đủ tinh thần lực để nuôi nàng, rất nhanh nàng sẽ chết."

Ngay cả Tử Tà cũng có chút kinh ngạc, vì sao có người sẽ luyện loại công pháp tà ác này? Hình như công pháp này cũng đã thất truyền ở thật nhiều năm trước.....

Hơn nữa, nữ tử này cho hẳn một loại cảm giác vô cùng không thoải mái, cái loại cảm giác này đã từng gặp qua ở trên người một người duy nhất. . . .
..

Nghe được lời nói của Tử Tà, Cố Nhược Vân trầm mặc xuống, xem ra mảnh đại lục này, so trong tưởng tượng của nàng còn phức tạp hơn.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Năm)

"Các vị," Nụ cười của Thi Vân trong nhu nhược mang theo ấm áp, ánh mắt ôn hòa nói, "Vì khảo nghiệm năng lực của các người, trưởng lão Luyện Khí Tông chúng ta cố ý mang Thiên Linh trận của Tông Môn đến, lát sau ta sẽ đưa các người tiến vào giữa Thiên Linh trận tu luyện một tháng thời gian, sau một tháng lại căn cứ thành tích của các người đến kết luận có hay không có tư cách tiến vào Luyện Khí Tông."

Cho dù bọn họ không biết Thiên Linh trận là cái gì, nhưng mà đã là truyền tông chi bảo (bảo vật truyền lại cho các đời Tông chủ) của Luyện Khí Tông, vậy tất nhiên rất là trân quý, cơ hội lần này bọn họ cũng sẽ thật quý trọng.....

Từ đầu tới cuối Thái Tử Lãnh Ngôn Phong đều không nói gì khi đi ngang qua Cố Nhược Vân thì dừng một chút, cũng không có quay đầu liếc nhìn nàng nhiều một cái, chỉ có giọng nói thong thả lạnh lùng kia vang lên.

"Cố Nhược Vân, chuyện người làm vừa rồi chỉ là vì biểu hiện sự đặc biệt của người, khiến cho bản Thái Tử chú ý, đáng tiếc, ánh mắt của bản Thái Tử chưa bao giờ ở trên người người....."

Dứt lời, hắn cũng không quay đầu lại biến mất ở trong mắt của Cố Nhược Vân.

Cố Nhược Vân có chút há hốc mồm, khi ở Đông Nhạc đại lục cho dù là Kim đế cũng không có tư cách làm cho nàng quỳ xuống, hiện thời lại như

thế nào cam tâm quỳ một Thái Tử nhỏ? Nhưng mà, hành vi của nàng, lại làm cho Thái Tử cho rằng muốn đạt được chú ý của hắn? (L: hắn ta vô sỉ ấy mà ~.~)

Nhớ được lúc trước, thân là thiên tài Cổ Sanh Tiêu và Lãnh Ngôn Phong thường xuyên ước chiến, mà mỗi lần ở nơi có bọn họ, tất nhiên có Cổ Nhược Vân, mọi người đều cho rằng nàng là thông qua Cổ Sanh Tiêu tiếp cận Lãnh Ngôn Phong, nhưng tuyệt không biết, mỗi lần hai người luận võ, trong mắt nàng chỉ có ca ca.

Cho nên, Cổ Nhược Vân trước kia không thích Lãnh Ngôn Phong, hiện tại nàng càng không có khả năng!

"Cổ Nhược Vân, thì ra người thật sự thích Thái Tử!" Cổ Phán Phán tức giận rồi, hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Nhược Vân, "Lúc đó người còn phủ nhận nói người không thích Thái Tử, nhưng hiện tại người thế mà lại dùng loại phương pháp này hấp dẫn sự chú ý, cũng may Thái Tử nhìn thấu quỷ kế của người, nếu không....."

Nhìn thấy mọi người chuyển ánh mắt tới, Cổ Nhược Vân chớp ánh mắt: "Thái Tử là cái gì? Có thể ăn sao?"

"Ăn? Người lại có thể muốn ăn sạch sành sanh Thái Tử, Cổ Nhược Vân, người quả nhiên rắp tâm bất lương!" (L: ta lo ngại về khả năng nghe hiểu của bà cô này)

Được rồi!

Lần này quả nhiên là mười cái miệng đều nói không rõ.....

Cổ Nhược Vân lắc lắc đầu, cũng lười giải thích cái gì, nhún vai nói: "La Âm chúng ta đi xem một chút."

.....

Hoàng cung đại viện, tất cả mọi người yên tĩnh lại, tất cả âm thanh ồn ào biến mất sau khi hai lão giả xuất hiện.

La Âm chỉ vào một người trong đó, nói: "Cố Nhược Vân, hắc y lão nhân kia người thấy được sao? Đó là lão sư Hồn Phi của Thái Tử, còn lại hồng y lão nhân đó là Điền Lâm trưởng lão, hai người này đều là cao thủ của Luyện Khí Tông."

Cố Nhược Vân gật gật đầu, tầm mắt dời đi từ trên người hai người, dừng ở phía trên cây cột bên cạnh bọn họ.

Nếu không có đoán sai, bốn cột kia quay chung quanh cửa tiến vào Thiên Linh trận.....

"Các vị, lấy thực lực của các người, ta cho các người vào là cửa Thiên Linh sơ cấp, nhớ kỹ, lúc các người ở trong phạm vi ta chỉ định kia, tuyệt đối không nên chạy loạn, chạy đến khu vực khác chắc chắn nhận đến nguy hiểm!"

Hồn Phi mặt mũi nghiêm túc nhìn mọi người: "Mặt khác, linh khí bên trong Thiên Linh trận quá mức nồng đậm, cho nên, thực lực của võ giả đều phải tới Tụ Khí cấp ba, nếu không sẽ chịu không nổi lực lượng cường đại như vậy bị nổ tan xác mà chết, ta tuyệt đối không phải nói lời đe dọa, chỉ là ta tin tưởng, hẳn là không có người ngay cả Tụ Khí cấp ba đều không qua được."

"Này....." Nghe nói như thế, Cố Phán Phán một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Dáng vẻ của nàng quả nhiên hấp dẫn Hồn Phi trưởng lão, nhướn mày, hỏi: "Vị cô nương này có lời gì muốn nói sao?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Phế Vật? Nói Ai? (Một)

"Hồn Phi trưởng lão," Cố Phán Phán căn cứ môi, quét mắt nhìn Cố Nhược Vân, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Hồn Phi, "Tuy có chút nói không nên lời, nhưng toàn bộ người Thanh Long Quốc đều biết đến, Cố Nhược Vân Cố gia chúng ta ở vài năm trước sau khi tới Tụ Khí cấp hai, lại không tiến thêm, cho nên chỉ sợ nàng là không cách nào tiến vào Thiên Linh trận."

Khi nói lời này, Cố Phán Phán một dáng vẻ tiếc hận, giống như thật sự vì Cố Nhược Vân cảm thấy đáng tiếc, bất luận kẻ nào đều không thể từ trên mặt nàng nhìn đến cảm xúc khác.

"Hả?" Hồn Phi theo ánh mắt của Cố Phán Phán nhìn lại, dừng ở phía trên khuôn mặt thản nhiên tự đắc của Cố Nhược Vân, "Nàng đó là Cố Nhược Vân? Muội muội của Cố Sanh Tiêu? Xem nàng tuổi cũng không nhỏ, như thế nào là Tụ Khí cấp hai? Cố Sanh Tiêu thiên tài như thế, sao muội muội lại phế vật như vậy? Thật đúng là làm cho người ta mở mang tầm mắt."

Vài năm trước, Cố Sanh Tiêu cự tuyệt lão thu làm đồ đệ, vĩnh viễn là nhục nhã của lão! Cho nên đối với Cố Nhược Vân tự nhiên liền không có sắc mặt gì tốt.

"Trưởng lão, chuyện này Thanh Long Quốc đều biết đến, tuy rằng ta rất đồng tình nàng, nhưng mà nàng không tốt, ta cũng không có cách nào." Cố

Phán Phán biểu cảm bất đắc dĩ, thần sắc kia giống như là mẫu thân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*).

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

"Cố Phán Phán, người....."

La Âm tức giận nắm chặt nắm tay, ngay tại khoảnh khắc nàng muốn ra tay, một bàn tay từ bên cạnh duỗi đến, gắt gao cầm tay nàng.

Cố Nhược Vân khước môi chứa ý cười, trên khuôn mặt thanh tú có ý tứ hàm xúc nói không rõ: "Cố Phán Phán, ngưng ngừng để cho người thất vọng rồi, ta đã ở đêm qua, đột phá đến Tụ Khí cấp ba."

Giọng nói của nàng lạnh nhạt như gió, lại rõ ràng rơi vào trong tai mọi người.

Lập tức, vẻ mặt của Cố Phán Phán cứng ngắc, giống như có một bàn tay hung hăng đánh nàng một cái tát, làm cho nàng hận không thể tìm một cái động mà chui vào.

Nếu bình thường Cố Nhược Vân đột phá Tụ Khí cấp ba, nàng còn có thể cười nhạo nàng một phen, nhưng nàng vừa nói Cố Nhược Vân chỉ là Tụ Khí cấp hai, không cách nào tiến vào Thiên Linh trận, nên dễ dàng bị làm mất mặt, hơn nữa còn là một cái tát thật vang dội.

Hít một hơi thật sâu, Cố Phán Phán cười gượng hai tiếng: "Vậy thật đúng là chúc mừng, rốt cục qua vài năm người đã đột phá đến Tụ Khí cấp ba, chính là không biết lần đột phá sau là bao lâu sau, nhưng ta tin tưởng chậm nhất là mười năm, người nhất định có thể tới Tụ Khí cấp bốn."

"Yên tâm đi, trước khi người chết, ta nhất định có thể đột phá."

Phốc!

La Âm không thể nhìn được phụt cười ngay tại chỗ, nàng cười ha ha vỗ vai của Cố Nhược Vân: "Nhược Vân, ý của người là, lúc người đột phá cấp bốn, cách ngày chết của nàng cũng không xa? Vậy Cố Phán Phán nhưng là phải chú ý, chớ sau khi Nhược Vân đột phá người tìm một chỗ trốn đi, nếu không mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao) sẽ chết đấy, chắc chắn, bộ dạng người như hoa như ngọc như vậy, chết rất đáng tiếc?"

Cố Phán Phán gương mặt lúc xanh lúc trắng, vô cùng phẫn khích, nhưng mà Cố Nhược Vân cũng bắt đầu bội phục năng lực chịu đựng của nàng, bị La Âm nhục nhã như vậy vậy mà còn có thể nhìn xuống không có nổi bão.

"Cố Nhược Vân, người chú ý một chút ngôn ngữ của người!" Cố lão Tướng Quân lão mặt trầm xuống, lớn tiếng hỏi, "Còn có, La Đại Tướng Quân, người liền là như thế này dạy nữ nhi của người? Một người có gia giáo như thế!"

"Gia giáo?" La Đại Tướng Quân hừ hừ, "Ta dù sao vẫn tốt hơn lão gia hỏa chẳng phân biệt được trắng đen thiếu chút nữa thì đánh chết tôn nữ của mình như người."

Nói thật, La Đại Tướng Quân thật sự không rõ, tốt xấu gì Cố Nhược Vân cũng là huyết mạch của Cố gia lão, lão gia hỏa này nói đánh là đánh, nhưng lại là vì tiểu tử Lăng gia đánh nàng đến chết! Đây vẫn là việc một gia gia nên làm sao?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Phế Vật? Nói Ai? (Hai)

Chương 25: Phế vật? Nói ai? (hai)

Edit: kaylee

"Đủ!"

Ngay tại lúc Cố lão Tướng Quân còn muốn nói chuyện, một tiếng quát không kiên nhẫn đưa chặn lại tất cả âm thanh của lão.

Hồn Phi quét mắt nhìn Cố Nhược Vân, mặt không biểu cảm nói: "Người đã đột phá Tụ Khí cấp ba, cũng có thể đi vào Thiên Linh trận, nhưng đây là tiêu chuẩn thấp nhất đi Thiên Linh trận, mặc dù là địa vực thấp nhất đối với người mà nói đều có nguy hiểm, tự giải quyết cho tốt đi."

Tụ Khí cấp ba thực lực này căn bản không đủ nhìn, hãn thối một hơi phồng chùng nha đầu kia liền hồn phi phách tán, thật không biết Cố Sanh Tiêu thiên tài như vậy như thế nào có một muội muội phế vật như thế?

Nghĩ tới đây, Hồn Phi bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Cửa lớn của Thiên Linh trận ở dưới nỗ lực của Hồn Phi và Điền Lâm mở ra, rồi sau đó phần đông nhóm trẻ tuổi đều tiến vào giữa trận pháp, đợi đến lần mở ra tiếp theo đó là một tháng sau, vì vậy sau khi mọi người tiến vào Thiên Linh trận, những người còn lại liền trở về gia tộc của mình, thẳng đến một tháng sau lại đến hoàng cung.....

Giờ phút này, nhìn hoàng cung đại viện trống trải, ánh mắt của Hồn Phi mang theo một chút suy nghĩ sâu xa.

"Trước đó không lâu, hoàng thành Thanh Long Quốc trời giáng dị tượng, Tông Chủ quan trắc (quan sát và đánh giá) tinh tượng (vị trí các ngôi sao), nghe nói cường giả lâm thế, đại lục sẽ phát sinh dị biến, nếu có được cường giả kia, Luyện Khí Tông chúng ta nhất định áp đảo các Đại Tông Môn khác! Chỉ tiếc Tông Chủ chỉ có thể quan trắc được cường giả kia buông xuống ở trên người vị thiên tài trẻ tuổi nào đó, nhưng không cách nào xem được người nọ là ai, nếu không chúng ta cũng sẽ không cần mang Thiên Linh trận ra khảo nghiệm."

Điền Lâm trầm mặc không nói, thật lâu sau, hấn ngẩng đầu lên, giọng nói nhàn nhạt nói: "So với thiên tài kia, ta càng quan tâm một chuyện khác."

"Chuyện gì?"

"Không biết vừa rồi người có cảm nhận được không, tuy rằng nữ tử tên là Cố Nhược Vân kia thiên phú cực kém, nhưng mà, tinh thần lực của nàng lại rất cường đại! So với thiên tài chúng ta gặp được trước kia càng mạnh hơn."

Hồn Phi trong lòng chấn động, kinh ngạc nói: "Ta vừa rồi vì quan hệ của nàng và Cố Sanh Tiêu, cũng không có chú ý tới điểm này, người là nói, tinh thần lực của nàng rất cường đại?"

Nghĩ đến đây, Hồn Phi hô hấp căng thẳng, nếu có thể làm cho nàng cống hiến ra tinh thần lực của mình, là có thể chữa khỏi thân thể của tiểu thư.

"Hồn Phi, nếu mất đi tinh thần lực sẽ trở thành một kẻ ngốc, ta xem tính tình của Cố Nhược Vân này cũng không phải nhất định sẽ đồng ý." Điền Lâm lắc lắc đầu, giọng điệu không một gợn sóng nói.

"Ta xem chưa hẳn," Hồn Phi cười lạnh một tiếng, "Nàng ở Thanh Long Quốc chính là một phế vật bị người khinh thường mà thôi, nếu nguyện ý trả giá vì tiểu thư, Luyện Khí Tông chúng ta nhất định sẽ chiêu cố nàng cả một đời, hưởng chi, vì tiểu thư cố gắng ra tinh thần lực của mình là phúc khí của nàng, phải biết rằng, cuộc chiến đại lục sau này cần Luyện Khí Tông chúng ta tham dự, tiểu thư lại là đệ nhất thiên tài của Luyện Khí Tông, chuyện liên quan tới an nguy của cả đại lục, làm người của đại lục, vì đại lục mà trả giá là đương nhiên, cho nên không ai sẽ cự tuyệt, giống như những người lúc trước đó." (L: hẳn là đương nhiên, sao ông không tự cố gắng đi ~~)

Lời này nói, giống như để Cố Nhược Vân hy sinh vì Thi Vân còn phải cảm kích Luyện Khí Tông, mà nếu nàng cự tuyệt, đó là đắc tội người khắp đại lục, nên gặp nghìn người chỉ trích, thiên đao vạn quả (róc xương lóc thịt)!

Điền Lâm cười khổ lắc lắc đầu: "Ta xem tính cách cương liệt của nha đầu kia, không giống như sẽ dễ dàng thuyết phục như vậy, Hồn Phi, một tháng sau bọn họ mới có thể xuất hiện, vậy chúng ta đợi một tháng sau mới quay lại đây....."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Phế Vật? Nói Ai? (Ba)

Edit: kaylee

Giữa sơn cốc, cây cối xanh um, Lăng tiểu thiếu gia đứng ở giữa mọi người, hưởng thụ cảm giác chóng tinh phủng nguyệt (*) kia, bỗng nhiên, tầm mắt của hắn nhìn đến Cố Nhược Vân theo đám người sau đi tới, nét mặt thanh tú biểu lộ một chút tươi cười kiêu căng.

(*) chóng tinh phủng nguyệt: sao vây quanh trăng sáng, ý chỉ được nhiều người chú ý, hâm mộ

"Cố Nhược Vân, chúng ta chờ xem! Đợi đến ngày ước chiến của chúng ta, ta sẽ làm cho người quý xuống gọi gia gia!"

.....

Linh Khí trong Thiên Linh trận đặc biệt đầy đủ, gấp mấy lần bên ngoài, nếu ở trong này tu luyện, lại mượn dùng lực lượng của Tụ Khí đan, không tới một tháng chắc chắn có thể làm cho Cố Nhược Vân đột phá đến Tụ Khí cấp bốn.

Bởi vậy, sau khi tiến vào Thiên Linh trận, nàng trước để La Âm đi địa phương khác lịch lãm, bản thân tìm một sơn động bắt đầu tu luyện.....

Lúc này trong sơn động, Cố Nhược Vân khoanh chân ngồi, nhàn nhạt linh khí chậm rãi ngưng tụ quanh thân, hóa thành từng sợi từng sợi bị lỗ

chân lông mở ra hút vào, lại theo lỗ chân lông tích tụ từng chút ở Linh Hải.

Nhìn Linh Hải vô cùng to lớn bị linh khí từng chút lấp đầy, thể xác và tinh thần của Cố Nhược Vân thoải mái nói không nên lời.....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ở nơi này, từ đầu đến giờ nàng đều tránh ở trong sơn động tu luyện, thế cho nên làm cho người không nhìn thấy nàng cho rằng nàng đã sớm táng thân (chết) dưới nanh vuốt của ma thú.

Ngay tại lúc mọi người cho rằng nàng đã bỏ mình, thì ở bên trong sơn động cách cửa vào Thiên Linh trận không xa, một cỗ dao động như ẩn như hiện truyền ra, tuy rằng dao động kia không phải rất lớn, nhưng những người gần đó vẫn là có thể rõ ràng cảm thụ được.

"Rốt cục đột phá đến Tụ Khí cấp bốn."

Cố Nhược Vân mở đôi mắt, nói: "Không biết đã qua bao lâu."

Dứt lời, âm thanh tà tử trong linh hồn kia không nhanh không chậm vang lên: "Không sai biệt lắm đã hơn hai mươi ngày."

"Hơn hai mươi ngày?" Cố Nhược Vân ngẩn ra, "Ta cho rằng đã hơn một tháng, không nghĩ tới mới chỉ hơn hai mươi ngày, ít nhiều đều dựa vào công hiệu của Tụ Khí đan, nếu không có Tụ Khí đan, có lẽ một tháng ta cũng đột phá không được."

Phải biết rằng, cho dù là nàng ở Đông Nhạc đại lục, lúc trước cũng tốn nửa tháng đột phá, mà cho dù như thế, đều được gọi là tuyệt thể thiên tài.....

Nghĩ đến đây, Cố Nhược Vân cổ họng căng thẳng, nàng có một loại cảm giác, thành tựu đời này tuyệt đối sẽ không thấp hơn đời trước.

"Hả?"

Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân cảm giác được trong sơn động truyền đến dao động khác thường, vẻ mặt hiện lên một chút kinh ngạc: "Linh khí thật cường đại! Đó..... Đó là Linh Khí? Nhưng mà lúc ta vào cũng không có cảm nhận được hơi thở này, chẳng lẽ là khi ta tu luyện không cẩn thận chạm đến cái gì?"

Một khắc kia, trái tim của nàng thiếu chút nữa thì nhảy ra.

Đây chính là Linh Khí, không phải vũ khí bình thường! Phải biết rằng, Linh Khí là có chứa linh lực, mà đến Cao Giai Linh Khí, cũng có Kiếm Linh (linh hồn của kiếm) hỗ trợ tác chiến, nếu hai đối thủ thực lực giống nhau chiến đấu, một người cầm trong tay vũ khí, một người khác nắm giữ Linh Khí, vậy tất nhiên là người sau thắng lợi.

Quan trọng nhất là, Linh Khí rất hiếm thấy chứ không giống cải trắng, thậm chí có thể nói vô cùng hiếm hoi, cho dù là Cố Nhược Vân kiếp trước cũng chưa có thể có được một thanh Linh Khí.

Không nghĩ tới xuyên việt không quá vài ngày, liền tìm được tuyệt thế trân bảo người người muốn tranh đoạt này.

"Đúng là dao động của Linh Khí, nha đầu, người đi xem đi, có lẽ sẽ có thu hoạch không tưởng được."

"Được."

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, làm cho nàng không rõ là, chẳng lẽ người Luyện Khí Tông cũng không biết nó là Linh Khí? Nếu không vì sao không chiếm dụng (chiếm để sử dụng) nó?

Không!

Luyện Khí Tông là dùng luyện khí làm chủ, tuyệt đối không có khả năng không nhận ra Linh Khí, vậy thì vì sao thanh Linh Khí này ở trong đây lâu như thế cũng chưa bị người lấy đi?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Phế Vật? Nói Ai? (Bốn)

Edit: kaylee

Nhưng mà, trong phút chốc khi Cố Nhược Vân nhìn đến Linh Khí, mới hiểu được vì sao cái thanh thần khí này có thể ở trong trận pháp của Luyện Khí Tông lâu như vậy mà không ai có ý đồ với nó.

Nói như thế nào đây? Thanh kiếm này quả thật là Linh Khí, chính là đáng tiếc cái thanh Linh Khí này sớm đã bị mài mòn, mặt ngoài rỉ sét loang lổ, thật giống như một cao thủ mất đi linh lực, cùng người thường không có chỗ nào khác nhau.

Đương nhiên, đó là đối người bình thường mà nói.

Cố Nhược Vân là ai? Thiên tài Đông Nhạc đại lục, đứng đầu Thượng Cổ Thần Tháp, muốn cứu trở về cái thanh Linh Khí đã từng uy phong lẫm liệt này, cũng không tính là vấn đề gì, chỉ là cần một chút thời gian mà thôi.....

"Tử Tà, vừa vịn trên tay ta không có vũ khí, tuy rằng cái thanh Linh Khí này đã mất đi linh lực rồi, nhưng mà so với vũ khí thông thường thì cường hơn, hơn nữa, vừa rồi cố linh khí cường đại kia hẳn là khi ta tu luyện không cẩn thận bị nó hấp thu vào, cho nên mới chỉ dẫn ta đến chỗ này!"

Trong linh hồn truyền đến một trận lặng im, thật lâu sau, giọng nói của Tử Tà mới truyền tới bên tai Cố Nhược Vân.

"Vậy người cầm đi trước, về sau sẽ tìm cái càng cao cấp hơn, tuy rằng cái thanh này cũng là Linh Khí, nhưng là cấp thấp nhất, không phù hợp với thân phận của người."

Khóe miệng của Cố Nhược Vân nhin không được mà co rút, bất đắc dĩ che trán.

Người này coi Linh Khí là cái trắng à? Một thanh Đê Giai Linh Khí là đủ khiến cho rất nhiều cao thủ tranh đoạt, huống chi còn là Cao Giai Linh Khí?

"Đi thôi, ta tu luyện đã không sai biệt lắm, cũng là thời điểm rời đi."

Ở ngoài sơn động, không biết khi nào đã vây quanh rất nhiều người, sau khi nhìn thấy Cố Nhược Vân từ trong sơn động đi ra, đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, rồi sau đó trong đám người truyền ra một âm thanh chất vấn.

"Cố Nhược Vân, người phế vật này vì sao ở trong này? Vừa rồi ta cảm nhận được sơn động truyền đến dao động khác thường, khẳng định có bảo vật gì xuất thế, mau giao bảo vật ra đây, có lẽ ta có thể lưu lại một cái mạng của người!"

Cố Nhược Vân mày nhíu lại, theo âm thanh nói chuyện nhìn về phía thiếu niên áo xanh trong đám người, khóe môi giương lên một độ cong nhỏ.

"Nhi tử của Hộ Bộ Thị Lang, người hầu nhỏ của vị tiểu thiếu gia Lăng gia kia, vừa rồi người nói phế vật là ai?"

Thiếu niên cười lạnh một tiếng: "Ta còn có thể nói ai? Không phải người người đều biết người là phế sài sao? Cố Nhược Vân, thức thời thì giao bảo bối ra đây, nếu không, bản công tử tất sẽ làm cho người quỳ xuống dập đầu, dù sao người chết ở chỗ này, ca ca người cũng sẽ không biết, ha....."

Ha.... ..

Tiếng cười cuối cùng còn chưa hết, tất cả mọi người nghe thấy ‘phịch’ một tiếng, thân thể thiếu niên hóa thành một vệt ánh sáng, ‘hư’ một cái bay lên trên không trung, lại hung hăng té xuống.

Những người còn lại đầu giống như cứng ngắc, từng chút chuyển qua, cuối cùng dừng ở trên thân thể gãy yếu của Cố Nhược Vân.

Chỉ thấy nàng giống như không có việc gì chuyển động cánh tay, nhìn cũng không nhìn thiếu niên trên đất một cái.

"Hắn thực lực cũng không tệ, một chương này chụp đi làm tay của ta đều đau rồi."

Phải biết rằng, tuy rằng thiếu niên là người hầu của Lăng tiểu thiếu gia, nhưng thực lực cũng không kém hơn tiểu thiếu gia, cũng là Tụ Khí cấp năm, phế vật Cố Nhược Vân này mới đến cấp ba, lại có thể một cái tát liền chụp bay hắn?

Nhưng nàng còn nói hắn thực lực không sai, làm hại tay của nàng đều đánh đau.....

Nữ tử này xác định bản thân là đang khen người chứ không phải là đang tổn hại người?

"Đúng rồi," Cố Nhược Vân chuyển tầm mắt, mỉm cười nhìn mọi người trong trận, "Các người còn có ai mạng ta là phế vật? Có dám đứng ra?"

Nói thật, khi định ra kế ước với Thượng Cổ Thần Tháp, cũng đã làm cho thân thể và linh hồn của Cố Nhược Vân đều trải qua một quá trình thử thách, chẳng những tăng mạnh năng lực của linh hồn, càng là tăng lên tố chất các phương diện của thân thể, trừ phi đột phá Tụ Khí, tới cấp bậc Vô Giả, nếu không nhất định sẽ không phải là đối thủ của nàng.

Nhìn Cố Nhược Vân bây giờ, mọi người hai mặt nhìn nhau, từ đầu đến cuối cũng không dám tiến lên nửa bước.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lăng Gia Âm Hiểm, Gặp Được Ngụy Cơ (Một)

Edit: kaylee

"Không dám?" Nụ cười của Cố Nhược Vân dần dần biến thành lãnh lẽo, trong đôi mắt trong veo một mảnh khí phách nghiêm nghị lâm liệt, "VẬY TỪ NAY VỀ SAU, CÁC NGƯỜI LIÊN NHỚ KỸ CHO TA! NẾU LẠI CÓ NGƯỜI NÓI TA LÀ PHỄ VẬT, TA ĐÂY KHÔNG ĐỂ Ý CHO CÁC NGƯỜI LÃNH GIÁO MỘT CHÚT THỰC LỰC CỦA TA! CỐ NHƯỢC VÂN TA, LÀ NỮ NHI CỦA CỐ THIÊN, MUỘI MUỘI CỦA CỐ SANH TIÊU, HAI NGƯỜI BỌN HỌ ĐỀU LÀ TUYỆT THỂ THIÊN TÀI, TA TUYỆT SẼ KHÔNG LÀM MẤT MẶT BỌN HỌ!"

Cho dù Cố Nhược Vân không thêm để ý đến thanh danh của bản thân, nhưng mà, nàng lại có người để ý.

Kiếp trước, nàng có phụ thân không bằng không có, đệ đệ thân ái nhất cũng không từng nhận được bảo hộ tốt nhất, vậy nếu đã có thể sống lại một đời, nàng liền thay thế Cố Nhược Vân mà sống, bảo vệ tốt thân nhân đời này, báo thù vì phụ thân!

Nàng tuyệt đối không để cho người nào vũ nhục bọn họ!

Chỗ không xa, gió nhẹ nhàng thổi, quần áo minh hoàng đứng thẳng ở giữa bụi cỏ, bắt mắt như thế, lại không người chú ý.

Hai mắt của Lãnh Ngôn Phong gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân, trên khuôn mặt lạnh lùng xẹt qua một thần sắc không dễ phát hiện, rất

nhanh biến mất hầu như không còn.

"Cổ Nhược Vân, đây cũng là phương pháp người muốn khiến ta chú ý? Đáng tiếc, cho dù người giả bộ giống thế nào, cũng không cách nào hấp dẫn bản Thái Tử, ở trong mắt của bản Thái Tử vĩnh viễn không thể dung nạp người." (L: bó tay, bó chân, bó toàn thân ~ sao lại có người cứ thích ảo tưởng sức mạnh thế này???)

Ban đầu hẳn là muốn qua Thiên Linh trận xem một chút tình huống, không nghĩ tới trông thấy tình cảnh này, Lãnh Ngôn Phong không tin bản thân đứng ở đối diện Cổ Nhược Vân, nàng sẽ không hề phát hiện, nàng đương nhiên là thấy bản thân, mới nói như vậy.

Chỉ vì hẳn đã từng nói qua, xứng đứng ở bên người hẳn chỉ có cường giả!

Đáng tiếc, lúc này đây quả thật lại là Lãnh Ngôn Phong tự mình đa tình, mặc dù Cổ Nhược Vân đã nhận ra sự xuất hiện của hẳn, lại căn bản không có liếc hẳn nhiều một cái.

"Các người mấy kẻ ngu ngốc này, đối phó một phế vật lại còn có thể không dám lên!"

Đúng lúc này, một âm thanh kiêu ngạo đánh vỡ yên lặng, giống như hòn đá rơi vào trong nước, tạo ra từng đợt gợn sóng.

Chỉ thấy Lăng Hi dẫn theo một đám người từ sau đám người đi đến, cười lạnh nhìn Cổ Nhược Vân, nói: "Ta là nhận thấy được bên này dao động, nghi có bảo vật xuất hiện, cho nên mới đến tìm tòi kết quả, không nghĩ tới sẽ nghe được đối thoại của các người, các người nhiều người như vậy, thế mà lại sợ hãi phế vật này? Cho dù ta vũ nhục Cổ Sanh Tiêu lại như thế nào? Hẳn có một muội muội phế vật như vậy, quả thực là sỉ nhục của hẳn! Còn có quý đoàn mệnh cha (người cha chết sớm) của người kia, nếu hẳn còn sống nhìn thấy người phế sài như vậy, phỏng chừng đều muốn tự sát! Cổ

Nhược Vân, người nói người còn sống có ích gì hả? Chỉ biết làm mất mặt cha huynh của người, làm cho phụ thân đã chết của người cũng phải hổ thẹn!"

Thích, thật thích!

Mỗi lần khi để phế vật này, chính là thích như vậy!

Nhưng mà, bản thân Lăng tiểu thiếu gia quá vui thích, không chút nào nhìn thấy con người của Cố Nhược Vân co rụt lại.....

"Tiểu thiếu gia, cẩn thận, nữ tử này vừa mới đánh bại Lâm Tây nhà Hộ Bộ Thị Lang."

Người bên cạnh lo lắng Lăng tiểu thiếu gia chịu thiệt, khẽ nhắc nhở một câu.

"Cái gì?"

Lăng Hi sững sốt một chút, sau đó ha ha cười phá lên: "Tốt xấu gì Lâm Tây cũng là Tụ Khí cấp năm, phế vật này đánh bại hẳn? Đừng nói ta không tin, chỉ sợ toàn bộ Thanh Long Quốc cũng không có người sẽ tin tưởng, nói dối cũng không cao cấp một chút." (L: nghĩa là tên này nghĩ tên kia nói dối không có trình độ =))) nói dối cấp thấp không thể tin được)

Chính là khi nói hết những lời này, Lăng Hi đột nhiên nhìn thấy Lâm Tây nằm trên mặt đất, tươi cười trên mặt cứng lại một chút.....

Thật sự là hẳn đến quá muộn, không nhìn thấy một màn phía trước, nếu không sẽ không không có chuẩn bị gì liền nhảy vào nhục nhã một trận.

Mà lúc này hẳn nhìn thấy gì? Lâm Tây thân là Tụ Khí cấp năm, vậy mà im hơi lặng tiếng nằm trên mặt đất, giống như là đã chết.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lăng Gia Âm Hiếm, Gặp Phải Nguy Cơ (Hai)

Edit: kaylee

Nhìn khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) của Cố Nhược Vân, Lăng Hi hung hăng nuốt nước miếng, cuối cùng hần vẫn là nghĩ ngang ngược, nói: "Cố Nhược Vân, không nghĩ tới người che giấu sâu như vậy, ta luôn không rõ, vì sao lúc trước người có năng lực đối chiến với ta lại không ra tay? Nhưng mà có phải người quá đề cao chính mình hay không? Chúng ta nhiều người như vậy người chỉ có một người thôi, chúng ta những người này cùng tiến lên, người cho là người còn là đối thủ của chúng ta hay sao? Ta có thể cho người một lần cơ hội, giao bảo bối ra đây, nói không chừng ta có thể cho người chết thoải mái!"

Không sai, nữ tử này chỉ có một người, bọn họ nhiều người như vậy sao có thể sợ hãi nàng? Chẳng lẽ nàng không nghe nói qua một câu nói gọi là quả bất địch chúng (*) sao?

(*) quả bất địch chúng: một nắm đấm khó địch lại nhiều người, ý nói dù mạnh đến đâu thì một mình cũng khó mà địch lại vô số người cùng vây đánh một lúc.

"Bảo bối, các người là nói cái này sao?" Cố Nhược Vân nhìn lướt qua mọi người trước mặt, 'bá' một tiếng, một thanh kiếm xuất hiện ở trong tay của nàng, mũi kiếm rỉ sét loang lổ chỉ vào Lăng Hi ở phía trước.

Lăng Hi sửng sốt một chút, giận tím mặt: "Cố Nhược Vân, người là đang cười nhạo chỉ số thông minh của chúng ta à? Thanh kiếm nát này người cũng dám nói là bảo bối? Người coi bốn thiếu gia là tiểu hài tử ba tuổi sao?"

"Đúng vậy, một thanh kiếm nát mà thôi, phỏng chừng tặng người đều sẽ không có người muốn."

"Cố Nhược Vân, người mau giao bảo bối ra đây, chúng ta sẽ nể mặt huynh trưởng Cố Sanh Tiêu của người, cho người một cái chết toàn thân!"

"Hả?" Đối mặt với nhiều tiếng ép hỏi, Cố Nhược Vân không nhanh không chậm thu kiếm lại, "Người cho rằng chỉ số thông minh của người rất cao? Theo ta, cũng chỉ có thể mà thôi, bảo vật ta đã tính toán đưa cho người, là chính người không cần, cũng không phải là ta không cho người."

Giờ phút này, trong rừng, con người của Lãnh Ngôn Phong gặt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân trấn định tự nhiên (bình tĩnh như thường) ở trong đám người, khuôn mặt anh tuấn mang theo một chút cảm xúc không rõ, thì thào lầm bầm: "Cố Nhược Vân, xem ra, người cũng không phải là cố ý thể hiện ở trước mặt ta, mà là, thế nhân đều xem nhẹ người....." (L: ờ, đã nhận ra rồi à? Có tiến bộ!)

Linh Khí của Luyện Khí Tông thế mà lại bị nàng tìm được!

Điều này cũng nói rõ rằng, tinh thần lực của nàng vượt xa người thường.....

Lãnh Ngôn Phong trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng mắt nhìn Cố Nhược Vân, rồi sau đó biến mất ở trong rừng.

"Cố Nhược Vân, người không thức thời, chúng ta đây cũng chỉ có thể cho người đi tìm chết!"

Trong mắt Lăng Hi hiện lên một chút lạnh lẽo sắc bén, lạnh lùng cười nói: "Nếu giết người có thể tìm được bảo vật, vậy cái mạng ti tiện của người coi như là có chút tác dụng!"

Bá!

Ở khoảnh khắc hần dứt lời, nhanh chóng đánh về phía Cố Nhược Vân.

Những người khác nhìn nhau, từ bốn phía khác nhau nhắm bóng dáng gầy yếu ở trung tâm kia đánh vào.....

Giết nàng, bảo vật là của bọn họ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của mọi người đều không tự chủ được mà thay đổi, tham lam, dục vọng, còn có tình thế bắt buộc.

Nhưng mà.....

Trong gió nhẹ, khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ ngẩng lên, âm thanh theo gió dần dần rơi vào trong tai của mọi người, dài giống như đã qua một thế kỷ.....

"Đây là tốc độ của các người? Quá chậm, đối với loại đánh nhau giữa đám tiểu hài tử này, thật có lỗi, ta không có hứng thú gì."

Gần như là cùng trong nháy mắt, năm đấm nặng tựa ngàn cân kia dừng ở trên người bọn họ, thân thể không chịu nổi chế bay về phía sau.

"Không có khả năng!"

Lăng Hi chột trợn to hai mắt, mắt thấy thân thể của Cố Nhược Vân đã gần đến bên cạnh mình, lại cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.....

Nữ tử này, như thế nào lại cường đại như thế? Những năm gần đây nàng che giấu lại là sâu bao nhiêu?

Phanh!

Ngay cả có rất nhiều không cam lòng, thân thể của Lăng Hi vẫn là nặng nề rơi xuống, cũng ngay tại trong nháy mắt rơi xuống đất, hấn giống như là nhớ tới cái gì, tức giận rít gào lên.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Lăng Gia Âm Hiểm, Gặp Phải Nguy Cơ (Ba)

Edit: kaylee

"Cố Nhược Vân, không phải là người cố ý chứ? Người cố ý bị ta khi dễ, bị ta chèn ép? Sau đó đưa ra khiêu chiến với ta, đến đảo ngược thắng lợi? Lại hung hăng nghiền áp ta? Đến cùng ta và người có cừ oán gì, đáng giá người dùng thời gian nhiều năm hao tổn tâm huyết nhục nhã ta?"

Thật hiển nhiên, Lăng Hi nghĩ quá nhiều, hẳn cho rằng Cố Nhược Vân che giấu thực lực vì tìm thời cơ hung hăng nhục nhã hẳn.

Đương nhiên, Cố Nhược Vân luôn luôn lười giải thích với những người râu ria, cho nên, trầm mặc của nàng làm Lăng Hi hiểu là cam chịu.

"A a a! Cố Nhược Vân, ta muốn giết người!"

Lăng Hi tức giận rống to một tiếng, từ trên đất bò lên, hẳn nâng tay lên, nháy mắt, một lá bùa màu vàng xuất hiện ở trong tay hẳn, lá bùa tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, làm cho khuôn mặt của hẳn càng thêm dữ tợn.

"Đây là lá bùa duy nhất của Lăng gia chúng ta, là lúc trước gia gia tổn thật nhiều tiền mua từ trong tay một cao thủ, có thể ở lúc ta gặp phải nguy hiểm truyền tống gia gia của ta đến, cho nên, Cố Nhược Vân, lúc này đây, người chết chắc rồi!"

Dứt lời, Lăng Hi xé lá bùa.....

Một đạo kim quang (ánh sáng màu vàng) hiện lên, Lăng Nghị bỗng nhiên cứ như vậy trống rỗng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sau khi nhìn thấy lão gia tử nhà mình xuất hiện, Lăng Hi nhẹ nhàng thở ra, vội vàng cáo trạng nói: "Gia gia, người mau cứu tôn nhi, nếu không phải tôn nhi mang theo bùa truyền tống người cho, phỏng chừng đời này sẽ không còn được gặp lại gia gia ngài nữa."

"Hả?" Lăng Nghị sắc mặt trầm xuống, khuôn mặt già nua âm u, hỏi, "Là ai lớn mật như thế, ngay cả huyết mạch của Lăng gia ta cũng dám tổn thương?"

Bá bá bá!

Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Cố Nhược Vân, mà theo ánh mắt của bọn họ, Lăng Hi phát hiện thiếu nữ từ nãy đến giờ vẫn luôn bất động thanh sắc (sắc mặt không đổi) kia.

Nha đầu Cố gia?

Hắn nhíu nhíu lông mày: "Hi nhi, nha đầu Cố gia này là một Tụ Khí cấp ba, chẳng lẽ con còn đánh không được nàng hay sao?"

"Không phải gia gia, Cố gia che giấu nàng này rất sâu, một chiêu liền đánh bại mọi người chúng ta, thực lực của nàng cũng không phải Tụ Khí cấp ba, ít nhất cũng là cấp sáu cấp bảy, hơn nữa," Lăng Hi ngừng lại một chút, cười lạnh một tiếng, "Nàng muốn giết ta không chỉ là vì có thù với ta, càng là muốn làm cho Lăng gia chúng ta đoạn tử tuyệt tôn! Người âm hiểm ác độc như thế, gia gia người tuyệt đối không thể để cho nàng còn sống!"

Ầm!

Trên người Lăng Nghị mạnh mẽ xuất ra lửa giận cuồn cuộn, một đôi mắt lạnh lùng nhìn Cố Nhược Vân: "Nha đầu, người tuổi còn nhỏ đã có lòng dạ

ác độc như thế, giữ lại người cũng chỉ gieo họa cho người đời, vì không để người về sau thương hại người vô tội, nên..... Lão phu cũng chỉ có giết người trước để chấm dứt hậu họa (tai họa về sau)!"

Hơi thở âm trầm vây xung quanh lão, làm cho không khí trước mặt mọi người giống như đều trở nên mỏng manh, vô cùng đè nén.

Lòng của Cố Nhược Vân hơi hơi trầm xuống.

Lấy thực lực hiện tại của nàng, còn không cách nào đối kháng với Lăng Nghị, sách lược hiện tại, cũng chỉ có trốn!

"Ha ha!"

Nghĩ vậy, Cố Nhược Vân cười to hai tiếng, nụ cười kia lan tràn ở khóe môi, mang theo một chút đùa cợt.

"Đây chính là Lăng gia? Nhỏ đánh không lại thì người lớn liền lên? Thật sự là làm cho ta có thêm kiến thức! Lăng Nghị, khoản nợ hôm nay, Cố Nhược Vân ta nhớ kỹ, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho người Lăng gia các người trả giá đại giới!"

Giờ khắc này, trên khuôn mặt của thiếu nữ gầy yếu tràn đầy khí phách cuồng vọng, loại khí thế đế vương này, ngay cả Hoàng đế Bệ Hạ đều không có, hoảng hốt nhìn, Lăng Nghị giống như là thấy được một khuôn mặt quen thuộc từ lâu.....

Hơn mười năm trước, tuyệt thế thiên tài, Cố Thiên! Nhân vật kinh thái tuyệt diễm kia, Võ Hoàng trẻ tuổi nhất đại lục kia, hiện thời Cố Nhược Vân cùng hẳn quá mức giống nhau.....

Không!

Không được, tuyệt đối không thể để cho nữ tử này sống sót, rất nguy hiểm!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tuyệt Thế Mỹ Nam, Nương Tử? (Một)

"Cố Nhược Vân, mặc kệ hôm nay người nói cái gì, ta đều sẽ không để kẻ khi dễ người Lăng gia ta sống sót!" Khí thế trên người Lăng Nghị dần dần dâng lên, lạnh lùng nói, "Cho nên, hôm nay người phải chết ở chỗ này!"

Cố Nhược Vân lạnh lùng cười: "Nếu ông giết không được ta, hi vọng ông, ngàn vạn lần đừng hối hận....."

Nói xong lời này, nàng cũng không liếc mắt nhìn tổ tôn (ông cháu) Lăng gia nhiều một cái, xoay người 'bá' một tiếng chạy như điên tới ngọn núi cách đó không xa.

"Muốn chạy trốn? Hừ, ta muốn nhìn một chút xem người có hay không thoát được!"

Lăng Nghị khẽ nheo đôi mắt lại, không nói hai lời liền đuổi theo.....

Mắt thấy khoảng cách hai bên càng kéo càng gần, trong lòng Cố Nhược Vân bỗng bối rối, nếu bị Lăng Nghị đuổi kịp, nàng phải chết không thể nghi ngờ, ở trước lúc nàng chưa đi Đông Nhạc đại lục báo thù, tuyệt đối không thể chết được!

Nghĩ đến đây, nàng cũng không biết lực lượng từ đâu đến, tốc độ chợt nhanh hơn rất nhiều, hợp lại hết toàn lực chạy về phía trước.

Mồ hôi theo khuôn mặt thanh tú rơi xuống, quần áo chặt chẽ dán vào thân thể, làm cho nàng giống như là vừa tắm rửa qua. Nhưng mà, dần dần, Cố Nhược Vân cảm giác được có chút lực bất tòng tâm (sức lực không theo ý muốn, có lòng mà không có sức), mỗi một từ đáy lòng truyền đến.

Không!

Nàng tuyệt đối không thể cứ như vậy chết ở chỗ này.

"Nha đầu, để cho ta đi ra ngoài giúp người giải quyết lão già kia."

Tử Tà nhíu nhíu mày, trên khuôn mặt tuấn mỹ tà mị hiện lên một đạo ánh sáng âm lãnh.

"Không được," Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, "Đây là ở trong trận pháp của Luyện Khí Tông, nếu người vội vàng xuất hiện, nói không chừng sẽ khiến cho Luyện Khí Tông chú ý, hiện tại ta cánh chim chưa vững, tạm thời không muốn dính dáng gì tới thế lực này."

Đây cũng là chỗ băn khoăn của nàng.

Tử Tà là át chủ bài của nàng, cũng là lợi khí bảo thù duy nhất của nàng, nếu không phải là bất đắc dĩ, bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không thể để Tử Tà xuất hiện.....

Mắt thấy Lăng Nghị sắp sửa đuổi đến, trên trán Cố Nhược Vân toát ra một chút mồ hôi lạnh, bỗng nhiên, vách núi phía trước xuất hiện ở trong mắt của nàng, nàng vội vàng dừng bước chân, nhìn tảng đá cuộn cuộn rơi xuống dưới vách núi, tâm nháy mắt nâng lên.

"Nha đầu thôi, lần này xem người còn trốn chỗ nào! Một Tụ Khí cấp bốn nho nhỏ, làm cho lão phu đuổi theo lâu như vậy, nếu nói ra ngoài, lão phu cũng không cách nào tiếp tục lăn lộn ở Thanh Long Quốc! Nhưng mà cũng may rất nhanh người sẽ chết ở trong tay lão phu, ha ha ha! ! !"

Đúng vậy, nha đầu kia chính là một Tụ Khí cấp bốn, vậy mà có thể đánh bại tôn nhi của lão, điều này làm cho lão thế nào cũng không thể tin.... ..
Dù sao cấp bậc áp chế là thật rõ ràng.

"Chết?" Cố Nhược Vân nở nụ cười, "Chỉ sợ ông còn không có năng lực làm cho ta chết kia!"

Sau khi nói xong, nàng không chút do dự xoay người, thả người nhảy xuống vách núi, không có một chút do dự.....

"Không tốt!" Lăng Nghị sắc mặt hơi đổi, bước nhanh lên phía trước điều tra tình huống, nhưng biển mây mờ mịt, nơi nào còn có tung tích của Cố Nhược Vân?

"Nhưng mà, vách núi sâu như vậy, phỏng chừng cũng sẽ rơi tan xương nát thịt, lấy thực lực của nàng căn bản không có khả năng còn sống sót, nhưng vì để đảm bảo, ta vẫn là đi tìm xác của nàng một lần, bất luận như thế nào đều không thể cho nàng còn sống."

.....

Tích!

Tích tách!

Từng tiếng nước nhỏ giọt thanh thúy rơi vào trong tai Cố Nhược Vân, nàng hơi hơi nhíu nhíu mày, chậm rãi mở đôi mắt, nháy mắt kia, một khuôn mặt tuấn mỹ phóng đại ở trước mắt nàng, khoảng cách đầu của hai người vô cùng gần sát, chỉ cần đổi phương hơi cúi đầu một chút liền có thể kề hôn đến môi của nàng.

"Phanh!"

Cố Nhược Vân phục hồi tinh thần lại, một tay đẩy Tử Tà ra, có chút tức giận nói: "Người muốn làm gì?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tuyệt Thế Mỹ Nam, Nương Tử? (Hai)

"Nha đầu, người thật không có lương tâm, tốt xấu gì ta cũng bế người lâu như vậy, người vừa tỉnh lại liền tuyệt tình đẩy ta ra."

Tử Tà rất là ủy khuất, giống như bị khi dễ rất lớn.

"Tử Tà?" Cố Nhược Vân ngẩn ra, "Vì sao người đi ra? Không phải ta đã nói....."

"Người yên tâm đi, ta ở trong này cảm nhận được một luồng lực lượng, có thể ngăn cản được hơi thở của ta lộ ra ngoài, không có người phát hiện ta, chính là lá gan của người nhưng là rất lớn, vậy mà trực tiếp nhảy vực, không sợ ngã chết?"

"Ta rất sợ chết, cho nên, sẽ không để sinh mệnh bị nguy hiểm, "Cố Nhược Vân cười cười, "Ta ở trên vách núi nghe được âm thanh nước chảy, đoán là vách núi này sẽ không rất sâu, ít nhất ta ngã không chết, đúng rồi, người nói nơi này có một luồng lực lượng là chuyện gì xảy ra?"

Tử Tà trầm mặc, một lúc lâu sau, hẩn giương mắt nhìn Cố Nhược Vân, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo biểu cảm ngưng trọng.

"Thiên Linh trận không phải là trận pháp của Luyện Khí Tông, mà là đến từ Đông Nhạc đại lục, là do một cường giả luyện chế thành! Tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, chính là ta ở bên trong này cảm giác được một cỗ lực lượng rất cường đại."

"Lực lượng cường đại?"Cố Nhược Vân nhíu nhíu lông mày, đấm mắt xẹt qua một tia sáng kỳ lạ, "Tử Tà, ta nghĩ muốn tìm tòi kết quả, trong sơn động thần bí này đến cùng có cái gì!"

Tử Tà vẻ mặt có chút do dự, chần chờ một lát, nói: "Nha đầu, người cũng biết lực lượng của ta đều bị phong ấn, ngay tại vừa rồi, ta cảm giác đạo phong ấn thứ nhất của ta nổi lỏng một chút, phải lập tức bế quan đột phá phong ấn, cho nên....."

"Yên tâm đi, cho dù ta một người cũng có thể."

"Tốt," Tử Tà gật gật đầu, "Nếu người có nguy hiểm gì liền lập tức gọi ta, ta sẽ từ trong ngủ say tỉnh lại giúp người."

Cố Nhược Vân không nói gì, nàng hiểu rõ lần bế quan này rất quan trọng với Tử Tà, vì vậy trừ phi là nguy hiểm thật sự không cách nào tránh được, bằng không nàng sẽ không gọi hắn.....

Trong sơn động, âm thanh nước chảy đặc biệt rõ ràng, từng tiếng đánh vào trong lòng của Cố Nhược Vân, làm cho trái tim của nàng chậm rãi nâng lên.

Bước chân của nàng cực kì thông thả, sợ quấy nhiễu cái gì. Ngay từ đầu, Cố Nhược Vân cũng không có cảm giác đến lực lượng thần bí theo như lời Tử Tà kia, nhưng càng đi vào trong, luồng lực lượng kia cũng liền xuất hiện ở trong phạm vi cảm giác của nàng, thậm chí là càng ngày càng nồng liệt, ép tới người hít thở không thông.....

Nhưng rất kỳ quái, dọc theo đường đi này vậy mà không có gặp phải một chút nguy hiểm nào!

Không!

Nàng cảm nhận được bốn phương tám hướng đều là hơi thở xa lạ, nhưng mà, sinh vật không biết tên này cũng không có công kích tới, ngay cả Cố Nhược Vân cũng buồn bực không thôi, không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Ngay cả chính nàng cũng không biết đến cùng đi bao lâu rồi, một cửa đá xuất hiện ở trước mặt của nàng.....

"Không sai, chính là trong cửa này, cỗ lực lượng thần bí kia là đến từ trong cửa này."

Cố Nhược Vân hít sâu một hơi, tay chậm rãi đặt ở phía trên cửa đá, giống như là đã có chuẩn bị, bàn tay của nàng vừa chạm đến cửa, cửa đá cũng đã tự mở ra.....

Trong nháy mắt kia, hô hấp của nàng đều ngừng lại, trong mắt là kinh diễm (kinh ngạc, ái mộ) chưa từng có qua.

Trên giường đá, một nam tử đang nằm, một đầu tóc dài màu bạc chói mắt đến cực điểm chậm rãi tán lác (rơi lả tả) xuống, rơi đầy trên đấy, một thân hồng bào (bào dài màu đỏ) đặc biệt yêu dị đậm máu, lại phá lệ tương xứng với hãn, mà ở mi tâm (chỗ giữa hai đầu lông mày) của nam nhân, hình ngọn lửa kia tiên diễm (tươi đẹp) giống như hoa hồng nở rộ, câu nhân tâm phách (quyến rũ tâm hồn người) như thế.

Cho tới bây giờ Cố Nhược Vân cũng chưa thấy qua nam nhân tuyệt mỹ giống như này, sợ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không bằng một phần mười hãn, chỉ là liếc mắt một cái khiến cho người tim đập thành thịch không ngừng.....

Ngay tại lúc nàng còn không có từ trong kinh diễm thoát ra, nam nhân chậm rãi mở đôi mắt.....

Mê mang, nghi hoặc, giờ khắc này toàn bộ xuất hiện ở trong đôi mắt màu đỏ kia, hai mắt của hắn chậm rãi ở đảo qua phòng đá, cuối cùng dừng ở trên người Cố Nhược Vân.....

Không biết vì sao, trong lòng Cố Nhược Vân có một loại cảm giác, nam nhân này rất là nguy hiểm! Nguy hiểm đến mức có thể hủy thiên diệt địa!

Nhưng mà, kế tiếp, một câu nói của đối phương làm cho nàng hoàn toàn ngốc tại chỗ, thậm chí ngay cả phản ứng nên có đều quên mất.

"Nương tử."

Nương tử?

Giống như thiên lôi đánh xuống, Cố Nhược Vân kinh ngạc nhìn nam nhân tuyệt thế dung nhan, nam nhân này vừa mở mắt liền gọi ta là nương tử?

"Người là loại người nào, vì sao lại ở trong này."

Nam nhân nhíu nhíu mày, lắc đầu nói: "Không biết."

"Không biết?"

"Ta cái gì đều không nhớ rõ."

Nhìn bộ dáng nam nhân muốn nhớ lại thân phận của bản thân, Cố Nhược Vân vuốt ve cằm, xem ra người này là từng bị mất trí nhớ, quên hết tất cả mọi chuyện.....

Giờ khắc này, Cố Nhược Vân ở Thiên Linh trận không chút nào phát giác, trên sơn mạch nào đó ở đại lục, một tiếng rít gào vang vọng bầu trời, quanh quần thật lâu, Linh Thú toàn bộ sơn mạch đồng loạt quỳ rạp xuống đất, triều bái về phía nào đó.

"Ngô Vương thức tỉnh, chúng sinh nghênh đón! Vạn vật quỳ lạy, vương giả trở về!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tuyệt Thế Mỹ Nam, Nương Tử? (Ba)

Trong phòng đá.

Cố Nhược Vân nhìn phía tuyệt thế nam nhân một mặt mê mang, lông mày nhẹ nhàng nhướng lên: "Xem ra lực lượng thần bí nơi này chính là từ trên người người truyền ra, nếu đã biết vì sao có lực lượng kia rồi, ta cũng nên rời đi."

Nam nhân từ trên giường đá đi xuống, đi theo sau lưng Cố Nhược Vân, một đầu tóc dài màu bạc như tiên như ma, làm cho khuôn mặt càng thêm yêu dị.

Chính là, giờ phút này trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nam nhân lại mang theo biểu cảm đáng thương hề hề, vẻ mặt ủy khuất nhìn Cố Nhược Vân.

"Đừng đi theo ta."

Cố Nhược Vân bước chân ngừng một chút, cũng không quay đầu lại bỏ lại một câu, rồi sau đó nàng bước nhanh rời khỏi địa phương quỷ quái này.

.....

Một tháng thời gian nháo cái đã qua, rất nhiều người quay chung quanh ở trong hoàng cung nội viện, đúng vào lúc này, trận pháp hiện lên một vết sáng, những người trẻ tuổi ban đầu được đưa vào trận pháp tu luyện kia đều xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

La Âm ở trong đám người tìm kiếm Cố Nhược Vân, nhưng mà, giữa mọi người lại cố tình không có bóng dáng quen thuộc kia, không biết vì sao, trong lòng của nàng dâng lên một chút bất an.....

Chẳng lẽ Cố Nhược Vân đã xảy ra chuyện? Không! Không có khả năng, nàng tuyệt sẽ không xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

"Vì sao không thấy Cố gia Cố Nhược Vân?"

Hồn Phi vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt đảo qua mọi người.

Phải biết rằng, hiện tại Cố Nhược Vân cùng Luyện Khí Tông bọn họ là chung một nhịp thở, nếu có thể làm cho nàng cung cấp tất cả tinh thần lực của bản thân, tiêu thư nhất định có thể trị tốt thân thể, cho nên nữ nhân kia tuyệt đối không thể phát sinh ngoài ý muốn gì!

"Hồn Phi đại nhân, Cố Nhược Vân ở trong Thiên Linh trận gặp Linh Thú vây công, đã bị mất mạng, cho nên chúng ta không cần chờ nàng." Tiểu thiếu gia Lăng gia cười lạnh một tiếng, dù sao ngày đó mọi người ở đây đều bị hấn thu mua, không có người nào sẽ nói chân tướng chuyện xảy ra.

"Người nói cái gì?" La Âm vẻ mặt giận dữ, tức giận trừng mắt nhìn Lăng Hi, "Người lặp lại một lần những lời nói vừa rồi cho lão nương!"

"Hừ!" Lăng Hi lạnh lùng cười, "Ta nói, Cố Nhược Vân ở Thiên Linh trận gặp phải Linh Thú công kích, đã chết, chuyện này là ta chính mắt nhìn thấy, không có giả!"

"Người thấy Cố Nhược Vân bị Linh Thú công kích, vì sao không đi cứu nàng?"

La Âm gắt gao nắm chặt tay, tâm kích liệt run rẩy, giọng nói của nàng mang theo khàn khàn, còn có lửa giận không chút nào che giấu.

"Cứu nàng?" Lăng Hi nhìn La Âm giống như nhìn kẻ ngốc, "Vì sao ta phải cứu nàng? Một phế vật mà thôi, chết thì chết, cùng ta có quan hệ gì? Để loại phế vật này còn sống, quả thực là lãng phí lương thực! Chết sớm siêu sinh sớm, nàng hẳn là còn phải cảm tạ ta không có cứu nàng, miễn cho nàng thống khổ sống trên đời này."

Không sai, Cố Nhược Vân chính là phế vật! Gia gia đã nói cho hẳn biết cấp bậc của nữ nhân kia chỉ là Tụ Khí cấp bốn thôi, một Tụ Khí cấp bốn vậy mà một giây đánh bại cấp năm hẳn đây, khẳng định là mượn dùng bảo bối nàng đạt được ở trong sơn động kia, nếu không làm sao có thể?

La Âm tức giận hét lớn một tiếng, một quyền dừng ở trên mặt thanh tú của Lăng Hi.

Chuyện ngoài ý muốn này phát sinh rất đột ngột, thế cho nên không ai phản ứng kịp.....

"Lăng Hi, người súc sinh này! Hôm nay ta sẽ báo thù vì Cố Nhược Vân!"

Từng nắm đấm rơi xuống trên người Lăng Hi, La Âm trong mắt hàm chứa nước mắt, giống như là muốn hung hăng phát tiết một phen.

Lăng Nghị nhìn đến tôn tử của mình bị đánh, rốt cục phục hồi tinh thần lại, vội vàng phân phó nói: "Người đâu, bắt tiểu tiện nhân kia cho ta!"

"Tiểu tiện nhân, người mẹ nó mắng ai là tiểu tiện nhân?" La Tướng Quân giận tím mặt, từ trong đám người đứng dậy, che ở trước mặt La Âm, "Lão tử còn chưa có chết, ta muốn nhìn xem ai ***** dám đụng nữ nhi của lão tử!"

Không khí nháy mắt trở nên giương cung bạt kiếm, hô hấp của tất cả mọi người đều trở nên vô cùng nhẹ, không dám phát ra một chút âm thanh.

Đúng lúc này, một tiếng nói nghi hoặc từ phía sau truyền đến.

"Đây là xảy ra chuyện gì? La Âm, thế nào mà ta vừa ra tới liền nhìn thấy một mặt bư hãn như vậy của người?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Luyện Khí Tông Vô Si (Một)

La Âm vừa vung nắm đấm về phía Lăng Hi đột nhiên cứng lại, như là không thể tin được quay đầu, miệng há rộng nhìn về phía thiếu nữ xuất hiện ở trên quảng trường, nàng ngẩn người, nói một câu: "Cố Nhược Vân, người không chết?"

"Ai nói với người ta chết?" Cố Nhược Vân liếc mắt xem thường.

Vì thế, La Âm thành thành thật thật chỉ về phía Lăng Hi miệng phun máu tươi trước mặt: "Hắn nói chính mắt nhìn thấy người bị Linh Thú giết chết, ta đang muốn cùng hắn tính sổ đấy, không nghĩ tới người còn sống, cực kỳ đúng như câu nói kia, người tốt sống không lâu, tai họa lưu ngàn năm, Cố Nhược Vân, người chính là một tai họa."

Đúng vậy, nữ tử này quả thực chính là tai họa, nếu nàng xuất hiện trễ một chút, nói không chừng bản thân sẽ giết Lăng Hi.

"Hắn nhưng là muốn ta chết, nhưng mà ta mệnh lớn không có chết được."

Cố Nhược Vân khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt đảo qua trên khuôn mặt tái nhợt của Lăng Hi, mang theo hàm xúc không rõ ý tứ.

"Tốt lắm, người đã không sai biệt lắm đến đông đủ, vậy lúc này đây đối với các người thực lực chứng thực xem như đã xong." Hồn Phi trong lòng rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, với hắn mà nói, Cố Nhược Vân có liên quan đến

chuyện an ủi đại tiểu thư, đương nhiên không thể có sai lầm gì, dù sao trên đời trừ bỏ nàng ra sợ không có ai sẽ có tinh thần lực cường đại như vậy.

Nghĩ đến đây, lão ho khan hai tiếng, biểu cảm vô cùng nghiêm túc nói: "Trong Thanh Long Quốc anh tài xuất hiện lớp lớp, đã từng có Cố Thiên là đệ nhất thiên tài đại lục, hiện tại còn có Cố Sanh Tiêu và Lãnh Ngôn Phong đều có thiên phú không tệt, bên trong các người cũng không hề thiếu người kiệt xuất, chính là đáng tiếc, có một số mặc kệ nỗ lực như thế nào, đều không có khả năng có thành tựu gì."

Bá bá bá!

Tất cả ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Cố Nhược Vân, theo bọn họ, trên đời này bất luận nỗ lực cỡ nào đều không có khả năng thành công chỉ có một người, người đó chính là phế vật Cố gia nổi tiếng kia!

Vẻ mặt của Cố lão gia tử rất là khó coi, hai mắt hung hăng trừng Cố Nhược Vân, giống như là trước mắt không phải là tôn nữ của lão, mà là kẻ thù không đội trời chung.....

"Cố Nhược Vân," Hồn Phi nhìn Cố Nhược Vân, lạnh giọng nói, "Huynh trưởng của người là thiên tài trong thiên tài, người đã có thể chất phế vật, vừa rồi ta liền nhìn ra Linh Hải của người đặc biệt rộng lớn, thăng cấp cũng khó khăn hơn người thường, loại Linh Hải này ở trong cơ thể của người, đời này người đều sẽ không có thành tựu gì."

Nhìn những người kia quăng đến ánh mắt trào phúng, Cố Nhược Vân nhàn nhạt giương môi cười.

Mảnh đại lục này so sánh với Đông Nhạc đại lục quả thật là lạc hậu hơn rất nhiều, nếu không cũng sẽ không thể ngay cả cường giả Luyện Khí Tông đều nhìn không ra thể chất của nàng, phải biết rằng, nếu kiếp trước nàng có thể chất như vậy, sợ là cuối cùng cũng sẽ không thể là kết cục như thế. . . . .

"Nhưng mà....." Hồn Phi ngừng lại một chút, đáy mắt hiện lên một vệt ánh sắc bén, "Cho tới bây giờ Luyện Khí Tông chúng ta cũng không phải loại người vì người là phế vật liền khinh thường người kia, hiện tại ta cho người một cơ hội hết lòng cống hiến vì Luyện Khí Tông ta, không biết ý của người thế nào?"

Vẻ mặt của lão giống như là đang bố thí, vênh váo đặc ý nhìn về phía Cố Nhược Vân.

Giống như Cố Nhược Vân không thể cự tuyệt, còn phải mang ơn vì được hy sinh cho Luyện Khí Tông của lão.

Cái gì?

Để phế vật này hết lòng cống hiến vì Luyện Khí Tông? Có phải Hồn Phi đại nhân đầu óc bị nước vào mới làm ra loại quyết định này hay không?

Mà sau khi nghe lời nói của lão, đám người đột nhiên nổ oanh, tất cả mọi người không thể tin vào tai của mình, đường đường Luyện Khí Tông lại có thể để một phế vật cống hiến sức lực?

Càng khiến người ta khiếp sợ còn ở phía sau.

Ý cười bên môi Cố Nhược Vân càng sâu, chính là ngay cả trong ánh mắt kia đều tràn ngập ý cười.

"Thật có lỗi, đối với Luyện Khí Tông người, ta không có hứng thú."

Oanh âm âm!

Giống như ngũ lôi đánh xuống đầu, người ở đây không có một ai không trợn tròn mắt.

Nàng cự tuyệt.....

Phế vật này lại có dũng khí cự tuyệt lời mời của Hồn Phi đại nhân?

Nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của Hồn Phi, tất cả mọi người không khỏi ở trong lòng xoa mồ hôi thay Cố Nhược Vân một phen.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Luyện Khí Tông Vô Si (Hai)

Edit: kaylee

"Nha đầu, người phải suy nghĩ kỹ một chút, Luyện Khí Tông ta không phải tất cả mọi người đều có tư cách đến! Huống chi còn là một phế vật!" Hồn Phi thật sâu bình ổn lửa giận muốn phun trào ra từ trong lòng, giọng nói khó chịu lạnh lẽo.

Hiển nhiên đối với Cố Nhược Vân không biết suy xét rất tức giận.

"Ta nói, ta không có hứng thú!" Cố Nhược Vân quét mắt nhìn khuôn mặt già nua âm trầm của Hồn Phi, "Hơn nữa, ta tin tưởng lựa chọn của huynh trưởng, năm đó huynh trưởng ta cự tuyệt lời mời của Luyện Khí Tông, vậy Luyện Khí Tông đương nhiên có chỗ nào đó hãn xem không vừa mắt, cho nên lựa chọn của ta giống như huynh trưởng."

Năm đó, Luyện Khí Tông thịnh tình mời, vậy mà Cố Sanh Tiêu lại ở trước mặt vô số cường giả cự tuyệt lão, chuyện này trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng lão! Hiện tại vết sẹo kia lại bị Cố Nhược Vân vạch mở ra, như thế nào không làm cho lão tức giận?

‘Oanh’ một tiếng nổ, vô cùng khí thế từ trên người khuếch tán ra, đánh xuống đại thụ cách đó không xa.

Lão gắt gao cắn răng, hung ác nói: "Cố Nhược Vân, người thật sự không đáp ứng Luyện Khí Tông ta? Người cho là một phế vật như người dựa vào

cái gì cự tuyệt ta? Nếu không phải vì....."

Nếu không phải vì đại tiểu thư, lão tuyệt đối sẽ không nói nhiều một lời với phế vật này.

"Người hỏi lại bao nhiêu lần đều giống nhau thôi, Cố Nhược Vân ta, tuyệt sẽ không gia nhập Luyện Khí Tông."

Giọng nói của thiếu nữ có lực, rơi vào bên trong đám người, làm cho đám người vốn huyền não biến thành một mảnh yên tĩnh.

"Hừ!" Hồn Phi hừ hừ, nhìn về phía Cố lão gia tử, nói, "Cố lão Tướng Quân, đây là tôn nữ của người? Quả nhiên là không có gia giáo!"

Cố lão gia tử nhíu nhíu mày, nói thật, ngay từ đầu lão quả thật bị làm cho giật mình, nhưng là sau khi nghe được lời nói của Cố Nhược Vân, tất cả khiếp sợ đều biến thành tức giận.

Nha đầu kia rất không biết tốt xấu, chẳng lẽ nàng không biết mối quan hệ với Luyện Khí Tông có bao nhiêu ưu việt với phủ Tướng Quân sao? Nhưng nàng khen ngược, cự tuyệt miếng thịt béo đã đến miệng, một chút cũng không suy nghĩ cho phủ Tướng Quân.

Nhưng mà, Cố lão gia tử lại không nghĩ tới, lão chưa từng đối xử tử tế với Cố Nhược Vân, lại như thế nào có thể làm cho Cố Nhược Vân hy sinh bản thân vì lão?

"Hồn Phi đại nhân, tất cả nữ tử đều là ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ (*), nàng không có phụ thân, phải nghe lời nói của gia gia ta đây, cho nên việc này ta làm chủ, từ đây sau này, Cố Nhược Vân là người của Luyện Khí Tông, sống hay chết đã không còn quan hệ với Cố gia chúng ta."

(*) ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ: lúc chưa lấy chồng còn ở nhà thì nghe theo lời cha, khi đã lấy chồng thì nghe theo lời chồng.

Nói xong lời này, Cố lão gia tử mặt không biểu cảm nhìn về phía Cố Nhược Vân.

Lúc này, trong đôi mắt trong veo của thiếu nữ không có một chút cảm xúc nào, bình tĩnh làm cho lão tâm không tự chủ được run lên một cái.

Tuy rằng Cố Nhược Vân có huynh trưởng là Cố Sanh Tiêu, nhưng mà bất luận như thế nào Cố Sanh Tiêu cũng chỉ là một thiên tài, không cách nào so sánh với loại môn phái lớn như Luyện Khí Tông, bởi vậy, hy sinh một Cố Nhược Vân đổi lấy Luyện Khí Tông làm đồng minh, đáng giá!

Nghĩ vậy, Cố lão Tướng Quân tâm dần dần bình tĩnh lại.....

"Ông xác định sao?"

Giọng nói của nàng nhàn nhạt, nghe không ra một chút cảm xúc.

La Âm gắt gao nắm cánh tay của Cố Nhược Vân, không biết vì sao, Cố Nhược Vân hiện tại làm cho nàng cảm thấy rất là xa lạ, thật giống như bị một người khác nhập vào thân..... (L: bingo ~ tiểu La Âm đoán đúng rồi ~)

"Cố Nhược Vân, ta là gia gia của ngươi, có quyền định đoạt cuộc sống của ngươi!"

"Gia gia? Ha ha!" Cố Nhược Vân thật sự nhin không được phá lên cười, trong hai mắt tràn ngập châm chọc, "Đừng nói ông chỉ là một trưởng bối trên danh nghĩa của ta mà thôi, cho dù là lão thiên gia (ông trời) đều không có tư cách định đoạt cuộc sống của ta!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Luyện Khí Tông Vô Sĩ (Bốn)

Edit: kaylee

La Tướng Quân nhin không được vỗ tay, cười ha ha nói: "Cố Nhược Vân, ban đầu ta không để La Âm kết giao (làm bạn, qua lại lui tới) với ngươi, một là vì ngươi là người Cổ gia, ta lo lắng Cổ gia ngươi sẽ làm gì đó bất lợi với nữ nhi của ta, hai là ngươi quá mức yếu đuối, La mỗ ta luôn thường thức người có khí phách! Nhưng không lâu trước ta nghe người ta nói lá gan của ngươi nhỏ sợ phiền phức đều là nguy trang, vốn còn chưa tin, hiện tại vừa thấy quả thể, phế vật là trời sinh, ngươi không làm chủ được, nhưng tính cách cũng là sau này mà thành, nếu quả có một ngày ngươi rời đi Cổ gia, hoan nghênh đến La gia ta làm khách!"

Cổ gia? Luyện Khí Tông? Những thứ đó cũng không ở trong phạm vi lo lắng của hần.

Cho tới bây giờ hần đều là không sợ trời không sợ đất, lại như thế nào kiêng kị Luyện Khí Tông?

Huống chi, lời nói kia của Cố Nhược Vân nhưng là thật hợp khẩu vị của hần.

Người thân như thế, không cần cũng được.

Hồn Phi sắc mặt rõ ràng trầm xuống, âm trầm nhìn nhìn La Tướng Quân, nhưng mà cũng không nói thêm gì.

Nhưng Cố gia lão nhân cũng không kiêng kị nhiều lắm, lão cười lạnh nói: "La Hồng Thiên, đây là chuyện của Cố gia ta, không có quan hệ gì với ngươi! Ngươi một người ngoài, không có tư cách tùy tiện bình phẩm! Nha đầu kia từ nhỏ cha nường đều chết, vậy ta đây liền có tư cách làm chủ cho nàng! Hồn Phi đại nhân, từ đây về sau, Cố Nhược Vân liền là người của Luyện Khí Tông các người, muốn giết hay muốn trách mắng đương nhiên là làm gì cũng được."

Nghe lời nói như thế, Hồn Phi mới vừa lòng gật gật đầu.

Vẫn là người Cố gia tương đối thức thời.

Mắt thấy La Tướng Quân muốn nói tiếp cái gì đó vì nàng, Cố Nhược Vân mỉm cười, ngăn lại lời của hắn: "La Tướng Quân, ý tốt của người ta tâm lĩnh (*), lần này đối mặt không chỉ là Cố gia, còn có Luyện Khí Tông, ta không hy vọng La gia ngài bởi vì vậy mà có sơ xuất gì, cho nên, chuyện này người không cần phải xen vào, chỉ là đại ân hôm nay của người Cố Nhược Vân ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng."

(*) tâm lĩnh = xin lĩnh tấm lòng: lời khước từ nhã nhận để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiêu đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn

Một người ở lúc người công thành danh toại nịnh bợ người, chưa hẳn là thật tán tụng người, nhưng khi người là một phế vật không dùng được còn là ở trước mặt cường địch nói chuyện vì người, vậy hẳn đương nhiên là thật lòng đối đãi.

Cho nên, ân tình của La Tướng Quân, nàng sẽ vĩnh viễn nhớ ở trong lòng.

"Có mấy lời ta nói bao nhiêu lần đều là giống nhau, ta tuyệt sẽ không gia nhập Luyện Khí Tông!"

Cố Nhược Vân chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt ý cười tán đi một chút, ánh mắt nhìn thẳng khuôn mặt già nua âm trầm của Hồn Phi.

"Hừ."

Hồn Phi hừ lạnh một tiếng: "Người đã không thức thời, cũng đừng trách ta không khách khí!"

Nói xong lời này, thân mình lão chợt lóe, rất nhanh sẽ tới trước mặt Cố Nhược Vân, ngay khi khí kinh trên tay lão đánh về phía Cố Nhược Vân, ‘ầm ầm’ một tiếng nổ, toàn bộ mặt đất đều lắc lư vài cái.

"Này..... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Hồn Phi bị bức lui lại mấy bước, cau mày hỏi: "Dao động vừa mới kia giống như là từ trong trận pháp truyền ra, chẳng lẽ trận pháp xảy ra chuyện gì?"

Từ đầu tới cuối, Luyện Khí Tông đại tiểu thư Thi Vân cũng chưa nói một câu nào, chỉ ở sau khi dao động truyền đến, nàng mới nhìn lại trung tâm trận pháp, vừa nhìn thấy, cả người đều đại ra ở tại chỗ.....

Trận pháp ở dưới ánh mắt của mọi người trực tiếp nổ mạnh, hóa thành nhiều điểm nhỏ dừng ở phía trên nam nhân một đầu tóc bạc như tiên như ma kia.

Bọn họ chưa từng gặp qua một người nam nhân có thể mỹ đến trình độ như vậy, diên đảo chúng sinh, khuynh quốc khuynh thành, những từ này có lẽ cũng không là đủ để hình dung nam nhân gây cho thế nhân cái loại kinh diễm này, giống như mạn châu sa hoa (*) nở rộ khắp nơi, hần liền đắm ở trong mạn châu sa hoa kia, hồng y khê bay lên, tóc bạc bay múa, cho dù thiên thượng nhân gian (trên trời, thiên đường) cũng không có màu sắc tuyệt mỹ như này.

(*) mạn châu sa hoa hay còn gọi là bỉ ngạn hoa: là cây thực vật thân cỏ lâu năm, hoa màu đỏ, dưới đất có thân củ hình cầu, bao bên ngoài là một lớp màng màu nâu. Lá hẹp, màu xanh biếc, từ gốc sinh ra, nở ở đầu mùa hè, kéo dài đến cuối thu. (ảnh minh họa)

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Luyện Khí Tông Vô Sĩ (Năm)

Edit: kaylee

Nhất là ngọn lửa giữa hai lông mày kia, cuồng mị mà yêu dị, liếc mắt một cái liền làm cho người ta khó có thể quên.

Lúc này nam nhân vô cùng ủy khuất, tội nghiệp nhìn Cố Nhược Vân: "Ta không muốn một người ngây ngốc, cho nên, người đừng bỏ lại ta có được hay không?"

Ách.....

Mọi người bất giác ngây ngẩn cả người, nam nhân này là kẻ ngốc? Hay là loại số tuổi tâm lý hoàn toàn không thành thực (L: ngây thơ đó ~).

Thật là đáng tiếc cho một tuyệt thế dung mạo như vậy.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người tiếc hận lắc lắc đầu.

Nhưng mà, giờ khắc này, trên cơ bản toàn bộ mọi người đều kinh diễm vì dung mạo của hắn, mà bỏ qua hắn là từ trong trận pháp đi ra, càng là ở nháy mắt hắn rời đi, trận pháp liền nổ mạnh.....

"Ta nói rồi, người đừng đi theo ta." Cố Nhược Vân bất đắc dĩ đỡ trán, tự bản thân xem như nhiều ra một cái đuôi nhỏ thế nào bỏ cũng không được?

"Nhưng mà, ta không biết ta là ai, cũng quên ta đến từ nơi nào, cho nên ta nghĩ muốn đi theo người, nếu người không thích ta gọi người là nương tử, ta có thể không gọi, người đừng bỏ lại ta có được hay không?"

Ánh mắt của nam nhân hiện lên ủy khuất, ánh mắt kia thật giống như tiểu sủng vật bị vứt bỏ, mà Cố Nhược Vân là chủ nhân nhẫn tâm kia.

Cố Phán Phán vốn còn đang ghen tị Cố Nhược Vân quen biết tuyệt thế nam nhân như vậy, nhưng sau khi nghe được hắc mở miệng nói chuyện, nhin không được ‘phì’ một tiếng nở nụ cười: "Ha ha, Cố Nhược Vân, ta vốn còn đang buồn bực, nam nhân bộ dạng dễ nhìn như vậy làm sao có thể sẽ có quan hệ với người? Thì ra chính là một kẻ ngốc ngay cả bản thân là ai cũng không biết, cũng chỉ có kẻ ngốc mới coi trọng loại phế vật người!"

Nói thật, trong lòng Cố Phán Phán vẫn là đang ghen tị Cố Nhược Vân.

Cho dù nam nhân này là kẻ ngốc, nhưng bộ dạng của hắc cũng quá mức hoàn mỹ, hơn nữa không biết vì sao, nàng chỉ liếc mắt nhìn nam nhân này một cái cũng cảm thấy rất áp lực.

Hiện thời ánh mắt mọi người đều ở trên người Cố Nhược Vân và nam nhân tóc bạc, không ai chú ý tới biểu cảm biến hóa trên mặt Thi Vân.

Làm sao có thể là hắc.....

Nam nhân này, lại chính là nam nhân từ rất lâu trước đây liền bắt đầu xuất hiện ở trong mộng của nàng.

Vốn dĩ cảnh trong mơ nàng cho rằng đều là hư ảo, vậy mà, hiện tại người trong mộng lại sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt của nàng. Nhưng mà, từ đầu tới cuối, hắc đều không có liếc nhìn nàng một cái, thậm chí còn ra sức làm nũng đáng yêu với nữ nhân khác.....

Ghen tị giống như một bàn tay, hung hăng nắm trái tim của Thi Vân, làm cho nàng hận không thể lập tức tiến lên nói cho nam nhân kia bản thân mới là người mệnh trung chú định (đã định trước trong sinh mệnh) của hắn.

Nhưng mà, dù sao Thi Vân cũng là đại tiểu thư Luyện Khí Tông, bởi vậy cho dù có nhiều xúc động cũng đè xuống.

Nàng hít một hơi thật sâu, vẻ mặt dần dần khôi phục như thường: "Nam nhân kia ta nhất định phải có được!"

Nếu hắn đã có liên quan đến giấc mộng từ nhỏ của bản thân, vậy chứng minh, bọn họ là một đôi mệnh trung chú định, cho nên đến cuối cùng, tuyệt thế nam nhân này chỉ có thể là của nàng, về phần những người khác, cũng chỉ là vật hi sinh trên đường tình cảm của bọn họ thôi, nhất định sống không được lâu, tác dụng duy nhất đó là dùng để gia tăng cảm tình của bọn họ ..... (L: rất tốt ~ tiếp tục ảo tưởng đi em ~)

Nghĩ đến đây, Thi Vân có tâm ý khác nhìn nhìn Cố Nhược Vân.

"Cố Nhược Vân, nam nhân này là ai?" Cố lão gia tử sắc mặt thay đổi mấy lần, trầm giọng hỏi, "Ai cho phép người luôn ở bên ngoài giao lưu với những bằng hữu thượng vàng hạ cám (hỗn tạp, tạp nham)? Cố gia ta là quyết không cho phép người nào đều có thể bước vào trong đó! Nếu người không đồng ý đoạn tuyệt quan hệ với hắn, Cố gia ta trục xuất người khỏi cửa!"

Cố Nhược Vân mím mím môi: "Ngượng ngùng, không cần ông trục xuất, bởi vì ta bắt đầu từ vừa rồi, cũng đã quyết định, không làm người Cố gia."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Luyện Khí Tông Vô Si (Sáu)

Edit: kaylee

Lúc này, vẻ mặt của Cố lão gia tử cực kỳ khó coi, ánh mắt giống như có thể phun ra lửa giận mãnh liệt.

Một ít quan viên cùng lão bất hòa trong triều hoàn toàn ôm thái độ xem kịch vui, dù sao ở Thanh Long cách xử sự của Cố gia lão gia tử bọn họ vẫn là tương đối rõ ràng, nếu không phải lão quá mức nhìn trúng quyền thế địa vị, cũng sẽ không thể bức đi thân tôn nữ (cháu gái ruột) của bản thân.

"Ha ha ha!" La Tướng Quân cười to hai tiếng, "Cố lão đầu, người nghe được sao? Tôn nữ của người đã không thừa nhận bản thân là người Cố gia, cho nên, người đã không có tư cách vì nàng làm chủ tất cả mọi chuyện."

Khi nói lời này, đáy mắt hắc mang theo một tia trào phúng, cười lạnh nhìn Cố gia lão nhân sắc mặt biến xanh.

La Tướng Quân có một loại dự cảm, một ngày nào đó, Cố lão đầu sẽ hối hận vì hành động của bản thân.....

"Cố Nhược Vân!" Cố lão gia tử hít vào một hơi thật sâu, mới ngăn chặn xúc động muốn giết người của bản thân, "Người sinh là người Cố gia ta, chết là quỷ Cố gia ta! Ta là tuyệt đối sẽ không thả người rời đi Cố gia."

Cố Nhược Vân giương mắt nhìn về phía Cố lão gia tử, trong một cái liếc mắt này bao hàm rất nhiều cảm xúc.

Châm chọc, lạnh lùng, còn có..... Xem thường.

Giống như ở trong đôi mắt trong veo kia, đã không có Cố gia.

"Phải không?" Nàng nở nụ cười, nụ cười kia rất đẹp, đẹp làm cho người ta run sợ, "Cố Nhất Phong, ta đây liền từ giờ trở đi, đơn độc tuyên bố thoát ly Cố gia ông, từ đây về sau, người Cố gia ngoài Cố Sanh Tiêu ra, những người khác chết sống đều không có quan hệ gì với ta! Từ nhỏ đến lớn, Cố gia các người không từng chiếu cố ta, ta đây cần gì phải lưu lại? Chúng ta đi!"

Bỏ lại lời này, nàng giữ chặt tay nam nhân tóc bạc, xuyên qua đám người đi về phía trước.

Cố lão gia tử phôi đều sắp bị tức nổ, lạnh lùng nhìn bóng lưng rời đi của Cố Nhược Vân, quát to: "Đứng lại cho ta!"

Giống như không có nghe được lời nói của lão, Cố Nhược Vân lôi kéo nam nhân tóc bạc bước nhanh rời đi, từ đầu tới cuối đều không có quay đầu liếc mắt nhìn Cố lão gia tử một cái.

"Các người còn thất thần làm gì? Ngăn nữ nhân đại nghịch bất đạo này lại cho ta?" Cố lão gia tử tức giận rống lớn, ánh mắt hung hăng nhìn Cố Nhược Vân, thật giống như đối phương là kẻ thù giết nữ nhân của lão.

Tất cả mọi người bao vây Cố Nhược Vân, đúng lúc này, thiếu nữ dừng bước chân, trong gió nhẹ, đầu tóc đen kia ở trong gió khẽ bay.

"Ta xem ai dám ngăn cản ta?"

Ánh mắt nàng khí phách hiên ngang, sắc bén như kiếm đảo qua thị vệ bao vây nàng.

Ta xem ai dám ngăn cản ta?

Mọi người lập tức ngậy ngấn cả người, thậm chí phản ứng nên có cũng quên mất.

Thiếu nữ này thật là phế vật đại tiểu thư Cổ gia yếu đuối sao? Khi nào thì trên thân thể của nàng lại mang theo khí thế làm cho bọn họ cảm giác được sợ hãi như thế.....

Thẳng đến khi bóng dáng của đối phương đã rời đi, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, thậm chí không tin thiếu nữ trước mắt đó là Cổ Nhược Vân bọn họ đã từng gặp qua!

"Phế vật đại tiểu thư trước kia quả nhiên là thay đổi....."

Khí thế như đế vương bậc này, chỉ sợ ngay cả bộ hạ cũng không có.

"Cổ lão đầu, Cổ Nhược Vân biến hóa ngay cả nhóm người ngoài ta đều xem ở trong mắt, đừng nói cho ta người không biết, ta dám cam đoan, sau này người khẳng định sẽ vì hành vi hôm nay, hối hận, ha ha ha, Âm nhi, chúng ta đi."

La Tướng Quân cười ha ha hai tiếng, chút không để ý Cổ lão gia tử sắc mặt xanh mét, rất nhanh biến mất ở trước mắt mọi người.....

Cổ lão gia tử nắm chặt nắm tay, cười lạnh liên tục: "Ta sẽ hối hận? Phỏng chừng đến lúc đó hối hận đương nhiên là Cổ Nhược Vân! Nàng buông tha cho lời mời của Luyện Khí Tông, càng là rời đi Cổ gia, lúc đó hối hận thì đã muộn, lấy thực lực của nàng, có thể hay không ở trên đại lục tiếp tục lăn lộn cũng là vấn đề! Các người liền chờ coi đi!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thi Vân Ghen Tị (Một)

Edit: kaylee

Trên ngã tư đường nhộn nhịp của Thanh Long Quốc, Cố Nhược Vân dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía nam nhân theo sát phía sau, nói: "Ta không biết người là ai, cho nên người không cần đi theo ta, hiện tại chuyện của ta đã đủ phiền toái, mang theo người, sẽ chỉ làm ta càng phiền toái mà thôi."

Bất luận như thế nào, kẻ địch của nàng nhiều lắm, nếu mang theo hẳn, chỉ sợ sẽ liên lụy đến an nguy của hẳn.

Nam nhân tóc bạc ghen miệng, giống như một con mèo nhỏ bị vứt bỏ, tội nghiệp nhìn Cố Nhược Vân: "Nhưng mà, ta chỉ muốn đi theo người."

"Kẻ muốn giết ta rất nhiều, người đi theo ta, sẽ không sợ bị người giết?"

"Ta sẽ không để cho người ta giết người!"

Một khắc kia, không biết có phải là Cố Nhược Vân nhìn lầm hay không, nàng rõ ràng cảm giác được lúc nam nhân tóc bạc nói lời này khí thế bỗng tăng mạnh, trên người trào ra một cỗ lệ khí, ngay lúc nàng nhíu mày nhìn về phía nam nhân, lại chống lại một đôi mắt úy khuất.

Coi như vừa rồi tất cả đều là ảo giác của nàng.....

"Người đã nói như vậy, vậy người liền đi theo ta đi, đúng rồi, tên của người là gì?"

Không biết vì sao, giờ khắc này, lòng của nàng mềm nhũn xuống, giống như có cái gì dặt bản thân vậy, làm cho mình đối với nam nhân này thật sự hạ không được quyết tâm đuổi đi.

Loại cảm giác này rất là kỳ quái, phải biết rằng, bất luận kiếp trước hay là kiếp này, nàng đều không có đồng tình qua một người nào.

"Thiên Bắc Dạ, ta giống như nhớ được tên của ta là Thiên Bắc Dạ, cái khác đều không rõ ràng."

Thiên Bắc Dạ?

Cố Nhược Vân sửng sốt một chút: "Dòng họ Thiên Bắc này từ xưa nhưng là rất hiếm thấy, chẳng lẽ người thật sự không biết lai lịch của người sao?"

Nghe nói như thế, Thiên Bắc Dạ thống khổ nhíu mày, trong đầu nháy mắt hiện lên vài hình ảnh, chính là hình ảnh kia hiện lên quá nhanh thế cho nên làm cho chính hắn đều không thể bắt giữ.

Ngay tại lúc hắn còn muốn tiếp tục nhớ lại, lập tức có một luồng lực lượng nhập vào trong óc, cả đầu kịch liệt đau đớn giống như nổ mạnh.

"Ngoài tên Thiên Bắc Dạ này ra, cái khác đều không rõ ràng."

Cố Nhược Vân thở dài một tiếng, xem ra nam nhân này quả thật là mất trí nhớ.

"Phong ấn, ta cảm giác trí nhớ của ta bị phong ấn." Thiên Bắc Dạ giãn mày, khẳng định nói.

"Phong ấn?" Cố Nhược Vân khẽ nhướn mày, "Có lẽ chờ sau khi Tử Tà tỉnh dậy ta có thể biết rõ ở trong thân thể người đến cùng tồn tại dạng phong ấn gì, là ai phong ấn người."

Tử Tà tiến vào ngủ say cũng đã một đoạn thời gian, không biết lúc nào mới có thể thức tỉnh.....

"Tiểu Vân, bây giờ chúng ta đi đâu." Ánh mắt của Thiên Bắc Dạ đặt ở trên người Cố Nhược Vân, dung nhan tuyệt mỹ hợp với biểu cảm phúc hậu và vô hại này, sợ là có rất ít người sẽ không động tâm.

Trong nháy mắt, các cô nương trên đường cái đều nhìn về phía hăn, sau khi trông thấy đứng chung một chỗ với hăn là vị phế sài đại tiểu thư Cố gia kia, lập tức lộ ra một cảm giác hoa tươi cảm ở trên bãi phân trâu.

Nam nhân mỹ mạo khuynh thành như vậy, đứng ở bên người thế nào cũng không nên là phế vật vô dụng kia.

"Đi Bách Thảo Đường!"

Cố Nhược Vân nâng mắt lên, bên môi lộ ra một chút tươi cười tự tại, từ giờ trở đi, thế lực của nàng chậm rãi cất bước.

.....

Lăng gia.

Lăng Hi không nhìn người đuổi theo phía sau, bước nhanh vọt đi vào, hăn thở hổn hển chạy vào thư phòng, dùng sức thở dốc mấy hơi

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thi Vân Ghen Tị (Hai)

"Đây là thật sự!"

Rồi sau đó, Lăng Hi liền nói chuyện đã xảy ra vừa rồi cho Lăng Nghị.

Càng nghe, sắc mặt Lăng Nghị càng khó coi: "Cố Nhược Vân, mệnh của nàng thật đúng là lớn, nhưng mà nếu nàng không chết, tâm của ta sẽ không an! Lúc này đây, chỉ sợ là Cố gia lão nhân sai, để nữ nhân kia rời đi Cố gia, quả thật là tổn thất của Cố gia! Đáng tiếc, nữ tử như vậy không sinh ở Lăng gia ta, lại còn kết thù hận với Lăng gia ta, một khi đã như vậy, ta chỉ có thể làm cho nàng chết."

Đừng nhìn Cố Nhược Vân hiện tại thực lực không cao, nhưng mà hẳn có một loại cảm giác, một ngày nào đó, nàng sẽ trưởng thành đến trình độ làm cho người ta theo không kịp.

Nếu nàng là nữ nhi Lăng gia, hẳn đương nhiên sẽ bồi dưỡng nàng thật tốt, đáng tiếc.....

Nghĩ đến đây, Lăng Hi có chút tiếc hận lắc lắc đầu: "Hi nhi, nếu không phải chúng ta cùng nàng kết thù, ta ngược lại thật hi vọng người cưới nàng, có lẽ ngay từ đầu ta cũng cho rằng nàng là phế vật, nhưng lần trước ở trong Thiên Linh trận ta có thể cảm nhận được, nàng không phải phế sài như trong tưởng tượng của chúng ta, chính là cho dù chúng ta muốn cùng nàng quay về chỉ sợ là cũng không có khả năng, bởi vậy cũng chỉ có thể làm cho nàng chết."

"Nhưng mà, gia gia, chúng ta nên làm như thế nào?" Lăng Hi ngấn người, hỏi.

Ngay tại lúc Lăng Nghị cân nhắc biện pháp như thế nào đối phó Cố Nhược Vân, một tiếng thông truyền từ ngoài cửa truyền đến: "Gia chủ đại nhân, đại tiểu thư Luyện Khí Tông tiến đến cầu kiến."

"Đại tiểu thư Luyện Khí Tông?"

Lăng Nghị kinh ngạc há miệng thở dốc, thật sự là vô sự bất đẳng tam bảo điện (*), lão không biết loại thời điểm này đại tiểu thư Luyện Khí Tông tìm đến lão là có chuyện gì.

(*) vô sự bất đẳng tam bảo điện = không có chuyện thì không lên điện tam bảo: ý chỉ một người có chuyện cần nhờ mới tới cửa gặp mặt

Nói thật ra, nếu người bình thường nghe nói người Luyện Khí Tông đến bái phỏng bản thân, đương nhiên sẽ vô cùng kinh hỉ (kinh ngạc+vui mừng), giống loại người như Cố lão gia tử vậy. Nhưng Lăng Nghị không có, lão biết rõ năng lực của bản thân, đường đường đại tiểu thư Luyện Khí Tông đến bái phỏng lão, nếu không có gì phân phó là tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng lão nhớ không nổi bản thân có chỗ nào tốt để Luyện Khí Tông lợi dụng.

"Mau mời vào."

Ổn định tâm thần, Lăng Nghị vội vàng nói.

Vừa dứt lời, một bóng bạch y lướt qua mà vào, tóc đen như suối, đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

"Lăng lão gia chủ, Thi Vân không mời tự đến, kính xin gia chủ đừng trách móc."

Trên mặt Thi Vân mang theo tươi cười mềm nhẹ, giống như là gió nhẹ làm người ta cả người thoải mái, cho dù nàng thân là đại tiểu thư Luyện Khí Tông, nhưng trên người lại không có một chút kiêu ngạo, làm cho người ta không tự chủ được muốn đến gần.

"Thi Vân tiểu thư nói lời này thật sự là chiết sát (giống như làm tổn thọ đó) lão phu," Lăng Nghị vội vàng đứng dậy nghênh đón, "Chính là không biết hôm nay Thi Vân tiểu thư tiến đến là có chỉ thị gì?"

"Chỉ thị không dám nhận, nhưng mà ta nghe nói tiểu thiếu gia Lăng gia và Cố gia Cố Nhược Vân có một ước chiến, đúng thật như thế?" Thi Vân nhẹ nhàng cười, một đôi mắt đẹp quét về phía Lăng Hi ở bên cạnh.

Một cái liếc mắt này thiếu chút nữa làm cho Lăng Hi hồn đều bị câu rút, nhìn chăm chăm thân thể của Thi Vân.

Nhìn đến ánh mắt **** của đối phương, Thi Vân trong lòng vô cùng chán ghét, trên mặt lại không lộ ra, mềm nhẹ cười nói: "Ở chỗ này ta có một loại công pháp, có thể nháy mắt tăng thực lực của Lăng Hi lên tới cảnh giới Võ Giả, đến lúc đó ta hi vọng hẳn có thể đánh bại Cố Nhược Vân."

Mọi người đều biết, Tụ Khí chỉ là thí nghiệm bắt đầu bước vào nghề nghiệp võ giả, nhưng không phải là võ giả chân chính, chỉ có đột phá Tụ Khí cấp tám, tới Võ Giả cấp thấp, mới có thể tính là chân chính bước vào nghề này. (L: ở đây có 2 từ võ giả, võ giả là chỉ những người tu luyện, còn Võ Giả là chỉ cấp bậc của người tu luyện)

Vì vậy sau khi nghe được lời nói của Thi Vân, Lăng Hi tâm chột căng thẳng, ánh mắt từ lúc ban đầu nhìn đến Thi Vân kinh diễm biến thành kinh hi.

Nếu hẳn có thể đột phá đến Võ Giả sơ cấp, tuyệt đối có thể làm cho tiện nhân Cố Nhược Vân kia quỳ xuống đất gọi gia gia!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thi Vân Ghen Tị (Ba)

Edit: kaylee

"Thi Vân tiểu thư, ta có thể hỏi người mấy vấn đề sao?" Lăng Nghị cũng không có kích động như Lăng Hi, lão nhú nhú mày, nói.

"Nói đi."

"Thứ nhất, công pháp kia có thể có di chứng gì hay không? Còn có, thứ hai, vì sao người phải giúp chúng ta đối phó Cổ Nhược Vân, Luyện Khí Tông các người có dụng ý gì? Hơn nữa cho dù muốn đối phó nàng, vì sao Luyện Khí Tông không tự mình ra tay, lại cần dùng đến những người chúng ta đây."

Thi Vân cười cười, cũng không có bởi vì Lăng Nghị nói thẳng thẳng mà tức giận: "Ta có thể cam đoan, công pháp ta cho các người tuyệt đối không có di chứng! Về phần vì sao muốn các người đối phó nàng, cho dù hôm nay người không đi hoàng cung cũng hẳn là biết nàng làm cho Luyện Khí Tông ta khó chịu, cho nên muốn cho nàng một bài học mà thôi, mà vấn đề cuối cùng....."

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Chuyện này bình thường chỉ có thể lực lớn trên đại lục mới có tư cách biết, người đã hỏi ta đây có thể nói rõ với người, không biết Lăng gia chủ có nghe nói qua Tam Đại Chế Tài?"

"Tam Đại Chế Tài?" Lăng Nghị nghi hoặc nhìn nhìn Thi Vân, "Tam Đại Chế Tài này ta quả thật không có nghe nói qua."

"Tam Đại Chế Tài là từ ba thế lực lớn tạo thành, trong đó Tiên Địa và Cửu U phủ là hai thế lực đối lập, Linh Tông thuộc loại trung lập, ba thế lực lớn này ở đại lục nổi tiếng ngang nhau, còn lập ra quy định, trong đó có một điều là thế lực môn phái trên bảng bài danh (bảng sắp xếp, xếp hạng) của đại lục, không được tùy ý ra tay với người bình thường! Nếu không sẽ bị ba thế lực lớn đuổi giết!"

Đương nhiên, đây là một trong số đó.

Còn có một nguyên nhân đó là, huynh trưởng của Cố Nhược Vân, thiên tài nổi tiếng toàn bộ Thanh Long Quốc năm đó, được cao thủ Linh Tông mang đi.

Chuyện này chỉ có những người tài giỏi bọn họ mới biết được, cho dù là Cố lão Tướng Quân cũng không rõ ràng, nếu không cho lão một trăm lá gan cũng không dám đối đãi Cố Nhược Vân như thế.

Vì vậy bọn họ chỉ có thể ngầm ra tay với Cố Nhược Vân, mà Lăng gia hiển nhiên là vật hi sinh sắp sửa ra mặt vì bọn họ kia! Cho dù đến lúc đó Cố Sanh Tiêu trở về, cũng chỉ sẽ hỏi trách Lăng gia, tuyệt sẽ không liên lụy Luyện Khí Tông bọn họ. (L: quá vô sỉ, quá âm hiểm)

"Lăng gia chủ, nên nói ta đã nói, không biết ý của các người như thế nào? Nhớ kỹ, Cố Nhược Vân không thể chết! Ta muốn các người ở dưới ánh mắt của mọi người phế nạng đi, lại giao cho Luyện Khí Tông chúng ta, mặt khác việc này ta không hy vọng để cho bất luận kẻ nào biết, các người nhưng là rõ ràng."

Nháy mắt kia, trong đầu Thi Vân hiện lên bóng dáng nam nhân tóc bạc hồng y, tay không khỏi gãi gao năm chặt.

"Được," Lăng Nghị trầm mặc một lúc lâu, gật đầu đáp ứng nói, "Thi Vân tiểu thư phân phó, ta không dám không theo."

Thi Vân ngăn chặn ghen tị và tức giận trong lòng, mỉm cười đứng lên: "Hoàn thành việc này, ta sẽ cho Lăng Hi một danh ngạch tiến vào Luyện Khí Tông, hi vọng các người không làm cho ta thất vọng."

Nói xong lời này, nàng xoay người đi về phía cửa, tươi cười ở giờ phút này biến mất, thay vào đó là một mảnh lãnh ý.

Cố Nhược Vân, người không xứng với nam nhân kia! Mà đến ngày nào đó, ta sẽ cho người ở trước mặt hăn tôn nghiêm quét rác, làm cho hăn xem tình cảnh người bị người khác nghiền áp khi nhục, ta lại bắt người về Luyện Khí Tông lấy đi tinh thần lực của người.

Dù sao giữa người và hăn chênh lệch quá lớn, nhất định không có khả năng! Mà cả đời này, có thể cùng nam tử như vậy kề vai chiến đấu, chỉ có ta, Luyện Khí Tông thiên tài đại tiểu thư Thi Vân! Lại không phải là kẻ vô dụng người!

Sau khi Thi Vân rời khỏi, tâm tình của Lăng Nghị rất nhanh liền bình tĩnh, giọng nói của lão lạnh xuống, nói: "Người đâu, đi tìm hiểu tung tích của Cố Nhược Vân cho ta!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thiên Bắc Dạ Ghen (Một)

Edit: kaylee

Lúc này, bên trong Bách Thảo Đường chỉ có một ít người lui tới, Cố Nhược Vân đi vào liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dư lão nhắm mắt dưỡng thần ngồi ở chính đường, giống như là nhận thấy được tồn tại của nàng, Dư lão hơi hơi mở đôi mắt, khẽ cười nói: "Người đã đến rồi?"

"Đúng, ta đến đây."

Bởi vì bản khoản đến những người khác trong Bách Thảo Đường, Cố Nhược Vân chỉ là gật đầu chào, cũng không nói thêm gì.

"Đi thôi, chúng ta đi vào bên trong nói, hơn nữa, có một người muốn gặp người."

"Được."

Từ lần trước sau khi rời đi Bách Thảo Đường, Cố Nhược Vân không có thời gian lại đến chỗ này, lúc này đây đến, nàng trừ bỏ tìm nơi nương nhờ ra, chính yếu vẫn là có một chút mệnh lệnh cần truyền đạt ra ngoài.

Mà đây, chính là bước đầu tiên nàng quật khởi.

Nội đường tao nhã, gió nhẹ từ từ thổi qua, màn cửa tuyết trắng ở trong gió nhẹ bay.

Cố Nhược Vân vừa đi vào, liền nhìn thấy nam tử đứng đưa lưng về phía nàng, một thân cẩm y tôn quý phồn hoa, khí thế nghiêm nghị, chỉ là một bóng lưng kia đã có thể mang đến cho người ta áp bách lớn như thế, có thể thấy được thực lực của nam tử.

"Thiếu chủ, người ngài muốn ta đã mang đến."

Thiếu chủ?

Cố Nhược Vân khẽ nhướn mày, chẳng lẽ nam nhân này chính là thế lực sau lưng Bách Thảo Đường?

Nói thật, người Thanh Long Quốc chỉ biết là thế lực phía sau Bách Thảo Đường cường đại, phàm là thế lực đắc tội Bách Thảo Đường đều sẽ biến mất ở ngày hôm sau, nhưng mà, không ai biết chủ tử sau lưng Bách Thảo Đường, chuyện này đối với bọn họ mà nói coi như là một cái mê cung.

Cho nên, ở nháy mắt nam nhân xoay người, đáy mắt Cố Nhược Vân hiện lên một chút kinh diễm.

Tác phong nhanh nhẹn, tao nhã, hai chữ này dùng để hình dung nam nhân là phù hợp nhất, cười một tiếng giống như gió mát phả vào mặt, thư sướng vạn phần.

Hơn nữa không biết vì sao, Cố Nhược Vân có một loại cảm giác muốn thân cận.... ..

"Người chính là Cố Nhược Vân? Nữ nhi của Cố Thiên? Không sai, thật có khí khái của Cố Thiên năm đó, kẻ nhục mạ người là phế sài quả nhiên là mù mắt chó của bọn họ."

Ở trên người thiếu nữ trước mắt, nam nhân thấy được bóng dáng của Cố Thiên, trong lòng cũng đối với nàng sinh ra vài phần cảm tình tốt.

Cố Nhược Vân giật mình: "Người quen biết gia phụ?"

"Đúng vậy, ta cùng với phụ thân người xem như có quen biết, chính là đáng tiếc trời đổ anh tài, đây coi như là tổn thất vĩnh viễn của đại lục, cũng may tên kia đủ lợi hại, sinh ra một nhi tử được Linh Tông thu làm đệ tử, hiện thời nữ nhi người đây cũng là kiệt xuất như vậy, nếu hãn có thể thấy được một màn như vậy không biết có bao nhiêu vui mừng."

Nam nhân có chút cảm thán.

Nhưng mà, nghe được lời nói của hãn, Cố Nhược Vân trong lòng vừa động, từ đầu đến cuối Cố gia lão nhân đều không nói huynh trưởng đi nơi nào, hiện tại nàng rốt cục đã biết tung tích của hãn. Linh Tông? Không biết Linh Tông kia đến cùng là thế lực thế nào.....

"Người là chủ tử của Bách Thảo Đường?"

Nàng hơi hơi ngược mắt, nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân cười khẽ hai tiếng: "Đúng vậy, ta chính là chủ tử của Bách Thảo Đường này, ta tên là Đông Phương Thiếu Trạch, nhưng ta và phụ mẫu người là có quen biết, nếu như người không để ý có thể gọi ta làm một tiếng cậu cậu, đối với chuyện của phụ mẫu người ta cũng biết một phần, chỉ là bây giờ không phải lúc nói cho người chuyện này."

Đến bây giờ, Cố Nhược Vân rốt cục rõ ràng, vì sao Bách Thảo Đường có thể nhẹ nhàng mà đổi chủ.

Lúc đó nàng cũng chỉ thử một chút, cũng không có ôm hi vọng gì, ai biết sẽ thuận lợi đến như thế, thì ra là bởi vì sau lưng là nam nhân này.

Buồn cười nàng vậy mà cho rằng bản thân vận khí sẽ tốt đến trình độ như thế.....

Cố Nhược Vân tự giễu cười cười: "Đông Phương thiếu chủ, ban đầu ta cho rằng ta thật là bằng thực lực được đến Bách Thảo Đường, xem ra cũng không phải như thế."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thiên Bắc Dạ Ghen (Hai)

Edit: kaylee

"Đây là thứ nhất, thứ hai đó là, nha đầu người quả thật thật có bản lĩnh," Nam nhân cười vuốt vuốt đầu của Cố Nhược Vân, trong mắt hàm chứa sủng nịch nói, "Thật không biết người ở Cổ gia sống thế nào, một tiểu nha đầu mười lăm tuổi tốt đẹp, lại có thể thành thực như vậy, nhưng lại rất lạnh nhạt, thật sự là làm cho người làm cữu cữu ta đây thương tâm, tốt xấu gì ta cũng là bằng hữu của phụ mẫu người."

Đông Phương Thiếu Trạch bất đắc dĩ thở dài, bên môi lại tràn đầy ý cười.

Dư lão ở bên cạnh xem tất cả những thứ này, trong lòng có chút xót xa, ông biết rõ thiếu chủ sớm đã muốn gặp Cố Nhược Vân, nhưng lại không muốn liên lụy nàng vào trong nước sôi lửa bỏng của Đông Phương gia tộc, mới luôn luôn không thể gặp nhau.

Cho dù thấy cũng không cách nào nhận nhau.....

"À? Vị này là?"

Bỗng nhiên, Đông Phương Thiếu Trạch cảm giác được phía sau Cố Nhược Vân truyền đến khí thô bạo, quay đầu nhìn về phía nam nhân tóc bạc đứng ở phía sau nàng, ở trong phút chốc chống lại đôi mắt đỏ của nam nhân, trong lòng hấn run lên, đến cùng là từng giết bao nhiêu người, mới có

một đôi mắt vô tình thị sát như vậy? Nhất là trên người hấn tẩn mát ra lửa giận, rõ ràng làm thân thể của Đông Phương Thiếu Trạch căng thẳng.

"À, người nói hấn?" Cố Nhược Vân nhìn nhìn Thiên Bắc Dạ, "Là ta ở bên ngoài nhật được."

Nhật được?

Đông Phương Thiếu Trạch co rút khóe miệng, nàng cho rằng nam nhân này là a miêu a cầu (chó mèo) gì đó, tùy tiện ở trên đường có thể nhật được sao? Hơn nữa, ngay tại vừa rồi, Đông Phương Thiếu Trạch mới cảm nhận được cái gì gọi là biến sắc mặt cực nhanh.

Nam nhân vốn đang bất mãn nhìn mình, ở nháy mắt Cố Nhược Vân quay đầu, lập tức thay đổi thành biểu cảm ủy ủy khuất khuất, thần sắc kia, nếu không biết còn tưởng rằng có người khi dễ hấn.....

"Đông Phương thiếu chủ, người hấn là không để ý an bày cho chúng ta hai cái phòng đi?"

Lời nói của Cố Nhược Vân làm cho Đông Phương Thiếu Trạch phục hồi tinh thần lại, hấn lắc lắc đầu, cười nói: "Về sau người chính là chủ tử của Bách Thảo Đường, nơi này là địa bàn của người, muốn an bài phòng, chính người có thể đi, lần này trở lại Thanh Long Quốc là nghe nói hôm nay người rời đi Thiên Linh trận, qua hai ngày nữa lại phải đi, chỉ là ta sẽ để Dư lão lại giúp người."

"Được," Cố Nhược Vân gật gật đầu, "Tiểu Dạ, chúng ta đi thôi."

Trước khi Thiên Bắc Dạ xoay người lại nhìn nhìn Đông Phương Thiếu Trạch, rồi sau đó đi theo Cố Nhược Vân rời khỏi nội đường.

Ở khoảnh khắc bọn họ biến mất, sắc mặt của Đông Phương Thiếu Trạch trầm xuống một chút.

"Dư lão, người đi thăm dò thân phận của nam nhân kia cho ta!"

"Thiếu chủ?" Dư lão đậy mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, "Nam nhân kia có vấn đề gì sao? Ta ở trên người hắn không cảm giác được linh lực dao động."

Đông Phương Thiếu Trạch cười lạnh một tiếng: "Ta có một loại dự cảm, nam nhân kia thực lực rất mạnh, thậm chí ngay cả phụ thân cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn!"

"Cái gì?"

Dư lão kinh ngạc trừng lớn mắt, ngay cả gia chủ đều không phải là đối thủ của hắn? Phải biết rằng, gia chủ đã là cấp bậc Võ Vương, nếu ngay cả gia chủ đều đánh không lại hắn, vậy hắn là cỡ nào cường đại?

"Ta muốn biết, nam nhân này xuất hiện ở trước mặt Vân Nhi đến cùng là vì cái gì! Ta tuyệt đối không cho phép có người thương hại cốt nhục của tỷ tỷ, bất kể là nam nhân này, hay là Cố gia!"

Cố Nhược Vân bị Cố lão gia tử tươi sống đánh chết, chuyện này hắn không phải không biết, đáng tiếc hắn đã tới chậm, nếu không hắn cũng sẽ không thể để cho cốt nhục của tỷ tỷ suýt chút nữa rời đi.

"Ta cũng không muốn trợ giúp Vân Nhi trưởng thành, dù sao ta muốn xem là thực lực chân chính của nàng, nhưng không có nghĩa là ta có thể khoan nhượng hành vi của một số người! Nhất là tất cả phát sinh ở trong hoàng cung hôm nay! Cố gia..... Tạm thời không thể trừ, nhưng có thể tìm phiền toái nho nhỏ, Dư lão, người giúp ta chuẩn bị một chút, ta muốn đi xem Cố gia!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thiên Bắc Dạ Ghen (Ba)

Edit: kaylee

Trong sân, không khí giảm sút khác thường, trên dung mạo tuyệt thế của Thiên Bắc Dạ tràn đầy ủy khuất, bộ dáng kia, giống một tiêu thụ vừa mới bị tàn phá qua.

"Tiểu Vân, vừa rồi, hăn sờ soạng đầu người, ta có thể hay không cũng sờ sờ."

Cố Nhược Vân ngăn người: "Người có phải phát sốt hay không?"

Thiên Bắc Dạ rất là ủy khuất: "Vì sao hăn có thể sờ, ta thì không thể?"

"Tiểu Dạ, nếu người lại nháo, ta sẽ tức giận." Cố Nhược Vân cố ý trầm mặt, có chút hung dữ nói, "Người đã lựa chọn đi theo ta, vậy người phải nghe ta, đã biết sao?"

Nghe nói như thế, Thiên Bắc Dạ rõ ràng xuất hiện một chút khẩn trương, dè dặt cẩn trọng nói: "Ta không náo loạn, ta sẽ thật biết điều thật nghe lời, Tiểu Vân người không cần giận ta, không cần đuổi ta đi có được hay không?"

Nhìn đến bộ dáng dè dặt cẩn trọng của nam nhân này, Cố Nhược Vân mềm lòng xuống: "Được, ta không tức giận, chúng ta đi thôi."

"Tiểu Vân người thật tốt."

Thiên Bắc Dạ nở nụ cười, nụ cười này, đó là khuynh quốc khuynh thành đều khó có thể hình dung, giống như hỏa diễm hoa (L: vết bớt hình ngọn lửa trên trán đó) của hãn phủ kín bốn phía, tuyệt đại tao nhã.

Hai mắt của Cố Nhược Vân hoảng hốt một chút, nàng chưa từng nghĩ tới, một người nam nhân cười lộ lên có thể đẹp như thế, đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không thông, giống như hãn chính là sắc thái đẹp nhất trong thiên địa, bất luận kẻ nào ở bên người hãn đều chỉ có thể trở thành nền.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, hãn không mở miệng nói chuyện.....

Chỉ cần hãn mở miệng, lập tức sẽ dập tắt ảo tưởng của mọi người.

"Tiểu Vân, ta không muốn một người ngủ, ta sợ bóng tối, ta và người cùng nhau ngủ có được hay không?"

"..."

"Tiểu Vân, vì sao thân thể của người không giống ta? Phía trước ngực người phồng ra là cái gì? Ta có thể sờ sờ sao?"

"..."

Nếu không phải Cố Nhược Vân biết rõ trí nhớ của nam nhân này bị phong ấn, nàng khẳng định sẽ hoài nghi người kia là giả ngu chiếm tiện nghi của nàng!

Kia là vấn đề gì? Rõ ràng là đùa giỡn nàng!

Cố Nhược Vân hít một hơi thật sâu, mới ngăn chặn xúc động muốn ném hãn ra ngoài.

"Lại không câm miệng, người liền cút ra ngoài cho ta!"

.....

Lúc này, trong đại đường Cổ gia, Cổ lão gia tử đem tất cả những thứ có thể đập ở trên bàn tất cả đều ném xuống đất, sắc mặt âm trầm có thể nhỏ ra nước, loại thời điểm này cho dù là Cổ Phán Phán được vô tận súng ái cũng chỉ có thể đứng ở một bên, không dám nói thêm một câu.

"Cổ Nhược Vân! Tốt! Thật ngoan (tàn nhẫn)!"

Cổ lão gia tử cười lạnh: "Lại có thể đại nghịch bất đạo như thế! Quả nhiên là phụ mẫu chết quá sớm, không ai dạy, nếu không làm sao Cổ gia chúng ta có thể ra một nghiệt chủng không tốt như vậy? Sớm biết rằng như vậy, lúc trước ta liền không nên để Thiên nhi cưới nữ nhân không biết lai lịch kia! Nếu không cũng sẽ không sinh ra một tạp chủng như vậy!"

Năm đó, Cổ Thiên con lão là đệ nhất thiên tài đại lục, kinh thái tuyệt diệu, khiếp sợ thế nhân, còn tuổi nhỏ đã trở thành Võ Vương, là toàn bộ hi vọng của lão, nếu không phải hãn đã chết, làm sao Cổ gia có thể lưu lạc đến nước này? Nếu không phải hãn đã chết, có lẽ Cổ gia sớm đã đi ra Thanh Long Quốc, xưng tên cùng thế lực Luyện Khí Tông này.

"Quả nhiên là sau lưng mỗi nam nhân kiệt xuất nhất định có một nữ nhân tốt, mà không phải người chỉ biết liên lụy hãn! Nếu không phải Thiên nhi cưới nữ nhân lai lịch không rõ kia, hãn cuối cùng cũng sẽ không thể lưu lạc đến kết cục như thế, càng là chết không toàn thây!"

Thật hiển nhiên, khi nói lời này, Cổ lão gia tử không có bi thương vì nhi tử chết, chính là đáng tiếc Cổ gia thiếu một thiên tài như vậy.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối, lão gia tử đều không biết thân phận chân chính của mẫu thân Cổ Nhược Vân, năm đó mẫu thân nàng giấu diếm thân phận giả cho Cổ Thiên, là vì Đông Phương thế gia đã sớm tra rõ ràng chi tiết tình huống của Cổ gia và phẩm tính của lão gia tử, nếu Đông Phương Ngọc cố ý như thế, tất nhiên đoạn tuyệt quan hệ!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đông Phương Thiếu Trạch Trả Thù (Một)

Vì vậy sau khi Đông Phương Ngọc gả vào Cố gia chưa từng có nói qua về lai lịch của nàng, chính là khi đó Cố Thiên là tuyệt thế thiên tài, có hãn che chở, Cố lão gia tử cũng không dám khi nhục Đông Phương Ngọc.....

Nghe nói lời này, Cố lão nhị ở bên cạnh bất giác cúi đầu, phải biết rằng, ca ca Cố Thiên của hãn chết, cùng hãn thoát không ra quan hệ.....

"Tướng Quân đại nhân."

Đúng lúc này, một âm thanh vội vã truyền vào, rồi sau đó liền thấy gia nô Cố gia từ ngoài cửa chạy vào, thở hổn hển nói: "Gia chủ đại nhân, thiếu chủ Đông Phương gia tộc tiến đến bái phỏng."

Đông Phương gia tộc?

Cố lão gia tử sững sốt một chút, 'xoát' một tiếng ngồi dậy, kích động nói: "Người nói cái gì? Thiếu chủ Đông Phương gia tộc tiến đến bái phỏng?"

Cho dù thế lực Đông Phương gia tộc không bằng Luyện Khí Tông, nhưng mà cũng kém không nhiều lắm, hiện thời Cố gia vừa mới đắc tội Luyện Khí Tông, nếu có thể đạt được hậu trường Đông Phương thế gia này, cho dù là Luyện Khí Tông cũng cần suy nghĩ vài phần.

Huống chi móc nối quan hệ với Đông Phương thế gia, ưu việt của lão sẽ nhiều đếm không xuể.

"Mau, mời vào."

Nghĩ đến đây, Cố lão gia tử vội vàng thu liễm tâm thần, kính hỉ nói.

Giọng nói vừa mới rơi xuống, một tiếng cười khẽ từ ngoài cửa truyền đến, lúc mọi người ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một bộ cẩm y nhanh nhẹn mà vào, nam nhân tay cầm quạt xếp, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc lộ tươi cười ôn nhuận.

"Cố Tướng Quân, tại hạ vội vàng tới chơi, kính xin Tướng Quân đại nhân đừng khách khí."

Cố lão gia tử nhanh chóng đứng lên, trên khuôn mặt già nua giống như cúc hoa tràn đầy tươi cười nịnh nọt, thần thái kia, thật giống như hận không thể để Đông Phương Thiếu Trạch làm tôn tử của mình.

"Đông Phương công tử, không biết người đại giá quang lâm (hạ cố đến chơi) vì chuyện gì?"

"À," Đông Phương Thiếu Trạch mày khẽ nhướn, âm điệu cố ý kéo dài, có chút kinh ngạc nói, "Tướng Quân không biết ý đồ đến của ta sao?"

"Này....."

Cố lão gia tử có chút không rõ chân tướng, nghi hoặc nhìn Đông Phương Thiếu Trạch: "Lão phu quả thật không rõ Đông Phương Thiếu Trạch là vì sao mà đến."

"Là như vậy," Đông Phương Thiếu Trạch nhếch khóe môi, vung ra quạt xếp, nói, "Bản thiếu chủ và phu thê Cố Thiên là hảo hữu (bạn tốt) nhiều

năm, chỉ là nhiều năm bế quan, cho nên thật lâu không nhìn thấy phu thê bọn họ, lần này sau khi xuất quan, vậy mà nghe nói bọn họ đã chết."

Nói tới đây, Đông Phương Thiếu Trạch tiếc hận lắc lắc đầu.

Tiếc hận của hắn đều không phải là giả bộ, mà là xuất phát từ nội tâm, bất kể là đối với Cố Thiên hay là tỷ tỷ của chính mình, trong lòng hắn chỉ có khâm phục, đáng tiếc, hai tuyệt thế thiên tài như thế, cứ như vậy ngã xuống.....

"Năm đó Ngọc tỷ còn cùng ta kết bái làm tỷ đệ, nhưng chính là người làm đệ đệ ta đây lại không thể nhìn thấy bọn họ lần cuối, không biết Cố Tướng Quân có thể mang ta đi tế điện (nơi thờ cúng) của tỷ tỷ ta hay không?"

Nếu không phải ngại vì những kẻ như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Đông Phương thế gia kia, có lẽ hôm nay Đông Phương Thiếu Trạch nhất định sẽ đại náo Cố gia, cũng sẽ không chỉ dùng thân phận tỷ đệ kết bái xuất hiện.....

Nhưng mà, hiện tại rốt cục hắn có thể ở trước mặt người Cố gia gọi nàng một tiếng tỷ tỷ, coi như là vì tỷ tỷ chứng minh thân phận rồi.....

Cố lão gia tử ngẩn ra, có chút chần chừ nói: "Tuy rằng bọn họ đã chết, nhưng mà cũng không có tìm được thi thể, cho nên....."

"Không có thi thể, nhưng cũng sẽ có mộ chôn quần áo và di vật đi, không biết ta có thể đi bái tế một lần hay không?"

Sắc mặt của Cố Tướng Quân có chút khó coi, nhưng không cách nào trả lời câu hỏi của Đông Phương Thiếu Trạch.

Tiện nhân kia thế mà lại kết bái với công tử Đông Phương thế gia, còn lén gạt đi không nói, nếu sớm biết rằng có hậu thuẫn Đông Phương thế gia

này, như thế nào Cố gia sẽ lưu lạc tới tình cảnh hiện tại?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đông Phương Thiếu Trạch Trả Thù (Hai)

"Này, chỉ sợ không tốt lắm đâu." Cố lão gia tử hiểu rõ ý đồ đến của Đông Phương Thiếu Trạch, càng thêm bị làm khó, phải biết rằng, năm đó lão còn đang tức giận, căn bản không vì hai người kia lập mộ chôn quần áo và di vật gì, thậm chí ngay cả tổ từ (từ đường tổ tiên) cũng không từng cho bọn họ vào.

Cố Phán Phán thật sự nhìn không được, mặt lạnh lùng nói: "Gian phu **** (L: dâm phụ?) có tư cách gì lập mộ chôn quần áo và di vật? Cố gia chúng ta không có loại này! Loại người nam trộm nữ xướng (gái điếm =”=) như bọn họ không xứng họ Cố, nhất là nữ nhân kia! Cố Thiên bực nào thiên tài bị nàng mê xoay quanh, còn sinh ra một đôi nhi nữ (tra gái) không ra gì! Hiện tại người còn dám nói mộ chôn quần áo và di vật gì đó?"

Phải biết rằng, Cố Phán Phán luôn luôn bất mãn với huynh muội Cố Nhược Vân, Cố Sanh Tiêu chẳng những đoạt đi vị trí thiên tài của huynh trưởng nàng, Cố Nhược Vân càng là quặng mặt mũi của Cố gia, người giống bọn họ sớm đáng chết! Lão thiên gia (ông trời) thật sự là không có mắt.

"Phán Phán, im miệng!"

Cố lão gia tử sắc mặt đại biến, vội vàng ngáng đầu nhìn về phía Đông Phương Thiếu Trạch.

Đông Phương Thiếu Trạch bên môi hàm chứa tươi cười, nhìn không ra bộ dáng tức giận, nhưng mà, đôi mắt ôn nhuận ban đầu kia, giờ khắc này lại tràn ngập hàn ý, lạnh lùng nhìn Cố Phán Phán.

"Cố gia các người quả nhiên là gia giáo tốt, dạy dỗ nữ tử như vậy, tốt xấu gì phu thê Cố Thiên vẫn là trưởng bối của nàng, lại có thể nói ra lời như vậy, thật đúng là làm tại hạ mở mang tầm mắt."

Kỳ thực, ngay từ đầu Đông Phương Thiếu Trạch đã biết Cố gia không có lập mộ chôn quần áo và di vật cho bọn họ.

Cho nên ý đồ đến của hắn rất đơn giản, chính là quấy rối! Đông Phương gia tộc không để hắn nhúng tay chuyện này, mặt trên cũng có Tam Đại Chế Tài quản, nhưng mà hắn chỉ là đến cúng tế tử tử và tử phu cũng không có gì sai đi?

Cố gia không có vì hắn tử lập mộ chôn quần áo và di vật, hắn tức giận không phải là đương nhiên sao? Cho dù là Tam Đại Chế Tài cũng không có cách nào nói cái gì.

"Đông Phương công tử, người đừng nóng giận, Phán Phán tuổi nhỏ, không hiểu chuyện." Cố lão gia tử lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngùng giải thích nói.

Đông Phương Thiếu Trạch cười lạnh một tiếng: "Tuổi nhỏ? Đông Phương gia tộc ta cho dù là tiểu cô nương mười tuổi đều biết tôn kính trưởng bối, ta xem tôn nữ của người cũng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi rồi, chính là không biết đạo lý tôn lão yêu ấu (kính già yêu trẻ) này? Ở trên đường tới ta liền nghe nói các người là thế nào khi để nữ nhi phu thê Cố Thiên lưu lại, vốn còn chưa tin, cho dù thế nào nàng cũng là huyết mạch Cố gia các người, giờ nhìn đến tiểu thư Cố gia nhục mạ đại bá của mình, ta mới hiểu được ở trên người các người không có gì là không có khả năng!"

"Đông Phương công tử, chuyện không phải như thế, người trước hết nghe ta giải thích....."

"Không cần giải thích! Cố Sanh Tiêu đi nơi khác bái sư học nghệ, nhưng còn để lại Cố Nhược Vân, trong vòng ba ngày, ta muốn nhìn thấy nàng một người hoàn hảo không tổn hao gì, nếu nàng thiếu một sợi tóc, hoặc là các người không giao nàng cho ta, vậy cũng đừng trách ta làm cho Cố gia các người gà chó không yên!"

Sau khi bỏ lại lời nói này, Đông Phương Thiếu Trạch lắc lắc tay áo, nhìn cũng không nhìn Cố lão gia tử một mặt mồ hôi sau lưng, xoay người đi đến phía ngoài cửa.

Vân Nhi, cứu cứu có thể làm vì người, cũng chỉ có những điều này.....

"Xong rồi, lần này xong rồi."

Phù phù.

Cố lão gia tử chân căng mềm nhũn, té ngã trên đất, trong miệng không ngừng nỉ non.

Cố Phán Phán không cho là đúng bữu môi: "Không phải là một người của Đông Phương thế gia sao? Có gì đặc biệt hơn người, dùng chuyện như vậy nhục nhã chúng ta à? Hơn nữa hẳn rõ ràng là người Cố Nhược Vân bên kia, giúp đỡ Cố Nhược Vân cũng không phải thứ tốt gì, sớm muộn gì sẽ bị sét đánh chết!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đông Phương Thiếu Trạch Trả Thù (Ba)

Edit: kaylee

"Câm miệng!"

Cố Nhị gia ‘ba’ một cái tát vung ở trên mặt Cố Phán Phán, tức giận quát: "Người ngại bản thân chọc họa còn chưa đủ nhiều sao? Đông Phương thế gia là loại người nào? Cũng là chúng ta trêu chọc nổi? Người khen ngược, ý đồ đến của đối phương vốn là không tốt, người còn nói lời nói như vậy, càng là liên lụy Cố gia ta."

Từ nhỏ đến lớn, khi nào thì Cố Phán Phán bị người đánh qua? Huống chi đánh bản thân còn là phụ thân luôn yêu thương nàng.

"Tướng công, Phán Phán là nữ nhi của người, làm sao người có thể đối nàng như vậy?" Nhị phu nhân đau lòng ôm Cố Phán Phán vào trong ngực, "Nếu hãn muốn tìm Cố Nhược Vân, chúng ta đưa nàng cho hãn không phải là được rồi? Dù sao loại phế vật này Cố gia chúng ta không muốn nuôi, ai muốn thì người đó lấy đi."

Cố Nhị gia cười khố một tiếng, chuyện này nào có dễ dàng như vậy? Cố Nhược Vân tính cách trở nên quật cường như vậy, làm sao có thể sẽ ngoan ngoãn theo bọn họ đi gặp Đông Phương Thiếu Trạch?

Hơn nữa, Đông Phương Thiếu Trạch là muốn nàng một sợi lông cũng không thiếu, bọn họ thế nào cũng không thể động thủ, nếu không nếu nàng

tố cáo, chẳng phải là Cố gia liền chịu không nổi?

Rốt cục, Cố lão gia tử bình tĩnh trở lại, phân phó nói: "Người đâu, đi tìm hiểu tin tức của Cố Nhược Vân cho ta!"

"Vâng, Tướng Quân đại nhân."

Dù sao Cố gia ở Thanh Long Quốc cũng thế lực lớn, cơ sở ngầm cũng rất nhiều, vì vậy không đến một lát, thám tử được phái đi tìm hiểu tung tích của Cố Nhược Vân liền trở lại, càng mang đến một tin tức.....

"Người nói Cố Nhược Vân vào Bách Thảo Đường liền không có ra ngoài qua?"

Cố lão gia tử ánh mắt chuyển vòng vo, nói: "Tuy rằng thế lực sau lưng Bách Thảo Đường rất mạnh, nhưng không biết chủ tử chân chính là ai, nhưng mà Đông Phương gia tộc quả thật là chân thực tồn tại, vì không đắc tội Đông Phương gia tộc, ta chỉ có thể làm cho người ta đi Bách Thảo Đường mời Cố Nhược Vân về."

"Phụ thân, chuyện này để cho ta đi đi."

"Được."

Lão gia tử nhìn nhìn nhi tử của mình, khẽ gật đầu: "Vậy người đi một chuyến, mặc kệ như thế nào, đều phải mang Cố Nhược Vân về!"

"Cha, gia gia, ta cũng muốn đi."

Cố Phán Phán vội vàng đứng dậy, ánh mắt có chút tức giận bất bình.

Đều do phế vật Cố Nhược Vân đáng chết kia, nếu không phải ả, làm sao bản thân có thể bị phụ thân đánh? Đến loại thời điểm này rồi ả thế mà lại vẫn còn muốn về nhà, quả thực là mơ tưởng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân kia trở về!

Thật hiển nhiên, từ đầu đến giờ Cố Phán Phán vẫn cho rằng Đông Phương Thiếu Trạch là người Cố Nhược Vân tìm đến, chính là vì để phụ thân của mình tự mình đi xin nàng trở về.....

"Không cho người đi!" Cố lão gia tử nhướng mày, "Người còn ngại bản thân thêm loạn không đủ nhiều sao? Lần này không cho phép người đi theo cha người hành động, ngoan ngoãn ở nhà gốc cho ta, nơi nào cũng không cho đi!"

"Gia gia!" Cố Phán Phán oán hận dậm chân, không cam lòng cắn chặt môi.

Nhưng mà, Cố lão gia tử không để ý đến cảm xúc của nàng, phát tay với Cố Nhị gia, nói: "Thời gian không còn sớm, người mau đi đi, miễn cho đến lúc đó Đông Phương gia tộc đến tìm phiền toái."

Phụ tử Cố gia đều nghĩ rất đơn giản, dù thế nào, Cố Nhị gia cũng là nhị thúc của Cố Nhược Vân, hẳn tự mình đi đón nàng trở về, phỏng chừng nha đầu kia sẽ vui vui vẻ vẻ chạy trở về, càng là ở trong lòng mang ơn.

Nhưng mà thật hiển nhiên, mọi chuyện sẽ không phát triển theo hướng bọn họ dự tính.....

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cố Nhị gia cười nói: "Triệu chương quỹ, người liền dàn xếp một chút, để chúng ta gặp Cố Nhược Vân đi."

"Ta đã nói qua bao nhiêu lần, Cố Nhược Vân không ở Bách Thảo Đường chúng ta, mời các người trở về đi."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Đông Phương Thiếu Trạch Trả Thù (Bốn)

Edit: kaylee

Triệu chưởng quỹ mí mắt cũng không nâng một cái, chỉ vội vàng sửa sang lại sổ sách trong tay.

"Triệu chưởng quỹ, ta là nhị thúc của Cố Nhược Vân, ta muốn gặp nàng vì sao không cho phép? Cho dù thế lực Bách Thảo Đường các người lớn mạnh hơn nữa, cũng không thể bắt cóc lương dân (người dân hiền lành an phận)!" Cố Nhị gia sắc mặt khó coi, chính là ngay cả giọng điệu đều nặng thêm vài phần.

Nghe vậy, Triệu chưởng quỹ buông sổ sách trong tay, cười lạnh nhìn về phía Cố Nhị gia: "Người là nhị thúc của nàng? Thế nào mà ta lại nghe nói khi ở hoàng cung các người đã đuổi nàng ra khỏi Cố gia? Còn làm cho nàng đừng hối hận! Dựa theo tình hình hiện tại xem ra, là Cố gia người hối hận mất đi nàng sao? Nhưng lại nói xấu Bách Thảo Đường chúng ta! Bất luận như thế nào Bách Thảo Đường chúng ta cũng sẽ không bắt cóc người! Cho nên các người có thể trở về, nơi này không có người người muốn."

Bởi vì Bách Thảo Đường sinh ý thịnh vượng, hiện giờ trong nội đường có không ít người tiến đến mua dược liệu.

Sau khi nghe hai người đối thoại, đều là không tự chủ được nhìn về phía Cố Nhị gia.

Lúc trước là Cố Tướng Quân nói ra, để Cố Nhược Vân rời đi Cố gia không cần hối hận! Hiện tại lại là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ đúng như Triệu chương quý nói, Cố gia hối hận?

Cố Nhị gia sắc mặt một một hồi xanh một hồi đỏ: "Triệu chương quý, người thật không thả người? Tên của Cố Nhược Vân còn ở trên từ bài (L: kiểu như còn trong gia phả đó) Cố gia ta, nàng còn không có chính thức rời đi Cố gia, coi như là người Cố gia chúng ta, người làm như vậy rất không có đạo lý!"

Nghe nói như thế, khách nhân trong Bách Thảo Đường đều thốn thức không thôi.

Bọn họ gặp qua vô sỉ, chưa thấy qua vô sỉ đến loại trình độ này.

Đã từng nói ra là trục xuất Cố Nhược Vân khỏi Cố gia là bọn hăn, hiện tại nói Cố Nhược Vân vẫn chưa rời đi Cố gia cũng là bọn hăn, những người này còn biết xấu hổ hay không?

"Cố Nhị gia đã không muốn đi, vậy xin cứ tự nhiên, ta không có bắt cóc Cố Nhược Vân, cũng không có người có thể giao cho người."

Nói xong lời này, Triệu chương quý cúi đầu tiếp tục sửa sang lại sổ sách, không bao giờ liếc mắt nhìn Cố Nhị gia khuôn mặt xanh mét một cái nào nữa.

Chê cười, thiếu chủ đã nói, không cho phép bất luận kẻ nào của Cố gia gặp Cố Nhược Vân! Bọn họ dám không vâng theo sao? Nhưng người này quá vô sỉ, vậy mà nói bọn họ bắt cóc đại tiểu thư.....

Bách Thảo Đường là thiếu chủ cho đại tiểu thư, cho hăn một trăm lá gan hăn cũng không dám làm như thế.

Đây rõ ràng là vu hãm hăn bất nghĩa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu chương quỹ đối Cố Nhị gia hận ý càng tăng thêm vài phần.

Nhưng lần này cũng là Cố Nhị gia tai bay vạ gió, hẳn thế nào cũng không biết bởi vì một câu nói làm cho Triệu chương quỹ hận hăn.....

Mắt thấy cầu Triệu chương quỹ không có kết quả, Cố Nhị gia nghĩ ra cách khác, hô to về phía bên trong Bách Thảo Đường: "Cố Nhược Vân, ta biết người ở đây, người đi ra cho ta! Đừng tưởng rằng nịnh bợ được Bách Thảo Đường có thể muốn làm gì thì làm, ngay cả lời nói của thúc thúc người cũng không nghe, đừng quên, trong thân thể của người chấy là máu của Cố gia, người sinh là người Cố gia, chết là quý Cố gia! Cho dù gia gia của người có sai, nhưng ông một bó tuổi rồi người không thể nhường cho ông sao? Nếu người không ra, Cố gia sẽ gặp tai họa bất ngờ, mà người chính là tội nhân thiên cổ, để tiếng xấu muôn đời! Đến lúc đó cho dù người lại hối hận thế nào đi nữa cũng không thể bổ cứu chuyện đã xảy ra rồi!"

Triệu chương quỹ trong lúc nhất thời không phản ứng lại, hẳn chẳng thể nghĩ tới Cố Nhị gia sẽ như vậy làm, sau khi lấy lại tinh thần sợ tới mức cả người sắc mặt tái nhợt, lớn tiếng nói: "Người đâu, mau bắt hăn đuổi ra ngoài cho ta!"

Xong rồi, hi vọng không quấy nhiễu đến đại tiểu thư, nếu không thiếu chủ tuyền đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Trong nháy mắt, từ trong Bách Thảo Đường đi ra hai người vạm vỡ, tay nhắc nôi Cố Nhị gia, liền ở trước mắt bao người quăng hăn từ trong cửa ra ngoài đường cái, làm cho người đi đường rối rít nhìn chăm chú.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Lưu Danh Sử Sách? Để Tiếng Xấu Muôn Đời? (Một)

Edit: kaylee

"Bên ngoài phát sinh chuyện gì?"

Trong sân, Cố Nhược Vân ngồi ở trong đình hóng mát, nàng nhận thấy được âm thanh truyền đến từ bên ngoài, mày liễu hơi hơi nhíu lại.

Dư lão bất mãn nhíu nhíu mày, Triệu chương quý kia thật sự rất vô dụng, ngay cả một người đều xử lý không tốt, còn kinh động đến đại tiểu thư, thiếu chủ đã nói, tuyệt đối không thể để cho người Cố gia nhìn thấy đại tiểu thư, nếu không hẳn còn thế nào xả giận cho đại tiểu thư.

"Không có việc gì, một ít người râu ria mà thôi," Dư lão lắc lắc đầu, khẽ cười nói, "Đại tiểu thư, hiện tại người tìm ta đến không biết là có phân phó gì."

"Ta có một chút chuyện cần Dư lão hỗ trợ," Ngón tay của Cố Nhược Vân nhẹ nhàng lướt qua cột đá trong đình hóng mát, khuôn mặt thanh tú lộ ra ý cười nhợt nhạt, "Ta cần một đội ngũ có lực sát thương! Mà nhân thủ, chắc hẳn Dư lão có thể giúp ta tìm được."

Kẻ địch của nàng nhiều lắm, bằng vào lực lượng của bản thân căn bản làm không xong cái gì, mà nếu muốn sống yên ổn ở mảnh đại lục này, nàng cần một thế lực cực kì cường đại!

Thế lực kia, chính là bước khởi đầu của nàng.

"Đại tiểu thư, ý tứ của người lão nô hiểu rõ, lão nô đi triệu tập nhân thủ cho người ngay đây."

"Chờ một chút."

Ngay tại lúc Dư lão xoay người muốn rời đi, Cố Nhược Vân bỗng nhiên mở miệng gọi ông dừng bước chân.

"Đại tiểu thư, người còn có gì muốn phân phó?"

Ông chuyển mắt nhìn về phía Cố Nhược Vân, mỉm cười hỏi.

"Dược liệu trên tờ giấy này lát nữa ông đưa đi phòng ta, hiện tại ta có việc đi ra ngoài một chút."

Sau khi đưa tờ giấy cầm trong tay cho Dư lão, Cố Nhược Vân cất bước đi ra sân ngoài.

Từ sau ngày nàng rời đi hoàng cung, còn chưa kịp nói gì đó với La Âm, mà hiện tại nàng liền muốn đi La gia xem trước.....

Nháy mắt kia, trong đầu Cố Nhược Vân xẹt qua khuôn mặt mang theo tươi cười của La Âm, trong lòng chảy qua một chút lo lắng, có lẽ nữ tử này là người trừ bỏ huynh trưởng ra, quan tâm nàng nhất.....

Phủ La Tướng Quân, uy nghiêm trang trọng, chính là đại môn (cửa lớn) kia cũng khí phái hơn Cố gia rất nhiều.

Cho dù đều là Tướng Quân đương triều, Cố gia làm cho người ta có cảm giác xa hoa thế tục, mà La phủ lại làm cho người ta có một loại tâm tình vạn phần trầm trọng.

Bởi vì mọi người của phủ Tướng Quân đều biết Cổ Nhược Vân, biết giao tình giữa nàng và La Âm, cho nên nhìn thấy nàng đến cũng không ngăn cản, trực tiếp thả nàng đi vào. Nhưng mà, ngay ở lúc nàng mới vừa đi vào La gia, một tiếng tranh luận truyền ra, làm Cổ Nhược Vân hơi hơi nhăn mày lại.

"La Tướng Quân, cho dù người cầm Bích Lạc quả cũng không có ích lợi gì, người căn bản không biết xử lý như thế nào, không cách nào dùng, cho nên, nếu người lựa chọn giao Bích Lạc quả cho chúng ta, Luyện Khí Tông chúng ta sẽ cho các người ưu việt không đếm được."

Luyện Khí Tông?

Cổ Nhược Vân cười lạnh một tiếng, đây có tính là oan gia ngõ hẹp hay không, nàng thật không ngờ sẽ ở La gia đụng tới người Luyện Khí Tông.

Hơn nữa, Cổ Nhược Vân không có xem nhẹ câu nói kia của người Luyện Khí Tông.

Bích Lạc quả!

Hồ hấp của nàng chợt căng thẳng.

Bích Lạc quả này là một loại dược liệu sinh trưởng ở đầm lầy, sau khi ăn vào nó, từ đây sẽ bách độc bất xâm, thậm chí không e ngại bất kỳ Độc Sư nào!

Nhưng mà, cũng như Luyện Khí Tông nói, Bích Lạc quả cần trải qua xử lý đặc thù, nếu không sẽ bị năng lượng cường đại ẩn chứa bên trong làm nổ tan xác.

"Hồn Phi đại nhân, Bích Lạc quả này là năm đó ta dùng số tiền lớn mua từ trong tay một gã thương nhân Tây Vực, cũng như người nói, đặt ở chỗ ta đây quả thật không có ích lợi gì, nếu người muốn, người có thể dùng Kim

tệ mua trở về, ta tuyệt đối sẽ không loạn ra giá với người, lúc trước ta dùng một ngàn vạn kim tệ mới mua được Bích Lạc quả, nếu người nguyện ý xài một ngàn vạn kim tệ, ta liền giao nó cho người."

Một ngàn vạn kim tệ đối với Luyện Khí Tông mà nói cũng không tính là cái gì.

Nhưng lão là loại người nào? Từ trong tay lão lấy tiền, người là đang nằm mơ đi?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lưu Danh Sử Sách? Để Tiếng Xấu Muôn Đời? (Ba)

"Cho nên, người là muốn cho đại tiểu thư nhà người hấp thu tinh thần lực của ta? Giống như là đối đãi với những người khác?" Cố Nhược Vân tươi cười đầy mặt nhìn về phía Hồn Phi, trong đôi mắt trong veo tụ đầy ý cười, "Xem ra ta quan sát không sai, Thi Vân là luyện một loại công pháp âm độc, bất kể là cứu mạng hay là tăng lên thực lực, đều là thông qua tinh thần lực của người khác mà trưởng thành."

La Tướng Quân kinh ngạc há to miệng, đại tiểu thư Luyện Khí Tông lại có thể vì đề cao thực lực, làm ra loại chuyện ngoan độc này? Cho tới bây giờ hẳn đây đều không có nghe nói qua!

"Hừ!"

Hồn Phi cũng không thềm để ý bị Cố Nhược Vân nói toạc ra tất cả mọi chuyện, lão châm chọc cười một tiếng: "Đại tiểu thư là đệ nhất thiên tài của Luyện Khí Tông chúng ta, cũng là tất cả hi vọng của đại lục! Trên thế giới này có thể đánh bại Ma Nhân dị tộc nói không chừng chỉ có đại tiểu thư, cho dù lại hy sinh nhiều người, cũng là vì suy nghĩ cho toàn bộ đại lục, hy sinh này là đương nhiên, cũng là bọn hấn tự nguyện! Cố Nhược Vân, người sống ở trong này chỉ biết lãng phí tài nguyên của đại lục, còn không bằng hy sinh vì đại lục, nhưng mà, muốn hy sinh vì đại lục cũng không phải tất cả mọi người đều có tư cách, nếu không phải là bởi vì Luyện Khí Tông ta, người không có cơ hội lưu danh sử sách."

Ngụ ý, người cần cảm tạ ta cho người cơ hội hy sinh vì đại lục, nếu không người là không thể nhận được cơ hội như thế.

"Đã như vậy, vậy về sau nếu có người muốn giết người, vậy người cũng cần cảm tạ hẳn, cảm tạ hẳn vì đại lục trừ bỏ một cái tai họa, nếu không, không biết có bao nhiêu người vô tội sẽ chết oan ở trong tay Luyện Khí Tông các người, à, không đúng, nói không chừng đến lúc đó người toàn bộ đại lục sẽ cảm tạ hẳn."

"Ầm!" Trên người Hồn Phi 'ầm ầm' tuôn ra một cỗ khí giận dữ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Nhược Vân, từng chữ từng chữ nói: "Cố Nhược Vân, người làm càn! Người một phế vật, nếu tinh thần lực của người có thể làm đại tiểu thư chúng ta chữa khỏi thân thể thậm chí đột phá thực lực, coi như là người cống hiến vì đại lục, mà người lại không quý trọng loại cơ hội này cho tốt, còn dám mở miệng từ chối! Muốn trở thành một nhân vật để tiếng xấu muôn đời! Nếu người cố ý như thế, vậy người tất nhiên sẽ nhận đến nghìn người phỉ nhổ, lúc đó đại lục hủy diệt, người chính là đầu sỏ gây nên! Đến lúc đó, tất cả mọi người sẽ coi người là kẻ địch, người thân và đời sau của người sẽ vì người mà hổ thẹn! Những thứ đó là người muốn sao?"

"Ha ha!" Cố Nhược Vân cười to hai tiếng, rồi sau đó khước môi nàng nhếch lên ý cười trào phúng, "Có phải hay không theo ý của người, người trong thiên hạ hy sinh vì Luyện Khí Tông người cường đại là đương nhiên? Người không muốn hy sinh chính là tội nhân thiên cổ?"

"Đó là đương nhiên!" Hồn Phi đặc ý ngẩng đầu, cười lạnh nói, "Chức trách của Luyện Khí Tông chúng ta là chiến đấu với Ma Nhân dị tộc, là vì hòa bình và an bình của đại lục, chỉ có chúng ta cường đại, đại lục mới có thể có thể tiếp tục kéo dài, hy sinh của các người cũng sẽ không uổng phí."

Nói thật, hai đời làm người, Cố Nhược Vân vẫn là lần thứ hai gặp được người vô sỉ như vậy, đương nhiên, người thứ nhất chính là Hạ gia phụ thân

kiếp trước của nàng kia, hai người kia vô si quả thực giống nhau, không làm huynh đệ thật sự đáng tiếc.

"Vậ....." Cố Nhược Vân ngừng lại một chút, cười mở miệng, "Ta dựa vào cái gì phải hy sinh vì muôn dân đại lục? Ta thiếu bọn họ cái gì? Ta chưa bao giờ biết cái gì gọi là giúp người làm niềm vui, ta chỉ biết là chuyện có lợi với ta ta đương nhiên sẽ đi làm, cho dù người toàn thiên hạ chết hết thì đã sao? Chỉ cần người ta để ý còn sống như vậy là đủ rồi."

Hồn Phi khuôn mặt đã xanh mét không còn hình dáng.

Hắn vốn tưởng rằng chuyện này thật dễ dàng có thể làm được, phải biết rằng, loại cơ hội lưu danh sử sách giống như này không có nhiều lắm, nàng hẳn là rất nhanh sẽ nhận mới đúng, hy sinh vì đại lục có gì là không thể? Nhưng mà nữ tử này không chỉ là phế vật, còn là một kẻ ngốc!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lưu Danh Sử Sách? Để Tiếng Xấu Muôn Đời? (Hai)

Edit: kaylee

"La Tướng Quân, người hẳn là biết địa vị của Luyện Khí Tông chúng ta," Hồn Phi sắc mặt biến đen, "Chúng ta gánh vác chức trách bảo hộ muôn dân của đại lục, cứ cách mười năm liền bắt đầu chiến đấu với Ma Nhân dị tộc, nếu có thể được đến Bích Lạc quả, là có thể làm Luyện Khí Tông chúng ta có thực lực lớn hơn nữa đi bảo hộ người trong thiên hạ, loại chuyện vì dân làm phúc này, người thế mà lại còn muốn dùng thứ này đạt được ích lợi? Loại người không lo lắng vì thiên hạ, vì tư lợi như người, lại có mặt mũi nào cùng ta nói điều kiện? Nếu người không muốn trở thành tội nhân thiên cổ, liền giao Bích Lạc quả ra đây cho ta!"

Ở trong miệng Hồn Phi, Luyện Khí Tông bọn họ là vì bảo hộ muôn dân của đại lục mới đòi lấy Bích Lạc quả, La Tướng Quân chẳng những không thể cự tuyệt, còn phải mang ơn, ngược lại, là muốn mưu phản, làm hại muôn dân khắp thiên hạ!

"Ha ha ha!"

La Tướng Quân điên cuồng cười hai tiếng, trên mặt mang theo một chút cười nhạo: "Đây chính là hành vi của Luyện Khí Tông? Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, vì người thiên hạ mà nỗ lực, kỳ thực chỉ là dựa vào nguy trang này đạt tới mục đích của mình mà thôi, nói ngăn lại, Luyện Khí Tông các người chính là một đám tiêu nhân đối trá, nếu các người thật sự vì

muôn dân lo lắng, vì sao ngay cả một ngàn vạn Kim tệ cũng không nguyện ra? Hay là Luyện Khí Tông đã nghèo đến loại trình độ này."

"Ba ba ba!"

Ngay tại sau khi hắn nói xong lời này, một loạt tiếng vỗ tay thanh thúy từ ngoài sảnh chính truyền đến, lúc mọi người quay đầu nhìn lại, dưới ánh mặt trời, một bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi cất bước vào.

Ánh sáng rực rỡ rơi xuống trên người nàng, lại có một loại xinh đẹp không thể nói thành lời.

"Đúng vậy," Thiếu nữ mỉm cười nói, "Luyện Khí Tông quả thật nghèo đến loại tình trạng này, ngay cả một ngàn vạn Kim tệ đều không có, chắc chắn, nếu nói ra ngoài, phỏng chừng về sau sẽ không lại có người lựa chọn gia nhập Luyện Khí Tông, rốt cục ta cũng rõ ràng vì sao năm đó huynh trưởng ta sẽ ở trước mặt tất cả cường giả cự tuyệt người."

"Cố Nhược Vân!"

Hồn Phi sắc mặt rất là khó coi, năm tay năm chặt 'khanh khách' kêu vang, lão vĩnh viễn sẽ không quên, cách đây không lâu phế vật này cũng giống như Cố Sanh Tiêu cự tuyệt lời mời của Luyện Khí Tông.

Cố Sanh Tiêu thì thôi đi, hắn thiên phú siêu nhiên, tức thì được Linh Tông thu làm đệ tử, nhưng nàng được coi là cái gì? Một phế vật mà thôi, lại có thể cũng có dũng khí như vậy.

Không, kia không phải là dũng khí, là ngu xuẩn!

"Hừ, ta đang muốn tìm người, không nghĩ tới chính người nhưng là lại tự mình đưa lên cửa trước!" Hồn Phi lạnh lùng cười, "Người tới vừa vặn, qua mấy ngày nữa người theo ta đi Luyện Khí Tông, hoặc là người có thể lựa

chọn ở trong này giao toàn bộ tinh thần lực của người cho đại tiểu thư nhà ta."

Tinh thần lực có thể nói là tất cả của một võ giả, nếu không có tinh thần lực, chưa hẳn sẽ mất đi tánh mạng, nhưng cuối cùng đương nhiên là không cách nào tu luyện, càng là trở thành một kẻ ngốc.

Cho nên, sau khi nghe được lời nói của lão, La Tướng Quân biến sắc, hẳn hoàn toàn rõ ràng chuyện này có ý nghĩa như thế nào.

"Hả?" Cố Nhược Vân nhíu mày cười khẽ, "Vì sao ta phải hiến tinh thần lực của ta cho đại tiểu thư Luyện Khí Tông các người? Chuyện này với ta mà nói hình như chỉ có hại không có lợi, ta còn giống như không có ngốc đến loại trình độ này."

"Bích Lạc quả Luyện Khí Tông chúng ta không nhất định phải đạt được, mà tinh thần lực của người quả thật là tình thế nhất định."

Kỳ thực, Hồn Phi cũng hoàn toàn bị Cố Nhược Vân chọc tức điên rồi, trong lòng tự động xem nhẹ mưu kế và nhắc nhở của Thi Vân, lão chỉ biết là, phế vật đáng chết này cự tuyệt Luyện Khí Tông lão, vậy lão tất nhiên sẽ không làm cho nàng tốt hơn!

"Cố Nhược Vân, thể chất của người người so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng hơn, chắc hẳn người cũng biết trong cơ thể người Linh Hải lớn hơn người khác rất nhiều lần, dựa theo thiên phú của người, mười năm nữa cũng không có khả năng đột phá đến Võ Giả, mặc kệ người nỗ lực nhiều thế nào đều chỉ là một phế vật!" Hồn Phi nhìn Cố Nhược Vân, khinh thường nói, "Một phế vật nếu trợ giúp không được người khác, không tạo ra bất kỳ tác dụng gì, vậy vì sao không vì muôn dân của đại lục mà hy sinh?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cổ Gia Lại Tới Cửa (Một)

Nguyên văn là “Cắt bỏ nội dung chương 52” (L: truyện có vài chương không có nội dung nhưng các bạn yên tâm, truyện đều được nối tiếp, không bị mất đoạn ^.^)

(Lee: lặp đoạn trên nhưng lee cắt bỏ luôn ~.~)

"Ta vốn cho là tất cả mọi người trên đời đều không sợ sống chết giống Luyện Khí Tông ta, không nghĩ tới vẫn là có nhiều tiểu nhân vì tư lợi mà rất sợ chết như vậy, thôi được, các người đã yếu đuối như vậy, ta đây cũng không bắt buộc! Chính là hi vọng ngày sau các người sẽ không hối hận!"

Hồn Phi liếc mắt đảo qua khuôn mặt thanh tú của Cổ Nhược Vân, biểu cảm xem thường kia giống như đối phương là sỉ nhục của toàn bộ đại lục.

Lúc này đây không đợi Cổ Nhược Vân mở miệng, âm thanh trào phúng của La Tướng Quân bỗng nhiên truyền đến: "Hôm nay ta thật sự là được mở mang tầm mắt, đường đường Luyện Khí Tông vì ham muốn cá nhân của bản thân mình, vậy mà muốn một tiểu cô nương hiến tế sinh mệnh cho các người! Còn dám nói hiên ngang lẫm liệt như vậy! Người còn có xấu hổ hay không?"

Tuy rằng biết Luyện Khí Tông da mặt quả thật còn dày hơn tường thành, nhưng không ai dám can đảm nói ra trước mặt người Luyện Khí Tông, cho nên sau khi nghe lời nói của La Tướng Quân, sắc mặt của Hồn Phi trong nháy mắt trở nên xanh mét.

"La Hồng Thiên, sau này chúng ta còn gặp lại!"

Nói xong lời này, Hồn Phi ‘hừ’ một tiếng, phất tay áo rời đi.

"Người Luyện Khí Tông này thật sự là càng sống càng sai hơn," La Hồng Thiên nhìn bóng lưng rời đi của Hồn Phi, hơi hơi nhíu nhíu mày, "Nhưng mà, trêu chọc Luyện Khí Tông này sợ là về sau có phiền toái, cũng may có Tam Đại Chế tài áp chế, lão không dám ở bên ngoài đối phó phủ Tướng Quân ta."

Bất tri bất giác, trên lưng La Hồng Thiên tràn đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên do áp bách vừa rời của Hồn Phi gây cho của hắn."Cố nha đầu, sợ là về sau người có chút phiền phức," La Hồng Thiên quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, sắc mặt trịnh trọng nói, "Sau này người tuyệt đối không nên xuất hiện tại địa phương ít người, nếu không Luyện Khí Tông tất nhiên sẽ hạ sát thủ, nếu người ở địa phương đông người, bọn họ không dám có hành động gì."

Cố Nhược Vân nhẹ nhàng nhướn mày, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, trong lòng ta đều biết, đúng rồi, lần này ta đến là muốn La Tướng Quân giúp ta một việc."

"Hả? Việc gì?" La Hồng Thiên kinh ngạc nhìn Cố Nhược Vân, ban đầu hắn cho rằng nha đầu kia là vì tìm Âm nhi mà đến, hiện giờ xem ra, hình như là vì hắn.....

Trong mắt Cố Nhược Vân lóe ra ánh sáng, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) mở miệng: "Ta cần vũ khí! Hơn nữa là mấy trăm thanh vũ khí, trong khoảng thời gian ngắn muốn rèn hoàn thành những vũ khí đó, chỉ có La Tướng Quân người có thể làm được!"

Mọi người đều biết, dưới trướng La Tướng Quân có một phường rèn, chuyên môn tạo ra vũ khí vì quân đội hoàng cung, điều này cũng là nguyên nhân hôm nay Cố Nhược Vân tìm tới cửa.....

La Hồng Thiên ánh mắt hơi hơi trầm xuống: "Người muốn làm gì?"

Tuy rằng hắn thật thích nha đầu kia, nhưng mà nàng muốn chế tạo nhiều vũ khí như vậy là muốn làm cái gì? Hắn thân là hộ quốc Tướng Quân, tuyệt không thể cho phép có người gây bất lợi cho Thanh Long Quốc.

"Người yên tâm, Thanh Long Quốc này ta không có hứng thú gì," Cố Nhược Vân hiển nhiên nhìn ra suy nghĩ trong lòng La Hồng Thiên, nhàn nhạt cười nói, "Huống chi. Ta là hạng nữ lưu nhỏ bé, muốn ngôi vị hoàng đế kia có tác dụng gì? Quan trọng nhất là, ngôi vị hoàng đế đối với ta mà nói, không có lực hấp dẫn gì, ta muốn là một thế lực bao trùm trên cả hoàng quyền, có thể cùng tồn tại với Tam Đại Chế Tài!"

Giờ khắc này, trên người thiếu nữ tản mát ra vô tận khí phách, làm hoa mắt La Hồng Thiên, giống như trông thấy tuyệt thế nam nhân quát mắng phong vân hơn mười năm trước kia...

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cố Gia Lại Tới Cửa (Hai)

Chính là lúc này La Hồng Thiên còn không biết, mấy năm sau, toàn bộ đại lục sẽ xuất hiện một đội ngũ như quý quái như thần thánh, đội ngũ kia số người không nhiều lắm, nhưng tất cả mọi người đều có được lực lượng cực kì cường hãn đến mức làm cho cả đại lục đều sợ hãi, hơn nữa ngay cả Tam Đại Chế Tài đều phải ngưỡng vọng bọn họ.....

Thế lực kia, được thế nhân xưng là, Ma Tông! Giống như quý thần đi đến đâu nơi đó đều bị máu tươi xâm nhiễm.

Mà làm thủ lĩnh sau lưng Ma Tông, ai có thể biết chính là phễ sài đại tiểu thư Cố Nhược Vân năm đó bị thế nhân xem thường?

Đương nhiên, đây đều là nói sau.....

"Ha ha ha!" La Hồng Thiên cất tiếng cười to đứng lên, "Nha đầu, chí hướng của người ngược lại không tệ, bản Tướng Quân tin tưởng lời nói hôm nay của người, chỉ cần người không làm ra việc bất lợi với Bộ Hạ, ta liền giúp người tạo ra binh khí."

Nghe vậy, Cố Nhược Vân nở nụ cười, trong đôi mắt trong veo lóe ra ánh sáng sáng quắc.

"Vậy liền đa tạ La Tướng Quân, hôm nay ta có thể hứa hẹn người một câu, chỉ cần Hoàng đế Thanh Long Quốc không có làm ra chuyện gì thương tổn ta hoặc là người ta để ý, ta chẳng những sẽ không đả thương

hắn, hơn nữa còn vì tình cảm hôm nay của La Tướng Quân mà bảo vệ Thanh Long Quốc, nhưng nếu Hoàng đế phạm phải sai lầm không cách nào đền bù, vậy thật xin lỗi, Thanh Long Quốc này cũng nên thay đổi triều đại, người hắn là hiểu rõ tính tình của ta, ta cũng không nguyện ý nén giận, cho nên ta hi vọng ngày sau Hoàng đế Thanh Long Quốc không cần làm ra chuyện gì thật có lỗi với ta."

Nếu đổi thành những người khác nói lời này, phỏng chừng La Tướng Quân chẳng những không thêm để ý, còn có thể cười ra tiếng.

Nhưng nàng là ai?

Nữ nhi của Cố Thiên, muội muội của Cố Sanh Tiêu! Nhất là biểu hiện gần đây của nàng, làm cho La Hồng Thiên biết đảo điên toàn bộ hoàng triều, cũng chỉ là vấn đề thời gian.....

"Được, ta đây cũng hứa hẹn với ngươi, nếu Bệ Hạ làm chuyện thương tổn ngươi, bản Tướng Quân tuyệt không bảo vệ, thậm chí ủng hộ quyết định của ngươi!"

"Đa tạ." Cố Nhược Vân chấp tay (*) với La Tướng Quân, nàng hiểu rõ ý nghĩa hứa hẹn này, cũng liền gián tiếp chứng minh vị trí La Tướng Quân đứng rồi.

(*) chấp tay: hành động 1 bàn tay nắm để sát 1 bàn tay mở thẳng thường thấy trong các phim võ hiệp đó

Rồi sau đó, nàng quay đầu nhìn phía La Âm bên cạnh: "La Âm, gần đây ta ở trong Bách Thảo Đường, nếu ngươi có việc muốn tìm ta thì trực tiếp đi Bách Thảo Đường là được rồi, ta đã thông báo với Triệu chương quỹ, ngươi chỉ cần tới nơi này là có thể gặp ta."

Nói xong, Cố Nhược Vân cười cười, nàng cũng không nói thêm gì liền cáo từ rời đi.

La Âm nhìn bóng lưng của Cố Nhược Vân hơi hơi sững sờ, đây vẫn là tiểu nha đầu gặp phải nguy hiểm chỉ biết trốn sau lưng mình kia sao? Khi nào thì, nàng trở nên cường đại khí phách như vậy.....

"Kim lân há là vật trong ao, nhất ngộ phong vân biến hóa long (*), nha đầu kia nhất định không là người bình thường, ta có một loại dự cảm, thành tựu của nàng tuyệt đối sẽ không thấp hơn Cố Thiên, Cố gia lão nhân buông tha cho tôn nữ này là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời của lão, Âm nhi, không lâu sau, thiên phú của nàng sẽ hoàn toàn hiển lộ ra, đến lúc đó sẽ khiếp sợ thế nhân, chúng ta sẽ chờ xem kịch vui đi!"

(*) kim lân há là vật trong ao, nhất ngộ phong vân biến hóa long: câu này ý chỉ bạn Vân này là người tài chỉ cần gặp đúng cơ hội sẽ vươn lên thành người trên người

Ngay cả Lăng gia lão nhân đều nhìn ra Cố Nhược Vân không tầm thường, nếu không sẽ không từ trong bóng tối âm thầm đối kháng nàng, cố tình chỉ có người thân ruột thịt của nàng luôn luôn coi nàng là phế vật, quả nhiên là vô cùng buồn cười!

La Hồng Thiên nở nụ cười, hẳn đã không thể chờ đợi được muốn xem biểu cảm của lão gia hỏa kia.....

Nhất định là vô cùng phấn khích!

Cố Nhược Vân vừa trở lại Bách Thảo Đường, liền nhìn thấy cửa lớn bị nhiều người ngăn chặn, mà giữa đám người kia có vài bóng dáng quen thuộc làm cho nàng hơi hơi nhíu mày.

Chính là so với lần trước, lúc này đây nhiều hơn một bóng dáng mập mạp.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Cố Gia Lại Tới Cửa (Ba)

"Cố Nhược Vân, thì ra người thật sự ở trong này!"

Nhị phu nhân liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cố Nhược Vân ở cách đó không xa, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, nha đầu thối này nhìn thấy thúc thúc thăm thăm tới đón, lại có thể còn không biết tiến lên thỉnh an, những quy củ đó đều ***** là ai dạy?

"Hừ, người quả nhiên là thật to gan, lại có thể dám ngay cả thúc thăm người cũng không gặp, người còn có gia giáo hay không? Không chỉ có như thế, người còn để cho người Bách Thảo Đường quăng thúc thúc của người ra khỏi cửa, thật không biết làm sao Cố gia ta có thể có nghịch nữ như người vậy!"

Cố Nhược Vân khước môi ngả ngớn, hai tay ôm ngực, con người liếc qua từ trên người mọi người trước mắt.

"Ta đã không phải là người Cố gia, cho nên, các người cũng không phải thúc thăm của ta, người thân của ta chỉ có một, đó là Cố Sanh Tiêu, những người khác đối với ta mà nói chỉ là người xa lạ có quan hệ huyết thống mà thôi."

Nhị phu nhân sắc mặt tối tăm, nàng chỉ cần nghĩ đến Cố Nhị gia ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, bị ném ra khỏi cửa liền cực kì khó chịu, đây rõ ràng là đang đánh mặt! Mà tất cả những thứ này đều là vì tiện nhân đáng chết kia.

"Hừ, sớm biết như thế, ở sau khi cha người chết nên tươi sống bóp chết người miễn cho ở trong này hại người, người hại nữ nhi của ta còn chưa đủ, bây giờ còn muốn hại phu quân ta! Làm sao người không sớm chút đi tìm chết đi? Nếu như vậy thì đâu còn có nhiều chuyện như vậy?"

Nếu không phải nàng, Phán Phán cũng sẽ không thể bị phụ thân của mình đánh, nữ nhi của nàng là nàng từ nhỏ đau đến lớn, nào nữ để bị thương một ngón tay, cho nên, hiện tại Nhị phu nhân hận chết Cố Nhược Vân.

Nếu có thể, nàng thật sự ước gì một cái tát đánh chết tiện nữ nhân đáng chết này. "Người im miệng cho ta!"

Cố Nhị gia sợ tới mức vội vàng quát lớn: "Đã sớm bảo người không cần theo tới người không nghe, vạn nhất lời này truyền đến trong tai Đông Phương thiếu chủ, người muốn hại toàn bộ Cố gia sao?"

Nhị phu nhân vẫn là tức giận bất bình: "Thật không biết hồ mị tử không biết xấu hổ Liễu Ngọc kia thế nào biến thành tỷ tỷ kết nghĩa của Đông Phương thiếu chủ, lão thiên gia (ông trời) thật sự là không có mắt, hơn nữa còn muốn tìm kiếm phế vật này, loại phế vật này nếu như bị Đông Phương thiếu chủ mang đi cũng chỉ sẽ lãng phí lương thực của Đông Phương thế gia, hơn nữa thế lực cường đại như Đông Phương thế gia cũng không tất sẽ nhận nàng."

Liễu Ngọc, tên thật là Đông Phương Ngọc, vì thoát ly quan hệ với Đông Phương gia tộc mới đổi tên Đông Phương Ngọc, nhưng mà bởi vì nàng là tỷ tỷ kết nghĩa của Đông Phương thiếu chủ, cho nên Nhị phu nhân không làm gì quá đáng, cũng không phải nữ nhi của Đông Phương thế gia, chỉ cần Đông Phương gia tộc không ra mặt, một Đông Phương Thiếu Trạch mà thôi, chẳng lẽ dám ở hoàng thành gây chuyện hay sao?

Nhưng Nhị phu nhân cũng không ngấm lại, sinh ra ở Đông Phương thế gia, thực lực của Đông Phương Thiếu Trạch sẽ kém sao? Nàng chính là bị ghen tị che mờ hai mắt.

Kỳ thực ở trước khi gả cho Cố Nhị gia, Nhị phu nhân luôn luôn thích Cố Thiên, nam nhân tuấn lãng như thần thiên tư trác tuyệt như vậy, có ai không thương? Nhưng mà, Cố Thiên chưa bao giờ để ý mọi chuyện, năm gần ba mươi vẫn như trước chưa thành hôn.

Vì cách người trong lòng càng gần, Nhị phu nhân lựa chọn gả cho Cố Nhị gia làm thê, ban đầu nàng cho rằng nam nhân tuyệt thế như vậy không có nữ nhân có thể xứng đôi, nhưng mà, một ngày kia, Cố Thiên mang nữ nhân kia về Cố gia, nàng mới giật mình.

Trên đời lại có nữ tử tuyệt sắc khuynh thành như thế, mà nữ nhân kia cùng với Cố Thiên, lại là xứng đôi như vậy.....

Bình thường mà nói, nhìn đến hai người xứng đôi như vậy, những người khác chỉ có chúc phúc, nhưng Nhị phu nhân không giống, nàng cho rằng Cố Thiên nên cả đời không cưới, đời này cũng không có thể yêu một nữ nhân nào, cho nên, nàng vì yêu sinh hận, vì trừ bỏ hai người này, nàng mới làm cho Cố Nhị gia đáp ứng yêu cầu của người kia.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Không Có Vô Sĩ Nhất, Chỉ Có Vô Sĩ Hơn (Một)

Ba!

Cố Nhị gia một cái tát vung ở trên mặt Nhị phu nhân, sắc mặt xanh mét nói: "Đã sớm bảo người đừng tới, người tới cũng sẽ chỉ hồng việc, hiện tại không cho người lại nói thêm một câu nào, nếu không ta liền hưu người!"

Nói xong lời này, hăn không liếc mắt nhìn Nhị phu nhân thêm một cái nào nữa, ánh mắt chuyển về phía Cố Nhược Vân, giọng nói ôn hòa: "Vân Nhi, nhị thúc tới đón con về nhà, gia gia con thật lo lắng an toàn của con lúc con sống ở bên ngoài, nhị thúc cũng lo lắng, thực lực của con thấp hèn như vậy làm sao lăn lộn ở thế giới này? Chỉ cần con theo ta trở về, Cố gia chúng ta khẳng định sẽ coi con là hòn ngọc quý trên tay, đãi ngộ sẽ không kém hơn Phán Phán." (L: lee để ông này gọi Vân là con cho càng vô sĩ hơn ~)

Lúc này trong mắt của Nhị phu nhân phun ra lửa giận, ánh mắt kia thật giống như muốn băm thây vụn đoạn Cố Nhược Vân.

Nhưng mà, e ngại cảnh cáo của Cố Nhị gia, nàng cũng không dám nói nhiều thêm một lời nào nữa.

"Mời ta trở về?" Tầm mắt của Cố Nhược Vân đảo qua từ trên mặt Cố Nhị gia, "Vì sao ta nhìn tình cảnh này thấy không giống tới đón người? Mà là tới bắt người? Huống chi, Cố gia các người đã tính toán giao ta cho Luyện Khí Tông, sống chết do số mạng, ta đây liền không lại là người Cố

gia người! Cửa cao như vậy ta nhưng là bước không qua. Cho nên các người vẫn là mời trở về đi."

Cố Nhị gia sắc mặt lúc đỏ lúc trắng: "Vân Nhi, tốt xấu gì ta cũng là thúc thúc của con, con cũng đừng làm khó dễ chúng ta, nếu không tìm được con, Đông Phương thiếu chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, coi như giúp chúng ta, được không?"

Kỳ thực Cố gia hoàn toàn có thể nói cho Đông Phương Thiếu Trạch địa chỉ của Cố Nhược Vân, nhưng lòng tham của Cố gia này tương đối lớn, giao địa chỉ cho hắn thì có lợi gì? Bọn họ muốn, là để cho Cố Nhược Vân và Đông Phương Thiếu Trạch tạo mối quan hệ, thay Cố gia đòi một ít ưu việt.

Đáng tiếc, mọi chuyện xa xa không có tốt đẹp như trong tưởng tượng của bọn họ.....

"Nếu ta không muốn trở về thì sao?" Cố Nhược Vân mỉm cười nhìn trung niên nam nhân trước mặt, "Vậy các người quyết định đối phó ta như thế nào?" "Nha đầu thối, người quả thực rất càn rỡ!" Nhị phu nhân rất cuộc nhẹn không nổi nữa, chửi ầm lên nói, "Tiểu tiện nhân không có lương tâm người, Cố gia chúng ta nuôi người lớn như vậy, người cứ như vậy lấy oán trả ơn, quả thực không chết tử tế được! Quả nhiên là nữ nhi hồ ly tinh kia sinh ra, không ra thể thống gì giống như nàng."

Tuy rằng Cố Nhược Vân chưa từng thấy mẫu thân đời này, nhưng mà, ở kiếp trước của nàng, mẫu thân là nghịch lân trong lòng nàng, hơn nữa còn bảo vệ nàng cả đời.

Cho nên, sau khi nghe thấy lời nói của Nhị phu nhân, tươi cười của nàng lạnh xuống một chút: "Người phạm vào một sai lầm trí mạng, một sai lầm, người vĩnh viễn cũng không cách nào sửa chữa."

Nhị phu nhân sửng sốt một chút, giật mình nhìn Cố Nhược Vân.

Nàng (CNV) như vậy, là nàng (Nhị phu nhân) chưa từng gặp qua.....

Gió nhẹ thổi, thiếu nữ khẽ nâng khuôn mặt thanh tú, trên người giống như bị hàn ý bao phủ, làm tâm của người ta cũng nhẹ nhàng run rẩy, không biết vì sao, thiếu nữ trước mắt lại có một loại cảm giác làm cho người ta muốn ngưỡng mộ.

Giống như nàng chính là vương giả trong thiên địa! Khí phách lộ ra ngoài!

Đây..... Đây vẫn là phế vật đại tiểu thư lúc trước sao? Xem ra lời đồn không giả, Cố Nhược Vân mới là một người che giấu sâu nhất trong cả hoàng thành.....

"Các người trở về nói cho vị Tướng Quân đại nhân Cố gia kia, Cố Nhược Vân ta là tuyệt đối sẽ không trở về Cố gia! Cho nên các người không cần uổng phí thời gian!"

Khi nói lời này, ánh mắt của nàng liếc về phía Nhị phu nhân, một cái liếc mắt này liền làm cho Cố Nhị gia cho rằng là vì lời nói của Nhị phu nhân nên nàng (CNV) mới không muốn trở về, nhất thời giận tím mặt, hung hăng trừng mắt nhìn nàng (Nhị phu nhân) một cái.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Không Có Vô Sĩ Nhất, Chỉ Có Vô Sĩ Hơn (Hai)

"Vân Nhi, người....."

Ngay tại lúc Cố Nhị gia còn muốn nói gì đó, một tiếng gầm chột truyền đến: "Là ai cho phép các người quấy rầy người Bách Thảo Đường ta? Triệu chưởng quỹ hấn ở đâu? Lăn ra ngoài cho lão phu!"

Dư lão vốn muốn đến Bách Thảo Đường tuần tra tình hình, không nghĩ tới nhìn thấy Cố Nhược Vân bị người Cố gia chặn lại ở cửa, lửa giận trong lòng từ từ tăng lên rồi xông ra.

Một đám người sai vặt bên cạnh nghe được lời nói của Dư lão, run run rẩy rẩy hồi đáp: "Bẩm báo Dư lão, Triệu chưởng quỹ hấn, hấn đi ra ngoài xem bệnh giúp người."

"Xem bệnh? Hừ! Loại này thời điểm hấn có thể đi ra ngoài xem bệnh cho người ta sao? Hiện tại Cố Nhược Vân đã gia nhập Bách Thảo Đường ta, quyết không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy thanh tịnh của nàng, người tới, quăng hết đám cầu tạp chủng này ra ngoài cho ta, về sau người Cố gia đến một người quăng một người! Bọn họ không sợ dọa người liên tận tình đến đây đi!"

Dù sao hiện tại Cố Nhược Vân không muốn quá rêu rao, vì không để Cố gia tìm tới cửa nữa, cho nên mới không để Dư lão lộ ra bản thân đã là chủ tử của Bách Thảo Đường, nếu không, dựa theo sự tham lam của Cố gia, phỏng chừng sau này đuổi cũng đuổi không đi.

"Vâng."

Những hộ vệ theo sát sau lưng Dư lão tuân lệnh, nhanh chóng xông lên phía trước, không cho người Cố gia có cơ hội phản kháng liền cởi quần áo của bọn họ toàn bộ quăng hết ra ngoài, Cố Nhị gia còn chưa tính, nhưng Nhị phu nhân cũng bị người đối đãi như thế, thực hận không thể đâm đầu chết, trong lòng đối Cố Nhược Vân hận cũng càng sâu.

"Tiểu tiện nhân, người chờ, chờ nhi tử ta trở về, ta muốn người không chết tử tế được! Không, không chỉ như vậy, ta còn muốn người nhận hết tất cả tra tấn!"

Giống như là nhận thấy được ánh mắt oán hận của Nhị phu nhân, Cố Nhược Vân cũng không sợ hãi chút nào đi lên phía trước, đôi mắt trong veo không hề dao động, chính là khoe môi kia lại giương lên tươi cười như có như không.

Lúc này, mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ đám người trần truồng Cố gia, dù là Cố Nhị gia da mặt dày như thế, cũng không cách nào ngẩng đầu, lúc này đây, Cố gia quả nhiên là mất hết mặt mũi.....

Cố Nhược Vân không có lại liếc mắt nhìn bọn hắn nhiều thêm một cái, xoay người đi vào trong Bách Thảo Đường, ngay sau đó, Dư lão cũng theo sau tiến vào, thận trọng đi ở sau lưng nàng.

"Nói đi, đây là có chuyện gì?"

Cố Nhược Vân đi nhanh chóng ngồi xuống, mỉm cười nhìn Dư lão.

Thật hiển nhiên, tất cả những chuyện này đều có liên quan với Đông Phương Thiếu Trạch.....

"Này....." Dư lão ngượng ngùng nói, "Kỳ thực đây là thiếu chủ muốn giúp đại tiểu thư người xả ngục ác khí, Cố gia kia quả thực khinh

người quá đáng, cho nên thiếu chủ mới làm cho bọn họ đi làm một chuyện tuyệt đối làm không được, cố ý tra tấn bọn họ, không nghĩ tới đại tiểu thư người sẽ ở cửa bị bọn họ đụng đến, chuyện này cũng đều do Triệu chương quý, thiếu chủ đã phân phó qua đờng để cho người Cố gia nhìn thấy đại tiểu thư, cố tình hấn lúc này lại chạy đi, chờ hấn trở lại, lão nô sẽ hung hăng trừng phạt hấn."

"Trừng phạt thì không cần," Cố Nhược Vân bưng lên một chén nước trà, khẽ nhấp một ngụm, rồi sau đó để xuống, "Chỉ là về sau các người muốn làm chuyện gì thì báo cho ta biết một tiếng, để cho ta có chuẩn bị tâm lý."

Dư lão ha ha cười, bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc lên: "Đúng rồi, đại tiểu thư, ngài muốn chọn người ta đã tìm được, nhóm người này đều là cô nhi (trẻ mồ côi), không cha không nương, nhưng mà thiên tư không tệ, bồi dưỡng thêm chút thì ngày sau tuy rằng không thành tuyệt thế thiên tài, nhưng mà tuyệt đối sẽ không kém."

"Hả?" Cố Nhược Vân nhíu mày, "Bọn họ ở nơi nào, mang ta đi gặp một lần."

"Được, đại tiểu thư xin theo ta đến."

Nói xong lời này, Dư lão liền ở phía trước dẫn đường, Cố Nhược Vân đi theo phía sau ông đi ra Bách Thảo Đường.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Quân Đội Cường Thế Quật Khởi! (Một)

Một đình viện nằm ở ngoại ô hoàng thành, bị rừng cây rậm rạp che lấp giống như che khuất bầu trời, nhưng mà, giờ phút này lại ở dưới dẫn dắt của Dư lão xuất hiện ở trước mắt Cố Nhược Vân.

"Không nghĩ tới Bách Thảo Đường còn có một chỗ như vậy," Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, "Chỗ này cũng quả thật thích hợp để ta bí mật phát triển, ở trước khi cánh chim của ta chưa cứng cáp, tạm thời không để cho bất luận kẻ nào biết năng lực của ta."

Dư lão mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Đây là nơi lúc trước thiếu chủ nhà ta luyện công, bên ngoài thiết lập ngũ hành bát quái trận, trừ phi có người dẫn dắt, nếu không không ai có thể tới chỗ này, khi nghe nói đại tiểu thư muốn huấn luyện ra thể lực của bản thân, thiếu chủ để cho ta đưa chỗ này cho đại tiểu thư."

Đông Phương Thiếu Trạch?

Cố Nhược Vân ngăn người, khẽ nhíu mày liễu: "Rốt cuộc thiếu chủ nhà ngươi và phụ mẫu ta quan hệ như thế nào? Vì sao phải không để lối thoát (giống như bỏ ra tất cả) giúp ta như vậy?"

"Chuyện này xin thứ cho lão nô không cách nào báo cho biết, đợi đến thời điểm nên để đại tiểu thư biết đến, thiếu chủ đương nhiên sẽ nói cho đại tiểu thư, chính là có đôi khi biết nhiều chuyện đối với người không có lợi, thiếu chủ cũng là có nỗi khổ tâm."

Hiện giờ Đông Phương gia tộc không được như trước, ngay cả thiếu chủ đều ở bên trong nước sôi lửa bỏng, loại thời điểm này, sao thiếu chủ nhẫn tâm kéo nàng vào?

Nhất là, thực lực hiện tại của nàng không đủ cường đại.....

Thấy Dư lão không muốn nói thêm cái gì, Cố Nhược Vân không tiếp tục nói ra nghi vấn, nàng ổn định lại tâm thần, nói: "Đi thôi, mang ta đi xem xem người người giúp ta lựa chọn."

.....

Trong sân, Cố Nhược Vân vừa đi vào, liền có vô số ánh mắt cảnh giác ném tới, nàng cũng không nói thêm gì, vẻ mặt nhàn nhạt đánh giá mọi người trong viện.

Thật không thể nghi ngờ, những người Dư lão lựa chọn quả thật căn cốt rất tốt, là thiên tài tu luyện, nhưng mà, bọn họ giống như là đều đã trải qua tổn thương nào đó, ánh mắt không có trong trẻo như người bình thường, ngược lại mang theo vẻ tàn nhẫn.

Mà thứ này, cũng đang là thứ nàng cần.

"Có lẽ ngay từ đầu, Dư lão liền nói cho các người mục đích tới nơi này, nhưng các người thật không ngờ, cần các người là một tiểu nha đầu như ta vậy, "Cố Nhược Vân nhàn nhạt nở nụ cười, tươi cười kia lộ ra ánh sáng làm người ta không thể bỏ qua, "Có lẽ các người không phục, cho rằng tiểu nha đầu như ta không nên thống trị các người, nhưng mà, ta muốn nói cho các người biết, muốn thay đổi vận mệnh của các người, muốn đâm nát người khi dễ các người dưới chân, muốn được đến vị trí cao nhất kia, vậy nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của ta!"

Thật hiển nhiên, ngay từ đầu, Cố Nhược Vân thấy được sự không phục trong mắt mọi người ở đây.

Tuy rằng bọn họ bởi vì một số chuyện lưu lạc tới tình cảnh hiện tại, lại không có nghĩa là sẽ nguyện ý phục tùng một tiểu nha đầu mười mấy tuổi.

"Hừ, người đã nói như vậy, vậy người liền lấy ra một chút thực lực làm chúng ta tâm phục khẩu phục người."

Chính là lúc này, đám người truyền ra một âm thanh trào phúng.

Cố Nhược Vân theo tiếng nói nhìn lại, ánh mắt dừng ở trên người một thanh niên một thân áo xanh rách rưới, khẽ nhếch lên một chút tươi cười: "Người tên là gì."

"Tầm Phong."

Thanh niên cao ngạo nâng đầu, lạnh giọng nói.

"Không tệ," Cố Nhược Vân nhìn nhìn Tầm Phong, khẽ gật đầu, "Người có cao ngạo và tính khí của người quả thật rất tốt, ở chỗ này của ta, ta sẽ không áp chế tính cách của các người, các người cũng không cần lo lắng nhiều, về phần người nói năng lực của ta, nếu các người có thể thông qua khảo nghiệm của ta, ta sẽ chứng minh thực lực của ta với các người! Thế nào? Không biết các người có thể có lá gan thử một lần?"

Truyện được edit tại!

Chương 59: Quân đội cường thế quật khởi (hai)

Edit: kaylee

Dù sao có vài thứ, chỉ có hoàn toàn trở thành người của nàng, nàng mới có thể yên tâm lộ ra.

"Được!" Tầm Phong cười lạnh một tiếng, "Mạng của ta là vị Dư lão tiên bối này cứu, cho nên ta liền thử xem xem lại như thế nào? Hi vọng người sẽ không làm cho ta quá thất vọng."

Nghe vậy, Cố Nhược Vân chỉ cười cười: "Các người ở đây có hơn một trăm người, ta cũng sẽ không lưu lại toàn bộ, kế tiếp, ta sẽ cho các người đi Linh Thú chi lĩnh (dãy núi linh thú) chiến đấu, hơn nữa không cho phép vận dụng linh lực, chỉ cho phép vật lộn, trong thời gian đó các người có thể chạy trốn, nhưng sau khi chạy trốn ta sẽ không dùng nữa, mà lưu lại cuối cùng, các người chính là tuyệt thế cường giả sau này! Thời gian kỳ hạn là, một tháng! Không biết các người có ý kiến gì hay không."

Thiếu nữ khẽ nâng đầu, trên khuôn mặt thanh tú mang theo ánh sáng nhàn nhạt.

Giữa cơn hoảng hốt, tất cả mọi người không coi tiểu nha đầu trước mắt là thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, nàng kia giống như là cường giả áp đảo chúng sinh, khí phách trời sinh.

"Không phải là một tháng thôi sao, ta đáp ứng."

Tầm Phong quét mắt nhìn Cố Nhược Vân, nói thật, bảo hãn nguyện trung thành với Dư lão, hãn nguyện ý, nhưng đây chỉ là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi mà thôi.

"Được, một khi đã như vậy, vậy Dư lão, chúng ta đi thôi."

Cố Nhược Vân nhìn mọi người phía sau, mỉm cười: "Một tháng sau, ta đến nghiệm thu kết quả, cũng hi vọng các người đừng làm cho ta thất vọng....."

.....

"Người nói cái gì?"

Cố gia, Cố lão gia tử mạnh mẽ vỗ bàn đứng lên, sắc mặt xanh mét: "Cố Nhược Vân cự tuyệt về nhà với các người?"

"Đều do tiện nhân này!" Cố Nhị gia oán hận trừng mắt nhìn Nhị phu nhân, "Nếu không phải ả nói những lời này, chất nữ cũng sẽ không tuyệt tình như vậy. Ta có thể nhìn ra, nàng đối Cố gia chúng ta còn có cảm tình, còn muốn trở lại trong Cố gia chúng ta, nhưng mà ả lại có thể ở trước mặt chất nữ nhục mạ cha nương nàng, người làm nữ nhi nào có thể chịu đựng được?"

Phanh!

Lão gia tử một chưởng chụp cái bàn làm hai nửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Còn không phải ngu phụ (phụ nữ ngu dốt) người cưới được? Lại có thể phạm phải loại sai lầm này, nếu không gọi ra người, Đông Phương thiếu chủ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, hiện tại người lập tức hưu ngu phụ này cho ta!"

"Vâng, phụ thân!"

Nghe lời nói của đôi cha con này, Nhị phu nhân tê liệt ngã xuống đất, bỗng nhiên, nàng điên cuồng rống lớn lên.

"Không, các người không thể đối với ta như vậy! Các người không thể hưu ta, Lăng Hi trở về thấy được hẳn nhất định sẽ hận các người."

Hiện tại Cố Lăng Hi là hi vọng duy nhất của nàng, cũng là vốn gốc nàng đứng ở Cố gia.....

Quả nhiên, nghe nói như thế, Cố lão gia tử trầm mặc xuống, thật lâu sau, mới nói: "Nể mặt Lăng Hi, tạm thời cho người ở lại Cố gia, chính là từ đây về sau không cho phép người bước ra khỏi Cố gia nửa bước, nếu không gia pháp hầu hạ! Nghe rõ chưa?"

Nhị phu nhân thân mình mềm yếu ngã xuống, trên trán mồ hôi chảy xuống, đặc biệt chật vật không chịu nổi.

Trong lòng nàng hận ý đã đến một tầng, hận không thể bầm thây vạn đoạn Cố Nhược Vân.

Đều là nàng! Là nàng làm hại bản thân lâm vào (tình thế bất lợi) làm một người bị chồng ruồng bỏ!

Quả nhiên, nàng giống mẫu thân hồ ly tinh kia không phải thứ tốt gì! Không! Phải nói, nàng so với mẫu thân hồ ly tinh của nàng kia lại càng không phải thứ gì! Lại có thể đại nghịch bất đạo như thế, không để Cố gia vào mắt, cho dù là mẫu thân nàng, cũng không dám không coi ai ra gì như vậy!

"Cố Nhược Vân, sớm biết như vậy lúc trước nên bóp chết nghiệt chủng người! Miễn cho ở trong này làm hại thế nhân, nhưng mà người yên tâm, chờ nhi tử ta trở về chính là ngày chết của tiểu tiện nhân người!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Quân Đội Cường Thế Quật Khởi (Hai)

Dù sao có vài thứ, chỉ có hoàn toàn trở thành người của nàng, nàng mới có thể yên tâm lộ ra.

"Được!" Tầm Phong cười lạnh một tiếng, "Mạng của ta là vị Dư lão tiên bối này cứu, cho nên ta liền thử xem xem lại như thế nào? Hi vọng người sẽ không làm cho ta quá thất vọng."

Nghe vậy, Cố Nhược Vân chỉ cười cười: "Các người ở đây có hơn một trăm người, ta cũng sẽ không lưu lại toàn bộ, kế tiếp, ta sẽ cho các người đi Linh Thú chi lĩnh (dãy núi linh thú) chiến đấu, hơn nữa không cho phép vận dụng linh lực, chỉ cho phép vật lộn, trong thời gian đó các người có thể chạy trốn, nhưng sau khi chạy trốn ta sẽ không dùng nữa, mà lưu lại cuối cùng, các người chính là tuyệt thế cường giả sau này! Thời gian kỳ hạn là, một tháng! Không biết các người có ý kiến gì hay không."

Thiếu nữ khẽ nâng đầu, trên khuôn mặt thanh tú mang theo ánh sáng nhàn nhạt.

Giữa cơn hoảng hốt, tất cả mọi người không coi tiểu nha đầu trước mắt là thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, nàng kia giống như là cường giả áp đảo chúng sinh, khí phách trời sinh.

"Không phải là một tháng thôi sao, ta đáp ứng."

Tầm Phong quét mắt nhìn Cố Nhược Vân, nói thật, bảo hấn nguyện trung thành với Dư lão, hấn nguyện ý, nhưng đây chỉ là một tiểu nha đầu mười mấy tuổi mà thôi.

"Được, một khi đã như vậy, vậy Dư lão, chúng ta đi thôi."

Cố Nhược Vân nhìn mọi người phía sau, mỉm cười: "Một tháng sau, ta đến nghiệm thu kết quả, cũng hi vọng các người đừng làm cho ta thất vọng....."

.....

"Người nói cái gì?"

Cố gia, Cố lão gia tử mạnh mẽ vỗ bàn đứng lên, sắc mặt xanh mét: "Cố Nhược Vân cự tuyệt về nhà với các người?"

"Đều do tiện nhân này!" Cố Nhị gia oán hận trừng mắt nhìn Nhị phu nhân, "Nếu không phải ả nói những lời này, chất nữ cũng sẽ không tuyệt tình như vậy. Ta có thể nhìn ra, nàng đối Cố gia chúng ta còn có cảm tình, còn muốn trở lại trong Cố gia chúng ta, nhưng mà ả lại có thể ở trước mặt chất nữ nhục mạ cha nương nàng, người làm nữ nhi nào có thể chịu đựng được?"

Phanh!

Lão gia tử một chưởng chụp cái bàn làm hai nửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Còn không phải ngu phụ (phụ nữ ngu dốt) người cưới được? Lại có thể phạm phải loại sai lầm này, nếu không gọi ra người, Đông Phương thiếu chủ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, hiện tại người lập tức hưu ngu phụ này cho ta!"

"Vâng, phụ thân!"

Nghe lời nói của đôi cha con này, Nhị phu nhân tê liệt ngã xuống đất, bỗng nhiên, nàng điên cuồng rống lớn lên.

"Không, các người không thể đối với ta như vậy! Các người không thể hừ ta, Lăng Hi trở về thấy được hẳn nhất định sẽ hận các người."

Hiện tại Cố Lăng Hi là hi vọng duy nhất của nàng, cũng là vốn gốc nàng đứng ở Cố gia.....

Quả nhiên, nghe nói như thế, Cố lão gia tử trầm mặc xuống, thật lâu sau, mới nói: "Nể mặt Lăng Hi, tạm thời cho người ở lại Cố gia, chính là từ đây về sau không cho phép người bước ra khỏi Cố gia nửa bước, nếu không gia pháp hầu hạ! Nghe rõ chưa?"

Nhị phu nhân thân mình mềm yếu ngã xuống, trên trán mồ hôi chảy xuống, đặc biệt chặt vật không chịu nổi.

Trong lòng nàng hận ý đã đến một tầng, hận không thể bầm thây vụn đoạn Cố Nhược Vân.

Đều là nàng! Là nàng làm hại bản thân lâm vào (tình thế bất lợi) làm một người bị chồng ruồng bỏ!

Quả nhiên, nàng giống mẫu thân hồ ly tinh kia không phải thứ tốt gì! Không! Phải nói, nàng so với mẫu thân hồ ly tinh của nàng kia lại càng không phải thứ gì! Lại có thể đại nghịch bất đạo như thế, không để Cố gia vào mắt, cho dù là mẫu thân nàng, cũng không dám không coi ai ra gì như vậy!

"Cố Nhược Vân, sớm biết như vậy lúc trước nên bóp chết nghiệt chủng người! Miễn cho ở trong này làm hại thế nhân, nhưng mà người yên tâm, chờ khi ta trở về chính là ngày chết của tiểu tiện nhân người!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Quân Đội Cường Thế Quật Khởi (Ba)

Edit: kaylee

Nhìn biểu cảm dữ tợn của Nhị phu nhân, Cố Nhị gia nhíu nhíu lông mày, quay đầu nhìn về phía Cố gia lão nhân, hỏi: "Phụ thân, vậy kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?"

Cố lão gia tử hơi hơi nheo mắt lại, bên môi lộ ra một nụ cười lạnh: "Xem ra lúc này đây cần bản Tướng Quân tự thân xuất mã (tự mình ra mặt)! Tốt xấu gì bản Tướng Quân cũng là gia gia của nàng, ta cũng không tin ta tự mình tới cửa cầu nàng trở về, nàng cũng có thể cự tuyệt! Mà nếu nàng dám làm như vậy, đương nhiên sẽ bị nhiều người chỉ trích."

Thanh Long Quốc vô cùng coi trọng hiếu đạo, hiện tại lão đánh cược dùng khuôn mặt già này đi cầu nàng, bất luận như thế nào, nàng đều không thể cự tuyệt, nếu không tất nhiên sẽ bị người chỉ trích.

Nhưng mà, thật đáng tiếc, lúc này đây, ngay cả mặt của Cố Nhược Vân lão gia tử cũng không có nhìn thấy đã bị chặn ở ngoài cửa.

Bởi vì, từ sau khi trở về, Cố Nhược Vân liền tiến vào tu luyện, đừng nói là người khác, ngay cả Đông Phương Thiếu Trạch đều không thể nhìn thấy nàng, cho nên, Cố lão gia tử chỉ có thể thất vọng mà về.

Liên tục vài ngày không cách nào gặp mặt Cố Nhược Vân, lão gia tử vẫn luôn lo lắng Đông Phương Thiếu Trạch có thể hay không tìm tới cửa, ngay

tại lúc lòng của lão tràn đầy thấp thỏm, lại nghe thấy cơ sở ngầm an bày ở cửa thành đến báo cáo, Đông Phương thiếu chủ đột nhiên vội vội vàng vàng rời đi Thanh Long Quốc.

Vì thế, trái tim dâng lên cao kia của lão rốt cục về lại vị trí.... ..

Trong phòng ngủ, Cố Nhược Vân chậm rãi mở mắt, trong phút chốc kia một khuôn mặt xinh đẹp đến không gì sánh nổi xuất hiện ở trước mặt của nàng.

"Tiểu Dạ?" Khi nào thì người này xuất hiện ở đây, nàng vậy mà không có một chút phát hiện.

Nam nhân ủy khuất phiến miệng, ánh mắt ai oán nhìn Cố Nhược Vân: "Tiểu Vân, người đã tu luyện rất lâu."

Ngụ ý, hẳn cũng đã rất lâu không nhìn thấy Cố Nhược Vân.

"Rất lâu sao?" Cố Nhược Vân cười cười, "Tính ra ta bế quan cũng khoảng một tháng rồi đi, hiện thời cũng đột phá đến Tụ Khí cấp sáu, không biết binh khí ta muốn La Tướng Quân đã tạo như thế nào rồi."

Xôn xao!

Đúng lúc này, trong linh hồn của Cố Nhược Vân truyền đến một trận dao động, trong lòng nàng lập tức vui vẻ: "Tử Tà, người tỉnh?"

Tiếng vừa mới nói ra, một ánh sáng màu tím từ trên người Cố Nhược Vân tán phát ra, rồi sau đó, tiếng cười trầm thấp tà mị của nam nhân đột nhiên vang lên: "Nha đầu, đã lâu không thấy, thế nào? Người nhớ ta, khẩn cấp triệu hồi ta ra như vậy?"

Một bộ trường bào màu đỏ tía, trên ống tay áo thêu hoa văn Phượng Hoàng màu tím, khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân nở nụ cười tà khí, trong

mỗi cử chỉ mỗi hành động đều lộ ra khí thế lâm liệt.

Cố Nhược Vân sắc mặt biến đen: "Ta có một việc cần người hỗ trợ."

Dứt lời, nàng nhìn về phía Thiên Bắc Dạ ở bên cạnh, nói: "Đây là bằng hữu ta vừa mới quen, người giúp ta xem một chút trí nhớ của hắn là chuyện gì xảy ra? Vì sao mất đi toàn bộ trí nhớ."

"Hả?" Tử Tà khẽ nhíu đôi lông mày tà khí, theo ánh mắt Cố Nhược Vân nhìn lại.

Ngay sau khi hắn nhìn thấy Thiên Bắc Dạ, khuôn mặt tuấn mỹ liền cứng lại, 'bá' một tiếng, khí thế toàn thân đều kéo lên đến cực điểm ở giờ khắc này, ánh mắt lạnh như băng, giống như sương giá: "Vì sao người lại ở chỗ này?"

Lạnh.... ....

Giờ khắc này, Cố Nhược Vân nhìn thấy lạnh như băng chưa từng có qua ở trong mắt của Tử Tà.

Từ lúc quen biết Tử Tà đến bây giờ, nàng chưa từng thấy nam nhân này lộ ra biểu cảm như vậy, nhất là bên trong một đôi con ngươi màu tím kia, còn có ngọn lửa thù hận thiêu đốt.

"Tử Tà, đây rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Có chuyện gì?" Tử Tà cười lạnh một tiếng, "Hắn là nên hỏi hắn!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Quân Đội Cường Thế Quật Khởi (Bốn)

Edit: kaylee

"Tiểu Dạ?"

Hai mắt của Cố Nhược Vân nhìn về phía Thiên Bắc Dạ, đã thấy hấn đang nhíu mày suy nghĩ sâu xa cái gì đó, thật lâu sau, lắc lắc đầu, nói: "Ta không nhớ rõ, toàn bộ chuyện trước kia ta đều không nhớ rõ."

"Không nhớ rõ? Ha ha, người một câu không nhớ rõ là có thể quên mất tất cả sai lầm người đã từng phạm phải? Quên người người làm hại chết? Thiên Bắc Dạ, ta nghĩ đến người đã biến mất ở bên trong sông dài lịch sử, không nghĩ tới người sẽ xuất hiện ở đây, thực lực của người cường đại như vậy, ta không tin trên đời này có người có thể phong ấn trí nhớ của người, người có thể phong ấn đoạn trí nhớ kia, chỉ có chính người!"

Người có thể phong ấn đoạn trí nhớ kia, chỉ có chính người?

Trong mắt của Cố Nhược Vân hiện lên một chút khiếp sợ, lời này của Tử Tà là có ý tứ gì? Nói cách khác, phong ấn trí nhớ của mình, chính là Thiên Bắc Dạ hấn?

Vậy vì sao hấn muốn làm như vậy?

Thiên Bắc Dạ trầm mặc, có chút thống khổ nhíu mày. Một ít đoạn ngắn vụn vặt chọt lướt qua trong đầu của hấn.

Ở bên trong đoạn ngắn kia, nữ tử bạch y (cô gái mặc quần áo màu trắng) như tuyết, chân đạp Thần Long đứng ở trên đỉnh núi mây, nhưng bất luận hấn cố nhớ lại như thế nào, đều không thể thấy rõ dung nhan của nữ tử, nhưng mà, chỉ là một bóng dáng mờ nhạt liền làm cho hấn đau lòng không thôi.

Loại đau đớn này hấn chưa từng có qua, giống như vạn tiễn xuyên tâm.

"Tiểu Dạ?"

Cố Nhược Vân nhìn thấy Thiên Bắc Dạ đau đến sắc mặt tái nhợt, vội vàng ngăn hấn cố nhớ lại: "Nghĩ không ra thì không cần suy nghĩ."

"Không!" Thiên Bắc Dạ ngẩng đầu nhìn Cố Nhược Vân, "Tiểu Vân, ta muốn biết quá khứ ta là dạng người gì, ta biết người có thể giúp ta, cho dù lúc trước ta thật sự phạm phải sai lầm không cách nào bù đắp được, ta cũng muốn đến gánh vác tất cả những thứ đó, phong ấn trí nhớ chỉ là hành vi của người nhu nhược!"

Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười: "Được, ta sẽ giúp người, Tử Tà, người có biện pháp nào không?"

Tử Tà quay đầu không nhìn tới Cố Nhược Vân, muốn để hấn trợ giúp tên khốn kiếp này? Không có cửa đâu.

"Tử Tà!"

Lần đầu tiên Cố Nhược Vân nhìn thấy Tử Tà kỳ quái như vậy, không khỏi có chút bất đắc dĩ che trán: "Ta không biết giữa các người có cừ oán gì, nhưng mà, người đã hận hấn như vậy, chẳng lẽ không muốn làm cho hấn nhớ lại bản thân đã từng phạm phải sai lầm gì sao? Đây coi như là trừng phạt đối với hấn."

Nghe nói như thế, Tử Tà liền trầm mặc.

"Nha đầu, người nói xác thực không sai, Thiên Bắc Dạ, ta biết hiện tại ta giết không được người, nhưng ta cũng sẽ không thể cho người sống dễ chịu, ta muốn cho người nhớ lại tất cả những gì người đã làm lúc trước, cho người vĩnh viễn sống ở trong hối hận và tự trách, bởi vì sai lầm của người mà hại chết người kia! Người cho là phong ấn trí nhớ có thể đủ trốn tránh hết tất cả? Ta tuyệt đối sẽ không để cho người ung dung tự tại như vậy."

Nam nhân này, vĩnh viễn đứng ở phía trên chúng Thần, cao cao tại thượng, coi rẻ chúng sinh như vậy, lại không nghĩ rằng sẽ rơi vào ma đạo, cho dù bộ dạng thay đổi, hơi thở thay đổi, linh hồn trong xương lại từ đầu đến cuối không thay đổi.... ..

Tử Tà cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Cố Nhược Vân, nói: "Nhưng mà, nha đầu, ta nhắc nhở người một câu, người này không phải người tốt gì, người không cần quá mức tin tưởng hắn, trước kia hắn là Thần, hiện tại hắn chỉ là Ma mà thôi!"

Nói xong lời này, hắn không còn có lưu lại, thân mình vừa lóe liền biến mất ở trước mắt hai người.... ..

Trong phòng, bỗng nhiên yên tĩnh.

Thật lâu sau, mới truyền đến tiếng nói dè dặt cẩn trọng của nam nhân.

"Tiểu Vân, có phải người không tin ta hay không?"

Cố Nhược Vân sửng sốt một chút, vừa ngẩng đầu liền chống lại một đôi mắt vô cùng cẩn thận, lúc này trong mắt hắn mang theo khẩn trương và sợ hãi, còn có không muốn xa rời không thể nói thành lời kia...

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Quân Đội Cường Thế Quật Khởi (Năm)

Edit: kaylee

"Sẽ không," Nàng lắc đầu, khẽ cười nói, "Ta tin Tử Tà, nhưng ta càng tin cảm giác của bản thân ta, mặc kệ trước kia ngươi là cái dạng gì, ta quen biết không phải là ngươi trước kia, mà là ngươi hiện tại."

Nam nhân nở nụ cười.

Nụ cười này, chính là thiên địa đều ảm đạm thất sắc, đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

"Ta cũng tin tưởng ngươi, trên đời này, ta chỉ tin một mình ngươi, cho dù là ngươi quên ta đi, ta cũng sẽ tin tưởng vững chắc ngươi có lý do của ngươi, Tiểu Vân, nếu quả có một ngày ngươi buông tha cho ta, ta lại ở chỗ này chờ ngươi, chờ ngươi về đây tìm ta....."

Cố Nhược Vân trong lòng run lên, càng đau lòng hơn cho nam nhân này, bất luận hắn đã từng phạm phải sai lầm lớn đến đâu, nàng cũng tuyệt đối sẽ không buông tay hắn.... ..

Đi ra cửa phòng, liền nhìn thấy Dư lão bước nhanh mà tới, lúc ông trông thấy Cố Nhược Vân và Thiên Bắc Dạ bước ra cửa, trong lòng vui vẻ, vội vàng đi lên phía trước.

"Đại tiểu thư, những người đó đã trở lại."

Cố Nhược Vân khẽ nhíu mày, nở nụ cười: "Tính ra, binh khí La Tướng Quân phủ cũng nên làm xong, Dư lão, ông đi đến La Tướng Quân lấy binh khí tới cho ta, cũng là lúc ta nên triển khai kế hoạch của ta."

"Vâng, đại tiêu thư."

... ..

Một tháng trước, đội ngũ bị Cố Nhược Vân phái đi Linh Thú chi lĩnh gồm tất cả hơn một trăm người, mà quay về lại chỉ có hơn năm mươi người. Trong đó phần lớn người đều là vì gặp được nguy hiểm không cách nào chống cự nên bỏ chạy, cũng có một số táng thân ở dưới nanh vuốt của Linh Thú hung ác.

Nhưng mà, lúc này mọi người lại không biết, bởi vì bọn họ kiên trì, nên ở tương lai sau đó không lâu, sẽ trở thành cường giả uy chấn đại lục!

Trong đại viện, Cố Nhược Vân nhìn quét qua những người lưu lại, cuối cùng dừng ở phía trên khuôn mặt cao ngạo của Tầm Phong.

"Người kiên trì được."

"Đúng vậy," Tầm Phong ngẩng mặt lên, lãnh ngạo (lạnh lùng + kiêu ngạo) nói, "Lúc trước người hứa hẹn với chúng ta, nếu chúng ta còn sống trở về sẽ để chúng ta xem một chút bản lĩnh của người, hi vọng người đừng làm chúng ta uổng phí một tháng thời gian."

Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Nói thật, ta không có thực lực gì, cho đến nay, cũng chỉ là một gã Tụ Khí cấp sáu mà thôi, luận chiến đấu, ta đương nhiên không phải là đối thủ của những tinh anh như các người."

Vẻ mặt của Tầm Phong có chút khó coi, tiểu nha đầu này đang trêu đùa bọn họ? Thực như vậy, hẳn là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!

"Nhưng mà," Cố Nhược Vân hai mắt vừa chuyển, cười nói, "Các người thực cho rằng một tháng thời gian này là uổng phí sao? Chẳng lẽ một tháng rèn luyện, các người một chút tiến bộ đều không có? Nếu thực là như thế, ta cũng không cần bồi dưỡng các người."

Nghe nói như thế, trên khuôn mặt của mọi người đều xuất hiện một chút biến hóa.

Cố Nhược Vân nói không sai, một tháng rèn luyện, bọn họ không ngừng tiến bộ thật nhanh, hơn nữa ngay cả khí lực đều cường tráng hơn không ít, đây là thành quả bình thường bọn hắn tu luyện nửa năm đều không đạt được.....

"Lúc trước ta đã nói qua, có lẽ hiện tại thực lực của ta không phải là rất mạnh, nhưng mà ở tương lai không xa, tất cả các người liên hợp lên cũng không phải là đối thủ của ta! Cho dù là ở dưới sự bồi dưỡng tỉ mỉ của ta."

Hiện tại thực lực của Cố Nhược Vân chẳng phải thật xuất chúng, nhưng mà đối với người cùng lứa tuổi mà nói vẫn là không tệ, ít nhất không phải phế sài lúc trước, nhưng mà, dù sao thời gian tu luyện hơi ngắn, cũng chỉ có được thành công như vậy.

"Chỉ cần các người đi theo ta, tuyệt đối sẽ không hối hận!" Cố Nhược Vân ngẩng mặt lên, ánh mắt trời dưới, trên khuôn mặt thanh tú mang theo nụ cười lạnh nhạt mà tự tin, "Ta sẽ rèn luyện bọn người thành một quân đội cường đại nhất! Cho dù quân đội này chỉ có năm mươi người, cũng là bách chiến bách thắng (trăm trận trăm thắng), công vô bất khắc (*). Tin tưởng các người kiên trì đến cuối cùng, cũng chỉ là muốn một kết quả như thế thôi."

(*) công vô bất khắc: nguyên văn 攻无不克, ý nói chỉ có không công chiếm chứ không có không công chiếm được, dùng để hình dung một lực lượng vô cùng cường đại

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tỷ Thí, Nghịch Chuyên (Một)

Edit: kaylee

Sườn mặt của Cố Nhược Vân ở dưới ánh mặt trời bao phủ xuống có ánh sáng kiên định, làm cho hai mắt của Tầm Phong xuất hiện một chút hoảng hốt, đột nhiên, hắn làm ra một quyết định, quyết định kia đủ để ảnh hưởng đến cuộc đời hắn.

"Nếu người có thực lực báo thù cho, từ đây về sau mạng của Tầm Phong ta là của người!"

Kỳ thực, ngay từ đầu, Cố Nhược Vân liền ở giữa mọi người liếc mắt một cái nhìn trúng Tầm Phong, bởi vì, nam nhân này thực lực rõ ràng là mạnh nhất giữa bọn hắn, hơn nữa nàng có một loại cảm giác, thân phận của thanh niên này cũng không bình thường.

"Yên tâm đi, các người đã trở thành người của ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người," Nói tới đây, Cố Nhược Vân ngừng lại một chút, tiếp tục nói, "Trong tay ta đây là Tụ Khí đan, sau khi ăn vào thực lực của các người sẽ lớn mạnh nhanh hơn."

Tụ Khí đan?

Tất cả mọi người không nghe nói qua cái gì gọi là Tụ Khí đan, bất giác ngây ngốc nhìn Cố Nhược Vân.

"Tụ Khí đan? Người.... ..... Người nói là đan dược?"

Ngay tại lúc mọi người không rõ chân tướng, Dư lão hoảng sợ kêu lớn lên.

Ông trừng đôi mắt già, không dám tin nhìn chăm chăm bình sứ trên tay Cố Nhược Vân, giờ khắc này, hô hấp của ông đều khẩn trương lên, sợ không cần thận nghe sót cái gì đó.

Những người khác không biết Tụ Khí đan là cái gì, Dư lão thân là người Đông Phương thế gia như thế nào sẽ không biết?

Đó là thứ tồn tại trong truyền thuyết, vì sao trên tay nàng lại có đan dược?

Đây..... Đây quả thực rất bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng được)!

Phải biết rằng, cho dù là ở vạn vạn năm trước, Luyện Đan Sư đều là tồn tại cực kì trân quý, huống chi là hiện thời ở loại thế giới đã không có Luyện Đan Sư này? Mà cho dù là ở Đông Phương thế gia, cũng chỉ có hai viên đan dược, vẫn là năm đó gia chủ đạt được từ trong một tòa di tích viễn cổ! Hơn nữa còn quý trọng giống như đồ gia truyền.

Nhưng mà nàng thì sao? Tùy tùy tiện tiện lấy ra đan dược? Hơn nữa còn tùy ý tặng người?

Thật sự là một tên phá của!

Dư lão có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nhìn Cố Nhược Vân, hiển nhiên là có chút bất mãn đối với việc nàng tặng đan dược cho người, cho dù những người này là thuộc hạ của nàng, nhưng cũng không cần thiết hào phóng như vậy nha.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

"Dư lão, theo ta thấy, tu vi của ông đã đến thời kỳ bình cảnh, mà Tụ Khí đan đối với võ giả bị vây trong thời kỳ bình cảnh không có tác dụng gì, cho nên đan dược này tạm thời không chuẩn bị phần của ông, ít hôm nữa ta sẽ giúp ông luyện chế một loại đan dược có thể trợ giúp ông đột phá Võ Vương cao cấp."

Nhìn đến ánh mắt của Dư lão, Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, bất đắc dĩ nhún vai nói.

Cái gì.... .. Cái gì?

Dư lão bỗng chốc mở to hai mắt nhìn.

Nha đầu kia mới vừa nói có thể làm tăng thực lực của mình lên tới Võ Vương?

Nhất định là bản thân nghe lầm.

Đúng vậy, nhất định là bản thân nghe lầm.....

Theo Dư lão, có thể có nhiều đan dược như vậy đã thật ngạc nhiên, huống chi còn là đan dược có thể giúp đột phá Võ Tướng cao nhất, đây căn bản chính là ý nghĩ kỳ lạ, tuyệt đối không có khả năng đã xảy ra.

"Ha ha, đại tiểu thư, ý tốt của người lão nô tâm lĩnh (*), nhưng lão nô thiên phú không tốt, thiếu chủ thương cảm lão nô đã đi theo nhiều năm để cho lão nô rời xa tranh chấp, tới đây bảo dưỡng tuổi thọ, thuận tiện trông nom Bách Thảo Đường, tư chất bản thân lão nô rõ ràng, đời này đều không có khả năng có thể đột phá."

(*) tâm lĩnh: xin lĩnh tấm lòng (lời khước từ nhã nhận để miễn nhận một tặng phẩm hoặc một buổi chiêu đãi, đồng thời tỏ ý cảm ơn)

Dư lão lắc lắc đầu, cười cười.

Nghe vậy, Cố Nhược Vân không có lại nói thêm cái gì, nàng mỉm cười, nói: "Dư lão, ông giúp ta phát đan dược cho mọi người, Tụ Khí đan này có thể trợ giúp võ giả hội tụ toàn bộ thiên địa linh khí, có thể gia tăng tốc độ tu luyện, nhưng mỗi lần chỉ có thể dùng một viên, phải chờ sau khi hết hiệu lực và tác dụng mới dùng một viên khác."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển (Hai)

Edit: kaylee

Làm cho võ giả tu luyện nhanh hơn?

Mọi người bỗng chốc trừng lớn mắt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt thanh tú mà kiên định của Cố Nhược Vân.

Nhưng mà, còn không chờ bọn hắn suy xét lời nói của Cố Nhược Vân một chút, Dư lão cũng đã phát đan dược tới trong tay bọn họ, năm bình sứ trong tay, tất cả mọi người ôm thái độ nửa tin nửa ngờ nuốt đan dược xuống, sau đó nhanh chóng khoanh chân tu luyện.

Linh khí dần dần hội tụ ở chung quanh mọi người, hình thành một màn sương mù màu lục (xanh lá cây), nếu có người khác ở trong này tất nhiên sẽ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, dù sao phải có linh khí nồng đậm cỡ nào, mới có thể hóa thành màn sương mù?

Giờ khắc này, mọi người cũng không dám có chút lơ lỏng, giành giật từng giây bắt đầu tu luyện, giống như tất cả ồn ào bên ngoài đều theo đó bay đi xa.

"Ha ha, ta đột phá, ta rốt cục đột phá!"

"Công hiệu của Tỷ Khí đan này lại có thể thần kỳ như thế, có thể khiến chúng ta tu luyện đến trực tiếp đột phá!"

Mọi người cười ha ha phá lên, lúc nhìn về phía Cố Nhược Vân, ánh mắt của mọi người đều đã xảy ra biến hóa.

Bọn họ có một loại dự cảm, đi theo thiếu nữ này, tuyệt đối sẽ không hối hận!

"Thuộc hạ Tầm Phong, tạ lỗi với chủ tử vì đã từng khinh thị và khiêu khích."

Trong mắt Tầm Phong hiện lên một chút phức tạp, nửa quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt từ cao ngạo lúc ban đầu trở nên cung kính.

Hắn rất cục rỡ ràng, vì sao nàng tin tưởng vững chắc bản thân đi theo nàng sẽ không hối hận!

Cũng tin tưởng, tất cả lời nói của thiếu nữ cũng không phải nói miệng không có bằng chứng, đi theo nàng, ngày báo thù cũng sắp tới.

Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười cười: "Lòng ta như ma, làm việc như ma, vậy nên từ đây về sau, đoàn đội của chúng ta liền gọi là Ma Tông! Tầm Phong vì Tả Hộ pháp, Mạc Vũ là Hữu Hộ pháp, chuyện lớn nhỏ trong Tông đều là báo cáo với hai người bọn họ."

Khi nói lời này, nàng nhìn Tầm Phong, lại nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi vẫn luôn lặng im không nói.

Từ trong tình báo Dư lão cho nàng biết được nữ tử kia tên là Mạc Vũ, thực lực ở trong mọi người chẳng phải đáng chú ý, nhưng có nghị lực vượt trội hơn người thường, hơn nữa.... ..

Tinh thần lực của Mạc Vũ rất mạnh, thích hợp luyện chế đan dược!

"Vâng, Tông Chủ!"

Mọi người đồng loạt quỳ xuống đất, lớn tiếng nói.

"Các người đừng gọi ta là Tông Chủ," Cố Nhược Vân phất tay, "Các người có thể gọi ta là chủ tử, hoặc là đại tiểu thư, những người khác tạm thời ở chỗ này, không có bất luận kẻ nào quấy rầy các người, Tầm Phong, Mạc Vũ, hai người các người theo ta rời đi, trong vòng năm năm, ta cần làm cho thế nhân đều biết thế lực Ma Tông này!"

Cho nên, trước đó, nàng cần mua một ngôi nhà để mọi người tạm thời ở lại.

"Vâng, chủ tử."

Tầm Phong và Mạc Vũ cùng kêu lên, ánh mắt nhìn Cố Nhược Vân mang theo ánh sáng sáng quắc.

... ..

Trên ngã tư đường, người đi đường rộn ràng nhốn nháo.

Lúc trước Cố Nhược Vân có nghe nói cách Bách Thảo Đường không xa có một biệt viện sắp sửa bán ra, mà trước khi tìm được nơi đóng quân của Ma Tông, nàng cần an bày những người này, dù sao địa bàn Dư lão cung cấp quá nhỏ, hoàn toàn ở không được năm mươi người.

Đương nhiên, kia cũng chỉ là tạm thời thôi, nàng chân chính cần là một địa phương vô cùng bí mật mà tất cả mọi người tìm không thấy.

Lúc Cố Nhược Vân đi đến biệt viện kia, đã có người đang trao đổi với chủ bán.

"Là người?" Lăng Ngọc liếc mắt liền thấy Cố Nhược Vân từ phía sau đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn trong phút chốc biến đen, "Cố Nhược Vân, phế vật người tới nơi này làm gì?"

Chỉ cần nghĩ đến lúc trước bản thân bị Bách Thảo Đường đuổi ra, Lăng Ngọc liền đầy một bụng khí, nhất là phế vật Cố Nhược Vân này lại có thể được Bách Thảo Đường thu làm tạp dịch (sai vặt).

Đúng vậy, theo Lăng Ngọc, Cố Nhược Vân sở dĩ ở Bách Thảo Đường, hoàn toàn là Triệu chương quý nhìn trúng nàng thu làm tạp dịch.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển (Ba)

Edit: kaylee

"Lăng Ngọc? Người Lăng gia?"

Cố Nhược Vân nhìn về phía hoa phục nữ tử trợn mắt nhìn bản thân kia, hơi ngân ra.

Kỳ thực nàng và Lăng Ngọc chỉ là có duyên gặp mặt một lần, ở lần đầu tiên Cố Nhược Vân đi Bách Thảo Đường, đúng lúc Lăng Ngọc gây chuyện bị Bách Thảo Đường đuổi ra, rồi sau đó bị Lăng gia lão gia tử áp đi xin lỗi, lại vẫn luôn không được Bách Thảo Đường gặp mặt.

Nàng thật không ngờ, lại ở chỗ này gặp gỡ Lăng Ngọc.

"Người tới nơi này làm gì?"

Bởi vì có liên quan đến Lăng Hi, cho nên Lăng Ngọc vừa thấy Cố Nhược Vân liền giống như kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt, hai ánh mắt như lợi kiếm kia hung hăng bắn về phía thiếu nữ trước cửa, càng là hận không thể ở trên khuôn mặt thanh tú kia xẹt qua vài đường dấu vết.

Cố Nhược Vân quét mắt nhìn Lăng Ngọc, tầm mắt dừng ở trên người trung niên nam nhân trước mặt nàng, nói: "Tòa trạch viện này giá bao nhiêu."

Nhưng trung niên nam nhân chưa mở miệng, âm thanh trào phúng của Lăng Ngọc đã vang lên.

"Tiểu tiện nhân, hiện tại người đừng tưởng rằng tiến vào Bách Thảo Đường là có thể đủ tự cho là đúng! Nói đến cùng người chỉ là một hạ nhân của Bách Thảo Đường mà thôi, người cho là người có thể ỷ vào thế lực của Bách Thảo Đường mạnh mẽ thu tòa trạch viện này vào trong tay của mình? Ta nói cho người, chỗ này là biệt viện ta mua cho Thái Tử, sắp tới đúng lúc hẳn muốn chuyển ra ngoài hoàng cung ở, Thái Tử là người Luyện Khí Tông, cho dù thế lực Bách Thảo Đường cường thịnh hơn nữa cũng không bằng Luyện Khí Tông, huống chi là vì một tạp dịch nho nhỏ như người mà đối đầu với Luyện Khí Tông!"

Lăng Ngọc cao ngạo dương khuôn mặt nhỏ nhắn, vênh vênh váo váo nói.

Chỉ cần nghĩ đến lúc trước nàng bị Bách Thảo Đường quăng ra bên ngoài, liền hận nghiền răng nghiền lợi.

Nhưng mà không sao, chờ nàng trở thành Thái Tử Phi, Bách Thảo Đường nho nhỏ kia chính là vật trong bàn tay của nàng! Đến lúc đó, Cố Nhược Vân thân là tạp dịch của Bách Thảo Đường, nàng muốn xử trí thế nào liền xử trí thế đó!

"Tòa biệt viện này giá là bao nhiêu?"

Cố Nhược Vân giống như không có nghe thấy lời nói của Lăng Ngọc, tiếp tục hỏi.

"Cố Nhược Vân, bốn tiểu thư đang nói chuyện với người, người cũng dám không quan tâm tới ta!"

Lăng Ngọc tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trừng mắt nhìn Cố Nhược Vân.

"Hả?"

Rốt cục, Cố Nhược Vân có phản ứng, nàng nhíu mày nhìn về phía Lăng Ngọc, vui vẻ nhẹ nhàng nói: "Thì ra là người đang nói chuyện với ta? Thật có lỗi, ta còn tưởng người đang lầm bầm lầu bầu một mình."

Phốc!

Lăng Ngọc suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh mét, trong mắt kia mang theo tức giận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cố Nhược Vân, ta khuyên người vẫn là rút đi! Người mua không nổi trách nhiệm này! Huống chi người không có quyền lợi tranh đấu với Thái Tử điện hạ!"

Bá!

Bỗng nhiên, một thanh bảo kiếm sắc bén chọt xé gió mà ra, đặt tại phía trên cổ của Lăng Ngọc, trong nháy mắt cả người của nàng liền lạnh như băng, cái đầu dương cao vừa lúc chống lại một đôi mắt cao ngạo lạnh lùng.

"Người tốt nhất là câm miệng cho ta! Nếu không thì....."

Tâm Phong lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc, giọng nói lạnh như băng.

"Người... Người có biết ta là ai không? Đương kim Quý Phi là cô cô của ta, người cũng dám uy hiếp ta! Chờ ta trở về nói cho cô cô, ta khiến cho cô cô diệt cửu tộc (chín họ) của người!"

Hai mắt của Tâm Phong tối sầm lại, hăn đột nhiên cười lạnh: "Ta quản cô cô người là Quý Phi hay là Hoàng Hậu, kẻ mạo phạm chủ tử, chết!"

Ở trong mắt thanh niên, Lăng Ngọc thấy được sát ý.

Đúng vậy, người kia quả thật muốn giết nàng, cũng không phải cố ý hù dọa!

Nháy mắt kia Lăng Ngọc sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hai chân không ngừng run rẩy, ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

"Tâm Phong, ta là đến mua bán, về phần chuyện khác, về sau xử lý đi."
Cố Nhược Vân nhìn nhìn Tâm Phong, nói.

Nghe nói như thế, sát khí trên người Tâm Phong mới thu lại.

Rõ ràng, Lăng Ngọc nhẹ nhàng thở ra, một khắc vừa rồi kia, nàng rõ ràng cảm giác được tử thần cách bản thân gần như thế.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tỷ Thí, Nghịch Chuyên (Bốn)

Edit: kaylee

Nếu đổi thành những người khác, loại thời điểm này khẳng định sẽ nhanh chóng rời đi, sợ vị kia thanh niên kia đối ý giết nàng.

Nhưng mà Lăng Ngọc lại không giống bình thường.

Tòa trạch viện này cũng đủ yên tĩnh, cảnh vật chung quanh cũng không tệ, mặc kệ như thế nào nàng đều phải đưa mua nó đưa cho Thái Tử điện hạ, nếu có thể có được niềm vui của Thái Tử, nói không chừng nàng có thể trở thành Thái Tử Phi.... ..

Nghĩ đến đây, Lăng Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, quay đầu nhìn về phía trung niên nam nhân: "Trạch viện của người giá rất cao, tuy rằng hoàn cảnh không tệ, cũng không giá trị đến tám trăm vạn, ta ra tám mươi vạn, người bán hay không."

(L: 1 vạn = 10.000)

"Tiểu thư, người đang đùa đi? Tám mươi vạn Kim tệ? Đây là đang cướp đoạt sao?" Trung niên nam nhân trào phúng cười, "Ta nói, giá này quá thấp, tuyệt đối không có khả năng!"

Nghe vậy, Lăng Ngọc ngẩng đầu cao ngạo nói: "Người phải suy nghĩ cho kỹ, đây là lễ vật bốn tiểu thư muốn tặng cho Thái Tử điện hạ, một cơ hội

nịnh bợ tốt như vậy, người lại có thể muốn không công đánh mất? Không phải ta nói người ngu xuẩn, mà là thật sự rất ngu xuẩn! Phải biết rằng, trên đời này có bao nhiêu người muốn nịnh bợ Thái Tử, nếu không có Lăng Ngọc ta, người nhận được cơ hội sao? Ta không để người lấy ra tám trăm vạn Kim tệ đến cảm tạ ta, đã là phá lệ khai ân, huống chi ta cũng không muốn lấy không gì đó của người, không phải ta vốn định cho người tám mươi vạn sao?"

Theo Lăng Ngọc, Thái Tử cao cao tại thượng, người bình thường không cách nào nịnh bợ, bản thân tặng một cơ hội tới cửa, hẳn nên lấy mấy trăm vạn Kim tệ đến cảm tạ nàng. Dù sao loại cơ hội tốt này không phải bất luận kẻ nào đều có thể có được.

Trung niên nam nhân lập tức dờ khóc dờ cười, bản thân bị người đoạt đi tổ trạch (nhà ở tổ tiên truyền lại)? Đến cuối cùng còn phải cảm tạ nàng? Cho tới bây giờ hẳn đều không có nghe nói qua ngụỵ biện như vậy.

"Lăng tiểu thư, nàng dâu (vợ) của ta bị bệnh nặng, chỉ có Quý Y mới có thể trị khỏi, nhưng Quý Y ra giá tám trăm vạn Kim tệ, ta là bất đắc dĩ mới bán nha, xin người không cần khó xử chúng ta, ta cũng không có cách nào khác."

Quý Y?

Nghe được lời nói của trung niên nam nhân, tâm của Cố Nhược Vân khẽ động, lại cũng không nói thêm gì.

"Ta nói người người này thật đúng là ngu xuẩn," Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, "Nàng dâu của người chỉ là một cái tiện mệnh thôi, thế nào so ra cũng kém hơn làm cho Thái Tử diện hạ có được một chỗ ở thư thái, chỉ cần người có quan hệ tốt với Thái Tử diện hạ, tiền đồ về sau sẽ rực rỡ giống như gấm, cho dù thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng sẽ đối ngã vào lòng người, phỏng chừng nàng dâu của người cũng sẽ không ích kỷ muốn tiền đồ của

người bị hủy, nếu không nữ nhân như vậy người muốn có ích lợi gì?" (L: logic của người khác thường ta hiểu không nổi ~.~)

Sắc mặt của trung niên nam nhân có chút khó coi: "Lăng tiểu thư, ta không có không cho Thái Tử điện hạ chỗ ở! Chỉ cần người có thể lấy ra tám trăm vạn Kim tệ, tổ trạch này sẽ thuộc về người!"

"Người.... .."

Ngay lúc Lăng Ngọc còn muốn nói gì đó, giọng nói của Cố Nhược Vân bỗng nhiên chen vào.

"Tổ trạch này có thể bán cho ta hay không? Ta nguyện ý ra tám trăm vạn Kim tệ!"

Trung niên nam nhân trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân.

Lúc này đây, hẳn dùng tâm quan sát thiếu nữ trước mắt.

Cho dù khuôn mặt thanh tú kia còn có chút non nớt, dáng người còn không có phát dục hoàn toàn, có vẻ hơi gầy, thoát nhìn giống như dinh dưỡng không đủ. Nhưng mà trên mặt thiếu nữ mang theo ý cười, một đôi mắt trong veo sáng ngời có hồn, có lẽ ánh mắt đầu tiên nàng không có làm cho người ta cảm thấy kinh diễm, lại làm cho người ta một loại cảm giác thật thoải mái.

"Cô nương, người muốn mua tổ trạch?"

"Đúng vậy," Cố Nhược Vân cười cười, "Về phần Kim tệ này người đi Bách Thảo Đường nói một chút với Dư lão, ông ấy sẽ nói với người, thủ tục giao nhận cũng do ông ấy hoàn thành, nhưng mà.... .."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển (Năm)

Edit: kaylee

Cố Nhược Vân ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Ta đối y thuật thật cảm thấy rất hứng thú, hi vọng lúc Quý Y đến chữa bệnh cho thê tử của người, ta có thể đến xem."

"Này.... .." Trung niên nam nhân chần chờ một lát, "Chuyện này ta không làm chủ được, cần trưng cầu ý kiến của Quý Y, nhưng Quý Y tuy rằng y thuật không tệ, nhưng tính tình cổ quái, nếu người nàng nhìn trúng, thì miễn phí trị liệu không cần một Kim tệ, nhưng nếu nàng không thích, chẳng sợ cho nàng cả quốc gia nàng cũng không cứu."

"Không sao, đến lúc đó người cho ta biết một tiếng là được rồi."

Cố Nhược Vân vuốt ve cằm, âm hiểm nở nụ cười.

Sau khi nàng đi đến Tây Linh đại lục cũng nghe nói qua danh tiếng của Quý Y, nếu có thể thu nàng vào Ma Tông, vấn đề chữa bệnh liền không cần lo lắng.....

"Chủ tử, người cười có chút khủng bố."

Mạc Vũ không khỏi rùng mình một cái, vì sao nàng cảm giác được chủ tử muốn tính kế người?

"Tâm Phong, Mạc Vũ, chúng ta đi!"

Cố Nhược Vân không chút để ý tới lời nói của Mạc Vũ, nàng nhún vai, sau khi bỏ lại một câu liền xoay người đi ra sân.

Lăng Ngọc nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia dần dần rời đi, bàn tay không tự chủ được gắt gao nắm chặt, từng từ từng chữ nói: "Cố Nhược Vân, để cho người lại kiêu ngạo thêm một thời gian, chờ ca ca bế quan ra ngoài, chính là ngày chết của người!"

Lăng gia.

Trong mật thất (căn phòng bí mật), thiếu niên vốn khoan chân tu luyện đột nhiên mở to mắt, đáy mắt hiện lên một chút âm u.

"Mật pháp (phương pháp luyện công bí mật) Thi Vân tiểu thư giao cho ta rốt cục ta đã tu luyện thành công, mà hiện tại cũng đến lúc ta báo thù, Cố Nhược Vân, người chờ xem, trong hai ngày này ta muốn đánh bại người ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người! Sau đó, báo thù rửa hận!"

... ..

Đối với hành động của Lăng gia, hiển nhiên Cố Nhược Vân không biết một chút nào, gần đây nàng bề bộn nhiều việc, vội đến mức không có thời gian đi để ý Lăng gia.

"Đúng rồi, Dư lão, Đông Phương thiếu chủ đi rồi sao?"

Đột nhiên Cố Nhược Vân giống như nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn về phía Dư lão.

Dư lão gật gật đầu, đáy mắt mang theo một chút sầu lo: "Đông Phương gia tộc đã xảy ra chuyện, thiếu chủ bị lão gia chủ gọi trở về."

"Xảy ra chuyện?" Cố Nhược Vân nhíu nhíu lông mày, "Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện gì? Còn có, người Luyện Khí Tông vẫn còn ở Thanh

Long Quốc sao?"

Khi đối mặt Đông Phương Thiếu Trạch, Cố Nhược Vân luôn có một loại cảm giác thân thiết, đương nhiên không hy vọng hẳn xảy ra chuyện.

"Đúng vậy."

Dư lão cười lạnh một tiếng: "Không chỉ như thế, thám tử của Luyện Khí Tông còn thường xuyên đến chiếu cố cửa hiệu tầm thường của chúng ta, xem ra không đạt được mục đích bọn họ sẽ không bỏ qua, đáng tiếc hiện tại Đông Phương gia tộc đã xảy ra chuyện, nếu không nhưng là có thể tìm chút phiền toái cho Luyện Khí Tông."

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: "Không cần Đông Phương Thiếu Trạch người ra tay, ta không thích ý lại vào người khác."

Dư lão há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó nhưng lại vẫn không có nói ra khỏi miệng.

Vài ngày sau.

Toàn bộ Thanh Long Quốc đều bị một tin tức làm chấn động.

"Các người có nghe nói chưa? Lãng gia tiểu thiếu gia Lãng Hi sắp sửa đấu một trận với phế vật bị trục xuất của Cố gia ở hai ngày sau! Nhưng lại là do cao thủ của Luyện Khí Tông làm trọng tài."

"Nghe nói mấy tháng trước hai bên đã ước chiến qua, không biết vì sao lại không giải quyết được gì, phỏng chừng là Cố Nhược Vân sợ hãi, hiện tại nàng lại có lá gan lại nhận khiêu chiến!"

"Đây là tin tức từ Lãng gia truyền ra, hai người còn hạ ước định, nếu Cố Nhược Vân thua mà nói, từ đây về sau Bách Thảo Đường sẽ thuộc sở hữu của Lãng gia! Không biết làm sao chương quỳ của Bách Thảo Đường có

thể đáp ứng loại điều kiện này, rõ ràng là tặng không Bách Thảo Đường cho người, nhưng Cố Nhược Vân chỉ là tạp dịch của Bách Thảo Đường mà thôi, vì nàng đáng giá sao?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển (Sáu)

Edit: kaylee

Lúc này, đại đường Lăng gia, Lăng lão gia tử nhíu mày nhìn về phía Lăng Hi, có chút bất mãn nói: "Ta biết con lo lắng hiện thời Cổ Nhược Vân không tiếp nhận khiêu chiến, cho nên cố ý truyền ra nói nàng đã đồng ý chiến đấu! Nhưng Bách Thảo Đường không bình thường! Con nói vậy, thật dễ dàng chọc giận thế lực sau lưng Bách Thảo Đường!"

Lăng Hi âm hiểm cười: "Gia gia, đừng quên, hậu thuẫn của chúng ta là Luyện Khí Tông, huống chi không phải người luôn luôn muốn có được Bách Thảo Đường sao? Đây là một cơ hội tốt! Ta đã truyền ra lời nói, mặc kệ thế nhân tin hay không, nếu Bách Thảo Đường đứng ra làm sáng tỏ lời đồn, sẽ chỉ làm người khinh thường!"

Nghĩ đến được liệu trân quý trong Bách Thảo Đường, trái tim của Lăng lão gia tử đột nhiên nhảy lên, bất đắc dĩ nói: "Vậy thì tùy con, chính là trận chiến đấu này con chỉ cho phép thắng không được thua!"

"Yên tâm đi, gia gia, hiện thời ta đã đột phá đến Vô Giả, Cổ Nhược Vân chỉ là một Tụ Khí cấp bốn mà thôi, tuyệt đối sẽ không phải là đúng thủ của ta!"

Lăng Hi vô cùng tự tin nói.

Hơn một tháng thời gian, mặc dù Cố Nhược Vân không còn là phế vật, cũng tuyệt đối không có tiến bộ quá lớn!

Mà bản thân, lại ở trong một tháng trở thành một Võ Giả chân chính....
.....

... ..

Trong sân, trên khuôn mặt tàn nhang của La Âm tràn đầy tức giận và không hài lòng, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nhìn Cố Nhược Vân.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

"Cố Nhược Vân, hai ngày sau ngươi phải tử thí với tên hỗn đản Lăng Hi kia, bây giờ ngươi còn có thể thơi phơi nãng ở trong này? Lão nhân Lăng gia kia giáo hoạc như vậy, không có năm chắc tất thắng thì lão sẽ tuyệt đối không để cho tôn tử bảo bối của mình đứng ra nghênh chiến."

"Tử thí?" Cố Nhược Vân bĩu môi, không cho là đúng nói, "Trận đấu giữa ta và Lăng Hi sớm đã đã xong, ở trong Thiên Linh trận hẳn thua ở dưới tay của ta, cho nên trận ước chiến kia cũng có thể xóa bỏ."

"Làm sao có thể? Bên ngoài đều nói trận đấu giữa ngươi và Lăng Hi sẽ diễn ra ở hai ngày sau, còn dùng Bách Thảo Đường làm đồ đặt cược."

La Âm kinh ngạc há miệng thờ dốc, Cố Nhược Vân không biết chuyện tử thí? Vậy đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghe nói như thế, Cố Nhược Vân ngồi dậy, con ngươi trong trẻo trầm xuống một chút: "Trong khoảng thời gian này ta bề bộn nhiều việc, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, hiện tại ngươi nói với ta đến cùng tình huống gì trước."

Nhìn đến Cố Nhược Vân quả thật cái gì đều không biết, La Âm chớp mắt, rồi sau đó chậm rãi nói ra lời nói lưu truyền bên ngoài.

Dần dần, khuôn mặt vốn còn mang theo tươi cười của Cố Nhược Vân lạnh xuống, nàng im lặng thật lâu, sao đó cười lạnh nói: "Tỷ thí? Đây nhất định là Lăng Hi làm làm trò quỷ, đáng tiếc, hãn ngàn không nên vạn không nên có ý đồ với Bách Thảo Đường, nhưng mà, hãn cũng đã làm như vậy rồi, ta đây cũng chỉ có thể lấy kỳ nhân cho đạo hoàn lại kỳ nhân chi đạo (đạo lý của người kỳ lạ)."

Xem ra không đợi nàng tìm Lăng gia phiền toái, bọn họ liền đã tự tìm tới cửa.... ..

Hai ngày sau.

Ở ngoài Bách Thảo Đường, đầy ắp cả người, hiển nhiên đều là đến xem tỷ thí giữa Cố Nhược Vân và Lăng Hi, nhưng vào lúc này, một âm thanh ồn ào truyền tới, trong nháy mắt làm cho đám người tách ra một con đường.

Trước mắt bao người, Lăng Hi chậm rãi đi đến, so sánh với vênh váo đặc ý lúc trước, hiện thời trên người hãn nhiều hơn một tầng lệ khí, âm lãnh đến cực điểm.

"Cố Nhược Vân, ta biết người ở bên trong Bách Thảo Đường, đã đến thời gian ước chiến, vì sao còn không ra gặp mặt ta? Chẳng lẽ người lâm trận bỏ chạy?"

Lúc đi đến cửa Bách Thảo Đường, Lăng Hi dừng bước chân, trên mặt xẹt qua một chút âm ngoan.

Sỉ nhục nàng gây cho hãn lúc trước, hôm nay hãn sẽ trả lại hết cho nữ nhân đáng chết này!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển (Bảy)

Edit: kaylee

"Lăng Hi, người thật to gan, thế mà lại dám đến Bách Thảo Đường ta gây chuyện!"

Tiếng nói chưa dứt, Triệu chưởng quỹ đã đi nhanh ra, con người sắc bén giống như lợi kiếm bắn về phía Lăng Hi, lạnh lùng nói: "Ta cho người một cơ hội, rút khỏi nơi này! Bách Thảo Đường ta không chào đón người Lăng gia người!"

"Ha ha!" Lăng Hi cười ha ha hai tiếng, "Triệu chưởng quỹ, chỉ sợ rất nhanh Bách Thảo Đường các người sẽ đổi chủ, lúc trước là Cố Nhược Vân trước ước hẹn một tháng, chính là ta làm người tương đối thiện lương, sợ một tháng thời gian nàng trưởng thành quá chậm, cho nên lại thêm vào hơn một tháng, chỉ là Bách Thảo Đường các người ngu xuẩn cho rằng một phế vật sẽ đạt được thắng lợi, còn dùng toàn bộ Bách Thảo Đường làm tiền đặt cược, các người đã muốn nhét Bách Thảo Đường vào trong tay ta như thế, làm sao ta có thể không thỏa mãn các người? Yên tâm, ở dưới sự quản lý của ta, Bách Thảo Đường sẽ càng phú cường (giàu có + mạnh mẽ) hơn trước kia!"

Kỳ thực, nếu không có Luyện Khí Tông làm chỗ dựa, dù thế nào Lăng Hi cũng không dám làm ra chuyện như vậy, nhưng phía sau hãn đường

đường là Luyện Khí Tông! Cho dù thế lực sau lưng Bách Thảo Đường cường thịnh hơn nữa, như thế nào có thể so sánh với Luyện Khí Tông?

"Bách Thảo Đường ta chưa từng đáp ứng qua điều kiện vô lễ như thế!"

Triệu chương quý sắc mặt cực kỳ khó coi, bàn tay gắt gao nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Thế nào? Các ngươi là nhìn thấy thực lực hiện giờ của ta cho nên sợ hãi?" Lăng Hi 'xuy' một tiếng cười.

Nghe được lời nói của hắn, mọi người mới đưa ánh mắt về phía Lăng Hi, lúc nhìn đến thực lực của hắn trong phút chốc đám người bỗng ồn ào nghị luận.

"Võ Giả sơ cấp? Lăng Hi thế mà lại đã đột phá Tụ Khí cấp tám, tới Võ Giả sơ cấp, vừa rồi ta lại có thể không thấy được."

"Trời ạ, theo ta được biết, một tháng trước Lăng Hi mới chỉ là Tụ Khí cấp năm, nhanh như vậy đã đạt đến Võ Giả sơ cấp?"

"Ta đoán chừng là Bách Thảo Đường nói mạnh miệng quen rồi, hiện giờ nhìn thấy thực lực của Lăng Hi cho nên sợ hãi, chặc chặc, nếu như vậy thì không nên đáp ứng điều kiện này, bây giờ hối hận còn có tác dụng gì?"

Lập tức, tất cả tầm mắt khinh thường và trào phúng đều quét về phía Triệu chương quý, làm Triệu chương quý tức đến mức hận không thể giết tiểu súc sinh trước mắt!

Ngay tại lúc hai bên có chút giằng co chưa xong, một tiếng cười khê từ phía sau truyền đến: "Triệu chương quý, chuyện này giao cho ta đến xử lý đi."

Đại tiểu thư?

Triệu chương quỳ hai mắt sáng lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân từ phía sau đi tới, hần há miệng thở dốc, muốn nói gì.

"Hừ, Cố Nhược Vân, rốt cục người cũng chịu đi ra!"

Lăng Hi cười lạnh một tiếng, lúc khuôn mặt âm trầm nhìn đến Cố Nhược Vân nổi lên một cơn gió lốc: "Một khi đã như vậy, cũng là lúc chúng ta nên bắt đầu quyết đấu."

"Quyết đấu?" Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười nói, "Cũng không phải là không thể được, nhưng mà hứa hẹn người đáp ứng lúc đó còn tính không?"

"Hứa hẹn gì?"

"Chính là, nếu như người thua trận, toàn bộ gia sản của Lăng gia đều thuộc về ta, mà người, phải quỳ lạy ở trước mặt ta gọi ta là chủ nhân! Hơn nữa trước mặt mọi người nhục mạ Lăng gia lão nhân kia là một lão già súc sinh không bằng!"

"Người nói hưu nói vượn (nói bậy bạ)!" Lăng Hi sắc mặt xanh mét giận dữ hét lên, "Khi nào thì ta đáp ứng qua loại điều kiện này?"

Cố Nhược Vân nhú nhú mày: "Vậy lúc nào thì ta đáp ứng qua dùng Bách Thảo Đường làm tiền đặt cược?"

"Người.... .." Lăng Hi trong ngực có một cỗ lửa giận, không phát tiết ra thật sự không thoải mái, "Tốt! Thật sự rất tốt! Nhưng mà Cố Nhược Vân, người cho là người có thể chiến thắng ta sao? Một cận bã cấp Tụ Khí, ngay cả một võ giả chân chính đều không phải! Cho dù cho người một trăm cái mạng, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của ta!"

Nói ra, cấp Tụ Khí còn không phải một võ giả, loại thực lực này căn bản chính là một cận bã!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển (Tám)

Dưới ánh mặt trời, trên khuôn mặt của thiếu nữ mang theo tươi cười nhàn nhạt, trong gió nhẹ, đầu tóc đen kia chậm rãi tung bay, khóe môi nàng nghiêng một độ cong nhợt nhạt, con người giống như hồ nước trong suốt dừng ở trên người thiếu niên trước mặt.

"Người đã thừa nhận lời hứa của người, lúc đó, ngàn vạn lần đừng ăn vạ, nếu không phỏng chừng Lăng gia các người cũng không còn mặt mũi nào mà tiếp tục gốc ở Thanh Long Quốc."

"Ha ha!" Lăng Hi cười to hai tiếng, âm lãnh nói, "Cố Nhược Vân, ta rất mong chờ lúc người thua Bách Thảo Đường bởi ta, khi đó cho dù ta không làm khó dễ người, sợ là đương gia (chủ) của Bách Thảo Đường cũng sẽ không bỏ qua cho người."

Lúc đó, toàn bộ đại lục đều sẽ không có chỗ dung thân cho Cố Nhược Vân nàng.

Nghe nói như thế, Triệu chương quỹ liếc mắt xem thường, vẻ mặt không còn gì để nói.

Đương gia của Bách Thảo Đường? Hiện tại không phải là Cố Nhược Vân sao? Nàng tự khó xử bản thân? Tiểu tử này xác định đầu óc không có vấn đề gì chứ?

Chỉ có La Âm có chút lo lắng, khẩn trương nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Cố Nhược Vân, người được không?"

"La Âm, người đi bên cạnh chờ ta."

Nói xong lời này, Cố Nhược Vân ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Hi, hỏi: "Lăng Hi, chúng ta có thể bắt đầu sao?"

"Chờ một chút!" Lăng Hi lạnh lùng quét mắt nhìn Cố Nhược Vân, "Vì phòng ngừa có người an gian, lần này ta cố ý mời đến người Luyện Khí Tông làm trọng tài! Thi Vân đại tiểu thư, Hồn Phi trưởng lão, kính nhờ các người!"

Bá!

Tiếng nói vừa dứt, một mảnh vải trắng từ trên bầu trời nhẹ nhàng bay xuống, trong gió nhẹ xen lẫn hương thơm mê người.

Nữ tử một thân tóc đen bay lên, bạch y ****, giống như tiên nữ tuyệt sắc khuynh thành, tất cả mọi người bất giác có chút kinh diễm ngây người, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua nữ tử giống như tiên nữ như thế, giống như không nhiễm bụi trần, cho dù chỉ liếc mắt nhìn nhiều hơn một cái đều là khinh nhờn nàng.

Tầm mắt của Thi Vân đảo qua đám người, cũng không có phát hiện người vẫn chờ mong, bất giác khẽ nhíu mày.

"Lăng không phi hành?" Cố Nhược Vân con người hơi hơi co rụt lại, "Không! Lăng không phi hành là năng lực tới Võ Hoàng mới có! Thực lực của nàng cũng không có cường đại đến loại trình độ này, nói cách khác nàng là học tập bí kỹ (kỹ năng bí ẩn) có thể bay được!"

Đúng lúc này, Hồn Phi cũng dẫn theo đám người Luyện Khí Tông theo sau mà tới, ánh mắt của lão bỗng chốc liền cố định ở trên người Cố Nhược

Vân, ‘oanh’ một tiếng, một cỗ hơi thở thô bạo từ quanh thân khuếch tán ra, mang theo âm ngoan và độc ác.

"Cố Nhược Vân, khoản nợ giữa ngươi và Luyện Khí Tông ta sau đó mới tính, hiện tại lão phu là tới chủ trì tử thí giữa ngươi và tiểu thiếu gia Lăng gia! Còn nữa, đao kiếm không có mắt, hai bên phải ký giấy sinh tử! Sống chết đều do mệnh trời, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp kết quả tử thí!"

Sống chết đều do mệnh trời!

Mọi người chỉ nghe nói hai bên muốn tử thí, lại không có nghe nói sẽ ký giấy sinh tử, phải biết rằng, một khi ký giấy sinh tử, trong tử thí phải có một người chết mới có thể kết thúc, trừ phi là người thắng có tâm đồng tình không muốn mạng của đối phương.

Nếu không, cho dù đối phương đầu hàng, cũng không cách nào kết thúc tử thí.

Xem ra lúc này đây, Lăng gia là hạ quyết tâm muốn giết Cố Nhược Vân.... ..

"Cố Nhược Vân!"

La Âm quá sợ hãi, thất thanh hô: "Ngươi không thể ký giấy sinh tử, tuyệt đối không thể!"

"Ký đi, ngươi mau ký đi, Cố Nhược Vân, loại phế vật giống ngươi đây tồn tại chỉ ném mặt mũi của Cố gia, vẫn là đã chết tương đối sạch sẽ!"

Trong đám người, Cố Phán Phán âm độc nhìn Cố Nhược Vân, trong lòng hung hăng nói.

Nếu không phải tại nàng, bản thân sẽ không bị phụ thân trách cứ, mẫu thân cũng sẽ không thể suýt chút nữa bị hừ!

Tất cả tất cả đều là tiểu tiện nhân này làm hại!

Nàng sớm đã đáng chết! Loại người lục thân không nhận, tội ác chồng chất giống nàng, lưu lại nơi này chính là làm hại thế nhân, nếu Lăng Hi giết nàng, coi như là trừ hại vì đại lục!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tỷ Thí, Nghịch Chuyển (Chín)

Cố Nhược Vân không nói gì, nhàn nhạt nhìn về phía Hồn Phi đứng ở trước mặt.

"Cố Nhược Vân, có phải người sợ hãi hay không?" Lăng Hi ha ha cười phá lên, âm lãnh nói, "Yên tâm đi, nếu người sợ hãi, vậy thì nhận thua trước, còn có thể giữ lại tính mạng của người, chẳng qua đường đường nữ nhi của Cố Thiên lại có thể sẽ là tính tình yếu đuối này, người quả thực làm cho huynh trưởng của người mất mặt, may mà cha nương người chết sớm, nếu không cũng sẽ bị người chọc tức chết!"

Lăng Hi nói rất là thống khoái, nhưng không có phát hiện hơi thở trên người Cố Nhược Vân từng chút lạnh xuống.

"Rất nhanh người sẽ hối hận vì lời nói này của người!"

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt vốn trong suốt vào lúc này tràn đầy lạnh lẽo: "Giấy sinh tử này, ta ký!"

"Hối hận?" Lăng Hi khinh thường bĩu môi, "Đến lúc đó người hối hận không biết là ai! Cố Nhược Vân, người không có cha nương, cho nên, ta không trách người cuồng vọng như vậy, dù sao không ai dạy người làm người phải khiêm tốn." (L: chắc mất 1 đoạn, chị Vân nói tên Lăng Hi sẽ hối hận khi ký giấy sinh tử ~ à, Lăng Hi có cha có nương nhưng chắc cũng chưa được dạy làm người phải khiêm tốn nha ~)

Hắn không tin, bản thân đã đột phá đến cảnh giới Võ Giả, còn có sợ hãi nữ tử này?

Hồn Phi nhìn nhìn hai người, nói: "Giấy sinh tử hai người các người đã ký, kế tiếp liền bắt đầu trận đấu."

Trước khi tới, Luyện Khí Tông cũng đã chuẩn bị tốt giấy sinh tử, hai người quét mắt nhìn nội dung trên trang giấy, đều thật sáng khoái ký tên của bản thân ở cuối cùng.

La Âm vội vã muốn tiến lên, lại bị người vây xem chen xuống phía sau, chỉ có thể trừng mắt nhìn.

"Cố Nhược Vân, xem ở trên mặt mũi của Cố Sanh Tiêu, ta sẽ không làm cho người chết quá khó coi."

Bá!

Lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ, giống như một vệt ánh sáng bén nhọn áp sát Cố Nhược Vân.

Ở trước khi kiếm quang đến ót của nàng, thân mình nàng né sang một bên, 'loảng xoảng' một tiếng, trên cửa gỗ của Bách Thảo Đường ở phía sau nhiều hơn một vết kiếm mảnh dài.

Thừa dịp lúc này, thân hình Lăng Hi lóe vài cái tới trước mặt Cố Nhược Vân, hắn nắm chặt chuôi kiếm trong tay, một ánh sáng màu đen theo mà ra, tản mát ra một cỗ hàn khí âm lãnh.

Cố Nhược Vân không ngừng né tránh công kích của Lăng Hi, tuy rằng mỗi lần đều là hiểm hiểm tránh thoát, nhưng thực làm cho Lăng Hi tức phát cuồng.

Bản thân một người cảnh giới Võ Giả, lại có thể nhiều lần công kích đều bị người né được, nhất là nhiều người vây xem như vậy, làm cho hấn về sau còn tiếp tục lăn lộn như thế nào?

Rất mất mặt!

"Tụ Khí cấp sáu? Cố Nhược Vân tới Tụ Khí cấp sáu?"

Trong đám người truyền ra một tiếng kinh thán.

Cố Nhược Vân này không phải bị gọi là phế vật sao? Ngăn ngùn hai tháng thời gian, nàng nhưng lại tới Tụ Khí cấp sáu? Ngay cả Lăng Hi đột nhiên tăng mạnh vẫn như cũ so ra kém, vẫn là làm cho người ta nho nhỏ kinh ngạc một chút.

"Một Tụ Khí cấp sáu nho nhỏ, có cái gì đáng giá khiếp sợ?" Hồn Phi lạnh lùng nói, "Loại thực lực này, ngay cả tư cách tiến vào Luyện Khí Tông đều không có! Ở trong Luyện Khí Tông, cho dù là một kẻ quét rác đều là ở phía trên Võ Giả."

Thực lực cấp bậc Tụ Khí, lão hoàn toàn chướng mắt, sở dĩ đến Thanh Long Quốc lựa chọn đệ tử, cũng chỉ là vì vị cường giả kia đến mảnh đại lục này! Chỉ là bọn hấn đi đến Thanh Long Quốc đã lâu, vẫn còn không tìm ra vị cường giả kia đến cùng là buông xuống ở trên người vị thiên tài nào.

"Cố Nhược Vân, người thích trốn như vậy, vậy hiện tại, ta liền cho người không có chỗ có thể trốn!"

Lăng Hi hận nghiến răng nghiến lợi!

Đúng lúc này, khí thể trên người hấn dần dần tăng lên, toàn bộ gió lốc trên bầu trời đều bắt đầu lao về phía hấn.

"Hả?" Cố Nhược Vân nhướn mày, lẳng lặng nhìn Lăng Hi, "Nếu ta không có đoán sai, hẳn tu luyện công pháp là.... .."

"Nha đầu, cẩn thận!"

Trong linh hồn bỗng nhiên truyền ra âm thanh lo lắng của Tử Tà.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Ta Là Người Tốt

Edit: kaylee

Giờ khắc này, tất cả mọi người cảm giác được thực lực của Lăng Hi tăng trưởng.

Cố Nhược Vân ngẩng đầu nhìn Lăng Hi trước mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia sáng khó hiểu.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu, nàng đã cảm nhận được tu vi của Lăng Hi quá mức phù phiếm, nói cách khác, tuy rằng hãn thân là Võ Giả sơ cấp, lực lượng chân chính chỉ là ở vào khoảng Tụ Khí cấp bảy!

Nhưng mà, chẳng lẽ người cho hãn công pháp tu luyện này, lại chưa nói với hãn ngàn vạn lần không thể sử dụng tuyệt chiêu sao? Cho dù chiêu số Lăng Hi sử dụng hiện tại có thể khiến thực lực của hãn tới Võ Giả sơ cấp chân chính, nhưng từ đây về sau, lại cũng không cách nào tu luyện.

Cũng chính là nói, hãn dùng tu vi suốt đời của bản thân tăng lên lực lượng tạm thời.....

"Ha ha!" Lăng Hi điên cuồng cười hai tiếng, ánh mắt âm trầm mà ngoan độc, "Lúc trước ngươi đã có lá gan ký giấy sinh tử, cũng chính là nói, ngươi đã làm chuẩn bị tốt cho cái chết, hiện tại ta lập tức sẽ đưa ngươi đi gặp cha nương ngươi, như thế ngươi còn phải cảm tạ ta."

Dứt lời, theo kiếm quang hiện lên, thân hình của Lăng Hi đã đến trước mặt Cố Nhược Vân.

Trên mặt của hãn mang theo tươi cười dữ tợn, giống như ác ma vung kiếm trong tay về phía nàng. Giống như muốn lập tức cắt bỏ đầu của thiếu nữ.

Đông!

Cố Nhược Vân tùy tay cầm lấy mộc côn (gậy gỗ) bên cạnh chắn về phía công kích của đối phương, trong nháy mắt, chấn động mãnh liệt từ trên người hai người phát ra, hình thành một cơn sóng ánh sáng, tất cả tạp vật chung quanh đều bị phá hủy, mặt đất đều bởi vì vậy mà bị chấn động một trận.

Máu.....

Máu đỏ tươi chảy ra từ giữa cánh tay bị đánh thương của Cố Nhược Vân, hình thành một đường màu đỏ, từng giọt chậm rãi rơi xuống trên đất mặt, rất nhanh mặt đất xung quanh nàng bị nhuộm thành một mảnh đỏ, nhìn thấy mà ghê người.

Ánh mắt âm độc của Lăng Hi tập trung vào Cố Nhược Vân, khinh thường hừ lạnh một tiếng, mà rất nhanh bóng dáng màu xanh kia cũng đã vòng đến sau lưng Cố Nhược Vân.

"Cố Nhược Vân, cẩn thận sau lưng người!" La Âm sắc mặt đại biến, khẩn trương nhìn phía sau Cố Nhược Vân, sốt ruột hô to ra tiếng.

Giống như là cảm nhận được cái loại cảm giác bị độc xà (rắn độc) nhìn chằm chằm ở phía sau, Cố Nhược Vân chậm rãi xoay người, trong phút chốc, một thanh lợi kiếm liền ở phía trên ót của nàng, dần dần rơi xuống cùng với giọng nói tàn nhẫn của thiếu niên.

"Sĩ nhục người từng mang đến cho ta ở trong Thiên Linh trận, bây giờ, Lãng Hi ta sẽ toàn bộ trả lại cho người! Người đi tìm chết đi, Cố Nhược Vân!!!"

Ầm!

Kiểm của hắn hung hăng bổ về phía ót của Cố Nhược Vân, hiển nhiên quên mất dận dò ban đầu của Thi Vân.

"Không tốt!"

Thi Vân khuôn mặt hơi đổi, nếu đầu óc của Cố Nhược Vân bị hao tổn, tinh thần lực cũng sẽ biến mất tất cả, Lãng Hi ngu ngốc này! Quả nhiên là kẻ phá hoại!

Nhưng mà, cho dù nàng sốt ruột, cũng không cách nào cứu chữa.....

"Dừng tay, người ***** dừng tay cho lão tử!"

Dư lão vừa chạy tới liền nhìn thấy một màn nguy hiểm này, sợ tới mức toàn bộ trái tim của ông đều run rẩy.

Xong rồi, lần này xong rồi, nếu thiếu chủ trở về biết được đại tiểu thư đã xảy ra chuyện, vậy toàn bộ Thanh Long Quốc đều sẽ phải chấn động rồi, hơn nữa sẽ máu chảy thành sông.

Phải biết rằng, lúc đó nghe nói tỷ tỷ thương yêu bản thân nhất xảy ra chuyện, thiếu chủ còn thiếu chút nữa đã đến Thanh Long Quốc gây chuyện, cuối cùng ở giữa đường bị gia chủ bắt trở về, hơn nữa còn phạt hắn bế quan mấy năm!

Kỳ thực thiếu chủ không phải không tuân thủ điều ước, điều kiện tiên quyết là, người hắn để ý không chết, cho nên nếu đại tiểu thư chết ở trong tay tiểu súc sinh Lãng gia, có thể nghĩ thiếu chủ sẽ nổi giận cỡ nào. Thống

khô lại mất đi người thân, cho dù là gia chủ ra mặt ngăn cản cũng không thể được.

Đều tại tiểu tặc chủng Lăng Hi đáng chết này!!!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Ta Là Người Tốt 2

Edit: kaylee

Một Lãng gia nho nhỏ, như thế nào chịu được lửa giận của thiếu chủ? Ở trước lúc người Tam Đại Chế Tài tiến đến duy trì, khẳng định đã bị tiêu diệt.

Bởi vậy, đừng nhìn thiếu chủ tính cách ôn hòa nho nhã, kia chỉ là mặt ngoài mà thôi, có thể trở thành thiếu chủ của Đông Phương gia tộc, hẳn không có chút năng lực sao được?

Ầm!

Ngay tại lúc Dư lão thiếu chút nữa bị dọa ra bệnh tim, trước mặt Cố Nhược Vân bỗng nhiên xuất hiện một thanh kiếm.

Thanh kiếm kia không chói mắt, nói đúng ra, thân kiếm và chuôi kiếm đều là rỉ sét loang lổ, vừa thấy chính là một đồng sắt vụn. Mà chính là đồng sắt vụn này chặn lại kiếm của Lãng Hi.....

Không sai! Thanh kiếm sắp sửa làm cho Cố Nhược Vân máu tươi đương trường kia, cứ như vậy bị chặn!

"Cắt! Ta còn tưởng một chiêu lợi này của Lãng Hi là cỡ nào lợi hại, không nghĩ tới, lại dễ dàng bị chặn như vậy."

"Lăng Hi này tính là Võ Giả gì? Ngay cả một Tụ Khí cấp sáu đều đánh không lại, vẫn là một lần nữa quay về trong nường thai (bụng mẹ) đắp nặn một chút đi."

"Ta cảm thấy là Lăng Hi không phát ra thực lực chân chính, nếu không làm sao Cố Nhược Vân có thể ngăn cản?"

Mọi người đầu tiên là từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, rồi sau đó không ngừng cảm thán ra tiếng. Dù là ai cũng không tin thực lực của Cố Nhược Vân cao hơn Lăng Hi.

Dù sao cấp bậc ở ngay trước mắt kia, để cho bọn họ tin tưởng một Tụ Khí cấp sáu có thể ngăn được công kích của Võ Giả sơ cấp, trừ phi làm cho bọn họ tin tưởng con kiến có thể giẫm chết voi.

"Ta vốn không nghĩ xuất nó ra, nhưng mà....." Cố Nhược Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, "Người lại bức ta đem nó ra, người nói, ta nên thế nào đối với người mới tốt đây? À, đúng rồi, vừa rồi là người muốn giết ta, đúng không?"

Lăng Hi sửng sốt một chút sau đó rất nhanh đã khôi phục tâm tư, hãnh cười lạnh một tiếng: "Cho dù ta muốn giết người lại như thế nào? Cố Nhược Vân, người dám giết ta sao? Cho dù cho người một trăm lá gan, người cũng không dám đụng đến một sợi lông của ta, nếu không, chính người cũng không sống được." (L: nói hay quá ~ nói nữa đi *vỗ tay cho sự ảo tưởng*)

Dư lão bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cho dù Cố Nhược Vân vốn không muốn giết Lăng Hi, hãnh vừa nói lời này ra, cũng phải giết hãnh không thể nghi ngờ.

Nhưng mà.....

Ông hơi hơi nheo đôi mắt, nhìn nhìn kiếm trong tay Cố Nhược Vân: "Thanh kiếm này, thật đặc biệt, nhưng có vẻ cũng không phải Linh Khí, không biết đại tiểu thư là từ chỗ nào có được, chắc hẳn Luyện Khí Tông cũng nhìn ra sự đặc biệt của thanh kiếm trong tay nàng."

Đối mặt với tình cảnh này, từ đầu đến cuối Hồn Phi đều thờ ơ lạnh nhạt, nhưng mà sau khi nhìn thấy kiếm trên tay Cố Nhược Vân, mày nhẹ nhàng nhíu lại.

"Linh Khí? Không! Không phải Linh Khí, hẳn là nói, đây là một thanh phế Linh Khí!" (L: linh khí rèn không thành, bị suy yếu, tàn phế...)

Phế Linh Khí, cho dù miễn cưỡng được coi là Linh Khí, nhưng không cách nào so sánh với Linh Khí chân chính, còn không xứng tiến vào mắt Luyện Khí Tông lão.

"Phải không?" Cố Nhược Vân nhíu mày nhìn về phía Lăng Hi, ý cười trong mắt càng sâu, "Ta đây ngược lại muốn nhìn xem, hậu quả sau khi giết người đến cùng sẽ là cái gì!"

"Vậy người liền thử xem đi!"

Lăng Hi lạnh lùng cười, thân mình như gió bay về phía Cố Nhược Vân, ánh sáng sắc bén bắn ra bốn phía, vô cùng sắc bén và ngoan độc.

Nhưng, Linh kiếm trong tay Cố Nhược Vân chính là nhẹ nhàng vung lên, một kiếm phong mạnh mẽ chọt trào ra, 'oanh' một tiếng liền đánh Lăng Hi lui lại mấy bước.

Đúng vậy, nàng chỉ vung kiếm lên, không có động tác dư thừa gì.....

"Thỉnh nói với ta, đây không phải thật sự, chẳng lẽ bảo bối ngày đó nàng có được ở trong Thiên Linh trận thật là thanh kiếm này?"

Trong đám người, phía trước vị thanh niên muốn cướp đoạt bảo vật của Cố Nhược Vân ở trong Thiên Linh trận kia hung hăng xóa mắt, vốn là lần trước hắn bị Cố Nhược Vân quét mặt mũi, trong lòng thật không thoải mái, cho nên mới đuổi theo Lăng Hi tới nơi này xem tình cảnh thiếu nữ bị đánh nằm sấp.

Không nghĩ tới, nhìn đến lại có thể sẽ là tình cảnh này.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Ta Là Người Tốt

Edit: kaylee

Buồn cười lúc trước khi Cố Nhược Vân cho hắn đi đến lấy hắn còn hung hăng nhục nhã nàng một trận.

"Khụ khụ!"

Lăng Hi ho khan ra hai ngụm máu, ánh mắt âm ngoan gắt gao tập trung vào Cố Nhược Vân.

"Tiểu tiện nhân, ngươi ***** muốn chết!"

Xôn xao!

Vừa dứt lời, hắn lại cầm lấy kiếm nhằm về phía Cố Nhược Vân.

Cố Nhược Vân nắm chặt kiếm trong tay, chợt một cơn lốc từ trên Linh kiếm xuyên thấu qua khe hở bắn ra ngoài, còn không chờ Lăng Hi phục hồi tinh thần lại, một cỗ uy áp vô tận sinh ra từ trên Linh kiếm, làm cho hắn lại ngậy người hai giây.

Cũng ở trong hai giây này, Cố Nhược Vân đã đến trước mặt của hắn, chuôi kiếm thật dài dùng sức đâm ở trên bụng của Lăng Hi, hắn miệng phun máu tươi, thân mình thẳng tắp ngã văng ra ngoài.

"Người....."

Lăng Hi vừa mở miệng, liền nhìn thấy thiếu nữ một thân áo xanh đi tới phía bản thân.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng mảnh khảnh kia giống như bao phủ một tầng sáng chói, trên khuôn mặt thanh tú dương lên nụ cười nhẹ nhàng, nhưng mà, giờ này khắc này, Lăng Hi lại có một loại cảm giác ác ma cười với hắn, Mao cốt tủng nhiên (lông tóc dựng đứng).

"Người muốn làm gì? Cố Nhược Vân, ta cảnh cáo ngươi, cô cô của ta là Quý Phi nương nương đương triều! Hơn nữa ta còn có Luyện Khí Tông làm hậu thuẫn, trước khi ngươi giết ta phải suy nghĩ thật kỹ an toàn của cuộc sống sau này của mình!"

Cảm nhận được lạnh lẽo trên cổ, Lăng Hi khẩn trương nhìn Cố Nhược Vân, miệng quát không lựa lời.

Nghe nói như thế, Cố Nhược Vân thu hồi kiếm.

Lập tức, Lăng Hi nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lại mang theo một chút đắc ý.

Chỉ cần có những hậu thuẫn đó, cho nàng một trăm lá gan, cũng không dám giết hắn!

"Giết ngươi?" Cố Nhược Vân nở nụ cười, "Ta là một người tốt, làm sao có thể giết ngươi? Lăng Hi, dù sao ngươi đã là một phế vật, cho dù về sau lại tu luyện thế nào cũng vô dụng, một khi đã như vậy, ta đây khiến cho ngươi phế càng triệt để thôi, lúc đó, nếu cần ta giúp ngươi giải thoát, hay là tham sống sợ chết, từ chính ngươi làm chủ."

Khi nói lời này, Cố Nhược Vân hoàn toàn một bộ dáng ta là người tốt, hai mắt cười híp lại.

"Người....."

Lăng Hi vừa nói một chữ, cổ tay đã truyền đến một trận đau đớn thấu xương, đau đến mức thiếu chút nữa thì hấn hôn mê bất tỉnh.

Đau!

Đau quá!

Trên đời này đau nhất trừ gãy xương ra, đó là đứt gân.

Mà nữ tử này, vậy mà đồng thời đánh gãy gân tay gân chân của hấn.

"A a a!"

Dưới đau đớn kịch liệt, Lăng Hi kêu lớn lên, sau khi Cố Nhược Vân đánh gãy một chân cuối cùng của hấn, liền đau đến hôn mê bất tỉnh.

"Lăng Hi, lúc này đây, ta là báo thù vì Cố Nhược Vân."

Cố Nhược Vân là nàng, mà nàng, cũng là Cố Nhược Vân.

Nhưng mà Cố Nhược Vân trước kia chết đi, cho dù có liên quan tới Cố gia lão nhân, thì hấn lại cũng không cách nào trốn thoát trách nhiệm, mà gân tay gân chân đều đứt, cũng là trả thù tốt nhất đối với hấn.....

"Hi nhi!"

Bỗng nhiên, một tiếng rống to vô cùng tức giận truyền đến.

Lúc Cố Nhược Vân quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy sau đám người là một bóng dáng thương lão chạy như điên mà đến.

Lăng Nghị hốt mắt đỏ bừng nhìn Lăng Hi ngã vào trong vũng máu, rồi sau đó ánh mắt chuyển về phía Cố Nhược Vân, hai mắt trừng muốn nứt ra nói: "Cố Nhược Vân, ngươi lại dám tổn thương tôn nhi của ta, hôm nay, ta

muốn người hoàn lại gấp trăm lần ngàn lần! Cho dù hiện tại người cầu xin tha thứ cũng không có tác dụng gì!"

Chết!

Chỉ có cái chết của nàng, mới có thể bù lại thương tổn nàng gây ra cho tôn nhi!

Nghĩ đến đây, Lăng Nghị tức giận nhắm về phía Cổ Nhược Vân, sát ý khuếch tán ở dưới toàn bộ bầu trời.

Ngay tại khi lão vọt tới trước mặt thiếu nữ, một bóng sáng chắn ở phía trước nàng, nâng tay ngăn cản công kích của Lăng Nghị..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Lãng Lão Nhân Âm Hiểm (Một)

Edit: kaylee

Dư lão nắm chặt năm tay của Lãng Nghị, trong mắt ông hàm chứa một chút lạnh lùng sắc nhọn.

"Lãng gia chủ, tỷ thí giữa vãn bối, người một người trưởng bối nhúng tay, có vẻ có chút không tốt đi?"

"Cút ngay!"

Một tiếng quát lớn truyền ra từ trong miệng của Lãng Nghị, lão hận đến hai mắt đỏ bừng, giống như muốn ăn thịt người: "Ta mặc kệ tỷ thí hay không tỷ thí gì, ta chỉ biết là nàng làm cho tôn tử của ta trở thành một phế vật, vậy hôm nay nàng nhất định phải chết ở chỗ này!"

Dư lão cười ha ha hai tiếng: "Lãng gia chủ, tôn tử của người học lầm công pháp, cho dù là không bị người đánh phế, cũng nhất định là không thể hơn người, từ nay về sau tu vi là khó có thể tiến bộ."

Giống như tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), trực tiếp làm Lãng Nghị ngốc ở ngay tại chỗ.

Dư lão nói cái gì? Cho dù Cố Nhược Vân không phế Lãng Hi, hẳn cũng là một phế vật?

Không!

Không có khả năng!

Thi Vân tiểu thư nói qua, mặt pháp kia không có di chứng gì, nhất định là lão nhân này vì che chở Cố Nhược Vân mà cố ý lừa bịp bản thân.

"Người cho rằng nói những lời này ta sẽ tin tưởng sao?" Lăng Nghị lừa giận ngập trời rống lớn nói, "Ta khuyên các người vẫn là giao Cố Nhược Vân đến trong tay ta, nếu không mà nói, đừng trách ta không khách khí! Hi nhi là độc đinh (con trai duy nhất) của Lăng gia chúng ta, nếu hấn bị phế đi, chẳng khác nào Lăng gia chúng ta tuyệt hậu! Cho nên ta cần phải làm cho nha đầu thối đáng chết kia trả giá sinh mệnh!"

Rống!

Lăng Hi cuồng nộ (tức giận điên cuồng) rít gào một tiếng, nhưng mà, hấn cũng không có đánh về phía Dư lão, cũng không có nhắm về phía Cố Nhược Vân được Dư lão bảo hộ ở sau người.

Mà là chộp tới La Âm ở trong đám người.....

"Nguy hiểm!"

Dư lão biến sắc, ngay tại lúc ông muốn tiến lên, một đạo kinh phong dừng ở trên đầu ông, ‘phịch’ một tiếng, đầu của ông mềm nhũn, nặng nề té ngã trên đất.

Giờ khắc này, mộc trượng (gậy gỗ) Dư lão nắm chặt trong tay, ‘lạch cạch’ một tiếng, mộc trượng bị ông làm gãy thành hai đoạn, trên khuôn mặt thương lão kia đặc biệt khủng bố, khuôn mặt xanh mét nhìn người Luyện Khí Tông làm như không có việc gì, phun ra từng từ từng chữ."Luyện Khí Tông!"

Đúng vậy, vừa rồi nơi phát ra đạo lực lượng kia, quả thật thuộc về Luyện Khí Tông!

Chuyện làm cho ông không dự đoán được, là ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, Luyện Khí Tông vậy mà cũng dám âm thầm xuống tay!

Tốt!

Tốt lắm!

Khoản nợ này, Dư lão ông nhớ kỹ!

"La Âm!"

Nhìn thấy Lăng Nghị chụp tới La Âm, Cố Nhược Vân sốt ruột la lớn.

Khả La Âm còn không có phục hồi tinh thần lại, đã rơi vào trong tay Lăng Hi.....

"Ha ha ha! Cố Nhược Vân, người cho rằng có người Bách Thảo Đường che chở người là người có thể an toàn? Đáng tiếc người quá coi thường Lăng Nghị ta, nếu người muốn bằng hữu người an toàn, vậy bất luận ta làm cái gì người cũng không thể phản kháng! Nếu không, ta sẽ bóp chết nàng!"

Tay của Lăng Nghị bóp thật chặt cổ của La Âm, vẻ mặt hung ác nói.

"Cố Nhược Vân, người mặc kệ ta!" La Âm hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nghị, không chút sợ hãi nói, "Lăng Nghị, lão gia hỏa đáng chết không biết xấu hổ người! Là bản thân tôn tử của người muốn lập ra kế ước sinh tử với Cố Nhược Vân, bản thân bị phế trách ai? Không nghĩ tới đánh nhỏ thì già đến, các người ***** còn có xấu hổ hay không?"

"Người câm miệng cho lão tử!"

Lăng Nghị nâng lên bàn tay to hung hăng tát một cái ở trên khuôn mặt của La Âm, lạp tức, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều hơn dấu năm ngón tay.

Nhưng mà La Âm không khóc cũng không có kêu, nàng liếm vết máu ở khóe miệng, một trong hai mắt hàm chứa đùà cộy.

"Hai người viết kế ước, là cường giả Luyện Khí Tông làm chứng, chẳng lẽ ngươi không để ý tới người của Luyện Khí Tông?"

Khi nói chuyện, hai mắt của nàng quét về phía Luyện Khí Tông.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Lăng Lão Nhân Âm Hiểm (Hai)

Cho dù La Âm sớm biết rằng Luyện Khí Tông rất vô sỉ, nhưng nàng nghĩ dù sao trước mặt nhiều người như vậy, cho dù Luyện Khí Tông vô sỉ thế nào, cũng muốn giữ chút thể diện bên ngoài đi?

Đáng tiếc, nàng xem thường trình độ vô sỉ của Luyện Khí Tông.....

"Khế ước?" Hồn Phi nhìn La Âm, lạnh giọng cười nói, "Thật có lỗi, lúc trước ta là nói tỷ thí phải biết điểm dừng, tại sao lại có văn thư khế ước? Cổ Nhược Vân làm trái với quy định, sẽ có người trừng phạt nàng, chỉ là Luyện Khí Tông chúng ta luôn không thích coi mạng người như cỏ rác, bởi vậy việc này tuyệt sẽ không nhúng tay!"

Đừng nói là La Âm, ngay cả những người vây xem sau khi nghe được lời nói này, đột nhiên đối với trình độ vô sỉ của Luyện Khí Tông nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhưng mà, bọn họ nhìn đến Thi Vân đứng ở bên cạnh Hồn Phi nhúu mày, trong lòng nhưng là nhẹ nhàng thở ra.

Thoạt nhìn việc này là Hồn Phi tự chủ trương, hiển nhiên không phải là dụng ý của Thi Vân tiểu thư. Người như Thi Vân tiểu thư chính là dịu dàng thiện lương giống như tiên nữ, làm sao có thể sẽ làm ra việc vô sỉ như thế? (L: vâng tiên nữ trong mắt các bạn chính là vô sỉ như thế đó)

"Ha ha!" Lăng Nghị điên cuồng cười hai tiếng, lửa giận trong lòng lão dâng lên cuồn cuộn, hung hăng nói: "La Âm, bây giờ ngươi còn có cái gì để nói?"

La Âm cắn cắn môi, cười lạnh nói: "Ta chỉ là không nghĩ tới Luyện Khí Tông cũng sẽ không biết xấu hổ như thế! Cho nên, ngươi muốn giết cứ giết, ta không có lời nào để nói! Dù sao một cái tiện mệnh của La Âm ta, bé nhỏ không đáng kể, ngươi muốn dùng ta đến uy hiếp Cố Nhược Vân, mơ tưởng!"

"Vậy ngươi liền xem xem hảo hữu (bạn tốt) của ngươi là thế nào bị ta đâm nát dưới chân! Ha ha!" Lăng Nghị tức giận cười bóp chặt cổ của La Âm: "Hơn nữa, ngươi đừng nghĩ tự sát, ở trong tay ta, ngươi căn bản không chết được! Nếu ngươi muốn chết, chờ ta xử lý Cố Nhược Vân xong đã!"

Nói xong lời này, lão nhìn về phía Cố Nhược Vân, trong đôi mắt bắt đầu khởi động gió lốc tức giận.

"Cố Nhược Vân, ngươi không muốn bằng hữu của ngươi chết mà nói, bỏ kiếm trong tay ngươi xuống cho ta! Lại đến đứng ở trước mặt ta!" Từ đầu tới cuối, Cố Nhược Vân đều không nói gì, trên khuôn mặt tú khuôn mặt không có biểu cảm, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào Lăng Nghị: "Lăng Nghị, có một số việc là ngươi không thể làm, nếu làm, ngày sau phải trả giá thật lớn cho quyết định này!"

"Hừ! Ít nói lời vô nghĩa cho lão tử, nếu như ngươi không nghe theo mệnh lệnh của ta, ta sẽ làm cho bằng hữu của ngươi chết ở chỗ này! Lập tức buông kiếm đi đến trước mặt của ta! Ta cho ngươi thời gian ba phút, nếu không, tánh mạng của bằng hữu của ngươi sẽ không còn."

Lăng Nghị gắt gao bóp cổ của La Âm, nhìn ng trong tay giống hồ sắp hít thở không thông, trong lòng vô cùng thống khoái.

"Dư lão, ông giúp ta cầm kiếm trước."

Cố Nhược Vân vung tay, quăng kiếm cho Dư lão, rồi sau đó chậm rãi đi tới trước Lăng Nghị. Từ đầu tới cuối, trên khuôn mặt tú trên kia đều không có cảm xúc dư thừa.

"Đại....." Nhìn bóng dáng của Cố Nhược Vân, Dư lão lo lắng há to miệng, nhưng lời nói kia đến bên miệng lại nuốt xuống, trong mắt mang theo tràn đầy khẩn trương.

"Cố Nhược Vân, người tổn thương tôn tử của ta, hôm nay, ta sẽ làm cho người lĩnh hội một chút như thế nào là địa ngục! Yên tâm, ta sẽ không cho người chết thống khoái, ta sẽ chỉ làm người thống khoái hơn tôn tử của ta ngàn lần vạn lần, ha ha ha!"

Ầm!

Lăng Nghị một quyền nặng nề đánh vào phía trên ngực của Cố Nhược Vân, bước chân của nàng lập tức thối lui về phía sau, trên mặt đất mài ra một đường dài và sâu, mái tóc hỗn độn phân tán, che lại khuôn mặt tái nhợt.

Nàng lau vết máu ở khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Lăng Nghị.

Tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng đùa cợt trong mắt thiếu nữ là rõ ràng như thế, không khỏi làm Lăng Nghị giận tím mặt.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Thiên Bắc Dạ Tức Giận (Một)

"Cố Nhược Vân, người đã sắp chết đến nơi, vậy mà còn dám càn rỡ như thế! Hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Ầm!

Lăng Nghị ra quyền như rồng, hung hăng dừng ở phía trên ngực của Cố Nhược Vân, trong phút chốc, thiếu nữ há miệng phun ra một ngụm máu tươi, mắt lạnh nhìn Lăng Nghị bị vây trong gió lốc tức giận.

Nhưng mà, chính là loại ánh mắt này, làm cho Lăng Nghị hận đến nghiến răng, nắm tay càng là một quyền uy mãnh hơn một quyền, đánh cho Cố Nhược Vân không ngừng lui về sau.

Có một số người không đành lòng nhắm mắt lại, nhưng mà, trình độ chịu đánh của thiếu nữ làm cho người ta khâm phục không thôi.

Lúc này, Lăng Nghị hoàn toàn bị Cố Nhược Vân chọc giận không nhìn thấy đối phương ném ánh mắt sai sử về phía Dư lão.

Dư lão khẽ gật đầu, tỏ vẻ bản thân hiểu ý tứ của nàng, ngay tại lúc ông muốn thừa dịp lực chú ý của Lăng Nghị đều ở trên người Cố Nhược Vân mà muốn cứu La Âm ra, một ánh đỏ từ phía sau đột nhiên thoáng nhanh qua, giống như một tia sét bàn bản về phía Cố Nhược Vân.

"Ha ha! Cố Nhược Vân, người ngàn không nên vạn không nên thương tổn tôn nhi của ta, hiện tại ta liền cho người xuống địa ngục."

Lực lượng vô cùng lớn ngưng tụ ở trên năm tay của Lăng Nghị, trong mắt lão bốc lên lửa giận, dùng hết toàn bộ khí lực đánh về phía Cố Nhược Vân.

"Cố Nhược Vân, người mặc kệ ta, đi mau!"

La Âm sắc mặt đại biến, vội vàng hô.

Nếu nàng (CNV) bởi vì bản thân mà chết, vậy cả đời này, nàng (LÂ) đều sẽ không tha thứ cho bản thân.....

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng không tự chủ được mang theo sốt ruột, còn có vô tận trách và hối hận...

Nhưng hôm nay Cố Nhược Vân hoàn toàn bại lộ ở dưới tay Lăng Nghị, không chỗ có thể trốn, mắt thấy thiếu nữ sắp sửa chết thảm dưới công kích của đối phương, bỗng nhiên, một bàn tay to từ bên cạnh duỗi đến, dùng sức kéo Cố Nhược Vân vào trong ngực.....

"Là ai dám dám ra tay cứu tiểu súc sinh này!"

Lăng Nghị giận tím mặt, ai lớn mật như vậy dám cứu người bản thân muốn giết này, quả thực là không muốn sống nữa!

Nhưng mà lúc lão quay đầu nhìn lại, không khỏi cảm thấy kinh diễm.

Lão chưa từng gặp qua tuyệt thế nam nhân như thế, hồng y tóc bạc, như tiên như yêu, khuôn mặt hoàn mỹ có thể nói là đến cực hạn, diên đảo chúng sinh. Nhưng mà, lúc này nam nhân vẫn luôn nhìn chăm chú vào Cố Nhược Vân, trong con người màu đỏ mang theo đau lòng.

"Người là loại người nào?"

Rất nhanh Lăng Nghị từ trong kinh diễm phục hồi tinh thần lại, nhíu lông mày, nói: "Tiểu tử, người muốn xen vào việc của người khác?"

Trên người tiểu tử này không có linh khí dao động, nhưng mà Lăng Nghị lại không có quên, vừa rồi hẳn cứu đi Cố Nhược Vân từ trong tay bản thân, nếu nói là trùng hợp, đừng nói là người khác, chính là bản thân đều không thể tin.

"Là người đã thương Tiểu Vân?"

Nam nhân quay đầu nhìn về phía Lăng Nghị, mặt không biểu cảm hỏi.

"Hừ!" Lăng Nghị hừ lạnh một tiếng, "Tiểu tử, ta khuyên người nhanh chóng rút đi cho ta, nếu không, tánh mạng của nữ tử trong tay ta đây sẽ không còn!"

Thiên Bắc Dạ không nói gì, chậm rãi nhìn về phía Lăng Nghị.

Trong gió nhẹ, một đầu tóc bạc kia theo gió bay múa, hồng y tung bay, lại có cảm giác yêu mị nói không nên lời.

"Tiểu Dạ?"

Cố Nhược Vân giật mình, có chút kinh ngạc nhìn Thiên Bắc Dạ.

Không biết vì sao, lúc này tiểu Dạ cho nàng một loại cảm giác thật xa lạ, giống như thay đổi thành một người khác.....

"Tiểu tử, người ***** không có nghe thấy ta nói? Một khi đã như vậy ta sẽ giết người trước!"

Lăng Nghị tức giận nhắm về phía Thiên Bắc Dạ, hơn nữa còn dùng lực lượng vượt qua cực hạn, so với vừa rồi khi đánh Cố Nhược Vân tăng cường hơn rất nhiều. Hiển nhiên, đối mặt với Thiên Bắc Dạ, lão không dám có chút thả lỏng.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thiên Bắc Dạ Tức Giận (Hai)

Ầm!

Lực lượng nắm tay xuyên qua bầu trời, giống như một ngọn gió dữ dội thổi quá, chính là ngay sau đó, toàn bộ thân mình của lão đều cứng lại.....

Một chiêu mà bản thân dùng hết tất cả lực lượng có thể có, vậy mà bị nam nhân này một tay tiếp được?

Đúng vậy, hãn quả thật chỉ dùng một bàn tay, liền tiếp được công kích mạnh nhất của lão.

Trong nháy mắt, sự sợ hãi từ đáy lòng truyền ra, lan tràn ở toàn thân Lăng Nghị, lão nhìn khuôn mặt tuyệt thế của nam nhân phía sau gió lốc, há miệng thở dốc, lại phát hiện cổ họng giống như bị một bàn tay bóp chặt, hoàn toàn phát không ra âm thanh.

Trốn!

Lăng Nghị hung hăng hít vào một hơi, hiện tại biện pháp duy nhất, chính là trốn!

Vừa suy nghĩ muốn trốn, lão đã xoay người muốn chạy, nhưng càng làm cho lão hoảng sợ còn ở phía sau.... ..

Giờ khắc này, thân mình của lão giống như bị trói buộc, mặc cho như thế nào dùng sức đều không thể nâng động bước chân, thật giống như bị một

sợi dây thừng trói lại.... ..

Điều này sao có thể?

Đến cùng là nam nhân này làm như thế nào đến bước này?

Ngay tại lúc Lăng Nghị không nghĩ ra vấn đề này, bóng dáng của nam nhân giống như quỷ mỹ xuất hiện ở trước mặt của hắn, rồi sau đó một cái tay tử vong hung hăng bóp chặt cổ của lão.....

Chỉ là nhẹ nhàng như vậy.... ..

Ba!

Cổ của lão giống như bánh quai chèo bị vặn thành một sợi dây, chợt phát ra một tiếng vang nhỏ, cổ dễ dàng bị vặn gãy, máu tươi phun ra như nước suối, làm cho hồng y vốn là tươi đẹp của nam nhân có vẻ càng yêu mỹ.... ..

Tất cả mọi người sợ ngây người, trong nháy mắt vô cùng sợ hãi chiếm cứ trái tim của mọi người, có một số người còn chịu không nổi trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bọn họ cũng gặp qua vô số cảnh tượng đẫm máu, lại chưa từng thấy có một người trực tiếp vặn rời cổ của người khác, mà hắn, lại dùng thủ đoạn như thế.... ..

Nhất là người cho rằng Thiên Bắc Dạ này không có thực lực gì, càng là muốn hung hăng vả miệng bản thân một cái, dù sao nếu hắn còn chưa đủ cường, người nào mới có thể gọi là cường hãn?

"Vì sao? Vì sao Cổ Nhược Vân lại có vận khí tốt như vậy?"

Cổ Phán Phán trong lòng tràn đầy ghen tị, kém chút làm cho nàng cả người đều điên cuồng: "Lúc trước ở hoàng cung nhìn thấy, ta cho rằng nam nhân này là một phế vật chỉ có bề ngoài! Nhưng hắn chẳng những dung

mạo tuyệt thế, càng là thực lực siêu phàm, dựa vào cái gì nam nhân như vậy sẽ ở cùng Cố Nhược Vân? Nữ nhân kia có tư cách gì? Không! Cố Phán Phán ta không thể kém hơn Cố Nhược Vân nàng, từ nhỏ đến lớn, chỉ có những thứ ta không cần nàng mới xứng nhật, phàm là là ta coi trọng, đều sẽ là của ta!"

Cố Nhược Vân cũng chỉ xứng nhật rác rưởi nàng không cần, những thứ khác đều không xứng!

Lúc này, trừ bỏ Cố Phán Phán, còn có một người trong lòng cũng tràn ngập ghen tị.

Thật hiển nhiên, người nọ chính là Luyện Khí Tông đại tiểu thư Thi Vân.

Cho dù màu mắt không giống nhau, nhưng mà, từ trước đến giờ Thi Vân vẫn tin tưởng vững chắc Thiên Bắc Dạ chính là nam nhân như thần trong cảnh trong mơ của nàng, hiện giờ nhìn thấy nam nhân mình tìm nhiều năm như vậy lại bảo vệ nữ tử khác như vậy, như thế nào nàng có thể không ăn giấm?

Nhất là, nữ nhân kia còn là Cố Nhược Vân không để Luyện Khí Tông vào mắt.... ..

"Tiểu Vân."

Thiên Bắc Dạ quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, sau khi thấy ánh mắt không dám tin của thiếu nữ, đáy lòng lập tức đau xót, có phải bản thân rất hung tàn, dọa đến nàng hay không?

"Tiểu Vân, thực xin lỗi, ta không cố ý xuống tay nặng như vậy, ta chỉ là nhìn thấy lão làm Tiểu Vân bị thương, rất tức giận, ta cam đoan với người, về sau ta sẽ không bạo lực như vậy nữa, ta sẽ thật dịu dàng làm cho bọn họ chết, được không?"

Khi nói lời này, Thiên Bắc Dạ gắt gao nắm chặt góc áo, cầu xin nhìn Cố Nhược Vân.

Nếu Tiểu Vân không tha thứ hẳn làm sao bây giờ? Vạn nhất về sau không bao giờ để ý đến hẳn nữa.... ....

Không! Tuyệt đối không thể!

Chỉ cần nghĩ đến Cố Nhược Vân sẽ hờ hững với hẳn, trái tim của Thiên Bắc Dạ càng đau đớn, đau đớn giống như đã từng cũng trải qua.... ...

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thiên Bắc Dạ Tức Giận (Ba)

Rốt cục Cố Nhược Vân cũng phục hồi tinh thần lại, trong nháy mắt nói: "Người đang nói cái gì? Vì sao ta phải tức giận? Nhưng mà, tiểu Dạ, ta không nghĩ tới sau khi người mất trí nhớ cũng sẽ có lực lượng mạnh mẽ như vậy, có thể trong nháy mắt giết Lăng Nghị."

Thiên Bắc Dạ dè dặt cẩn trọng nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Tiểu Vân, người... Không có giận ta?"

"Vì sao ta phải giận người?" Ánh mắt của Cố Nhược Vân có chút không hiểu, nghi hoặc hỏi.

Giống như là từ địa ngục lên tới thiên đường, Thiên Bắc Dạ hưng phấn ôm chặt lấy Cố Nhược Vân, găt gao ôm nàng vào trong lòng.

Như gặp điện giật, Cố Nhược Vân ngốc ở tại chỗ.

Nói thật, đối với Thiên Bắc Dạ, nàng có một loại cảm tình khó hiểu, ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao, giống như thật tin tưởng hẳn sẽ không thương hại bản thân, loại tín nhiệm này cũng là đến mạo danh kỳ diệu (không hiểu ra sao, không giải thích được), ngay cả bản thân Cố Nhược Vân cũng không rõ ràng.

Nhưng mà, ôm ấp này lại làm nàng trợn tròn mắt, từ lúc quen biết đến nay, tiểu Dạ chưa từng có qua hành động ái muội như vậy.

"Tiểu Vân, cảm ơn người, vừa rồi ta nghĩ đến người là vì ta rất tàn nhẫn mà tức giận, cho nên ta thật sợ hãi, sợ hãi người không để ý ta," Thiên Bắc Dạ gắt gao ôm Cổ Nhược Vân, tiếp tục nói, "Tiểu Vân, về sau ta sẽ không lại để cho người bị thương, ta cũng sẽ không thể lại rời đi người, bởi vì ta không muốn nhìn thấy người đổ máu, nếu không, chỗ này của ta sẽ rất đau."

Thiên Bắc Dạ chỉ chỉ ngực của mình, khẽ nhú mào.

"Ta cũng không biết vì sao, trong lòng ta luôn luôn vương bận người, hơn nữa, cũng là người đến làm cho ta thức tỉnh từ trong ngủ say, Tiểu Vân, người nói có phải mệnh trung chú định làm hai chúng ta quen biết hay không?"

Mệnh trung chú định sao?

Cổ Nhược Vân chậm rãi nhắm lại đôi mắt, trong nháy mắt này, một khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện ở bên trong đầu của nàng.....

Người kia, là người lúc trước nàng tín nhiệm nhất! Nếu không quả quyết sẽ không phó thác thân đệ đệ (em trai ruột) cho hãn chiếu cố! Nhưng cuối cùng, hãn vì tư lợi của bản thân ruồng bỏ nàng, còn tàn nhẫn tách rời Ngọc nhi.....

Hiện giờ nghĩ đến tình cảnh đó, lòng của nàng vẫn là không tự chủ được mà đau đớn, loại đau đớn này tê tâm liệt phế, chính là mấy đời đều khó có thể quên.....

"Mệnh trung chú định?"

Đột nhiên, một tiếng cười khẽ truyền đến từ bên cạnh, Cổ Nhược Vân chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn lại phía Thi Vân đang đi tới chỗ mình. Nhưng mà từ đầu tới cuối, ánh mắt của Thi Vân đều ở trên người Thiên Bắc Dạ.

"Kỳ thực, đôi khi cảm giác cũng không nhất định sẽ chính xác, nhất là, người từng mất trí nhớ."

Nếu nói mệnh trung chú định, vậy cũng chỉ có nàng và hắn... Cố Nhược Vân chỉ là một phế vật mà thôi? Như thế nào có thể kề vai chiến đấu cùng nam nhân này? Trừ bỏ bản thân, toàn bộ đại lục đều sẽ không có người có thể đứng ở bên cạnh của hắn.

Thiên Bắc Dạ nhíu mày, bất giác lôi kéo ống tay áo của Cố Nhược Vân, ủy ủy khuất khuất nói: "Tiểu Vân, ta không thích ở nơi có quá nhiều người xa lạ, cho nên, chúng ta trở về nghỉ ngơi có được không?"

Không biết vì sao, nữ nhân trước mắt làm cho hắn có một loại cảm giác thật không thoải mái, loại cảm giác này, làm cho hắn muốn cách xa nàng.

"Được, ta cũng không thích những người này."

Cố Nhược Vân gật gật đầu, rồi sau đó nàng giống như nhớ tới cái gì, chậm rãi đi đến bên cạnh La Âm.

"La Âm, thật có lỗi, vừa rồi vì chuyện của ta mới làm liên lụy đến người."

La Âm lắc lắc đầu: "Người phải nói xin lỗi là ta, nếu không phải ta, người cũng sẽ không....."

Chỉ cần nghĩ đến một màn mạo hiểm kia, trong lòng nàng chính là căng thẳng, nếu Thiên Bắc Dạ không tới kịp, thì cả đời này nàng cũng sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

"Yên tâm đi, Lăng Nghị giết không được ta."

Cố Nhược Vân cười cười, cho dù Thiên Bắc Dạ không có ra tay, nàng vẫn có át chủ bài là Tử Tà, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, nàng tuyệt đối

sẽ không để Tử Tà hiện thân.....

"Chậm đã!"

Mắt thấy Cố Nhược Vân sắp rời khỏi, phía sau truyền đến một tiếng nói.

Thi Vân mềm nhẹ cười: "Cố Nhược Vân, kỳ thực ta thật kính nể người, người chẳng những vận may chiếm được phế Linh Khí kia, càng là mượn nó đánh bại Lăng Hi, cho dù thiên phú của người không đặc biệt xuất chúng, nhưng vận khí lại tốt một cách thần kỳ, nhất là....."

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: "Người nhặt được nam nhân mất trí nhớ này, hơn nữa dạy hẳn một ít quan niệm người và hẳn là mệnh trung chú định, làm hẳn rất tin người chính là người hẳn muốn tìm, nhưng mà, nói dối rồi sẽ có một ngày bị vạch mặt, ta hi vọng người tự giải quyết cho tốt."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chủ Thượng (Một)

Cố Nhược Vân vốn định xoay người rời đi sau khi nghe nói như thế, bước chân bất giác ngừng lại, nàng khẽ dương khóe môi, một chút ý cười treo ở trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

"Tiểu Dạ quả thật là ta nhật được, nhưng mà ta cũng không có làm cho hã đi theo ta, thế nào, chẳng lẽ Thi Vân cô nương quen biết tiểu Dạ?"

"Cố cô nương, ta không có ý tứ gì khác, nhưng mà thật trùng hợp, quả thật ta đã gặp qua nam nhân này, còn có một đoạn nhân duyên không nhỏ, đáng tiếc là, hã giống như không nhớ rõ đoạn trí nhớ kia, cho nên ta mới nhắc nhở Cố tiểu thư, nói dối thế nào, rồi cũng sẽ có một ngày bị vạch mặt."

Ngụ ý, người quen biết Thiên Bắc Dạ là nàng, lại âm kém dương sai để Cố Nhược Vân và hã gặp nhau, mới có thể tạo nên cục diện hiện giờ.

"Lời này của Thi Vân tiểu thư là có ý tứ gì? Chẳng lẽ, nam nhân trong nháy mắt giết Lăng Nghị vừa rồi kia là nàng quen biết? Nhưng mà nam tử này từng mất trí nhớ, nên lầm cho rằng nàng là Cố Nhược Vân?"

"Đúng vậy, không nghĩ tới Cố Nhược Vân vậy mà có thể vô sỉ đến loại trình độ này, còn nói ra lời nói dối như vậy, cũng khó trách, loại người này không có dung nhan khuynh quốc giống nàng, sao xứng đôi tuyệt thế nam nhân trước mắt?"

"Cùng Thi Vân tiểu thư đứng chung một chỗ, quả thực chính là phượng hoàng và gà rừng! Huống chi Thi Vân tiểu thư là người phương nào? Nàng chính là truyền nhân (người thừa kế) của Luyện Khí Tông, tuyệt thế thiên tài tuổi còn nhỏ cũng đã tới Võ Vương, như thế nào có thể so sánh được với nàng?"

Mọi người ào ào phát ra âm thanh, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhược Vân tràn ngập khinh bỉ.

Lúc này, ai cũng không có chú ý tới dưới tửu lâu, một gã nam tử trong tay cầm quạt lông, lười nhác nằm ở phía trên ghế dựa mềm, thị nữ nha hoàn vờn quanh, hoạt sắc sinh hương.

Giờ phút này, cặp mắt phượng câu hồn người của nam nhân kia xuyên thấu qua mọi người dừng trên người thiếu nữ ở trong đám người. Rồi sau đó nhẹ nở nụ cười, nụ cười này, tuyệt sắc vô song, thiên hạ phong hoa.

"Nàng chính là phế sài muội muội kia của Cố Sanh Tiêu? Thú vị, muội muội này của Cố Sanh Tiêu quả thật rất thú vị, hơn nữa nàng có thiên phú hiếm thấy như vậy, lại bị cho là phế sài."

Chậc chậc, nếu người có thiên phú bực này là phế vật, trên đời chỉ sợ không có thiên tài.

Mọi người đều biết, võ giả tu luyện về sau cũng thì càng ngày càng khó thăng cấp, cũng có người gặp phải chút bình cảnh cả đời cũng không cách nào vượt qua, nhưng mà, trên đời một loại thiên phú, có thể không cần để ý tất cả bình cảnh, cho dù giai đoạn đầu nàng đột phá không bằng thiên tài khác, nhưng càng về sau, thiên phú của nàng cũng hiện ra càng nhiều.....

Loại thiên tài này, chính là có Linh Hải rộng lớn hơn người khác rất nhiều.

Mà thật hiển nhiên, Cố Nhược Vân chính là người có được loại thiên phú này.....

Trong mắt hiện lên một vệt sáng sắc nhọn, nam nhân không tiếng động nở nụ cười: "Trên đời này người duy nhất có thể làm cho ta bội phục, chính là Cố Sanh Tiêu, không biết muội muội của hã lại là một nhân vật thể nào, nhưng mà lúc này đây, xem ra ta không có đến Thanh Long Quốc này không công."

Nghĩ đến đây, ý cười trên mặt hã càng sâu: "Thanh Y, người đi tra tất cả chuyện về Cố Nhược Vân cho ta."

"Vâng, chủ thượng!"

Vị nữ tử áo xanh kia cầm kiếm khom người, rồi sau đó lui xuống.....

.....

Ngoài Bách Thảo Đường, Cố Nhược Vân không nói gì, biểu cảm hồ hững kia giống như trực tiếp xem đối phương như không tồn tại.

Đúng lúc này một giọng nói làm người khó chịu chen vào.

"Cố Nhược Vân, không nghĩ tới người hèn hạ như vậy!" Hai mắt của Cố Phán Phán trừng lớn, chính nghĩa lẫm nhiên nói, bộ dáng kia thật giống như Cố Nhược Vân là ma đầu mà người người muốn tru diệt, "Hoàn hảo gia gia có dự kiến trước, trực xuất người như người ra khỏi gia môn! Nếu không mà nói, chẳng phải là bị người liên lụy thanh danh của Cố gia ta?"

Nhưng mà, tiếng nói của nàng chưa dứt, bên cạnh liền truyền tới một tiếng cười lạnh trào phúng.

"Hả? Cố gia người còn có thanh danh? Ha ha, ta cũng là lần đầu tiên nghe thấy."

La Âm lạnh lùng cười nói: "Cố Phán Phán, nơi này không có chỗ cho người xen mồm vào, tốt nhất câm miệng cho ta, chọc giận lão nương, lão nương lập tức dùng dũa chuột thọt chết người!"

"Người.... Người....."

Cố Phán Phán tức đến mức khuôn mặt đỏ bừng, cắn chặt hàm răng mới nói ra bốn chữ.

"Người không biết xấu hổ!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chủ Thượng (Hai)

"Chặc chặc, ta quả thật thật không biết xấu hổ, nhưng dù sao vẫn tốt hơn thánh mẫu Bạch Liên hoa! Nhưng mà bằng chỉ số thông minh của Cố Phán Phán người, ngay cả loại thánh mẫu Bạch Liên hoa này cũng làm không được."

La Âm cười lạnh nhìn về phía Thi Vân ở phía trước, trên mặt tàn nhang mang theo khinh bỉ và đùa cợt, ánh mắt kia vô cùng ghét bỏ, thật giống như Thi Vân một thân bạch y như tuyết rất là dơ bẩn.

Thi Vân con người hơi hơi trầm xuống, nhưng mà đối với nàng mà nói, La Âm chỉ là tiểu sửu nhảy nhót mà thôi, giết nàng, còn làm bản kiếm trong tay bản thân.....

Hơn nữa, sẽ có người sẽ ra mặt đối phó nàng.

Thật hiển nhiên, Cố Phán Phán chính là loại người này, nàng triệt để bị La Âm chọc giận, cả người đều giống như tiểu sư tử nổi giận giương nanh múa vuốt đánh về phía La Âm.

Phanh!

La Âm trực tiếp nâng chân lên, một cước đã đạp bay thân thể của Cố Phán Phán ra ngoài, rồi sau đó xuất ra một tấm khăn tay chà lau đế hài của mình, vô cùng tiếc hận nói: "Vừa rồi ta lại có thể dùng chân đạp nàng, xem

ra này đôi giày không thể dùng nữa! Vì một cước đá này, làm hỏng một đôi hài của ta, thua thiệt! Thực mẹ nó thu thiệt!"

"Người....."

Cố Phán Phán tức thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh, nàng gắt gao cắn răng, dùng hết toàn bộ lực lượng nghẹn ra ba chữ: "Người vô si!"

Nhìn thấy biểu cảm đau long của La Âm, Cố Nhược Vân phì cười ra tiếng: "Lấy của cải của người, mua một đôi giày không phải là đơn giản giống như ăn một miếng cơm à."

"Vấn đề quả thật là như thế, nhưng mà, tiểu tiện nhân này ngay cả một tiền đồng cũng không giá trị bằng, cho dù bán nàng, cũng mua không nổi một đôi hài của ta đây." La Âm lắc đầu thở dài, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Lần này, cho dù khuôn mặt của Cố Phán Phán có dày hơn nữa, cũng chịu không nổi loại nhục nhã này, trực tiếp lựa chọn hôn mê bất tỉnh.

"Chậm đã!"

Nhìn thấy Cố Nhược Vân lại muốn rời đi, Thi Vân con người trầm xuống, nói: "Người tính toán cứ như vậy rời đi?"

Bước chân hơi ngừng lại, Cố Nhược Vân đưa lưng về phía Thi Vân, âm thanh lạnh lùng đậm bạc, lại sắc bén giống như kiếm.

"Người ngăn được ta?"

Nói xong lời này, nàng không còn lưu lại, chậm rãi bước vào Bách Thảo Đường, biến mất ở bên trong đôi mắt càng ngày càng lạnh kia.....

Thi Vân gắt gao nắm chặt tay, rồi sau đó chậm rãi thả ra, đôi mắt đẹp nhìn về phía Thiên Bắc Dạ đang định theo Cố Nhược Vân rời đi, trong ánh

mắt lộ ra đau thương.

"Chàng thật sự quên ta?"

Nàng không tin, không tin nam nhân này sẽ quên nàng.

Nếu không phải kiếp trước có một đoạn nhân duyên, vậy nàng cũng sẽ không thể thường xuyên mơ thấy hấn, cho dù trong mộng bọn họ không có trao đổi gì, nhưng mà, trong cảnh trong mơ, bóng dáng nam nhân huy kiếm mà chiến lại xúc động tâm linh của nàng, làm cho nàng vẫn luôn tin tưởng nam nhân này chính là phu quân cả đời của nàng.

Vì vậy mặc kệ đối mặt với người theo đuổi vĩ đại cỡ nào, nàng đều bất vi sở động (không hề cử động).

Kiên trì đến nay, chính là vì đợi hấn xuất hiện.

Đáng tiếc, hấn xuất hiện, lại giống như không quen biết nàng.....

Nếu hai người không hề dây dưa, như thế nào nam nhân tao nhã tuyệt thế này lại hiện thân ở trong mộng của nàng?

Huống chi, Thi Vân luôn luôn tin tưởng kiếp trước kiếp này!

"Ánh mắt của người thật ghê tởm!" Trong mắt Thiên Bắc Dạ hiện lên một chút chán ghét, "Thật giống như muốn cởi hết quần áo của ta ra! Người không phải Tiểu Vân, trừ bỏ Tiểu Vân ra, ta không hy vọng người khác liếc mắt nhìn ta nhiều một cái."

Không biết vì sao, lần đầu tiên nhìn thấy Thi Vân, trong lòng Thiên Bắc Dạ đã rất không thoải mái, thậm chí chỉ cần nàng ở trong phạm vi của hấn, còn có một loại cảm giác chán ghét.

Rất khó chịu!

"Tiểu Dạ....."

Nghe được lời nói của Thiên Bắc Dạ, Thi Vân tâm chợt đau xót, nàng muốn nói gì đó, thì một cổ sát khí cường đại nháy mắt khóa nàng lại, trong chớp mắt, nàng giống như rơi vào địa ngục, cả người lạnh như băng.

Hơi thở tử vong bao phủ Thi Vân, làm cho sắc mặt của nàng tái nhợt, ánh mắt khiếp sợ ngóng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lại lộ ra âm tà kia.

"Xưng hô này, người không xứng!"

Lạnh.....

Thi Vân cảm giác được cả người rét run, mở miệng nhưng không cách nào nói.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Thái Tử Tới Chơi (Một)

Edit: kaylee

Lúc này, hơi thở trên người Thiên Bắc Dạ chột cuồng bạo, sự nóng nảy này ngay cả chính hắn đều không thể ức chế..... Nhưng mà, trừ bỏ Thi Vân ở dưới sát ý của hắn, không ai cảm nhận được tất cả những thứ này, càng là đối với Thi Vân đại biến sắc mặt mà cảm thấy mạc danh kỳ diệu (không giải thích được).

"Tiểu Dạ, người còn ở bên ngoài làm gì? Còn không mau trở về?"

Đúng lúc này, một âm thanh từ phòng trong truyền ra, giống như kì tích, tất cả sát khí đột nhiên biến mất, ngập trời khí thế bắt đầu khởi động cũng bình ổn xuống, làm cho Thi Vân cảm giác được cảm thụ vừa rồi đều chỉ là ảo giác của nàng.... ....

Nhưng mà, nàng không biết là, chính là lời nói của Cố Nhược Vân, cứu nàng một mạng.... ...

Cả người buông lỏng, Thi Vân thân mình mềm nhũn té ngã, sau lưng mồ hôi đầm đìa, yêu kiều hỗn hển.

"Tiểu Vân, ta trở lại ngay đây."

Giờ phút này Thiên Bắc Dạ được đến mệnh lệnh của Cố Nhược Vân, không bao giờ liếc mắt nhìn Thi Vân nhiều thêm một cái nữa lập tức đi đến

phía trong nhà, so sánh với âm tà vừa rồi, hiện tại nam nhân còn dịu ngoan hơn con thỏ, đâu còn có một chút bộ dáng muốn giết người?

"Tiểu thư, người..." Hồn Phi kinh ngạc nhìn Thi Vân, "Người làm sao?"

"Không có việc gì," Thi Vân lắc lắc đầu, nàng lau lau mồ hôi trên trán, cắn chặt răng, nói: "Hồn Phi trưởng lão, chúng ta đi."

Khi nói lời này, nàng liếc mắt nhìn phương hướng Thiên Bắc Dạ rời đi lần cuối, trong lòng lại đau một chút.

Thiên Bắc Dạ, chàng thật bị tẩy não lợi hại như thế? Nhưng mà ta không cam lòng, không cam lòng chàng vốn thuộc về ta lại đi ôm ấp những người khác! Cho nên, ta nhất định phải làm cho chàng khôi phục trí nhớ, làm cho chàng tự tay giết Cố Nhược Vân!

... ..

Trong hậu viện, Tử Tà nhìn thiếu nữ trước mặt, mày nhẹ nhàng nhíu lại, nói: "Nha đầu, người cảm giác thế nào?"

"Rất kỳ quái," Cố Nhược Vân nhíu chặt đôi mày thanh tú: "Vừa rồi ở dưới công kích của Lăng Nghị, ta có thể chuyển hoá lực lượng trên năm tay của lão đến trong cơ thể của ta, nếu lại bị đánh nhiều thêm vài cái, phỏng chừng ta có thể trực tiếp đột phá đến Tụ Khí cấp bảy."

Tử Tà cười cười: "Linh hồn và thân thể của người đều trải qua Thượng Cổ Thần Tháp cải tạo, cho nên cường đại hơn người bình thường rất nhiều, nhưng mà người phải nhớ kỹ, gặp cường giả chân chính ngàn vạn không thể miễn cưỡng, bởi vì cao thủ chân chính, vẫn là có thể nháy mắt phá hủy người! Không đơn giản chỉ là bị thương như vậy!"

Ngay từ đầu, Tử Tà đã tính toán muốn rèn luyện nàng, vì vậy cũng không có ra tay giúp đỡ, dù sao trợ giúp quá nhiều, không có nhiều chỗ tốt

đối với nàng.... ..

Hơn nữa.... ..

Tử Tà hơi hơi nheo lại mắt tím: "Nha đầu, nữ nhân tên là Thi Vân kia, người phải chú ý một chút."

"Thi Vân?" Cố Nhược Vân nghi hoặc nhìn Tử Tà, "Người quen biết nàng?"

"Không!" Tử Tà lắc đầu: "Ta chỉ là cảm giác được nàng rất nguy hiểm, cho nên người tạm thời không cần chống lại nàng! Đương nhiên, bằng vào thiên phú của người, nhiều nhất là ba đến năm năm sẽ vượt qua nàng, nhưng lúc này còn không phải lúc."

Có một số việc, hiện giờ còn không thể để cho Cố Nhược Vân biết.

Nhưng vì sao trên người nữ nhân kia sẽ có hơi thở của hắn? Chẳng lẽ Thi Vân có quan hệ với người kia?

Nghĩ đến đây, trái tim của Tử Tà nhẹ nhàng trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhược Vân mang theo một chút phức tạp.....

"Nha đầu, thật hy vọng người có thể nhanh trưởng thành một chút, bất kể là thực lực của người, hay là....."

Ánh mắt tà ác quét một lần từ trên xuống dưới, khoe môi nam nhân gợi lên tươi cười tà mị, cao quý tôn hoa, điên đảo chúng sinh.

Nhưng mà.... ..

Cố Nhược Vân chỉ là hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái: "Thu hồi ánh mắt tà ác kia của người, ta đối với người không có hứng thú gì."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thái Tử Tới Chơi (Hai)

Edit: kaylee

"Vậy người có hứng thú với ai?" Tử Tà gọi lên khoe môi, tựa tiểu phi tiểu(cười như không cười): "Thiên Bắc Dạ? Ta đã nói qua với người, tên kia không phải người tốt gì, người cách hẳn xa một chút mới tốt."

"Tử Tà," Nụ cười của Cố Nhược Vân biến mất, dung nhan thanh tú ở dưới hoàng hôn bao phủ mang theo ánh chiều tà: "Ta và tiểu Dạ quen biết không lâu, nhưng ta là người đầu tiên hẳn nhìn thấy, hiện giờ hẳn mất đi tất cả trí nhớ, mặc kệ trước kia hẳn có sai lầm gì, hiện tại hẳn đều đã không nhớ rõ."

"Hẳn là Thần cũng tốt, là Ma cũng thế, cho dù là hẳn vừa mới dễ dàng giải quyết xong tánh mạng một người, nhưng cũng là vì bảo hộ ta, ta tin tưởng bảo hộ của hẳn đối với ta không lần bất kỳ tạp chất nào, tất cả đều chỉ là vì, ta là người duy nhất hẳn quen biết ở đây! Đúng vậy, ta là đối với hẳn không đủ hiểu biết, cũng không biết quá khứ của hẳn, càng là chưa từng bị người phản bội và làm hại! Nhưng, nó không có nghĩa là, ta không bao giờ nữa nguyện ý tin tưởng người khác, bất kể là đối với tiểu Dạ, hay là người và La Âm, còn có huynh trưởng ta chưa từng thấy mặt kia, nếu bất luận người nào trong các người gặp phải nguy hiểm, ta cũng sẽ không thể ngồi xem mặc kệ."

Có lẽ Thiên Bắc Dạ đã từng phạm phải sai lầm lớn ngấp trời, nhưng hiện giờ ở trong mắt nàng, hẳn chỉ là một đứa nhỏ đơn thuần mà thôi, mà trí nhớ của hẳn bị phong ấn là sự thật, một người mất đi tất cả trí nhớ, đương nhiên sẽ coi người đầu tiên nhìn thấy là mẫu thân.

Cũng là bởi vì tiểu Dạ không có trí nhớ, Cố Nhược Vân mới sẽ tin tưởng hẳn, nếu không, nàng là quả quyết sẽ không để nam nhân này lại gần.....

"Tử Tà, ta đã từng không thể bảo vệ tốt mẫu thân, thậm chí cuối cùng ngay cả đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau đều không thể bảo hộ, cả đời này, ta sẽ không phạm phải sai lầm giống như vậy, chính là bởi vì ta đã từng mất đi, cho nên ta mới muốn càng thêm quý trọng người bên người."

Thiếu nữ nâng lên khuôn mặt, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú chưa thoát tính trẻ con tràn đầy ánh sáng kiên định

Ánh sáng rực rỡ kia giống như làm xúc động trái tim của Tử Tà, làm trong mắt hẳn xuất hiện ý cười, ngay tại lúc hẳn vừa định muốn nói gì đó, bỗng nhiên trong lúc đó một chút nghiêm nghị chợt lóe lên trong đôi mắt tím.

"Có người đến đây."

Bá!

Vừa dứt lời, hẳn liền hóa thành một tia sáng màu tím, biến mất ở trong sân.....

Cố Nhược Vân khẽ nhướn mày, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Dư lão bước nhanh đi tới phía bản thân.

"Đại tiểu thư, Lãnh Ngôn Phong đến đây, diễm danh nói muốn gặp người, người xem này....."

"Lãnh Ngôn Phong?" Cố Nhược Vân sững sốt: " Thái Tử của Thanh Long Quốc, đệ tử của Luyện Khí Tông? Hẳn tìm ta là muốn làm gì?"

"Lão nô cũng không rõ ràng," Dư lão lắc lắc đầu, "Đại tiểu thư, người gặp hay là không gặp? Nếu người không đồng ý gặp, ta sẽ đi từ chối ngay."

"Không cần," Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Ta ngược lại muốn biết, Lãnh Ngôn Phong tìm ta là có chuyện gì! Ta và hẳn không có chút giao tiếp, hiện tại hẳn tới tìm ta lại là vì cái gì?"

... ..

Lúc này, trong hiệu thuốc Bách Thảo Đường, Lãnh Ngôn Phong bưng lên chén trà trong tay khẽ nhấp một ngụm, biểu cảm lạnh lùng giống như băng sơn, sau khi nhìn thấy Dư lão mang theo Cố Nhược Vân tiến đến, trong cặp mắt lạnh lùng kia cũng không có một chút biến hóa.

"Ta chỉ là một nhân vật không có danh tiếng gì mà thôi, không biết Thái Tử điện hạ tới Bách Thảo Đường tìm ta, là vì chuyện gì? Hay là nói Thái Tử điện hạ quá mức khát nước, bên trong phủ lại không có trà ngon, cho nên trên danh nghĩa tới tìm ta, kỳ thực chỉ là muốn uống ngụm nước trà?"

Nước trà của Bách Thảo Đường đều là dược trà hiếm có, đây là mọi người đều biết, mà nếu là người bình thường bị Cố Nhược Vân nhục nhã như thế, nhất định thẹn quá thành giận, nhưng mà Lãnh Ngôn Phong không có, từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn không thay đổi, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy lạnh lẽo.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thái Tử Tới Chơi (Ba)

Edit: kaylee

"Cố Nhược Vân, người thích ta."

Không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Cố Nhược Vân không tự chủ được tròn mắt, người này cho rằng mình rất tốt sao? Nàng thích hẳn? Vì sao chính nàng đều không biết?

"Cho nên.... .." Lãnh Ngôn Phong ngừng lại một chút: "Ngày mai, người vào phủ Thái Tử."

Giọng điệu ra lệnh, làm cho Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Người cho ta vào phủ Thái Tử? Là làm thiếp, hay là phi? Lãnh Ngôn Phong, người rất ghét ta, vậy người cho ta vào phủ Thái Tử lại là vì cái gì?"

Cố Nhược Vân không phải người ngu, Lãnh Ngôn Phong rất ghét mình, một khi đã như vậy, thì vì sao hẳn muốn cho nàng vào phủ.

Lãnh Ngôn Phong lạnh lùng nói: "Vì Thi Vân sư muội!"

"Thi Vân? Người muốn để ta tự tới cửa, cống hiến tinh thần lực cho Thi Vân? Thật có lỗi, Lãnh Ngôn Phong, ta không có ngu xuẩn như vậy, sẽ không tự đi tìm chết!"

Một khi võ giả mất đi tinh thần lực trở thành kẻ ngốc, vậy cùng đã chết khác nhau ở chỗ nào?

Nghe nói như thế, Lãnh Ngôn Phong nhú lông mày: "Ta không biết lời này của người có ý tứ gì, vì sao Thi Vân sư muội phải đoạt tinh thần lực của người? Cổ Nhược Vân, ta thừa nhận, người rất khác trước kia, ta cũng không ghét bỏ người giống như lúc trước, nhưng mà, trong lòng ta, Thi Vân sư muội mới là duy nhất, nếu người rời đi nam nhân tóc bạc kia, Thi Vân sư muội sẽ không thống khổ như vậy! Từ nhỏ đến lớn người đều thích ta, nếu như thế, ta đây sẽ chấp thuận nguyện vọng của người, ta nguyện ý cưới người làm thê tử! Điều kiện tiên quyết là, người không bao giờ nữa có thể gặp mặt nam nhân kia nữa! Nhưng mà trừ bỏ đê mê tâm hồn, những lúc khác ta sẽ không bao giờ chạm vào người nữa!" (L: ọe, nôn mất rồi, chịu không nổi)

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên, năm đó mẫu thân bị người hãm hại đến chết, bản thân gặp ám sát, là một bạch y nữ tử giống như tiên nữ kia đã cứu hắn.

Vì nàng, hắn nỗ lực tu luyện, chẳng những đạt được tín nhiệm của phụ hoàng, còn tiến vào Luyện Khí Tông tha thiết ước mơ, gặp được tiên nữ trong lòng mình.....

Nhưng mà hắn hiểu rõ, tiên nữ vĩnh viễn là thần thánh không thể khinh nhờn như vậy, hắn chỉ có thể ở sau lưng đứng xa xa nhìn nàng.

Đương nhiên, với hắn mà nói, đã là đủ.

Những năm gần đây, người theo đuổi bên người Thi Vân không ít, nàng lại chỉ lo thân mình, hắn đã từng cho rằng nàng chính là thanh tâm quả dục, cho tới hôm nay mới hiểu được, nàng độc thân nhiều năm như vậy, là vì chờ đợi một người, nhưng mà trong mắt người kia lại chỉ có một nữ tử....

.....

Mà tiên nữ trong lòng hẳn thiện lương tốt đẹp như thế, như thế nào vì hạnh phúc của mình mà thương tổn người trong lòng? Loại chuyện này Thi Vân sư muội căn bản làm không được.

Cho nên, bất đắc dĩ, hẳn mới nguyện ý dùng cả đời đổi một đời miệng cười cho nàng.

"Chậc chậc, xem ra ta đến đúng lúc, vậy mà nghe được Thái Tử điện hạ một quốc gia vì nữ nhân của hẳn mà tùy ý thương tổn một nữ tử, nhớ kỹ, nữ nhân là để sủng (cưng chiều), không phải thương (thương tổn), nhất là loại nữ nhân thoát nhìn liền cảnh đẹp ý vui này."

Giọng nói này cực kì yêu nghiệt, vừa nghe đã biết là dạng người gì.

Vào cửa đầu tiên là một đám thị nữ tuyệt sắc, rồi sau đó, một ghế dựa mềm màu hồng đào được nâng từ ngoài cửa nhẹ nhàng tiến vào, lập tức làm cho Cố Nhược Vân cả người lạnh run.

Nàng chưa từng nghĩ tới, trên đời này sẽ có nam nhân mặc đồ màu hồng đào tục khí, ngay cả nữ tử đều không nhất định thích hợp này, nhưng mà, chờ sau khi Cố Nhược Vân nhìn đến dung nhan kia, mới hiểu được thì ra thế gian lại có người có thể xứng đôi với màu hồng đào như thế.

Khuôn mặt mê người của nam nhân kia quả nhiên là không phân biệt được nam nữ, mắt phượng câu hồn hơi hơi nghiêng về phía trước, khuôn mặt hoàn mỹ, làn da trắng nõn, còn có xương quai xanh tinh xảo kia, không một chỗ nào không khiêu chiến lực khống chế của mọi người.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thái Tử Tới Chơi (Bốn)

Edit: kaylee

Nếu không là trên cổ họng có hầu kết rõ ràng, phỏng chừng Cố Nhược Vân hoàn toàn sẽ cho rằng hấn là nữ nhân.

Thật sự là rất yêu mị!

Người như vậy thân là nam nhi thân thật sự là đáng tiếc, nếu không mà nói bán vào thanh lâu hấn là có thể kiếm được không ít tiền.

Nếu để cho Tá Thượng Thần biết suy nghĩ trong lòng Cố Nhược Vân, khẳng định ngay cả xúc động giết người đều có, nữ nhân này lại có thể muốn bán hấn vào thanh lâu? Thanh lâu nào lớn mật dám thu hấn như vậy?

"Tá Thượng Thần, người không ở Chu Tước quốc của người làm Tứ hoàng tử của người, tới nơi này làm gì?" Con người của Lãnh Ngôn Phong hơi hơi trầm xuống, lạnh lùng nói: "Hơn nữa, việc của ta không có quan hệ gì với người!"

"Thái Tử điện hạ nói gì vậy? Bốn hoàng tử đến chỗ nào, chẳng lẽ còn phải xin phép người?" Tá Thượng Thần khuynh thành cười, sau đó ném mị nhãn với Cố Nhược Vân: "Nữ nhân, ánh mắt của Lãnh Ngôn Phong có vấn đề, nếu không thì cũng sẽ không coi trọng loại người đối trá ghê tởm như Thi Vân, cho nên người vẫn là đừng đi theo hấn, cùng bốn hoàng tử như thế nào? Cam đoan cho người ăn hương uống lạt."

Cố Nhược Vân nhìn nhìn Tá Thượng Thần: "Ngượng ngùng, ta không có hứng thú với nam nhân lớn lên giống nữ nhân, theo ta người tương đối thích hợp nói chuyện yêu đương với nam nhân, ta sẽ không lại gần một bước."

Sắc mặt của Tá Thượng Thần lập tức biến đen.

Trong phút chốc, bọn thị nữ bên cạnh hẳn đều ném ánh mắt đồng tình về phía Cố Nhược Vân.

Phải biết rằng chủ thượng kiêng kị nhất chính là người khác nói hấn lớn lên giống nữ nhân, đã từng có một người chê cười hấn như thế, kết quả bị hấn chém thành mấy đoạn, từ đó về sau liền không còn có người dám nói mấy lời này.

Nhưng mà, Tá Thượng Thần hít một hơi thật sâu, ngăn chặn tức giận trong nội tâm nở nụ cười: "Nữ nhân, ta là đang giúp người."

Nếu nàng không phải là muội muội của Cố Sanh Tiêu, chỉ bằng một câu nói vừa rồi của nàng, đã đủ chết mười vạn tám ngàn lần, ai bảo nàng có một thiên tài ca ca đây? Nếu bản thân động một sợi long của muội muội tên kia, tên kia không lập tức xông tới chém hấn?

"Ngượng ngùng, ta không biết người, không cần người hỗ trợ." Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, đạm bạc nói. Tá Thượng Thần ngăn người, nữ nhân này thực sự là muội muội đáng yêu dịu dàng theo như lời của Cố Sanh Tiêu? Nàng đáng yêu ở chỗ nào? Dịu dàng ở chỗ nào? Rõ ràng là một tiểu gia hỏa khó có thể tiếp cận.

Đương nhiên, Tá Thượng Thần không biết, ở trong mắt tất cả ca ca, muội muội đều là đáng yêu thiện lương, huống chi là Cố Sanh Tiêu thân là muội khổng.....

Nhớ tới biểu cảm dịu dàng mỗi lần Cố Sanh Tiêu nhắc tới nha đầu kia, Tá Thượng Thần bất giác bật cười lắc lắc đầu: "Nữ nhân, người thật đúng là một con nhím nhỏ, cả người mang theo gai nhọn làm người ta không thể tới gần, ta cũng không phải người xấu gì, người không cần phòng bị ta như vậy."

Cố Nhược Vân cao thấp quét mắt nhìn Tá Thượng Thần, trong mắt mang theo cổ quái: "Phải không? Ta đây thế nào ở trên người người nhìn thấy bốn chữ ta là người xấu?" (L: trung quốc là 4 chữ nha)

Tá Thượng Thần lập tức không nói được lời nào, đến cùng bản thân có chỗ nào thoát nhìn giống người xấu?

Hai người không coi ai ra gì trao đổi làm cho Lãnh Ngôn Phong tức giận, nhưng mà cho dù hấn tức giận, khuôn mặt anh tuấn vẫn chỉ là lạnh lung quen thuộc.

"Tá Thượng Thần, Cố Nhược Vân luôn luôn ái mộ ta, đây là việc mọi người đều biết, ta đây liền như mong muốn của nàng, cho nàng một danh phận và một đêm ân sủng, coi như là không làm thất vọng nàng, người không cần đến làm rồi."

Tươi cười của Tá Thượng Thần từng chút biến mất, trong mắt lộ ra trào phúng, muội muội bảo bối của Cố Sanh Tiêu, cũng chỉ xứng một cái danh phận Thái Tử phi? Chỉ cần nàng muốn, nam nhân kia chắc chắn sẽ vì nàng đánh hạ toàn bộ thế giới làm lễ vật đưa cho nàng.

Lãnh Ngôn Phong này nhiều lắm cũng chỉ là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, cũng quá để mắt bản thân..... (L: a này nói chuẩn nè)

Dù sao thân phận chân chính của Cố Sanh Tiêu, ở trong Luyện Khí Tông cũng chỉ có Thi Vân và mấy trưởng lão trung tâm biết, Lãnh Ngôn Phong là tuyệt sẽ không biết được tất cả những thứ này, nếu không, quả quyết sẽ không nói ra lời nói như thế.....

Lời tác giả: Đừng trách tiểu Dạ không có giết Thi Vân a a a, hiện tại hẳn mất trí nhớ, giống như đứa nhỏ cái gì cũng đều không hiểu, thật giống như trẻ con chơi ở bên ngoài, mẹ ở nhà gọi hẳn, hẳn liền để xuống tất cả mọi chuyện mà trở về nhà, hiện tại tiểu Dạ chính là loại trạng thái này, với hẳn mà nói lời nói của Cố Nhược Vân chính là thánh chỉ, Cố Nhược Vân gọi hẳn liền chuyện gì đều ném đến sau đầu chỉ nghe được lời nói của Cố Nhược Vân ---

Huống chi, Thi Vân không thể chết được, vì về sau nàng có thể chết thảm một chút, hiện tại không thể chết được.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Mệnh Khởi Đông Phương (Một)

Edit: kaylee

"Hơn nữa..."

Giọng nói của Lãnh Ngôn Phong dừng một chút, đôi mắt vốn là lạnh lùng càng thêm lạnh như băng: "Ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục Thi Vân sư muội!"

"Ha ha!"

Tá Thượng Thần điên cuồng cười hai tiếng, đôi mắt phượng hơi hơi nghiêng về phía trước, trong đôi mắt hội tụ tràn đầy ý cười trào phúng.

"Người duy hộ Thi Vân sư muội của người, đó là vấn đề của người, không có quan hệ gì với ta, nhưng mà, nha đầu kia người không thể đụng vào! Nếu không đừng trách ta không nhắc nhở người một câu, nếu người đụng nàng, có một người tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Cố Nhược Vân ngẩn người, có chút không rõ nhìn Tá Thượng Thần, hẳn nói lời này là có ý tứ gì?

"Hừ!"

Nghe vậy, Lãnh Ngôn Phong hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, chính là khuôn mặt lạnh lùng kia vô cùng khó coi.

"Tá Thượng Thần, chuyện của Thanh Long Quốc chúng ta, không cần người tới xen vào việc của người khác! Hơn nữa, Thanh Long Quốc chúng ta và Chu Tước quốc cũng không thân cận, người tùy ý tới chơi không biết lại là có chuyện gì?"

Tá Thượng Thần bĩu môi, hắn cũng không thể nói bản thân tới nơi này hoàn toàn là xuất phát từ tò mò đối với muội muội bảo bối của Cố Sanh Tiêu đi? Nếu không, để cho tên kia biết bản thân vụng trộm chạy tới nơi này, phỏng chừng trực tiếp sẽ làm thịt hắn.

Nghĩ đến đây, hắn nhẹ nhàng nheo lại con ngươi, quyến rũ nở nụ cười.

"Thái Tử điện hạ xin yên tâm đi, thêm một đoạn thời gian bốn hoàng tử thì sẽ đi báỉ phỏng hoàng đế bệ hạ của Thanh Long Quốc."

Giờ khắc này, trên người của Lãnh Ngôn Phong tản mát ra vô tận hàn khí, cặp mắt kia giống như hàn băng dừng ở phía trên khuôn mặt yêu nghiệt của Tá Thượng Thần, mặt không biểu cảm nói: "Vậy bản Thái Tử liền ở trong hoàng cung xin đợi đại giá!"

Nói xong lời này, hắn liếc nhìn Cố Nhược Vân lần sau cùng, giọng nói vẫn là lạnh lùng trước sau như một.

"Cố Nhược Vân, nam nhân kia là người Thi Vân sư muội nhìn trúng, nữ tử tốt đẹp như nàng, thế gian không người có thể tranh chấp cùng, trở thành phi của ta, là lựa chọn duy nhất của người, chính người suy nghĩ cho thật rõ ràng, bản Thái Tử chờ đáp án của người."

Dứt lời, lại không tiếp tục nói thêm gì, hắn phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại một bóng lưng lạnh như băng.

"Chậc chậc, Tiểu Vân Nhi, không nghĩ tới ánh mắt của người kém như vậy, loại nam nhân không phẩm hạnh không dung mạo giống như Lãnh

Ngôn Phong này người cũng để ý?" Tá Thượng Thần dương môi nở nụ cười, có chút quên Cố Nhược Vân mới là lần đầu tiên gặp hẳn thôi.

Cho nên, sau khi nghe thấy ba chữ Tiểu Vân Nhi kia, nàng không khỏi sợ run cả người, cả người lạnh lẽo.

"Ta quen biết người sao?"

Nàng có chút không nói gì sờ sờ mũi, hỏi.

"Trước kia không biết, nhưng mà từ nay về sau đã quen biết," Tá Thượng Thần khuynh thành cười, di chuyển mắt xinh đẹp: "Nhưng, bốn hoàng tử đã sớm nghe nói qua tên của người."

Ngụ ý, hẳn đã sớm từ chỗ Cố Sanh Tiêu nghe nói qua sự tồn tại của nàng.

Nhưng mà, Cố Nhược Vân lại hiểu lầm ý tứ của hẳn.

"Hả?" Cố Nhược Vân khóe môi khẽ nhếch, không cho là đúng nói: "Thì ra ta thật sự là thanh danh lan xa, tên phế sài này đều đã lan truyền đến Chu Tước quốc."

Lập tức, khóe mắt của Tá Thượng Thần bất giác hung hăng co rút, ha ha cười hai tiếng: "Trước kia người quả thật là phế vật, chỉ sợ hôm nay sau khi người chiến một trận với tiểu tử kia, sẽ không có người ở xưng hô người như vậy nữa, tuy rằng thiên phú của người còn không tính là thiên tài gì, nhưng đối người bình thường mà nói, coi như có thể."

"Phế vật thì như thế nào, thiên tài lại như thế nào? Mặc kệ thế nhân nghị luận ta như thế nào, đều không có quan hệ gì với ta, ta không cần chứng minh vì bản thân."

Giọng nói của thiếu nữ lộ ra một loại tang thương nhìn thấu thể tục, làm cho Tá Thượng Thần bất giác kinh ngạc há miệng thờ đốc, đột nhiên, hần nhớ tới tin tức Thanh Y tra được, mắt phượng nháy mắt lạnh một chút.

Hần không nghĩ tới, ở sau khi Sanh Tiêu rời đi Cố gia, tiểu nha đầu này vậy mà kém chút nữa đã chết một lần, mà sau khi trải qua chuyện như vậy, muốn không trưởng thành cũng khó.....

Đáng tiếc, Sanh Tiêu hiện đang bế quan tu luyện, không cách nào truyền tin tức cho hần, nếu không dựa theo tính cách của hần, sẽ lập tức trở về diệt Cố gia.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Mệnh Khởi Đông Phương (Hai)

Edit: kaylee

"Nói, có phải hiện tại người nên rời đi hay không?" Cố Nhược Vân khẽ nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Tá Thượng Thần: "Hay là cần ta tiễn khách?"

Ánh mắt của Tá Thượng Thần có chút ai oán nói: "Tiểu gia hỏa, tốt xấu gì ta cũng giúp người, người cứ như vậy đối đãi với người trợ giúp người sao?"

"Vậy người muốn như thế nào?"

"À," Tá Thượng Thần ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm, thân mình lười nhác tựa vào phía trên ghế, hãnh nể đi một cái mị nhãn với Cố Nhược Vân, cười cực kỳ mị hoặc: "Ta cũng không muốn thế nào, nể tình vừa rồi ta giúp người, tới ôm ta một cái, thế nào?"

"Được."

Cố Nhược Vân nở nụ cười, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy ý cười.

Rồi sau đó, lập tức lại cất giọng, nói: "Triệu chương quý, ông qua ôm hẳn một cái."

Trong phút chốc Tá Thượng Thần sắc mặt đen xuống, chẳng lẽ nha đầu kia không biết bản thân có khiết phích (tính thích sạch sẽ)? Bình thường

hắn là tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào đến gần bản thân, cho dù là những thị nữ bên cạnh, đương nhiên, tiểu tử Cố Sanh Tiêu kia là ngoại lệ, mà câu nói kia của bản thân cũng chỉ là một câu nói đùa mà thôi, không nghĩ tới nàng vậy mà tưởng thật, còn để cho một lão nhân đến ôm hắn.... ..

Mắt thấy Triệu chương quỹ đi tới phía bản thân, Tá Thượng Thần ghé tởm thiếu chút nữa thì cả người nổi da gà, nhất là nụ cười giống như cúc hoa trên mặt kia, rơi vào trong mắt hắn thấy vô cùng tà ác giống như là đại hôi lang (sói xám) nhìn thấy tiểu bạch thỏ (thỏ trắng).

"Ba ba ba!"

Đúng lúc này, những tuyệt sắc thị nữ đồng loạt rút ra trường kiếm trong tay, nháy mắt chỉ về phía Triệu chương quỹ đang đi tới chỗ Tá Thượng Thần, trong mắt lạnh lẽo sắc bén như kiếm, giống như có thể trong chớp mắt giết người.....

Triệu chương quỹ chân chờ quay đầu nhìn Cố Nhược Vân, mà lúc này, tươi cười trên mặt Cố Nhược Vân càng sâu.

"Tứ hoàng tử điện hạ, không phải người muốn ôm ấp sao? Ta muốn cho người, người đây lại là thái độ gì?"

Tá Thượng Thần lay động quạt lông, cười nói: "Tiểu gia hỏa, lần này tính là ta bại bởi người, nhưng mà, ta không nghĩ tới, người và Đông Phương thế gia còn có liên hệ, theo ta được biết, Bách Thảo Đường này giống như là thuộc về Đông Phương Thiếu Trạch, mà trước đó không lâu, Đông Phương Thiếu Trạch giống như đưa Bách Thảo Đường cho người khác, hiện giờ xem ra, người kia chính là người!"

Hắn không có xem nhẹ, chương quỹ của Bách Thảo Đường là nghe theo mệnh lệnh của Cố Nhược Vân.

Xem ra lời đồn đãi cũng có rất nhiều chỗ không thật, Cố Nhược Vân cũng không phải là dựa vào vận may có được thương hại của Triệu chương quý mà gia nhập Bách Thảo Đường, mà là, Bách Thảo Đường này chính là của nàng!

Nghĩ đến đây, Tá Thượng Thần hơi hơi nheo lại con ngươi, dương môi nở nụ cười: "Trên người của người có rất nhiều bí mật, thực làm cho ta muốn khám phá tốt từng chút một."

"Vậy người nhất định thất vọng rồi," Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Triệu chương quý, tiền khách."

Nghe được Cố Nhược Vân hạ lệnh đuổi khách, Tá Thượng Thần lộ ra tươi cười lười nhác: "Tiểu Vân Nhi, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ khám phá ra toàn bộ bí mật của người."

Rồi sau đó, hắn nói với thị nữ bên cạnh: "Chúng ta đi thôi."

"Vâng, chủ thượng."

Bọn thị nữ ôm kiếm cung quyền, chột nâng lên nhuyễn kiệu kia, quay đầu đi đến ngoài cửa.

Ở trong nháy mắt chuyển phương hướng kia, tươi cười lười nhác ở khóe miệng Tá Thượng Thần chậm rãi biến mất, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, lâm vào trầm tư.

Mệnh khởi Đông phương? Chẳng lẽ người thay đổi vận mệnh của hắn, thật sự sẽ ở phía Đông Phương? Nhưng sự phụ đức cao vọng trọng, lại như thế nào lừa hắn?

Nghĩ đến điều này, trên mặt Tá Thượng Thần mang theo một chút cười khổ.... ....

"Người có thể thay đổi vận mệnh của ta, cùng vị tuyệt thế thiên tài sư phụ quan trắc kia đều ở Đông Phương, chính là Thanh Long Quốc này to lớn như thế, không biết ai mới là người ta muốn tìm.... .."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Mệnh Khởi Đông Phương (Ba)

Lúc này, trong tòa nhà của Luyện Khí Tông, Hồn Phi sắc mặt xanh mét cực kỳ khó coi, mà Thi Vân ngồi ở một bên có chút không yên lòng, đôi mi thanh tú gắt gao nhíu lại, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tiểu thư, người yên tâm, ta nhất định sẽ bắt được Cố Nhược Vân, hơn nữa sẽ hiến nàng tinh thần lực cho tiểu thư!" Lão gắt gao nắm nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không giết tiểu súc sinh kia, trong lòng ta không thoải mái!"

Thi Vân hai mắt tối lại, nàng chậm rãi buông chén trà trong tay, nói: "Hồn Phi, người trước đừng xằng bậy, vạn nhất Tam Đại Chế Tài biết, sẽ liên lụy đến toàn bộ Luyện Khí Tông."

"Tiểu thư, chúng ta đây nên làm như thế nào? Chẳng lẽ để cho nàng tiếp tục ung dung tự tại?"

"Không!" Thi Vân lắc lắc đầu, một chút tàn nhẫn chợt lóe lên trong mắt, tiện đà nhẹ nở nụ cười: "Giết nàng không phải là không có biện pháp, dù sao Tam Đại Chế Tài quy định là không cho phép ra tay đối với kẻ yếu thực lực thấp kém, chỉ khi nào đột phá cấp bậc Võ Tướng, mới không ở trong phạm vi này, chính là chờ nàng đột phá đến Võ Tướng, ít nhất cũng cần mười mấy năm, ta chờ không nổi....."

"Hơn nữa..... Ta không muốn để cho Cố Nhược Vân chết!" Thi Vân tươi cười lộ ra âm ngoan: "Ta muốn hấp thu toàn bộ tinh thần lực của nàng, sau

đó phể đi tứ chi (hai tay, hai chân) của nàng, lại tra tấn nàng cả đời một đời! Lúc trước nàng lựa chọn dùng ngôn ngữ mê hoặc Thiên Bắc Dạ, còn làm Thiên Bắc Dạ ý lại nàng như thế, vậy nàng..... Phải vì thế mà giao ra cả đời của bản thân!"

Nhìn Thi Vân hiện tại, Hồn Phi trái tim run lên một cái.

Đừng nhìn Thi Vân tiểu thư trước mặt người khác nhu hòa như gió, kỳ thực, không ai hiểu rõ bản tính dưới mặt nạ của nữ tử này hơn lão!

Lúc trước, vì để mình đạt được cao nhất địa vị ở Luyện Khí Tông, nàng không tiếc dùng độc thủ mưu hại tỷ tỷ song sinh của mình, nữ tử lớn lên có khuôn mặt giống nàng, lại chân chính thiện lương mà thiên phú dị bẩm.....

Tuy rằng tất cả những thứ này, đều là ở dưới sự phối hợp của bản thân.

Nhưng nàng đã ngay cả tỷ tỷ song sinh của mình đều hại, vậy còn có chuyện gì là nàng làm không được?

"Tiểu thư, vậy bây giờ ngươi có biện pháp tốt gì sao?" Hồn Phi cau mày: "Có biện pháp nào, có thể tránh né cơ sở ngầm của Tam Đại Chế Tài ở đại lục, bắt tri bất giác bắt đi Cố Nhược Vân?"

Thi Vân cười lạnh nói: "Vì sao muốn tránh đi cơ sở ngầm của bọn họ? Lãnh Ngôn Phong là người của Luyện Khí Tông ta, nếu hắn cưới Cố Nhược Vân, Cố Nhược Vân sẽ thuộc về Luyện Khí Tông, chúng ta muốn giết muốn chém, người của Tam Đại Chế Tài còn quản được sao? Ta đã âm thầm để lộ ra suy nghĩ muốn cho Cố Nhược Vân rời đi Thiên Bắc Dạ, Lãnh Ngôn Phong là người thông minh như vậy, lại si mê ta như thế, tất nhiên sẽ vì ta vượt lửa qua sông! Có một người như vậy vì sao không lợi dụng cho tốt một chút? Nếu thành công, Cố Nhược Vân còn phải cảm tạ ta, nếu không bằng vào thiên phú và tư chất của nàng, cả đời đều không đủ tư cách gả cho Lãnh Ngôn Phong!"

Chẳng sợ Lãnh Ngôn Phong không phải người Luyện Khí Tông này, nữ nhân kia cũng không đủ tư cách trở thành thê tử của hắn! Dù sao hắn còn có cái danh là Thái Tử của một quốc gia.

Hồn Phi kinh ngạc há miệng thở dốc, lão luôn luôn cho rằng bản thân đã đủ ngoan độc, nhưng mà, Thi Vân tiểu thư rõ ràng còn ác độc hơn lão! Vì đạt được mục đích, hoàn toàn có thể không từ thủ đoạn!

Ngay lúc Thi Vân nghĩ như thế nào đối phó Cố Nhược Vân, hoàng thành Thanh Long Quốc lại đưa tới một trận phong ba.

Nguyên nhân là, La Tướng Quân là phụ thân hộ nữ (che chở nữ nhi) nhất trong toàn bộ Thanh Long Quốc, cho nên, sau khi nghe nói La Âm bị Lăng Nghị bắt đi uy hiếp, lập tức giận tím mặt, chậm rãi mang theo một đám người bắt Lăng Hi tàn tật trở về, thuận tiện làm hồng linh đường bố trí tốt vì Lăng Nghị.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Mệnh Khởi Đông Phương (Bốn)

Nữ quyền Lăng gia kêu cha gọi mẹ, Lăng gia ban đầu vô cùng rục rờ trong một đêm lại trở nên thê thảm như thế, thật làm cho người ta cảm thán.

"Quý Phi nương nương! Nhanh, chúng ta nhanh đi tìm Quý Phi nương nương!"

Nói lời này, là thân đệ đệ của Lăng Nghị, cũng đó là nhị thúc công Lăng Nhất Huy của Lăng Hi, hiện giờ Lăng Nghị đã chết, toàn bộ Lăng gia chính là lão đương gia tác chủ, chính là ngay tại lúc lão muốn đi tìm Quý Phi nương nương trợ giúp, một nữ tử áo xanh cầm trong tay lệnh bài xuất hiện tại Lăng gia.

"Chủ thượng nhà chúng ta có lệnh, việc hôm nay của Lăng gia cứ như vậy từ bỏ, không được tìm Cố Nhược Vân và La gia gây phiền toái, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Sau khi nhìn thấy lệnh bài trong tay nữ tử áo xanh, Lăng Nhất Huy không nói lên lời.....

Thật sự là lão bị dọa đến đầu óc choáng váng!

Trời ạ, lệnh truy sát của Huyền Âm Điện? Chẳng lẽ nữ tử áo xanh này là người Huyền Âm Điện?

Ở trong đại lục người có thể không biết tên của bốn quốc gia, cũng có thể không rõ ràng tông chủ Luyện Khí Tông họ gì, nhưng không ai sẽ không biết Huyền Âm Điện.

Thực lực của Huyền Âm Điện này có lẽ không cường thịnh bằng Luyện Khí Tông, nhưng vì Huyền Âm Điện là nơi thừa thải sát thủ, hơn nữa bên ngoài tiếp nhận ám sát, bởi vậy làm nhiều người biết.

Nhất là, trước khi giết người thì người của Huyền Âm Điện, đều sẽ phát một cái lệnh truy sát, mà nếu bọn họ muốn đuổi giết, sẽ không có giết không được, càng quan trọng hơn là, cho đến nay, vẫn không có người biết Huyền Âm Điện ở chỗ nào.

Vì vậy người đại lục khi nhắc tới Huyền Âm Điện đều là lo lắng đề phòng.

Lão không nghĩ tới, La gia vậy mà sẽ quen biết người của Huyền Âm Điện.

Đúng vậy, ở trong lòng Lăng Nhất Huy, LL gia dám can đảm mình mục trường đảm (trắng trợn) đến Lăng gia bắt người, hoàn toàn là có hậu trường Huyền Âm Điện này! Về phần Cố Nhược Vân, hoàn toàn bị lão bỏ qua.....

Một tiểu nha đầu còn chưa có phát dục hoàn toàn, làm sao có thể quen biết chủ thượng của Huyền Âm Điện? Căn bản không có khả năng!!

"Nhị thúc công, người không thể nghe nàng!" Dung nhan xinh đẹp của Lăng Ngọc mạnh mẽ biến đổi, hai mắt màu đỏ nói: "Người phải đi tìm cô cô báo thù rửa hận vì gia gia và ca ca!"

Thanh Y lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc, một cái liếc mắt kia giống như một thanh lợi kiếm xuyên thấu lòng người, làm cho trái tim của Lăng Ngọc run rẩy, cũng không dám tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa.

"Vị cô nương này, người yên tâm," Lăng Nhất Huy khẽ đảo mắt, nịnh nọt nói: "Đại ca của ta chết không có quan hệ với bọn họ, là hãn gieo gió gặt bão thôi, ta tuyệt đối sẽ không ghi hận bọn hãn!"

"Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ta sẽ trở về bầm báo chủ thượng."

Nữ tử áo xanh nâng kiếm trong tay, lạnh lùng nói: "Cáo từ!"

Nói xong, không cho Lăng Nhất Huy cơ hội phản ứng liền xoay người rời đi, nhìn bóng dáng rời đi của nàng, Lăng Nhất Huy trên người không tự chủ được toát ra một tầng mồ hôi lạnh.....

Giống như không nghĩ tới lựa chọn của Lăng Nhất Huy, trên mặt Lăng Ngọc mang theo tuyệt vọng.....

Không!

Nàng tuyệt đối không thể để cho Cố Nhược Vân và La gia tiếp tục ung dung tự tại! Nếu nhị thúc công không đồng ý ra mặt vì gia gia, vậy nàng sẽ tự mình tiến cung đi gặp mặt nương nương, nếu không, nương nương ở tại thâm cung đại viện, căn bản không cách nào phát hiện ra tình huống bên ngoài.....

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng xẹt qua một chút tàn nhẫn.

Cố Nhược Vân, La Âm, các người chờ! Lăng Ngọc ta tuyệt đối sẽ không để cho các người tiêu diêu tự tại! Nợ máu trả bằng máu chính là việc thiên kinh địa nghĩa! Các người phải đi địa ngục sám hối!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thu Phục Quỷ Y (Một)

Edit: kaylee

"Tụ Khí cấp bảy."

Hô.

Trong sân, Cố Nhược Vân phun ra một ngụm trọc khí, mở ra đôi mắt, đúng lúc này, tiếng nói của Dư lão từ phía trước truyền đến: "Đại tiểu thư, ngoài cửa có người tìm ngài."

"Tìm ta?" Cố Nhược Vân khẽ nhíu mày: "Ai?"

"Hắn nói bản thân họ Liễu, lúc trước từng bán tổ trạch cho đại tiểu thư."

Nghe nói như thế, Cố Nhược Vân lập tức đứng lên, trên khuôn mặt thanh tú treo lên một chút ý cười: "Xem ra Quỷ Y đã đến đây, Dư lão, đi, mang ta đi gặp hắn."

Nói thật, đối với y thuật của Quỷ Y này, Cố Nhược Vân thật cảm thấy hứng thú, nếu có thể thu hắn vào môn hạ, Ma tông sẽ không buồn rầu lo lắng về phương pháp kiếm tiền.

Nếu Quỷ Y biết được suy nghĩ trong lòng Cố Nhược Vân, phỏng chừng sẽ lập tức đi lại giết nàng, muốn hắn đường đường Quỷ Y làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, vậy mà sẽ trở thành một công cụ kiếm tiền?

Đây quả thực chính là đang vũ nhục nhân cách của hân!

Ngoài cửa, Liễu tiên sinh đã đang sốt ruột chờ đợi, sau khi thấy Cố Nhược Vân nghênh bước mà đến, ánh mắt lập tức sáng ngời, cung kính tiến lên nói: "Cố cô nương, Quý Y đã đến đây, chính là nàng nguyện ý để cho cô nương xem quá trình cứu người hay không, ta không làm chủ được."

"Yên tâm đi, cho dù nàng không để ta đến gần, ta cũng không trách người, hiện tại chúng ta đi thôi."

Cố Nhược Vân cười cười, nói.

Nhưng mà, sau khi Dư lão nghe lời nói của hai người, vội vàng mở miệng: "Người muốn đi gặp Quý Y? Vậy ta và người cùng đi, ta nghe nói Quý Y làm việc quái đản, tính cách cổ quái, am hiểu cứu người đồng dạng cũng am hiểu dùng độc, một mình người không quá an toàn." Cố Nhược Vân phát tay: "Dư lão ông không cần lo lắng, ta có chừng mực, Liễu tiên sinh, làm phiền người, mang ta đi một chuyến đi."

"Được, Cố cô nương mời đi theo ta."

Liễu tiên sinh cung kính làm động tác mời.....

.....

Liễu gia.

Trong chính sảnh, một nữ tử nhẹ phẩm nước trà, động tác chậm rì rì, cực kì tao nhã.

Một thân hồng y yêu mị đến cực điểm, dáng người xinh đẹp làm cho bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng không tự chủ được huyết mạch bành trướng, nhưng mà, chờ sau khi nhìn thấy khuôn mặt kia, huyết mạch bành trướng nháy mắt liền đọng lại.....

Nói như thế nào đây? Mặt của nữ tử cũng không tính là rất xấu, chỉ là một nửa bên mặt có vô số vết sẹo, thậm chí có thể nhìn thấy thịt, những vết sẹo kéo thẳng từ dưới cằm lên tới khóe mắt, phá hủy vẻ đẹp của nữ tử.

Nghe được phía trước có tiếng bước chân, nữ tử khẽ nhíu mày liễu, nàng nâng cằm lên nhìn qua, sau khi nhìn thấy Liễu tiên sinh khoan thai đến chậm, giọng nói rõ ràng mang theo không kiên nhẫn, nhưng mà, cho dù giọng nói của nàng có bao nhiêu không kiên nhẫn vẫn là che giấu không được kiêu mị trời sinh.

"Người này tốc độ đến thật đúng là đủ chậm, Quý Y ta muốn cứu người chính là có lòng tốt, người vậy mà còn để cho ta ở chỗ này chờ người?"

Liễu tiên sinh lau lau mồ hôi lạnh, nịnh nọt cười nói: "Quý Y đại nhân, xin thứ cho tại hạ đến chậm, đúng rồi, ta giới thiệu cho đại nhân ngài một người, vị này là Cố Nhược Vân của Bách Thảo Đường, bởi vì kính ngưỡng y thuật của đại nhân, muốn đến xem một chút."

Quý Y giương mắt đảo qua dung nhan thanh tú của Cố Nhược Vân, trên môi đỏ tươi lộ một nụ cười trào phúng: "Ta đường đường Quý Y chữa trị cho người bất luận kẻ nào đều không thể đến gần! Huống chi người muốn lén học nghệ, tiểu nha đầu, nể tình người tuổi không lớn ta sẽ tha cho người một mạng, người mau mau rời đi đi! Bằng tư chất của người còn chưa đủ tư cách trở thành đồ đệ của ta."

Tuy rằng thực lực của Quý Y không phải rất mạnh, nhưng mà, nàng y thuật cao minh, cho dù là người sắp chết cũng có thể kéo trở về từ Diêm vương điện, cho nên, thế lực giống như Đông Phương thế gia và Luyện Khí Tông cũng cần cho nàng vài phần mặt mũi.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thu Phục Quỷ Y (Hai)

Edit: kaylee

Dù sao thì ai không có lúc bệnh bộc phát nặng?

Nhưng Quỷ Y này làm việc quái đản, không thu đồ đệ, lúc chữa trị cho người càng không thích có người xem, nếu chọc giận nàng, mặc kệ ra giá tiền cao bao nhiêu nàng cũng không chữa! Càng là không gia nhập thế lực gì.

Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Thì ra đường đường Quỷ Y cũng chỉ là người biết một chút lông gà vỏ tỏi, ta vốn còn tưởng rằng có bao nhiêu bản lĩnh, không nghĩ tới chỉ là thể nhân khoác lác quá lợi hại, cho dù người muốn nhận ta làm đồ đệ, ta cũng sẽ không nguyện ý."

"Phanh!"

Quỷ Y đột nhiên vỗ bàn đứng lên, vết sẹo trên mặt vằn vẹo vào nhau, dữ tợn khủng bố: "Con nhóc, người thật to gan! Cũng dám trào phúng y thuật của ta? Lúc Quỷ Y ta công thành danh toại, người còn không biết đang làm gì!"

"Hả? Phải không?" Cố Nhược Vân nhíu mày cười nói: "Người đã lợi hại như vậy, vì sao ngay cả vết sẹo trên mặt người cũng chữa không được?"

Vết sẹo trên mặt Quý Y, là đau nhức trong cuộc đời nàng, hiện giờ nghĩ đến vẫn không ngừng lo lắng như cũ, nhưng khi đó y thuật của nàng còn yếu kém, có thể chữa hết nọc độc cảm nhiễm trên miệng vết thương, nhưng không cách nào khôi phục dung mạo ban đầu, hiện giờ ngay cả y thuật tinh tiến không ít, cũng đã trôi qua lâu như vậy, miệng vết thương đều biến chất, nàng kia còn có thể tiêu trừ được?

Cho nên, khi miệng vết thương bị Cố Nhược Vân nhắc lại, khuôn mặt nháy mắt trở nên xanh mét, sát ý chột tán phát ra, khuếch tán ở trong toàn bộ đại sảnh.

Liễu tiên sinh nóng nảy: "Cố cô nương, người đừng lại đắc tội Quý Y đại nhân, nếu nói thêm gì nữa, bệnh của nàng dâu ta đây sẽ ngâm nước nóng (bị nhỡ, ý chỉ không được chữa trị)."

Hắn hồi hận, thật sự hồi hận.

Sớm biết rằng Cố Nhược Vân sẽ nói loại lời này, thì không nên mang nàng đến, theo tính tình của Quý Y đại nhân, nếu chọc giận nàng, cho dù nàng không giết người, cũng sẽ không thể lại chữa bệnh....."Người không cần lo lắng, cho dù Quý Y không chữa bệnh cho phu nhân của người, ta cũng sẽ trả lại người một phu nhân khỏe mạnh," Cố Nhược Vân cười cười: "Huống chi, ta xem Quý Y này cũng không có bản lĩnh gì, nếu không ngay cả vết thương trên mặt bản thân đều trị không hết."

"Ha ha ha!"

Quý Y điên cuồng cười, nàng cắn chặt hàm răng, tức giận và sát ý tràn ngập ở trong đôi mắt đẹp kia.

"Tiểu nha đầu thật sự là khẩu khí lớn, lần đầu tiên ta nhìn thấy con nhóc càn rỡ như vậy! Vết thương trên mặt ta ta quả thật trị không hết, đó là bởi vì thời gian quá lâu, mà ngay cả ta đều trị không hết, mảnh đại lục này, không ai lại có thể trị hết."

"Phải không? Nếu, ta có thể trị hết thì sao?"

Tiếng nói lạnh nhạt của thiếu nữ làm cho Quý Y sợ run một cái, tiện đà ha ha phá lên cười: "Tiểu nha đầu, người quá cuồng vọng, ta đã nói, vết thương ngay cả bản thân ta đều trị không hết, sẽ không lại có người có thể trị hết!"

Khóe môi Quý Y mang theo một nụ cười trào phúng, ánh mắt chằm chọc đảo qua khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, nàng cũng không biết là trên đời này có ai có y thuật có thể siêu việt hơn nàng, con nhóc chưa dứt sữa trước mắt này càng là không có khả năng!

Nhìn thấy Quý Y mắc câu, Cố Nhược Vân ý cười càng sâu: "Nếu ta có thể trị hết cho người, người có thể cho ta cái gì?"

"Hừ!" Quý Y hừ hừ: "Nếu người chữa khỏi cho ta, ta sẽ nói cho khắp đại lục Quý Y ta không bằng người."

Cố Nhược Vân mỉm cười nâng lên ngón trỏ khẽ lắc một cái ở trước mặt Quý Y, lắc đầu nói: "Không, ta không cần người nói những lời này, người vẫn là đệ nhất đại lục, nhưng mà, ta muốn từ đây về sau người chỉ nghe mệnh lệnh của một mình ta, hiến cuộc đời của người cho ta, vĩnh viễn không được rời bỏ phản bội! Nếu người dám thề, ta dám chứng minh với người."

Quý Y giật mình, cho tới bây giờ nàng đều hưởng tới tự do, luôn cự tuyệt lời mời của tất cả môn phái, hiện giờ tiểu nha đầu này muốn làm cho nàng nguyện trung thành?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Thu Phục Quý Y (Bốn)

Edit: kaylee

Hận, nàng như thế nào có thể không hận? Đôi cầu nam nữ kia một người lời thề son sắt đối với bản thân mình, một người là tiểu sư muội ý lại bản thân, cuối cùng liên hợp lại phản bội nàng, chỉ vì một cái y học bảo điển, lại còn làm cho nàng không cách nào trở về Y Môn.

Cười cười, Quý Y nước mắt chảy xuống.

Nhiều năm như vậy nàng chỉ lo thân mình, không gia nhập bất kỳ môn phái nào, một là vì hướng tới tự do, hai chính là vì Y Môn là gốc rễ của nàng, thế nhưng bị hủy dung mạo, đệ tử Y Môn không có khả năng lại nhận ra nàng là truyền nhân y bát năm đó sư phụ đặc ý nhất.....

Huống chi, hiện giờ Y Môn là thiên hạ của đôi cầu nam nữ kia, nàng trở về chính là muốn chết!

"Nha đầu, ta tuân thủ hứa hẹn," Quý Y lau nước mắt trên mặt, trên khuôn mặt quấy rối động lòng người kia mang theo kiên định: "Nhưng mà, ta nguyện ý làm việc cho người, cũng không muốn gia nhập thế lực của người, lúc trước sư phụ giao môn phái cho ta, ta thế nhưng không có thay ông bảo quản tốt, cho nên ngày sau có cơ hội ta phải đi về sư môn, dù sao, đó là tha thiết hi vọng sư phụ đối với ta, ta không muốn lão nhân gia ông chết không nhắm mắt!"

Cố Nhược Vân cười cười, nàng không nghĩ tới Quý Y là người trọng tình trọng nghĩa như vậy, mà người như vậy, mới là người nàng cần.

"Người nguyện ý ở bên người ta, cũng không tính vi phạm lời thề."

Quý Y trong lòng có chút cảm kích, nếu Cố Nhược Vân mạnh mẽ bắt nàng gia nhập thế lực, nàng cũng không có cách nào, cho dù ngày sau vi phạm lời thề, cũng cần phải trở về sư môn! Nhưng mà nàng (CNV) không có làm như vậy.... ..

Điều này cũng làm cho bất mãn trong lòng Quý Y đối với Cố Nhược Vân biến mất.

"Nha đầu, vậy viên Mỹ Dung Hoán Phu đan là người luyện chế sao?"

Quý Y một mặt chờ mong nhìn Cố Nhược Vân.

"Này.... .." Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Mỹ Dung Hoán Phu đan chính là một trong ba phương đan (nguyên liệu, cách thức luyện đan) trong tầng thứ nhất của Thượng Cổ Thần Tháp, nàng nghĩ đến lời đồn về Quý Y trên đại lục, đã sớm chuẩn bị tốt đan dược này.

Cũng may, Quý Y cuối cùng vẫn là gia nhập dưới trướng của nàng.

"Nha đầu, thật là người luyện chế?" Quý Y hai mắt sáng lên: "Nếu ta không đoán sai, đó là đan dược trong truyền thuyết? Tuy rằng đan dược này đối với tu luyện giả không có chỗ dùng gì, nhưng nữ tử trên đời vẫn là thích làm đẹp, nếu có thể lấy đan dược kia đến bán đấu giá, khẳng định có một khoản thu vào không nhỏ."

Bán đấu giá?

Cố Nhược Vân trong lòng vừa động, nàng thế nào không nghĩ đến điểm này? Nhất là, gần đây nàng có vẻ có chút thiếu tiền.... ..

Đừng nhìn Bách Thảo Đường vào số không ít, nhưng mà bồi dưỡng nhân tài cần tiêu phí càng nhiều, cho nên, nàng cần càng nhiều tiền hơn.

"Đáng tiếc," Quỷ Y lắc lắc đầu, tiếc hận nói: "Loại đan dược thần kỳ này, có thể luyện chế ra một viên đã xem như may mắn, dù sao đã vạn vạn năm, không có người có thể luyện chế ra những thứ này."

Nhìn khuôn mặt thờ dài của Quỷ Y, Cố Nhược Vân không nói gì, hai mắt suy nghĩ sâu xa.

Nhưng mà giống như nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Liễu tiên sinh đang đại ra ở một bên, lạnh lùng nói: "Nhớ kỹ, chuyện hôm nay không cho phép truyền ra, nếu không tính mạng của phu nhân người khó giữ được! Ta có thể cứu nàng, cũng có thể trong bất tri bất giác giết nàng! Nếu người tiết lộ một chữ, cho dù các người chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng trốn không thoát khỏi giết của ta!"

Liễu tiên sinh không khỏi rùng mình một cái, vội vàng nói: "Quỷ Y đại nhân ngài yên tâm, ta nhất định một chữ cũng không nói, tuyệt đối không có người biết tất cả những gì đã phát sinh hôm nay!"

Lúc này Quỷ Y mới vừa lòng gật gật đầu: "Hi vọng người có thể nhớ kỹ hứa hẹn của bản thân, nếu không, ta sẽ làm cho Liễu gia một nhà gà chó không yên! Hôm nay ta còn có việc, ngày mai ta lại đến giúp người trị liệu phu nhân của người."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thu Phục Quỷ Y (Năm)

Edit: kaylee

Đối với lời nói của Quỷ Y, Liễu tiên sinh chút không dám biểu lộ ra bất mãn, chỉ có thể cung kính hồi đáp: "Tất cả đều nghe Quỷ Y đại nhân."

"Nha đầu," Quỷ Y quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, biểu cảm mang theo một chút nịnh nọt: "Cái kia, Mỹ Dung Hoán Phu đan người là thế nào luyện thành? Có thể dạy ta hay không?"

Nếu nói, ngay từ đầu Quỷ Y nguyện ý nghe theo Cố Nhược Vân là vì lời thề, hiện giờ sau khi biết được viên đan dược kia chính là Cố Nhược Vân luyện chế, thái độ hoàn toàn đã xảy ra biến hóa, giọng điệu cũng không dám có một chút vô lễ nào nữa.

Mà Cố Nhược Vân thừa nhận Mỹ Dung Hoán Phu đan xuất phát từ tay bản thân, chính là vì làm cho Quỷ Y cam tâm tình nguyện nghe lệnh!

"Này... Phải hỏi ý kiến của sư phụ ta."

Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, đương nhiên, sư phụ này hoàn toàn là không giống như ý nghĩa bình thường, nhưng mà Quỷ Y không hoài nghi chút nào, lấy số tuổi của Cố Nhược Vân không có sư phụ, làm sao có thể luyện chế ra đan dược trong truyền thuyết?

Mà xem xét theo tuổi, sư phụ của nàng nhất định là lão yêu quái sống rất nhiều năm..... (L: vì đan dược thất truyền đã lâu đó)

"Nếu không, nha đầu người thu ta làm đồ đệ đi, có Quý Y ta làm đồ đệ của người, người cũng có thể thật tự hào." Quý Y ha ha cười, hiển nhiên ở trong mắt nàng, Cố Nhược Vân chính là một khối thịt béo lớn.

Cố Nhược Vân nhìn khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của Quý Y, nhún vai nói: "Y thuật của người không đủ tinh tiến, không cách nào làm đồ đệ của ta."

Nếu lời này nói ra từ trong miệng người khác, Quý Y khẳng định cười nhạt, nhưng nha đầu kia là loại người nào? Nàng chính là thiên tài luyện chế ra đan dược! So sánh với nàng, y thuật của bản thân quả thật quá kém.....

Sau khi nói xong lời này, Cố Nhược Vân liền cáo từ với Liễu tiên sinh: "Chuyện của ta đã hoàn thành, hôm nay thật cảm ơn sự dẫn dắt của người, cáo từ."

Dứt lời liền xoay người đi đến ngoài cửa.

Nhìn đến Cố Nhược Vân sắp đi mất, Quý Y rốt cuộc không thèm quan tâm rụt rè, vội vàng đuổi theo.

"Tiểu sư phụ, đợi ta với, người đợi ta với....." (L: chuyển xưng hôn cung kính hơn)

... ..

Lúc này, hoàng cung đại viện, Lăng Quý Phi lười nhác nằm ở trên ghế quý phi, có chút không chút để ý hỏi cung nữ bên cạnh.

"Hôm nay sau khi bệ hạ hạ triều đi nơi nào?"

Cung nữ cung kính đáp: "Nghe nói hình như là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc tới chơi, bệ hạ đi tiếp đãi hẳn."

"Tứ hoàng tử Chu Tước quốc?" Lãng Quý Phi nương mày, đúng lúc này, một giọng nói truyền vào từ ngoài cửa.

"Quý Phi nương nương, Lãng gia nhị tiểu thư Lãng Ngọc tiến đến cầu kiến."

"Lãng Ngọc nha đầu?" Lãng Quý Phi có chút đau đầu day day huyết thái dương: "Nha đầu thích gây chuyện kia, không ít lần trêu chọc phiền toái cho Lãng gia, không biết hôm nay lại tới vì cái gì? Người tới, tuyên nàng tiến vào."

Tiếng nói vừa dứt, một tiếng khóc cùng với một làn gió thơm từ ngoài điện đánh tới.

Lãng Ngọc bỗng chốc gục ở trong ngực Lãng Quý Phi, thê thê thảm thảm nói: "Cô cô, người phải làm chủ vì gia gia và ca ca!"

"Gia gia và ca ca của người xảy ra chuyện gì?"

Lãng Quý Phi nhíu đôi mi thanh tú, hỏi.

Bởi vì bệ hạ không thích hậu cung phi tử hỏi đến việc bên ngoài, vì vậy sau khi tiến vào hậu cung chẳng khác nào ngăn cách với bên ngoài, càng là không có gì tin tức truyền vào.... ..

Cho nên, Lãng Quý Phi còn không biết Lãng gia.

"Cô cô, gia gia bị Cố Nhược Vân hại chết! Nàng còn làm hại ca ca tàn tật, hơn nữa còn bị La gia mang đi!"

"Người nói cái gì?"

Lăng Quý Phi đột nhiên đứng lên, nắm chặt nắm tay, từng câu từng chữ hỏi: "Người vừa rồi nói, có phải sự thật hay không?"

"Là thật," Lăng Ngọc khóc vô cùng đáng thương: "Cố Nhược Vân để cho người bên người nàng đánh chết gia gia, chính nàng còn phể đi ca ca, nhưng mà nhị thúc công vậy mà không muốn báo thù vì gia gia và ca ca, sau khi gia gia đi, ông ta đoạt quyền, còn cho người ta giám thị ta, không cho ta vào cung thông báo với cô cô, ta là thật vất vả tránh đi cơ sở ngầm chạy tiến vào."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Lòng Tham Của Lăng Ngọc (Một)

Edit: kaylee

Lăng Quý Phi chậm rãi nhắm lại đôi mắt, nắm tay càng nắm càng chặt, dung nhan cao quý kia của nàng bất tri bất giác vắn vẹo, thật lâu sau, nàng mới mở đôi mắt ra, thở phào một ngụm trọc khí.

"Tốt cho một La gia, tốt cho một Cố Nhược Vân! Các người thật sự là làm cho bản cung nhìn với cặp mắt khác xưa, biết rõ phụ thân có nữ nhi là bản cung đây tồn tại, vậy mà còn dám thương hại lão nhân gia hử! Một khi đã như vậy thì cũng đừng trách bản cung báo thù vì phụ thân!"

"Cô cô."

Lăng Ngọc nâng lên hai mắt đắm lệ mơ hồ, thê thê thăm thăm nhìn Lăng Quý Phi.

"Ngọc Nhi, người đi truyền ý chỉ của bản cung, để Cố Nhược Vân đến gặp mặt ta!"

Lăng Quý Phi lạnh lùng nói.

Ở trong triều, La Tướng Quân rất được bệ hạ coi trọng, cho dù nàng thân là Quý Phi, cũng không cách nào xuống tay với Tướng Quân tay cầm quyền cao. Nhưng Cố Nhược Vân thì khác, cho dù Bách Thảo Đường quyền thế rất lớn, nhưng nàng chỉ là một học đồ nhỏ bên trong đó mà

thôi, Triệu chương quý Bách Thảo Đường là người cực hiếu lí lẽ, thế nào cũng sẽ không thể vì một học đồ nho nhỏ mà đối địch với toàn bộ Thanh Long Quốc.

"Vâng, cô cô."

Lăng Ngọc trong lòng vui vẻ, đáy mắt hiện lên một chút ngoan độc.

Cố Nhược Vân, lúc này đây cho dù người có một trăm cái mạng cũng không đủ để giết! Chỉ cần có ý chí của cô cô, đừng nói là một học đồ nho nhỏ người, chính là Bách Thảo Đường chỉ cần ta muốn cũng có thể thu vào dưới trướng. (L: ảo tưởng quá lớn ~)

Thật hiển nhiên ở trong lòng Lăng Ngọc, cho dù Bách Thảo Đường cường đại, cũng chỉ là một thương hộ nhỏ bé mà thôi, không cách nào đối địch với hoàng quyền.

... ..

Trong ngự thư phòng.

Tá Thượng Thần nằm ở phía trên ghế dựa mềm, biểu cảm lười nhác mà không tập trung, đôi mắt phượng chứa ý cười yêu mị, hai mắt ngay cả cũng không liếc mắt nhìn hoàng đế bệ hạ ngồi trên thượng vị kia một cái.

"Tá Thượng Thần, người thân là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, đây chính là lễ nghi của người?" Lãnh Ngôn Phong nhẹ nhàng nhíu mày, trên khuôn mặt lạnh lùng xẹt qua một chút lãnh ý và khinh thường rõ ràng.

Nghe nói như thế, Tá Thượng Thần nở nụ cười.

Nụ cười kia, phong hoa tuyết đại, thiên hạ vô song, đừng nói là nữ nhân, chính là nam nhân cũng không kiềm chế được mà kinh diễm thật sâu.

"Thái Tử điện hạ, bốn hoàng tử quen tùy tâm sở dục (làm theo ý mình) rồi, quả thật không hiểu lễ giáo gì, nếu bởi vậy mà không xứng nói chuyện với bệ hạ quý quốc, vậy bốn hoàng tử trước hết cáo từ rời đi."

Nói xong lời này, Tá Thượng Thần đứng lên khỏi ghế dựa mềm muốn rời đi, hoàng đế Lãnh Vô Cảnh bỗng nhiên mở miệng gọi dừng bước chân của hắn.

"Chậm đã!"

"Thế nào? Là các người nói bốn hoàng tử không hiểu lễ giáo, chẳng lẽ còn muốn ngăn cản bốn hoàng tử rời đi?"

Tá Thượng Thần vung ra quạt lông, tươi cười đầy mặt nói.

Lãnh Vô Cảnh khẽ nheo mắt lại, hắn tự nhận là nhìn người vô số, nhưng chỉ có nam tử yêu nghiệt một mặt tươi cười duy độc trước mặt này, lại từ đầu đến cuối làm cho hắn nhìn không thấu.... ..

Hắn (TTT) giống như đó là một cái mê cung, tràn ngập nguy hiểm, đồng thời cũng làm cho hắn (LVC) kiêng kị không thôi.....

Không sai, là kiêng kị!

Ngay cả Lãnh Vô Cảnh cũng không biết vì sao bản thân thân là bệ hạ của một quốc gia, sẽ vì một thanh niên hơn hai mươi tuổi mà kiêng kị như vậy!
!

"Tứ hoàng tử, người cứ việc nói thẳng đi, người từ Chu Tước quốc đến Thanh Long Quốc ta, đến cùng là vì chuyện gì!"

"À," Tá Thượng Thần vuốt ve cằm, lười nhác cười: "Vì một người."

"Ai."

"Cố Nhược Vân!"

Cố Nhược Vân?

Lãnh Vô Cảnh sửng sốt một chút, gần đây cái tên Cố Nhược Vân này thường xuyên truyền vào trong tai của hắn.

Không nghĩ tới, Tá Thượng Thần tới nơi này là vì nàng?

"Hừ!"

Lãnh Ngôn Phong hừ lạnh một tiếng, mặt không biểu cảm nói: "Tá Thượng Thần, theo ta được biết, hình như ngươi và Cố Nhược Vân cũng không quen biết."

"Trước kia chúng ta quả thật không quen biết," Tá Thượng Thần nhíu mày: "Nhưng mà, ta đã sớm nghe nói qua tên của nàng, từ thật xa đến đây chỉ là vì thấy mặt nàng mà thôi, buồn cười là một tuyệt thế thiên tài, vậy mà lại bị các ngươi nói thành phế vật, nếu không phải bốn hoàng tử trùng hợp đến đây một chuyến, cũng sẽ không biết thế gian lại có người có thiên phú như thế."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Lòng Tham Của Lăng Ngọc (Hai)

Giống như là nghe được lời nói không thể tưởng tượng nổi nào đó, Lãnh Ngôn Phong sửng sốt một chút, đột nhiên, nam nhân từ trước đến nay khuôn mặt luôn lạnh lùng không tự chủ được gọi lên một chút tươi cười.

Nhưng mà nụ cười kia, thấy thế nào đều mang theo châm chọc.

"Một nhân vật nhiều năm như vậy còn ở cấp Tụ Khí, vậy mà sẽ là thiên tài trong miệng người, thì ra Chu Tước quốc các người đã xuống dốc như vậy, nếu nhân vật như vậy đều có thể trở thành thiên tài, vậy có phải tất cả mọi người của Chu Tước quốc các người đều đang ở cấp Tụ Khí hay không?"

Đừng nói là Lãnh Ngôn Phong, ngay cả Lãnh Vô Cảnh cũng cảm giác được lời nói của Tá Thượng Thần rất là buồn cười.

"Lời này của Tứ hoàng tử là nói đùa, loại thực lực như nàng này nếu có thể coi là thiên tài, thì Thi Vân cô nương tuổi còn trẻ đã đến đạt Võ Vương lại là cái gì đây?" Lãnh Vô Cảnh buồn cười lắc lắc đầu, không biết đến cùng Tứ hoàng tử này từ nơi nào nhìn ra Cố Nhược Vân là thiên tài, lời nói dối này, cũng nói rất rõ ràng.

Tá Thượng Thần nở nụ cười: "Theo bốn hoàng tử biết, Thi Vân đã hai mươi, mà Tiểu Vân Nhi mới chỉ mười lăm mà thôi, ta dám cam đoan, năm năm sau, thành tựu của nàng đương nhiên sẽ không kém hơn Thi Vân!"

"Câm miệng!"

Ngay lập tức, Lãnh Ngôn Phong vẻ mặt lạnh xuống, con người đen giống như hai thanh kiếm sắc bén, lạnh lùng nhìn Tá Thượng Thần: "Người không có tư cách thảo luận thiên phú của Thi Vân sư muội! Hơn nữa đừng lấy phế vật Cố Nhược Vân kia so sánh với Thi Vân sư muội! Nàng không xứng! Đừng nói là năm năm, chính là mười năm, hai mươi năm, thậm chí ba mươi năm, nàng đều tuyệt đối không có khả năng vượt qua Thi Vân sư muội!"

Thi Vân chính là thần trong lòng hắn, cũng là tất cả tín ngưỡng của hắn, vì vậy hắn kiên quyết sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhục nhã Thi Vân sư muội!

"Phong nhi," Lãnh Vô Cảnh quét mắt nhìn Lãnh Ngôn Phong, lại chuyển ánh mắt về phía Tá Thượng Thần: "Tứ hoàng tử không biết có nguyện đánh cuộc với ta? Cho dù cho Cố Nhược Vân nhiều cơ hội và thời gian hơn nữa, nàng cũng không có khả năng siêu việt hơn Thi Vân cô nương."

"Thật có lỗi," Tá Thượng Thần khước môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười): "Bốn hoàng tử đối với kết cục đã xác định không có chút hứng thú đánh cuộc, hơn nữa, Thanh Long Quốc các người cũng không có khả năng xuất ra tiền đặt cược bốn hoàng tử cảm thấy hứng thú."

Sắc mặt của Lãnh Vô Cảnh mạnh mẽ trầm xuống, cho dù Tá Thượng Thần làm cho hắn vô cùng kiêng kị, nhưng hắn tốt xấu gì cũng là vua của một nước, bị phớt lờ mặt mũi như vậy, trong lòng vô cùng không thoải mái.

"Bốn hoàng tử tới nơi này cũng chỉ là muốn để cho bệ hạ cảnh cáo nhi tử tốt của người một chút, đừng tiếp tục dây dưa Cố Nhược Vân nữa, hắn không xứng với thân phận của nàng, mà đã nói đã xong, cũng là lúc bốn hoàng tử nên cáo từ."

Nói xong lời này, hắc lười nhác duỗi thắt lưng lười, mặt mày như là lơ đãng đảo qua trên mặt lạnh như băng của Lãnh Ngôn Phong, ý cười trong đôi mắt phượng kia càng sâu.

Cố Sanh Tiêu, ta bảo vệ muội muội của ngươi như vậy, không biết ngươi nên như thế nào cảm tạ ta đây?

Giống như là nhìn thấy Cố Sanh Tiêu một mặt mang ơn đứng ở trước mặt bản thân, Tá Thượng Thần ha ha phá lên cười: "Thanh Y, chúng ta đi thôi, đi Bách Thảo Đường, ta muốn đi đùa giỡn Tiểu Vân Nhi nhà ta một chút."

"Vâng, chủ thượng."

Thanh Y mặt không biểu cảm ôm quyền, nàng nhìn nam tử mỉa mai hoặc lười nhác kia, đáy mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ.

Nàng theo chủ thượng nhiều năm, đối với tính khiết phích (thích sạch sẽ) của chủ thượng cũng rõ như lòng bàn tay, cho dù là cởi áo tháo thắt lưng, hắc cũng không để cho bất luận kẻ nào hỗ trợ, cho dù là mẫu phi của hắc cũng không thể tới gần hắc.

Mà chỉ ở trước mặt nam nhân kia, hắc mới có thể kề vai sát cánh, mới có thể cười vui vẻ như vậy, tự tại như vậy.....

Nghĩ đến đây, trong lòng Thanh Y có chút xót xa, nàng làm bạn với chủ thượng nhiều năm, cũng yên lặng yêu hắc nhiều năm, nhưng mà, bất kể là làm bạn bao lâu, cũng đánh không lại loại tình cảm một năm của chủ thượng và vị nam nhân kia.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Lòng Tham Của Lăng Ngọc (Ba)

"Đại tiểu thư, rốt cục người đã trở lại."

Trong sân, Dư lão đang lo lắng đi qua đi lại, bỗng nhiên thấy Cố Nhược Vân nghênh bước mà đến, trái tim kia cuối cùng cũng buông xuống.

"Đại tiểu thư, vị này là....."

Bỗng nhiên, ông nhìn thấy nữ tử tuyệt diễm theo sát sau lưng Cố Nhược Vân, không tự chủ được ngăn người.

"Nàng?" Cố Nhược Vân liếc mắt nhìn nữ tử phía sau: "Nàng chính là Quý Y, nhưng mà về sau liền là thuộc hạ của ta."

"Cái gì?"

Dư lão khiếp sợ trừng lớn mắt.

Đại tiểu thư vừa nói gì đó? Quý Y bị nàng thu vào dưới tay? Đại lục không người không biết tính cách kỳ quái của Quý Y, cho tới bây giờ đều là độc lai độc vãng, cho dù là lúc trước Luyện Khí Tông muốn mời nàng gia nhập cũng bị nàng cự tuyệt.

Nhưng mà, cho dù cao ngạo như Luyện Khí Tông, cũng không dám minh mục trương đảm (trắng trợn) bức bách Quý Y.

Có thể thấy được địa vị của Quý Y ở trên đại lục.....

"Người Đông Phương gia tộc?" Con người của Quý Y đảo qua từ trên người Dư lão, không hề chêm môi xem thường: "Nhưng mà thoát nhìn địa vị của người ở Đông Phương gia tộc cũng không cao, nếu không thì cũng sẽ không bị phái đến chỗ này."

"Vệ Y Y," Cố Nhược Vân nhướn mày, thẳng hô tên của Quý Y, nói: "Dư lão coi như là người thế hệ trước của Đông Phương thế gia, cũng giúp ta không ít việc, cho nên không được quá đáng với ông."

Nhìn thấy Cố Nhược Vân bảo vệ bản thân, trong lòng Dư lão mạnh mẽ xuất hiện cảm động, thiếu chủ quả nhiên là không có nhìn lầm người, chính là, làm cho Dư lão kinh ngạc là, đối mặt với quát lớn của Cố Nhược Vân, Quý Y vậy mà không có tức giận!

Phải biết rằng, Quý Y tính tình vốn nóng nảy, càng miễn bàn là bị người giáp mặt khiển trách.

"Dư lão, tiểu Dạ hẳn đi chỗ nào?" Cố Nhược Vân khẽ nhíu mày, bình thường nếu nàng ra ngoài trở về, Thiên Bắc Dạ đương nhiên là người đầu tiên xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, nhưng lần này thế mà lại không nhìn thấy bóng dáng của hắn.....

"Đại tiểu thư, trình tự sang tên tổ trạch của Liễu gia đã hoàn thành, Thiên Bắc công tử đi sửa sang lại phòng giúp đại tiểu thư, tạm thời không ở trong Bách Thảo Đường."

"Phải không?" Cố Nhược Vân nhẹ nhàng vỗ về cằm, mỉm cười: "Đã như vậy, hôm nay ta đây liền chuyển qua, cũng an bày tốt mọi người của Ma tông, Vệ Y Y, người theo ta đi."

"Vâng, Vân Nhi sư phụ."

Quý Y câu môi cười, trong ánh mắt câu hồn giống như hồ ly hàm chứa nồng đậm ý cười, âm thanh yêu mị tận xương.

Vân Nhi sư phụ?

Dư lão trừng lớn mắt, mới vừa rồi ông không có nghe lầm đi, Quý Y gọi đại tiểu thư là sư phụ?

Ách.....

Nhưng không đợi Dư lão phản ứng lại, hai bóng dáng kia đã biến mất ở giữa tầm mắt của ông.

.....

Người của Ma tông đã ở trong tổ trạch đợi Cố Nhược Vân, nhưng mà sau khi Cố Nhược Vân mang theo Vệ Y Y xuất hiện, tất cả mọi người cảm giác xương cốt tê dại, cho dù hiện tại Quý Y đã gần ba mươi, lại bởi vì dùng Mỹ Dung Hoán Phu đan, thoát nhìn giống như là hơn hai mươi, một cái nhãn mày một nụ cười đều giống như hồ tiên, trong yêu mị lộ ra mê hoặc.

Nhưng mà, sau khi nghe nói nữ tử mỹ mạo này chính là Quý Y tiếng tăm lừng lẫy đại lục, tất cả mọi người đều không bình tĩnh.

Xem ra vẫn là chủ tử nhà mình có bản lĩnh, ngay cả Quý Y những người khác trị không được cũng bị nàng thu vào dưới trướng, ngày sau còn sẽ lo lắng trong Ma tông không có cao thủ sao?

Nhất là Tầm Phong, lúc ban đầu hẳn còn châm chọc khiêu khích Cố Nhược Vân, hiện tại cảm thấy có bao nhiêu may mắn mới có thể đi theo chủ tử này, ngày báo thù cũng là sắp tới.

"Tầm Phong, Mạc Vũ, tình huống cụ thể của Ma tông các người an bày một chút, nếu có chỗ không rõ thì thỉnh giáo Quý Y là được, nàng có kinh nghiệm hơn các người, mặt khác, ta muốn bế quan một tháng, trong một tháng này, ai cũng đừng quấy rầy ta."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Lòng Tham Của Lăng Ngọc (Bốn)

"Vâng, chủ tử."

Hai người Tầm Phong và Mạc Vũ cùng lúc chấp tay, cung kính hồi đáp.

Bởi vì Cố Nhược Vân chuyển ra Bách Thảo Đường, vì vậy Lăng Ngọc và Tá Thượng Thần đều đến vô ích, Tá Thượng Thần cũng không nói thêm gì, xoay người liền rời đi, nhưng mà Lăng Ngọc cũng không có dễ đuổi như vậy.....

"Ta mang theo ý chỉ của nương nương, lập tức để Cố Nhược Vân đi ra tiếp chỉ!"

Nàng cao nâng cằm, ánh mắt thèm nhỏ dãi dừng ở phía trên phần lớn dược liệu quý báu trong Bách Thảo Đường.

Nếu, nàng có thể có được Bách Thảo Đường này, Thái Tử điện hạ nhất định sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, lúc đó, nàng sẽ thuận lý thành chương trở thành Thái Tử phi, Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ ngày sau.

"Nàng không ở trong Bách Thảo Đường chúng ta, người tới sai nơi."

Dư lão sắc mặt trầm xuống, mặt không biểu cảm nói.

"Ta mặc kệ nàng ở nơi nào, lập tức làm cho nàng lăn ra đây gặp ta!" Lăng Ngọc lạnh lùng cười: "Trừ phi, nàng muốn cãi lại ý chỉ của nương

nường! Đến lúc đó, cho dù Bách Thảo Đường các người cũng che chở không được nàng! Mặt khác, nường nường còn mang đến ý chỉ, Bách Thảo Đường bao che hung thủ sát hại gia gia của ta, tội đáng chết! Nhưng mà nường nường nhân từ, chỉ cần các người giao ra Bách Thảo Đường, tạm tha tánh mạng của các người."

Đương nhiên, lời nói cuối cùng hoàn toàn là chủ ý của bản thân Lăng Ngọc.

Dù sao nàng nhìn trộm Bách Thảo Đường cũng không phải một ngày hai ngày, lại như thế nào không mượn cơ hội này thu Bách Thảo Đường vào trong túi? Cho dù cuối cùng nường nường trách tội xuống, nàng lại hiến được liệu trân quý trong Bách Thảo Đường cho nường nường, đương nhiên có thể đánh tan bất mãn trong lòng nàng.

Lăng Ngọc nghĩ quả thật rất tốt đẹp, đáng tiếc, khi làm sẽ không dễ dàng như vậy.....

"Ha ha," Dư lão cười lạnh hai tiếng: "Nha đầu, người tuổi không lớn, giọng điệu nhưng là thật càn rỡ, hôm nay lão phu muốn ở trong này nhìn xem, người là thế nào diệt tánh mạng của chúng ta!" Ông sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được tiểu nha đầu càn rỡ như vậy, cho dù hiện tại Bách Thảo Đường thuộc về Cổ Nhược Vân, nhưng mà bản thân tốt xấu vẫn là người Đông Phương gia tộc, một chất nữ của Quý Phi nhỏ nhỏ, cũng muốn giết ông?

Ha ha, đây quả nhiên là buồn cười đến cực điểm!

"Lão bất tử, người chỉ là một hộ thương nhân nhỏ bé mà thôi, cũng dám đối địch với hoàng quyền? Cô cô của ta là Quý Phi đương triều, làm sao sẽ sợ hãi một hộ thương nhân nhỏ nhỏ người? Ta khuyên người vẫn là giao Bách Thảo Đường ra đây, nếu không, phỏng chừng người cũng không muốn sống yên ở Thanh Long Quốc."

Lăng Ngọc đó có thể thấy được ở trong Bách Thảo Đường Dư lão có quyền cao chức trọng, vì vậy đương nhiên coi ông là chủ sự chân chính phía sau màn của Bách Thảo Đường! Về phần Cố Nhược Vân, nàng không hề nghĩ ngợi, một tiểu nha đầu mà thôi, lúc Bách Thảo Đường thành lập nàng còn không có sinh ra đâu.

"Tốt, rất tốt, ha ha!" Dư lão giận dữ quá hóa cười, một đôi mắt phun ra ra lửa giận: "Hôm nay ta ngược lại muốn nhìn, ngươi là thế nào làm cho ta không cách nào sống yên ở Thanh Long Quốc!"

"Xem ra ngươi thật đúng là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt."

Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, phất phất tay, nói với người phía sau: "Người đâu, bắt lão bất tử không biết điều này tới gặp Quý Phi nương nương."

Nhưng mà, ở trong khoảnh khắc câu nói kia nói ra, bóng dáng của lão giả bỗng nhiên biến mất, chờ khi ông lại xuất hiện, đã đến trước mặt Lăng Ngọc.....

Lăng Ngọc còn chưa có phản ứng lại, bàn tay của Dư lão đã hung hăng dừng ở phía trên ngực của nàng, ‘phịch’ một tiếng toàn bộ thân thể đều bay ngược ra ngoài, rồi sau đó, một giọng nói tràn đầy sát khí đột nhiên rơi vào trong tai.

"Cút cho ta!!!"

Lão giả phất phất tay áo, trên khuôn mặt già nua tràn đầy lạnh như băng.

"Khụ khụ!" Lăng Ngọc ho ra hai ngụm máu tươi, cắn chặt hàm răng, từng từ từng chữ nói, "Lão bất tử, ngươi chờ cho ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nói xong lời này, nàng vội vàng đứng lên, vội vàng xám xịt chân nản chạy về phía trước.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Võ Giả Sơ Cấp (Một)

Một tháng sau.

Trong phòng, rèm cửa khẽ lay động, gió xuân ấm áp vuốt ve khuôn mặt thanh tú của Cố Nhược Vân.

Nàng giống như là đang ngủ, khẽ nhắm mắt, một đầu tóc đen vòng quanh khuôn mặt của thiếu nữ, an tường mà mê người.

Lúc này, trong Thượng Cổ Thần Tháp, nam thân một thân áo bào màu tím viền vàng không gió tự bay, hai tay chắp sau lưng, mắt tím mỉm cười nhìn thiếu nữ xuất hiện ở trước mặt bản thân, bên môi khẽ nhếch lên một độ cong nhỏ.

"Nơi này, nơi này chính là tầng thứ hai của Thượng Cổ Thần Tháp, người có thể ở trong này đạt được ban thưởng vì người đột phá Võ Giả."

Tầng thứ hai của Thượng Cổ Thần Tháp, ngay cả Cố Nhược Vân còn không biết sẽ tặng nàng cái gì, nhưng mà thế nào cũng không có khả năng kém hơn đan phương của tầng thứ nhất.....

"Đây là..... Đan phương của Tụ Linh đan?"

Tụ Linh đan, xem như là bản nâng cấp của Tụ Khí đan, tử như nói, người dừng ở Võ Tướng cao cấp giống như Dư lão kia, thông qua Tụ Linh đan là

không cách nào thành công đột phá, điều này cũng là lí do vì sao lúc trước nàng không cho Dư lão dùng Tụ Khí đan.

Nhưng mà, nếu có Tụ Linh đan liền không giống, đan dược này cũng có tác dụng đối với tu luyện giả (người tu luyện) cấp bậc Võ Tướng! Hơn nữa có thể thành công khiến cho hắn đột phá!

Nghĩ vậy, Cố Nhược Vân trong lòng căng thẳng.

Tuy rằng hiện tại nàng đã có Bách Thảo Đường và Ma tông này, nhưng mà, còn không có một cường giả chân chính, nếu Dư lão có thể trở thành Võ Vương, ở trong Thanh Long Quốc, hoàn toàn có thể hoành hành.

"Xem ra tầng thứ hai này cũng là ba đan phương, phân biệt vì Tụ Linh đan, Hồi Huyết đan và Phục Linh đan."

Mọi người đều biết, võ giả là dùng linh lực để chiến đấu, nếu linh lực hao hết, chờ đợi võ giả chính là nguy hiểm trí mạng, cho nên Phục Linh đan chính là dùng để khôi phục linh lực của võ giả, về phần Hồi Huyết đan, tên như ý nghĩa, chính là dùng để trị liệu thương thế.

Cố Nhược Vân dè dặt cẩn trọng thu đan phương, cười cười, nói: "Ta còn đang lo thế nào làm Dư lão đột phá, không nghĩ tới đã chiếm được đan phương của Tụ Linh đan, hả?"

Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân cảm giác được thanh phế Linh Khí nhạt được kia sinh ra một trận dị động, sau đó 'hưu' một tiếng bay ra, dừng đứng ở trước mặt của nàng.....

"Tử Tà, đây là có chuyện gì? Phế Linh Khí đã mất đi linh lực rồi, vì sao còn có thể....."

Tử Tà không nói gì, hai mắt thật sâu nhìn chăm chăm phế Linh Khí, hắn trầm mặc một lúc lâu, có chút thông thả mở miệng nói: "Nha đầu, người

thử đưa linh lực của bản thân đến phía trên phế Linh Khí."

"Được."

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, tay ngọc chậm rãi dừng ở mặt ngoài phế Linh Khí, rồi sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một dòng linh khí theo lòng bàn tay dùng tốc độ cực kì thông thả chảy xuôi đến phía trên phế Linh Khí, lại bị phế Linh Khí chậm rãi tiếp nhận rồi, đúng lúc này, một luồng ánh sáng mãnh liệt từ trên phế Linh Khí bắn ra, bao phủ toàn bộ Thượng Cổ Thần Tháp.....

"Đây..... Đây là có chuyện gì?"

Giờ phút này, Cố Nhược Vân ngây ngẩn cả người, nàng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Xem ra ta đoán không sai," Tử Tà cười cười: "Nha đầu, Thượng Cổ Thần Tháp tầng thứ hai này còn cho người một loại năng lực, hẳn là dưỡng khí!"

"Dưỡng khí? Có ý tứ gì?" Cố Nhược Vân chớp mắt, mê mang nhìn nam nhân miệng cười tà mị kia.

Tử Tà dương môi cười khê: "Đơn giản mà nói, người có thể ở đưa linh lực vào trong vũ khí, dùng như linh khí, đương nhiên, thanh kiếm trong tay người chỉ là Đê Giai Linh Khí thôi, nếu muốn trở thành Trung Giai và Cao Giai Linh Khí, lấy thực lực hiện tại của người còn không được, còn Thần Khí trong truyền thuyết kia, cần phải tài liệu có rèn Thần Khí, nhưng mà ở lúc người vừa cất bước còn có một thanh Linh Khí chân chính, đối với trưởng thành ngày sau của người cũng có ưu việt rất lớn."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Võ Giả Sơ Cấp (Hai)

Edit: kaylee

Trái tim của Cố Nhược Vân trong nháy mắt ngừng nhảy lên, nàng kinh ngạc nhìn Linh Khí trong tay mình, thật lâu đều không có lấy lại được tinh thần.

Lời này Tử Tà là có ý, chỉ cần về sau bản thân nguyện ý, Linh Khí muốn bao nhiêu có bấy nhiêu? Phải biết rằng, cho dù là ở trên Đông Nhạc đại lục, Linh Khí cũng là tồn tại cực kì hiếm thấy, huống chi là Tây Linh đại lục điều kiện mọi mặt đều không bằng Đông Nhạc đại lục này?

Cho dù là trong Luyện Khí Tông, cũng chỉ có Tông chủ mới có được một thanh Đê Giai Linh Khí, tức thì được trân quý giống như bảo bối.

Nếu bản thân có thể chế tạo ra vô số thanh Linh Khí, này ý nghĩa gì? Ý nghĩa là ở không lâu sau, nàng sẽ có một đội quân cường đại nhất!

"Nha đầu, thời gian không nhiều lắm," Tử Tà xoa xoa đầu của Cố Nhược Vân, trong đôi mắt vô cùng tà khí ở trong khoảnh khắc này xuất hiện một chút sầu lo: "Người phải dùng tốc độ nhanh nhất trưởng thành lên, chỉ có người trưởng thành càng nhanh, thực lực của ta mới khôi phục càng nhanh."

"Tử Tà....." Cố Nhược Vân ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Tử Tà, nàng cắn cắn môi mỏng, hỏi: "Kẻ thù của người đến cùng là ai? Mà kẻ

địch về sau ta phải đối mặt, là ai?"

Tử Tà cúi đầu, cười nhìn về phía trước mặt thiếu nữ: "Nha đầu, có một số việc hiện tại ta không cách nào nói cho người, hiện giờ ta chỉ có thể cho người một hứa hẹn, chờ sau khi người trở về Đông Nhạc đại lục, hơn nữa báo thù cho mẫu thân đệ đệ kiếp trước của người xong, ta sẽ nói cho người biết tất cả mọi chuyện."

Nghe vậy, Cố Nhược Vân giật mình: "Được, ta rất nhanh sẽ báo thù! Đến lúc đó, người phải nói cho ta biết tất cả mọi chuyện, bao gồm thân phận của Thiên Bắc Dạ."

"Một lời đã định."

Ý cười trên mặt Tử Tà càng đậm, nhưng mà ở trong đôi mắt tím kia bất tri bất giác hàm chứa tràn đầy sùng nịch.

.....

Cố Nhược Vân vừa rời khỏi Thượng Cổ Thần Tháp, cũng cảm giác được một luồng hơi thở ấm áp từ phía trước truyền đến, lập tức, trong lòng nàng hiện lên một hồi chuông báo, đột nhiên mở mắt, nhìn cũng không nhìn liền một quyền đánh qua.....

Phanh!

Một quyền chính giữa mắt, đối phương ủy ủy khuất khuất ngồi ở trong góc, trong đôi mắt hàm chứa hơi nước kia tràn ngập lên án, giống như Cố Nhược Vân gây ra tội ác tày trời gì với hắn.

Nhưng mà, kết hợp với dung nhan tuyệt thế kia, thấy thế nào cũng đều đẹp mắt, chính là bốn chữ khuynh quốc khuynh thành này, cũng không đủ dùng để hình dung vẻ đẹp kinh thế kia.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem nhẹ vòng đen quanh mắt.....

"Tiểu Dạ?"

Cố Nhược Vân chớp mắt: "Mắt của người làm sao?"

Mắt của hã làm sao? Còn không phải kiệt tác của nàng?

Môi đỏ mọng của Thiên Bắc Dạ mím lại, ủy khuất giống như nàng dâu nhỏ: "Ta đến gọi người rời giường, nhưng mà....."

Nghe nói như thế, Cố Nhược Vân đột nhiên nhớ tới hành động vừa rồi của mình, có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi: "Thật có lỗi, ta không biết là người, đúng rồi, vừa rồi làm sao người không tránh?"

"Tránh?" Thiên Bắc Dạ cau mày: "Ta không biết tránh thế nào."

"Ách....."

"Ta chỉ sẽ phản kháng."

Nói đến đây, Thiên Bắc Dạ ngẩng đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân.

Có lẽ ở trong đầu của hã không có hai chữ né tránh này, cho nên, hã cũng làm không ra loại hành động này, với hã mà nói, ai dám thương hã, hã liền giết kẻ đó, làm sao có thể né tránh?

"Vậy vì sao người không phản kháng."

Cố Nhược Vân có chút không rõ hỏi, dựa theo thực lực giết Lăng Nghị của Thiên Bắc Dạ, nếu hã không đồng ý, bản thân căn bản là không gây được một chút thương tổn nào cho hã.

Thiên Bắc Dạ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Ta không thể phản kháng, lúc ta phản kháng khổng chế không được lực lượng của mình, sẽ làm người bị

thương."

Vì thế, hẳn là cam tâm tình nguyện chịu cú đấm này?

Cố Nhược Vân kinh ngạc há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời lại không biết nói cái gì mới tốt.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Võ Giả Sơ Cấp (Ba)

Edit: kaylee

"Tiểu Vân, có phải ta nói sai hay không?"

Nhìn thấy Cố Nhược Vân trầm mặc, Thiên Bắc Dạ trong lòng bất giác hoảng hốt, dè dặt cẩn trọng hỏi.

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, ánh mắt có chút phức tạp: "Tiểu Dạ, lúc trước vì sao người muốn bảo hộ ta ở dưới công kích của Lăng Nghị? Vì sao phải đối với ta tốt như vậy?"

"Không biết," Thiên Bắc Dạ nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, mắt đỏ kiên định, "Chính là từ lần đầu nhìn thấy người, ta liền nghĩ phải bảo vệ người."

Cố Nhược Vân đáy lòng run lên, chậm rãi nhắm đôi mắt lại.

Chẳng bao lâu trước, có người cũng từng nói phải bảo vệ tốt nàng, kết quả thì sao? Nàng bởi vì tin sai hấn, gián tiếp hại chết đệ đệ.... ..

"Tiểu Dạ, ta đã ở nơi này không sai biệt lắm đã hơn một tháng, cũng không biết mọi chuyện của Bách Thảo Đường có yên ổn hay không, cho nên hiện tại ta muốn đi Bách Thảo Đường một chuyến trước."

Thiếu nữ mở mắt, khuôn mặt thanh tú hiện lên một chút tươi cười.

Mẫu thân, Ngọc nhi, ông ngoại..... Mọi người yên tâm, sẽ có một ngày, ta sẽ giết đến Đông Nhạc đại lục, dùng máu tươi của kẻ thù, tưới con đường ta trở về.....

"Mặt khác, tiểu Dạ, người giúp ta một việc....."

... ..

Bách Thảo Đường, một mảnh yên tĩnh.

Từ một tháng trước sau khi Lăng Ngọc bị Dư lão đánh đuổi, thì không còn có người đến tìm phiến toái, thế cho nên làm cho người ta quên đi sự tồn tại của nàng.... ..

Lúc này, trong đường, sau khi Triệu chương quỳ liếc mắt một cái nhìn thấy Cố Nhược Vân đi vào, trong lòng lập tức vui vẻ, vội vàng nghênh đón: "Đại tiểu thư, ngài đã tới?"

"Ừ, Dư lão đâu?"

Cố Nhược Vân quét mắt nhìn bốn phía, cũng không nhìn thấy bóng dáng của Dư lão.

"Đại tiểu thư, hiện tại Dư lão không ở trong Bách Thảo Đường, muốn lão nô đi gọi một tiếng hay không?"

"Được, người đi gọi Dư lão đến, đã nói ta có việc gấp tìm ông, còn có....." Cố Nhược Vân tùy tay rút ra một tờ giấy, nhàn nhạt nói: "Dùng tốc độ nhanh nhất mang được liệu trên tờ giấy này đến cho ta."

"Vâng, đại tiểu thư."

Triệu chương quỳ nhìn nhìn được liệu Cố Nhược Vân cần, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không có nói gì cả, cung kính lui xuống.

Chính là trong lòng hấn rất tò mò, những dược liệu đại tiểu thư muốn đều vô cùng trân quý, có một số dược liệu trăm năm mới sinh trưởng, nàng cần dùng tới làm cái gì? Chỉ là lấy thực lực của Bách Thảo Đường, không đến một lát đã đưa dược liệu tới trước mặt Cố Nhược Vân.

Theo đến còn có Dư lão.... ..

"Ta phải rời khỏi một lát, Dư lão, người đi phòng ngoài chờ ta, mặt khác, không cho phép bất luận kẻ nào tiến đến quấy rầy."

Nói xong lời này, nàng liền xoay người đi đến hậu viện.

Tuy rằng Triệu chương quỳ và Dư lão rất tò mò, nhưng không có bất luận kẻ nào nảy sinh nghi ngờ đối với mệnh lệnh của Cố Nhược Vân.... ..

Thượng Cổ Thần Tháp, sau khi Cố Nhược Vân tiến vào tháp, lập tức trực tiếp hỏi: "Tử Tà, dược liệu dùng để luyện chế Tụ Linh đan đã lấy đến đây, kế tiếp có phải chúng ta sẽ bắt đầu luyện chế hay không?"

Tử Tà cười cười: "Tụ Linh đan này và Tụ Khí đan có hiệu quả như nhau, cho nên, đối với người mà nói chẳng phải đặc biệt khó khăn, được rồi, hiện tại người có thể thử một chút....."

"Được."

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, rồi sau đó tầm mắt liền đặt ở phía trên đỉnh lô.... ..

Mặt trời chiều ngả về tây.

Lão giả giống như một pho tượng điêu khắc đứng ở ngoài cửa, vẫn không nhúc nhích, nhưng mà đại tiểu thư đã vào nhà một ngày, trong một ngày đều không có động tĩnh gì, cũng không biết đến cùng là tình huống gì.... ..

Ngay tại lúc ông không rõ đến cùng Cố Nhược Vân tìm ông là có chuyện gì, cửa phòng phía sau chậm rãi bị đẩy mở ra, rồi sau đó truyền đến giọng nói thanh thúy của thiếu nữ.

"Dư lão, ông vào đây đi."

"Vâng, đại tiểu thư."

Nghe nói như thế, Dư lão xoay người đi vào trong phòng, nhìn thiếu nữ đứng ở giữa phòng ở, biểu cảm cung kính nói: "Không biết hôm nay đại tiểu thư tìm ta là vì chuyện gì?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Võ Giả Sơ Cấp (Bốn)

Edit: kaylee

"Dư lão, ông ăn đan dược này vào đi."

Nàng mở ra tay, trong phút chốc, một viên đan dược tròn xoe màu xanh xuất hiện ở trong lòng bàn tay của nàng.

"Đây là....." Dư lão có chút kinh ngạc.

Tụ Khí đan? Nhưng không phải đại tiểu thư đã nói, Tụ Khí đan không có gì trợ giúp với loại bình cảnh này của bản thân sao?

Không!

Không đúng!

Dư lão nhíu mày, đây không phải Tụ Khí đan, linh lực ẩn chứa trên đan dược này, nồng đậm hơn Tụ Khí đan.... ..

Giống như là biết nghi hoặc trong lòng Dư lão, Cố Nhược Vân môi mỏng hé mở, nhẹ nhàng phun ra ba chữ: "Tụ Linh đan."

"Tụ Linh đan?"

Nghe ba chữ kia, Dư lão trong lòng run lên, ông run run vươn tay của mình, cầm viên đan dược màu xanh kia, rồi sau đó chậm rãi để vào trong

miệng.....

Bỗng nhiên, một cỗ linh khí vô cùng nồng đậm từ chung quanh không ngừng bốc lên, nếu nói Tụ Khí đan mang đến hiệu quả là nồng đậm sương mù, hiện giờ Dư lão, đã bị bao vây ở giữa tầng sương mù kia, thậm chí ngay cả một sợi tóc đều nhìn không thấy.

Đúng lúc này, linh khí theo kinh mạch chảy vào Linh Hải, bình cảnh đang bế tắc ở trong Linh Hải bị linh khí xông đến làm rung động.....

Dư lão mừng như điên, trời mới biết, đã bao nhiêu năm ông không có loại cảm giác này? Ban đầu ông cho rằng bản thân cả đời sẽ ở Võ Tướng cao cấp, không nghĩ tới còn có cơ hội đột phá đến Võ Vương.... ..

Đây... Đây quả thực chính là kỳ tích!

Nghĩ đến đây, Dư lão vội vàng khoanh chân tu luyện, giành giật từng giây tu luyện, không muốn lãng phí một phần một giây.... ..

Cố Nhược Vân nhìn Dư lão bị sương mù màu xanh vây quanh, trong ánh mắt xẹt qua một chút trầm tư, nhưng ở thời khắc như thế, bên ngoài Bách Thảo Đường lại truyền đến một hồi âm thanh ồn ào, làm mày của nàng không tự chủ được mà nhíu lại.

"Bên ngoài phát sinh chuyện gì?"

Nàng nhìn Dư lão, trầm mặc một lúc lâu, nói: "Dư lão sẽ không cách nào đột phá ngay lúc này, ta đi ra xem trước."

Nói tới đây, nàng liền không có lại liếc mắt nhìn Dư lão một cái nào nữa, xoay người đi ra ngoài.....

Lúc này, trên đường cái, Lăng Ngọc hai tay chống nạnh, căm tức nhìn mọi người trước mặt, trong lòng càng là hận nghiến răng nghiến lợi, nàng

vĩnh viễn sẽ không quên, một tháng trước, chính là Bách Thảo Đường đáng chết này đánh nàng ra cửa, hơn nữa không chút lưu tình làm mặt của nàng quét rác!

Thật giận là, sau khi biết được những lời bản thân nói ở ngoài Bách Thảo Đường, cô cô cũng hung hăng mắng nàng một trận, ngay cả dượng đều muốn hỏi tội nàng, nếu không phải cô cô cầu tình, phỏng chừng nàng sớm đã trở thành tù nhân rồi.

Nàng không rõ, Bách Thảo Đường này không phải chỉ là một hộ thương nhân thôi sao, có gì đặc biệt hơn người, chẳng lẽ ngay cả quyền thế của cô cô đều không có tác dụng sao?

Nhưng mà, hiện tại nàng không cần sợ hãi.....

Nghĩ đến người phía sau mình, Lăng Ngọc nâng cằm lên, cao ngạo nói: "Để Cố Nhược Vân và lão già tên là Dư lão kia ra đây nhận lấy cái chết!"

Triệu chương quý vừa định nói chuyện, lại bỗng nhiên nhìn thấy Cố Nhược Vân đi ra từ trong Bách Thảo Đường, hãnh há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại.

"Cố Nhược Vân, ta cho rằng người sẽ ẩn núp ở dưới sự che chở của Bách Thảo Đường, không nghĩ tới sau khi người trốn một tháng lại có thể dám đi ra!" Lăng Ngọc cười lạnh một tiếng, trong mắt mang theo ngọn lửa thù hận: "Người giết gia gia và huynh trưởng của ta, làm hại ta cửa nát nhà tan, hôm nay, ta muốn dùng máu của người để tế linh hồn của bọn họ."

Một tháng trước Lăng Ngọc bị Dư lão đánh ra nàng có biết đến, hiện giờ nhìn thấy nàng ta dám tới cửa lần nữa, Cố Nhược Vân không tự chủ được mà nhú mày, rồi sau đó chuyển tầm mắt về phía nam tử mặc áo bào đen đứng sau lưng nàng ta.....

Nam tử mặc áo bào đen kia toàn thân đều bị bao phủ ở trong áo choàng, chính là ngay cả mặt cũng thấy không rõ, nhưng mà.... ..

Cố Nhược

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Võ Vương Đối Võ Vương (Một)

Edit: kaylee

Đúng lúc này, ánh mắt của nam tử mặc áo bào đen dừng ở trên người Cố Nhược Vân.

Trong nháy mắt kia, máu tươi cả người Cố Nhược Vân đều đọng lại, giống như là có một con độc xà quấn quanh ở trên cổ của nàng, lập tức có một cảm giác hít thở không thông truyền đến, loại cảm giác này làm cho nàng thật không thoải mái.

"Cố Nhược Vân!" Hai mắt của Lăng Ngọc từng chút lạnh xuống, cười lạnh nói: "Lúc này đây, cho dù là người tránh ở phía sau Bách Thảo Đường, cũng vẫn trốn không thoát trừng phạt!"

Nữ nhân này phải chết!

Trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn, Lăng Ngọc trên mặt cười lạnh càng sâu.

Nghĩ đến đây, nàng lui về sau mấy bước, cung kính nhìn phía nam tử mặc áo bào đen phía sau: "Tái tiên sinh, xin nhờ ngài."

"Ừ."

Trong miệng nam nhân mặc áo bào đen phát ra một âm thanh khàn khàn, ánh mắt giống như độc xà tập trung vào Cố Nhược Vân, rồi sau đó một cổ

uy áp cường đại phát ra từ trên người của hắn, ở dưới cổ uy áp kia, thân mình của Cố Nhược Vân run rẩy một chút, trong mắt xẹt qua một chút lạnh lùng sắc bén.

"Lăng Ngọc," Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân nở nụ cười, nụ cười lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ: "Ta thật sự rất bội phục người, đúng là có thể tìm được một Võ Vương tới làm chỗ dựa cho người."

Bá!

Sau khi lời nói này của Cố Nhược Vân nói ra, ánh mắt của nam nhân mặc áo bào đen giống như hai thanh kiếm sắc bén, vọng tưởng xuyên thấu thân thể của thiếu nữ.

Bất luận như thế nào, hắn cũng thật không ngờ, Cố Nhược Vân sẽ nhìn thấu thực lực của hắn.

Phải biết rằng, đối với võ giả mà nói, chỉ có tới cấp bậc đó, mới có thể được biết lực lượng tương ứng mà cấp bậc đó có, bởi vậy trừ phi Cố Nhược Vân trở thành Võ Vương, nếu không tuyệt đối sẽ không biết thực lực của hắn đến cùng tới trình độ gì!

Nhưng mà, nàng chỉ cần dựa vào uy áp của bản thân, đã nhìn thấu cấp bậc của hắn, đây là chuyện làm hắn chẳng thể nghĩ tới. Dù sao lần này vụng trộm đến Thanh Long Quốc, nếu để cho những người đó biết mà nói, như vậy.....

Nghĩ đến điểm này, sát khí trên người nam tử mặc áo bào đen càng đậm, ánh mắt vô cùng âm trầm.

Nam tử mặc áo bào đen không biết là, tuy rằng thực lực hiện tại của Cố Nhược Vân mới đến Võ Giả, nhưng kiếp trước nàng chính là cường giả Võ Tôn, đã gây người ở cấp bậc Võ Vương này nhiều năm, làm sao có thể không biết thực lực chân chính của nam nhân mặc áo bào đen?

"Cường giả Võ Vương? Trời ạ, Lăng Ngọc thế mà lại có thể tìm được một gã cường giả Võ Vương."

"Theo ta được biết, đệ nhất cao thủ của Thanh Long Quốc chúng ta, vị thích khách Cơ Vô Tình đến vô ảnh đi vô tung kia cũng chỉ là Võ Tướng cao cấp, hiện tại lại xuất ra một gã Võ Vương, đây là muốn nghịch thiên sao?"

"Xem ra lúc này đây Lăng gia muốn quật khởi....."

Nghe âm thanh kinh than của mọi người, trên mặt của Lăng Ngọc hiện lên một nụ cười cao ngạo.

Kỳ thực, nàng cũng không biết lai lịch của nam tử mặc áo bào đen này, bởi vì ban đầu là hắn tìm được nàng trước, muốn mượn danh nghĩa của Lăng gia giết Cố Nhược Vân, nhưng mà vậy cũng không cách nào ngăn lại người khác cho rằng nam nhân trước mắt là người Lăng gia.....

"Lăng Ngọc, ta ngược lại thật ra rất tò mò, ngươi là từ chỗ nào tìm đến Võ Vương." Cố Nhược Vân thu liễm lạnh lẽo sắc bén trong mắt, khóe môi gợi lên một chút tươi cười, ý cười trong suốt hỏi.

Lăng Ngọc vừa định nói chuyện, bên cạnh lại đột nhiên truyền đến tiếng nói trầm thấp khàn khàn của nam nhân mặc áo bào đen: "Ngươi là đang trì hoãn thời gian?"

Nghe nói như thế, Cố Nhược Vân tươi cười càng sâu

Đúng vậy! Nàng quả thật là đang trì hoãn thời gian.

Chỉ cần chờ Dư lão đột phá xong, có thể đủ chiến thắng nam nhân trước mắt.....

"Tốt, Cố Nhược Vân, ngươi lại có thể muốn kéo dài thời gian," Lăng Ngọc đột nhiên phản ứng đi lại, ngón tay ngọc chỉ vào nàng tức giận nói: "Ngươi cho là loại thời điểm này còn có ai có thể tới cứu ngươi? Bách Thảo Đường? Hay là nam tử tóc bạc cũng không biết là ngươi dùng thủ đoạn gì thông đồng? Ta nói cho ngươi, mọi người ở trước mặt cường giả Võ Vương đều là cặn bã, lúc này đây, không có bất luận kẻ nào có thể giúp được ngươi."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Võ Vương Đối Võ Vương (Hai)

Edit: kaylee

Cố Nhược Vân mỉm cười, mắt trong veo nhìn nam tử mặc áo bào đen đứng ở phía trước: "Mặc kệ ta có phải không phải đang trì hoãn thời gian, nhưng mà người trước khi giết ta, hẳn là vẫn nên nói với ta tên của người đi?"

"Tên của ta?" Nam tử mặc áo bào đen cười lạnh một tiếng: "Tên của ta, người không xứng biết! Cố Nhược Vân, cho dù người kéo dài thời gian thế nào cũng không có tác dụng, không có người có thể cứu được người....."

"Ai nói không có người có thể cứu được nàng?"

Bỗng nhiên, tiếng gầm giận dữ truyền đến từ phía sau Cố Nhược Vân, rồi sau đó mọi người liền nhìn thấy cha con La gia mang theo mấy vạn tinh binh từ trong đám người đi tới, giống như là thương lượng tốt, tất cả mọi người nhường ra một con đường, để cho bọn họ có thể thuận lợi tiêu sái đến bên cạnh Cố Nhược Vân.

Trong phút chốc, mấy vạn tinh binh rút ra vũ khí, bao vây Lăng Ngọc và nam tử mặc áo bào đen.

"La Tướng Quân," Vẻ mặt của Lăng Ngọc có chút khó coi: "Người thân là đại tướng một quốc gia, lại có thể lấy việc công làm việc tư, dùng quân

đội hoàng gia quan báo tư thù!"

La Tướng Quân ‘bá’ một tiếng rút ra đại đao, ‘phanh’ một tiếng cắm vào trong đất trước mặt, hấn thân mang khôi giáp, uy phong lẫm lẫm, giống như một pho tượng chiến thần che ở trước mặt Cố Nhược Vân.

"Ai nói bản Tướng Quân lấy việc công làm việc tư, quan báo tư thù? Bản Tướng Quân là đang bảo hộ Thanh Long Quốc!" Hấn cười lạnh nhìn nam tử mặc áo bào đen: "Một người không biết lai lịch lẫn vào Thanh Long Quốc ta, thân là Tướng Quân của Thanh Long Quốc, đương nhiên phải tra ra manh mối của việc này, ai biết hấn có phải hay không gây tổn hại đến an toàn của bộ hạ! Cho nên, ở trước khi không có điều tra rõ ràng thân phận của người, mời người đi theo ta một chuyến."

Trên người nam tử mặc áo bào đen quanh quần hơi thở âm lãnh, con người giống như rắn độc tập trung vào thân thể giống như một tòa núi cao của La Tướng Quân, giọng nói khàn khàn nói: "Lão phu không muốn sinh ra mâu thuẫn với quân đội một quốc gia, nếu người thức thời lập tức rút ngay! Nếu không mà nói, lão phu giết người trước!"

Nháy mắt, sát khí sắc bén cuốn về phía La Tướng Quân.

Ở dưới luồng sát khí kia, La Tướng Quân sắc mặt trắng bệch, thân thể có chút đứng không nổi, nhưng nghĩ tới bản thân tốt xấu gì cũng là đại tướng một quốc gia, ở trước mặt nhiều dân chúng như vậy bị người đè ép xuống chẳng phải là rất khó xem? Vì vậy hấn thẳng lưng mình, thẳng tắp đứng ở trước mặt hắc bào nam nhân.

"Cố Nhược Vân, người không sao chứ."

La Âm vội vàng đi đến bên người Cố Nhược Vân, có chút lo lắng hỏi: "Người này là loại người nào? Vì sao hấn muốn giúp Lăng Ngọc giết người?"

Nàng cũng không cho rằng bằng vào năng lực của Lăng Ngọc có thể mời đến cường giả như vậy.

"Không rõ ràng," Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: "Hơi thờ trên người hẳn thật xa lạ, ta cũng chưa từng thấy, cho nên không biết mục đích của hẳn là cái gì."

La Âm vỗ vỗ bả vai của Cố Nhược Vân, lời thề son sắt cam đoan nói: "Mặc kệ như thế nào, người yên tâm, nơi này tốt xấu gì cũng là Thanh Long Quốc, cha ta cũng là một trong hai Tướng Quân, binh lực trong tay không thể yếu hơn lão bất tử Cố gia kia, còn không có người dám can đảm giết người ở Thanh Long Quốc trước mặt cha ta."

"Vậy nhưng chưa hẳn."

Trong mắt Cố Nhược Vân lộ ra ngưng trọng: "Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, mà đối với loại cường giả ở cấp bậc này mà nói, binh lực dù nhiều cũng không có tác dụng gì."

Những người chưa đến cấp Võ Vương là tuyệt đối không biết chỗ khủng bố của thực lực này, cho dù là đối mặt với trăm vạn hùng binh, hẳn đều có thể giết sạch sẽ. Nhưng mà, vì cứu bản thân, cha con La gia không tiếc trở mặt với cường giả Võ Vương, vẫn là làm cho trong lòng nàng tràn ngập cảm động.

Nhưng mà, chỉ cần La Tướng Quân có thể quán hẳn kéo dài thời gian, vậy có hi vọng chuyển bại thành thắng...

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Võ Vương Đối Võ Vương (Ba)

Edit: kaylee

Nhưng mà.... ..

Cố Nhược Vân hơi hơi nheo mắt lại, dùng linh hồn truyền âm nói: "Tử Tà, nếu lát sau cha con La gia có nguy hiểm, cũng đừng để ý nhiều như vậy, cứu người quan trọng hơn, tuy rằng ta muốn dùng bọn họ quấn cường giả Võ Vương kéo dài thời gian, nhưng mà, ta không hy vọng cha và nữ nhi bọn họ bởi vì ta mà gặp phải nguy hiểm gì, cho nên, đến lúc đó xin nhờ người."

Nếu có thể, Cố Nhược Vân là không tính toán dùng Tử Tà chiến đấu, trừ phi đến tình huống không thể cứu vãn được.

Trong linh hồn, yên lặng một lát, rồi sau đó truyền ra giọng nói tà mị của nam nhân: "Được, ta hiểu được....."

... ..

"Ha ha!"

La Tướng Quân cười to hai tiếng: "Kỳ thực, bản Tướng Quân cũng không muốn cùng người là địch, hiện tại chỉ cần người cùng ta đi một chuyến, chờ sau khi ta điều tra rõ thân phận của người, đương nhiên sẽ thả người."

"Hừ!"

Hai mắt của nam nhân mặc áo bào đen lạnh xuống, âm trầm nói: "Xem ra, người là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, người bảo vệ nàng như thế, vậy..... Lão phu cũng chỉ có thể người về Tây thiên trước."

Bá!

Thân thể của nam nhân giống như quý ngọc nhanh chóng lao về phía La Tướng Quân, giọng nói âm lãnh kia giống như ngay ở bên tai.

"Một Võ Tướng sơ cấp, cũng dám can rở ở trước mặt lão phu, hiện tại lão phu ngược lại muốn nhìn xem, người có thực lực gì mang lão phu đi!"

Nhưng mà, hắn còn chưa đi tới trước mặt La Tướng Quân, đã bị quân đội hoàng thành ngăn cản đường đi.... ..

"Một đám kiến hôi, cút cho lão phu!"

Ầm!

Một tiếng hét giận dữ từ trong miệng nam tử mặc áo bào đen truyền ra, đâm vào ngực của mọi người, giống như là bị tảng đá đánh trúng, mọi người hung hăng ngã văng ra ngoài, rồi sau đó máu tươi từ trong mũi miệng chảy ra, bộ dáng kia đặc biệt dọa người.... ..

Tuy rằng sớm biết rằng thực lực của cường giả Võ Vương, nhưng mà, hiện giờ nhìn thấy đối phương chỉ rống to một tiếng đã tạo thành hiệu quả như vậy, La Tướng Quân không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng mà, tình hình không cho phép hắn lùi bước, mà hắn cũng sẽ không lùi bước.

Cố Nhược Vân mày càng nhăn càng chặt, rừ mắt nói: "Tử Tà, người làm tốt chuẩn bị xuất chiến."

"Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị tốt, nếu hãn có nguy hiểm ta sẽ lập tức ra tay."

Tiếng nói tà khí của nam nhân chậm rãi lọt vào tai, sau khi nghe nói như thế, trái tim của Cố Nhược Vân giống như kì tích mà yên ổn xuống.

Nàng biết, có Tử Tà ở đây, tuyệt đối không có vấn đề gì.... ..

"Tiểu tử, người cho rằng bằng vào quân đội rác rưởi này, là có thể ngăn cản được lão phu?" Nam tử mặc áo bào đen cười lạnh một tiếng, khuôn mặt âm trầm, nói: "Người lão phu muốn giết, ai đều không thể bảo vệ được! Cho nên, ta lại cho người một cơ hội, lập tức rút cho ta!"

"Ha ha!"

Tiếng cười của La Tướng Quân vô cùng sảng khoái, càng là lộ ra uy vũ khí phách của quân nhân.

"Bản Tướng Quân thân nhập chiến trường, gặp được vô số nguy hiểm, nếu sợ chết, cũng sẽ không thể đứng ở địa vị này cho đến bây giờ! Ta không phải là lão thất phu Cố gia kia, lão thất phu kia hoàn toàn là đạt được âm đức của tổ tông cùng vĩ đại của Cố Thiên con lão mới trở thành Tướng Quân một quốc gia, nhưng ta thật là thông qua bản thân từng bước từng bước đi tới! Cho nên, người cho rằng bản Tướng Quân sẽ là loại người hèn nhát ném bỏ binh lính không để ý, lâm trận lùi bước kia sao?"

Giờ phút này, hình tượng của trung niên nam nhân vô cùng cao lớn, so sánh với Cố lão Tướng Quân nhát gan yếu đuối kia, đây mới là phong thái của danh môn đại tướng chân chính.

"Được, người đã muốn chết, lão phu sẽ thành toàn người!"

Ầm!

Hơi thở cường đại âm âm tới, làm cho thân thể của La Tướng Quân đột nhiên lui ra phía sau vài bước, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt trắng bệch.

Nhưng mà, hắn vẫn là thẳng tắp đứng trên mặt đất, ngay cả chân cũng chưa từng gấp khúc một chút nào.

Thân là nam nhi, hắn thà rằng đứng chết, cũng tuyệt đối không thể chịu thua ở trước mặt kẻ địch.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Võ Vương Đối Võ Vương (Bốn)

Edit: kaylee

"Cha!"

La Âm khuôn mặt đại biến, vội vàng buông lỏng tay của Cố Nhược Vân ra, đi đến trước mặt La Tướng Quân: "Cha, người không sao chứ?"

Rồi sau đó, nàng nhìn về phía Lăng Ngọc, lạnh lùng nói: "Lăng Ngọc, người cấu kết người bên ngoài, tính toán mưu hại Thanh Long Quốc hoàng triều, còn dả thương hộ quốc đại tướng, phải chịu tội chết!"

"La Âm, người còn không biết xấu hổ nói, nếu không phải các người, ta cũng sẽ không thể cửa nát nhà tan, thậm chí người ngay cả ca ca đã tàn tật của ta đều không buông tha! Cho nên cho tới hôm nay là báo ứng, đều là trừng phạt đúng tội!" Lăng Ngọc cười lạnh nói, sát khí trong mắt dần dần dày, mang theo vô tận thù hận.

Đều là bọn hản hại chết gia gia, mới có thể làm cho thúc công (ông chú) cầm quyền, thế cho nên bản thân mất đi địa vị và sủng ái ở Lăng gia.

Món nợ này, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho!

"Đó là bởi vì gia gia người quá vô si!" La Âm đứng lên, có chút tức giận nói: "Nhược Vân và Lăng Hi đã ký giấy sinh tử, sống chết đều do trời định, chẳng lẽ hản giết Nhược Vân chính là đương nhiên, Nhược Vân còn không

có thể phản kháng lại hay sao? Nhưng mà, gia gia người lại bởi vậy mà ra tay với một văn bối, thậm chí còn muốn uy hiếp tính mạng người để làm lợi thế!"

Chuyện này, ở toàn bộ Thanh Long Quốc đã không người không biết, hiện giờ nghe La Âm nhắc tới, ánh mắt nhìn về phía Lăng Ngọc lại mang theo khinh bỉ.

Đúng vậy, nếu không phải Lăng gia có sai trước, đối phương cũng sẽ không thể vì tự bảo vệ mình mà giết Lăng Nghị.

"Người..." Lăng Ngọc tức đến mức mặt đỏ bừng: "Tái tiên sinh, giết nữ nhân đáng chết này cho ta!"

Nghe vậy, nam tử mặc áo bào đen nhú mày, hiển nhiên đối với mệnh lệnh của Lăng Ngọc có chút bất mãn, nhưng mà hãn cái gì cũng không có nói, thân hình chợt lóe đã đến trước mặt La Âm.....

"Âm nhi, cẩn thận!"

Nhìn thấy một màn mạo hiểm này, La Tướng Quân rốt cuộc không cố kỵ những thứ khác, đưa tay lôi kéo, bảo vệ La Âm ở trong ngực, mà lưng của bản thân lại bại lộ ở dưới công kích của kẻ địch.

Tử Tà vừa muốn ra tay, đúng lúc này, một chưởng phong mạnh mẽ từ trong Bách Thảo Đường xuất ra, dưới bất ngờ không kịp phòng bị ‘phịch’ một tiếng dừng ở phía trên ngực của nam nhân mặc áo bào đen.....

Nam nhân mặc áo bào đen lui về sau mấy bước, ánh mắt âm trầm chiếu về phía trước.

Một thân áo bào trắng, lão giả hai tay chấp sau lưng, không chút để ý từ trong được đường đi ra, trên khuôn mặt thương lão của ông mang theo vẻ

tức giận: "Là ai lá gan lớn như vậy, dám can đảm gây chuyện ở Bách Thảo Đường ta!"

Giọng nói quen thuộc mà thương lão rốt cục làm trái tim của Cố Nhược Vân thả xuống dưới, chỉ cần Dư lão xuất hiện, liền chứng minh, ông đã đột phá đến Võ Vương.... ..

"Võ Vương?" Nam nhân mặc áo bào đen sắc mặt âm trầm như nước, trong con ngươi đen lóe ra tia sáng không rõ ý tứ, nhưng mà, hắn cũng không có tiếp tục ra tay nữa, mà là lạnh lùng âm hiểm nhìn lão giả chậm rãi đi đến.

Không nghĩ tới Thanh Long Quốc nho nhỏ này, vậy mà sẽ có cường giả Võ Vương.....

Hắn thật đúng là sơ ý.

Nhưng này lại như thế nào? Lão nhân trước mắt giống như là vừa mới đột phá đến Võ Vương, mà bản thân đã tiến vào Võ Vương ba năm, bất luận như thế nào, ông ta cũng sẽ không phải là đối thủ của mình.

"Dư lão, ông đã đến rồi?"

Cố Nhược Vân cười nhìn về phía Dư lão: "Xem tình huống, ông giống như là thành công?"

Dư lão mỉm cười gật gật đầu với Cố Nhược Vân, rồi sau đó xoay chuyển ánh mắt, dừng ở trên người Lăng Ngọc: "Tiểu nha đầu, ta đã sớm cảnh cáo ngươi, đừng đến Bách Thảo Đường nữa, xem ra, ngươi coi lời nói của ta là gió thoảng bên tai....."

"Hừ!" Lăng Ngọc không cho là đúng hừ lạnh một tiếng: "Nếu không chắc chắn, ta cũng sẽ không đến chỗ này! Ngươi cho rằng bằng thực lực của ngươi có thể chiến thắng Võ Vương sao? Tuy rằng ta không biết lực

lượng của người, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là Võ Tướng trung cấp, ở trước mặt Võ Vương căn bản chính là một cặn bã."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Cường Giả Đến Từ Linh Tông (Một)

Edit: kaylee

Kỳ thực, đối với thực lực của Dư lão, Lăng Ngọc cũng chỉ là đoán.

Dù sao La Tướng Quân cấp bậc ở Võ Tướng sơ cấp, ngay cả hẳn đều cung kính với Dư lão, chắc hẳn thực lực của Dư lão sẽ mạnh hơn hẳn, mà thực lực của đệ nhất cao thủ Thanh Long Quốc là Võ Tướng cao cấp, nhưng Dư lão cũng không có nổi danh như hẳn, vì vậy đương nhiên nhỏ yếu hơn hẳn, vậy lão nhân kia khẳng định là ở Võ Tướng trung cấp.

Nhưng Lăng Ngọc không biết là, Bách Thảo Đường cũng không phải thuộc về Thanh Long Quốc, cho nên, Dư lão đương nhiên không có khả năng nổi danh cùng cao thủ của Thanh Long Quốc.... ..

"Ha ha," Dư lão giận dữ quá hóa cười, tức giận nói: "Người cho rằng lần này người tìm một người tội tới làm chỗ dựa cho người, ta sẽ sợ các người hay sao? Cố Nhược Vân là người của Bách Thảo Đường ta, nếu các người muốn động nàng, cũng phải hỏi một chút xem ta có đồng ý hay không!"

"Người....." Lăng Ngọc tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn phát xanh, hung tợn trừng mắt liếc mắt nhìn ông một cái: "Lão bất tử, người cũng sắp sống không nổi nữa, đến loại thời điểm này còn muốn bảo hộ tiện chủng này!"

Khi nói lời này, nàng cười lạnh nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Toàn bộ người Thanh Long Quốc, ai chẳng biết mẫu thân nàng ta lai lịch không rõ? Nàng quyến rũ Cố Thiên trở thành nhi tức (con dâu) của Cố gia lúc đó chẳng phải vì nhìn trúng thân phận và địa vị của Cố gia ở Thanh Long Quốc? Cho nên, nữ nhi nữ nhân kia sinh ra cũng đương nhiên cùng một loại tính tình với nàng, không biết xấu hổ! Nhất là Cố Nhược Vân này còn làm cho Cố Thiên đánh mất không ít thể diện, nếu ta là nàng đã sớm nhảy sông tự sát để tránh làm tổ tiên hổ thẹn!"

Dư lão sắc mặt ngày càng âm lãnh, lửa giận trên người giống như có thể thiêu đốt không khí.

Lăng Ngọc này nhục mạ ai không tốt? Lại cố tình nhục nhã hòn ngọc quý trên tay Đông Phương thế gia!

Tiểu thư nhà ông sinh ra đã cao quý, một Tướng Quân phủ nho nhỏ mà thôi, nếu không phải yêu sâu sắc Cố Thiên, sao nàng có thể vì gả cho hắn mà lựa chọn rời đi Cố gia? Nhưng mà, anh hùng hào kiệt giống như Cố Thiên, trên đời này nữ tử ái mộ hắn lại có bao nhiêu?

Những nữ tử kia ghen tị tiểu thư chiếm được một khối tình si của Cố Thiên, cho nên liền ở sau lưng chửi bới nàng, thế cho nên trong mắt thế nhân, tiểu thư chính là cái loại người vì trèo lên giường của Cố Thiên mà không từ thủ đoạn.

Nhưng mà, lấy tính tình không màng danh lợi của tiểu thư, bất luận trong mắt người trên đời nàng là cái dạng gì, nàng đều sẽ không ra mặt giải thích cho bản thân một câu nào.....

Lời đồn đãi đáng sợ, cho dù Cố Thiên bảo hộ nàng nhiều bao nhiêu, cũng ngăn không được miệng lưỡi quần chúng.

"Tốt! Thật sự tốt!"

Dư lão ha ha phá lên cười, con người tràn ngập tức giận gặt gao nhìn chăm chăm Lăng Ngọc: "Lăng Ngọc, tên này ngược lại không tệ, đáng tiếc, người không xứng... Đời này, có thể được xưng là Ngọc, chỉ có một người! Mà người, chỉ bằng tên này, là đã đủ chết hơn một ngàn lần một trăm lần!"

Ầm!

Lão giả ra quyền như gió, sắp tới trước mặt Lăng Ngọc, cũng trong nháy mắt này, uy áp cường giả Võ Vương nháy mắt phát ra, dòng khí cường đại quanh quẩn quanh thân, đè nén khiến người hít thở không thông.

Nhưng mà, ngay tại lúc công kích của Dư lão rơi xuống, một bàn tay bỗng nhiên từ bên cạnh duỗi đến, dễ dàng chặn lại nắm tay của ông.

Trong gió nhẹ, áo bào đen khê giương lên, nam nhân toàn thân bao phủ ở bên trong hắc ám, giọng nói dày đặc truyền ra: "Người đi một bên."

Lời nói của hắn, là nói với Lăng Ngọc.

Lúc này Lăng Ngọc còn chưa có từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt tinh xảo khéo léo kia một mảnh trắng bệch, phía trên cái trán mồ hôi lạnh ứa ra, giống như là từ quỷ môn quan đi qua một lượt.....

"Võ Vương?"

Nam nhân mặc áo bào đen thu hồi ánh mắt, tầm mắt chuyển về phía Dư lão, lạnh lùng cười: "Không nghĩ tới Thanh Long Quốc nho nhỏ này, cũng có Võ Vương tồn tại."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Cường Giả Đến Từ Linh Tông (Hai)

Edit: kaylee

Võ Vương?

Giống như là tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), Lăng Ngọc chưa kịp hoàn hồn lại sững sờ lẫn nữa, nàng chớp mắt, lần đầu tiên hoài nghi thính lực (năng lực nghe) của bản thân xuất hiện vấn đề.....

Dư lão là cường giả thực lực Võ Vương?

Vậy vì sao nàng lại chưa từng nghe nói qua? Hơn nữa, cường giả Võ Vương thông thường chỉ có địa phương kia mới có thể có được, cho dù Thanh Long Quốc thực lực không yếu, nhưng cũng sẽ không thể xuất hiện loại người có thực lực này!

"Tái... Tái tiên sinh, ngài nói hẳn là Võ Vương?"

Lăng Ngọc hung hăng nuốt nước miếng, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía Dư lão.

Nam tử mặc áo bào đen không nói gì, ánh mắt u ám khủng bố, giống như rắn độc.

"Lão già kia, người một người vừa đột phá Võ Vương là không cách nào chiến thắng lão phu. Nhưng mà, lão phu cũng không muốn chiến đấu với

người, người tránh ra! Chờ sau khi lão phu giết nữ tử kia thì ta sẽ rời đi nơi này."

Dư lão cười lạnh một tiếng: "Nàng đã là người của Bách Thảo Đường ta, ta sẽ không để cho người ta động nàng một phân một hào (*). Muốn giết nàng? Có thể, người trước hết bước qua thi thể của lão phu đi!"

(*) một phân một hào: ở đây, “phân” và “hào” là đơn vị đo; “phân” là một phần mười (của một đơn vị đo lường nào đó); “hào” là một phần nghìn, mi-li (của một số đơn vị đo lường). Câu nói ý chỉ không để cho bất kỳ ai động đến CNV một chút nào

Nam tử mặc áo bào đen hơi hơi nheo lại đôi mắt, lạnh lẽo nói: "Nếu đây là lựa chọn của người, lão phu thành toàn người!"

Đột nhiên, thân thể của nam nhân biến mất giống như quỷ mỹ, khi lại xuất hiện, đã vòng đến phía sau Dư lão. Tốc độ của hắn quá nhanh, căn bản không cho đối phương cơ hội phản ứng.....

Rồi sau đó, một thanh kiếm tản ra ánh sáng bén nhọn xuất hiện ở trong tay hắn.

"Cẩn thận!"

La Âm kinh hãi kêu một tiếng, phải biết rằng, hiện tại Dư lão đã là toàn bộ hi vọng của bọn họ, tuyệt đối không thể xuất hiện sai lầm gì. Mà từ đầu tới cuối, La Tướng Quân đều không nói gì, hắn chỉ là như có đăm chiêu đánh giá Dư lão, giống như đang suy xét cái gì.....

Đúng lúc này, Dư lão sau đầu giống như có thêm một đôi mắt, ở lúc trường kiếm rơi xuống, bước chân của ông chợt lóe liền theo vòng qua bên cạnh nam tử mặc áo bào đen, thân thể thương lão chợt xuất hiện ở ngoài mấy thước.

"Ta vừa đột phá Võ Vương lại như thế nào? Ta thiếu hụt hơn người, chỉ là sự khống chế đối với thực lực này mà thôi, cũng sẽ không yếu hơn người nhiều lắm, nhưng mà, ta thật muốn biết, vì sao người muốn tánh mạng của nàng? Theo ta được biết, một Lăng gia nho nhỏ, mòi không nổi cường giả như người vậy!"

Trên người nam tử mặc áo bào đen bao phủ khí lạnh, hẳn cũng không có trả lời lời nói của Dư lão, mà là lại triển khai một đợt công kích mới.....

"Hai Võ Vương chiến đấu, chắc chắn, loại trường hợp lớn này có lẽ cả đời chúng ta cũng không thấy được."

"Nhanh, nhanh thừa dịp giờ phút này quan sát cho thật kỹ, nói không chừng chiến đấu giữa bọn họ có thể mang đến ưu việt rất lớn cho chúng ta sau này."

Đám người khôi phục bình tĩnh từ xông xáo ban đầu, tất cả mọi người lui ra phía sau mấy thước, lưu lại không gian đủ chiến đấu cho hai người, rồi sau đó lẳng lặng nhìn cuộc chiến đấu có lẽ cả đời cũng không nhìn thấy này.....

Phanh!

Bang bang phanh!

Không trung va chạm đột nhiên nổi lên, chiến đấu vô cùng kịch liệt, lại đánh cho khó phân giải, La Tướng Quân khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Nhược Vân nha đầu, người thấy thế nào?"

Cố Nhược Vân vuốt ve cằm, như là thì thào lầm bầm: "Dư lão vừa mới đột phá, thực lực còn không có củng cố tốt, hơn nữa..... Ông khuyết thiếu kinh nghiệm đối chiến với Võ Vương, cho nên, rất nhanh ông sẽ bị rơi vào thế hạ phong (thế yếu)."

Đúng lúc này, Dư lão đã dần dần chống đỡ không được, bất luận như thế nào, một người vừa đột phá cảnh giới Võ Vương, vẫn là không cách nào cùng so sánh với cường giả đã vào thực lực Võ Vương vài năm.

Ông lau lau mồ hôi lạnh trên trán, thân mình chợt lóe lại công kích về phía người trước mặt.....

"Không được, tiếp tục như vậy tuyệt đối không được," Cố Nhược Vân con người tối sầm lại, giống như là hạ một cái quyết định rất lớn, hít vào một hơi thật sâu, nói: "Dư lão, thanh kiếm này ta cho ông mượn dùng một chút!"

Khi nói chuyện, nàng trực tiếp đem Linh Khí ra, quăng đến trước mặt Dư lão.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Cường Giả Đến Từ Linh Tông (Bốn)

Edit: kaylee

Linh Khí..... Đây chính là uy lực của Linh Khí.

Người vốn rơi vào thế hạ phong, một khi có được Linh Khí, thì lực lượng sẽ tăng trưởng lên mấy lần.

Hắn hung hăng cắn răng, không cam lòng mà âm độc nhìn khuôn mặt thương lão của Dư lão, âm lãnh nói: "Người xác định vì bảo vệ nha đầu này mà đối địch với ta?"

"Đúng vậy," Dư lão cười lạnh một tiếng: "Nàng là người của Bách Thảo Đường, ta đương nhiên muốn bảo vệ nàng."

"Được, tốt lắm!" Nam tử mặc áo bào đen âm trầm nói: "Vậy người cũng biết ta là người nào?"

"Không biết, cũng không cần thiết biết."

Dư lão nâng đầu, không cho là đúng nói một câu.

"Hừ! Ta đây có thể nói cho người, tất cả những gì người làm hôm nay, cho dù là hậu trường của người cũng không thể nào cứu được người! Thế lực kia của ta, là bất luận như thế nào các người đều không thể trêu chọc vào! Người nhất định sẽ phải trả giá lớn vì hành động ngày hôm nay!"

Nam tử mặc áo bào đen nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói khàn khàn kia giống như chân dẫm nát lá cây, khó nghe đến cực điểm.

"Không sai, thế lực kia, Bách Thảo Đường quả thật chiêu không thể trêu vào, nhưng có một người, lại trêu chọc nổi các người."

Một tiếng nói yêu nghiệt chậm rãi rơi vào biển người, có thể là tò mò, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại.

Vì thế, nhuyễn kiệu được một đám tuyệt sắc nữ tử nâng xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.....

Nhưng thấy bên trên nhuyễn kiệu, nam nhân tay cầm quạt lông, lưỡi nhạc mà tản mạn nằm ở phía trên cổ kiệu, một thân áo bào màu đỏ, làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp yêu mị giống như nữ nhân càng thêm giống như mùi dấm hoa đào, xinh đẹp không gì sánh nổi.

Mà một người nam nhân đẹp đến loại trình độ này, thật đúng là làm cho người ta sợ run.....

Giờ khắc này, hơi thở trên người nam tử mặc áo bào đen chợt biến hóa, dưới áo bào đen khuôn mặt cũng từ khiếp sợ biến thành kinh ngạc, cuối cùng chính là tràn ngập ý muốn rút lui.....

Tá Thượng Thần, vì sao người kia lại ở chỗ này?

Nếu hắn ở chỗ này, như vậy, người kia nhất định sẽ biết.... ....

"Xem ra chủ tử nhà ta thật là xem nhẹ người, Cố Nhược Vân! Nhưng mà người chờ, mạng của người tuyệt đối sẽ không lâu dài, mà tất cả những điều này cũng không trách được những người khác, chỉ đổ thừa mạng của người không tốt thôi! Cáo từ!"

Tuy rằng trong tay Dư lão nắm giữ Linh Khí, nhưng hẳn đã đến từ thế lực kia, cũng không có khả năng không có một con át chủ bài, nhưng nếu như Tá Thượng Thần ở trong này, vậy bất luận như thế nào hẳn cũng giết không được Cố Nhược Vân.....

Cho nên, lúc này đây chỉ có thể thất bại mà về, nếu như chủ tử biết Tá Thượng Thần chen vào một chân, hẳn là sẽ không trách cứ hẳn.

Nghĩ đến đây, nam tử mặc áo bào đen không biết ở trong tay bóp nát một cái gì đó, thân mình bỗng nhiên biến mất trong nháy mắt, vô tung vô ảnh.

"Truyền tống thạch?"

Cố Nhược Vân con người co rụt lại, nàng giống như đã đoán được thân phận của nam tử mặc áo bào đen kia.....

"Tái đại nhân, Tái đại nhân ngài đợi ta với!"

Mắt thấy thân thể của người mặc áo bào đen biến mất, Lăng Ngọc quýnh lên, vội vàng la lớn, đáng tiếc, trên bầu trời một mảnh yên tĩnh, không ai trả lời nàng.... ..

Sắc mặt của nàng nháy mắt trắng bệch, thân mình nhẹ nhàng run rẩy.

"Người gọi là Lăng Ngọc?" Tá Thượng Thần nở nụ cười: "Người nói, bốn hoàng tử nên như thế nào đối với người đây?"

Lăng Ngọc không khỏi rùng mình một cái, nàng nhìn mắt phượng mỉm cười của Tá Thượng Thần, không biết vì sao, sự sợ hãi tràn ngập ở trong lòng.

"Người... Người muốn làm gì? Cô cô của ta là hoàng phi đương triều, người không thể làm cái gì với ta!"

Đối với lời đồn đãi về Tá Thượng Thần, Lăng Ngọc vẫn là nghe nói qua.

Nghe nói Tứ hoàng tử Chu Tước quốc này chẳng những lớn lên giống nữ nhân, còn cực kỳ háo sắc, nếu không bên người sẽ không có nhiều tuyệt sắc thị nữ như vậy, cho nên, theo Lăng Ngọc, Tứ hoàng tử khẳng định muốn khinh bạc nàng!

Không! Lòng của nàng chỉ thuộc về Thái Tử điện hạ, nếu để cho những người khác đụng tới nàng, vậy nàng thà rằng chết!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Cường Giả Đến Từ Linh Tông (Năm)

Edit: kaylee

Thật rõ ràng, Tá Thượng Thần từ trong mắt Lăng Ngọc thấy được suy nghĩ của nàng, mày liễu khẽ nhíu lại, một chút chán ghét chợt lóe lên từ trong mắt phượng của hắn, cười lạnh nói: "Có phải người suy nghĩ quá nhiều hay không? Bốn hoàng tử luôn luôn thích sạch sẽ, nữ tử xấu xí giống như người vào không nổi mắt của bốn hoàng tử."

"Người....." Lăng Ngọc tức đến mặt đỏ bừng, hoàn toàn quên hiện tại bản thân ở hoàn cảnh nào, tức giận nói: "Người vừa mới nói cái gì? Người cho rằng chính người lớn lên rất đẹp sao? Một đại nam nhân, lại lớn lên có khuôn mặt nữ nhân, quả thực chính là mất mặt xấu hổ! Bốn tiểu thư còn chướng mắt người đấy!"

Xong rồi!

Thanh Y trong lòng kinh hô một tiếng, đồng tình nhìn Lăng Ngọc.

Chủ thượng kiêng kị nhất chính là người khác nói hắn lớn lên giống nữ nhân, đương nhiên, Cố Nhược Vân là ngoại lệ, cũng là người duy nhất nói hắn giống như nữ nhân không bị hắn làm thẹn.

Ai bảo người này có một ca ca là chí hữu (bạn thân) đồng sinh cộng tử của chủ thượng? Hắn như thế nào sẽ thương hại muội muội của Cố Sanh Tiêu?

Cho nên, những người khác sẽ không có vận tốt như vậy.....

"Người vừa mới nói cái gì?" Tá Thượng Thần tươi cười từng chút biến mất, trên khuôn mặt tuyệt thế tràn đầy âm trầm khủng bố nói không nên lời.

"Tá Thượng Thần, người là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, ta là chất nữ của Quý Phi Thanh Long Quốc, người có thể làm cái gì với ta? Ta nói người lớn lên giống nữ nhân thì thế nào? Người chẳng lẽ còn có thể giết ta? Trừ phi người muốn khiến cho hai nước giao chiến!"

Lăng Ngọc hung hăng cắn răng, vẫn là một bộ dáng không ai bì nổi kia.

Nếu nói lời này là Dư lão, nàng còn sợ hãi, dù sao đối phương cũng là một gã cường giả Võ Vương, cùng cường giả Võ Vương là địch, nàng không dám! Đáng tiếc, Tá Thượng Thần chỉ là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, không cách nào xuống tay với chất nữ của Quý Phi Thanh Long Quốc, nếu không hai nước nhất định sẽ giao chiến!

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, Lăng Ngọc này thật đúng là một đại tiểu thư bị nuông chiều hư, nếu Tá Thượng Thần chỉ là một hoàng tử, lại có thể nào một câu nói dọa lui cường giả Võ Vương?

"Ha ha!"

Tá Thượng Thần cười nhẹ hai tiếng, rồi sau đó môi đỏ mọng khẽ mở, nhẹ nhàng nói ra hai chữ, lại giống như một tảng đá nặng áp ở trên người đối phương.

"Quy xuống!"

Phanh!

Hai chân Lăng Ngọc giống như bị ngàn cân đè nặng, hung hăng quỳ gối xuống trước mặt Tá Thượng Thần, nàng ngẩng đầu, hoảng sợ nhìn chăm

chăm khuôn mặt xinh đẹp của nam nhân.

Nàng muốn dùng sức nâng chân lên, lại phát hiện thân mình giống như dính vào trên đất, ngay cả động một chút đều động không được.....

"Chất nữ của Lăng Quý Phi?" Tá Thượng Thần cúi đầu cười, nâng tay phất phất áo bào màu đỏ, lại ngồi ở phía trên nhuyễn kiệu, hảnh nhẹ lay động quạt xếp, cười lạnh nói: "Cho dù là Lăng Quý Phi tự mình đến đây, bốn hoàng tử muốn giết người, dám ngăn cản? Cho dù là bản thân nàng, bốn hoàng tử muốn giết thì giết! Ai có thể ngăn cản bốn hoàng tử? Bệ hạ Thanh Long Quốc sao? Thật có lỗi, cho tới bây giờ hãnh cũng không xứng được bốn hoàng tử để vào mắt!"

Khí phách, ngông cuồng!

Nam nhân khoe môi mỉm cười, thần thái lười nhác mà tản mạn, nhưng mà giờ phút này, cũng rất cuộc không có người dám coi khinh nam nhân diện mạo giống như nữ nhân này.

"La Tướng Quân!" Lăng Ngọc vội vàng nhìn về phía La Tướng Quân, nói: "Người thân là đại tướng một quốc gia, chẳng lẽ muốn nhìn ta bị người giết? Ta là hoàng thân quốc thích, hoàng đế bệ hạ là dượng của ta, người phải ngăn cản hãnh!"

La Tướng Quân lạnh lùng nhìn Lăng Ngọc: "Chỉ có chất nữ của Hoàng Hậu, mới có thể gọi bệ hạ là dượng, người chỉ là chất nữ của Quý Phi thôi, còn không có tư cách tự xưng là hoàng thân quốc thích! Huống chi, là người cầu kết ngoại tặc trước, mưu hại người kia trước."

"Này không giống nhau," Lăng Ngọc quỳnh lên: "Tuy rằng Cố Nhược Vân đã từng là tôn nữ của Tướng Quân, lại bị Cố gia từ bỏ, cho nên chết thì chết mà cô cô của ta là Quý Phi nương nương, huyết thống của ta là tôn quý, chỉ là một dân đen có thể so sánh được sao?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Cường Giả Đến Từ Linh Tông (Sáu)

Edit: kaylee

La Tướng Quân hừ một tiếng, ở trong Thanh Long Quốc ai chẳng biết nói bảo bối hãn yêu nhất chính là nữ nhi của mình? Gia gia của Lăng Ngọc thiếu chút nữa giết tâm can bảo bối của hãn, hãn còn ở loại thời điểm mấu chốt này cứu nàng? Vậy hãn xác định vững chắc là kẻ điên!

"Âm nhi, xem ra nơi này không có chuyện gì, chúng ta đi."

Nghe được lời nói của La Tướng Quân, ánh mắt của La Âm dừng ở phía trên khuôn mặt thanh tú của Cố Nhược Vân, nàng cầm tay của thiếu nữ, nói: "Nơi này xem ra không có chuyện gì, ta và phụ thân về Tướng Quân phủ trước, nếu quả thật có tình huống gì người nhớ đi tìm chúng ta."

"Cám ơn."

Cố Nhược Vân không nói thêm gì, nhưng mà, tất cả cảm động đều hòa trong hai chữ này.

Lúc này đây, La gia vì nàng xem như là địch với cường giả đại lục! Tương đương là bất cứ giá nào, cho nên tình này ý này nàng nhớ kỹ.... ..

Người dệt hoa trên gấm (*) cũng không hiếm lạ, nhưng mà, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi (**) cũng là ít lại càng ít.....

(*) dệt hoa trên gấm: ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn

(**) đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: (ví với việc giúp đỡ vật chất cho người khác, khi họ đang cần

"Phụ thân," La Âm mỉm cười đi tới chỗ La Tướng Quân: "Chúng ta về nhà đi."

"Được!" La Tướng Quân vung bàn tay to lên, lớn tiếng quát: "Lăng gia Lăng Ngọc cấu kết người bên ngoài muốn mưu hại triều ta, may mắn có Tứ hoàng tử Chu Tước quốc nhìn thấu, bản Tướng Quân phải đi ngay hồi bẩm bộ hạ, các vị tướng sĩ đều theo bản Tướng Quân tiến đến diện thánh!"

Theo âm thanh thô cuồng khí phách của nam nhân chậm rãi rơi xuống, một đường hi vọng cuối cùng trong lòng Lăng Ngọc cũng tan biến, thân mình của nàng mềm nhũn nằm sấp trên mặt đất, trên khuôn mặt khéo léo lộ ra vẻ tuyệt vọng.....

Xong rồi, toàn bộ đều xong rồi.....

Nghĩ đến gia gia chết thảm, bản thân từ thiên kim tiểu thư tôn quý lưu lạc cho tới nông nỗi bây giờ, trong lòng nàng liền tràn ngập oán hận.

"Ha ha ha!"

Bỗng nhiên, nàng điên cuồng cười phá lên, một đầu tóc rối bay giống như kẻ điên, trong mắt bắn ra tia sáng ngoan độc mang theo thù hận.

"Cố Nhược Vân, trên đời thế nào có loại nữ nhân tàn nhẫn vô tình như ngươi đây? Ngươi hủy toàn bộ Lăng gia chúng ta! Lăng Ngọc ta lại thề, cho dù là thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tá Thượng Thần đáy mắt hiện lên một tia sang sắc bén, sau đó nở nụ cười: "Thành quỷ? Thật có lỗi, ở trong tay bốn hoàng tử, cho tới bây giờ đều sẽ không có cơ hội thành quỷ!"

Nói xong, bàn tay hấn vung lên, một ngọn lửa màu đỏ bắn ra từ tay áo của hấn, nháy mắt châm ngay tại trên người của Lăng Ngọc.....

Đau!

Loại đau đớn này, như là đang xé rách linh hồn.

"A a a ! ! !"

Bên trong ngọn lửa đỏ, khuôn mặt của Lăng Ngọc vặn vẹo, giống như là đang thừa nhận đau đớn thật lớn.....

Loại đau đớn này giằng co thật lâu..... Ngay tại khi tất cả mọi người không nhẫn tâm xem, thân thể mới vừa rời đứng ở bên trong ngọn lửa đỏ kia từng chút biến thành tro tàn, biến mất vô tung vô ảnh ở ngọn lửa, thậm chí ngay cả linh hồn đều không có để lại, cả người nàng đều bị xóa sạch khỏi thế giới này.

Trái lại nam tử vừa rời nhẫn tâm giết người, trước sau như một mặt như hoa đào, phong lưu phóng khoáng, khéo môi của hấn lộ tươi cười lười nhác mà yêu mị, coi như cái gì cũng chưa xảy ra nhẹ lay động quạt lông.

"Bốn hoàng tử đã sớm nói, người không có cơ hội thành quý," Tá Thượng Thần khéo môi khẽ nhếch, rồi sau đó, ở ngay trước mắt bao người vẫy vẫy tay với Cố Nhược Vân, tươi cười đầy mặt nói: "Tiểu Vân Nhi, người một tháng này thật đúng là làm cho bốn hoàng tử chờ thật lâu, nhanh tới để bốn hoàng tử ôm một cái, cũng giải tưởng niệm bốn hoàng tử đối với người."

Cố Nhược Vân trừng mắt, khéo miệng run rẩy một chút, nói: "Tứ hoàng tử, người có thể đứng đắn một chút hay không?"

"Thế nào?" Tá Thượng Thần khéo mắt ngả ngớn, mắt phượng hàm chứa tươi cười câu người: "Tiểu Vân Nhi nhà ta là ghét bỏ ta không đủ đứng

đản? Vậy... Người muốn ta đứng đản như thế nào đây?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Cường Giả Đến Từ Linh Tông (Bảy)

Edit: kaylee

Cố Nhược Vân có chút không biết nói gì, người này có thể bình thường một chút không? Chính là đối với Tá Thượng Thần, nàng cũng không có nhiều cảm giác không tốt lắm, dù sao nàng có thể cảm nhận được, nam nhân trước mắt chính là miệng thiếu đòn mà thôi. (L: ý nói là anh TTT này hay nói nói những lời làm người ta muốn đánh đó)

"Được rồi, chúng ta nói chính sự đi, có phải người biết người vừa rồi hay không?"

Lời nói của thiếu nữ làm cho tươi cười trên mặt nam nhân yêu nghiệt chậm rãi biến mất, cặp mắt phượng nhẹ nhàng nheo lại, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ giờ lên cười lạnh.

Chính là rất nhanh, hắn đã thu liễm gió lốc bắt đầu khởi động trong mắt, nhẹ nhàng hít vào một hơi thật sâu, nói: "Tiểu Vân Nhi, chúng ta đổi cái địa phương lại nói."

"Được."

Trong mắt Cố Nhược Vân xẹt qua một chút kinh ngạc, lại cũng không nói thêm gì: "Vậy đi địa bàn của ta đi."

... ..

Trong sân, gió xuân nhẹ thổi, lá liễu nhẹ bay.

Vệ Y Y giống như không nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của người khác, ở bên cạnh Cố Nhược Vân vội trước vội sau, bưng trà rót nước, nếu người không biết, còn tưởng rằng nàng là tiểu nha hoàn của Cố Nhược Vân.

Tá Thượng Thần thu hồi ánh mắt kinh ngạc, dương môi cười: "Tiểu Vân Nhi, không nghĩ tới bản lĩnh của người lớn như vậy, ngay cả Quý Y Vệ Y Y trong truyền thuyết đều thu vào trong môn, xem ra ta thật đúng là xem nhẹ người."

Đến cùng là ai ở bên ngoài nói nàng là phế vật?

Người là thiên tài, vậy người có thể làm cho Quý Y cam tâm tình nguyện hầu hạ người sao?

Huống chi, nha đầu kia còn là muội muội của Cố Sanh Tiêu, muội muội của tên kia làm sao có thể sẽ là một phế vật? Ngẫm lại thì căn bản không có khả năng.

"Là chính nàng muốn đi theo ta," Cố Nhược Vân nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, rồi sau đó buông chén trà, nói: "Hơn nữa, Vệ Y Y không phải thuộc hạ của ta, nàng chỉ là đến giúp ta làm việc thôi, sư môn của nàng chỉ có một, đó chính là Y Môn."

"Xem ra người có biết chuyện của Y Môn, Tá Thượng Thần khẽ cười nói: "Vậy người cũng hẳn là biết tình huống của nàng, hiện tại Vệ Y Y là đối tượng truy nã của Y Môn, mặc dù Y Môn không có cường đại như Linh Tông, nhưng mà thực lực vẫn là có thể đánh đồng cùng Luyện Khí Tông, hiện tại người sư môn đều biết nàng trộm đi y học bảo điển, cho nên nàng lại cũng không cách nào về địa phương kia, hơn nữa Vệ Y Y đã từng trúng độc, ngay cả hiện tại độc tố đã giải, nhưng mà vẫn là làm cho thực lực của nàng giảm xuống rất nhiều, người cùng với nàng nhất định có phiền toái không đếm được."

Cố Nhược Vân có chút sửng sốt: "Chuyện của Quý Y, Y Môn cũng không biết, vậy vì sao người lại biết nàng chính là Vệ Y Y bị Y Môn truy nã kia?"

"Trên đời này không có chuyện bốn hoàng tử không biết, nhưng mà....." Hãn ngừng lại một chút, cười nói: "Thân phận của Quý Y cho dù là những người đó đoán cũng có thể đoán được, dù sao trừ bỏ người có được y học bảo điển ai còn có thể có y thuật xuất thần nhập hóa như thế? Về phần người Y Môn không có tìm đến, hoàn toàn là vì mấy năm nay Y Môn gặp phiền toái, các nàng không cách nào phân thân."

Vệ Y Y trầm mặc một lúc lâu, hỏi: "Người vừa rồi nói ta bị truy nã, là chuyện gì xảy ra?"

Năm đó, một đôi gian phu dâm phụ kia muốn thương tánh mạng của nàng, kết quả nàng chạy thoát đi ra ngoài, rời khỏi mảnh địa phương kia đi tới Thanh Long Quốc, cho nên sau này đã xảy ra cái gì, nàng là hoàn toàn không biết.

"Nữ nhi của môn chủ đời trước bị si ngốc, nghe nói là có người làm, cho nên người bị Y Môn truy nã, hạ lệnh truy nã này chính là tiểu sư muội của người, cũng chính là môn chủ hiện nay của Y Môn."

"Người nói cái gì?"

Vệ Y Y cả người đều kích động, không thể tin được lắc lắc đầu: "Không có khả năng! Làm sao tiểu Đổng có thể si ngốc? Đây tuyệt đối không có khả năng!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Cường Giả Đến Từ Linh Tông (Tám)

Edit: kaylee

Cho dù nữ nhân Thiên Âm đệ tiện kia vì y học bảo điển ra tay với mình, nhưng mà tiểu Đồng là nữ nhi duy nhất của sư phụ, làm sao ả có thể xá xuống tay với nàng? Phải biết rằng, năm đó nếu không có sư phụ, phỏng chừng bọn họ tuổi nhỏ đều đã chết ở trong tay đạo phi!

Tá Thượng Thần liếc mắt nhìn Vệ Y Y: "Nàng si ngốc là sự thật, hơn nữa ta có thể nói cho người, là tiểu sư muội của người làm, trong thiên hạ này, không có chuyện bốn hoàng tử không rõ ràng."

Hận!

Vô tận hận ý giống như con kiến gặm cắn trái tim của Vệ Y Y, làm cho đôi mắt của nàng đỏ lên.

Kỳ thực, so với thù hận, càng nhiều hơn chính là tự trách.

Năm đó nàng bị đôi gian phu dâm phụ kia bắt đi, là tiểu Đồng nghe lén được bọn họ nói chuyện, mới biết được tất cả những gì nàng gặp phải, hơn nữa thiết kế cứu nàng ra, nếu không nàng căn bản trốn không thoát. Nhưng mà tiểu Đồng luyện tiết Y Môn, không đồng ý rời đi cùng nàng.

Lúc đó, nàng còn đáp ứng tiểu Đồng, chờ sau khi thực lực của nàng khôi phục, chắc chắn trở về sư môn, cùng nàng cùng nhau vạch trần những

người đó.

Ai biết vừa đi chính là mười năm.... ..

Nàng vốn cho rằng, đôi gian phu dâm phụ kia sẽ nhớ kỹ tình nghĩa của sư phụ, sẽ không làm khó tiểu Đồng, không nghĩ tới nàng thật sự là đánh giá bọn họ quá tốt.....

Tiểu Đồng vẫn là gặp phải bất trắc, nàng lại bởi vì việc năm đó mà thực lực rút xuống nghìn trượng, rốt cuộc không thể quay về Y Môn.....

"Thiên Âm, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Sư phụ đối chúng ta ân trọng như núi, vậy mà hòn ngọc quý duy nhất trên tay ông, ngươi lại làm cho nàng trở nên si ngốc! Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ giết tới Y Môn, mang theo tiểu Đồng rời đi! Chính là bây giờ còn không phải lúc....."

Vệ Y Y hít vào một hơi thật sâu, bình ổn lại áy náy trong lòng, cắn chặt hàm răng từng từ từng chữ nói.

Thiên Âm không có giết tiểu Đồng, nói cách khác tạm thời tiểu Đồng không có nguy hiểm, hay là, ả còn muốn lợi dụng tiểu Đồng dẫn nàng đến, mà hiện giờ điều nàng có thể làm chính là tăng lên thực lực, tranh thủ sớm ngày trở về báo thù!

Tá Thượng Thần tán thưởng cười nói: "Tiểu Vân Nhi, Quý Y này quả thật không sai, rất có đầu óc, cũng không xúc động, biết phạm vi năng lực của bản thân, sẽ không lỗ mãng, thích hợp cho ngươi sử dụng, như vậy ta cũng yên tâm."

Nói thật, hẳn nói ra chuyện này, chính là vì khảo nghiệm Vệ Y Y, nếu nàng vì sự vọng động của bản thân mà đưa tới nguy hiểm cho Cố Nhược Vân, vậy hẳn tuyệt sẽ không nương tay!

Nếu ai mang đến nguy hiểm cho nàng, vậy hẳn..... Đương nhiên sẽ giết người nọ!

Vệ Y Y đương nhiên không biết bởi vì quyết định này, nàng nhất trở về một cái mệnh, nếu không, cho dù là có gặp phải nguy hiểm lớn thế nào, Tá Thượng Thần cũng không có khả năng để cho nàng lưu lại.....

"Tá Thượng Thần, có phải người nên nói một chút với ta thân phận của người mặc áo bào đen kia hay không?" Cố Nhược Vân khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Tá Thượng Thần: "Đừng nói với ta người không biết hẳn."

Nghe nói như thế, tươi cười của Tá Thượng Thần lại biến mất, khuôn mặt lạnh xuống.

"Người kia... Đến từ Linh Tông!"

Linh Tông?

Trái tim của Cố Nhược Vân nháy mắt run rẩy một cái, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tinh xảo giống như yêu nghiệt của nam nhân.

"Người nói, hẳn là người của Linh Tông? Chẳng lẽ là ca ca gặp chuyện gì? Nếu không, vì sao người Linh Tông muốn giết ta?"

Tá Thượng Thần cười khở một tiếng: "Linh Tông loại địa phương này không khác thế tục ở chỗ nào, tranh chấp quyền lợi, tranh chấp địa vị, những người đó không đối phó được ca ca của ngươi, đương nhiên muốn tìm đến uy hiếp của hẳn, mà ngươi, chính là uy hiếp duy nhất của hẳn!"

Cố Nhược Vân nắm chặt nắm tay, đời trước, nàng không cách nào bảo hộ người nhà, đời này, nàng tuyệt đối sẽ che chở người thân duy nhất trên đời này.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cường Giả Đến Từ Linh Tông (Chín)

Edit: kaylee

"Tiểu Vân Nhi, người không cần quá mức lo lắng," Vẻ mặt của Tá Thượng Thần là kiên định chưa từng có qua, còn có tín nhiệm đối với nam nhân kia: "Nếu giống như là lời nói của hãn, thì không có vấn đề gì! Huống chi, nếu hãn có thể có nguy hiểm, những người đó cũng sẽ không tới tìm người, dù sao có thể làm cho hãn tạm thời rời đi Linh Tông chỉ có một phương pháp duy nhất, chính là bảo bối muội muội của hãn xảy ra chuyện không may."

Cố Nhược Vân gật gật đầu: "Ta hiểu rõ, chỉ có ta cường đại lên, mới có thể không trở thành uy hiếp của hãn..... Nhưng mà, Tá Thượng Thần, người quen biết ca ta?"

"Chúng ta là sinh tử chi giao (bạn chí cốt, bạn sống chết)."

Một câu nói, nói rõ quan hệ của hai người.....

Cố Nhược Vân rất cục minh bạch, vì sao Tá Thượng Thần lại giúp đỡ nàng, càng là trong lời nói để lộ ra thân thiết, tất cả đều là vì, hãn và ca ca là sinh tử chi giao!

"Tá Thượng Thần, ta tin tưởng người," Nàng ngẩng đầu, ánh mắt kiên định mà chân thật đáng tin: "Người hãn tin, ta liền tin."

Càng là rõ ràng nói cho hẳn biết, nàng tin tưởng hẳn, cũng chỉ là vì Cố Sanh Tiêu.....

"Tiểu Vân, ta đã trở về! Những thứ ngươi muốn ta cũng đã lấy trở lại cho ngươi."

Bỗng nhiên, tiếng nói ngừng lại, cặp mắt đỏ như máu kia của Thiên Bắc Dạ gắt gao nhìn chăm chăm Tá Thượng Thần so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn kia, một đầu tóc bạc nháy mắt bay lên, giờ khắc này, giống như là gặp tình địch, một thân lực lượng cường đại kia của hắn bùng lên thế nào cũng dừng không được.

Cùng lúc đó, Tá Thượng Thần cũng thấy được Thiên Bắc Dạ.....

Nói thật, trước lúc nhìn thấy Thiên Bắc Dạ, Tá Thượng Thần luôn luôn cho rằng dung mạo của bản thân là thiên hạ vô song (độc nhất trên đời), nhưng hôm nay mới biết được, có một người nam nhân, có thể tập hợp tốt hai chữ thần ma này tại một thân, bất luận kẻ nào ở bên người của hắn đều chỉ có thể trở thành một người làm nền.

Một đầu tóc bạc kia giống như thần linh cao cao tại thượng, làm cho người ta có một loại cảm giác không thể khinh nhờn, chính là bộ quần áo màu đỏ kia lại giống như là người bò ra từ trong địa ngục, nhiễm rất nhiều máu tươi.....

Cường!

Không sai, đối với nam nhân này, Tá Thượng Thần trong lòng chỉ có một chữ như vậy.

Làm sao bên người Cố Nhược Vân có thể có một nam tử cường đại như thế? Xem ra phải để Thanh Y đi thăm dò một chút thân phận của hắn.....

"Tiểu Dạ, ngươi đã trở lại?"

Nhìn thấy nam nhân xuất hiện, Cố Nhược Vân kinh ngạc ngược mắt nhìn lại.

Chính là trong một cái chớp mắt, lực lượng cường đại mà âm trầm trên thân nam nhân đột nhiên biến mất, không khí khôi phục yên bình, rồi sau đó khuôn mặt tuyệt mỹ kia chuyển hướng về phía thiếu nữ, trong con ngươi màu đỏ bắt đầu nổi lên ủy khuất, giống như một tức phụ nhỏ (cô vợ nhỏ) hỏi: "Tiểu Vân, nữ nhân này là ai?"

Nữ nhân?

"Khụ khụ!" Cố Nhược Vân thiếu chút nữa bị nước miếng của bản thân làm sặc, ho khan mãi kiệt, Tá Thượng Thần bộ dạng thật đẹp, còn là loại vẻ đẹp nhu hòa, khó trách tiểu Dạ cho rằng hẳn là nữ nhân, thật sự là trừ bỏ cấu tạo khác biệt của phương diện nào đó trên thân thể, người này không có gì khác nữ nhân.....

Tá Thượng Thần khuôn mặt đen lại, nheo lại hai mắt nhìn về phía Thiên Bắc Dạ, khóe môi khẽ nhếch: "Nếu ta là nữ nhân, vậy..... Tiểu Vân Nhi sẽ là nam nhân, Tiểu Vân Nhi, tính cách người cường thế như vậy, ta xem chúng ta cũng là rất xứng đôi, không bằng tự lại làm một đôi như thế nào?"

Giờ khắc này, Cố Nhược Vân rõ ràng cảm nhận được trên thân nam nhân bên cạnh bắt đầu khởi động lực lượng, biết nếu không nói cái gì đó, người này khẳng định sẽ đại khai sát giới ở trong viện của mình.

Kia tuyệt đối không phải đùa giỡn.

"Ngượng ngùng, Tứ hoàng tử, ta đối với nữ nhân có bộ dạng rất xinh đẹp không có hứng thú." Cố Nhược Vân ho khan hai tiếng, nói.

"Vì sao?"

Tá Thượng Thần nhíu mày hỏi.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân (Một)

Edit: kaylee

"Người không nghe nói qua hồng nhan họa thủy sao?" Cố Nhược Vân trợn mắt: "Nữ nhân càng xinh đẹp càng họa thủy, nhất là loại phóng đãng không kiềm chế được giống người."

Phóng đãng không chịu nổi?

Nữ nhân này vậy mà nói bản thân phóng đãng không kiềm chế được?

Tá Thượng Thần hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu nàng không phải là muội muội của Cố Sanh Tiêu, nếu đổi thành một người khác, bằng vào những lời này đã đủ chết một trăm lần.

"Chủ tử."

Đúng lúc này, Tầm Phong từ ngoài sân đi đến, hẩn nhìn nhìn Tá Thượng Thần và Thiên Bắc Dạ, rồi sau đó nói với Cố Nhược Vân: "Thái Tử đến đây."

"Lại là hẩn?"

Không đợi Cố Nhược Vân nói chuyện, Tá Thượng Thần đã nhíu mày lại, trên khuôn mặt tinh xảo yêu mị giờ lên một nụ cười lạnh: "Người này là **** sao? Người khác đã ghét bỏ hẩn như vậy còn gắt gao dính lại."

Cố Nhược Vân khẽ nhếch khóe miệng, tuy rằng lời nói của Tá Thượng Thần quá mức thô tục, nhưng nói cũng là sự thật.....

Đang nói, Lãnh Ngôn Phong một thân cầm y hoa phục từ ngoài sân đi đến, sau khi khuôn mặt lạnh lùng nhìn thấy Tá Thượng Thần đứng ở chỗ này bất giác hiện lên một chút không kiên nhẫn, nhưng hẳn cũng không nói thêm gì, tầm mắt lạnh nhạt lạnh lùng nhìn thiếu nữ.

"Chuyện kia người suy nghĩ thế nào rồi?"

"Chuyện gì?" Cố Nhược Vân cười dựa vào ghế dựa, nhướn mày hỏi: "Không biết lần này Thái Tử điện hạ không tỉnh mà đến, theo như lời là chuyện gì?"

Lãnh Ngôn Phong nâng lên khuôn mặt tuấn mỹ, con người đen thâm thúy không nhúc nhích nhìn chăm chăm khuôn mặt mỉm cười của thiếu nữ trước mắt: "Người biết ta là vì chuyện gì, Cố Nhược Vân, ta chỉ cho người một lần cơ hội, nếu người gả cho ta, cho dù ta sẽ không cho người vinh sủng, nhưng mà người lại có thể có được thân phận Thái Tử phi của một quốc gia, chẳng những về sau không cần sợ hãi Cố gia, còn có thể làm cho bọn họ dựa vào hơi thở của người mà sống, như thế, còn chưa đủ sao?"

"Ha ha," Cố Nhược Vân cười nhẹ hai tiếng, trong mắt mang theo vẻ trào phúng: "Người chừng nào thì thấy ta sợ hãi Cố gia?"

Nói tới đây, nàng đứng thẳng dậy, ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Không bao lâu sau, ta sẽ làm cho người Cố gia hối hận vì những gì đã làm, nhưng cũng không mượn dùng lực lượng của bất luận kẻ nào! Nói thật, vị trí Thái Tử phi của một quốc gia này, còn không xứng làm cho ta để vào mắt."

Nàng muốn là cái gì? Vượt lên trên tất cả muôn dân!

Đừng nói là Thái Tử phi, cho dù là đưa ngôi vị hoàng đế cho nàng, nàng cũng không cần.

Đối với nàng mà nói, Thanh Long Quốc quá nhỏ, nhỏ đến chừa không nổi nàng, mà thứ nàng vốn muốn lại là đại lục bao la kia!

"Cố Nhược Vân!"

Lãnh Ngôn Phong gắt gao nắm chặt năm tay, trong miệng hơi thở nháy mắt lạnh xuống, thậm chí người ở chung quanh hẳn đều có thể cảm nhận được hàn khí lạnh như băng kia.....

"Là người xem thường địa vị Thái Tử phi, hay là quá đề cao chính người? Người không phải Thi Vân sư muội, với nàng mà nói, không có chuyện gì nàng làm không được, nhưng người không có thiên phú của nàng, không có thực lực và bối cảnh của nàng, người chính là nhân vật ở tầng thấp nhất trên đại lục mà thôi! Cho dù là có được Bách Thảo Đường che chở, người cũng không phải người của Bách Thảo Đường! Nếu người muốn có được chuyên súng của ta, tuyệt đối không có khả năng, cho người địa vị Thái Tử phi đã là cực hạn ta có thể làm được."

Theo Lãnh Ngôn Phong, Cố Nhược Vân nói những lời này, mục đích chỉ là muốn súng ái của hẳn.

Nhưng mà, toàn bộ yêu của hẳn đều cho Thi Vân, rốt cuộc chừa không nổi bất luận kẻ nào.....

Ngay tại lúc hẳn vừa dứt lời, không khí chợt ngưng đọng lại, đè nén hít thở không thông. Nhưng ở dưới không khí khẩn trương như thế, một tiếng ‘phốc xuy’ chợt vang lên, đánh vỡ ác liệt giờ phút này.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân (Hai)

Edit: kaylee

"Ta chưa từng gặp qua ai không biết xấu hổ như vậy, hôm nay nhưng là làm cho ta có thêm kiến thức," Vệ Y Y che môi cười duyên, mặt mày hàm chứa châm chọc: "Người khác đều nói vị trí thể tử của người không xứng được nàng để vào mắt, ngụ ý, chính là nàng không thích người, vì sao người còn muốn mặt dày mày dạn cho rằng người ta muốn đạt được chuyên súng của người như vậy? Chuyên súng của người đáng giá sao?"

Vệ Y Y thật sự nhin không được muốn trọn tròn mắt, nàng quen biết nhiều người như vậy, lại chưa từng gặp qua vô sỉ như vậy, nhất là, tên vô sỉ này còn là Thái Tử của một quốc gia.

Thật không biết là thế nào đảm nhiệm được chức vị Thái Tử này, không có ánh mắt như vậy.

Cố Nhược Vân sẽ hiếm lạ một vị trí Thái Tử phi? Loại thiên tài này có thể luyện chế ra Mỹ Dung Hoán Phu đan giống như nàng, thả tới thế lực nào đều sẽ không bạc đãi nàng, nhất là, phía sau nàng còn có một sư phụ thần bí.

Cho nên, người tự cho mình là tốt đẹp này đến cùng là từ chỗ nào đến?

Tuy rằng Lãnh Ngôn Phong là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, nhưng dù sao không có lịch duyệt (hiểu biết thông qua những trải nghiệm

khác nhau) của Tá Thượng Thần, đương nhiên không có nhận ra Vệ Y Y chính là Quỷ Y, chỉ cho rằng là một tiểu nha hoàn bình thường.

"Xem ra người ở Bách Thảo Đường đãi ngộ cũng không tệ, nếu không thì cũng sẽ không có nha hoàn hầu hạ, càng có thể mua được sên lớn như vậy, nhưng mà, Cố Nhược Vân, dù sao thì Bách Thảo Đường cũng không phải là của người, mà nếu như người trở thành Thái Tử phi ngày sau là có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ, huống chi người đã từng thường xuyên xuất hiện ở trước mặt của ta, hiện tại ta muốn cưới người, người lại cùng ta chơi lạt mềm buộc chặt (vờ tha để bắt)?"

Cố Nhược Vân khuôn mặt lạnh xuống, đương nhiên, khuôn mặt của Thiên Bắc Dạ và Tá Thượng Thần cũng không dễ nhìn.

Nhất là Thiên Bắc Dạ, nhưng hãn cái gì cũng không có làm, đôi mắt đỏ khát máu không biết nghĩ đến cái gì.....

"Xem ra Thái Tử của một quốc gia nghe không hiểu tiếng người," Cố Nhược Vân cười lạnh đứng lên, nhìn hãn, từng từ từng chữ nói: "Ta không thích người, đối với vị trí Thái Tử phi cũng không có hứng thú! Người đã thích Thi Vân sư muội kia của người, vậy người đi cưới nàng đi, về phần ta..... Nói thật, Lãnh Ngôn Phong, người ở trong mắt ta, cùng một người qua đường Giáp không khác nhau ở chỗ nào! Nếu nói quan hệ duy nhất, vậy chính là, người là người Luyện Khí Tông, mà ta cùng với Luyện Khí Tông nhất định là kẻ thù!"

Bởi vì, đối với người muốn giết hại nàng, nàng đều không có ấn tượng tốt.

Huống chi, nếu ngày đó không có Luyện Khí Tông, La Âm cũng sẽ không thể rơi vào trong tay Lăng Nghị.....

Lãnh Ngôn Phong không nói gì, từ đầu đến giờ con người đen vẫn ngăm nhìn dung nhan thanh tú của thiếu nữ.

Nàng thay đổi.

Đúng vậy, quả thật là thay đổi.....

Thiếu nữ đã từng luôn có bộ dạng khiếp nhược kia, không biết khi nào trở nên kiên cường như thế, đồng dạng cũng chói lọi như vậy.....

Không tự chủ được, Lãnh Ngôn Phong nhớ tới trận chiến giữa Cố Nhược Vân và Lăng Hi ngày đó, trận chiến ấy, nhất định làm cho nàng bỏ đi tên phế vật.

"Tầm Phong, tiễn khách! Nơi này không chào đón người hoàng gia."

Cố Nhược Vân phất tay áo ngồi xuống, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Nhìn thấy xem thường trong mắt nàng, Lãnh Ngôn Phong trong lòng bỗng nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, tuy rằng hắn không thích Cố Nhược Vân, nhưng mà với hắn mà nói, có một người ái mộ bản thân, cũng có thể tăng vọt tâm hư vinh của hắn.

Nhưng mà, hiện giờ, trong mắt của nàng, rõ ràng không có bóng dáng của hắn.....

Chẳng lẽ nàng thật sự không muốn gả cho hắn?

Không! Hắn cần phải cưới Cố Nhược Vân, một là vì hứa hẹn đối với Thi Vân sư muội, hai chính là, vì trả thù nàng! Trả thù tất cả những lời nàng nói với hắn ngày hôm nay!

Nghĩ đến đây, Lãnh Ngôn Phong lại cũng không nói thêm gì, nói thẳng: "Bản Thái Tử trước cáo từ, chính là ngày sau sẽ tiếp tục đến bái phỏng."

Dứt lời, hắn không có lưu lại, phất tay áo bỏ đi, chẳng bao lâu đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân (Ba)

Edit: kaylee

"Tiểu Vân Nhi, người sẽ không đến cuối cùng lại yêu hẳn đi?"

Tá Thượng Thần khẽ nhường mày, tươi cười đầy mặt nhìn Cố Nhược Vân.

Cố Nhược Vân trực tiếp ném cho hẳn một ánh mắt xem thường: "Người cho rằng ánh mắt của ta sẽ kém như vậy?"

"Nói cũng đúng," Tá Thượng Thần vuốt cằm, cười nói: "Bên cạnh người có một nam nhân ưu tú như ta, làm sao có thể coi trọng loại căn bã kia?"

Lập tức, trên trán Cố Nhược Vân xuất hiện ba đường hắc tuyến.

"Kỳ thực, người và Lãnh Ngôn Phong không khác nhau ở chỗ nào, vô sỉ, tự kỷ giống nhau."

"Tiểu Vân Nhi, người lời này nói sai rồi, tuy rằng ta tự kỷ, nhưng ta có tư cách, Lãnh Ngôn Phong hẳn có cái gì? Không có gì cả còn tự cho là đúng như vậy," Hiển nhiên, đối với Lãnh Ngôn Phong, Tá Thượng Thần trong lòng có rất nhiều bất mãn: "Nếu không phải ta tạm thời không muốn quá mức phô trương, hôm nay ta sẽ không để cho hẳn đứng thẳng rồi đi nơi này."

Làm sao loại cặn bã kia có thể có thể xứng đôi với bảo bối muối muối của Cố Sanh Tiêu? Nếu hãn dám tiếp tục đến dây dưa nàng, vậy bản thân liền thay Cố Sanh Tiêu dạy dỗ người kia một chút, làm cho hãn có chút tự hiểu lấy mình.....

... ..

Hôm sau.

Sáng sớm, Cố Nhược Vân tỉnh lại từ trong một trận đánh nhau, nàng vừa mở hai mắt, liền nhìn thấy Tử Tà và Thiên Bắc Dạ đang đánh nhau ở phòng của nàng, lập tức sắc mặt đen xuống.

"Hai người các ngươi đang làm gì?"

Nghe được tiếng của nàng, hai người đồng thời ngừng lại, đồng thời lấy tốc độ nhanh như vậy đi tới bên người của nàng. (L: tốc độ nhanh như lúc ngừng lại đó)

"Nha đầu, hãn ở lúc ngươi ngủ xâm nhập phòng của ngươi, khẳng định không có ý tốt."

Tử Tà hơi hơi nheo lại đôi mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ tà mị tràn đầy địch ý.

Hãn nhưng là chưa quên chuyện người này đã từng làm.

Cho dù nha đầu tin tưởng hãn, bản thân lại không thể không phòng bị hãn.... ..

"Một con phượng hoàng nhỏ, một ngày nào đó, ta muốn đốt sạch toàn bộ lông của ngươi!"

Thiên Bắc Dạ trong mắt chợt lóe qua một tia sáng khát máu, mặt không biểu cảm nhìn về phía khuôn mặt tuấn mỹ đang đen lại của Tử Tà.

"VẬY NGƯỢC LẠI MUỐN NHÌN XEM AI CHẾT TRƯỚC!"

Tử Tà cười lạnh một tiếng, nói.

Mắt thấy hai người thiếu chút nữa lại đánh lên, Cố Nhược Vân thật sự nhin không được hét lớn một tiếng: "Đủ rồi, các người xong chưa! Mới sáng sớm, có thể để cho ta yên tĩnh một chút hay không?"

"Tiểu Vân."

Lúc nhìn về phía Cố Nhược Vân, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Thiên Bắc Dạ tràn đầy ủy khuất, mắt đỏ khát máu cũng trở nên đáng thương hề hề: "Là hấn ra tay với ta trước....."

"Kia còn không phải là bởi vì người thừa dịp nha đầu ngủ say vụng trộm đi đến?" Tử Tà lạnh lùng nhìn Thiên Bắc Dạ: "Có ta ở nơi này, người đừng mơ tưởng thương tổn nàng!"

Thiên Bắc Dạ rất là ủy khuất, hấn chính là muốn thừa dịp Tiểu Vân ngủ say, vụng trộm thân nàng một ngụm mà thôi.

Đúng vậy, chính là thân nàng một ngụm.

Môi của Tiểu Vân mềm mại như vậy, hấn đã sớm muốn làm như vậy.

Ai biết con phượng hoàng nhỏ này chạy đến quấy nhiễu chuyện tốt của hấn.... ..

"Tử Tà, người đi về trước," Cố Nhược Vân xoa xoa huyết thái dương phát đau: "À, đúng rồi, ngày hôm qua ta để cho tiểu Dạ đi hơn một ngàn dặm ở đào một ít khoáng thạch, cho nên, hiện tại người có thể bắt đầu bố trí trận pháp, làm cho người ngoài vào không được."

Ở trước khi nàng bế quan chưa ra, Tử Tà đã nói hấn có thể ở chung quanh sân bố trí trận pháp, bất kể là ai không có người dẫn dắt sau khi đi

vào trận pháp đều sẽ bị vây ở trong đó, cho nên, nàng mới có thể để cho Thiên Bắc Dạ giúp nàng đi lấy nguyên liệu bố trí trận pháp.

Bởi vì đường sá quá mức xa xôi, chỉ có thực lực của Thiên Bắc Dạ mới có thể đủ nhanh để qua lại.

"Được, ta đây hiện tại là có thể bố trí trận pháp, sau khi có trận pháp này, bất luận kẻ nào đều không thể tiến vào, cũng có thể phòng ngừa có người ám sát."

Tử Tà liếc mắt nhìn Thiên Bắc Dạ, cho dù không có lại nói thêm cái gì, trong cặp mắt tím kia vẫn là mang theo tràn đầy địch ý.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân (Bốn)

Edit: kaylee

"Sư phụ, sư phụ, tin tức tốt, tin tức vô cùng tốt."

Đúng lúc này, cửa phòng ‘phịch’ một tiếng bị đẩy mở ra, Vệ Y Y hưng phấn vọt tiến vào, ở trong phút chốc nàng đi vào cửa, không tự chủ được rùng mình một cái.....

Lạnh.

Rất lạnh.... ...

Vệ Y Y nhin không được xoa xoa cánh tay, kinh ngạc nhìn hai người đứng ở trong phòng.

Loại thời điểm này Thiên Bắc Dạ ở trong phòng của sư phụ làm cái gì? Hơn nữa, còn nhiều thêm một nam nhân tà mị.... ...

"Nha đầu, chừng nào thì ngươi thu một đồ đệ?" Tử Tà nhướng mày, tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Cố Nhược Vân.

Cố Nhược Vân nhún vai: "Mặt dày mày dạn đưa lên cửa."

Vệ Y Y quả thật là mặt dày mày dạn đưa lên cửa, Cố Nhược Vân thầm nghĩ thu nàng làm thuộc hạ, nhưng sau khi biết viên đan dược kia chính là

Cố Nhược Vân luyện chế, thì không để ý sự phản đối của nàng mà gọi nàng là sư phụ, cuối cùng Cố Nhược Vân cũng mặc kệ nàng.

"Ha ha," Vệ Y Y ha ha cười: "Sư phụ, vị này là ai?"

"Hắn chính là người dạy ta thuật luyện đan."

Thuật luyện đan của nàng, quả thật là Tử Tà dạy, cho nên lời này cũng không có nói sai.... ..

"Vậy hẳn chẳng phải là sư công của ta?" Vệ Y Y hai mắt sáng lên, thật sâu đánh giá Tử Tà.

Theo lý thuyết, sư công hẳn là một lão nhân tóc bạc, vì sao lại còn trẻ như vậy? Chẳng lẽ đây là lão yêu quái sống mấy ngàn năm hơn nữa dung nhan không già trong truyền thuyết?

Hơn nữa, nam nhân trước mắt quá mức thâm trầm thần bí, lực lượng của hắn giống như là một vòng lốc xoáy, làm cho nàng thế nào cũng nhìn không thấu.... ..

Hiển nhiên ở trong lòng Vệ Y Y, cho Tử Tà một cái định vị như vậy.

"Ta và nha đầu không phải là quan hệ thầy trò, người không cần gọi ta là sư công."

Nói xong lời này, Tử Tà quay đầu nhìn Cố Nhược Vân, nói: "Nha đầu, hiện tại ta phải đi bố trí trận pháp cho người, như vậy, cho dù ta tiến vào trạng thái hôn mê cũng có thể an tâm một ít."

"Được, vậy người đi đi."

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, nói.

Nhìn bóng dáng dần đi xa của nam nhân, Vệ Y Y quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Sư phụ, này....."

"Tử Tà không thích cùng người quá mức thân cận, người không cần gọi hân như vậy, đúng rồi, vừa rồi người nói có tin tức tốt gì muốn nói cho ta?"

Vừa nói đến việc này, Vệ Y Y liền hưng phấn lên, đôi mắt mị hoặc hàm chứa tràn đầy ý cười, vui sướng khi người gặp họa nói: "Sư phụ, người biết không, ngự thư phòng hoàng cung bị người đốt, hơn nữa, Thái Tử Lãnh Ngôn Phong bị phế."

"Bị phế?" Cố Nhược Vân sợ run một cái.

"Chính là..... Phương diện kia không được."

"Khụ khụ!" Cố Nhược Vân mãnh liệt ho khan hai tiếng, nhưng mà trong hai mắt kia cũng là tụ tập một chút ý cười: "Ý của người là nói, Lãnh Ngôn Phong không thể “hành người” được? Đây là có chuyện gì?"

"Ta cũng không biết, nghe bên ngoài nói , theo lý thuyết loại chuyện này hoàng cung hẳn là che giấu, hiện tại lại bị tất cả mọi người biết, càng buồn cười là, ngay cả bộ dáng của hung thủ Thái Tử cũng không có nhìn thấy, người nói có phải là làm lòng người quá sáng khoái hay không? Ta sớm nhìn tên kia khó chịu, nếu không phải vì không muốn gặp rắc rối ngày hôm qua đã phế đi hẳn!"

Vệ Y Y nói rất là hăng hái, trong lòng càng là hung hăng xả ra một ngụm ác khí.

"Lãnh Ngôn Phong bị phế hẳn là không phải trùng hợp," Cố Nhược Vân nhướn mày, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Thiên Bắc Dạ ở bên cạnh: "Tiểu Dạ, tối hôm qua người đi đâu?"

Thiên Bắc Dạ sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không dám nhìn Cố Nhược Vân liếc mắt một cái: "Không... Không phải là ta làm."

Một câu nói này, thế nào cũng không có sức lực.

Ngày hôm qua hẳn cũng là tức quá mức nghĩ buổi tối đi dạy dỗ Lãnh Ngôn Phong một chút, vừa khéo nhìn thấy Lãnh Ngôn Phong áp ở trên người một nữ tử, cho nên liền... Liền cắt của hẳn, nhưng mà không nghĩ tới chuyện này đã bị Tiểu Vân biết.

Tiểu Vân sẽ thấy hẳn thế nào?

Nếu để cho Tiểu Vân biết bản thân thấy Lãnh Ngôn Phong và một nữ nhân lăn lộn trên giường, sẽ không tức giận?

Thiên Bắc Dạ càng nghĩ càng khẩn trương, chỉ sợ Cố Nhược Vân sẽ ghét bỏ hẳn nhìn một màn không nên nhìn.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Một)

Edit: kaylee

Nhưng mà thật hiển nhiên, Cổ Nhược Vân cũng không nói thêm gì, nàng rất nhanh đã chuyển ánh mắt về phía Vệ Y Y, trầm mặc một lúc lâu, nói: "Vệ Y Y, người giúp ta đi tìm Dư lão đến, ta muốn thương lượng với ông một việc."

Nếu muốn đứng vững bước chân ở phiến đại lục này, thế lực là rất quan trọng, nhưng nếu tài chính không đủ chống đỡ, cũng không cách nào phát triển lên, cho nên, hiện tại nàng cần bắt đầu vơ vét của cải vì bản thân.... ..

Lúc này, phía trên nhuộm sạp màu vàng, Lãnh Ngôn Phong sắc mặt suy yếu mà tái nhợt, môi mỏng khẽ mím lại thành một độ cong lạnh cứng, hơi thở lạnh như băng trên người cũng đủ đông lạnh người chung quanh thành băng.

"Lãnh Ngôn Phong, người có thấy tướng mạo của đối phương hay không?" Hồn Phi cau mày, hỏi.

Lãnh Ngôn Phong lắc lắc đầu: "Người kia tốc độ quá nhanh, ta căn bản thấy không rõ, chính là đêm qua phụ hoàng đã hạ lệnh nói bất luận kẻ nào đều không thể nói ra ngoài, nhưng hôm nay lại không biết vì sao toàn bộ người Thanh Long Quốc đều biết đến."

Phanh!

Một quyền nặng nề rơi ở trên bàn, Lãnh Ngôn Phong sắc mặt càng âm lãnh, đáy mắt mang theo sát khí không chút nào che giấu.

"Nếu để cho ta biết người kia là ai, ta sẽ làm cho hãn..... Hối hận sinh ra ở trên đời này!"

Đối với một người nam nhân mà nói quan trọng nhất chính là nỗi đời tông đường, nhưng hôm nay, bản thân lại hoàn toàn bị hủy, điều này làm cho hãn như thế nào chịu được? Càng làm cho hãn sụp đổ là, toàn bộ người Thanh Long Quốc đều biết hãn bị phế.

"Phong nhi, thương thế kia của người chẳng phải không thể trị."

Hồn Phi nhìn Lãnh Ngôn Phong: "Trên đời này có một người, đừng nói là gốc rễ bị phế, cho dù cánh tay của người bị chặt đứt, nàng cũng có biện pháp giúp người nổi lại."

"Ai?"

Lãnh Ngôn Phong hô hấp căng thẳng, con người gắt gao nhìn chăm chăm Hồn Phi.

"Quý Y!" Hồn Phi nhàn nhạt nói, rồi sau đó mày bất giác nhíu lại: "Nhưng mà Quý Y này làm việc kỳ quái, nàng không người trong lòng, cho dù người cho nàng vô số bảo bối nàng cũng không cứu, càng quan trọng hơn là, hành tung của Quý Y luôn luôn rất khó đoán biết, trừ phi nàng muốn xuất hiện, nếu không không ai có thể biết nàng ở chỗ nào."

Nghe nói như thế, trong mắt Lãnh Ngôn Phong hiện lên một chút kinh ngạc.

"Sư phụ, ngay cả Luyện Khí Tông đều tìm không thấy nàng sao?"

Hồn Phi lắc lắc đầu: "Quý Y chưa bao giờ sẽ ngốc ở một chỗ quá hai ngày, vì vậy cho dù vừa tìm được chỗ nghỉ chân hiện tại của nàng, đợi người chạy trở về báo tin nàng đã rời đi, hơn nữa, Quý Y và Y Môn còn có quan hệ không giải được!"

"Sư phụ, ta không thể cứ tiếp tục như vậy, bất luận như thế nào ta đều phải tìm được Quý Y, làm cho nàng giúp ta khôi phục bình thường."

Lãnh Ngôn Phong con người trầm xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng tràn đầy thần sắc kiên định.

"Yên tâm đi, mặc kệ thế nào, ta đều sẽ giúp người tìm được Quý Y! Đến lúc đó người nhớ thái độ tốt một chút, dù sao Quý Y không phải người bình thường, cho dù là Luyện Khí Tông chúng ta, không đến vạn bất đắc dĩ cũng không muốn động nàng, nếu không sẽ đắc tội rất nhiều người."

Phải biết rằng Quý Y đi lại trên giang hồ nhiều năm như vậy, cứu người vô số, nếu thực cường bức Quý Y, sợ là sẽ có rất nhiều người tìm đến bọn họ tính sổ.

Nhưng hôm nay Hồn Phi không biết là, Lãnh Ngôn Phong đã sớm đắc tội Quý Y, hơn nữa còn đắc tội gặt gao, muốn làm cho Quý Y chữa trị cho hẳn, căn bản là không có khả năng! Mà đến một khắc kia, Lãnh Ngôn Phong mới vì hành vi vài ngày trước đó của bản thân mà cảm thấy vạn phần hối hận, thậm chí ngay cả xúc động giết bản thân đều có.....

"Vâng, sư phụ."

Lãnh Ngôn Phong nhẹ buông xuống con người, trong con người đen hiện lên một chút thâm trầm, không biết suy nghĩ cái gì.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Hai)

Edit: kaylee

"Thiếu chủ, chuyện người giao phó đã xong xuôi."

Lúc này, trong biệt viện, Thanh Y cung kính đứng ở trước mặt nam nhân một thân áo đỏ: "Hôm nay trải qua người của chúng ta tuyên truyền, tất cả mọi người biết tối hôm qua có người đi thiến Lãnh Ngôn Phong, hiện tại Thanh Long Quốc không người không biết."

"Tốt, tốt lắm!"

Tá Thượng Thần nở nụ cười, nụ cười này, mười dặm hoa đào tất cả đều nở rộ, mị hoặc động lòng người.

"Tên kia chính là đi thiến Lãnh Ngôn Phong, này còn chưa đủ, ta phải ở phía sau trợ giúp một chút, làm cho Lãnh Ngôn Phong thân bại danh liệt, cũng không còn có cơ đi tiếp cận Tiểu Vân Nhi."

Nghĩ đến đây, tươi cười trên mặt Tá Thượng Thần càng sâu, đẹp không sao tả xiết.

Kỳ thực, tối hôm qua hẳn vốn có suy nghĩ giống như Thiên Bắc Dạ, muốn đi dạy dỗ Lãnh Ngôn Phong một chút, không nghĩ tới bị tên kia đoạt trước, còn thật hết giận thiến hẳn, đương nhiên đối với Tá Thượng Thần mà

nói, Lãnh Ngôn Phong chết vì sĩ diện, không làm cho hãn thân bại danh liệt thế nào không làm hãn thất vọng?

Ai bảo người này dây dưa ai không tốt, lại muốn đi quần quít lấy Tiểu Vân Nhi nhà hãn, Tiểu Vân Nhi nhà hãn cũng là hãn (LNP) có thể xứng sao?

"Hiện tại phủ Thái Tử có hành động gì?" Tá Thượng Thần cười lạnh một tiếng: "Dựa theo tính cách của Lãnh Ngôn Phong, tuyệt đối sẽ không buông tay bản thân."

Thanh Y cúi đầu, cung kính hồi đáp: "Hồi bẩm chủ tử, nghe nói hiện tại người của Luyện Khí Tông và mọi người phủ Thái Tử xuất động, tìm kiếm tung tích của Quý Y Vệ Y Y."

"Ha ha," Tá Thượng Thần cúi đầu cười, trong mắt phượng hàm chứa ý cười châm chọc: "Bọn họ thế mà lại muốn tìm Quý Y cứu trị? Nếu để cho Lãnh Ngôn Phong biết nữ tử bị hãn gọi là tiểu nha hoàn ngày hôm qua chính là Quý Y, có phải hãn sẽ có một loại xúc động muốn khóc hay không? Thanh Y, người tiếp tục chú ý tình huống bên kia, lại có chuyện gì mà nói đến báo cho ta biết."

"Vâng, chủ tử."

Thanh Y lĩnh mệnh lui xuống.

Ở sau khi nàng rời khỏi, Tá Thượng Thần khẽ dương lên khuôn mặt giống như yêu nghiệt, mắt phượng khẽ híp lại nhìn không trung: "Tiểu Vân Nhi, lúc này đây, ta trợ giúp người như vậy, người lại nên như thế nào cảm tạ ta đây?"

... ..

Người Luyện Khí Tông không phải ngồi không, chỉ cần thời gian nửa ngày, đã tra được đoạn thời gian trước Quý Y xuất hiện tại Thanh Long Quốc cứu mạng người, chính là Liễu tiên sinh cần tuân phân phó của Quý Y, không dám lộ ra hành tung, cho nên liền nói sau khi nàng trị liệu xong đã rời đi.

Điều này cũng là tác phong làm việc vốn có của Quý Y, bởi vậy bọn họ nhưng là cũng không có hoài nghi.

Ngay tại lúc người của Luyện Khí Tông và phủ Thái Tử xuất động tìm kiếm Quý Y, một tin tức kinh người truyền bá ở trong bốn nước.

Bởi vì, ở ít ngày sau Bách Thảo Đường sẽ tổ chức một hội đấu giá, lúc đó sẽ mời người các quốc gia tới tham gia. Nghe nói tại hội đấu giá kia, sẽ xuất hiện đan dược thất truyền đã lâu trên đại lục!

Tuy rằng chỉ là Mỹ Dung Hoán Phu đan loại đan dược không liên quan đến tu luyện này, vẫn là đưa tới một trận chấn động, vô số thế lực cao tầng không ngại ngàn dặm xa xôi chạy tới Thanh Long Quốc, mục đích đều chỉ có một!

Đó chính là, đan dược!

Chỉ muốn được đến đan dược này, nói không chừng bọn họ có thể nghiên cứu ra thành phần trong đó, tiện đà luyện chế ra loại đan dược này! Dù sao hiện giờ trên đại lục, ngay cả một đan phương đều không có.

Bởi vậy, Thanh Long Quốc hồi lâu không có náo nhiệt qua, vậy mà so với bốn nước cử hành cuộc thi đấu thanh niên luận võ còn muốn náo nhiệt hơn.....

Mà nơi cử hành hội đấu giá lần này, Bách Thảo Đường lại là yên tĩnh khác thường, bất luận các thế lực lớn muốn đến tìm hiểu tình huống, bọn họ

vẫn luôn không có để lộ ra một chút tin tức, cho dù là số lượng đan dược, hay là đan dược từ đâu đến, đều không có người biết...

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Ba)

Edit: kaylee

Ngay tại lúc tất cả mọi người đặt ánh mắt ở Bách Thảo Đường, Cố gia đương nhiên cũng không ngoại lệ. Lúc này, trong đại đường Cố gia, Cố nhị gia nhìn lão gia tử ngồi ở ghế trên, nói: "Phụ thân, tuy rằng Mỹ Dung Hoán Phu đan này đối với tu luyện giả mà nói cũng không quan trọng, nhưng mà, hiện tại đã có rất nhiều người đều đang đánh chủ ý lên nó, ngay cả Mai Phái cũng không ngoại lệ, hôm qua trưởng lão Mai Phái tới tìm ta, nghe nói Cố Nhược Vân làm việc ở Bách Thảo Đường, chỉ cần chúng ta đi hỗ trợ hỏi thăm một chút tin tức, sẽ đưa ta một khối đê phẩm linh thạch."

Ở trên đại lục, linh thạch chia làm bốn phẩm, phân biệt là đê phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Những mạch khoáng linh thạch cơ bản đều bị mấy thế lực lớn trên đại lục phân chia, là dùng để bồi dưỡng đệ tử, phải biết rằng trong một khối đê phẩm linh thạch ẩn chứa linh lực, có thể nháy mắt làm một gã Võ Giả sơ cấp thăng cấp đến trung cấp. Cho nên, mấy thế lực lớn kia tài tử mới xuất hiện lớp lớp.

Mà Mai Phái cũng chỉ có mấy chục khối đê phẩm linh thạch như vậy mà thôi, hiện giờ vậy mà nguyện ý lấy ra đổi một cái điều kiện, có thể thấy được là hạ vốn gốc.....

"Mai Phái?" Lão gia tử trầm mặc một lúc lâu, nói: "Tuy rằng Mai Phái này không có cường đại như Luyện Khí Tông, nhưng thực lực cũng không nhỏ yếu, nhất là, bên trong Mai Phái đệ tử trưởng lão đều là nữ tử, nhưng mà ta nghe nói chương môn Mai Phái tướng mạo xấu xí kì dị, khó trách nàng muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, càng là hạ vốn gốc như vậy, đáng tiếc Cố Nhược Vân đã không tiếp nhận Cố gia chúng ta, ta lại thế nào lấy được tin tức từ chỗ nàng?"

Cố nhị gia con người hơi hơi trầm xuống, mỉm cười nói: "Phụ thân, Vân Nhi tuổi quá nhỏ, khó tránh khỏi có chút tùy hứng, hiện tại tức giận của nàng cũng tan biến không sai biệt lắm, người tự mình đi một chuyến, chẳng lẽ nàng có thể nhìn gia gia của mình một nhọc như vậy à, hơn nữa, Vân Nhi luôn luôn chú trọng tình thân, chúng ta có thể dùng phu thê Cố Thiên đến cảm hóa nàng, chắc hẳn nàng sẽ hiểu khổ tâm của chúng ta."

"Được!"

Lão gia tử vỗ bàn đứng lên, nói: "Vậy bản Tướng Quân sẽ tự mình đi đi một chuyến, chẳng lẽ nàng còn không cho gia gia mặt mũi?"

Dù sao, đề phẩm linh thạch kia đối với lão thật sự là mê hoặc quá lớn, lớn đến mức làm cho lão không cách nào chống cự, hiện giờ cũng chỉ có thể lại buông mặt mũi đi cầu nàng.... ..

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cố Nhược Vân đang nói với Dư lão về các hạng mục công việc quan trọng của hội đấu giá, bỗng nhiên một tiếng thông truyền từ ngoài cửa truyền đến.

"Dư lão, người Cố gia tiến đến cầu kiến."

"Cố gia?" Dư lão nhíu mày, không kiên nhẫn nói: "Ta đã phân phó qua người Cố gia đến tất cả đều không gặp! Loại thời điểm này bọn họ đến tuyệt đối không có chỗ hay gì."

"Nhưng mà, Cố lão Tướng Quân nói có chuyện quan trọng muốn gặp Nhược Vân tiểu thư, nói là về phu thê Cố Thiên....."

Trong nháy mắt, Cố Nhược Vân con người hơi hơi nheo lại, một chút lạnh lẽo chợt lóe nhanh qua trên mặt, cười lạnh nói: "Cho lão đi vào đi, ta ngược lại muốn nhìn xem lão có thể nói ra cái gì."

Phải biết rằng ở trong lòng nàng, phu thê Cố Thiên chính là nghịch lân của nàng, quyết không cho phép bất luận kẻ nào thuyết tam đạo tứ, thật hiển nhiên, lúc này đây Cố gia lão gia tử là đụng đến mông của lão hổ, triệt để chọc giận Cố Nhược Vân.

"Ai," Dư lão bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng: "Thật không biết những người Cố gia này có đầu óc hay không, đến lúc này còn muốn đến nói quan hệ với người, hơn nữa ngàn không nên vạn không nên kéo phu thê Cố Thiên vào, đại tiểu thư, lần này người tính toán làm như thế nào?"

Cố Nhược Vân cười cười, nụ cười kia lộ ra hàn khí dày đặc.

"Cho bọn họ hi vọng, lại làm cho bọn họ tuyệt vọng!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Bốn)

Edit: kaylee

Ở dưới sự dẫn dắt của nô bộc (người làm), Cố lão gia tử mặt cao ngạo xuất hiện ở trước mặt Cố Nhược Vân, nhưng mà sau khi nhìn thấy Dư lão ngồi ở bên cạnh nàng thì sững sốt một chút, khuôn mặt cao ngạo vội vàng đổi thành tươi cười nịnh nọt.

"Dư lão, thì ra ngài cũng ở nơi này."

Thật rõ ràng, đối với Dư lão thân là Võ Vương, trong lòng lão gia tử vẫn là có rất nhiều kính sợ.

Dư lão ‘hừ’ một tiếng, con mắt cũng không có liếc mắt nhìn Cố lão gia tử một cái, giống như trước mắt chỉ là một vũng ****, ô nhiễm ánh mắt của ông.

"Nói đi, người tới tìm Cố nha đầu là có chuyện gì?" Dư lão giọng nói lạnh lùng, không nề tình nói.

"Này....."

Cố lão gia tử có chút chần chừ nhìn Dư lão: "Dư lão, ta có thể một mình nói chuyện với nàng hay không."

"Thế nào? Chẳng lẽ có cái gì mà ta không thể nghe sao?" Dư lão rất cục nhìn về phía Cố lão gia tử, nhưng mà, ánh mắt lại giống như đao sắc nhọn:

"Thì ra lão phu ở địa bàn của mình, sẽ nhận được ghét bỏ như vậy, người nhưng là người duy nhất muốn xua đuổi lão phu, Cố lão đầu, không biết là ai cho người lá gan lớn như vậy!"

Trong phút chốc, Cố lão gia tử sắc mặt thay đổi, khúm núm không biết nên nói cái gì, dù sao nếu Dư lão ở trong này, thì có rất nhiều lời lão không thể nói với Cố Nhược Vân.....

Nhưng từ đâu đến cuối lão cũng không rõ, Cố Nhược Vân và Dư lão có quan hệ gì, vì sao ông ta bảo vệ nàng như thế?

"Vân Nhi," Nghĩ vậy, lão gia tử nhìn về phía Cố Nhược Vân, vẻ mặt từ ái nói: "Con đã rời nhà đi nhiều ngày như vậy, gia gia rất nhớ con, con cũng đã thật lâu không đi xem nơi ở lúc còn sống của cha nương con rồi, nơi đó mỗi ngày ta để cho nô bộc quét dọn, cho dù con dọn vào ở cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa, cha nương con hẳn là cũng không hi vọng con xa lạ với chúng ta như vậy."Đột nhiên, một tầm mắt lạnh lẽo giống như kiếm sắc bắn vào thân thể của Cố lão gia tử, làm cho lão nhin không được rùng mình một cái, có chút khiếp sợ ngẩng đầu, lập tức, con người sắc bén giống như hàn sương kia của thiếu nữ rơi vào trong mắt lão.

Đây..... Đây vẫn là tôn nữ phế vật của mình sao? Ánh mắt như vậy làm cho lão đã trăm lần trải qua sa trường cũng không khỏi kinh sợ.....

Khi nào thì nàng đã xảy ra biến hóa lớn như vậy?

Hẳn là từ sau khi bản thân trượng đánh nàng.....

Trong lúc vô ý, nhất cử nhất động mấy ngày nay tới giờ của Cố Nhược Vân đều tiến vào trong óc của lão, thế cho nên làm cho lão phát giác, thì ra thiếu nữ trước mắt không bao giờ là tiểu nha đầu tùy tiện xoa nắn lúc trước nữa.....

Đáng tiếc, lão phát hiện quá muộn, đến cuối cùng hối hận không kịp.....

"Người có chuyện gì thì nói thẳng đi, tới nơi này không phải là vì muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan à?" Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, nói: "Có thể! Ta có thể làm cho Bách Thảo Đường cho người một viên, nhưng mà..... Người phải tìm được thi cốt (thi thể, xương cốt) của phu thê Cố Thiên cho ta, nếu không, ta là tuyệt đối sẽ không cho các người cơ hội!"

Vốn Cố lão gia tử còn vẻ mặt kinh hỉ, phải biết rằng Mai Phái chỉ yêu cầu lão có được tin tức của Mỹ Dung Hoán Phu đan, không nghĩ tới có thể dễ dàng có được đan dược, kể từ đó Mai Phái tất nhiên sẽ vô cùng cảm tạ hẳn.

Nhưng mà, sau khi nghe được lời nói, Cố lão gia tử ngậy ngấn cả người.....

Thi cốt của phu thê Cố Thiên? Điều này sao có thể? Bọn họ đã chết nhiều năm như vậy, còn thế nào tìm được thi cốt?

"Này... Vân Nhi, con không phải là đang ép buộc làm khó người khác sao?" Cố lão gia tử khó xử nói: "Thi cốt của bọn họ nói không chừng sớm đã bị Linh Thú ăn, căn bản là không tồn tại, ta thế nào tìm thi cốt cho con? Con đối yêu cầu có thể chứ? Cho dù con muốn làm cho ta giao Cố gia cho con, ta cũng sẽ không cự tuyệt."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Năm)

Cố Nhược Vân bĩu môi, nếu điều kiện này thật dễ dàng đạt thành, vậy nàng cũng không có khả năng nói ra.

"Ta đây cũng không có biện pháp," Cố Nhược Vân nhún vai: "Tuy rằng ta là người của Bách Thảo Đường, nhưng mà chỉ là một tạp dịch nho nhỏ mà thôi, không có quyền gì, chỉ sợ không giúp được người."

Không có quyền lợi gì?

Lão gia tử thực hận không thể phun nàng một mặt nước miếng, nếu nàng và Bách Thảo Đường không có quan hệ gì, làm sao Dư lão có thể sẽ năm lần bảy lượt không để ý nguy hiểm cứu nàng? Đừng nhìn nha đầu kia không có dung nhan khuynh thế khuynh thành gì, nhưng mà bộ dạng cũng là vô cùng thanh tú xinh đẹp, nói không chừng như vậy là Dư lão thích ăn nhất. (L: ý nói loại hình như CNV là loại hình Dư lão thích, 2 người có quan hệ mờ ám đó ~)

Nếu Dư lão có thể biết ý nghĩ trong lòng của lão gia tử, phỏng chừng ngay cả xúc động đánh người đều có.

"Này..." Lão gia tử chần chờ một lúc lâu, vẫn là hạ quyết tâm, nói: "Đi đi, ta đáp ứng yêu cầu của con, đến lúc đó chúng ta một tay giao đan (đan dược) một tay giao thi (thi thể)."

"Được," Cố Nhược Vân cười cười: "Chờ sau khi hội đấu giá kết thúc người tìm đến ta, ta sẽ cho người thứ người muốn."

Nghe nói như thế, lão gia tử trong lòng đột nhiên vui vẻ, càng thêm kiên định suy đoán trong lòng bản thân.

Xem ra nha đầu kia quả thật cùng Dư lão có một chân, nếu không làm sao có thể làm chủ trân bảo trong Bách Thảo Đường?

Lão đã nói, lúc trước vì sao Bách Thảo Đường muốn thu lưu một phế vật, không nghĩ tới vẫn còn có loại quan hệ này, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), nếu như Cố Sanh Tiêu trở về nhìn thấy, phỏng chừng sẽ bị tức chết.

Về phần vì sao lão gia tử không hề nghĩ rằng địa vị của Cố Nhược Vân cao hơn Dư lão, hoàn toàn là vì thân phận cường giả Võ Vương của Dư lão quá mức dọa người, cho dù Cố Nhược Vân nàng thoát khỏi tên phế sài, lại có tư cách gì làm cường giả Võ Vương nghe theo mệnh lệnh của nàng?

Nhìn bóng lưng kích động rời đi của Cố gia lão nhân, Dư lão nhíu lông mày: "Đại tiểu thư, người thật sự cho lão Mỹ Dung Hoán Phu đan?"

Cố Nhược Vân nhún vai: "Đương nhiên là..... Giả."

Lão gia hỏa này ngàn không nên vạn không nên dùng phụ mẫu nàng nói chuyện, nếu không, nàng cũng sẽ không tính kế (*) lão như vậy.....

(*) tính kế: nguyên văn là “âm”, nghĩa là “ âm hiểm, nham hiểm, ngấm ngầm sau lưng” mà lee để là “tính kế” cho nó hay hay nhé, nghĩa cũng tựa tựa nhau à ^^

"Đại tiểu thư, người....." Dư lão kinh ngạc trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn tươi cười trên khuôn mặt thiếu nữ, bỗng nhiên, cười 'ha ha' hai tiếng:

"Người thật sự quá âm hiểm! Cùng cha người quả thực chính là một cái khuôn mẫu ẩn ra."

Tính khí này, tính cách này, hoàn toàn giống Cố Thiên như đúc.....

Nói bọn họ không phải là cha và nữ nhi, phỏng chừng không người tin tưởng.

.....

Đại đường Cố gia, Cố nhị gia hai tay chấp sau lưng, sốt ruột đi qua đi lại, đúng lúc này, đột nhiên phát hiện lão gia tử nghênh bước mà đến, sau khi thấy trên khuôn mặt già nua của lão gia tử không chút nào che giấu đắc ý, trong lòng vui vẻ: "Cha, thành công?"

Lão gia tử khuôn mặt kiêu căng, tràn đầy tự đắc nói: "Bản Tướng Quân ra trận, sao có thể thất bại? Cố Nhược Vân đã đáp ứng đưa ta một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, chỉ là....."

Vốn Cố nhị gia nghe nói như thế lập tức trong lòng mừng như điên, nhưng kế tiếp, sắc mặt nháy mắt liền uể oải.

"Chỉ là nàng cần thi cốt của phu thê Cố Thiên."

Thi cốt của phu thê Cố Thiên?

Này đều đã qua mười mấy năm, lại đi nơi nào tìm kiếm? Phỏng chừng cho dù tìm được cũng chỉ là hai bộ xương đã hư thối mà thôi.....

"Phụ thân, nàng đây không phải là ép buộc làm khó người khác sao? Chúng ta đi nơi nào tìm hai bộ thi cốt cho nàng?"

Lão gia tử âm hiểm cười: "Ta cũng không nói muốn tìm hai bộ thật sự cho nàng, tùy tiện đi bãi tha ma đều có thể chuyển về hai bộ, chỉ cần chúng ta hành động bí mật một ít, nàng sẽ không biết, huống chi có phụ thân nào

nguyện ý để cho một bộ thi thể lai lịch không rõ tiến vào phần mộ tổ tiên của nhà mình? Cho nên, Cố Nhược Vân là tuyệt đối sẽ không hoài nghi lai lịch của hai bộ thi cốt kia!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Sáu)

Cố nhị gia vốn cho rằng bản thân đã đủ ngoan độc, không nghĩ tới lão gia hỏa này còn độc hơn hẳn, vậy mà loại chuyện để cho người khác giả mạo nhi tử của mình tiến vào phần mộ tổ tiên này cũng làm được.

Nhưng hiện giờ cũng chỉ có một biện pháp như vậy.....

"Được, phụ thân, hiện tại ta đây liền phái tâm phúc đi tìm, trước hội đấu giá nhất định phải tìm được hai bộ thi cốt phù hợp."

.....

Trong khoảng thời gian này, trên ngã tư đường Thanh Long Quốc thường thường xuất hiện một đội ngũ do Võ Tướng dẫn dắt, ngay cả cường giả Võ Vương hiếm thấy cũng không đang trở nên không hề thừa thớt nữa, phải biết rằng bình thường Thanh Long Quốc, Võ Tướng cũng chỉ có hai ba người như vậy mà thôi.

Nhưng mà, mục đích của mọi người đều thật rõ ràng, đó chính là Bách Thảo Đường.

Vì thế hoàng đế Thanh Long Quốc ừ rừ, ngay cả người được phái đi tìm hung thủ thương hại Thái Tử đều triệu trở về, sợ người nào đó không chú ý mà đắc tội vị Võ Vương nào đó khiến cho dẫn lửa đốt người, đó là cường giả đó hẳn đắc tội không nổi, người ta tùy tay một cái là có thể hủy diệt giang sơn hấn vất vả đánh hạ.....

Lúc này, cửa hội trường, Cố Phán Phán khéo léo hiểu ý người đứng ở bên cạnh một vị thanh niên, mắt to ngập nước tò mò nhìn biến người trước mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay tràn đầy mong ngóng và sùng kính.

Theo lý thuyết, loại người thân phận giống nàng, là không có tư cách tham gia hội đấu giá lần này, nhưng nàng vận khí tốt, vừa tiếp cận được Thiếu chủ Tần Môn Tần Lạc, cũng có thể mượn cơ hội lần này thể diện một lần.

Nhưng mà lại vào lúc này, một tiếng nói quen thuộc từ bên cạnh truyền đến, chậm rãi tiến vào trong tai nàng.....

"Không nghĩ tới hội trường của Bách Thảo Đường này bố trí khí phái như vậy, đúng rồi, Cố Nhược Vân, người không đi hỗ trợ thật sự có thể chứ? Dư lão sẽ không trách người sao?"

Cố Nhược Vân? Cố Phán Phán sửng sốt một chút, quay đầu nhìn lại, lập tức khuôn mặt làm cho nàng hận nghiến răng nghiến lợi xuất hiện ở trong mắt nàng.

Vì sao nữ nhân này sẽ xuất hiện ở nơi này? Theo lý thuyết nàng hẳn là ở trong hội trường hỗ trợ mới đúng, đây mới là việc một của một tạp dịch nho nhỏ.

Chỉ thấy La Âm líu ríu nói cái gì đó ở bên tai thiếu nữ, mà từ đầu đến cuối thiếu nữ lại ôm tay nhẹ nhàng mỉm cười, một thân quần áo màu xanh nhạt, bên trên điểm tuyết từng mảnh từng mảnh lá màu xanh lục, tươi mát thoát tục, giống như ngăn cách dòng người ở ngoài.

Nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, Cố Phán Phán gắt gao nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nàng không rõ, ngăn ngừa thời gian không thấy, làm sao Cố Nhược Vân có thể có biến hóa lớn như vậy? Một thân khí thế kia làm người đổ kỵ không thôi!

"Phán Phán, người quen biết nàng?" Tần Lạc theo ánh mắt của Cố Phán Phán, quay đầu nhìn về phía thiếu nữ nhẹ nhàng cười khanh khách, trong mắt xẹt qua một tia sáng khác thường.

Cho dù nữ nhân này không có dung mạo tuyệt thế gì, nhưng không có gì đáng chê trách, là nữ nhân có khí thế xuất sắc nhất hẳn từng gặp qua. Mà dung nhan ôn hòa kia, chỉ có khí tràng mới có thể theo năm tháng gia tăng rồi gia tăng.....

Cố Phán Phán hiển nhiên phát hiện tia sáng kỳ lạ trong mắt Tần Lạc, gắt gao nắm chặt góc áo, nói: "Nàng là nữ nhi của đại bá ta, chính là đáng tiếc, nàng quá mức phản nghịch, không hiểu tôn trọng lão nhân, còn tuyên bố rời đi gia môn tiến vào Bách Thảo Đường trở thành một tiểu tạp dịch."

Khi nói đến hai chữ ‘tạp dịch’ này, Cố Phán Phán cố ý nâng cao giọng.

"Tạp dịch?" Tần Lạc có chút thất vọng.

Đây chỉ là một tiểu tạp dịch mà thôi, nói đến cùng, không khác nha hoàn ở chỗ nào, đều là nhân vật bị vây ở tầng thấp nhất, cho nên loại cảm giác vừa rồi kia, chỉ là sai lầm của hắn mà thôi.....

"Ơ?"

La Âm hiển nhiên phát hiện Cố Phán Phán, kinh ngạc một tiếng: “Cố Phán Phán, thế nào tiểu tiện nhân người này còn chưa có chết? Nhưng lại đến nơi này, chẳng lẽ ngày đó là người giả bộ bất tỉnh?”

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Bảy)

"Người mới đã chết đấy!" Cổ Phán Phán tức đến mức mặt đỏ bừng: "La Âm, người nhìn bộ dáng kia của người một cái, khuôn mặt tàn nhang, làm cho người ta ghê tởm! Khó trách nhiều năm như vậy cũng không có nam nhân coi trọng người, tuổi lớn như vậy còn chưa có lập gia đình cũng không ngại dọa người, chẳng lẽ lần này người vì nóng lòng đạt được nhân duyên, cho nên đã đánh chủ ý lên Mỹ Dung Hoán Phu đan? Ta khuyên người vẫn là bớt chút tâm tư đi, cho dù người chiếm được Mỹ Dung Hoán Phu đan cũng sẽ không có nào nam nhân coi trọng người đâu!"

Cổ Phán Phán khuôn mặt hèn mọn đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tàn nhang của La Âm, trào phúng nói.

"A phi!" La Âm nhổ một ngụm nước bọt trên đất, cười lạnh nói: "Nam nhân lão nương coi trọng sẽ không nông cạn như vậy, nếu chỉ là vì bề ngoài kia mới thích ta, chờ ngày nào đó ta hoa tàn ít bướm (*) tất nhiên sẽ bị vứt bỏ! Lão nương chính là đến giúp vui, Mỹ Dung Hoán Phu đan gì đó căn bản là không cần! Nhưng mà, Cổ Phán Phán, người quả thật có bộ dạng rất xinh đẹp, nếu ta là nam nhân ta cũng sẽ thật động tâm với người."

(*) hoa tàn ít bướm: ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá

Nghe nói như thế, Cổ Phán Phán dương dương tự đắc nâng lên cằm tuyết trắng, một mặt kiêu căng nhìn La Âm, chính là sau đó La Âm chuyển

giọng, tiếp tục nói: "Nhưng mà người không nội hàm, không tu dưỡng, không thực lực, không thiên phú, nếu ta là nam nhân, chờ ngày nào đó người hoa tàn ít bướm sẽ một cước đạp người một lần nữa tìm người khác, đến lúc đó, người liền cùng quả dưa chuột của người qua cả đời đi."

"Người..... Người....."

Cố Phán Phán sắc mặt càng đỏ, hai mắt giống như có thể phun ra ra lửa giận, nàng nghẹn một lúc lâu, mới nghẹn ra mấy chữ: "Người không biết xấu hổ!"

Một nữ nhân làm sao có thể làm như không có việc gì nói ra loại lời nói tà ác này? Rất không biết xấu hổ!

La Âm liếc mắt xem thường: "Ta chỉ là nghe nói dưa chuột có thể làm đẹp, cho người ăn dưa chuột cả đời, ta có ý tốt suy nghĩ cho người như vậy, người còn mắng ta không biết xấu hổ? Người nhưng là nói xem, ta nơi nào không biết xấu hổ?"

Lúc này đây, Cố Phán Phán trực tiếp bị tức khí huyết không thông, thiếu chút nữa bị ngum khí tức ở ngực kia làm nghẹn chết.

Tần Lạc vẻ mặt hồ nghi nhìn Cố Phán Phán, cũng thật muốn biết vì sao nàng mắng La Âm không biết xấu hổ.

"Tần đại ca," Cố Phán Phán thật vất vả mới hồi phục tinh thần lại, cắn chặt môi quay đầu nhìn về phía Tần Lạc, nói: "Ta chỉ là vì La Âm so sánh bản thân là nam nhân, mới mắng nàng không biết xấu hổ, cũng không có bởi vì cái gì khác."

Nghe nói như thế, Tần Lạc mới thu nghi hoặc trong lòng, ánh mắt chuyển về phía La Âm, nhú mày nói: "Người là loại người nào?"

"Bốn cô nương họ La tên Âm, nữ nhi của La đại Tướng Quân! Chỉ là hôm nay thật sự là đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt), không nghĩ tới có nam nhân có thể ngu xuẩn đến loại trình độ này, giải thích như vậy, người cũng tin?"

La Âm khinh bỉ cười một tiếng, ánh mắt đảo qua trên mặt Tần Lạc, ghé tởm giống như là xem một đồng rác.

"Hừ!" Tần Lạc ‘hừ’ lạnh một tiếng: "Nữ nhi của một Tướng Quân Thanh Long Quốc, không biết là ai cho người tư cách tới tham gia hội đấu giá lần này? Trong tay người có thiệp mời Bách Thảo Đường phát ra sao? Cho rằng nịnh bợ người bên trong Bách Thảo Đường thì có thể đi vào bên trong? Đáng tiếc, nữ tử bên cạnh người kia chỉ là một tạp dịch nho nhỏ, không làm chủ được, cho nên, ta khuyên người vẫn là rời đi chỗ này, miễn cho đến lúc đó người của Bách Thảo Đường tự mình ra đuổi bọn người đi, lúc đó, mặt mũi trên người các người chỉ sợ cũng không có đẹp đẽ như vậy."

Từ đầu tới cuối, Tần Lạc đều không có liếc mắt nhìn Cố Nhược Vân nhiều thêm một cái.

Lấy thân phận của Cố Phán Phán, tuy rằng không có tư cách trở thành thê tử của hần, nhưng mà có thể gả làm thiếp của hần, về phần Cố Nhược Vân, nàng đã bị xoá tên trên gia phổ (gia phả) Cố gia, nói cách khác, ngay cả thân phận ấm giường cho hần cũng không đủ!

Một tạp dịch nho nhỏ, làm sao có thể được hần để vào trong mắt?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Tám)

"Nơi này xảy ra chuyện gì?"

Lúc ở bên ngoài nói nhao nhao nghị luận, thì một giọng nói thương lão từ trong hội trường truyền ra, rồi sau đó, ở dưới ánh mắt của mọi người, Triệu chương quý một thân trường bào làm từ sợi đay cất bước mà đến, sau khi nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm kia của Cố Nhược Vân thì sửng sốt một chút, rồi cau mày nhìn về phía hai người Tần Lạc và Cố Phán Phán.

"Các người có thể nói cho ta biết, ở ngoài Bách Thảo Đường ta tụ tập nhiều người gây chuyện, là có ý gì hay không?"

Tần Lạc sắc mặt thay đổi, cho dù hấn cao tới đâu ngạo, hiện tại cũng là có việc cầu người, đối với chương quây của Bách Thảo Đường là không dám tự cao tự đại một chút nào.

"Triệu chương quý, kỳ thực không có chuyện gì. Người suy nghĩ nhiều, chúng ta cũng nên đi vào."

"Phốc xuy." Một tiếng cười khê đột nhiên truyền đến, La Âm nhin không được cười 'ha ha' hai tiếng: "Không có chuyện gì? Chậc chậc, vậy vừa rồi là ai vũ nhục Cố Nhược Vân là một tạp dịch nho nhỏ? Còn phát ngôn bừa bãi muốn làm cho người của Bách Thảo Đường đuổi hai người chúng ta đi! Thì ra chỉ cần là người có quan hệ với Cố Phán Phán, thì đều vô liêm sỉ như vậy, lời nói đã nói qua trong chớp mắt đã không thừa nhận."

Triệu chưởng quỹ sắc mặt rất là khó coi, đừng nhìn ở bên ngoài tất cả mọi người cho rằng Bách Thảo Đường là Dư lão định đoạt, kỳ thực, chủ nhân chân chính chính là Cố Nhược Vân, ngay cả Dư lão đều đối nàng nói gì nghe nấy? Người này, còn muốn làm cho Bách Thảo Đường đuổi nàng đi?

"Tần công tử, lời này của người không khỏi quá mức bừa bãi đi? Thì ra đây chính là giáo dưỡng (bồi dưỡng văn hóa đạo đức) của Tần gia! Xem ra địa phương nhỏ nhỏ như Bách Thảo Đường ta đây thật sự dung không nổi những đại phật các người, mời trở về đi!"

Cố Phán Phán sắc mặt từ kinh ngạc lúc ban đầu trở nên vô cùng khó coi, nàng cười lạnh nói: "Triệu chưởng quỹ, người chỉ là một chưởng quầy nhỏ nhỏ mà thôi, ngay cả Dư lão đều không nói gì, người dựa vào cái gì làm cho ta rời đi? Đây chính là đạo đãi khách của Bách Thảo Đường các người? Vì một Cố Nhược Vân mà đối đầu với Tần Môn, người cho rằng điều này thật sự đáng giá sao? Hôm nay người làm cho ta rời đi, ta vẫn cứ không đi, người có thể làm gì ta?"

Lúc này Cố Phán Phán nghiêm nhiên quên, vì Cố Nhược Vân, Dư lão chẳng những đối nghịch với Luyện Khí Tông, còn đại chiến với cường giả Võ Vương, chẳng lẽ ông còn có thể để ý một Tần Môn?

Nhưng mà theo Cố Phán Phán, đây chỉ là quyết định của riêng Triệu chưởng quỹ, phải biết rằng, Bách Thảo Đường có thể quyết định chỉ có Dư lão, Dư lão không có phát biểu ý kiến, hẳn dựa vào cái gì tự mình chủ trương?

"Phán Phán!" Khuôn mặt của Tần Lạc trong phút chốc đại biến, có chút hối hận mang theo Cố Phán Phán tới tham gia hội đấu giá.

Ai biết nữ nhân này không có đầu óc như vậy, tuy rằng Triệu chưởng quỹ không phải người có quyền uy cao nhất trong Bách Thảo Đường, nhưng

loại chuyện này vẫn là có thể quyết định được, đặc tội hẳn rõ ràng thật không sáng suốt.....

"Tần đại ca....."

Cố Phán Phán còn muốn nói gì, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tần Lạc, tất cả lời nói đều nuốt xuống, chỉ đứng ở bên cạnh hẳn hung hăng trừng mắt nhìn hai người Cố Nhược Vân và La Âm.

"Triệu chương quý, chuyện này ta quả thật có chỗ không đúng, nhưng bọn họ không có sai lầm sao?" Tần Lạc có chút tức giận nói: "Các nàng mở miệng vũ nhục người của ta, rõ ràng là không để ta vào mắt, hơn nữa lần này Tần Môn ta từ thật xa tới tham gia hội đấu giá, Triệu chương quý, người ngăn chúng ta ở ngoài cửa giống như có chút không quá phúc hậu đi?"

Tần Lạc luôn luôn cao ngạo, không nguyện ý nhượng bộ cầu người, nhưng mà hẳn cũng không tính toán đặc tội Triệu chương quý, chỉ cần Triệu chương quý có thể cho hẳn một cái công đạo, vậy chuyện này sẽ không tính toán nữa.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Chín)

Triệu chưởng quỹ ‘hừ’ lạnh một tiếng, nói: "Các người là muốn ta nói lần thứ hai phải không? Lập tức từ Bách Thảo Đường rút đi, nếu không ta không để ý làm cho người của ta đánh đuổi bọn người ra bên ngoài."

Nghe nói như thế, Tần Lạc khuôn mặt xanh mét, nhưng mà hẳn hiểu rõ Triệu chưởng quỹ nói ra đương nhiên sẽ làm, nhưng nếu bản thân tay không mà về, phụ thân nhất định sẽ trách cứ hẳn!

Tất cả những thứ này đều là vì tiện nhân Cố Phán Phán này, nếu không phải nàng gặp phải chuyện, làm sao bản thân có thể bị đuổi ra ở trước công chúng? (L: hòa theo nó rồi đổ tội cho nó ~ đàn ông hèn ~)

Lúc này, tất cả mọi người chuyển ánh mắt về phía này, ở dưới ánh mắt của nhiều người như vậy, Tần Lạc thấy vô cùng xấu hổ.

"Hừ, chúng ta đi!"

Hắn rốt cuộc ở không được, vội vàng dẫn theo người Tần Môn rời khỏi Bách Thảo Đường, về phần Cố Phán Phán gây họa, hiển nhiên đã không xứng đứng ở bên người của hắn.....

"Tần đại ca!"

Cố Phán Phán sốt ruột dậm dậm chân, oán hận trừng mắt nhìn Cố Nhược Vân: "Các người chờ cho ta! Một ngày nào đó, ta sẽ làm cho người quý rạp

xuống nhận sai trước mặt của ta!"

Nói xong lời này, nàng cũng không có mặt mũi ở lại, ở trước lúc Triệu chưởng quỹ ra lệnh liền vội vàng đi ra ngoài, biến mất ở bên trong tầm mắt.

Nhìn thấy hai người rời đi, người vây xem cũng đều tản ra, Triệu chưởng quỹ bước nhanh đi đến trước mặt Cố Nhược Vân, mỉm cười nói: "Đại tiểu thư, Dư lão đã an bày vị trí cho hai người, hai người đi theo ta đi."

Đại tiểu thư?

La Âm ngăn người, vì sao Triệu chưởng quỹ lại gọi Cố Nhược Vân là đại tiểu thư?

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cố Nhược Vân cũng không nghĩ tới Triệu chưởng quỹ sẽ hô lên xưng hô này, nhưng mà chuyện này sớm muộn gì La Âm cũng biết, cho nên nàng cũng không nói thêm gì, chỉ là gật gật đầu: "Đi trước dẫn đường đi."

"Vâng, đại tiểu thư mời đi theo ta."

.....

Lần này tới tham gia hội đấu giá, thấp nhất cũng là môn phái tam lưu (hạng ba), ngay cả thân là tam lưu, nhưng so sánh với hoàng quốc vẫn là trên một bậc, cho nên, các vương tôn quý tộc cáo mượn oai hùm ở Thanh Long Quốc lúc trước, giờ phút này chỉ có thể ngồi ở đại sảnh chật chội, lại không ai dám nói một chữ 'không'.

Đột nhiên, một bóng dáng kinh diễm hấp dẫn ánh mắt của mọi người.....

Nam nhân cả người mặc quần áo màu đỏ, tay cầm quạt lông, mặt như hoa đào, mắt phượng giống như trăng, khóe môi hằn hăm chứa tươi cười,

đôi mắt hơi hơi nheo lại khẽ đảo qua đám người, sau khi nhìn thấy Cố Nhược Vân theo sát Triệu chương quỹ tiến vào ghế lô mới thản nhiên cười.

"Thần ca ca, người đợi ta với, ta thật vất vả mới từ Chu Tước quốc đến nơi đây, vì sao người không nói chuyện với ta?"

Bỗng nhiên, một giọng nói mang theo oán trách truyền đến từ phía sau nam nhân, làm cho mày đẹp kia của hắn không tự chủ được nhăn lại, trên mặt rõ ràng mang theo không kiên nhẫn.

"Chỗ này không phải là chỗ để người ngây ngô, người vẫn là nhanh chóng trở về Chu Tước quốc, đừng đến quấy rối lấy ta."

Tả Thượng Thần quét mắt nhìn thiếu nữ mặc áo hồng phía sau, giọng nói có chút không được tốt lắm.

"Thần ca ca....." Tô Tô đưa tay muốn bắt được vạt áo của Tá Thượng Thần, nhưng còn không có tiếp xúc đến hắn, đối phương đã rất chán ghét một chương gạt tay của nàng ra, giọng nói không chút nề tình.

"Tô Tô, người biết, ta không thích người khác chạm vào ta."

Tô Tô ngây ngẩn cả người, ở trong mắt to giống như thủy tinh chứa nước mắt ủy khuất, nói: "Thần ca ca, ta nghe nói, người ở trong Thanh Long Quốc năm lần bảy lượt bảo vệ một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân kia còn là phế vật mới tới Võ Giả sơ cấp, Tô Tô kém nàng chỗ nào? Bất luận gia thế hay là thực lực, nữ nhân kia cũng không bằng ta, mà ta còn đuổi theo Thần ca ca đến Thanh Long Quốc, vì sao trong mắt Thần ca ca lại không có Tô Tô?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Mười)

Trên mặt Tá Thượng Thần không có cột nhả thường thấy, mắt phượng lạnh lùng từ phía sau đảo qua trên người thiếu nữ, nhàn nhạt nói: "Tô Tô, nàng không phải người có thể so, hơn nữa người cũng đừng đắc tội nàng, nếu không, ta bảo vệ không được người."

Tô Tô ánh mắt mang theo kinh ngạc, như là không dám tin nhìn Tá Thượng Thần, trong mắt hàm chứa bi thống (bi thương + thống khổ).

"Thần ca ca, từ nhỏ đến lớn người vẫn luôn bảo vệ ta, hiện tại, người vì nữ nhân khác cảnh cáo ta? Nếu ta làm sai chỗ nào, người nói với ta được không? Ta có thể sửa."

"Không, người không có sai," Tá Thượng Thần lắc lắc đầu, thu hồi quạt lông, nói: "Nhưng ở trong lòng ta, người vĩnh viễn là muội muội của ta, nhưng cho dù là muội muội, ta cũng không hy vọng người cách ta quá gần, hiện tại ta chỉ là suy nghĩ cho an toàn của người, để người đừng đi trêu chọc nàng, nếu không hậu quả kia người chịu không nổi."

Muội muội?

Không!

Nàng muốn không phải là làm muội muội của hắn, mà là thê tử của hắn! Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, Thần ca ca vẫn luôn không hiểu tâm tư của

nàng sao? Vì sao hẳn đối bất luận kẻ nào đều có thể chuyện trò vui vẻ, duy chỉ đối với nàng, lại tàn nhẫn như thế?

Tô Tô nuốt xuống chua sót trong miệng, giơ lên hai mắt đăm lệ mơ hồ, trên mặt trẻ con đáng yêu mang theo ý cười: "Thần ca ca, Tô Tô đã rõ, ta chỉ là muốn đi theo Thần ca ca mà thôi, không có mục đích gì khác."

Tá Thượng Thần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Tô Tô, không có lại nói thêm cái gì, nhưng mà, hẳn không có đi về phía ghế lô của bản thân, mà là đi tới phía Cố Nhược Vân.....

"Tiểu Vân Nhi, ta muốn đến chỗ của người chen lấn một chút, không biết người có nguyện ý hay không."

Nghe thấy giọng nói yêu mị kia, Cố Nhược Vân ngừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt dừng ở phía trên khuôn mặt yêu nghiệt cười cực kì đáng đánh đòn kia của nam nhân.

"Tứ hoàng tử, hôm nay thế nào người không để cho nhóm thị nữ của người nâng?" Cố Nhược Vân nhướn mày, phải biết rằng, mỗi lần Tá Thượng Thần xuất hiện đều là ngồi ở bên trong nhuyễn kiệu, lại từ tuyệt sắc thị nữ nâng, cho nên đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hẳn đi tới xuất hiện ở trước mặt của nàng.

"Ta còn tưởng rằng người là tàn tật, không thể đi bộ."

Tá Thượng Thần không cho là đúng nhún vai, đối với miệng lưỡi của Cố Nhược Vân này hẳn là đã sớm biết, mắng người đến không lưu tình chút nào, nhưng điều này không có nghĩa là Tô Tô có thể khoan dung cho người vũ nhục nhân vật kính ngưỡng nhất trong cảm nhận của nàng.

"Người là loại người nào! Dựa vào cái gì nhục nhã Thần ca ca? Cho dù Thần ca ca để cho người ta nâng cũng không có quan hệ gì với người."

Tô Tô tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tức giận trừng mắt nhìn Cố Nhược Vân, nhưng mà ánh mắt nàng không có lực sát thương gì, mà như là một đũa nhỏ giận dỗi.

"Nhục nhã hử?" Cố Nhược Vân dương môi cười, tầm mắt đảo qua trên khuôn mặt của nam nhân: "Tá Thượng Thần, ta đây là đang nhục nhã người sao?"

"Khụ khụ!"

Tá Thượng Thần ho khan hai tiếng, ý cười trong mắt phượng càng sâu: "Tiểu Vân Nhi là ăn ngay nói thật, cũng không có đang nhục nhã bốn hoàng tử, nếu đây là nhục nhã, vậy bốn hoàng tử nhưng là nguyện ý bị Tiểu Vân Nhi người nhục nhã nhiều vài lần."

Khi nói lời này, Tá Thượng Thần chớp chớp mắt với Cố Nhược Vân, biểu cảm kia hoàn toàn chính là một bộ dáng cầu chà đạp.

"Thần ca ca!" Tô Tô dậm chân vài cái, có chút không cam lòng trừng mắt nhìn Cố Nhược Vân, nàng không rõ đến cùng nữ nhân không có lễ phép này có cái gì tốt, vậy mà làm cho Thần ca ca từ nhỏ làm bạn với nàng (TT) lớn lên vì nàng (CNV) không tiếc vứt bỏ bản thân.

Hơn nữa, thực lực của nàng quá kém.....

Một Võ Giả sơ cấp mười lăm tuổi, ở Thanh Long Quốc có lẽ coi như không tệ, nhưng nếu bằng thực lực này muốn đứng ở bên người Thần ca ca, vậy quả thực là ý nghĩ kỳ lạ.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước (Mười Một)

"Các vị, hoan nghênh các người đường xa mà đến tham gia hội đấu giá của Bách Thảo Đường chúng ta."

Đúng lúc này, ở ngoài ghế lô, truyền đến giọng nói thương lão của Dư lão.

Giọng nói của ông rõ ràng mang theo kích động: "Các người đại khái cũng biết vật phẩm sắp sửa bán đấu giá của hội đấu giá lần này! Đúng vậy, chính là đan dược trong truyền thuyết! Đan dược thứ này, hiện giờ cũng chỉ có một ít trong lăng mộ của cường giả vạn năm trước mới có thể lấy đến mấy viên, cái khác đều đã biến mất ở bên trong sông dài lịch sử, nhưng lần này, Bách Thảo Đường chúng ta vận đặc biệt tốt, ngoài ý muốn tìm được một ít Mỹ Dung Hoán Phu đan."

Mọi người hô hấp căng thẳng, không chuyển mắt nhìn chăm chăm lão giả ở trung tâm phòng đấu giá, sợ bỏ lỡ một câu nói của ông.

"Mọi người đều biết, Quý Y nổi tiếng đại lục trên mặt mang theo vô số vết sẹo, ngay cả chính nàng đều vô dược khả y (không thuốc chữa), nhưng thật may mắn, Bách Thảo Đường chúng ta dùng Quý Y làm thí nghiệm, thành công trị vết thương trên mặt nàng."

Dư lão càng nói càng hưng phấn, ông giống như đã thấy được tiền đồ tốt đẹp của bản thân.

"Quý Y? Là Quý Y có thể chữa trị bạch cốt, hoạt tử nhân kia?"

"Trời ạ, Quý Y vậy mà cũng dùng Mỹ Dung Hoán Phu đan? Ta vốn đang ôm thái độ nửa tin nửa ngờ đối với đan dược này, nếu quả có Quý Y làm mẫu thí dụ, vậy cho dù táng gia bại sản ta cũng muốn có được nó."

Đang ở lúc người khác nói lời này, Vệ Y Y người mặc quần áo màu đỏ thẫm ở dưới ánh mắt kinh diễm của mọi người đi vào hội trường.

Khuôn mặt trứng ngỗng (*) kia của nàng có vẻ đặc biệt quyến rũ, môi đỏ mọng cười yếu ớt, làn da trắng nõn trong sáng thuần khiết, hoàn mỹ không có một chút khuyết điểm, mà giữa một nụ cười một cái nhãn mày kia tất cả đều lộ ra phong tình.

(*) khuôn mặt trứng ngỗng: lee nghĩ nó cũng như mặt trái xoan á, hình dáng giống giống nhau, đều ý chỉ mặt đẹp

Một nữ tử thật giống hồ ly tinh.

Trong phút chốc nhìn thấy Vệ Y Y, trong lòng mọi người đều là kinh diễm, ánh mắt lại cũng không cách nào rời khỏi khuôn mặt của nữ tử.....Cho dù không có một vết sẹo, nhưng mà người đã từng gặp qua Vệ Y Y vẫn là có thể nhận ra nàng chính là Quý Y kia!

Loại tư thái này, không có ai có thể giả mạo.

"Quý Y nàng thật sự xóa hết vết sẹo....."

"Lúc trước, miệng vết thương trên mặt Quý Y có kịch độc, hơn nữa thời gian trôi qua thật lâu, phải biết rằng, loại miệng vết thương hai năm không có khép lại, về sau đều sẽ không có cơ hội khép lại, không nghĩ tới nàng có thể khôi phục đến loại trình độ này, xem ra Mỹ Dung Hoán Phu đan này là thật."

"Nàng dâu của ta yêu đẹp nhất, nếu có thể đem Mỹ Dung Hoán Phu đan này cho nàng, nói không chừng nàng có thể khôi phục dung nhan tuổi trẻ....."

Ở bên trong đan dược, chia làm Chủ đan dược và Phó đan dược, nói như vậy, tu luyện thăng cấp hay là chiến đấu cần là Chủ đan dược, mà loại đan dược giống như Mỹ Dung Hoán Phu đan này không có quan hệ với võ giả, chính là Phó đan dược.

Nhưng đừng xem nhẹ lực lượng của Phó đan dược, phải biết rằng, nữ nhân càng cường đại càng thích chưng diện, có một số nữ nhân vì dung nhan càng là nguyện ý táng gia bại sản, cho nên ngay từ đầu Cố Nhược Vân đã không lo lắng thị trường của Mỹ Dung Hoán Phu đan.

"Thần ca ca, qua vài ngày chính là ngày sinh của Thái hậu nương nương, nếu đưa Mỹ Dung Hoán Phu đan này cho bà, bà nhất định sẽ rất vui vẻ." Tô Tô hai mắt sáng lên nhìn Dư lão, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải có được Mỹ Dung Hoán Phu đan.

Tá Thượng Thần nhíu mày, cười nhìn Tô Tô: "Tô Tô, nếu người cần Mỹ Dung Hoán Phu đan này, không cần thiết đi cách khác, hiện tại bên cạnh người đã có một người có thể cung cấp cho người."

"Cái gì?" Tô Tô sửng sốt một chút, không hiểu nhìn Tá Thượng Thần.

Tá Thượng Thần liếc mắt nhìn Cố Nhược Vân, trong mắt phượng hiện lên một tia sáng khác thường: "Tiểu Vân Nhi chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, người muốn, người có thể đi cầu nàng, nói không chừng nàng tâm tình cực tốt còn có thể bán cho người một viên."

Tô Tô bỗng chốc trừng lớn mắt.

Cố Nhược Vân là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường? Điều đó không có khả năng! Theo điều tra của thủ hạ của nàng, nữ nhân này chỉ là

một tạp dịch nho nhỏ của Bách Thảo Đường mà thôi.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Thiên Thành, Hạ Gia (Một)

La Âm cũng ngây ngẩn cả người, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Cố Nhược Vân, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Khó trách Triệu chương quỳ gọi nàng là đại tiểu thư, thì ra nàng lại là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, nhưng thế nào nàng lại không biết chuyện này? Hơn nữa, khi Bách Thảo Đường thành lập, hình như nàng còn không có sinh ra.....

Cố Nhược Vân nhú mày, thật hiển nhiên, nàng đối với việc Tá Thượng Thần làm bại lộ bản thân rất là bất mãn, ánh mắt nhìn nhặt đảo qua khuôn mặt yêu nghiệt của nam nhân.

"Nếu không phải nể tình người là bằng hữu của ca ta, chỉ bằng lời nói mới rồi của người, ta đã làm cho Dư lão đuổi người ra ngoài."

Tá Thượng Thần sờ sờ mũi, trên khuôn mặt lộ ra một chút tươi cười chua sót.

Còn không phải là hăn lo lắng Tô Tô xem thường Cố Nhược Vân rồi sau đó làm ra chuyện gì đó sao? Nhưng mà mặc kệ có lý do gì, hăn không có trải qua sự cho phép của đối phương đã nói ra thân phận của nàng, này quả thật là lỗi của hăn.

Tô Tô há miệng thở dốc, muốn nói cái gì đó, lại ngượng ngùng nói ra.

Lúc này, trong hội trường, giọng nói của Dư lão lại vang lên.

"Các vị, nếu không có vấn đề gì mà nói, vậy kế tiếp liền bắt đầu lần bán đấu giá này của chúng ta! Lúc này đây bán đấu giá Mỹ Dung Hoán Phu đan tổng cộng có năm viên, mỗi người nhiều nhất chỉ có thể đạt được một viên, mà viên đan dược thứ nhất giá khởi điểm là một vạn kim tệ."

Theo tiếng nói của Dư lão rơi xuống, toàn bộ hội trường lặng ngắt như tờ, sau đó, một trận tiếng huyên náo tranh đoạt lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vang lên.

"Mười vạn (100.000) kim tệ!"

Ầm!

Tất cả mọi người đều bị âm thanh trung khí mười phần này làm chấn động, phải biết rằng, mười vạn kim tệ, cũng đủ một tiểu gia tộc trung lưu sống hai năm, hiện giờ, lại chỉ là giá khởi điểm của đan dược này."Phách Chấn Thiên, người phụ nữ kia của người đã hoa tàn ít bướm (*), người còn tiêu nhiều tiền như vậy ở trên người nàng làm gì? Không bằng lại đổi một *****, đan dược này để cho chúng ta đi, ha ha!"

(*) hoa tàn ít bướm: ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá (cái này lee giải thích rồi nè, thôi kệ, cứ giải thích lại ^o^)

Trung niên nam tử một thân áo xanh cười 'ha ha' đứng lên, không chút cố kỵ Phách Chấn Thiên trợn mắt nhìn.

"Hừ!" Phách Chấn Thiên 'hừ' lạnh một tiếng: "Đan dược này ta còn muốn có được!"

"Vậy ngược ngừng, ta cũng cảm thấy thật hứng thú đối với đan dược này, cho nên, ta ra hai mươi vạn kim tệ!"

.....

Trong ghế lô, Tá Thượng Thần cười khẽ tựa vào phía trên lưng ghế dựa, trên khuôn mặt so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn kia mang theo tươi cười lười nhác thích ý, hãn giống như biết Cố Nhược Vân đối với những thế lực trên đại lục không có hiểu biết, cho nên ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích nói: "Người trên mặt có một vết sẹo kia là Phách Chấn Thiên thống lĩnh thế lực ngầm của Thiên Thành Huyền Vũ Quốc, mà ở Huyền Vũ Quốc, thế lực của Thiên Thành còn lớn mạnh hơn một quốc gia, cho nên có thể tưởng tượng được địa vị của Phách Chấn Thiên, chỉ là, Phách Chấn Thiên này còn là một thê nô (*) nổi tiếng!"

(*) thê nô: nô lệ của vợ, ý chỉ yêu chiều, tôn trọng, nghe theo lời vợ, coi vợ là nhất đó ~

Cố Nhược Vân nhú mày, ánh mắt dừng ở trên người Tá Thượng Thần.

Tá Thượng Thần vung ra quạt lông, cười khẽ tiếp tục mở miệng: "Ta đoán là, lúc này đây Phách Chấn Thiên tới nơi này, cũng là vì mua Mỹ Dung Hoán Phu đan cho thê tử của hãn, về phần người tranh chấp với hãn, là chương quầy tiệm bán thuốc lớn nhất Thiên Thành, mục đích của hãn đoán chừng chính là mua Mỹ Dung Hoán Phu đan về làm trấn điểm chi bảo (bảo vật của cửa hang), nhằm thu hút người đến mua."

Thiên Thành?

Cố Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, hỏi: "Đến cùng thì Thiên Thành là thế lực gì, thế nào ta không nghe nói qua?"

"Ở trong Huyền Vũ Quốc, Thiên Thành là thế lực có quyền uy nhất, nếu hoàng thất Huyền Vũ Quốc muốn thay đổi triều đại, chỉ được đại thần ủng hộ cũng là không được, cần phải có được sự đồng ý của Thiên Thành, cho dù là sắc lập Thái Tử đều là Thiên Thành trợ giúp hoàng thất quyết định, cho nên, Thiên Thành là tồn tại cao nhất ở Huyền Vũ Quốc."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Thiên Thành, Hạ Gia (Hai)

Cố Nhược Vân có chút kinh ngạc, mặc dù ở trong Thanh Long Quốc cũng có thể lực cường đại hơn hoàng thất, nhưng mà, để cho thể lực kia quyết định vị trí Thái Tử thuộc về ai, loại chuyện này nàng cũng chưa nghe bao giờ.

Đến cùng thì Thiên Thành thần bí kia là loại địa phương nào?

"Người có thể tiếp tục nói với ta về tình huống của Thiên Thành hay không?" Cố Nhược Vân có chút hưng phấn hỏi.

"Có thể," Tá Thượng Thần mắt phượng mỉm cười: "Năm trong tay toàn bộ Thiên Thành chính là phủ Thành chủ Hạ gia, nghe nói tiểu thiếu gia Hạ gia từ nhỏ thân thể yếu đuối nhiều bệnh, còn bị khẳng định là không cách nào sống quá mười lăm tuổi, nhưng ở mấy tháng trước, bệnh của tiểu thiếu gia Hạ gia đột nhiên chuyển tốt, tu vi cũng là đột nhiên tăng mạnh, loại tình huống này nhưng là không khác người lắm."

Nói tới đây, hần hơi hơi nheo mắt lại, nghiêm cẩn đánh giá thiếu nữ trước mắt.

Theo tin tức Thanh Y truyền lại, trước kia Cố Nhược Vân quả thật là một phễ sài yếu đuối, tất cả thay đổi đều là sau khi chết rồi sống lại.....

"Tiểu thiếu gia Hạ gia kia, hần tên gọi là gì?" Cố Nhược Vân trái tim không chịu khống chế nhảy lên, nàng hít vào một hơi thật sâu, hỏi.

"Hạ Lâm Ngọc."

Ầm!

Giống như một tia sét nổ tung ở trong lòng của Cố Nhược Vân, toàn bộ thân thể của nàng đều run rẩy, vội vàng đưa tay che miệng, nước mắt từ giữa khe hở chậm rãi chảy ra.

Ngọc nhi.....

Là hãn sao? Sẽ là hãn sao?

Chẳng lẽ hãn thật sự còn sống ở trên thế giới này?

Đời trước, hãn là người nàng nguyện ý trả giá sinh mệnh để bảo vệ, cuối cùng, hãn vẫn là ở dưới ánh mắt của bản thân bị chặt bỏ tứ chi, tàn nhẫn mà chết, đó là loại đau tê tâm liệt phế cỡ nào?

Mà không thể bảo vệ người bản thân để ý, cũng là chuyện nàng hối hận cả đời!

"Nhược Vân, người làm sao vậy?" La Âm ngây ngốc nhìn Cố Nhược Vân, không rõ chân tướng hỏi.

Ở bên trong ấn tượng của nàng, Cố Nhược Vân chưa từng có rời đi Thanh Long Quốc, lại làm sao có thể quen biết tiểu thiếu gia Hạ gia ở Thiên Thành? Nhưng vì sao sau khi nghe thấy tên của Hạ Lâm Ngọc, Cố Nhược Vân sẽ kích động như thế?"Ta không sao."

Giọng nói của La Âm làm cho Cố Nhược Vân phục hồi tinh thần lại, lúc này nàng mới phát hiện tất cả mọi người dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, nàng vội vàng lau nước mắt, cười khẽ nói.

Tá Thượng Thần hơi hơi nhíu mày, như có điều đăm chiêu nhìn Cố Nhược Vân, thật lâu sau, mới nói: "Tiểu Vân Nhi, Thiên Thành ngăn cách

với ngoại giới (thế giới bên ngoài), người bên ngoài không cách nào đi vào, trừ phi có lệnh bài của Thành chủ Thiên Thành."

"Cám ơn."

Cố Nhược Vân nhẹ nhàng gật đầu, cảm kích cười.

Nàng thật cảm tạ Tá Thượng Thần tự nói với mình tất cả những thứ này, bất luận thiếu gia Hạ gia có phải Ngọc nhi hay không, nàng đều phải đi Thiên Thành nhìn xem.

"Nếu người muốn cảm tạ ta mà nói, đến cho ta ôm một cái."

Tá Thượng Thần lười nhác mở ra hai tay, đợi thiếu nữ ngã vào lòng.

Nhưng mà, lời nói của Tá Thượng Thần, làm cho Tô Tô bất mãn dậm chân: "Thần ca ca!"

Thần ca ca luôn luôn không thích người khác đụng tới hắn, nhưng hôm nay, vậy mà muốn ôm một nữ nhân khác.

Điều này làm cho nàng bất giác sinh ra cảm giác xót xa, ánh mắt nhìn Cố Nhược Vân lại tràn ngập địch ý.

Đúng lúc này, lần bán đấu giá đầu tiên đã xong, cho dù Phách Chấn Thiên có nhiều tiền tài hơn nữa, cũng so ra kém người thân là lão bản của tiệm bán thuốc lớn nhất Thiên Thành, cho nên cuối cùng lấy giá ba trăm vạn kim tệ thành giao.

Đương nhiên bởi vì là lần đầu, còn có rất nhiều người không ra tay, dù sao kế tiếp còn có bốn viên, làm gì vừa mới bắt đầu đã tiêu phí giá cao cạnh tranh?

Nhưng mà bởi vì tất cả mọi người ôm loại suy nghĩ này, cho nên sau đó mới hối hận đã buông tha cho lần bán đấu giá đầu. Dù sao, lần kia xem như

là giá thấp nhất trong lần bán đấu giá này.

"Tốt lắm, kế tiếp chúng ta bắt đầu lần bán đấu giá thứ hai, lần này giá bán đấu giá thấp nhất là ba trăm vạn (300.000) kim tệ!"

Ầm!

Đám người chột ‘oanh’ bắt đầu chuyển động, giá quy định của lần bán đấu giá này, lại là giá thành giao của lần trước?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Bán Đấu Giá Giá Trên Trời (Một)

Edit: kaylee

"Các vị, hiện tại các người có thể bắt đầu đấu giá."

Dư lão giáo hoạt cười, nếu không có chút thủ đoạn, thế nào có thể bóc lột những thế lực này? Đương nhiên, đây vẫn là phương pháp Cố Nhược Vân dạy ông, nếu không những lần đấu trước bọn họ khẳng định không dùng hết toàn lực.

Sau khi mọi người yên lặng một lúc lâu, lại bộc phát ra âm thanh tranh đoạt ồn ào, chỉ vì bọn họ hiểu rõ, nếu lần này không lấy được đan dược, kế tiếp giá phải trả sẽ rất cao.

"Bốn trăm vạn kim tệ!"

Phách Chấn Thiên cắn chặt răng, hiển nhiên vì có được niềm vui của nàng dâu, hắn cũng coi như là liều mạng.

Nhưng mà, những người khác lại không cho là đúng, thê tử của hắn đã là viên ngọc vàng lớn tuổi, mà hắn thân là thống lĩnh thế lực ngầm, làm gì e ngại một lão thái bà như thế?

"Sáu trăm vạn kim tệ."

Một giọng nói xinh đẹp chậm rãi vang lên, mang theo âm điệu quyến rũ động lòng người: "Mỹ Dung Hoán Phu đan này ta muốn, không biết các vị

có thể tặng cho tiểu nữ hay không? Tiểu nữ vô cùng cảm kích."

"Ha ha, Xà Cơ người xinh đẹp nổi tiếng thiên hạ, vì sao lại muốn tranh đan dược này với chúng ta? Chẳng lẽ người muốn cho nam tử khắp thiên hạ đều thua ở dưới váy thạch lưu của người?"

Nữ tử xinh đẹp che môi cười: "Ta cảm thấy thật hứng thú với thuật luyện đan, chính là muốn nghiên cứu đan dược này một chút mà thôi, huống chi, ai lại sẽ ghét bỏ bản thân xinh đẹp đâu? Người nói phải không?"

Lúc này đây, ngay từ đầu Dư lão không tính toán bức những thế lực này ra tay, cho nên, sắc mặt của Phách Chấn Thiên có chút khó coi, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, phải biết rằng, cho dù tài phú thế lực của hắn không kém, nhưng so sánh với nhiều môn phái gia tộc cường đại khắp thiên hạ như vậy, vẫn là yếu hơn một bậc.

Rất nhanh, lần bán đấu giá này đã bị Xà Cơ lấy giá hai ngàn vạn kim tệ mua được, một màn rung động như thế, làm cho La Âm ngồi xem trong ghế lô trực tiếp chặc lưỡi.

"Một viên đan dược, hơn nữa chỉ là đan dược đối dung nhan của nữ nhân, lại có thể bán hai ngàn vạn! Đây là tiền tài cả đời chúng ta cũng kiếm không được."

Nghe nói như thế, từ đầu đến giờ Tô Tô vẫn không nói gì rốt cục đã mở miệng: "Cho dù mảnh đại lục này là cường giả vi tôn, nhưng cho dù là cường giả cũng thích chưng diện, bọn họ càng là bỏ được hạ tiền vốn ở phương diện này, cho nên một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan bán ra giá này cũng không kỳ quái."

Nghe vậy, Cố Nhược Vân liếc mắt nhìn Tô Tô một cái, nhưng cũng không nói thêm gì.

Chỉ một lát sau, viên đan dược thứ ba và thứ tư phân biệt lấy giá năm trăm ngàn và một triệu bán đi, đương nhiên, Phách Chấn Thiên đau buồn đấu giá vẫn như cũ không có cơ hội đạt được đan dược, trên mặt của hắn không tự chủ được sinh ra một chút sốt ruột, trong năm tay năm chặt tràn đầy mồ hôi.

"Còn có một viên đan dược cuối cùng, bất luận như thế nào ta đều phải lấy được nó!"

Hít vào một hơi thật sâu, trong mắt Phách Chấn Thiên mang theo kiên quyết.

"Kế tiếp, là một viên đan dược cuối cùng của hội đấu giá lần này của chúng ta."

Dư lão 'ha ha' cười, hiển nhiên rất hài lòng với thành quả hôm nay, đừng nhìn Bách Thảo Đường thu vào rất cao, nhưng mà cũng không cách nào một ngày vào sổ một triệu, nha đầu kia quả thật là trò giỏi hơn thầy, ông có một loại dự cảm, tương lai không xa, thành tích của nàng tất nhiên sẽ siêu việt hơn Cổ Thiên.

"Giá đan dược lần này bắt đầu giá ba trăm vạn kim tệ như trước, đương nhiên, đây có lẽ là một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan cuối cùng trên đời, các người phải nghĩ cho rõ ràng, bỏ lỡ lúc này đây, về sau nói không chừng sẽ không có cơ hội."

Dư lão chỉ là nói có lẽ, cũng không có nói nhất định, lời nói của ông vẫn là lưu đường sống, nhưng mà, ở trong tai mọi người, lại nghe thành bỏ lỡ lần này, về sau sẽ không có cơ hội có được Mỹ Dung Hoán Phu đan nữa.

Trong lúc nhất thời, đám người bắt đầu sôi nổi lên.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Bán Đấu Giá Giá Trên Trời (Hai)

"Ta ra tám trăm ngàn kim tệ!"

Phách Chấn Thiên vẫn là người đầu tiên mở miệng, nhưng mà tám trăm ngàn kim tệ này đã xem như là toàn bộ tài chính hẳn có thể điều động, cao hơn giá này, sẽ không có cách nào thừa nhận.

"Một triệu một ngàn vạn kim tệ."

Một tiếng nói nhàn nhạt vang lên.

Phanh!

Phách Chấn Thiên hai chân mềm nhũn, té ở trên ghế, trên trán của hẳn tràn đầy mồ hôi, thân mình giống như bị hư thoát.

Tá Thượng Thần lười nhác cười, mắt phượng cười nhìn Cố Nhược Vân, nụ cười mười dặm hoa đào này, xinh đẹp làm cho người ta không thể thu hồi ánh mắt.

"Tiểu Vân Nhi, đối với đan dược này, ta cũng thật cảm thấy hứng thú, không biết người có thể đồng ý để cho ta tham dự đấu giá hay không."

Cố Nhược Vân lờm hẳn một cái: "Người có tiền ta sẽ theo người, dù sao ta không chê tiền nhiều."

"Một triệu hai ngàn kim tệ."

Ngoài ghế lô lại truyền ra một giọng nói, Tá Thượng Thần không có lo lắng một chút nào, nói thẳng: "Hai triệu kim tệ!"

"Ba....."

"Năm triệu!"

Người nọ còn chưa nói hết câu, đã bị Tá Thượng Thần làm nghẹn ở trong cổ họng.

Hít!

Mọi người đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, đừng xem bọn hắn cũng rất nhiều tiền, nhưng bỗng chốc vận dụng nhiều kim tệ như vậy vẫn là thật khó khăn..... Tên kia đến cùng là loại người nào? Vậy mà có thể hào phóng ném năm triệu!

"Năm triệu kim tệ lần một, năm triệu kim tệ lần hai, năm triệu lần ba, thành giao!"

Đông!

Giải quyết dứt khoát!

Dư lão tâm đều phấn chấn lên, vẻ mặt kích động.

Kia nhưng là năm triệu kim tệ nha, cho dù là thế lực như Đông Phương gia tộc, cũng đủ sống mười năm, có thể tưởng tượng được năm triệu kim tệ này là giá trên trời ra sao!

Mà lần bán đấu giá hôm nay, nhất định sẽ được ghi vào sử sách! Thậm chí rất nhiều năm sau còn được thế nhân truyền lưu.....

Lúc này, trong phòng thuê, Cố Nhược Vân vuốt cằm, ánh mắt âm hiểm nhìn chằm chằm Tá Thượng Thần.

Nhìn thấy ánh mắt tà ác của nàng, Tá Thượng Thần vội vàng che ngực: "Tiểu Vân Nhi, người muốn làm gì? Đây là trước mặt mọi người, có vẻ có chút không tốt đi? Lão ca của người sẽ làm thịt của ta."

Cố Nhược Vân nhin không được liếc mắt xem thường: "Ta chỉ là đang nghĩ, người nhiều tiền như vậy, nên thế nào lừa người vài lần mới tốt."

La Âm vốn còn đang ở bên trong khiếp sợ sau khi nghe thấy đối thoại của hai người, mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, một phát bắt được bả vai của Cố Nhược Vân, cả người tức giận không thôi.

"Đó là năm triệu kim tệ! Một viên đan dược của người bán năm triệu kim tệ, quả thực không có thiên lý! Nói, đan dược này người là từ đâu có được?"

Làm sao La Âm có thể không kích động? Năm triệu kim tệ, cho dù là quốc khố cũng không có nhiều tiền như vậy đi?

Huống chi, còn chưa có tính giá thành giao của bốn viên đan dược phía trước.

Không biết quốc khố của bốn nước cộng lại, có phải không nhiều bằng kiếm được một ngày hôm nay của nàng hay không.....

"Nhặt được."

Cố Nhược Vân nhún vai: "Chỗ này ta còn có một viên đan dược nhặt được, người muốn hay không? Vừa khéo đền bù một trăm kim tệ mấy tháng trước người cho ta mượn kia."

Nhặt được? Nhặt muội người (một câu chửi bậy)!

La Âm vừa định mắng to ra tiếng, đã bị đan dược trong tay Cố Nhược Vân hấp dẫn ánh mắt.

Mà hai người Tá Thượng Thần và Tô Tô cũng chuyển tầm mắt về phía Tụ Khí đan. Dựa theo cảm giác của bọn họ, đan dược trong tay Cố Nhược Vân so với Mỹ Dung Hoán Phu đan bán đấu giá tốt hơn rất nhiều.....

"Tiểu Vân Nhi người thật đúng là bất công," Tá Thượng Thần bĩu môi, ai oán nói: "Vì sao ta mua đan dược mất năm triệu kim tệ, nàng chỉ cần một trăm? Tâm thiên vị này cũng quá rõ ràng, không công bằng!"

Hắn trời sinh tương đối dễ dàng bị người lừa sao?

Cố Sanh Tiêu là như thế này, ngay cả muội của hắn cũng là như thế này.....

Tá Thượng Thần càng nghĩ càng cảm thấy bất công, ánh mắt nhìn về phía Cố Nhược Vân, giống như nàng là đồ khốn kiếp ném phu quên tử (ném chồng quên con).....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Bán Đấu Giá Giá Trên Trời (Ba)

Cố Nhược Vân nhún vai: "Người tiền nhiều người ngốc, không lừa người thì lừa ai?" (L: ý CNV là TTT là người có nhiều tiền mà lại không thông minh cho lắm nên dễ lừa đấy *cười lắc lè*)

Nghe nói như thế, Tá Thượng Thần nhin không được run rẩy khóe miệng một chút, tuy rằng năm triệu kim tệ này đối với hắn mà nói quả thật không tính là cái gì, nhưng mà, có ai sẽ trắng trợn nói ra loại lời nói này?

"Tứ hoàng tử, La Âm, ta còn có việc, rời đi trước."

Khi nói lời này, Cố Nhược Vân đứng lên, lười nhác ngáp một cái, rồi sau đó đi đến phía cửa ghế lô, nhưng mà nàng còn chưa có đẩy cửa rời đi, đã bị giọng nói sau đó ngăn cản bước chân.

"Người thật là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường?"

Hai mắt của Tô Tô gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân: "Theo ta biết, ở trước lúc người còn chưa có sinh ra Bách Thảo Đường đã tồn tại."

Bất luận như thế nào, nàng cũng không thể tin, thiếu nữ trẻ tuổi trước mắt này chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, thật sự là rất không thể tin được.

Cố Nhược Vân đưa lưng về phía Tô Tô, cười cười: "Một quốc gia tồn tại càng lâu, cũng sẽ thay đổi triều đại, không phải sao?"

Những lời này, tương đương cam chịu thân phận lão bản Bách Thảo Đường của nàng.

Nhưng mà, ở sau khi lời nói này rơi xuống, nàng liền đẩy cửa ghế lô đi ra ngoài.

Tô Tô nhìn phương hướng rời đi của Cố Nhược Vân, trong mắt mang theo phức tạp, vốn cho rằng nữ nhân Thần ca ca bảo vệ là phế vật không có chỗ nào tốt, dù sao nàng đến nơi đây nghe được chính là những điều này, nhưng nếu nàng chính là lão bản thân bí của Bách Thảo Đường, vậy tất cả đều không giống những lời đồn kia.

Cho dù Bách Thảo Đường thay đổi triều đại, nhưng nếu nàng không có bản lĩnh, thì thế nào có thể làm cho những người đó thần phục?

"Tô Tô, ta đã sớm nói, chớ chọc nàng."

Tá Thượng Thần yêu nghiệt cười, lưỡi nhác dựa lưng vào ghế, giọng nói miễn cưỡng.

Tô Tô nha đầu kia bản tính không xấu, chỉ vì từ nhỏ bị nuông chiều cho nên có chút tùy hứng, hẳn cũng không hy vọng nàng đắc tội Cố Nhược Vân, cho nên mới sẽ cố ý nói những lời này cho nàng nghe.

"Thần ca ca, nàng đã lợi hại như vậy, vì sao không đồng ý để những người khác biết thân phận của nàng? Nếu những người đó biết được nàng chính là lão bản phía sau màn của Bách Thảo Đường, cũng sẽ không luôn đi trêu chọc nàng." Tô Tô chớp mắt to trong veo như nước, nghi hoặc không hiểu hỏi.

"Cánh chim chưa cứng, che giấu ánh sáng, nhưng mà nàng ở trước mặt bằng hữu lại rất chân thành, điều này cũng là điểm ta thưởng thức." Tá Thượng Thần lưỡi nhác mở miệng, phía trên dung nhan tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành giống như hoa đào mang theo tươi cười yếu ớt.

Nếu thế nhân biết được Mỹ Dung Hoán Phu đan xuất ra từ trong tay nàng, hơn nữa nàng còn có thể xuất ra đan dược càng thêm trân quý, thậm chí ngay cả Quý Y đều cam tâm tình nguyện thần phục, vậy khắp đại lục đều sẽ bị làm cho rung chuyển một hồi.

Nhưng nàng rõ ràng không muốn như thế.....

Ít nhất ở trước lúc cánh chim chưa cứng, cần giấu tài.

.....

Trong đại sảnh, Phách Chấn Thiên nhìn dòng người đi ra hội trường, trên khuôn mặt thâm thúy kia mang theo thất vọng, ngay tại lúc hắn muốn xoay người rời đi, một giọng nói gọi dừng bước chân của hắn.

"Phách bang chủ, lão bản nhà chúng ta mời người đi một chuyến."

Phách Chấn Thiên sững sốt một chút, quay đầu nhìn Dư lão, trong mắt mang theo nghi ngờ: "Dư lão, vì sao lão bản của các người tìm ta?"

"Phách bang chủ đi sẽ biết."

Dư lão nhàn nhạt cười, nói thật, ngay cả ông cũng không biết Cố Nhược Vân tìm Phách Chấn Thiên đến cùng là vì cái gì.

"Vậy làm phiền người."

Phách Chấn Thiên phục hồi tinh thần lại, cung kính chấp tay, nói.

"Mời."

Nghe vậy, Dư lão đưa tay làm tư thế mời, rồi sau đó mang theo Phách Chấn Thiên đi đến phòng tiếp khách.

Nhưng mà, sau khi Phách Chấn Thiên nhìn thấy thiếu nữ đợi ở trong phòng tiếp khách cả người giật mình một cái, kinh ngạc không chút nào che giấu xuất hiện ở trên khuôn mặt khí phách kia.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Bán Đấu Giá Giá Trên Trời (Bốn)

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, lão bản của Bách Thảo Đường sẽ là một thiếu nữ tuổi trẻ như thế, cũng rất khó tưởng tượng, chính là nàng tổ chức hội đấu giá đan dược đủ khiếp sợ cả đại lục lần này.

Thật sự là, nàng quá trẻ tuổi!

Trẻ tuổi đến mức làm cho người ta không dám tin.

"Người chính là lão bản của Bách Thảo Đường?" Phách Chấn Thiên rất nhanh đã đi ra từ trong kinh ngạc, dùng giọng nói xen lẫn hoài nghi hỏi.

"Đúng vậy."

Cố Nhược Vân ý cười trong suốt nhìn Phách Chấn Thiên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua chén trà trên bàn: "Dư lão, châm trà cho hắn."

"Không cần." Phách Chấn Thiên phất tay, trực tiếp hỏi: "Cô nương, chúng ta mở cửa sổ nói lời nói thẳng, người tìm ta đến cùng là vì chuyện gì?"

"Cũng không có gì, chỉ là ta thật ngưỡng mộ cách làm người của Phách bang chủ, cho nên muốn giúp người một chút mà thôi, người không phải là cần Mỹ Dung Hoán Phu đan sao? Ta có thể tặng người một viên."

"Cái gì?"

Phách Chấn Thiên khiếp sợ trừng lớn mắt, có chút không dám tin nhìn Cố Nhược Vân.

Nàng vừa mới nói cái gì, có thể tặng bản thân Mỹ Dung Hoán Phu đan? Đây tuyệt đối không phải là mình đang nằm mơ? Hơn nữa, nàng làm như vậy là có mục đích gì?

"Cô nương, người là một người làm ăn, người làm ăn vĩnh viễn sẽ không để cho mình chịu thiệt, cho nên ta muốn biết, vì sao thiên hạ sẽ có cơm trưa miễn phí."

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Phách Chấn Thiên, Cố Nhược Vân nở nụ cười.

Nàng quả thật có mục đích của mình, ai bảo Phách Chấn Thiên là người Thiên Thành, nếu về sau tiến vào Thiên Thành, nói không chừng có lúc còn cần hắn giúp. Hơn nữa Mỹ Dung Hoán Phu đan nàng tùy tay là có thể luyện chế ra, dùng một viên đan dược không cần đổi một cái nhân tình, đáng giá!

Đương nhiên, ở trước lúc không có biết rõ ràng thân phận của Hạ Lâm Ngọc, bất luận như thế nào nàng cũng sẽ không nói ra mục đích của mình.

"Phách bang chủ người suy nghĩ nhiều, ta chỉ là nghe nói người có loại tình nghĩa không rời không bỏ đối với thê tử của người, bởi vậy đan dược này cũng không phải là tặng cho người, mà là thê tử của người! Thế nhân đều nói Phách Chấn Thiên vô cùng yếu đuối, ngay cả một nữ nhân cũng sợ, nhưng người thân là thống lĩnh thế lực ngầm của Thiên Thành, làm sao lại có thể chân chính sợ hãi một thiếu nữ tử? Không có yêu, tại sao e ngại? Tình nghĩa như thế, chính là người ngoài đều vì vậy mà cảm động, nếu không phải phần thâm tình này của người, ta cũng sẽ không đưa đan dược cho người."

Nghe nói như thế, Phách Chấn Thiên biểu cảm nhu hòa xuống.

Tất cả mọi người cho là hãn yếu đuối, lại chỉ có thiếu nữ trước mắt, mới rõ ràng vì sao hãn sợ thê tử.

Chính là vì yêu khắc sâu, hãn mới cam tâm tình nguyện trở thành một người bị thê quản nghiêm.

"Cô nương, người nói không sai, ta quả thật rất yêu thê tử của ta, nàng làm bạn với ta từ lúc hai bàn tay trắng đến bây giờ, càng là gặp phải vài lần sinh tử, nhưng hiện tại sự nghiệp của ta như mặt trời ban trưa, nàng lại hoa tàn ít bướm, hơn nữa bên ngoài nói bóng nói gió, trở nên thật không có tự tin, ta muốn có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, cũng không phải ta thích nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp, mà là muốn làm nàng có được tự tin."

Chỉ cần nhắc tới thê tử của mình, trong mắt Phách Chấn Thiên đều tràn đầy dịu dàng.

Cố Nhược Vân cười cười: "Phách bang chủ, ta có thể cung cấp Mỹ Dung Hoán Phu đan cho người, nhưng người cho rằng, thật có thể bằng vào đan dược là có thể khôi phục tự tin của nàng? Duy nhất có thể làm cho nàng có được tự tin, chỉ có Phách bang chủ người, người có thể dùng hành động của bản thân biểu lộ rõ cho nàng cho thấy, mặc kệ nàng xinh đẹp như thiên tiên, hay là hoa tàn ít bướm, nàng cũng là nữ nhân người yêu sâu nhất đời này."

Một câu nói, giống như thể hồ quán đỉnh (*), Phách Chấn Thiên đột nhiên tỉnh ngộ.

(*) thể hồ quán đỉnh: ví với Phật pháp tối cao, kiểu như được ngộ đạo đó, hiểu ra chân lý ^o^

Đúng vậy, tuy rằng bản thân cũng đủ sủng ái đối với nàng, nhưng rất nhiều lúc đều bận việc chính sự, thế cho nên có người ở bên tai nàng nói gì đó đều không thể kịp thời xử lý, mới có thể làm cho nàng càng ngày càng khuyết thiếu tự tin...

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Cố Nhược Vân Âm Hiểm (Một)

Edit: kaylee

"Cô nương, đa tạ lời nói hôm nay của người, làm cho ta hiểu rõ bản thân nên làm như thế nào."

Phách Chấn Thiên cảm kích cười, chấp tay với Cố Nhược Vân: "Nếu không có người, có lẽ ngay cả bản thân ta đều chui rúc vào bên trong sừng trâu, hiện tại ta nghĩ thông suốt, như vậy cáo tù, nếu về sau cô nương có thể đi Thiên Thành, đừng quên chỗ ta làm khách! Ha ha!"

Nói tới đây, Phách Chấn Thiên hào sảng cười to hai tiếng, xoay người muốn rời khỏi, đúng lúc này, giọng nói của thiếu nữ kéo lại bước chân của hắn.

"Chậm đã!"

Phách Chấn Thiên dừng một chút, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, hỏi: "Cô nương còn có việc sao?"

Cố Nhược Vân nở nụ cười, trong con ngươi đen lộ ra tự tin và lạnh nhạt: "Phách bang chủ, gần đây có phải người cảm thấy thân thể không thoải mái hay không? Bụng bên trái có lúc cảm thấy đau đớn?"

"Này....." Phách Chấn Thiên ngây ngốc nhìn Cố Nhược Vân: "Làm sao người biết được?"

"Bởi vì ta học qua y thuật, cho nên có thể nhìn ra được tật bệnh của người, hơn nữa, cổ của người đã nhẹ biến thành màu đen, tinh khí không đủ, đây là dấu hiệu trúng độc, cũng may chính là độc mãn tính (độc tác dụng chậm), hơn nữa phát hiện sớm, cho nên cũng không có gì đáng ngại."

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Phách Chấn Thiên, Cố Nhược Vân đã biết hẳn trúng độc! Hơn nữa là độc cực kì hiếm thấy!

Mà thật hiển nhiên, từ trong mắt Phách Chấn Thiên nhìn ra nghi ngờ, Cố Nhược Vân cũng không nói thêm cái gì, nói thẳng: "Nếu Phách bang chủ không tin, có thể đi chỗ y sư xem một chút, ta cũng chỉ là nhắc nhở người một câu mà thôi, được rồi, ta mệt mỏi, Dư lão, tiễn khách đi."

"Vâng."

Dư lão làm động tác mời, nói: "Phách bang chủ, xin mời."

Phách Chấn Thiên gật gật đầu, ở dưới sự dẫn dắt của Dư lão đi ra.

Nói thật, ở trên đại lục này, rất nhiều người đều là tin là có, không tin là không, huống chi loại người đạt đến địa vị như Phách Chấn Thiên này, cho nên hẳn quyết định sau khi trở về tìm người xem xét thân thể của mình một chút.

Nếu thật sự trúng độc, vậy.....

Nghĩ đến đây, một chút ý lạnh từ trong mắt hẳn chợt lóe lên, rồi sau đó không tiếng động nở nụ cười lạnh.

"Nếu ta thật sự trúng độc, nếu để cho ta tra ra là ai làm, ta đương nhiên làm cho hắn chết không chỗ chôn!"

.....

Trong Bách Thảo Đường, Dư lão vừa đưa Phách Chấn Thiên ra ngoài rồi quay trở về, đúng lúc này, người Cố gia nâng một bộ cáng đi đến, nơi đi ngang qua đều bị mùi tanh tươi xông vào mũi, làm tất cả mọi người bất giác nhíu mày.

"Vân Nhi."

Cố lão gia tử cọt nhả tiến lên, nói: "Thi cốt của phụ mẫu con ta đã tìm được, chính là hi vọng các người đã chuẩn bị sẵn sàng."

Nói xong lời này, lão xoay người nâng tay về phía người hầu nâng cáng ở sau lưng, ý bảo bọn họ xốc lên vải bố trắng.

Ở trong nháy mắt vải bố trắng được xốc lên, hai khuôn mặt không thể coi là mặt xuất hiện ở trước mắt của nàng, thân thể hư thối này chỉ còn lại có xương trắng, hơn nữa còn có dấu vết bị ma thú cắn, nhất là, trong thi cốt có sâu ròi màu trắng ngọạ nguậy làm cho người ta nhịn không được mao cốt tủng nhiên (sởn gai ốc).

"Cố Thiên công tử, còn có....."

Ngọc Nhi tiểu thư?

Dư lão nhìn hai bộ thi cốt vô cùng thê thảm này, thân mình nhịn không được nhẹ nhàng run rẩy, nếu không phải vì ngại ở đây quá nhiều người, phỏng chừng ông đã sớm chạy đến bên cạnh hai thi thể khóc rống lên.

Rất nhiều người không đành lòng quay đầu đi, ai có thể nghĩ đến, Cố Thiên công tử đã từng quát mắng phong vân, sau khi chết lại trở nên thê thảm như thế?

Vì sao người Cố gia không sớm chút tìm được bọn họ?

Trong lòng mọi người cũng không khỏi có chút khinh thường, tài cán của Cố Thiên đã từng gia mang đến ích lợi cho Cố, lúc đó chính là tất cả mọi người đều đón ý nói hòa hãn, ở sau khi hãn chết, ngay cả thi thể cũng không có người đi thu, cho đến loại trình độ hư thối này.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Cố Nhược Vân Âm Hiểm (Hai)

Edit: kaylee

Giờ khắc này, không ai hoài nghi người Cố gia lấy thi thể kia giả mạo Cố Thiên, dù sao Cố Thiên vẫn là huyết mạch của Cố gia, cho dù Cố lão gia tử vô sỉ, cũng quả quyết không có khả năng để cho người không liên quan tiến vào từ đường của Cố gia! Đó hoàn toàn là đại nghịch bất đạo!

Ngay cả Dư lão cũng là rất tin không nghi ngờ.....

Trong toàn bộ Bách Thảo Đường, từ đầu đến giờ chỉ có Cố Nhược Vân sắc mặt nhàn nhạt, cái gì cũng không có nói, làm cho người ta nhìn không thấu đến cùng nàng đang nghĩ cái gì.

"Vân Nhi, yêu cầu của con ta đã làm được rồi, không biết ước định lúc đó của chúng ta....."

Cố lão gia tử khẩn trương nhìn Cố Nhược Vân.

Phải biết rằng, Mai Phái sở dĩ không tham dự lần đấu giá này, chính là vì lão đã hứa hẹn, bản thân có thể từ Bách Thảo Đường lấy đến một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan. Nếu nhiệm vụ này không có hoàn thành, có thể tưởng tượng được lửa giận của Mai Phái.

"Người trở về đi," Cố Nhược Vân ngẩng đầu, mặt không biểu cảm nói: "Chờ sau khi ta xác định thân phận của hai người kia xong mới cho người

đan dược."

Vừa nghe lời này, Cố lão gia tử giận tím mặt: "Cố Nhược Vân, lời này của người là có ý tứ gì? Là nói ta tùy tiện tìm hai bộ thi cốt lừa gạt người? Dù thế nào, Cố Thiên cũng là nhi tử của ta, ta cũng đau lòng hửn! Làm sao có thể để cho người khác giả mạo hửn táng nhập Cố gia ta? Đây quả thực là vũ nhục đối với Cố gia ta!"

Lời nói này, lão nhân nói là lời nói chính nghĩa, thật giống như Cố Nhược Vân trở thành người xấu tội ác tà trời, người người muốn chém giết.

Nhưng mà, Cố Nhược Vân nở nụ cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy tươi cười của nàng, tâm của lão nhân bỗng nhiên run rẩy một chút, dần dần dâng lên cảm giác bất an.

"Ta đây có thể hay không hỏi người, hai người kia chỉ còn lại có một đồng thi cốt, người lại là thế nào nhận ra bọn họ là phụ mẫu của ta? Hay là nói, người sớm biết rằng thi cốt của bọn họ ở chỗ nào, lại cố ý không cho bọn họ tiến vào mộ viên (nơi chôn cất của gia tộc)? Như thế thì người lại là có ý gì?"

Lão gia tử bị ghen đến sắc mặt đỏ bừng, há mồm, ngay cả một câu phản bác đều nói không nên lời.

Mà nghe thấy câu hỏi của Cố Nhược Vân, Dư lão đột nhiên tỉnh hồn lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai bộ thi thể trước mắt, đột nhiên la hoảng lên: "Không! Bọn họ không phải là phụ thê Cố Thiên! Xương cốt của Cố Thiên đã từng bị thương, vẫn luôn không có phục hồi như cũ, tuy rằng hai bộ thi cốt này đã hư thối, nhưng thật rõ ràng trên xương cốt không có dấu vết bị thương gì, cho nên ta xác định, hửn không phải là Cố Thiên!"

Trong đó một người không phải là Cố Thiên, vậy cũng chứng minh một người khác cũng không phải Đông Phương Ngọc.....

"Cái gì? Lời này của Dư lão là có ý tứ gì? Hai bộ thi cốt này không phải là phu thê Cố Thiên?"

"Ta thật đúng là xem thường trình độ vô sỉ của Cố gia lão nhân, vì đạt tới mục đích, ngay cả nhi tử của mình cũng có thể tìm người giả mạo, loại chuyện này cũng là người có thể làm được sao?"

Trong Bách Thảo Đường mọi người không có rời đi nghe được lời nói của Dư lão, đều là ném ánh mắt khinh bỉ về phía Cố lão gia tử.

Cố lão gia tử nhìn ánh mắt kia mà trong lòng bốc hỏa, hung hăng cắn răng, nói: "Lời này của các người là có ý tứ gì? Cố Nhược Vân, không phải là người cố ý đùa giỡn ta chứ?"

Lão đã nhìn ra, Cố Nhược Vân căn bản không muốn cho lão đan dược, tất cả tất cả, đều là đang đùa giỡn lão!

"Lừa người?" Cố Nhược Vân nhíu mày cười khê: "Người cho rằng ta có thời gian rỗi đi đùa giỡn người? Ta chỉ là muốn bức người giao ra thi cốt của phụ mẫu ta mà thôi, cũng làm cho hai người bọn họ an tâm, không nghĩ tới người lại tùy tiện tìm hai bộ lừa gạt ta, người xác định đây là ta đang đùa giỡn người?"

Đúng vậy, nàng quả thật là đang đùa giỡn lão, nhưng nàng không ngu ngốc đến mức thừa nhận điều này.

"Ha ha!" Cố lão gia tử điên cuồng cười, cắn chặt hàm răng, hung tợn nói: "Cố Nhược Vân, ta thật sự là xem thường nữ nhân người! Ngay cả Dư lão của Bách Thảo Đường cũng có thể bị người thông đồng, chính là người vì tư dục (ham muốn cá nhân) mà dụ dỗ một lão nhân, hơn nữa còn dựa vào danh nghĩa của hãn cáo mượn oai hùm, người không biết là xấu hổ sao?"

Thế nào mà tiểu tử Cố Thiên kia lại sinh ra thứ không biết xấu hổ như người! Nếu sớm biết rằng người sẽ như vậy, ta nên giết người từ lúc người còn nhỏ! Cũng tốt hơn để người đại nghịch bất đạo như hiện tại! Làm cho Cố gia ta hổ thẹn!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Cố Nhược Vân Âm Hiểm (Ba)

Giống như sét đánh ngang tai, tất cả mọi người không dám tin nhìn Cố Nhược Vân và Dư lão.

Khó trách mấy lần nàng gặp phải nguy hiểm, Dư lão đều liệu mình cứu giúp, thì ra bọn họ dĩ nhiên là loại quan hệ này, nữ nhân này không biết xấu hổ như thế, ngay cả một lão nhân lớn tuổi hơn gia gia của nàng cũng dụ dỗ!

Quả thực là hổ thẹn vì phu thê Cố Thiên!

"Thúi lắm!"

Dư lão luôn luôn chú trọng hình tượng ở vào thời điểm này rất cục nịnh không được nói ra một câu thô tục, ngay tại lúc ông muốn ra tay dạy dỗ lão tiểu tử này, bên cạnh vươn ra một cái tay ngọc, ngăn cản động tác của ông.

Cố Nhược Vân ánh mắt vô cùng sắc bén, giống như một thanh lợi kiếm xuyên thủng thân thể của Cố lão gia tử.

Sau đó, nàng mở miệng, chính là trong giọng nói kia lộ ra một cỗ uy áp vô hình.

"Ta nể mặt ca ca của ta, ngay từ đầu, không có ý định đuổi tận giết tuyệt, nhưng tất cả những thứ này, đều là người đang ép ta! Từ đây về sau, Bách Thảo Đường xếp Cô gia vào sổ đen, bất luận người Cố gia có ốm đau thương tàn gì, tất cả y sư cũng không được ra tay tương trợ, nếu không

chính là đối địch với Bách Thảo Đường! Không phải người vừa mới nói ta dựa vào danh nghĩa của Dư lão cáo mượn oai hùm sao? Hiện tại ta đây liền cáo mượn oai hùm cho người xem!"

Kỳ thực, Cố Nhược Vân chẳng phải không nghĩ đến diệt Cố gia, chỉ là như thế này ắt phải bại lộ quá lớn, huống chi, nàng thích đuổi tận giết tuyệt, Cố gia nhị gia còn có một đứa con ở ngoài, chờ sau khi hắn trở về, mới có thể nhổ tận gốc!

Hơn nữa làm cho bọn họ cho rằng bản thân là dựa vào danh nghĩa của Dư lão tác uy tác phúc (làm mưa làm gió), cũng tốt hơn biết được nàng chính là chủ tử chân chính của Bách Thảo Đường.... ..

Dư lão đồng tình liếc nhìn Cố lão gia tử, lão gia hỏa này đắc tội đại tiểu thư, thật dễ dàng tưởng tượng được ngày sau này của lão sẽ có thể thảm cỡ nào.

... ..

Ở ngoài trang viên, đoàn người dừng bước chân.

Những người đó rõ ràng mặc quần áo của hoàng cung, bên hông còn đeo một khối ngọc bội, liếc mắt một cái là có thể thấy được lai lịch của bọn họ.

"Theo thám tử hồi báo, Quý Y xuất hiện ở trên hội đấu giá của Bách Thảo Đường, sau đó có người một đường đi theo tới nơi này, hiện tại chỉ có Quý Y mới có thể cứu Thái Tử điện hạ, chúng ta tiên lễ hậu binh (*), nếu nàng không đồng ý ra tay lại mạnh bạo với nàng."

(*) tiên lễ hậu binh = lễ trước binh sau: trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực

Trung niên nam tử dẫn đầu mặt mày trầm xuống, đôi mắt ửng sắc bén, hắn phát phát tay: "Đi, chúng ta đi vào nơi này!"

Kỳ quái.

Ngay sau khi bọn họ vừa bước vào cửa lớn, lại phát hiện đi như thế nào đều ở tại chỗ, giống như lâm vào trong một cái mê trận, tìm không thấy cửa đột phá cũng bước không ra.

"Thông lĩnh, cái này làm sao bây giờ?"

Nghe nói như thế, tên trung niên nam tử kia nhíu mày: "Nếu ta không có đoán sai, đây là một trận pháp! Không nghĩ tới trong viện Bách Thảo Đường thế mà lại sẽ thiết trí trận pháp, ta thật đúng là sơ suất! Nhưng nếu tìm không thấy Quỷ Y, chữa trị không xong Thái Tử điện hạ, căn cơ của toàn bộ hoàng tộc đều sẽ dao động."

Đúng lúc này, một loạt âm thanh rối loạn truyền đến, lúc mọi người ở đây ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt bỗng đại biến.

Chỉ thấy chỗ không xa, vô số binh lính huy kiếm vọt tới phía bọn họ, cho dù là ở trong trận pháp, cảm giác đau đớn này vẫn là thật sự.... ..

Ngoài trận pháp.

Vệ Y Y ngồi ở một bên, cắn hạt dưa phẩm rượu ngon, vô cùng hăng hái xem một đám ở tại chỗ huy kiếm chém lung tung mấy người kia, nếu có người không biết nội tình thấy được một màn như vậy, phỏng chừng sẽ bị dọa choáng váng.

Thật sự là rất thần quái (thần kỳ + quái dị)! Bên người bọn họ rõ ràng không có người nào đối chiến, trên người lại nhiều thêm một vết thương, còn là không có bất kỳ dấu hiệu gì.

"Ở dưới trận pháp của Tử Tà đại nhân, chỉ bằng mấy kẻ hỗn tạp các người đây còn có thể đi ra? Nhưng lại muốn để ta chữa bệnh cho Thái Tử

điện hạ gì kia! Chẳng lẽ thực cho rằng Quý Y ta ai cũng sẽ cứu trị? Loại người tự kỷ bừa bãi giống hăn, ta là người đầu tiên không trị!"

Nhất là, Thái Tử kia thế mà lại nói nàng là nha hoàn.... ....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Cố Nhược Vân Âm Hiểm (Bốn)

Nghĩ đến đây Vệ Y Y chính là lửa giận đầy mình, hận không thể chém mất đao ở trong ngực của tiểu tử thối kia.

Lúc này, bên trong khách điếm, Cố lão gia tử sợ hãi rụt rè nhìn nữ tử sắc mặt cực kỳ khó coi trước mặt, có chút sợ hãi nói: "Trường lão, chuyện này..... Chuyện này không liên quan đến ta, đều là nha đầu thối Cố Nhược Vân kia, đều là sai lầm của nàng, là nàng lừa gạt ta!"

Mai trường lão sắc mặt lạnh như băng, trên người tản mát ra vô tận hàn sương, tay của nàng nặng nề dừng ở phía trên cái bàn, ‘đùng’ một tiếng, cái bàn bị nàng chụp thành hai đoạn, cũng sợ tới mức Cố lão gia tử run rẩy vài cái.

Giờ khắc này, Cố lão gia tử trong lòng mắng Cố nhị gia cho gần chết, đều là tai họa tiểu tử đáng chết kia gây ra, nếu không làm sao bản thân có thể sẽ khúm núm với một nữ nhân?

"Cố Tướng Quân, lúc trước nhi tử của người đáp ứng qua ta, chỉ cần các người tìm về thi cốt của phu thê Cố Thiên, có thể được đến một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, đan dược này là Môn chủ nhà chúng ta cần, kết quả các người là hao tâm tổn trí làm việc vì Mai Phái chúng ta như thế này? Ngay cả hai bộ thi cốt đều tìm không thấy?"

Cố lão gia tử quả nhiên là có nỗi khổ mà không nói được, lúc trước bọn họ không có tìm được thi cốt của phu thê Cố Thiên, hiện tại đã qua hơn

mười năm, muốn làm cho bọn họ đi chỗ nào tìm?

"Mai trưởng lão, ngài nghe ta giải thích, ngay từ đầu, Cố Nhược Vân không có ý định cho ta đan dược, nàng làm như vậy là cố ý lừa gạt ta! Lúc trước chúng ta bởi vì một chuyện náo động đến không thoải mái, cho nên, nàng cố ý làm như vậy để cho Mai Phái các người sinh ra hiểu lầm với Cố gia, cho tới bây giờ Cố gia chúng ta luôn là toàn tâm toàn ý đối với Mai Phái, tuyệt đối không có xảy ra chuyện không cố hết sức lực làm việc!"

Hiện tại loại thời khắc này, lão gia tử chỉ có thể đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người Cố Nhược Vân, thậm chí có thể mượn dùng tay của Mai Phái trợ giúp lão xử lý nha đầu kia.

Lại ngay lúc này, một nữ tử Mai Phái từ ngoài cửa đi đến, khom người nói: "Trưởng lão, Triệu chương quỹ Bách Thảo Đường cầu kiến."

"Cho hắn đi vào." Mai trưởng lão nhíu mày nói. Người Bách Thảo Đường?

Lão gia tử ngăn người, còn chưa có phản ứng lại, Triệu chương quỹ một thân áo tang từ ngoài phòng đi đến.

"Mai trưởng lão, lần này ta tới nơi này, là thay thế Nhược Vân cô nương đưa đồ vật cho trưởng lão." Triệu trưởng lão không có chần chờ, nói thẳng vào vấn đề: "Tuy rằng Cố gia lão nhân cố ý dùng hai cỗ thi thể giả mạo phu thê Cố Thiên, nhưng mà, trước hội đấu giá Nhược Vân cô nương vẫn là hỏi Dư lão muốn một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan tính toán dùng để đổi thi cốt của phu thê Cố Thiên, không nghĩ tới, ai....."

Vừa nghe Mỹ Dung Hoán Phu đan còn có một viên, ánh mắt của Mai trưởng lão lập tức sáng ngời, hô hấp đều dồn dập lên.

Triệu chương quỹ lại thở dài một tiếng: "Ban đầu là vì Nhược Vân cô nương tưởng nhớ tình cảm phụ mẫu, mới dùng đan dược làm điều kiện,

hiện tại Cố gia lại làm ra loại chuyện này, vốn đan dược này không nên lấy ra."

Nói tới đây, Triệu chương quỹ rõ ràng nhìn thấy Mai trưởng lão vẻ mặt khẩn trương đứng lên, hắc cười ở trong lòng, tiếp tục nói: "Nhưng Cố gia phạm sai lầm, không nên để Mai Phái gánh vác, cho nên, Nhược Vân cô nương tính toán dùng giá thành giao lần thứ hai của hội đấu giá trận thứ lần này để Mai Phái mua đan dược này."

Kỳ thực, Cố Nhược Vân làm như vậy cũng là có nguyên nhân.

Với nàng mà nói, một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, tùy tay là có thể luyện chế một lò, mà dùng một viên đan dược vô dụng đổi đến hai ngàn vạn kim tệ và tính kế Cố gia, đáng giá!

"Người nói là thật sự?" Mai trưởng lão trên mặt mang theo vui sướng.

Đối với Mai Phái mà nói, hai ngàn vạn kim tệ không tính là cái gì, nhưng nếu như đến phòng đấu giá, cho dù có hai ngàn vạn kim tệ, cũng không nhất định có thể mua được Mỹ Dung Hoán Phu đan.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Ba Năm (Một)

"Nhược Vân cô nương không giống người nào đó, nói không giữ lời," Triệu trưởng lão quét mắt nhìn Cố lão gia tử sắc mặt tái nhợt, cười lạnh một tiếng: "Nhưng mà, Mai trưởng lão, ta khuyên người một câu, Cố gia lão nhân này thích nhất là châm ngòi thổi gió (đổ thêm dầu vào lửa), bịa đặt, hi vọng người không tin lời một phía của lão, ngay cả tìm thi thể giả mạo nhi tử nhà mình lão cũng có thể làm được, còn có cái gì làm không ra?"

Mai trưởng lão có chút xấu hổ, nếu không phải Triệu chương quý xuất hiện, phỏng chừng bản thân thật đúng là tin lời nói của Cố lão gia tử, càng là sẽ sinh ra thù hận với Cố Nhược Vân, nói không chừng còn sẽ làm ra chuyện gì đó.....

"Triệu chương quý, người trở về nói cho Nhược Vân cô nương, Cố Thiên đã từng là anh hùng trong cảm nhận của mọi người, thân là nữ nhi của Cố Thiên, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ trò giỏi hơn thầy, về sau nếu có rảnh, hoan nghênh nàng đến Mai Phái chúng ta làm khách."

"Ta sẽ nói lại với Nhược Vân cô nương, cáo từ."

Triệu chương quý chấp tay, xem cũng không liếc mắt nhìn Cố gia lão nhân một cái nào đã xoay người rời đi.

Ngay tại sau khi hăn rời đi, lão gia tử cảm giác được một đôi con người lạnh như băng nhìn chăm chú vào bản thân, lão cứng ngắc quay đầu, nhìn

khuôn mặt lạnh lùng của Mai trưởng lão, hoảng sợ há miệng thở dốc: "Mai trưởng lão, người nghe ta giải thích, sự thật không phải như thế....."

"Vậy người nói với ta, chân tướng mọi chuyện là cái gì?" Mai trưởng lão cười lạnh một tiếng: "Chính người hành sự bất lực (không tận lực làm việc), vậy mà còn trốn tránh đổ hết trách nhiệm lên người một nữ tử vô tội, nếu không phải vừa rồi Triệu chương quý đến đưa đan dược, phỏng chừng bản trưởng lão đã tin lời nói của người!"

Chỉ cần nghĩ tới lão tạp mao (*) này coi mình là hầu tử (con khi) mà đùa giỡn, Mai trưởng lão trong lòng lửa giận ngập trời, ánh mắt sắc như kiếm lạnh như băng giống như có thể xuyên thủng thân thể của đối phương.

(*) lão tạp mao, tiểu tạp mao: là xưng hô mang ý khinh thường, ghét bỏ

"Mai trưởng lão, ta....."

"Đủ!" Mai trưởng lão lạnh giọng đánh gãy lời nói của lão: "Vốn Mai Phái chúng ta còn muốn giúp đỡ Cố gia các người một chút, là bản thân các người không nắm chắc cơ hội cho tốt! Hơn nữa, đẩy bản thân vào chỗ vạn kiếp bất phục!"

Lạnh.....Lão gia tử cảm giác được cả người lạnh như băng, giống như rơi vào hầm băng, lão há mồm muốn muốn tiếp tục giải thích, trong cổ họng lại phát không ra một chút âm thanh.

"Cố Tướng Quân, người trở về đi, từ đây về sau Mai Phái chúng ta, không lại hoan nghênh người Cố gia! Hôm nay ta tạm thời không lấy mạng của người, nhưng nếu sau này để cho Mai Phái ta phát hiện một người Cố gia nào, ta đây sẽ phát hiện một người một người! Phát hiện một đôi giết một đôi, cho nên ngày sau các người đừng lại xuất hiện ở trong tầm mắt của ta! Nếu không, đừng trách ta không khách khí, cút!!!"

Một chữ ‘cút’, làm thân thể của lão gia tử chấn động lui lại sau mấy bước, trong mắt lão lộ ra tuyệt vọng.

Thiên hạ to lớn, ai biết người Mai Phái sẽ xuất hiện ở chỗ nào, chỉ cần bị Mai Phái nhìn thấy, người Cố gia sẽ đánh mất tánh mạng, vậy chẳng khác nào về sau làm cho mọi người Cố gia đừng ra khỏi cửa.

Nói không chừng, Mai Phái sẽ cố ý xuất hiện tại cửa Cố gia, sau đó giết chết người Cố gia.

Nhưng mà, lão gia tử rõ ràng suy nghĩ quá nhiều, Mai Phái mọi người bề bộn nhiều việc, nào có nhiều thời gian đi trả thù một nhân vật nhỏ bé như lão như vậy? Còn cố ý đi tới cửa Cố gia? Lão gia hỏa này cũng xem trọng mình quá mức.

"Mai trưởng lão, xin ngài thủ hạ lưu tình."

Lão gia tử run rẩy ôm nắm tay, tóc bạc ở hai bên thái dương có vẻ vô cùng đáng thương.

Mai trưởng lão sắc mặt nháy mắt trở nên không kiên nhẫn, hét lớn một tiếng: "Người còn không cút, ta làm cho người rút cuộc cút không ra."

Ầm!

Dòng khí cường đại giống như một nắm tay, một quyền đánh lão gia tử bắn ra ngoài, rồi sau đó cửa phòng đóng lại, ngăn cách tiếng cầu xin tha thứ của lão nhân ở bên ngoài.....

Cố gia lúc này đây, rõ ràng là chôn sống bản thân, càng là đắc tội Mai Phái thật sâu.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Ba Năm (Hai)

"Tiểu thư, người cảm thấy chúng ta có nên ra tay đoạt lấy viên Mỹ Dung Hoán Phu đan kia hay không?"

Trong phòng nghị sự, Hồn Phi quay đầu nhìn Thi Vân, giữa mặt mày mang theo tham muốn không chút nào che giấu.

Một viên Mỹ Dung Hoán Phu đan, vậy mà có thể chụp đến giá trên trời năm triệu, nếu là thuộc sở hữu của Luyện Khí Tông, ngày sau sẽ không cần lo lắng về tài chính.

Thi Vân không nói gì, nàng hơi hơi ngẩng đầu, trên khuôn mặt thuần mỹ (thanh khiết đẹp đẽ) giống như tiên nữ hiện lên một tia sáng khác thường: "Bách Thảo Đường có thể lấy ra Mỹ Dung Hoán Phu đan, nói không chừng cũng sẽ có đan dược khác, Hồn Phi trưởng lão, những thứ kia bất luận như thế nào chúng ta cũng phải lấy được!"

Cường đại!

Chỉ có nàng trở nên càng cường đại hơn, mới có thể cướp nam nhân kia về!

Đúng lúc này, đệ tử Luyện Khí Tông đứng ở ngoài cửa vội vàng báo lại: "Tiểu thư, Hồn Phi trưởng lão, đã xảy ra chuyện! Luyện Khí Tông đã xảy ra chuyện!"

"Cái gì!"

Thi Vân bỗng chốc đứng lên, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Trong khoảng thời gian này Tông chủ cũng không ở trong Luyện Khí Tông, cho nên, đêm qua có một đội nhân mã thừa dịp bóng đêm công kích Luyện Khí Tông, vừa rồi bồ câu đưa tin truyền thư từ Luyện Khí Tông, làm cho tiểu thư trở về chủ trì!"

Thi Vân sắc mặt có chút khó coi: "Biết là ai làm sao?"

"Hình như là..... Người Đông Phương gia tộc."

Đông Phương gia tộc?

Thi Vân cười lạnh một tiếng: "Xem ra, có một số người cảm thấy rất nhàm chán, cho nên muốn gây chuyện, Hồn Phi trưởng lão, một khi đã như vậy, chúng ta đây hãy đi về trước, chờ sau khi chuyện xử lí xong, lại trở về!"

"Được, vậy Lãnh Ngôn Phong thì sao? Muốn ta đi tìm hãn hay không?"

"Không cần! Chúng ta đang vội, trước hết mặc kệ hãn."

Chính yếu là, mỗi lần nàng nhìn thấy ánh mắt ẩn tình đưa tình của nam nhân kia liền cảm thấy ghê tởm, hãn cho rằng hãn là ai vậy? Một nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông thôi, thiên phú lại thấp hơn nàng nhiều như vậy, ngay cả tư cách ở bên người nàng đều không có! Nếu không phải nể tình hãn còn có chút tác dụng, đã sớm một cước đá văng nam nhân này!

... ..

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cổ Nhược Vân buông cái gì đó ở trong tay, mày nhẹ nhàng nhướng lên, ánh mắt dừng ở trên người Dư lão: "Ông là nói, những người Luyện Khí Tông đó rốt cục đi rồi."

"Đúng vậy," Dư lão gật gật đầu: "Khoảng thời gian trước, ta đã nói tình huống bên này cho thiếu chủ, thiếu chủ nói hẳn sẽ nghĩ biện pháp xử lý, xem ra Luyện Khí Tông rời đi gấp như vậy, hẳn là thiếu chủ làm cái gì đó."

Dù sao có Luyện Khí Tông ở trong này, cũng quá không an toàn, ai biết người vô sỉ này sẽ làm xảy ra chuyện gì.

Mà hiện giờ Cố Nhược Vân còn đang trong giai đoạn trưởng thành, còn chưa có hoàn toàn trưởng thành, căn bản không phải là đối thủ của những người Luyện Khí Tông đó. Nhưng mà ông tin tưởng, đợi một thời gian, nàng khẳng định có thể siêu việt hơn những người đó.... ..

"Tốt, tốt lắm!" Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Người Luyện Khí Tông đi rồi, hiện tại ta đây cũng có thể yên tâm phát triển thể lực của ta, ba năm, ta muốn dùng thời gian ba năm để phát triển, ba năm sau, hai chữ Ma Tông này, chắc chắn sẽ xuất hiện ở trong tai thế nhân....."

Ngọc nhi, đệ chờ, ba năm sau, ta sẽ đi tìm đệ!

Nghĩ đến đây, ánh mắt của thiếu nữ càng kiên định.... ..

... ..

Thời gian như nước, năm tháng như thoi đưa.

Đối với tu luyện giả mà nói, ba năm thời gian cũng là chợt lóe rồi biến mất. (L: ý nói trôi qua rất nhanh)

Ở trong ba năm này, một thế lực tên là Ma Tông lặng yên quật khởi, không ai biết Tông chủ của Ma Tông kia là nam hay là nữ, cũng không có người biết Ma Tông đến cùng là ở địa phương nào, nhưng không có gì đáng trách, chỉ cần thế lực tâm hoài bất quỷ (lòng mang điều ác) đối với Ma Tông, đều sẽ bị tiêu diệt trong một đêm, vì vậy Ma Tông tâm ngoan thủ lạt

(lòng dạ độc ác) dần dần xâm nhập lòng người, mà tên Tông chủ Ma Tông trong truyền thuyết kia, cũng bị thế nhân xưng là —— Ma Đế!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Cổ Hương Lâm Trở Về (Một)

Trên đường nhỏ rừng rậm quanh co chạy dài, một đám người ra roi thúc ngựa chạy như điên tới Thanh Long Quốc cách đó không xa, chỉ thấy người dẫn đầu đám người kia là một thanh niên tuổi không lớn, ước chừng hơn hai mươi tuổi, bộ dáng rất là tuấn tú, thoạt nhìn không giống như là loại người kinh nghiệm sa trường.

"Tả hộ pháp, rất nhanh sẽ tới Thanh Long Quốc, chúng ta có cần tăng tốc độ nhanh hơn hay không?"

"Được! Nhiệm vụ lần này cũng đủ lâu, nhưng mà hiện tại rất cực cũng có thể trở về đi."

Trên khuôn mặt của thanh niên nam tử được xưng là Tả hộ pháp lộ ra một chút tươi cười yếu ớt, lúc này đây hẳn được chủ tử phái đi làm một việc, kết quả vừa đi chính là nửa năm, không biết các huynh đệ Ma Tông thế nào.

Đúng lúc này, phía sau một luồng cát bụi đuổi theo mà đến, rồi sau đó liền nghe được một tiếng hét lớn truyền đến: "Người phía trước, tất cả nhường đường cho chúng ta!"

Thanh niên nhíu mày, còn không có chờ hẳn phản ứng lại, một roi từ bên cạnh hung hăng quất qua, muốn đánh ngăn hẳn từ trên ngựa xuống, nhưng mà, còn không có quất đến thân thể của thanh niên, đã bị hẳn dùng lực túm được, người nọ trực tiếp từ trên tọa kỵ (vật cưỡi) lăn xuống dưới.

"Hu!"

Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người kéo chặt dây cương, ngừng lại.

Chỉ thấy từ phía sau mọi người mặc quần áo màu xanh chạy nhanh đến, dưới người cười Tật Phong Lang, tất cả đều là vẻ mặt cao ngạo, không ai bì nổi.

"Người Thanh Phong phái?"

Đáy mắt Tầm Phong xẹt qua một chút khác thường, ánh mắt lạnh lùng nhìn những người trước mắt: "Không biết các người ngăn cản ta là vì chuyện gì?"

Nếu so sánh Thanh Phong phái này với Đông Phương thế gia thì thế lực kém hơn không chỉ một bậc, nhưng mà, dù sao cũng là một môn phái, mọi người đều biết, phạm là môn phái thành lập đều phải có cường giả Võ Vương tọa trấn, nhất là Thanh Phong phái này còn có hai cường giả Võ Vương, ở tục giới này luôn luôn tác uy tác phúc (làm mưa làm gió) quen rồi.

"Tiểu tử thôi, không nhìn thấy thiếu công tử của chúng ta ở trong này à? Còn dám cản đường của chúng ta! Không đánh người ta mẹ nó đánh ai?"

Nam tử bị Tầm Phong kéo ngã xuống đất vội vàng bò lên, trào phúng nhìn Tầm Phong: "Hơn nữa, tọa kỵ của các người đều keo kiệt như vậy, chắc hẳn cũng chỉ là người thường ở tục giới này, thật không biết các người từ đâu đến mà can đảm nhìn thấy thiếu công tử nhà chúng ta cũng không nhường đường!"

Khi nói lời này, nam nhân quay đầu nhìn về phía thanh niên tuấn lãng dừng lại cách đó không xa.

Thanh niên và Tầm Phong tuổi không chênh lệch lắm, ngũ quan khắc sâu, mặt như đao tước, chính là trong ánh mắt kia lại thường thường mang theo xu lợi, phá hủy dung nhan có thể xem là tốt kia.

"Cố Hưởng Lâm!"

Tầm Phong con người hơi hơi lạnh lùng, theo lý thuyết, hẳn là không nên biết thiếu công tử của Thanh Phong phái, nhưng thật sự không có cách nào, Cố Hưởng Lâm này là thân ca ca (anh ruột) của Cố Phán Phán! Nói cách khác, hẳn là đường ca của Cố Nhược Vân! Bản thân không có cách nào không biết hẳn!

Hơn nữa thật không ngờ, hẳn sẽ trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái.

Mấy năm trước hẳn có nghe nói nhi tử độc nhất của Môn chủ Thanh Phong phái bị người giết hại, Thanh Phong phái mất đi truyền nhân, vì thế Môn chủ đã giao Thanh Phong phái cho nghĩa tử (con nuôi, con đỡ đầu) của mình, hẳn không ngờ rằng, nghĩa tử này chính là Cố Hưởng Lâm!

Xem ra không lâu sau, toàn bộ Thanh Long Quốc sẽ nổi lên một cơn gió bão.....

Cố Hưởng Lâm nhàn nhạt quét mắt nhìn Tầm Phong, cho dù hẳn mặt mày bình thản, nhưng mà, Tầm Phong vẫn là đó có thể thấy được một chút khinh miệt trong mắt hẳn.

"Quên đi, nơi nào cũng có chó chặn đường, chúng ta không cần thiết so đo với một số người thấp kém, miễn cho hạ thấp thân phận của mình" Hẳn phát tay, nói: "Đi thôi, ta đã có thật nhiều năm không về nhà, cũng không biết mấy năm nay trong nhà thế nào, cho nên hiện tại nhanh chóng lên đường đi."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Cổ Hương Lâm Trở Về (Hai)

"Hừ!"

Nam nhân hung hăng trừng mắt nhìn Tầm Phong: "Tính người vận khí tốt, thiếu công tử không so đo, nếu có lần sau, cẩn thận đầu trên cổ người!"

Dứt lời, hăn thả người nhảy ngồi lên lưng sói, ‘giá’ một tiếng chạy về phía trước, phía sau bụi đất bắn tung tóe lên.

"Tả hộ pháp, này....."

Nhìn thái độ của những người này, người bên cạnh Tầm Phong dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía hăn: "Cứ để cho bọn họ đi sao?"

Giọng nói này làm Tầm Phong phục hồi tinh thần lại, hăn vừa định nói chuyện, đột nhiên, ‘hừ’ một tiếng, một ánh sáng màu trắng xẹt qua phía chân trời, rồi sau đó một con sói trắng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Con này sói rất là xinh đẹp, da lông màu tuyết trắng mềm mại tỏa sáng, một đôi đôi mắt vô cùng có linh khí đang tò mò đánh giá nhóm người này.

Nhưng mà, cho dù con sói này đẹp thế nào, thân là lang tộc bên trong Linh Thú, đều có lực công kích rất lớn!

"Tả hộ pháp, cẩn thận!"

Mọi người quá sợ hãi, vội vàng rút ra vũ khí, cảnh giác nhìn Tuyết Lang.

Giờ khắc này, ai cũng không có chú ý tới ánh mắt của Tầm Phong bắt đầu chuyển động.

"Các người đều buông vũ khí cho ta!" Hãn hét lớn một tiếng, rồi sau đó ánh mắt dừng ở trên người Tuyết Lang, có chút hưng phấn nói: "Thiên Lang, người ở chỗ này, có phải chủ tử cũng ở chỗ này hay không?"

Những người khác có lẽ không biết, nhưng mà, hãn lại ở một năm trước, sau khi chủ tử đột phá đến Võ Tướng, tận mắt thấy con Tuyết Lang này đi ra từ trong phòng của chủ tử.....

Ngay từ đầu hãn còn tưởng rằng con Tuyết Lang này là muốn thương hại chủ tử, nhưng mà chủ tử lại nói cho hãn biết, con Tuyết Lang này là Linh Thú nàng vừa mới khế ước được!

Ở trong đại lục, nhân loại và Linh Thú là có thể đạt thành quan hệ khế ước, cùng chiến đấu, lại có một điều kiện tiên quyết, cần phải có được sự đồng ý của Linh Thú, nếu Linh Thú không đồng ý, thì không có cách nào hoàn thành khế ước giữa một người một thú.

Mà Linh Thú luôn cố chấp, thà chết không theo càng là vô số, cho nên bình thường có rất ít người có thể khế ước Linh Thú.

"Bao Bao, trở về."

Vào giờ phút này, một tiếng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, chợt nhìn thấy Tuyết Lang chạy vội về phía sau, đầu nhỏ giống như làm nũng cọ cọ vào đùi của thiếu nữ, một bộ dáng cầu âu yếm.

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía nó chạy đến, sau khi nhìn thấy thiếu nữ đứng ở đó, ánh mắt không tự chủ được sáng ngời.

"Chủ tử!"

Vì sao chủ tử lại ở chỗ này? Hơn nữa còn quen thuộc với con sói kia như vậy.

"Đã trở lại?" Cố Nhược Vân cười khẽ với mọi người, nói: "Nhưng mà, các người đều đứng ở chỗ này làm cái gì?"

"Chủ tử," Tầm Phong trầm tư một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn Cố Nhược Vân: "Chúng ta vừa mới gặp Cố Hường Lâm, nổi lên một ít tranh cãi, hơn nữa, hẳn trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái."

Cố Hường Lâm?

Ngón tay thon dài của thiếu nữ nhẹ vuốt qua da lông mềm mại của Tuyết Lang, trầm mặc một lát, nói: "Thanh Phong phái giống như có hai cường giả Võ Vương, hai người đều là Võ Vương sơ cấp, nhưng mà, cho dù hẳn trở thành thiếu công tử của Thanh Phong phái, cũng không cải biến được cái gì, mặt khác, Tầm Phong, người lại đi làm một chuyện cho ta."

Nàng hơi cúi đầu, nói nhỏ vài câu ở bên tai của Tầm Phong, dứt lời, Tầm Phong kinh ngạc nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, chớp tay, nói: "Thuộc hạ tuân mệnh!"

.....

Cố gia.

Sau khi biết được tin tức Cố Hường Lâm trở về, tất cả mọi người chạy đến cửa nghênh đón, trong đó đặc ý nhất chính là Cố Nhị phu nhân, nhi tử nhà mình đã trở lại, đến lúc đó xem còn có ai dám khi dễ nàng! Nhất là tiểu tiện nhân Cố Nhược Vân kia, ý vào có Dư lão làm chỗ dựa lại như thế nào? Đến lúc đó không phải là phải ngoan ngoãn trở về dập đầu nhận sai với bản thân?

Lúc đó, nàng nhất định phải buộc tiểu tiện nhân nhục mạ thân nương (mẹ ruột) của ả kia, nếu không, sẽ cho ả đẹp mắt! (L: lee để bà ta gọi CNV là ả để thể hiện rõ sự thù hận ~)

Nghĩ đến đây, trên mặt Nhị phu nhân mang theo cao ngạo, giống như là tất cả mọi người đều thần phục dưới chân của nàng.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Yến Hội Phong Ba (Một)

Edit: kaylee

Trong đại viện Cổ gia, ánh mắt của Cố Hường Lâm nhìn chung quanh toàn bộ tiền viện, đột nhiên, hần trông thấy mọi người từ tiền thính bước đến, mặt mày cao ngạo chậm rãi bình thản xuống, đi nhanh tiến lên nói: "Gia gia, phụ thân, mẫu thân, muội muội, ta trở về, vài năm nay trong nhà có khỏe không? Đúng rồi, Cố Nhược Vân đâu? Ta trở về thế nào mà nàng không đi ra nghênh đón?"

Nói tới đây, Cố Hường Lâm cau mày lại.

Đối với Cố Nhược Vân, trong lòng hần có chính là khinh thường! Cho dù Cố Sanh Tiêu mọi chuyện áp bản thân một đầu lại như thế nào? Muội muội này còn không phải phễ vật vô dụng? Nếu không phải nể tình ở trong thân thể nàng chảy máu của Cổ gia, phỏng chừng đã sớm bị trục xuất đi.

"Hừ!"

Lão gia tử 'hừ' lạnh một tiếng, oán hận nói: "Miễn bàn súc sinh kia!"

"Như thế nào?" Cố Hường Lâm có chút kinh ngạc, phải biết rằng, mặc dù là lão gia tử không thích Cố Nhược Vân, cũng sẽ không nhục mạ nàng như vậy, xem ra những năm gần đây mình không ở nhà, Cổ gia đã xảy ra chuyện gì đó hần không biết.

Lão gia tử vốn tâm tình tốt ở sau khi nhắc tới Cố Nhược Vân đột nhiên đại biến, sắc mặt xanh mét nói: "Nữ nhân kia đại nghịch bất đạo, chẳng những phát ngôn bừa bãi thoát ly quan hệ, càng là thiết kế hãm hại chí thân huyết mạch, cuối cùng còn loạn thông đồng quan hệ nam nữ, không biết xấu hổ dụ dỗ một lão nhân so với ta tuổi còn lớn hơn! Ta coi như không có tôn nữ này!"

Rồi sau đó, lão gia tử nói từng chuyện đã xảy ra ở ba năm trước cho Cố Hường Lâm, đương nhiên, là sau khi thêm mắm thêm muối, lão nói bản thân Cố gia rất là vô tội, Cố Nhược Vân lại trở thành một bạch nhãn lang không biết tri ân báo đáp, sau khi vào được Bách Thảo Đường đã một cước đá văng Cố gia, còn muốn đuổi tận giết tuyệt.

"Loại nghịch nữ này, ở lúc vừa ra đời ta nên bóp chết nàng!" Lão gia tử hung tợn căn rặng, "Cho dù ta không thích nàng, cũng không làm ra chuyện gì thương hại nàng, dù sao nàng vẫn là thân tôn nữ của ta! Chẳng sợ ta bất công Phán Phán, cũng không từng để nàng bị đối, không từng đả thương qua nàng, càng là ở thời điểm nàng không ai dạy dỗ còn muốn đi dạy nàng, nàng lại làm cái gì, khi ta có việc tìm nàng hỗ trợ, nàng lại có thể làm cho người ta quăng ta ra bên ngoài!"

Lão gia tử quả thật không có đánh Cố Nhược Vân bị thương, mà là tươi sống đánh chết nàng! Nếu không phải là nàng đoạt cổ thi thể này, chỉ sợ trên đời không còn có người tên là Cố Nhược Vân này.... ..

Cố Hường Lâm nhíu mày: "Cố Nhược Vân này rất kỳ quái, phụ mẫu nàng chết sớm, gia gia và nhị thúc nhị thẩm của nàng chính là trưởng bối, nhưng nàng vậy mà đối đãi trưởng bối như vậy! Gia gia, có một câu nói nói rất hay, huynh trưởng như cha, huynh trưởng của nàng cũng không ở chỗ này, vậy do đường huynh ta đây thay thế cha nàng dạy dỗ nàng thật tốt, làm cho nàng hiểu rõ cái gì là kính già yêu trẻ!"

Nếu nói những lời kia là những người khác, Cố Hương Lâm còn không nhất định sẽ tin tưởng, nhưng hẳn cũng là từ trong miệng lão gia tử nghe được, từ nhỏ đến lớn, lão gia tử chính là cao lớn nhất trong cảm nhận của hẳn, cho nên, đối với lời nói này, hẳn không thể nghi ngờ.

"Lâm nhi, người và loại tiểu súc sinh này nói nhằm nhiều làm cái gì? Trực tiếp làm cho người Thanh Phong phái đi giết nàng là được, làm gì về vờ thêm chuyện?" Nhị phu nhân căm giận nói.

Nàng thật hận không thể hung hăng rạch mấy dao lên trên khuôn mặt kia! Để giải mối hận trong lòng!

Cố Hương Lâm nhìn mẫu thân nhà mình, chậm rãi mở miệng: "Nương, bất luận như thế nào, Cố Nhược Vân cũng là huyết mạch của Cố gia, nàng không niệm tình thân, chúng ta không thể làm như vậy, vừa vặn lần này ta trở về cần đón gió tẩy trần, ta thân là thiếu công tử của Thanh Phong phái, lúc đó sẽ có rất nhiều thế lực tiến đến bái phỏng, như vậy đi, ta sẽ cho nàng một tấm thiệp mời, cũng cho nàng đi đến trông thấy trường hợp lớn, chờ nàng gặp được loại trường hợp này, phỏng chừng sẽ biết trở lại Cố gia đối với nàng có bao nhiêu ưu việt."

Nói đến đây, giữa mặt mày của hẳn có đặc ý không chút nào che giấu, hiển nhiên đối với bản thân có tin tưởng rất lớn.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Yến Hội Phong Ba (Hai)

"Cái gì?" Nhị phu nhân trực tiếp nhảy dựng lên: "Con nói để cho tiểu súc sinh kia tới đón gió tẩy trần cho con? Lâm nhi, con là thân phận gì? Thiếu công tử của Thanh Phong phái, nàng lại tính là cái gì? Một tiện nhân dựa vào lão nhân thượng vị! Nàng xứng đến đón gió tẩy trần cho con sao? Ta ngại nàng bước vào Cổ gia đều là vũ nhục đối với Cổ gia ta!"

Như trước đây, Nhị phu nhân còn sẽ không nói loại lời nói này, nhưng mà hiện tại, nhi tử của nàng đã trở thành thiếu chủ của Thanh Phong phái, nàng có thể không kiêu ngạo sao? So sang với nhi tử vĩ đại nhà mình, nha đầu Cổ Nhược Vân kia quả thực chính là bùn, dơ bẩn không chịu nổi!

"Được rồi, người bớt tranh cãi đi," Lão gia tử bất mãn nhìn Nhị phu nhân, trước kia lão đã không đồng ý để nữ nhân này tiến vào Cổ gia, nếu không phải nể tình nàng sinh một nhi tử không tệ, đã sớm đuổi nàng ra khỏi nhà, quả thực giống như một phụ nhân chanh chua không từng trải việc đời: "Tất cả mọi chuyện đều nghe Hương Lâm an bày, một nữ tặc nhân gia (phụ nhân nhà người, phụ nữ có chồng), thì đừng có xen mồm vào."

Nghe được lời của lão gia tử, Nhị phu nhân không cam lòng ngậm miệng lại, trong lòng rất là tức giận bất bình, loại tiểu súc sinh không có nhân tính không tình thân này, có tư cách gì tham dự đại yến đón gió tẩy trần của nhi tử bảo bối của nàng?

Đương nhiên, Nhị phu nhân chưa từng có nghĩ tới, lúc trước bọn họ là thế nào khi để Cố Nhược Vân, ngay từ đầu lúc Cố Sanh Tiêu còn ở nhà, còn không có quá phận, nhưng Cố Sanh Tiêu chân trước mới vừa đi, bọn họ liền ngày một nghiêm trọng, cuối cùng càng là vì một người ngoài nhân đánh chết người không hề sai lầm là nàng.

Cho nên bọn họ còn muốn Cố Nhược Vân đối bọn họ có tình thân thế nào?

Nhưng mà, người giống như Nhị phu nhân, vĩnh viễn sẽ không nghĩ đến sai lầm của bản thân, theo nàng, bản thân không có sai, có sai sẽ chỉ là những người khác!

.....

"Tiểu Vân."

Cố Nhược Vân vừa bước vào trang viên, một bóng dáng màu đỏ giống như quỷ mỹ liền từ cách đó không xa bay nhanh mà đến, một đầu tóc bạc như tiên như ma, làm cho khuôn mặt tuyệt thế kia càng thêm đẹp mắt, nam nhân bộ dáng rất là ủy khuất, tội nghiệp nhìn Cố Nhược Vân.

"Tiểu Vân, lúc ngươi không ở đây, bọn họ đều ức hiếp ta."

"Ức hiếp ngươi? Ai?" Cố Nhược Vân nhíu mày, hỏi.

"Tá Thượng Thần," Thiên Bắc Dạ ủy ủy khuất khuất nói: "Hắn nói nam nữ có khác, làm cho ta đừng suốt ngày đi theo ngươi, còn nói cái gì bảy tuổi bất đồng tịch (bảy tuổi không cùng bàn), nếu ta ở cùng với ngươi sẽ xúc phạm tới ngươi, Tiểu Vân, có phải ta thật sự không thể ở cùng với ngươi hay không?"

Nhìn bộ dáng đáng thương của nam nhân, Cố Nhược Vân tâm tê rần, theo nàng, Thiên Bắc Dạ chính là một đứa nhỏ yếu ớt, cần phải dụng tâm

bảo vệ tâm linh còn nhỏ của hắn, cho nên, trong lòng nàng đối với Tá Thượng Thần không tự chủ được sinh ra một chút cảm xúc bất mãn.

Giờ này khắc này, Cố Nhược Vân đang suy nghĩ thế nào dạy dỗ Tá Thượng Thần một chút, không chút nào chú ý tới tia sáng chột lóe lên ở đáy mắt của nam nhân trước mặt, thoáng qua rồi biến mất, nhanh đến mức làm cho người không thể bắt giữ.....

Không có biện pháp, vì đuổi đi yêu nghiệt luôn vây quanh quần quýt kia, chỉ có thể làm như vậy.

Nếu như đối phương là loại nhân vật như Lãnh Ngôn Phong, hắn (TBD) có thể trực tiếp ra tay làm cho hắn (TTT) cũng không dám đến đây nữa, nhưng mà thoát nhìn quan hệ của yêu nghiệt kia và Tiểu Vân cũng không tệ, nếu bản thân đánh hắn, Tiểu Vân nhất định sẽ giận hắn.....

Đúng lúc này, Triệu chương quý bước nhanh đi đến, nói: "Đại tiểu thư, Tứ hoàng tử tiến đến cầu kiến."

Nghe vậy, Cố Nhược Vân rất nhanh nói ra một câu: "Không gặp!"

Cho nên lúc này đây Triệu chương quý ngây ngẩn cả người, quan hệ của tiểu thư và Tứ hoàng tử cũng không tệ, lần này vậy mà gặp cũng không gặp?

"Tiểu Vân Nhi, ta là có chỗ nào chọc giận người à? Người đối với ta oán khí sâu như vậy? Ngay cả cửa cũng không cho ta vào."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Yến Hội Phong Ba (Ba)

Bỗng nhiên, một giọng nói bất đặc dĩ từ phía sau truyền đến, rồi lập tức nhìn thấy một bóng dáng màu hồng đào bước nhanh đi tới, trên khuôn mặt như hoa đào mang theo ai oán.

Bản thân giống như không có làm cái gì đi? Vì sao hôm nay nha đầu kia tuyệt tình như vậy?

"Tứ hoàng tử, nơi này của ta cửa quá nhỏ, cung nghênh không nổi đại giá của người."

Cố Nhược Vân lạnh mặt: "Hơn nữa, chuyện của ta cũng không tới lượt Tứ hoàng tử người tới thuyết tam đạo tứ, hôm nay nếu không phải nể tình người là bằng hữu của huynh trưởng ta, đã sớm đánh người ra!"

"Tiểu Vân Nhi, cho dù người tuyệt tình đối với ta như vậy, nhưng ít nhất cũng phải để cho ta biết lý do chứ?"

Tá Thượng Thần rất là ủy khuất, hẩn suy nghĩ một lúc lâu, cũng không biết đến cùng bản thân làm sai chỗ nào rồi.

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Tá Thượng Thần, người chạy đến địa bàn của ta, làm cho ta người rời đi từ bên người ta? Người dựa vào cái gì khoa tay múa chân đối với chuyện của ta? Chỉ bởi vì người là bằng hữu của huynh trưởng ta?"

Nghe nói như thế, Tá Thượng Thần kinh ngạc há miệng thở dốc, cuối cùng bất đắc dĩ cười.

"Tiểu Vân Nhi, người hiểu lầm ý tứ của ta, ta dùng ba năm thời gian, đi thăm dò thân phận của nam nhân này, cũng là hoàn toàn không biết gì cả, ta hoài nghi hẳn đến bên cạnh người là có mục đích gì đó, làm như vậy cũng là vì tốt cho người, chẳng lẽ ta sẽ hại người hay sao?"

Tá Thượng Thần quả thật là lo lắng vì an toàn của nàng, nhưng mà.....

"Tá Thượng Thần, ta biết rõ là người đang lo lắng cho an toàn của ta, nhưng ta tin tưởng Thiên Bắc Dạ, hẳn tuyệt đối sẽ không hại ta!"

Loại tín nhiệm này, ngay cả chính nàng cũng không biết sao lại thế này.

Lúc trước nàng cũng tin tưởng Lục Trầm, nhưng mà, kể từ lúc đối phương dùng kiếm chỉ vào nàng nàng lại không cách nào tin tưởng hẳn như trước. Nhưng hiện giờ, bất kể là Thiên Bắc Dạ hay là Tử Tà, nàng đều là không hề giữ lại tín nhiệm, chẳng sợ bọn họ chỉ kiếm vào trái tim nàng, nàng cũng tin tưởng, bọn họ là tuyệt sẽ không thương tổn nàng. Dù sao tín nhiệm Cố Nhược Vân đối với bọn họ không giống như là đối với Lục Trầm, đều không phải thành lập ở dưới hoa ngôn xảo ngữ (lời ngon tiếng ngọt) và thời gian, mà là phát ra từ nội tâm tin tưởng bọn họ.

Cho dù, chỉ quen biết gần ba năm!

Tá Thượng Thần khẽ nheo mắt lại, mắt phượng nghiêm cần đánh giá Thiên Bắc Dạ.

Hẳn thật không biết vì sao Tiểu Vân Nhi tin tưởng nam nhân này như vậy, còn là một người ngay cả thân phận cũng không có.....

Đột nhiên, nam nhân ném ánh mắt tới phía mình, cặp mắt đỏ kia giống như bị máu nhiễm đỏ làm Tá Thượng Thần nội tâm trầm xuống, giống

như có một đôi tay hung hăng nắm chặt trái tim của hắn, khó chịu không cách nào hô hấp.

Mạnh!

Thực lực của nam nhân này rất mạnh! Hơn nữa không biết vì sao, lực lượng của hắn còn không chỉ có như thế, che giấu quá sâu.

Tá Thượng Thần thật sự không rõ vì sao nam nhân này lại xuất hiện ở bên người Cố Nhược Vân, hắn có mục đích gì?

Hơn nữa, chỉ có tay nhiễm vô số máu người, mới có thể gây cho người ta loại cảm giác huyết tinh này. Nhưng mà cố tình một người nam nhân như vậy, khi đối mặt với Cố Nhược Vân, hoàn toàn là một bộ dáng nàng dâu nhỏ úy úy khuất khuất, các loại giả bộ đáng thương bán manh (ra vẻ đáng yêu), không hề có chút khí thế của cường giả.

"Tứ hoàng tử, ta không hy vọng người lại nói những lời nói như vậy, nếu không, cho dù chúng ta đã từng là bằng hữu, ta cũng sẽ không thể khách khí với người!" Cố Nhược Vân nhìn Tá Thượng Thần, nhàn nhạt nói.

Nàng trời sinh bao che khuyết điểm, Thiên Bắc Dạ là người bên người nàng, thì tuyệt đối không cho phép những người khác nói hắn một chữ 'không'! (L: chắc là ý nói không cho phép nói xấu đó ~)

"Tiểu Vân Nhi, người thực bất công," Tá Thượng Thần phiến phiến môi, trong mắt đầy ai oán: "Người bảo vệ hắn như vậy, thật là làm cho ta hâm mộ ghen ghét! Khi nào thì người cũng bảo vệ ta như thế."

Cố Nhược Vân trực tiếp ném cho hắn một ánh mắt xem thường: "Chờ sau khi người chết, ta sẽ đi báo thù cho người."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Yến Hội Phong Ba (Bốn)

Trong nháy mắt, khuôn mặt kia của Tá Thượng Thần đen xuống, nha đầu kia, thế mà lại nguyên rủa hấn?

Đột nhiên, hấn nở nụ cười, nụ cười kia mùi dấm hoa đào, tao nhã ngàn vạn.

"Vì có được sự bảo vệ của Tiểu Vân Nhi, đột nhiên cảm thấy, chết giống như cũng không phải thống khổ như vậy."

Đúng lúc này, Triệu chưởng quỹ do dự một lúc lâu ở bên cạnh nhìn thấy đại tiểu thư mình thư bị người đùa giỡn, vội vàng hiện ra giảng hòa: "Đại tiểu thư, vừa rồi có một việc còn không có bẩm báo với người, Nhị thiếu gia Cố gia Cố Hướng Lâm đã trở lại, Cố gia sắp sửa đón gió tẩy trần vì hấn còn đưa thiệp mời tới cho người, không biết đại tiểu thư muốn đi hay không?"

Tá Thượng Thần có chút bất mãn, hung hăng trừng mắt nhìn Triệu chưởng quỹ, thật hiển nhiên rất không thích việc hấn đột nhiên chen vào.

"Đi!" Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Vì sao không đi? Triệu chưởng quỹ, người đi thông báo cho Vệ Y Y, đến lúc đó làm cho nàng cùng ta cùng đi."

"Vâng, đại tiểu thư."

Triệu chưởng quỹ cung kính chấp tay, chậm rãi lui xuống.

Nhìn thấy lão gia hỏa này cuối cùng cũng đi rồi, Tá Thượng Thần muốn nói gì đó, lại bị Cố Nhược Vân đánh gãy.

"Tứ hoàng tử, ta muốn đi tu luyện, nếu người không có việc gì thì trở về đi."

Tá Thượng Thần nhún vai, cười cười: "Người muốn tu luyện mà nói ta sẽ không quấy rầy người, à, đúng rồi, một tháng trước Cố Sanh Tiêu đã xuất quan, ta đã nói cho hẳn mọi chuyện về người."

Lập tức, Cố Nhược Vân dừng lại bước chân rời đi: "Ý của người là, ca ca sẽ về đến?"

"Ta không rõ," Tá Thượng Thần lắc lắc đầu: "Ở phần cuối cùng, ta nói cho hẳn biết người ở nơi này không có chuyện gì, ta cũng tạm thời sẽ lưu lại, mà bên kia hẳn là không cách nào rời đi, bởi vì một khi đi rồi, sẽ có người lợi dụng sơ hở, đến lúc đó sẽ không cách nào thu thập."

Tuy rằng Tá Thượng Thần không nhìn thấy biểu cảm của Cố Nhược Vân, nhưng cũng có thể cảm nhận được thất vọng chợt lóe lên trong lòng nàng.

Đã bao nhiêu năm, Cố Sanh Tiêu rời đi đã bao nhiêu năm? Nàng cũng có bao nhiêu năm không nhìn thấy người thân duy nhất trên đời này của mình. Nhưng chỉ có thực lực của hẳn càng cường đại, mới có thể bảo vệ mọi người mình thương yêu nhất, cũng mới có thể báo thù rửa hận vì phụ mẫu....
.....

Có lẽ chỉ có Tá Thượng Thần mới biết được những năm gần đây Cố Sanh Tiêu tưởng niệm nàng cỡ nào, quần áo lúc trước Cố Nhược Vân tự tay may giúp hẳn càng là bảo bối của hẳn, đã từng có người khi chiến đấu

với hần không cần thận làm rách bộ quần áo kia, kết quả Cố Sanh Tiêu giận dữ, trực tiếp chém cánh tay của người nọ thành mảnh nhỏ.

Sau này, hần vì không làm cho quần áo nhận đến hư hao, đã thay nó ra, tùy thân mang theo, một khi tưởng niệm nàng sẽ lấy ra, mà nhiều năm như vậy hần sợ dĩ có thể lần lượt sống sót ở hiểm cảnh, có chống đỡ hần chính là Cố Nhược Vân.

Hần sợ nếu mình chết, muội muội chẳng những lẻ loi hiu quạnh, còn có thể chịu đủ ỨC HIẾP.

"Ta hiểu rõ," Cố Nhược Vân cười cười, quay đầu nhìn về phía Tá Thượng Thần: "Người giúp ta truyền một phong thư cho ca ca, nói ta ở nơi này tốt lắm, làm cho hần không cần về tìm ta, chờ thực lực của ta cũng đủ cường đại, ta sẽ đi tìm hần."

Nói xong lời này, nàng không có tiếp tục lưu lại, xoay người đi về phía phòng của mình, chậm rãi đóng cửa phòng, cũng cách trở tầm mắt của Tá Thượng Thần.... ..

... ..

Đoạn thời gian này, phủ Cố Tướng Quân đông như trẩy hội.

Trên cơ bản người Thanh Long Quốc đều biết Nhị thiếu gia Cố gia Cố Hương Lâm trở thành thiếu chủ tử của Thanh Phong phái, vì thế, ban đầu khinh thường Cố gia mọi người lại cũng không cách nào thanh cao, phía sau tiếp phía trước đi nịnh nọt.

Cố lão gia tử rất đặc ý, từ ba năm trước sau khi bị Mai Phái để lại lời nói ác độc, liền không còn có náo nhiệt qua như vậy, tất cả những thứ này đều quy hết công lao cho tôn tử vĩ đại của bản thân kia.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Yến Hội Phong Ba (Năm)

Ở trong tiếng nịnh bợ của mọi người, yến hội ngày nào đó rốt cục đã đến.

Ban đêm, ánh trăng như nước, ngoài cửa Cổ gia đã đỗ vô số xe ngựa xa hoa, nhưng vẫn còn có người liên tiếp đi đến.

Nghe tiếng khen tặng này, Cổ lão gia tử đã sớm cười đến mức ánh mắt híp lại thành một khe hở, trên khuôn mặt thương lão tràn đầy cao ngạo và đắc ý, thật giống như những người này đều chỉ xứng ngưỡng vọng Cổ gia bọn họ.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa tương đối bình thường dừng lại ở cửa, sau khi nhìn thấy dấu hiệu trên xe ngựa, ánh mắt của mọi người cũng bất giác chuyển qua, ngay cả mọi người quay chung quanh ở bên người lão gia tử cũng ngừng nịnh nọt.....

"Là người Bách Thảo Đường! Lấy quan hệ hiện tại của Bách Thảo Đường và Cổ gia, vì sao lại tới nơi này?"

"Ha ha, người đây cũng không biết, mặc dù Bách Thảo Đường có một cường giả Võ Vương tọa trấn, nhưng Cổ Hưởng Lâm là thiếu công tử của Thanh Phong phái, mà Thanh Phong phái kia có hai Võ Vương, người nói Bách Thảo Đường có thể không khẩn trương sao? Ta đoán rằng lần này là tới giảng hòa, mà Cổ Nhược Vân của Bách Thảo Đường lại là người Cổ gia, Dư lão sẽ không không lợi dụng quan hệ này?"

Nói đến Cố Nhược Vân, tất cả mọi người là thốn thức không thôi.

Không nghĩ tới Cố Thiên anh hùng hào kiệt như vậy, sẽ sinh ra nữ nhân không biết xấu hổ như vậy! Vậy mà vì tư lợi (lợi ích cá nhân) của mình mà dụ dỗ một tao lão nhân (người già mục nát?), quả thực là hủy một đời anh danh của Cố Thiên!

Hơn nữa, chuyện này là từ trong miệng Cố gia lão nhân nói ra, căn bản không có khả năng là giả, khó trách lúc trước Cố lão đầu muốn đuổi nàng ra khỏi gia môn! Loại nữ nhân không biết xấu hổ này, đặt ở bên trong nhà bọn họ, bọn họ cũng không cần!

"Người đã đến rồi?"

Lão gia tử lạnh lùng nhìn Cố Nhược Vân đi xuống xe ngựa, dương lỗ mũi, mắt cao hơn đầu nói.

Lần đầu tiên, bởi vì Đông Phương gia tộc, lão tiến đến bái phỏng (thăm hỏi), lại bị nữ nhân này đuổi ra! Lần thứ hai, vì có được Mỹ Dung Hoán Phu đan, lão lại hạ thấp tư thái, nhưng mà Cố Nhược Vân thì sao? Thế mà lại ở sau cùng còn hung hăng lừa gạt lão!

Nhưng phỏng chừng bản thân nha đầu kia cũng không nghĩ tới, Cố gia còn có một ngày xoay người!

Cho dù không có Cố Sanh Tiêu và nàng, bản thân còn có một tôn tử vĩ đại!

Ha ha ha!

Nghĩ đến đây, lão gia tử ở trong lòng sáng khoái cười to hai tiếng, lão giống như đã nhìn thấy cảnh tượng Cố Nhược Vân và Dư lão tư thái hèn mọn quỳ gối ở trước mặt bản thân khẩn cầu tha thứ.....

Thoải mái!

Vô cùng thoải mái!

Ba năm đè nén này, lão chưa từng có lúc nào thoải mái như vậy!

"Gia gia, khách nhân đến đây mà nói thì đi vào trước đi."

Đúng lúc này, Cố Hường Lâm từ một bên đi tới, nói: "Về phần còn người chưa có đến, để cho đệ tử Thanh Phong phái ở đây nghênh đón."

"Được, được được được."

Lão gia tử 'ha ha' cười hai tiếng: "Hường Lâm, con cũng có rất nhiều năm không gặp Cố Nhược Vân, hiện tại nàng đã ở trong này, đương nhiên, nếu không có sự rộng lượng của con, nàng cũng không có tư cách đứng ở chỗ này."

"Cố Nhược Vân?" Cố Hường Lâm nhíu mày, rồi sau đó quay đầu nhìn phía thiếu nữ áo xanh đứng ở dưới ánh trăng kia.....

So với vài năm trước, thiếu nữ trở mã càng thêm duyên dáng yêu kiều, da trắng như ngọc, diện mạo thanh tú, cho dù không có cái loại xinh đẹp tuyệt thế điên đảo chúng sinh kia, nhưng thoát nhìn vô cùng thoải mái, nếu nói Thi Vân của Luyện Khí Tông giống như là Bạch Liên hoa (hoa sen trắng) dịu dàng thanh khiết xinh đẹp, vậy thì thiếu nữ trước mắt liền giống như thanh trúc (trúc xanh) kia, thanh lệ thoát tục, sừng sững không ngã.

Cố Hường Lâm có chút kinh ngạc, đây vẫn là Cố Nhược Vân thân hình đơn bạc, tính cách yếu đuối lúc trước kia sao?

Vì sao vài năm thời gian, nàng giống như đã thay đổi thành một người khác, trên người không còn bóng dáng đã từng có.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tỏ (Một)

Cố Hương Lâm trong mắt hiện lên một chút kinh diễm sau đó bình tĩnh lại, giọng nói đậm mạc kiêu căng nói: "Cố Nhược Vân, chuyện đã xảy ra những năm gần đây ta cũng không muốn quá mức so đo với người, hiện tại chỉ cần người dập đầu nhận sai với gia gia, ta nể tình người tuổi trẻ khinh cuồng, không đáng so đo."

"Phốc xuy."

Nghe nói như thế, nữ tử yêu mị đứng ở bên cạnh Cố Nhược Vân kia nhìn không được cười ra tiếng, ánh mắt dụ dỗ giống như là sẽ câu tâm hồn người, xinh đẹp độc nhất vô nhị.

"Người cười cái gì?"

Cố Hương Lâm gắt gao cau mày, nữ nhân này bộ dạng quả thật mạo mĩ, lại không phải là loại hình hấn thích.

Nhất là, nàng cũng dám ở đây cười nhạo hấn.

"Ta cười đường đường thiếu công tử Thanh Phong phái, lại ở chỗ này bức bách một thiếu nữ tử yếu đuối cơ khổ không nơi nương tựa, thật không biết hôm nay người phát thiệp mời cho nàng, đến cùng là mời nàng tới tham gia yến hội, hay là uy hiếp nàng?"

Vệ Y Y khuôn mặt treo nụ cười, trong lòng lại là tràn đầy ý lạnh, buổi yến hội này rõ ràng chính là Hồng Môn Yến, nhưng mà, nếu bọn họ muốn đối phó sư phụ, vậy thật sự là ý nghĩ kỳ lạ.

Không có vạn toàn năm chắc, làm sao nàng có thể sẽ tới tham gia Hồng Môn Yến?

Cố Hương Lâm đáy mắt càng lạnh như băng: "Người là loại người nào, đây là địa bàn của Cố gia ta, không phải là người tạp vụ (*) nào cũng có thể tiến vào!"

(*) tạp vụ: người không có chức vụ nhất định

"Ha ha," Vệ Y Y cười nhẹ hai tiếng, khóe môi hàm chứa tươi cười như có như không: "Cố gia các người giống như không nói không cho đồ nhi đi theo sư phụ tiến vào, Cố Nhược Vân là sư phụ của ta, ta đi theo nàng, là đương nhiên."

Sư phụ?

Mọi người ngẩn ra, có chút kinh ngạc nhìn Cố Nhược Vân.

Rồi sau đó một âm thanh trào phúng bỗng nhiên truyền đến, mang theo châm biếm: "Cố Nhược Vân, không nghĩ tới ba năm không thấy, người bắt đầu thu đồ đệ, nữ nhân này sẽ không phải là theo người học tập thế nào dù dễ nam nhân đi? Ta xem cũng có khả năng, tuy rằng Dư lão tuổi không nhỏ, nhưng dù sao cũng là chủ tử của Bách Thảo Đường, đi theo ông ta cũng sẽ không thể chịu thiệt, ha ha."

Cố Phán Phán ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy ghen tị và phẫn hận (tức giận + căm hận).

Thật giống như Cố Nhược Vân là kẻ thù không đội trời chung với nàng.

Vệ Y Y ánh mắt u ám, một tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, nàng chậm rãi nâng bàn tay lên, một đạo linh lực dần dần ngưng tụ ở trong lòng bàn tay của nàng, đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh duỗi đến, nhẹ nhàng bắt được bàn tay của nàng.

"Hôm nay các người là tìm ta tới tham gia yến hội, vẫn là khởi binh vấn tội?" Cố Nhược Vân lạnh lùng cười, mắt trong veo đảo qua trên người từng người trước mặt: "Nếu các người không chào đón, ta đây trước hết cáo từ."

Nói xong lời này, nàng lôi kéo Vệ Y Y xoay người liền muốn rời đi.

Nhưng mà, loại cơ hội tốt như này, làm sao lão gia tử có thể buông tha cho, lão vội vàng trừng mắt nhìn Cố Phán Phán, sau mới chuyển mắt về phía Cố Nhược Vân, ôn hoà nói: "Hôm nay là yến hội đón gió tẩy trần của tôn tử ta, các người đều đừng đứng, đi vào ngồi trước đi."

Có lời nói của lão gia tử, Cố Phán Phán cũng không dám lại nói thêm cái gì, nhưng mà ánh mắt nhìn Cố Nhược Vân và Vệ Y Y vẫn là mang theo khinh miệt, thật giống như hai nữ nhân kia là thứ gì đó dơ bẩn, liếc mắt nhìn một cái đều ô uế mắt của nàng. (L: ờ, hẳn là thế, nhìn chán rồi mới liếc một cái ô uế mắt, không biết ai mới là thứ dơ bẩn đâu ~)

Phòng yến hội, là dựa theo địa vị của mỗi người mà an bày chỗ ngồi, bởi vậy Cố Nhược Vân và Vệ Y Y bị an bài ở một góc không thu hút.

Tuy là góc, nhưng cũng có thể thu toàn bộ đại sảnh vào trong mắt.

Thật hiển nhiên là lão gia tử cố ý an bày, chính là vì làm cho Cố Nhược Vân thấy rõ ràng địa vị hiện tại của Cố gia.

"Tướng Quân đại nhân, thiếu công tử, trưởng lão Thiên Lôí phái Lôí Trì mang thiệp mời đến bái phỏng."

Đột nhiên, một tiếng thông dẫn từ bên ngoài phòng yến hội truyền đến.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tỏ (Hai)

Tổ tôn (ông cháu) Cố gia hai mắt sáng lên, phải biết rằng, Thiên Lôi phái thực lực không phân cao thấp với Thanh Phong phái, nhất là chưởng môn của Thiên Lôi phái, nghe nói gần đây đã đột phá đến Vũ Vương trung cấp, làm cho bọn họ không thể không coi trọng.

"Thiên Lôi phái?"

Vệ Y Y ngồi ở trên bàn tiệc nhú mày: "Người Thiên Lôi phái cũng tới rồi?"

"Người quen biết?" Cố Nhược Vân quay đầu nhìn về phía Vệ Y Y, hỏi.

Vệ Y Y nhún vai: "Chưởng môn Thiên Lôi phái đã từng tìm ta trị thương qua, cho nên coi như là quen biết, mà một năm trước ta đi ra ngoài làm việc đi ngang qua Thiên Lôi phái, sau đó bị chưởng môn Thiên Lôi phái biết được, mời ta đi làm khách, nhưng mà ta cự tuyệt, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải Lôi trưởng lão của Thiên Lôi phái."

Đang nói, liền nhìn thấy một lão giả mặc quần áo màu tím cười đi đến chỗ Cố Hướng Lâm, nhưng mà, vừa bước vào phòng yến hội Lôi trưởng lão bất giác nhìn thấy có một tầm mắt nhìn thẳng bản thân, làm cho ông không tự chủ được nhìn qua.

Vừa nhìn lại, mạnh mẽ ngậy ngấn cả người, đáy mắt hiện lên một chút khiếp sợ.

Phải biết rằng một năm trước biết được Quý Y sẽ đi ngang qua Thiên Lôí phải, là Lôí trưởng lão tự mình dẫn người đi mời, chính là lúc đó Quý Y tương đối vội, đã cự tuyệt, không nghĩ tới cách xa nhau một năm, lại ở chỗ này gặp phải.

Vốn Lôí trưởng lão còn không thể nào để mắt Cố gia, một phủ Tướng Quân tục giới mà thôi, có tài đức gì có thể làm cho ông để vào mắt? Nhưng ông không thể không nể mặt mũi của Thanh Phong phải, thế này mới tới tham gia yến hội của một Tướng Quân phủ tổ chức.

Nếu Tướng Quân phủ này ngay cả Quý Y đều có thể mời đến, vậy chắc hẳn bản thân sẽ nhìn bọn họ với cặp mắt khác xưa.... ..

"Cố Tướng Quân, vị cô nương này các người là thế nào mời?"

Kỳ thực, Lôí trưởng lão muốn hỏi là, đến cùng các người dùng phương pháp gì mời Quý Y tới. Đừng nói là Thiên Lôí phải bọn họ, cho dù Luyện Khí Tông cũng không có mặt mũi lớn như vậy.

Dù sao chẳng sợ thực lực của Quý Y không phải đứng đầu, nhưng mà nàng là người có thể đoạt mệnh với Diêm Vương! Trên đại lục có ai sẽ không phát sinh bộc phát bệnh nặng? Đặc tội nàng, chẳng khác nào đặc tội Diêm Vương.... ..

Nhưng mà thật hiển nhiên, Cố lão gia tử hiểu lầm ý tứ của ông, còn tưởng rằng Lôí trưởng lão là đang trách cứ vì sao trường hợp trang trọng như vậy lại mời nữ nhân như vậy. Cho nên vội vàng vàng mở miệng giải thích.

"Ngài nói nàng à? Nàng là đồ đệ của tôn nữ ta, chỉ là....."

Ban đầu lão gia tử muốn nói ra chuyện Cố Nhược Vân bị bản thân đuổi ra khỏi Cố gia, như vậy Lôí trưởng lão sẽ không bởi vì bất mãn nữ nhân

giống như nữ tử thanh lâu này tới làm bản yến hội, nhưng lão còn chưa nói xong, Lôi trưởng lão đã vội vã đi về phía Vệ Y Y.

"Ha ha, Quý Y, thật sự là rất khéo, thế mà lại có thể ở trong này gặp người."

Lời nói của lão giả làm cho tiếng nói chuyện của Vệ Y Y và Cố Nhược Vân ngừng lại, nàng quay đầu nhìn về phía Lôi trưởng lão, nhàn nhạt gật gật đầu: "Là rất khéo."

"Vị cô nương này là....."

Lôi trưởng lão tươi cười mang theo nịnh hót, ánh mắt lại quét về phía Cố Nhược Vân.

Vừa rồi Cố lão gia tử nói tôn nữ của lão là sư phụ của Quý Y? Nói như thế, y thuật của vị cô nương này còn mạnh hơn Vệ Y Y? Vậy đến cùng nàng cao minh đến tình trạng gì? Vệ Y Y có thể mạnh mẽ đoạt mệnh từ trong tay của Diêm Vương, vậy nàng sẽ không có thể khiến người phản lão hoàn đồng (người già trẻ lại) đi? (L: ting ~ đoán chuẩn rồi ~ dùng 1 viên Mỹ Dung Hoán Phu đan là trẻ lại mà ~)

"Vị này là sư phụ của ta."

Vệ Y Y mím môi cười, nói.

Quả thế!

Lôi trưởng lão hung hăng hít một ngụm khí lạnh, có thể làm cho Quý Y cũng cam tâm tình nguyện cúi đầu, thực lực của cô nương trẻ tuổi này mạnh bao nhiêu?

Mà từ sau khi người Thiên Lôi phái tiến vào Cố gia, ánh mắt của mọi người đều đặt ở trên người bọn họ, hiện tại lại nghe thấy mấy người này gọi

Vệ Y Y là Quý Y, lập tức cảm thấy một tia sét đánh ngang qua, thiếu chút nữa bị hù chết!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tỏ (Ba)

Nữ nhân vẫn luôn đi theo bên cạnh Cố Nhược Vân kia, chính là Quý Y có thể chữa bách cốt, hoạt tử nhân theo lời đồn đãi trên đại lục?

Tuy rằng Quý Y đã từng xuất hiện qua trên hội đấu giá, nhưng mà, không có thể lực và kinh tế nhất định là vào không được hội đấu giá kia! Cho nên cũng khó trách ở sau khi Vệ Y Y xuất hiện không ai nhận ra nàng chính là Quý Y.

"Gia gia, ông ta, ông ta đang đùa đi?"

Cố Phán Phán môi run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, tay nàng gặt gao lôi kéo ống tay áo của Cố lão gia tử, run run rẩy rẩy hỏi.

Nữ tử bị nàng nói là theo Cố Nhược Vân học tập như thế nào dụ dỗ nam nhân sẽ là Quý Y? Mà phế vật như Cố Nhược Vân lại là sư phụ của Quý Y? Không! Nàng tuyệt không tin tưởng điều này! Cố Nhược Vân chỗ nào cũng sai như vậy, làm sao Quý Y có thể báii nàng làm sư?

So sánh với Cố Phán Phán không dám tin, Cố Hương Lâm chính là đen mặt, cho dù ba năm trước Thanh Phong phái cũng phái người tới tham gia hội đấu giá, nhưng người tới chẳng phải là hãn, cũng không phải một đệ tử nào ở đây, cho nên hãn cũng không biết Cố Nhược Vân sẽ có quan hệ với Quý Y.

"Cố Sanh Tiêu, mọi thứ người đều mạnh hơn ta, nhưng chỉ có một thứ ta vượt qua người! Chính là muội muội của ta ưu tú hơn muội muội của người! Lúc trước Cố Nhược Vân cũng chỉ là một phế vật mà thôi! Điểm này, người vĩnh viễn cũng không cách nào vượt qua ta! Nhưng hôm nay....."

Hiện giờ, Phán Phán vẫn là thiên kim tiểu thư được gia tộc bảo vệ, mà nữ nhân kia đã trở thành sư phụ của Quý Y!

Nghĩ đến đây, Cố Hương Lâm nắm chặt quyền, con người âm trầm lạnh lùng nhìn thẳng Cố Nhược Vân.....

"Đúng rồi," Lôi trưởng lão giống như nghĩ tới cái gì, quay đầu hỏi: "Cố Tướng Quân, vừa rồi người muốn nói với ta cái gì?"

So sánh với khinh thường ban đầu, hiện giờ trong giọng nói của Lôi trưởng lão không tự chủ mang theo một chút cung kính.

Nguyên nhân là, lão nhân này là gia gia của sư phụ Quý Y, chỉ dựa vào điểm này ông đã không cách nào coi thường.

"Không, không có gì."

Lão gia tử sắc mặt tái nhợt lắc lắc đầu, hiện tại lão có thể nói cái gì? Nói bản thân sớm trục xuất Cố Nhược Vân khỏi gia môn sao? Trừ phi lão choáng váng mới có thể nói ra loại lời nói này, về phần Cố Nhược Vân, cho dù không thừa nhận thân phận của mình, cũng sẽ không thể ở trong yến hội làm cho lão khó chịu.

"À, như vậy à," Lôi trưởng lão cười 'ha ha' hai tiếng: "Cố Tướng Quân, tôn nữ của người có thể được Quý Y bái làm sư, khẳng định nàng có chỗ hơn người, hơn nữa, ta thật hâm mộ người có một tôn nữ ưu tú như vậy!"

Lời nói của ông vừa mới nói ra, làm cho giọng nói hoảng sợ của Cố lão gia tử không tự chủ được truyền tới.

"Lôi trưởng lão, ông sai lầm rồi, ta không phải là tôn nữ của Cố gia, ta chỉ là nữ nhi của Cố Thiên mà thôi, ở ba năm trước, Cố gia đã trục xuất ta thân là phế vật khỏi gia môn, cho nên ta và Cố gia cũng không có quan hệ gì."

Thiếu nữ biểu cảm nhàn nhạt, giống như chính là đang kể lại một việc râu ria.

Khuôn mặt tươi cười của Lôi trưởng lão từng chút biến mất, giờ khắc này, lão gia tử rõ ràng cảm giác được thái độ của lão giả trước mắt lạnh nhạt xuống.

"Phế vật? Trục xuất khỏi gia môn?" Lôi trưởng lão lạnh lùng nói: "Như vậy mà nói, nàng sẽ không tính là người Cố gia?"

Lão gia tử sắc mặt tái nhợt há mồm, đã không có sức lực giải thích, thật lâu sau, lão mới cứng rắn nghẹn ra vài từ: "Thiên phú của nàng quá kém, mười bốn tuổi mới chỉ trở thành Tụ Khí cấp hai....."

Tuy rằng sau này một đường đột phá, không đến một năm thời gian đã đạt đến Võ Giả, nhưng lúc trước phế vật như vậy, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng lưu nàng lại.

Lôi trưởng lão có chút kinh ngạc, mười bốn tuổi Tụ Khí cấp hai, loại thiên phú này là cạn bã đến không thể cạn bã hơn, bất giác quay đầu nghiêm cẩn đánh giá Cố Nhược Vân, càng xem mày mặt càng chặt.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tỏ (Bốn)

"Cổ gia lão nhân, có phải người cho rằng ta ngu ngốc hay không? Hiện tại bộ dáng của nha đầu kia thoát nhìn cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, nói cách khác, trong thời gian ba bốn năm, nàng từ Tụ Khí cấp hai đột phá đến Võ Tướng cao cấp?"

Ba bốn năm từ Tụ Khí cấp hai tới Võ Tướng cao cấp, trừ bỏ mấy thế lực Linh Tông kia, còn có ai có thể nuôi dưỡng ra loại thiên tài này?

Lão nhân này, rõ ràng là coi bản thân là hầu tử (con khi) mà đùa giỡn!

Ông có thể không tức giận sao?

Cổ lão gia tử nét mặt già nua có chút cứng nhắc: "Lôi trưởng lão, có phải người nhìn lầm hay không?"

Vốn lão nhân chính là nhắc nhở Lôi trưởng lão một chút, làm cho ông ta nhìn lại một lần, không nghĩ tới một câu nói này, nháy mắt làm Lôi trưởng lão xù lông.

"Lời này của người có ý tứ gì? Người là nói Lôi mỗ ta mắt mờ? Ngay cả thực lực của người khác đều thấy không rõ? Nếu người không tin ta, cho tôn tử của người đi mời chưởng môn Thanh Phong phái đến! Hơn nữa ta muốn hỏi hãn đây là ý tứ gì, ta là đến làm khách, thế mà lại có người sẽ chất vấn ta."

Lôi trưởng lão thân là trưởng lão Thiên Lôi phái, luôn nói một không hai, lão gia hỏa này chỉ là một phế vật không có tác dụng mà thôi, ngay cả lời nói của ông cũng chất vấn! Mà Cố Hưởng Lâm ông cũng ít nhiều có chút khinh thường, phải biết rằng, hẳn chỉ là nghĩa tử của môn chủ Thanh Phong phái mà thôi, danh không chính ngôn không thuận, bản thân cũng không coi là gì, nếu không phải môn chủ ra lệnh, ông cũng sẽ không tới tham gia yến hội này.

Nhưng mà, Cố Nhược Vân ngược lại là thật không ngờ Lôi trưởng lão sẽ nhìn thấu thực lực của nàng, như thế làm cho nàng kinh ngạc một chút.

"Lôi trưởng lão tu luyện công pháp là thiên nhãn (mắt thần:v), cho nên, không có thứ gì ông nhìn không ra."

Giống như biết nghi vấn của Cố Nhược Vân, Quý Y ở nàng bên cạnh giải thích nói.

Nghe vậy, Cố Nhược Vân mới gật gật đầu, nàng vừa rồi còn kỳ quái vì sao Lôi trưởng lão sẽ nhìn thấu thực lực của nàng, không nghĩ tới là vì thiên nhãn.

"Cố Tướng Quân, lần sau người kiếm cơ thì tìm một cái cơ hoàn hảo một chút, loại chuyện này dù là ai cũng không tin tưởng, huống chi có thể được Quý Y bái làm sư, y thuật của nàng tất nhiên còn mạnh hơn Quý Y đại nhân, mà Cố gia các người lại coi nàng như phế vật mà ném đi, nếu ta có một tôn nữ như vậy, khẳng định coi như bảo bối mà bảo vệ, bỏ được lấy ra?"

Lôi trưởng lão thật không rõ động cơ của Cố gia lão gia tử, tôn nữ ưu tú như vậy làm sao lão lại có thể vứt bỏ được? Ngược lại coi người vô dụng là bảo bối?

Nghe nói như thế, cổ họng của lão gia tử giống như bị một bàn tay bóp chặt, phát không ra tiếng, khuôn mặt già nua của lão vô cùng tái nhợt,

không có một chút huyết sắc.

Lúc này, các tân khách trong phòng yến hội giống như là phục hồi tinh thần lại, lập tức phát ra từng tiếng nghị luận.

"Cố Nhược Vân lại có thể là sư phụ của Quý Y? Quý Y này địa vị cao như vậy, đại lục ai không phải cho nàng vài phần mặt mũi? Có đồ đệ như Quý Y, nàng còn cần bán đứng thân thể dụ dỗ Dư lão của Bách Thảo Đường sao? Càng buồn cười là, Cố Phán Phán còn nói xấu Quý Y là theo Cố Nhược Vân học tập làm thế nào dụ dỗ lão nhân."

"Chuyện này chúng ta cũng chỉ là nghe Cố gia lão nhân nói qua mà thôi, hơn nữa Dư lão bảo vệ Cố Nhược Vân, mới tin lời đồn này, thật hiển nhiên là Cố lão đầu không ăn được nho thì nói nho còn xanh, cố ý hãm hại Cố Nhược Vân, mà Dư lão sở dĩ bảo vệ nàng, tất nhiên là xem ở trên mặt mũi của Quý Y."

Tiếng mọi người châu đầu ghé tai truyền vào trong tai của Lôi trưởng lão, ông có chút không dám tin mở to hai mắt.

Đây mẹ nó vẫn là chuyện người làm sao? Vậy mà vu hãm nàng bán đứng thân thể dụ dỗ lão nhân của Bách Thảo Đường? Nàng cần phải làm như vậy sao? Lấy thân phận của Quý Y, mặc kệ đi nơi nào đều sẽ trở thành y sư ngự dụng (bác sĩ được vua dùng).

Đợi chút!

Bách Thảo Đường?

Đột nhiên, Lôi trưởng lão nhớ tới ba năm trước Bách Thảo Đường tổ chức hội đấu giá khiếm sợ thế nhân kia, ánh mắt nghi hoặc chuyển về phía Cố Nhược Vân.

Nàng có thể làm cho Quý Y bá sứ, tất nhiên y thuật cao minh! Tỷ như nói, thuật đối dung nhan.....

Vì thế, hội đấu giá ba năm trước, có phải có liên quan với cô nương này hay không?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí (Một)

Trong lúc nhất thời, suy nghĩ của Lôi trưởng lão xoay chuyển liên tục.

Đúng rồi, nếu hội đấu giá kia không có quan hệ gì với nàng, làm sao Quý Y mắt cao hơn đầu có thể sẽ bán nàng làm sư? Hơn nữa, đừng quên, chính là Mỹ Dung Hoán Phu đan chữa hết vết thương trên mặt Quý Y.

Trời ạ, cứ như vậy, nói cách khác vị cô nương này sẽ luyện chế đan dược?

Kỳ thực mặc kệ hội đấu giá có liên quan với Cố Nhược Vân hay không, Thiên Lôi phái cũng phải tạo quan hệ tốt với nàng, bởi vì, chỉ bằng nàng là sư phụ của Quý Y, cũng đủ rồi!

Ngay tại lúc Lôi trưởng lão nghĩ thế nào làm quen với Cố Nhược Vân, một tiếng thông báo đột nhiên truyền đến, đánh gãy suy nghĩ của mọi người.

"Tướng Quân đại nhân, Thiên Long môn, Bách Hoa cung, Phong phủ các thế lực lớn tiến đến bãi phỏng."

Vừa nghe lời ấy, Cố lão gia tử đột nhiên phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt thương lão mang theo vẻ vui sướng.

Cho dù bên cạnh Cố Nhược Vân người có Quý Y và Lôi trưởng lão thì thế nào? Lần này thế lực Cố gia chúng ta mời lại không chỉ có một Thiên

Lôi phái, đợi đến lúc này, người sẽ biết lực kêu gọi của Cố gia rất mạnh mẽ!

Nghĩ đến đây, lão hưng phấn nói: "Hương Lâm, chúng ta đi đón khách nhân đường xa mà đến này đi."

Nhìn tổ tôn Cố gia đi ra khỏi cửa phòng, Lôi trưởng lão nhíu mày, đáy mắt hiện lên một chút kiên quyết: "Nhược Vân cô nương, Quý Y đại nhân, các người yên tâm, bất luận như thế nào, Thiên Lôi phái chúng ta đều sẽ đứng ở phía các người."

Một câu nói này, đã chứng minh đội ngũ Lôi trưởng lão đứng.

Chê cười, mặc dù đối địch nhiều thế lực như vậy lại như thế nào? Quý Y và Nhược Vân cô nương là thế nào ông cũng không thể đắc tội! Nếu không về sau khẳng định hối hận, hưởng chi, năm đó nếu không có Quý Y đại nhân cứu giúp, môn chủ sớm đã chết, ông lại có thể nào vong ân (quên ơn).

"Đa tạ," Vệ Y Y yêu mị cười: "Ân tình của Lôi trưởng lão Vệ Y Y ta nhớ kỹ, nhưng mà, ta không tin Cố gia lão nhân có bản lĩnh làm cho nhiều thế lực như vậy ra tay vì lão, nhiều lắm là đến nhục nhã chúng ta một chút mà thôi."

Nói thật, Vệ Y Y nhưng là đoán đúng rồi, Cố lão đầu thế nào cũng không có năng lực làm cho một ít môn phái đứng ở phía lão, có thể làm chỉ là muốn khoe ra một chút năng lực của bản thân ở trước mặt Cố Nhược Vân.

Trừ điều này ra, lão còn có bản lĩnh gì?

Đang nói, Cố lão gia tử mang theo một đám người từ ngoài cửa đi đến, trên mặt kia, rõ ràng mang theo tươi cười đắc ý.

"Đúng rồi, Cố Tướng Quân, ta có một việc muốn hỏi người," Tả hộ pháp của Thiên Long môn đột nhiên dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía lão

gia tử: "Nghe nói Cố gia các người có một cô nương tên là Cố Nhược Vân, có phải như thế hay không?"

"Hả? Thiên Long môn cũng muốn tìm Cố Nhược Vân?" Một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp cười yếu ớt thản nhiên, ý cười trong suốt nói: "Vừa vặn, Bách Hoa cung ta cũng muốn tìm nàng."

"Ha ha, đây thật sự là đúng dịp."

Nói lời này, là nhị công tử Phong phủ Phong Lô, hấn sang sảng cười to hai tiếng, nói: "Người hai người các người muốn tìm, trùng hợp là Phong phủ ta muốn tìm, Tướng Quân, Cố Nhược Vân nàng ở đâu?"

Cố Tướng Quân ngậy ngấn cả người, thế nào mà ba vị này vừa tới đều muốn tìm Cố Nhược Vân? Chẳng lẽ nữ nhân này ở bên ngoài trêu chọc chuyện gì, người ta tới cửa trả thù?

"Này.... ...." Cố lão gia tử có chút khó xử: "Người ba vị muốn tìm quả thật là huyết mạch của Cố gia ta, nhưng mà lúc trước đã bị ta trục xuất khỏi gia môn, mặc kệ nàng ở bên ngoài làm chuyện gì, đều không liên quan tới Cố gia ta, oan có đầu nợ có chủ, nàng ngay tại kia, các người tự đi tìm nàng đi thôi."

Tuy rằng sau khi ba người nghe được lời nói của lão sủng sốt một chút, nhưng mà, lúc trông thấy Cố Nhược Vân và Quý Y chuyện trò vui vẻ, lập tức ném lời nói kia ra sau đầu, bước nhanh đi đến phía nàng.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí (Hai)

Edit: kaylee

Nhận thấy được mấy người đi tới phía mình, Cố Nhược Vân bất giác nhíu mày, trong mắt mang theo một tia sáng sáng rọi.

"Chắc hẳn vị này chính là Nhược Vân cô nương."

Phong Lô dương khuôn mặt anh tuấn hào sảng cười: "Ta là Phong phủ Phong Lô, ngưỡng mộ đại danh của Nhược Vân cô nương đã lâu, cố ý tiến đến bái phỏng, thỉnh cô nương đừng trách móc."

Ngụ ý, Phong Lô ta không phải đến đón gió tây trần vì Cố Hương Lâm, ta là vì gặp Cố Nhược Vân mà đến, không có quan hệ gì với các người.

Đừng nói là những người khác, ngay cả Cố Nhược Vân cũng ngại ngần cả người, ở trong trí nhớ của nàng bản thân cũng không có bất kỳ giao tiếp gì với Phong phủ, hơn nữa, Phong phủ cách Thanh Long Quốc rất xa, nói là ngưỡng mộ đại danh, có vẻ càng không thể!

Ngay từ đầu Cố Phán Phán đã nhìn trúng Phong Lô, hẳn chẳng những anh tuấn tiêu sái, còn là Phong phủ nhị công tử, chẳng những bề ngoài giá trị cao, quyền thế càng là cường đại, nhưng mà vì sao tất cả nam nhân vĩ đại đều nhìn trúng tiểu tiện nhân Cố Nhược Vân kia?

Nghĩ đến đây, Cố Phán Phán ghen tị nắm chặt nắm tay, tức giận nhìn khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt kia của thiếu nữ.

"Khanh khách," Nữ tử yêu mị của Bách Hoa cung cười duyên hai tiếng, nói: "Phong Lô công tử, để người giành trước như thế, Nhược Vân cô nương, ta cũng ngưỡng mộ đại danh của người đã lâu, cho nên đã sớm muốn đến thấy phương nhan (mặt đẹp, cách nói lịch sự)."

Khi nói lời này, nàng nghiêm cần đánh giá Cố Nhược Vân.

Đây là người vị đại nhân kia làm cho nàng đến bảo vệ hôm nay? Chắc chắn, không biết tiểu nha đầu này thế nào kéo lên quan hệ với thế lực kia, nhất là, người nọ còn là người có khả năng tương lai nổi nghiệp nhất thế lực kia, nhưng mà vị đại nhân kia đáp ứng hứa hẹn, nếu bảo vệ nàng an toàn, ngày sau sẽ cho Bách Hoa cung bọn họ một danh ngạch tiến vào địa phương kia tu luyện.

Tuy rằng chỉ là một danh ngạch, nhưng cũng là thứ rất nhiều thế lực tranh đoạt, thật sự là rất mê người.

Giờ khắc này, sắc mặt của Cố lão gia tử lại thay đổi.

Ban đầu lão tướng Cố Nhược Vân đắc tội người những thế lực này, cho nên cố ý tiến đến trả thù, khả không nghĩ tới, nữ nhân này chẳng những mạc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) trở thành sư phụ của Quý Y, còn kéo lên quan hệ với những thế lực này. Phải biết rằng, thực lực của những thế lực này đều không phân cao thấp với Thanh Phong phái!

"Các người không lầm chứ? Cố Nhược Vân chỉ là một phế vật mà thôi? Có thanh danh gì có thể cho các người ngưỡng mộ đã lâu? Nàng chính là một tiện nhân dựa vào dụ dỗ lão nhân để bảo vệ mình!"

Cố Phán Phán hoàn toàn bị buộc điên rồi, miệng không dẫn đo rống to ra tiếng.

Nàng thế nào cũng không tin, phế vật bị bản thân ức hiếp mười mấy năm này, cứ như vậy không có dấu hiệu nào mà xoay người!

Loại tương phản mãnh liệt này thật sự làm cho nàng không chịu nổi, thật giống như bản thân ban đầu là phú ông trăm vạn, đối phương là nô lệ của nàng, lại ở một ngày kia đối phương xoay người làm chủ, bản thân trở thành nô lệ.

Như thế nàng có thể nào chịu được?

"Phán Phán!"

Cố Hường Lâm sắc mặt đại biến, vội vàng quát, phải biết rằng, những người này không phải là Cố gia có thể đắc tội nổi, nàng bỗng chốc tất cả đều đắc tội, cho dù là Thanh Phong phái cũng bảo vệ không được nàng.

Nghĩ đến đây, Cố Hường Lâm bất giác nhìn về phía Cố Nhược Vân, hai mắt âm trầm.

Nữ nhân này không biết dùng gian kế gì trở thành sư phụ của Quý Y, hẳn thật sự là xem nhẹ nàng, về phần phản ứng của mấy môn phái này, phỏng chừng cũng là bởi vì Quý Y.

Dù sao trừ bỏ Quý Y ra, nàng đã không có hậu trường mạnh hơn.

Nhưng mà, đối với đường muội Cố Nhược Vân này, Cố Hường Lâm tự nhận là vô cùng hiểu rõ, nàng không có khả năng biết y thuật gì! Cho dù sau này có kỳ ngộ gì đó, cũng không cách nào ở trong vài năm đã vượt qua Quý Y, khả năng duy nhất chính là, nàng (CNV) dùng lời nói lừa gạt nàng (VYY).

Mà như muốn lật lại thế cờ, thì phải vạch trần kẻ giả dối này.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí (Ba)

Edit: kaylee

Cố Hường Lâm ánh mắt vừa chuyển, nhìn về phía Cố Nhược Vân, khí định thần nhàn nói: "Nhược Vân muội muội, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, thế nào mà ta chưa bao giờ biết người biết y thuật? Nếu không có thực học, chỉ dựa vào miệng lưỡi lưu loát mà trở thành sư phụ của Quý Y, sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt."

Khi nói lời này, nam nhân lắc lắc đầu vẻ mặt lo lắng, thật giống như là một ca ca tốt quan tâm muội muội.

Đáng tiếc, người ở đây, lại có bao nhiêu không biết tranh cãi giữa Cố Nhược Vân và Cố gia này? Cố Hường Lâm ước gì nàng chết sớm, lại làm sao có thể sẽ để ý nàng sẽ chịu thiệt hay không?

"Sư phụ của Quý Y?" Phong Lôì sững sốt một chút, có chút kinh ngạc nhìn Cố Nhược Vân, đột nhiên phá lên cười: "Ha ha, thì ra Nhược Vân cô nương còn là sư phụ của Quý Y, tuổi trẻ như thế có loại y thuật này, làm chúng ta cũng hổ thẹn không bằng."

Nếu nói, ngay từ đầu bọn họ trợ giúp Cố Nhược Vân là vì vị đại nhân kia dặn dò, hiện giờ, lại thật sự muốn tạo mối quan hệ với nàng, dù sao có ai không có lúc sinh mệnh bị đe dọa? Đến lúc đó phần giao tình này sẽ trở thành thuốc tốt cứu mạng.

Rất nhiều năm sau, phỏng chừng Phong Lôì cũng sẽ không thể nghĩ đến, chính bởi vì quyết định hôm nay của hã, mới ở lúc Phong phủ nguy nan nhất còn sống.

"À, đúng rồi," Phong Lôì giống như nghĩ đến cái gì, quay đầu nhìn về phía Cố lão gia tử sắc mặt xanh mét: "Ta nhớ được mới vừa rồi giống như người nói người trực xuất Nhược Vân cô nương khỏi gia môn, có phải có chuyện như vậy hay không?"

"Này..... Này....." Lão gia tử giọng nói đều run rẩy: "Phong Lôì công tử, trong đó là có hiểu lầm, người trước hết nghe ta giải thích."

"Hừ!"

Phong Lôì hừ lạnh một tiếng: "Hiểu lầm? Người chính miệng nói sẽ có hiểu lầm gì? Hơn nữa xem ra, hôm nay Cố gia các người không quá hoan nghênh ta đến, một khi đã như vậy, ta đây cáo từ!"

Dứt lời, ánh mắt của hã lại dừng ở trên người Cố Nhược Vân: "Nhược Vân cô nương, nếu nơi này có người khi dễ người, có thể đến nói với Phong Lôì ta, hiện tại ta rời đi trước, ngày mai tự mình đi Bách Thảo Đường bái phỏng, nhưng mà, có Quý Y làm đồ đệ của người, chắc hẳn không ai sẽ không cần mệnh đi đắc tội người, ha ha!"

Quý Y là nhân vật hạng nào? Cao thủ nàng từng cứu cũng không ít, chỉ cần nàng ra lệnh một tiếng, cho dù là ở ngoài vạn dặm (*), những người đó cũng sẽ tới trợ giúp nàng một tay.

(*): dặm: đơn vị đo độ dài, 1 dặm = 1/2 km "Chờ một chút."

Mắt thấy Phong Lôì sắp sửa xoay người rời đi, Cố Nhược Vân đột nhiên đứng lên, gọi dừng bước chân của hã.

Trên mặt của nàng mang theo mỉm cười, mắt trong veo như nước, bên môi ý cười dạt dào, làm cho người ta không biết đến cùng kể tiếp nàng muốn nói cái gì.

Đợi đến khi mọi người dừng tầm mắt ở trên khuôn mặt thanh tú của nàng, nàng mới không nhanh không chậm nói: "Hôm nay thừa dịp các môn các phái đều ở trong này, ta đại biểu Bách Thảo Đường tuyên bố một việc."

Thiếu nữ dừng một chút, tiếp tục nói: "Không biết các người có còn nhớ rõ hội đấu giá ba năm trước kia hay không?"

Hội đấu giá ba năm trước, chấn kinh thế nhân, bọn họ muốn không biết cũng không được.

Chính là không biết hiện tại Cổ Nhược Vân nhắc tới hội đấu giá kia lại là vì cái gì?

Nghĩ tới đây, mọi người châu đầu ghé tai, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Mà ở dưới ánh mắt không hiểu của mọi người, Cổ Nhược Vân chậm rãi mở miệng.

"Khoảng thời gian trước, rất may mắn, Bách Thảo Đường chúng ta lại chiếm được một ít đan dược, cho nên, lần này sẽ đặt ở trong Bách Thảo Đường buôn bán, lần này không phải là tình thế bán đấu giá, mà là công khai ghi giá! Nhưng mà, bởi vì số lượng rất ít, danh ngạch có hạn, nếu như có cần ở ba ngày sau đi Bách Thảo Đường mua đan dược trước!"

Ầm ầm ầm!

Giống như tình thiên phích lịch (sét đánh giữa trời quang), trong nháy mắt tất cả mọi người sững sờ ở tại chỗ.

Nàng vừa rồi nói cái gì? Bách Thảo Đường muốn bán Mỹ Dung Hoán Phu đan? Không phải là lỗi tai của mình xuất hiện vấn đề gì chứ? Mỹ Dung Hoán Phu đan vậy mà còn có thể tồn tại?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí (Bổn)

"Nhược Vân cô nương, người nói là thật sao?"

Trong yến hội, một trung niên nam tử bụng lớn phệ nệ nuốt nước miếng, trong ánh mắt mang theo kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng), nhưng mà sau đó giống như nghĩ tới cái gì, có chút không quá xác định hỏi: "Mua đan dược cần yêu cầu gì sao?"

Tỷ như nói, thân phận linh tinh.

Cố Nhược Vân quét mắt nhìn trung niên nam tử, ý cười trong suốt nói: "Trình Tế Tướng xin yên tâm, đan dược là tới trước được trước, không có yêu cầu gì, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các người phải có đủ kim tệ, dù sao giá của đan dược Bách Thảo Đường cũng không rẻ, nếu kim tệ không đủ, có thể dùng vật phẩm ngang giá trao đổi."

Lời nói này của nàng, tương đương cho mọi người một phần bảo đảm, phải biết rằng, hội đấu giá lần trước đó quan viên hoàng thành là không có tư cách tham dự, cho nên trong lòng đương nhiên là có chút lo lắng.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Trung niên nam nhân trong lòng vui vẻ, rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn Cố Nhược Vân cũng mang theo khen tặng.

Về phần Cố Hương Lâm nhân vật chính đêm nay, đã bị tất cả mọi người vứt bỏ đến sau đầu, giống như đều quên mất nhân vật này.... ..

Cố Hương Lâm mắt lạnh nhìn những người nịnh nọt quay chung quanh ở bên cạnh Cố Nhược Vân kia, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường, hẳn không tin, đan dược gì đó thật sự thần kỳ như vậy!

"Còn có, đêm nay ta còn có một việc muốn tuyên bố," Tiếng nói của Cố Nhược Vân dừng một chút, ánh mắt đảo qua trên người từng người một, cuối cùng dừng lại ở trên người tổ tôn Cố gia, rồi sau đó nàng lạnh lùng cười, ánh mắt như đuốc, lộ ra rét lạnh: "Từ đây về sau, nếu có người có quan hệ với Cố gia còn có Thanh Phong phái, đừng nghĩ từ trong Bách Thảo Đường mua một viên đan dược! Bất luận ngày sau mắc phải bệnh nặng gì, Quý Y đều cự tuyệt trị liệu!"

"Người cho rằng người là ai? Dựa vào cái gì đại biểu Bách Thảo Đường?" Cố Phán Phán chịu không nổi loại chệnh lệch này, điên cuồng rống lớn lên: "Hơn nữa vừa rồi lời nói của ca ta các người đều không có nghe rõ sao? Nữ nhân này có mấy cân mấy lượng không có ai rõ ràng hơn Cố gia chúng ta! Nàng tùy tiện lừa dối mấy câu các người đã tin rồi à? Thật sự là một đám ngu ngốc."

Khi Cố Phán Phán nói lời nói này, sắc mặt người Cố gia đều đồng loạt thay đổi, tuy rằng vừa rồi Cố Hương Lâm cũng vạch trần Cố Nhược Vân không có thực học gì, cũng không từng đắc tội những người khác, mà lời nói của nàng lại nhục mạ tất cả mọi người.

Cho nên, hiện tại khuôn mặt của mọi người ở đây đều rất là khó coi, không quá thân thiện nhìn chằm chằm người Cố gia.

Hiển nhiên Cố Phán Phán không có phát hiện điều này, nàng từng bước tới gần Cố Nhược Vân, nghiêng răng nghiêng lợi, hận muốn chém nữ nhân trước mắt thành tám khối.

"Cố Nhược Vân, người xem cho thật kỹ xem người có bao nhiêu keo kiệt, nhất là chiếc xe ngựa bên ngoài kia, rách tung toé, loại đồ vật này đi ngang qua bên người ta ta đều cảm thấy là đang vũ nhục ta! Người xem tọa kỵ của ca ca ta bọn họ, kia mới là uy phong lẫm lẫm chân chính! Ngay cả tọa kỵ của huynh trưởng ta đều có thể như thế, người tự xưng là sư phụ của Quý Y, ngồi xe ngựa keo kiệt như vậy? Thật sự là cười chết người."

Nói xong lời này, nàng 'ha ha' phá lên cười: "Tuy rằng ta chưa từng thấy qua Quý Y, nhưng mà cũng biết nàng tướng mạo xấu xí, nhưng mà, ba năm phía trước, nàng không biết từ nơi nào tìm đến một thanh lâu nữ tử đến hội đấu giá nói đây là Quý Y được Mỹ Dung Hoán Phu đan chữa khỏi, ai sẽ tin? Trừ những kẻ ngu các người, còn ai sẽ tin?"

"Im miệng!"

Cố lão gia tử vốn muốn ngăn cản lời nói của Cố Phán Phán, nhưng bị một hơi thở cường đại bao phủ lại, thế nào cũng nói không ra lời, cho đến vừa rồi, sau khi hơi thở cường đại kia biến mất, lão mới có thể nâng tay, một cái tát hung hăng đánh ở trên mặt của Cố Phán Phán.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí (Năm)

Edit: kaylee

Nhất thời, Cố Phán Phán bị đánh đến mắt nổ đom đóm, chậm rãi hồi phục tinh thần lại, không hiểu nhìn lão gia tử.

"Gia gia, vì sao người đánh ta?"

"Ngu xuẩn, người rất ngu xuẩn!"

Lão gia tử tức dậm chân, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (*) nói.

(*) chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn

Cố Phán Phán này khác với Cố Nhược Vân, từ nhỏ bị lão chiều hư, có chút không biết trời cao đất rộng, hơn nữa, nàng tự nhận là có Cố Hưởng Lâm làm chỗ dựa, ở trong này không ai dám làm gì nàng?

Cho dù là thế lực như Phong phủ kia, cũng quyết không có khả năng có thực lực đối nghịch với Thanh Phong phái.

Đương nhiên, nếu không có huynh trưởng Cố Hưởng Lâm này, nàng cũng không dám vũ nhục mọi người ở đây.

Nhưng không nghĩ tới, gia gia vậy mà cho nàng một cái tát ở trước mặt nhiều người như vậy, điều này làm cho Cố Phán Phán rất là ủy khuất.

"Lôi trưởng lão, Phong Lôi công tử, tiểu nữ không hiểu chuyện, xin các người đừng trách móc."

Lão gia tử lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ngượng ngập nói.

"Hừ!" Lôi trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Vừa rồi ta không để người ngăn cản nữ nhân này, chính là muốn nghe xem nàng sẽ nói cái gì, quả nhiên là làm cho chúng ta mở mang tầm mắt, thân phận của Quý Y cũng là nàng có thể hoài nghi? Hay là nói, ánh mắt của mọi người chúng ta đều có vấn đề?"

Cố Phán Phán môi nhẹ nhàng run rẩy, sắc mặt tái nhợt nói không nên lời, chính là ánh mắt của nàng rất là không cam lòng, gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân.

"Tốt lắm, diễn xem đủ, chúng ta cũng cần phải trở về."

Đúng lúc này, Cố Nhược Vân chậm rãi đứng lên, cười khẽ mở miệng: "Hôm nay, ta chỉ là thừa dịp yến hội đón gió tẩy trần này đến tuyên bố hai chuyện như vậy mà thôi, chuyện của chúng ta đã xong xuôi, vậy cũng là lúc nên rời đi, Vệ Y Y, đi thôi."

"Vâng, sư phụ."

Vệ Y Y đứng lên, rồi sau đó ném một ánh mắt quyến rũ tới Cố Hưởng Lâm, dụ dỗ cười: "Cố công tử, không biết người đối với yến hội hôm nay có vừa lòng hay không? Ha ha ha!"

Dứt lời, nàng cười to hai tiếng, đuổi theo bước chân của Cố Nhược Vân rời khỏi phòng yến hội.

Nhìn hai bóng dáng kia biến mất ở dưới ánh trăng, Cố Hưởng Lâm nắm chặt nắm tay.

Hai người kia là cố ý! Cố ý muốn ở trên yến hội làm cho bọn họ xấu mặt! Tất cả tất cả, đều ở bên trong kế hoạch của bọn họ!

Không sai, Cố Hướng Lâm quả thật đoán đúng rồi, mục tiêu của Cố Nhược Vân bọn họ cũng không ở chỗ lấy tánh mạng của bọn hắn, mà là muốn quấy rối ở trên yến hội, không hơn. Cố gia một lòng muốn nhục nhã bọn họ, nhưng lại quên, người thích nhục nhã người khác chính là người thường bị nhục nhã nhất.

Làm cho bọn họ không ngờ rằng là, sẽ ở trên đường nhảy ra Lôi trưởng lão những người đó, nhưng mà những người này xuất hiện, nhưng là trợ giúp bọn họ thực hiện được mục đích.

Nghĩ đến sắc mặt vừa rồi của những người đó, Vệ Y Y đã cảm giác thật thoải mái!

"Vệ Y Y, đã ba năm."

Dưới ánh trăng, thiếu nữ dừng bước chân, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ thân thể của nàng, tỏa ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

"Trong ba năm này, ta trưởng thành không ít, không cần cất dấu thực lực giống như trước kia, ba năm giấu tài, cũng là lúc chúng ta xuất hiện ở trong mắt thế nhân," Nàng khẽ nhíu mày: "Chính là, trong ba năm, vẫn là tra không được vì sao năm đó sẽ phụ mẫu ta mất đi tung tích."

Nàng nói là mất đi tung tích, cũng không phải là bỏ mạng (đã chết).

Không biết vì sao, Cố Nhược Vân có một loại cảm giác, phu thê Cố Thiên còn sống! Hơn nữa, trong ba năm loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt!

Vệ Y Y trầm mặc một lúc lâu: "Sư phụ, trong ba năm thám tử Ma Tông luôn luôn ở bên ngoài tra chuyện đã xảy ra mười mấy năm trước, tuy rằng

còn không có tra đến tất cả chân tướng, nhưng mà gần đây vẫn là có một chút manh mối, Cố Thiên đại nhân bọn họ mất tích, giống như có liên quan tới Cố gia nhị gia!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí (Sáu)

Edit: kaylee

Phanh!

Một nắm tay hung hăng dừng ở trên cây bên cạnh, Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Lúc trước Đông phương thiếu chủ đã nói cho ta biết, chuyện này Cố gia thoát không khỏi quan hệ! Nếu để cho ta biết ai ám toán bọn họ, ta lấy linh hồn của ta thề, tất nhiên làm cho hãn mất hồn mất vía, trọn đời không được siêu sinh!"

Vệ Y Y có chút chần chừ: "Sự phụ, chúng ta có cần bắt Cố gia nhị gia tới thẩm vấn một lần hay không?"

"Không cần," Cố Nhược Vân cảm giác cổ họng có chút khô, giọng nói khàn khàn nói: "Người cho rằng bằng vào lực lượng của tên kia, có thể đối phó được phụ mẫu ta? Phía sau hãn khẳng định có người hỗ trợ! Ở trước lúc tra ra thân phận của người kia, ta tạm thời không muốn đả thảo kinh xà (bứt dây động rừng), điều này cũng là nguyên nhân vì sao ba năm này ta chỉ tìm chút phiền toái cho Cố gia mà vẫn luôn không có chân chính ra tay."

Chuyện không chắc chắn, Cố Nhược Vân chưa bao giờ sẽ làm.

Đã làm, thì phải trăm thảo trừ căn!

Bất luận như thế nào, nàng cũng sẽ không đẩy bản thân vào cảnh nguy hiểm!

"Ai?"

Bỗng nhiên, Cố Nhược Vân mặt mày nhẵn lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía phía sau một cây cổ thụ: "Các hạ không cần che giấu hơi thở của bản thân, xuất hiện đi, ta đã cảm nhận được tồn tại của ngươi!"

Vệ Y Y sửng sốt một chút, theo ánh mắt của thiếu nữ nhìn qua.

Chậm chạp, phía sau cổ thụ đi ra một người. (L: ai đây các bạn? Đoán ra chưa nào?)

Đó là một nam nhân đeo mặt nạ, cặp mắt lãnh khốc dưới mặt nạ màu đen kia giống như ửng báo trong đêm đen, làm cho người ta không chỗ che giấu, nhưng mà, sau khi nhìn đến thiếu nữ một thân áo xanh kia, trong mắt lạnh mạnh mẽ xuất hiện một chút dịu dàng, cũng là chợt lóe rồi biến mất.

Cố Nhược Vân nhíu mày, không biết vì sao, ánh mắt của nam nhân này rất là quen thuộc, nhưng nghĩ không ra gặp qua ở nơi nào.

"Ngươi là ai? Có phải chúng ta đã từng gặp nhau hay không?"

Nam nhân há miệng, giống như có vô số lời nói muốn kể ra với nàng, cuối cùng vẫn là nuốt toàn bộ lời nói xuống, giọng nói lãnh khốc mà khàn khàn từ trong cổ họng chậm rãi phát ra.

"Không có." Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Nếu là không có, vậy vì sao ngươi phải đi theo ta?"

Sau khi nói xong lời này, nàng đột nhiên thấy hắc y nam nhân ánh mắt lạnh như băng vọt lại, trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo sát khí.

"Sư phụ, cẩn thận!"

Mắt thấy nam nhân đến trước mặt Cố Nhược Vân, Vệ Y Y sắc mặt đại biến, cấp tốc đánh về phía Cố Nhược Vân, dung nhan yêu mị mang theo tức giận, đến cùng nam nhân này là người nào? Vì sao muốn giết hại sư phụ?

Nhưng mà, ngay tại lúc nam nhân tới trước mặt Cố Nhược Vân, lại đưa tay kéo, gắt gao kéo nàng vào trong ngực, rồi sau đó nâng tay chặn, lập tức, Vệ Y Y nghe được ‘phù phù’ một tiếng, một bóng dáng từ trên bầu trời đêm té xuống.

Người nọ mặt lộ vẻ hoảng sợ, ngạc nhiên nhìn chăm chăm nam tử bảo vệ Cố Nhược Vân ở trong ngực.

Vì sao, vì sao hắn sẽ phát hiện bản thân?

Sau khi thấy một màn như vậy, trái tim của Vệ Y Y rốt cục thả xuống, xem ra nam nhân này không phải là muốn giết Cố Nhược Vân, mục tiêu chân chính của hắn là sát thủ giấu ở trong trời đêm.....

"Nói, người là ai? Ai phái người tới!" Nam nhân cả người tràn ngập sát khí, ánh mắt lãnh khốc lạnh lùng nhìn sát thủ.

"Người không cần hỏi," Cố Nhược Vân lắc lắc tay, nói: "Hắn là người Thanh Phong phái, phỏng chừng là Cố Hướng Lâm phái tới, sau khi ta ra khỏi Cố gia thì đi theo ta, vừa rồi ta và Vệ Y Y nói những lời này cũng là cố ý cho hắn nghe, chính là muốn xem xem khi nào thì hắn ra tay với ta."

Giống như một chậu nước lạnh, đổ xuống trên đầu người này, làm cho thân mình của hắn nhịn không được mà run rẩy.

Nàng biết, nàng vậy mà đều biết..... Ở lúc bản thân bắt đầu đi theo nàng, nàng cũng đã biết toàn bộ, nói cách khác, ngay từ đầu, nàng không có ý định làm cho hắn còn sống trở về.....

Nữ nhân này, đến cùng đáng sợ cỡ nào?

Phải biết rằng bản thân tu luyện chính là công pháp ẩn nấp hơi thở, nam nhân đeo mặt nạ trước mắt thực lực quá mức cường đại, nhìn thấu hẳn còn có thể lý giải, vì sao nàng sẽ nhận thấy được hơi thở của bản thân?

Lúc này đây Thiếu công tử, là trêu chọc loại kẻ địch như thế nào?

"Người..... Người đến cùng là ai?" Hãn nhìn Cố Nhược Vân, run run rẩy rẩy hỏi ra một câu.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Diên Niên Ích Thọ Đan (Một)

(* Diên Niên Ích Thọ đan = đan dược kéo dài tuổi thọ

Edit: kaylee

"Sư phụ, người này xử trí thế nào?"

Vệ Y Y ánh mắt lạnh xuống, trong lòng có chút ảo não, sát thủ Thanh Phong phái một đường theo bọn họ, nàng vậy mà không có phát hiện, nếu không phải sư phụ cảm giác nhạy bén, có lẽ đã bị hãm ám toán thành công.

Cố Nhược Vân giương mắt nhìn người trước mặt, mặt không biểu cảm hỏi: "Cố Hưởng Lâm cho người đi theo ta, không chỉ là ám toán ta đơn giản như vậy đi? Nếu không người cũng sẽ không thể luôn luôn che dấu không ra tay, nói đi, đến cùng hãn có mục đích gì?"

"Đừng hỏi ta, ta sẽ không nói, muốn giết muốn chém tùy các người!"

Sát thủ đi ra từ trong hoảng sợ, cắn chặt khớp hàm, thấy chết không sờn nói.

"Người muốn chết?"

Cố Nhược Vân nở nụ cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy tươi cười của nàng, thân mình của sát thủ run lên, một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm xuyên thấu qua linh hồn, chỉ một

lát sau vạt áo đã bị mồ hôi làm ướt sũng.

Thiếu nữ không có nói chuyện, toàn bộ bầu trời đêm đều yên lặng xuống, yên tĩnh có chút đáng sợ, loại cảm giác này làm cho sát thủ càng lo lắng không yên, quả thực so với lăng trì (*) còn khó chịu hơn.

(*) lăng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu

Thật lâu sau, giọng nói trong trẻo kia mới chậm rãi truyền ra từ trong miệng thiếu nữ: "Biết vì sao ta cố ý để cho người nghe được ta và Vệ Y Y nói chuyện sao?"

Sát thủ sửng sốt một chút, không rõ chân tướng nhìn Cố Nhược Vân.

Chẳng lẽ không phải là nàng muốn thông qua đoạn đối thoại này làm cho mình không cần thận bại lộ hơi thở? Không! Không đúng, ngay từ đầu nàng đã nhận ra tất cả, căn bản không cần dùng thủ đoạn gì để phát hiện sự tồn tại của hắn.

"Bởi vì.... .." Cố Nhược Vân mỉm cười nhìn nam nhân, giọng nói của nàng giống như ác ma địa ngục, từng bước một chỉ dẫn người khác bước vào vực sâu trốn không ra kia: "Ta cần người giúp ta làm một chuyện, nói đúng ra, ta muốn người về Cố gia làm gian tế cho ta, tra ra đến cùng là phụ mẫu ta bị ai làm hại."

"Người mơ tưởng!"

Sát thủ kích động lớn tiếng hô lên, hắn tuyệt đối sẽ không khuất phục nữ nhân này!

"Kia nhưng là không phải do người."

Từ đầu đến giờ trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ vẫn lộ vẻ mỉm cười: "Bao Bao, kế tiếp nên để người phát uy, cũng làm cho người Thanh Phong phải xem xem cái gì mới là tọa kỵ Linh Thú chân chính!"

"Ngao ô!"

Một tiếng sói rống chột vang lên ở trong bóng đêm yên tĩnh, sợ tới mức sát thủ thiếu chút nữa nằm sấp xuống.

"Sói..... Vì sao ở nơi này sẽ có sói?"

Hắn thì thào tự nói, sắc mặt tái nhợt, ngay tại khi ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào Cổ Nhược Vân, giống như nhìn thấy chuyện khủng bố gì đó, hai mắt trợn lên, hoảng sợ nói không nên lời.

Dưới ánh trăng, một con sói trắng như tuyết đứng ở bên cạnh thiếu nữ, uy phong lẫm lẫm, giống như một pho tượng thần thủ hộ bảo vệ người nó muốn bảo vệ.

"Linh Thú!"

Sát thủ sắc mặt tái nhợt muốn lui về phía sau, phải biết rằng, tuy rằng tọa kỵ của Thanh Phong phái cũng là Linh Thú, nhưng chỉ là Linh Thú cấp thấp nhất mà thôi, rất dễ thuần phục, nhưng mà bày sói thì khác, bày sói nhất định là rất khó thuần hóa, càng khó khế ước với nhân loại.....

Nhất là, thực lực của con này sói vô cùng cường hãn! Kائن là không phân cao thấp với Môn chủ Thanh Phong phái bọn họ!

Mà Môn chủ Thanh Phong phái bọn hắn là cường giả Võ Vương nha! Đến cùng là tiểu nha đầu này dựa vào năng lực gì thuần hóa con sói này?

"Lúc này đây thiếu chủ hắn trêu chọc loại kẻ địch gì cho Thanh Phong phái?" Hắn khuôn mặt vô cùng tái nhợt, thân mình nhẹ nhàng run rẩy, vẻ

mặt tuyệt vọng và suy sút: "Xong rồi, lần này Thanh Phong phải là triệt để thua ở trong tay thiếu chủ."

"Rống."

Bao Bao gầm nhẹ một tiếng, ngay từ đầu sát thủ còn tưởng rằng đối phương là đang cảnh cáo bản thân, nhưng sau đó lại đột nhiên phát hiện không thích hợp, hẳn có thể cảm nhận được linh hồn của chính mình giống như bị giam cầm, thế nào cũng tránh không thoát.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Diên Niên Ích Thọ Đan (Hai)

Dần dần, đôi mắt hoảng sợ kia trở nên dại ra vô thần, đờ đẫn như là một con rối gỗ.

"Người tên là gì?"

Giọng nói của Cố Nhược Vân giống như có ma lực, làm cho người nọ ngoan ngoãn mở miệng: "Bẩm báo chủ nhân, thuộc hạ tên là Lý Thành."

"Lý Thành phải không? Hiện tại người có thể trở về đi, thời thời khắc khắc giám sát Cố gia nhị gia, có động tĩnh gì thông qua linh hồn truyền âm nói với ta."

Lý Thành là bị Bao Bao khống chế được, mà trong cơ thể Bao Bao lại tồn tại quan hệ khế ước với Cố Nhược Vân, cho nên có thể thông qua linh hồn truyền âm truyền lời. Đương nhiên, bằng vào thực lực hiện giờ của Bao Bao, chỉ có thể khống chế linh hồn dưới Võ Vương.

"Sư phụ, Bao Bao còn có loại năng lực này?" Vệ Y Y kinh ngạc trừng lớn mắt đẹp, lại có chút không hiểu hỏi: "Đã nó có loại lực lượng này, vì sao không trực tiếp khống chế Cố gia nhị gia, hỏi ra chuyện chúng ta muốn biết."

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: "Thực sự đơn giản như vậy, ta đã sớm làm, sau lưng Cố gia nhị gia có một thể lực thần bí, nếu ta khống chế linh hồn của hắn, những người đó khẳng định sẽ phát hiện, rất không an toàn, hiện

tại ta chỉ muốn tìm ra thế lực kia đến cùng là đến từ phương nào! Có thù hận gì với phụ mẫu của ta."

"Sư phụ, có phải người nên cảm tạ Cố Hướng Lâm đưa một người tới cho người hay không?" Vệ Y Y chớp mắt, cười hì hì nói, thật hiển nhiên, hôm nay nhìn thấy người Cố gia xấu mặt, tâm tình của nàng vô cùng khoái trá.

Cố Nhược Vân mỉm cười: "Đúng rồi, vừa rồi....."

Nàng vừa định xoay người tìm nam nhân đeo mặt nạ lãnh khốc kia, lại phát hiện phía sau mình trống rỗng, nơi nào còn có bóng dáng của đối phương?

"Sư phụ," Vệ Y Y chần chờ hỏi: "Nam nhân kia, hẳn có lai lịch thế nào?"

"Không rõ ràng." Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: "Nhưng mà hẳn cũng không có ác ý gì."

Không chỉ có như thế, ngay cả Cố Nhược Vân cũng không biết vì sao, ở lúc nam nhân kia bảo vệ nàng ở trong ngực, không tự chủ được có một loại cảm giác thật an toàn, thật an tâm.....

"Quên đi," Cố Nhược Vân thu hồi ánh mắt: "Vệ Y Y, chúng ta đi thôi."

Ở trước khi rời đi, nàng giống như là cảm giác được cái gì, lại nhìn về phía cổ thụ vừa rời nam nhân ẩn nấp.....

Cho đến hai bóng dáng chậm rãi biến mất, phía sau cổ thụ, nam nhân mặc quần áo màu đen mui chậm rãi đi ra, môi mỏng khẽ mím, giống như là bị khớp mỗi lạnh lẽo cứng rắn giương lên một đường cong, mà con người đen kia vẫn luôn ngóng nhìn bóng lưng rời đi của thiếu nữ, mạnh mẽ xuất hiện ra vô tận dịu dàng và sùng nịnh.

"Thực xin lỗi, Vân Nhi, hiện tại ta vẫn không thể nhận lại muội, hi vọng muội có thể tha thứ cho ta....."

.....

Ba năm trước, hội đấu giá kia chấn kinh vô số người, cho nên, lúc nghe nói Bách Thảo Đường sắp sửa lấy Mỹ Dung Hoán Phu đan ra buôn bán, lập tức làm cả Thanh Long Quốc đều gió nổi mây phun, tất cả quan to quý nhân đều bắt đầu chuẩn bị tiền tài, chỉ vì Mỹ Dung Hoán Phu đan trong Bách Thảo Đường.

Cho dù những người này không cần Mỹ Dung Hoán Phu đan kia, nhưng mà chỉ dựa vào hai chữ ‘đan dược’ này, chính là rất nhiều người tranh đến rách đầu cũng muốn có được.

Nhưng mà, chờ sau khi đám người tới Bách Thảo Đường, cũng là vô cùng yên tĩnh, có thể là sợ tranh cãi quá mức ầm ĩ sẽ bị người Bách Thảo Đường đuổi đi ra ngoài.

"Các vị, hôm nay người không sai biệt lắm đều đến đông đủ," Triệu chương quỹ ho khan vài tiếng, cười tủm tỉm nói: "Bởi vì chúng ta chuẩn bị đan dược không nhiều lắm, cho nên, cũng chỉ có hai mươi người có thể đạt được đan dược, ở đây đã có hai mươi người, tới trễ liền không có danh ngạch, nhưng mà, hôm nay chúng ta lấy ra bán không chỉ có Mỹ Dung Hoán Phu đan, còn có Diên Niên Ích Thọ đan."

Theo tiếng nói của Triệu chương quỹ phát ra, trái tim của mọi người đều không tự chủ được mà nhảy lên.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Diên Niên Ích Thọ Đan (Ba)

Bọn họ vốn cho rằng Mỹ Dung Hoán Phu đan đã đủ quý trọng rồi, không nghĩ tới vẫn còn có Diên Niên Ích Thọ đan!

Phải biết rằng, tuy rằng Quý Y có thể hoạt tử nhân, cũng lắm là ở lúc đối phương còn có một hơi thở chữa khỏi thương thế của hắn, cũng không thể làm tăng thêm tuổi thọ! Cho nên, có thể tưởng tượng được, Diên Niên Ích Thọ này đan là cỡ nào nghịch thiên!

"Triệu chương quỹ, người..... Người nói là thật sao?"

Trong đám người, một thanh niên tiểu hỏa (?) run run hỏi.

Triệu chương quỹ nhìn nhìn Cố Nhược Vân ngồi ở một bên, sau khi nhìn thấy đối phương gật gật đầu, mới khẳng định nói: "Đương nhiên là thật, ta lấy danh dự của Bách Thảo Đường cam đoan, lời này tuyệt không nói dối!"

Nghe nói như thế, thanh niên tiểu hỏa kích động khóc lên: "Thật tốt quá, gia gia của ta được cứu rồi, gia gia của ta được cứu rồi!"

Mà lúc này, sau khi nghe được chuyện khiếp sợ như thế, mọi người cũng bất chấp nơi này là địa bàn của Bách Thảo Đường, tập thể ồn ào lên, giọng điệu và thần thái kia rõ ràng đều mang theo phần chấn.

Nếu chuyện này là thật, phỏng chừng lúc này đây so với hội đấu giá ba năm trước còn muốn oanh động hơn!

"Diên Niên Ích Thọ đan? Ha ha, nếu thật sự có thể kéo dài tuổi thọ của người, vậy chẳng phải là nghịch thiên sửa mệnh?"

Bỗng nhiên, một tiếng cười lạnh từ ngoài cửa truyền đến.

Triệu chương quý nương mày, giương mắt nhìn lên, nhìn thấy Cố Hưởng Lâm mang theo người Thanh Phong phái từ ngoài cửa đi đến.

Những người đó đều là khuôn mặt không tốt, hiển nhiên là tới gây chuyện.

"Triệu chương quý, chúng ta đều là người tu luyện, người tu luyện kiêng kỵ nhất chính là nghịch thiên sửa mệnh!" Cố Hưởng Lâm cười lạnh một tiếng: "Nghịch thiên sửa mệnh, nhất định sẽ thừa nhận thiên kiếp, ta không tin tưởng có người ngu như vậy, vì kéo dài một ít thứ không liên quan đến tánh mạng người mà cam nguyện mất hồn mất vía, cho nên, những đan dược này đều là giả! Quan trọng là, mọi người đều biết, đan phương đã biến mất ở trong lịch sử, quá khứ tương lai vô số người muốn nghiên cứu ra đan phương đều thất bại, bởi vậy có thể đủ biết trên đời này tuyệt đối không có Luyện Đan Sư tồn tại!"

Từ lúc bắt đầu tu luyện, sư phụ của hắn đã nói với hắn, ngàn vạn không thể nghịch thiên sửa mệnh, nếu không tất nhiên mất hồn mất vía ở dưới thiên kiếp, vạn kiếp bất phục! Hắn mới không tin những lão nhân kia sẽ không hiểu đạo lý này, bởi vậy, những đan dược đó tuyệt đối không có khả năng là Diên Niên Ích Thọ đan!

Lúc mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, một tiếng cười khẽ chậm rãi truyền đến: "Đan dược vốn chính là thứ nghịch thiên, nhưng mà, lại không có nghĩa là Luyện Đan Sư phải gặp thiên kiếp! Nghịch thiên sửa mệnh, là mạnh mẽ dùng thủ đoạn sửa lại mệnh cách của một người, nhưng mà đan dược chỉ là mượn dùng ngoại lực làm ra một ít thay đổi đối với thân thể mà

thôi, về phần lời nói cuối cùng của người..... Ai có thể cam đoan, nhiều năm trôi qua như vậy, không có ngoại lệ xuất hiện?"

Cố Hưởng Lâm hai mắt âm trầm, lạnh lùng nhìn Cố Nhược Vân: "Nhược Vân muội muội, người thật muốn giúp đỡ Bách Thảo Đường đối đầu với người trong nhà?"

"Người trong nhà?" Cố Nhược Vân nở nụ cười, tươi cười kia tràn đầy trào phúng: "Thật có lỗi, người nhà của ta chỉ có phu thê Cố Thiên và Cố Sanh Tiêu, mà các người, chỉ là người xa lạ có quan hệ huyết thống mà thôi."

"Tốt! Tốt lắm!" Cố Hưởng Lâm cười lạnh một tiếng: "Hi vọng người sẽ không hối hận vì lời nói hôm nay! Nhưng mà, mặc kệ hôm nay người nói cái gì, ta cũng sẽ chứng minh cho mọi người Bách Thảo Đường chỉ là kẻ lừa đảo! Tất cả đan dược này đều là giả!"

Giả?

Nghe vậy, mọi người bắt đầu châu đầu ghé tai, nghị luận ào ào.

Lúc trước hội đấu giá của Bách Thảo Đường thành công bọn họ cũng đều xem ở trong mắt, hiện giờ nói Diên Niên Ích Thọ đan là giả, bọn họ thế nào cũng không thể tin, nhưng mà thiếu công tử Thanh Phong phái đã có tự tin như vậy, có phải trong tay có chứng cứ gì hay không?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 163: Diên Niên Ích Thọ Đan (Bốn)

"Các vị, để nghiệm chứng đan dược thiệt giả, chúng ta đã mời một người đến chứng minh, hiện tại liền để cho ông đi vào đi."

Triệu chưởng quỹ ho khan hai tiếng, cười tùm tùm nói.

Mà đám người vốn đang huyên não sau khi nghe thấy lời nói đó nháy mắt liền yên tĩnh xuống, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cửa. Sau đó, theo một tiếng ho nhẹ vang lên, một cái lão giả chống quái trượng chậm rãi đi vào Bách Thảo Đường.

Lão giả kia tuổi già sức yếu, cần người nâng mới có thể đi đường, khuôn mặt già nua giống như là vỏ cây khô nứt ở cùng một chỗ, rõ ràng thoát nhìn đã là ngọn đèn hết dầu, không sống được bao nhiêu lâu nữa.

"Kia không là Thái Phó đại nhân sao?"

"Thái Phó đại nhân này chỉ là một người bình thường, vốn không thể sống lâu lắm, hiện giờ cũng đã chín mươi tuổi, trước đó không lâu Ngự Y đã chẩn đoán qua cho ông, không quá ba tháng sẽ đi về cõi tiên, Bách Thảo Đường tìm ông đến đây, chẳng lẽ Diên Niên Ích Thọ đan là thật?"

Ở trong Thanh Long Quốc, Thái Phó vẫn là rất có uy vọng, mặc dù ông không có bước vào con đường tu luyện, nhưng mà tri thức uyên bác, phẩm hạnh đoan chính, nếu là dùng ông đến chứng minh, là không thể tốt hơn.

"Ha ha, ban đầu ta cho rằng bản thân chỉ có thể sống ba tháng nữa, không nghĩ tới người Bách Thảo Đường sẽ để cho ta tới thí nghiệm Diên Niên Ích Thọ đan, thật sự là làm cho ta thụ sủng nhược kinh (vừa mừng vừa lo)."

Thái Phó giọng nói thong thả, mỗi một câu nói đều phải thở dốc một chút, giống như một đoạn nói này đã dùng hết toàn bộ lực lượng của ông.

Triệu chương quỹ cũng không nói thêm gì, trực tiếp làm cho người ta đưa đan dược cho Thái Phó.

Thái Phó cười cười, có chút cố hết sức nâng lên cánh tay, run rẩy để đan dược vào trong miệng.

Vẻ mặt của ông thật bình tĩnh, bình tĩnh không có một chút gợn sóng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người là không chuyển mắt nhìn chăm chăm Thái Phó, sợ bỏ lỡ cái gì.

Cố Hương Lâm hơi hơi nheo mắt lại, đáy mắt xẹt qua một tia sáng khác thường. Nếu đan dược này nghiệm chứng thất bại, Bách Thảo Đường tất nhiên sẽ thân bại danh liệt (mất hết danh dự), mà ngược, đan phương của đan dược này bản thân là thế tất yếu lấy được đến tay!

"Các người mau nhìn."

Bỗng nhiên, một tiếng nói tràn đầy khiếp sợ chọt vang lên.

Sau đó, tất cả mọi người cảm nhận được trên người Thái Phó nổi lên biến hóa vi diệu.....

Nói như thế nào đây? Mặt ông vẫn là khuôn mặt kia, nếp nhăn tóc bạc không thiếu mấy may, nhưng mà, hơi thở chứa đầy tử khí trên người ban

đầu lại chậm rãi biến mất, ông vốn cần dựa vào quái trượng mới có thể đi lại, cũng ở dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người quăng đến một bên.

"Ha ha ha!"

Ông lên tiếng phá lên cười, tiếng cười kia cũng không có suy yếu lúc ban đầu, cả người đều vô cùng có tinh thần: "Kỳ tích, đây thật là kỳ tích! Ta cho rằng ta đã sắp chết, không từng dự đoán được còn có thể sống tạm thêm vài năm! Càng quang trọng hơn là vậy mà có thể ném được đan dược mà người thế gian đều tha thiết ước mơ, đủ, cả đời này ta đã đủ!"

Nói xong, Thái Phó kích động, lão lệ tung hoành.

Ầm!

Đám người chột bạo phát lên, ánh mắt mọi người đều là không thể tin, còn có kích động không chút nào che giấu kia.

Trời ạ, Diên Niên Ích Thọ đan loại nghịch thiên này, thật đúng tồn tại! Giúp một người sắp chết kéo dài tuổi thọ, đây vốn là chuyện căn bản không có khả năng làm được! Cho dù loại người giống như Quý Y có thể đoạt mạng người với Diêm vương kia cũng làm không được!

Mà trong Bách Thảo Đường này, lại có người có thể luyện ra loại đan dược thần kỳ này!

"Các vị," Triệu chương quý nở nụ cười, nói: "Diên Niên Ích Thọ đan này trong cuộc đời mỗi người chỉ có thể dùng một viên, hơn nữa mỗi một viên chỉ kéo dài tuổi thọ được có mười năm! Nói cách khác, mười năm sau người vẫn là sẽ chết!"

Tuy rằng nói chỉ có mười năm thời gian, nhưng mà, vẫn là đủ làm mọi người điên cuồng.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 164: Diên Niên Ích Thọ Đan (Năm)

Phải biết rằng, một võ giả sau khi tới Võ Vương, là có thể gia tăng trăm năm tuổi thọ, nếu là một Võ Tướng cao cấp vừa khéo tới bên cạnh đột phá, lại tuổi thọ đã hết, vậy chính là hồi thiên vô thuật (không cách nào xoay chuyển trời đất), nhưng một khi có thêm mười năm tuổi thọ làm cho hẳn có cơ hội đột phá, vậy chẳng khác nào lại gia tăng thêm trăm năm nữa, cho nên có thể tưởng tượng được tầm quan trọng của mười năm tuổi thọ này đối với một võ giả.

Cố Hưởng Lâm không nói gì, ánh mắt lại chuyển động không ngừng, hiển nhiên là đang nghĩ thế nào thu đan phương của đan dược vào tay!

Không nói mười năm tuổi thọ kia, nếu có thể luyện chế Diên Niên Ích Thọ đan, không biết có thể vì hẳn mời chào bao nhiêu tài phú?

Nghĩ đến đây, trong lòng hẳn vừa động, nói: "Triệu chương quý, ta nghĩ muốn gặp chủ tử nhà các người, hiện tại có thể không xin hẳn đến gặp?"

Nghe vậy, Triệu chương quý sửng sốt một chút, hiện tại chủ tử của Bách Thảo Đường chính là đại tiểu thư, nhưng mà giống như hiện giờ đại tiểu thư còn không muốn để cho người khác biết quan hệ của nàng và Bách Thảo Đường, cho nên bản thân khẳng định không thể bán đứng nàng.

"Ngượng ngùng, Cố thiếu gia, chủ tử chúng ta không muốn gặp người, huống chi, người không phải là luôn miệng nói Bách Thảo Đường chúng ta

bán đản được giả gạt người sao? Một khi đã như vậy, người còn muốn gặp chủ tử chúng ta làm cái gì?"

Trên mặt Triệu chưởng quỹ mang theo trào phúng, khinh thường nói.

Cố Hưởng Lâm cũng không buồn bực, giọng nói nhàn nhạt: "Triệu chưởng quỹ, phiền toái người đi thông báo một tiếng, nói thiếu chủ Thanh Phong phái Cố Hưởng Lâm cầu kiến."

"Ha ha!" Nghe vậy, Triệu chưởng quỹ cất tiếng cười to: "Cố Hưởng Lâm, người muốn dùng Thanh Phong phái đến áp người? Đáng tiếc, ta còn không để Thanh Phong phái bợn người vào mắt! Mời trở về đi!"

Nghe nói như thế, Cố Hưởng Lâm sắc mặt có chút khó coi, khuôn mặt hằn mang theo một tia cười lạnh, mặt không biểu cảm nói: "Ta gọi người một tiếng Triệu chưởng quỹ, là xem ở trên mặt mũi của Bách Thảo Đường, nhưng mà, người còn không có tư cách nói chuyện với ta, mau làm chủ tử nhà các người đi ra! Chỉ có hăn mới xứng đứng ở trước mặt của ta!"

Xoát! Sau khi Cố Hưởng Lâm nói ra lời này, tất cả mọi người Thanh Phong phái phía sau hăn đồng loạt rút ra vũ khí, như hổ rình mồi nhìn Triệu chưởng quỹ vẻ mặt trào phúng.

Giống như chỉ cần công tử nhà mình ra lệnh một tiếng, sẽ làm cho người trước mắt máu tươi tại chỗ.

"Người Thanh Phong phái, quả nhiên là uy phong."

Nhưng vào lúc này, Cố Nhược Vân vẫn luôn ngồi ở một bên xem diễn rối cục đứng lên, ý cười trong suốt nói: "Không nghĩ tới một thiếu công tử danh không chính ngôn không thuận của Thanh Phong phái các người, so với Nhị thiếu gia chính quy của Phong phủ còn uy phong hơn, chắc chắn, thật đúng là làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa."

Mọi người đều biết, Cố Hượng Lâm chỉ là nghĩa tử của Môn chủ Thanh Phong phái, cho nên là danh không chính ngôn không thuận, mà lời nói này, trùng hợp chọc đến chỗ đau của hắn, lập tức làm khuôn mặt kia lạnh xuống.

"Đường muội, đây chính là thái độ người nói chuyện với đường ca? Hiện tại Lôi trưởng lão những người đó cũng không ở trong này, người cho rằng có bao nhiêu người có thể bảo vệ được người? Quý Y sao? Tuy rằng Quý Y y thuật tinh thông, nhưng mà thực lực có vẻ không cao, người muốn dựa vào nàng là vô cùng sai! Bách Thảo Đường các người chỉ có một Võ Vương, nhưng Thanh Phong phái đã có hai người, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Đừng làm ra chuyện làm cho mình hối hận cả đời!"

(*) kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt: lời khuyên người khác nên nhận ra thực tế mà thay đổi quan điểm

Cố Hượng Lâm có ý tốt khuyên giải nói, về mặt kia, để cho người không biết thấy hoàn toàn sẽ cho rằng là một ca ca tốt quan tâm muội muội.

Nhưng mà.....

Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Cố Hượng Lâm, người muốn gặp chủ tử của Bách Thảo Đường là vì đan phương của Diên Niên Ích Thọ đan? Nói thẳng là được rồi, làm gì lãng phí thời gian?"

Tuy rằng Cố Hượng Lâm quả thật là có loại suy nghĩ này, nhưng bị người nói toạc ra vẫn là có chút xấu hổ, rồi sau đó chính nghĩa lẫm nhẫm nói: "Ta không biết người và gia gia có ân oán gì, nhưng Cố Hượng Lâm ta vẫn luôn coi người là muội muội mà đối đãi, đan phương đối với mọi người trên đại lục mà nói đều là cực phẩm trân bảo, đến lúc đó sẽ có rất nhiều cường giả muốn cướp đoạt, người thân là người của Bách Thảo Đường, rất không an toàn, vì an toàn của người lo lắng, ta mới muốn từ Bách Thảo Đường tiếp nhận đan phương, gánh vác tất cả nguy hiểm cho người."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 165: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm (Một)

Cổ Hương Lâm một phen lời nói quên mình vì người này rơi vào trong tai mọi người, hơn nữa biểu cảm ác liệt kia, làm cho người ta căn bản là không cách nào hoài nghi dụng ý của hắn, dù sao hắn khác với Cổ nhị gia, cho dù lòng tham, cũng sẽ không có biểu lộ gì ở trên mặt.

Chỉ là.....

Cổ Nhược Vân nở nụ cười, trong mắt là tràn đầy trào phúng: "Có phải ta đây còn phải cảm tạ người thay ta thừa nhận nguy hiểm này hay không?"

"Đương nhiên."

Cổ Hương Lâm nâng khuôn mặt cao ngạo: "Nhược Vân muội muội, hiện tại Bách Thảo Đường cao điệu như vậy, người có nghĩ tới bọn họ sẽ gặp hiểm cảnh (tình cảnh nguy hiểm) thế nào hay không? Người đừng tưởng rằng ba năm này Bách Thảo Đường các người bình yên vô sự, đã đại biểu cho sau này cũng sẽ không có người đến cường đoạt đan phương! Đó là bởi vì ba năm này các thế lực đều đang chuẩn bị một chuyện, không ai có thời gian để ý tới Bách Thảo Đường các người! Huống chi Mỹ Dung Hoán Phu đan cũng không có lực hấp dẫn gì, nhưng mà, lúc này đây, Diên Niên Ích Thọ đan xuất thế, ắt sẽ đưa tới vô số thế lực tranh đoạt, người thân ở trong Bách Thảo Đường, muốn yên thân, hoàn toàn không có khả năng!"

"Hơn nữa....." Cổ Hương Lâm ngừng lại một chút, lãnh cười nói: "Thanh Phong phái chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy!"

Nhược Vân muội muội, người cho rằng một Bách Thảo Đường nho nhỏ có thể so sánh với Thanh Phong phái? Ta là nể tình người là huyết mạch của Cổ gia mới có ý tốt khuyên bảo, nếu đổi thành những người khác, nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Thật hiển nhiên, nếu hôm nay không lấy được đan phương của Diên Niên Ích Thọ đan, Cổ Hướng Lâm không tính toán rời đi nơi này! Bất luận dụ dỗ hay đe dọa, bọn họ phải gọi ra đan phương (tức là nhìn thấy đan phương)!

"Người nói rất đúng, Bách Thảo Đường chúng ta quả thật không phải là đối thủ của Thanh Phong phái các người."

Vốn mọi người cho rằng lấy tính tình của Cổ Nhược Vân, tất nhiên là tà chết không theo, không nghĩ tới nàng đột nhiên nói ra một câu nói như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ. Giờ khắc này, không ai phát hiện, lúc thiếu nữ rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên một chút giả dối.

Rồi sau đó, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong veo như nước kia mang theo một chút khiếp đảm, yếu ớt nói: "Kỳ thực, đan phương không ở trên tay Dư lão, lúc đó là vì trong tay ta có đan phương này, Dư lão mới nhận ta, nếu người muốn đan phương mà nói trực tiếp hỏi ta muốn thì tốt rồi, tục ngữ nói, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta cũng không muốn đối đầu với Thanh Phong phái các người, cho nên nếu các người không làm khó ta, ta sẽ giao đan phương cho người."

Chuyện này là ở bên trong dự kiến của Cổ Hướng Lâm.

Mấy ngày nay hẳn suy nghĩ rất nhiều, đường đường Bách Thảo Đường vì sao phải bảo vệ nữ cô nhi (bé gái mồ côi) Cổ Nhược Vân này như vậy, sao Quý Y cao ngạo lại nhận người không có học qua y thuật như nàng làm sư?

Rõ ràng chỉ có một nguyên nhân, chính là trong tay Cố Nhược Vân nắm giữ thứ gì đó hai người kia tha thiết ước mơ.

Thứ kia, chính là đan phương trong truyền thuyết!

Thật không biết nữ cô nhi Cố Nhược Vân này gặp vận **** gì, lại có vận may có được đan phương, dùng cái này áp chế Dư lão và Quý Y! Mà đan dược của Bách Thảo Đường cũng khẳng định là xuất từ tay Quý Y, trên đời này trừ bỏ nàng, lại có ai có thể nhanh như vậy đã học xong thuật luyện đan?

"Nhược Vân muội muội, người yên tâm, chờ ta lên làm chưởng môn Thanh Phong phái nhân, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người." Cố Hưởng Lâm nở nụ cười, hăng hái thể nghĩ tới mọi chuyện lại dễ dàng như vậy.

Là ai nói nha đầu Cố Nhược Vân kia xương cốt biến cứng rắn? Kia chính là có Dư lão và Quý Y làm chỗ dựa, hiện giờ vừa nghe nói có rất nhiều người sẽ đến tranh đoạt đan phương, nàng lập tức sợ, nếu không, sẽ ngoan ngoãn giao đan phương ra.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 166: Cố Nhược Vân Âm Hiểm (Hai)

Edit: kaylee

"Người Thanh Phong phái thật sự là vô sỉ, lại có thể dùng những lời này đến hù dọa một tiểu cô nương, nhưng lại uy hiếp nàng! Chắc chắn, xem ra người Cố gia vô sỉ đều là di truyền."

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người lắc lắc đầu, đối với cách làm của Thanh Phong phái càng thêm khinh thường.

Chỉ có Triệu chưởng quỹ đồng tình nhìn Cố Hường Lâm.

Tính cách của đại tiểu thư nhà mình hẳn không có thể không biết sao, khi nào thì nàng chịu thua? Hiện tại chịu thua, chính là chứng minh có người sẽ bị nàng hãm hại.

"Sau khi ta đây đem đan phương cho các người, các người sẽ không tìm ta phiền toái đi?" Cố Nhược Vân sợ hãi nhìn Cố Hường Lâm, yếu ớt nói một câu.

Lúc này nàng, đâu còn lúc uy phong như ở trên tiệc tối trước kia?

Nhưng mà Cố Hường Lâm không có hoài nghi một chút nào, dù sao ở tiệc tối có Lôi trưởng lão giúp đỡ nàng, nàng mới có thể thái độ cường ngạnh, lại nhắc đến, nha đầu kia cũng chỉ là bắt nạt kẻ yếu mà thôi, huống chi, lời nói kia của bản thân hẳn là dọa đến nàng.

Bất luận như thế nào, Cố Nhược Vân cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, không có trải qua sóng gió, lúc nghe nói rất nhiều cường giả sẽ tới tìm nàng phiền toái, nàng như thế nào sẽ không sợ hãi?

"Nhược Vân muội muội, người yên tâm, ta có thể thề với người, sau khi người giao đan phương cho ta, ta có thể cam đoan an toàn của người." Cố Hướng Lâm khước môi khẽ dương lên một độ cong, nếu tặng đan phương cho nghĩa phụ, vậy vị trí người nối nghiệp này của bản thân sẽ ngồi thật vững chắc.

Cố Nhược Vân nhíu mày trầm mặc một lúc lâu, giống như có chút luyến tiếc, từ đầu đến cuối nàng vẫn là thở dài một tiếng, từ trong vạt áo lấy đan phương ra.

Sau khi Triệu chương quỹ nhìn thấy động tác của nàng thì sửng sốt một chút, bởi vì hẳn biết đại tiểu thư có một không gian trữ vật thần bí, bình thường đều là từ trong không gian kia lấy ra vật phẩm, hiện tại lại từ trong vạt áo lấy ra, thật giống như là..... Sớm có chuẩn bị?

Chẳng lẽ nàng đã sớm đoán được hành động của Cố Hướng Lâm?

Nghĩ đến đây, Triệu chương quỹ ánh mắt càng thương hại, phỏng chừng Cố Hướng Lâm vĩnh viễn cũng không biết, hẳn sớm đã nhảy vào cái bẫy mà đại tiểu thư đã sớm đào sẵn.....

"Đây là đan phương," Ánh mắt của Cố Nhược Vân rất là không nỡ, nhưng mà cuối cùng vẫn là cắn chặt răng, đưa đan phương cho Cố Hướng Lâm: "Người phải nhớ kỹ những gì người nói, sau khi ta giao đan phương cho người, Thanh Phong phái không được tìm ta phiền toái, ta nhát gan, không chịu nổi sợ hãi."

Ánh mắt của Cố Hướng Lâm rơi trên đan phương trước mắt, hô hấp của hắn không khỏi căng thẳng, kích động vươn tay, trong nháy mắt nắm chắc

đan phương kia, một hơi thở cổ xưa đập vào mặt, làm cho trái tim của hắn đập dồn dập lên.

Giờ khắc này, hắn có một loại xúc động cất tiếng cười to.

"Đan phương, ta rốt cục có được đan phương, đan phương mọi người tha thiết ước mơ hiện tại ở trên tay ta, ha ha ha!"

Kích động mãnh liệt, làm hắn không có chú ý tới khóm môi giờ lên kia của Cố Nhược Vân.

Nếu không mà nói phỏng chừng hắn sẽ một lần nữa cân nhắc một lần.....

"Nhược Vân muội muội, hôm nay ngươi đã làm một chuyện thật chính xác! Cả đời này, đều sẽ không hối hận! Chúng ta đi!"

Hiện tại hắn muốn nhanh chóng thông báo chuyện này cho nghĩa phụ, nghĩa phụ tất nhiên sẽ rất hưng phấn.....

Trong phút chốc người Thanh Phong phái rời đi Bách Thảo Đường, toàn bộ Bách Thảo Đường đều yên tĩnh xuống, thật lâu sau, một âm thanh không hiểu vang lên ở trong đám người.

"Nhược Vân cô nương, ngươi cứ như vậy giao ra đan phương sao? Đan dược của chúng ta đây....."

"Ta cũng không có cách nào," Cố Nhược Vân thở dài một tiếng, biểu cảm rất là bất đắc dĩ, "Thanh Phong phái thực lực cường đại, lấy thực lực hiện tại của Bách Thảo Đường còn không có khả năng đánh thắng được Thanh Phong phái, hơn nữa, ta cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, như thế nào tranh đoạt cùng người Thanh Phong phái? Cho nên ta cũng là thật bất đắc dĩ, nhưng mà các vị có thể yên tâm, Bách Thảo Đường sẽ tiếp

tục buôn bán đan dượt, bằg vào danh ngạch các người đạt đượ là có thể đượ mua đân."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 167: Cố Nhược Vân Âm Hiểm (Ba)

Edit: kaylee

Nghe nói như thế, mọi người mới yên tâm, dù sao nếu đan phương bị Thanh Phong phái cướp tới tay, bọn họ là tuyệt không có cơ hội mua đan được!

Nhưng mà, Vệ Y Y vẫn luôn không có mở miệng phát biểu một câu thật sự nhin không được trợn mắt xem thường.

Nhân vật nhỏ bé?

Không dám tranh đoạt cùng Thanh Phong phái?

Nàng xác định là đang nói bản thân? Người khác không biết át chủ bài của Cố Nhược Vân, chẳng lẽ nàng còn không biết sao? Không nói hai nam nhân thực lực cường đại nàng giấu ở hậu viện kia, bằng vào Linh Thú Bao Bao cấp bậc Võ Vương phỏng chừng có thể xâm nhập Thanh Phong phái đi?

"Khụ khụ!" Triệu chương quỹ cũng bị lời của nàng dọa đến, mạnh mẽ ho khan hai tiếng, biểu cảm xấu hổ nói: "Các vị, ta có thể cho các người thời gian chuẩn bị một chút tiền tài, trong vòng một tháng tới đây mua đan được, quá một tháng, danh ngạch của các người sẽ thuộc về những người khác, hiện tại các người có thể đi về trước."

Mọi người đứng lên, ào ào cáo từ rời đi, còn có một số đã chuẩn bị đủ tiền trực tiếp mua đan dược, về phần những người khác, còn cần đi gom góp một chút tiền tài.....

Rất nhanh, toàn bộ Bách Thảo Đường chỉ còn lại ba người Triệu chương quỹ, Cố Nhược Vân và Vệ Y Y.

"Đại tiểu thư, người thực sự, lại có thể cho Cố Hưởng Lâm một đan phương giả, chờ hãn phát hiện cũng đã không còn kịp rồi." Triệu chương quỹ cười 'ha ha' hai tiếng, vẻ mặt sùng bái nhìn Cố Nhược Vân.

Cố Nhược Vân cười cười: "Ai nói với người đan phương kia là giả?"

"Ách."

Triệu chương quỹ ngây ngẩn cả người, hãn luôn luôn cho rằng Cố Nhược Vân là dùng đan phương giả lừa gạt Cố Hưởng Lâm, nhưng không nghĩ tới, nàng thế mà lại thật sự giao đan phương cho hãn.

"Ba năm trước bán đấu giá Mỹ Dung Hoán Phu đan, sở dĩ không có đưa tới một ít thể lực dòm ngó, giống như là bị một ít thể lực mạnh mẽ ngăn chặn, cho nên cũng không có truyền đến địa phương xa hơn, tỷ như Y Môn kia cũng không biết Thanh Long Quốc có Mỹ Dung Hoán Phu đan ra đời..... Nhưng bọn họ có thể để chúng ta an ổn ba năm đã không dễ dàng, nếu là lúc này đây Diên Niên Ích Thọ đan bị truyền đi ra ngoài, Vệ Y Y, người nói sẽ có kết quả gì?"

Vệ Y Y trầm ngâm một lúc lâu: "Tuy rằng Diên Niên Ích Thọ đan cũng không phải đan dược trợ giúp võ giả tu luyện, nhưng tốt xấu gì cũng là hai chữ 'đan dược' này, thể lực giống như Y Môn kia, chỉ cần có đan dược xuất hiện, bọn họ là tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Lúc đó, sẽ gặp phải rất nhiều cường giả đuổi giết! Hơn nữa đan phương giả có thể lừa gạt Thanh Phong phái, nhưng đối với loại thể lực giống như Y Môn này là không có tác dụng!"

Lúc trước, sư phụ cho nàng y học bảo điển, đã bị đôi câu nam nữ Y Môn kia hãm hại, huống chi, trong tay Cố Nhược Vân còn là đan phương, làm sao các nàng có thể sẽ bỏ qua?

"Đúng vậy," Cố Nhược Vân gật gật đầu: "Ta lấy Diên Niên Ích Thọ đan ra bán, là vì Ma Tông phát triển cần rất nhiều kim tệ chống đỡ, đan dược là phương pháp giúp ta tụ tập tiền tài nhanh nhất, nhưng mà, đây là một khối khoai lang phỏng tay, có người nguyện ý nhận vì sao ta không nhường cho hẳn?"

Lời nói này, nói thật có đạo lý, Triệu chương quỹ lại luôn cảm thấy còn có chút vấn đề, hần trầm mặc một lát, hỏi: "Đại tiểu thư, vậy vạn nhất người Thanh Phong phái nghiên cứu ra đan phương, vậy....."

"Ta cho hẳn đan phương quả thật là thật, chỉ là đã biến đổi trình tự dược liệu một chút, huống chi, luyện đan nếu không có người chỉ đạo, cho bọn hẳn mấy trăm năm thời gian, cũng không có khả năng nghiên cứu ra, nếu là không cẩn thận một cái càng sẽ bị nổ tan xương nát thịt!

Nếu không cũng sẽ không nhiều năm như thế cũng không ai có thể luyện chế ra đan dược! Đây không phải chỉ vì khuyết thiếu đan phương, càng là bởi vì bọn họ không biết như thế nào luyện chế!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 168: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm (Bốn)

Edit: kaylee

Những điều luyện đan cần chú ý quá nhiều, lúc trước nếu không có Tử Tà ở bên cạnh chỉ đạo, nàng cũng sẽ không thể nhanh như thế học được. Vạn vạn năm qua, thuật luyện đan thiếu hụt, cũng không phải là bởi vì không có đan phương, dù sao một Luyện Đan Sư cường đại là có thể tự nghĩ ra đan phương!

"Đại tiểu thư, nhưng mà vạn nhất người thế lực này nghiên cứu không ra đan phương, muốn bắt người đi thì làm thế nào?" Triệu chưởng quỹ vẫn là có chút lo lắng, ánh mắt sâu lo hỏi.

Cổ Nhược Vân không cho là đúng cười cười: "Khi đó đã là năm sáu năm sau, năm sáu năm thời gian, cũng đủ ta xưng bá đại lục! Lúc đó, ai còn có thể bắt ta? Hơn nữa, bằng vào chỉ số thông minh của Cổ Hưởng Lâm, nhất định sẽ cho rằng những đan dược kia là Vệ Y Y luyện chế, mà ta chỉ là nắm giữ đan mới làm cho Vệ Y Y cam tâm tình nguyện buông cao ngạo! Thế lực này tạm thời không dám động Vệ Y Y, cho nên ta cũng có đủ thời gian để chuẩn bị!"

Nói thật, một Thanh Phong phái, Cổ Nhược Vân cũng không để vào mắt.

Nhưng mà thế lực cường đại trên đại lục có rất nhiều, tỷ như Luyện Khí Tông và Y Môn, còn có nhóm thế lực càng cường đại hơn giống như Linh Tông .....

Nàng không thể không cẩn thận một chút!

Đã có Cố Hường Lâm nguyện ý thay nàng gánh vác nguy hiểm, nàng không có đạo lý cự tuyệt.

Triệu chương quỳ cười khổ một tiếng: "Đại tiểu thư, người thật đúng là tâm tư cẩn thận kín đáo, Cố Hường Lâm cũng thật sự là đủ ngu ngốc, trước công chúng muốn cướp đoạt đan phương, không lâu sau chắc chắn sẽ hối hận."

"Nếu không phải trước mặt mọi người, ta sẽ không cho hẳn," Cố Nhược Vân giương khóe môi: "Nhưng mà, có một câu nói Cố Hường Lâm nói đúng, cho hẳn đan phương ta quả thật sẽ không hối hận, nhưng hẳn có hối hận hay không ta cũng không biết..... Hiện tại tất cả thế lực đều biết đan phương bị Cố Hường Lâm cướp đi, cho nên trong mấy năm tới là không có người đến tìm Bách Thảo Đường phiến toái."

Nghe vậy, Triệu chương quỳ càng đồng tình Cố Hường Lâm, đây có tính là tự tìm đường chết hay không? Có lẽ không lâu sau, Cố gia và Thanh Phong phái đều sẽ không thái bình.....

... ..

Từ sau khi những người đó rời đi Bách Thảo Đường, Diên Niên Ích Thọ đan đã bị truyền ra ngoài, rất nhiều người chưa kịp đạt được danh ngạch trong lòng càng là ảo não, phải biết rằng mười năm tuổi thọ đối với bọn họ mà nói cho dù là một triệu kim tệ cũng không mua được.

Cho nên, hiện giờ một danh ngạch đều đã bị giao đến giá trên trời, đương nhiên, không có bao nhiêu người nguyện ý bán danh ngạch thật vất vả mới có được, chỉ có một hai người nhu cầu cấp bách thiếu tiền mới đi Bách Thảo Đường xếp hàng trước từ sáng sớm, chỉ vì một danh ngạch ít lại càng ít.

Chính là đáng tiếc, mặc kệ bọn họ đến xếp hàng sớm cỡ nào, phía trước đều là một hàng dài giống như đội ngũ, thậm chí còn có rất nhiều người từ địa phương rất xa tới, chỉ vì một danh ngạch có thể mua đan dược kia....

.....

Lúc này, trong thư phòng, Cố Hưởng Lâm nắm chặt lệnh bài trong tay, dùng âm thanh kích động nói: "Nghĩa phụ, ta có một tin tức tốt muốn nói cho người, phế vật kia của Cố gia chúng ta không biết từ nơi nào có được một đan phương, dưới sự dụ dỗ đe dọa của ta đoạt lại từ trong tay nàng, đang muốn hiếu kính nghĩa phụ ngài."

Nếu quả có người ở trong này, tất nhiên sẽ cảm thấy khiếp sợ, bởi vì trong toàn bộ thư phòng, chỉ có một mình Cố Hưởng Lâm, vậy hẳn lại là đang nói chuyện với ai?

Sau khi yên lặng thật lâu, trong lệnh bài truyền ra một âm thanh trung khí mười phần: "Người nói là thật sự?"

"Thiên chân vạn xác!" Cố Hưởng Lâm ngăn chặn trái tim run rẩy, nói: "Ta tận mắt thấy một lão giả đèn đã cạn dầu sau khi dùng đan dược kia liền tràn ngập sinh khí, vốn Ngự Y chẩn đoán ông chỉ còn có một tháng tuổi thọ, bây giờ còn có thể sống thêm mười năm!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 169: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm (Năm)

Thư phòng lại yên tĩnh, một lúc lâu sau, giọng nói của trung niên nam nhân lại vang lên, lúc này đây, hô hấp của hắn rõ ràng dồn dập lên.

"Đan phương này người trước cất kỹ, chờ sau khi người trở về lấy ra đưa cho ta."

"Vâng, nghĩa phụ!"

Cổ Hướng Lâm rất là kích động, hắn có thể tưởng tượng được tình cảnh bản thân có được toàn bộ tín nhiệm của nghĩa phụ, bị bổ nhiệm làm thiếu chưởng môn.... ..

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến một hồi tiếng đập cửa, Cổ Hướng Lâm nhíu mày, chặt đứt trò chuyện với trung niên nam nhân, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn lại, sau khi nhìn thấy Cổ nhị gia đi vào thư phòng, mày nhíu chặt mới lỏng ra.

"Phụ thân, người tìm ta có chuyện gì không?"

"Này....." Cổ nhị gia xoa nắn nắn tay, ha ha cười nói: "Ta nghe nói con đoạt được hai đan phương từ chỗ Cổ Nhược Vân?"

Cổ Hướng Lâm gật gật đầu, nghi hoặc nhìn Cổ nhị gia: "Đúng vậy, đây là ta muốn tặng cho nghĩa phụ thể hiện sự trung thành, có đan phương này, ta sẽ có thể trở thành người nối nghiệp của Thanh Phong phái."

"Xuân, người thật sự là ngu xuân!"

Cố nhị gia có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Thanh Phong phái có gì đặc biệt hơn người? Ngay cả Đông Phương thế gia đều so không được, ta ngược lại thật ra quen biết người của một thế lực, thế lực kia thực lực rất mạnh! So với Đông Phương thế gia và Luyện Khí Tông cường đại hơn rất nhiều, nếu tặng đan phương cho thế lực kia, Cố gia chúng ta sẽ có rất nhiều ưu việt."

Mười mấy năm trước, hãn trợ giúp thế lực kia ám toán Cố Thiên, chỉ là sau cùng bởi vì không có nhìn thấy thi thể, cho nên dưới sự giận dữ thế lực kia đã rút về ưu việt đã từng cho hãn, hơn nữa mười mấy năm qua trừ bỏ để cho hãn giám thị Cố Sanh Tiêu và Cố Nhược Vân, liền không còn có động tác khác, nếu bản thân tặng đan phương cho hãn, bằng vào lực lượng của thực lực kia, tùy tiện cho chút ưu việt là đủ hãn tác uy tác phúc (làm mưa làm gió) ở Thanh Long Quốc.

Nghĩ đến đây, Cố nhị gia nhếch khóe môi, cười hì hì nhìn Cố Hưởng Lâm.

Cố Hưởng Lâm nhíu mày: "Phụ thân, người nói thế lực kia là....."

"Này, kỳ thực ta cũng không rõ ràng," Cố nhị gia lắc lắc đầu, vẻ mặt kính sợ nói: "Tuy rằng ta không biết thế lực kia là đến từ chỗ nào, nhưng ta lại biết thế lực kia rất cường đại! Tỷ như nói, loại thế lực giống Thanh Phong phái, một người ở địa phương kia tùy tiện đến là có thể san toàn bộ Thanh Phong phái thành bình địa, con ngẫm lại xem, đây là cần bao nhiêu lực lượng mới có thể làm được?"

Cố Hưởng Lâm trong lòng run lên, tùy tiện một người có thể san bằng Thanh Phong phái? Trong thiên hạ, có được loại thực lực này phỏng chừng cũng chỉ có ba thế lực kia.... ....

Làm sao phụ thân có thể sẽ quen biết loại cường giả này? Chẳng lẽ hẳn là vì lừa đi đan phương của bản thân mới nói những lời này?

Cân nhắc lợi hại, Cố Hưởng Lâm chậm rãi mở miệng: "Phụ thân, ta muốn trông thấy người thế lực kia, nếu thế lực kia thực sự có loại bản lĩnh này, ta nguyện ý dâng ra đan phương."

Cố nhị gia biết nhi tử nhà mình không tin bản thân, nhưng hẳn cũng không buồn bực, dù sao nếu đạt được ưu việt này, ngay cả Đông Phương thế gia hẳn cũng có thể không lại sợ hãi! Hơn nữa nhục nhã Đông Phương Thiếu Trạch mang đến cho hẳn ngày đó, hẳn (Cố nhị gia) cũng muốn trả lại cho hẳn (ĐPTT)!

"Được, ta mang con đi gặp người thế lực kia, chỉ là chuyện này con ngàn vạn không thể để cho gia gia của con biết."

Nếu không, lão nhân kia khẳng định sẽ biết nguyên nhân cái chết của Cố Thiên.....

Tuy rằng lão nhân kia luôn vì tư lợi, nhưng mà đối với nhi tử Cố Thiên này quả thật là vô cùng coi trọng, dù sao mười mấy năm trước, Cố Thiên chính là thiên tài có thể đếm được trên đầu ngón tay! Có hẳn ở, ai dám không cho Cố gia mặt mũi?

Nhưng từ sau khi hẳn bỏ mình, Cố gia không ít lần chịu nhục nhã ức hiếp, loại chênh lệch này làm cho lão nhân thiếu chút nữa thì điên rồi, hẳn thế nào có lá gan để cho lão biết là bản thân trợ giúp những người đó hại chết Cố Thiên?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 170: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh (Một)

Edit: kaylee

Cố Hưởng Lâm không nói gì, đi theo ra ngoài, nếu thế lực kia thực sự cường đại như phụ thân nói, vậy bản thân giao cho hắn một đan phương lại ngại gì? Dù sao hiện tại trong tay hắn có hai tờ.

.....

Lúc này, trong mật thất, trên hai vách đá ánh nến lay động lúc sáng lúc tối.

Cố nhị gia cung kính đứng ở trước mặt lão giả mặc áo bào xám, vẻ mặt tràn đầy hèn mọn.

Tên lão giả kia như là giấu ở bên trong sương mù đen, khuôn mặt thoát nhìn mông mông lung lung, mặc cho Cố Hưởng Lâm quan sát thế nào cũng không thể thấy rõ dung nhan kia.

Lão giả giống như cảm nhận được ánh mắt đánh giá kia, lập tức một cỗ hơi thở cường đại đè ép đi về phía Cố Hưởng Lâm, làm cho trong lòng hắn bất giác rung mình, vội vàng cúi đầu, cũng không dám liếc mắt nhìn nhiều thêm một cái nào nữa.

Nhưng mà, chỉ bằng một cái liếc mắt mơ mơ hồ hồ này, Cố Hưởng Lâm có thể đủ biết thực lực của lão giả trước mắt rất là cường đại!

Thậm chí cường đại đến thái quá!

Khó trách phụ thân sẽ nói ra lời nói như vậy, nếu có thể có được sự chỉ điểm của lão, đừng nói là thiếu chưởng môn của Thanh Phong phái, cho dù tự lập môn phái cũng không có vấn đề gì.

"Cố gia tiểu tử, hôm nay người tìm ta đến là vì chuyện gì?" Giọng nói của lão giả rất là trầm thấp, lại lộ ra uy nghiêm không thể kháng cự: "Hay là nói, chuyện ta cho người làm đã làm xong?"

Cố nhị gia ha ha cười: "Đại nhân, lần này đến đây là có thứ tốt muốn hiếu kính cho ngài."

"Hả?" Lão giả nghi hoặc nhìn Cố nhị gia, âm thanh lạnh lùng nói: "Người hẳn là biết, thứ tầm thường ta nhìn không vào mắt, cho nên, nếu thứ người muốn hiếu kính cho ta không ào được mắt của ta, hậu quả chính người rõ ràng!"

Không tự chủ được, Cố nhị gia mồ hôi lạnh chảy xuôi xuống dưới, cắn chặt răng, nói: "Đại nhân, thứ ta muốn hiến cho người tuyệt đối có thể lọt vào mắt của người, bởi vì, đây là đan phương con ta hao hết thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng) mới đoạt được từ trong tay những người khác!"

Đan phương.....

Hai chữ này giống như một đạo sấm sét, hung hăng rơi vào trong tai lão giả.

Tuy rằng Cố nhị gia thấy không rõ vẻ mặt của lão, nhưng giờ khắc này, rõ ràng cảm giác được không khí chung quanh đều nặng nề hơn, thật lâu sau, tiếng nói trầm thấp của lão giả mới lại vang lên: "Người nói là thật sự?"

"Thiên chân vạn xác."

Cố nhị gia lau lau mồ hôi lạnh trên trán, ném ánh mắt tới phía nhi tử của mình, rồi sau đó, ở dưới hô hấp nặng nề của lão giả, Cố Hưởng Lâm chậm rãi đi tới trước mặt của lão.

"Đại nhân, đây chính là đan phương ta thu hoạch."

Cố Hưởng Lâm trên mặt không còn cái loại cao ngạo khi đối mặt với những người khác, cung kính đưa đan phương cho lão giả, tay tiếp nhận đan phương của lão giả áo xám đều mang theo run rẩy, thật rõ ràng cảm xúc khó bình ổn trong lòng.

Giống như trải qua một thế kỷ, lão giả mới chậm rãi mở miệng: "Là đan phương, đây quả thật là đan phương, hơi thở cổ xưa trên mặt này cũng không thể làm giả! Không nghĩ tới sau vạn vạn năm, vậy mà còn có thể có đan phương hiện thân! Cố gia tiểu tử, người không thể không có công nha!"

Hiện tại, cho dù Cố Hưởng Lâm nhìn không thấy biểu cảm của người mặc áo bào màu xám, cũng có thể tưởng tượng được trên gương mặt kia mang theo vui sướng và kích động thế nào! Bất luận cao thủ cường đại cỡ nào, ở tiền mặt đan phương đều sẽ lộ bản tính như nhau, thậm chí liều đến người chết ta sống!

"Đại nhân, cũng chỉ có cường giả như ngài mới xứng có tuyệt thế trân bảo như vậy," Cố nhị gia nịnh nọt cười nói: "Chính là, sau khi người luyện chế thành công đan dược có thể đưa ta một viên hay không? Ta cũng muốn sống lâu thêm mười năm."

Người mặc áo bào xám gật gật đầu, lạnh lùng nói: "Ta có thể cho người hứa hẹn này, chỉ là, đan dược đã thất truyền rất nhiều năm, nếu muốn luyện chế thành công, ta ít nhất cũng phải mất mười năm thời gian để nghiên cứu đan phương! Mặt khác, trên người các người còn có một đan phương khác có phải cũng hẳn là nên dâng lên hay không?"

Khi nói chuyện, ánh mắt của lão dừng ở trên người Cố Hưởng Lâm.

Đột nhiên, thân mình của Cố Hường Lâm run rẩy một chút, trong mắt mang theo hoảng sợ.

Một đan phương khác là hẳn muốn giao cho nghĩa phụ, hơn nữa trước đây đã hứa hẹn, lúc này lấy ra, vậy nghĩa phụ khẳng định sẽ trách tội hẳn!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 171: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh (Hai)

Edit: kaylee

"Thế nào? Chẳng lẽ lão phu không xứng có được một tờ đan phương khác?"

Lão giả áo xám nhìn nhặt nhìn Cố Hưởng Lâm, giọng nói rõ ràng trầm xuống: "Xem ra, chân thành của Cố gia các người cũng chỉ có như vậy!"

"Đại nhân, ta có thể thề với người, chân thành ta đối với người thiên địa chứng giám, tuyệt không hai lòng," Cố nhị gia vội vội vàng vàng ném một ánh mắt sai sử về phía Cố Hưởng Lâm: "Mau giao đan phương Mỹ Dung Hoán Phu đan cho đại nhân."

"Nhưng mà....." Cố Hưởng Lâm trong lòng run lên: "Ta đáp ứng nghĩa phụ tìm được một đan phương vì hãn rồi, nếu hai đan phương đều lấy đi, ta như thế nào giao phó với nghĩa phụ?"

Dựa theo tính tình của nghĩa phụ, đương nhiên sẽ nổi trận lôi đình, lúc đó, nếu vị đại nhân này không đồng ý chỉ điểm hãn, vậy hi vọng cuối cùng cũng bị giết.

"Hừ!" Lão giả áo xám hừ lạnh một tiếng, độ ấm chung quanh nháy mắt âm trầm xuống: "Cố Minh, người nói đan phương kia là nhi tử của người trăm phương nghìn kế đạt được dùng để hiếu kính ta, nhưng ta thấy cũng không phải như thế. Bây giờ người còn có cái gì để nói?"

Cố Minh rõ ràng chính là tên của Cố nhị gia, lúc này, nghe được lời nói của lão giả áo xám, hấn sợ tới mức hết hồn, sợ lão giả trước mắt này có một chút bất mãn sẽ làm cho mình hôi phi yên diệt (tan thành khói bụi).

"Đại nhân, người phải tin tưởng ta, đời này ta chỉ đối nguyện trung thành với đại nhân ngài, những người khác đều không xứng!"

Giống như sợ lão giả áo xám không tin lời nói của bản thân, Cố nhị gia bước đi đến trước mặt Cố Hưởng Lâm, ánh mắt chột sắc bén lên, uy hiếp nói: "Nhi tử, ta là lão tử của ngươi, vậy ngươi cái gì đều hấn là nghe ta, cho dù hiện tại ngươi được Môn chủ Thanh Phong phái thu làm nghĩa tử, vậy cũng là ta sinh! Hiện tại ta liền mệnh lệnh ngươi giao đan phương cho ta ra đây! Vị đại nhân này thực lực rất là cường đại, mấy trăm Thanh Phong phái đều không bằng, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, khẳng định không thể thiếu ưu việt của ngươi."

Trong một cái chớp mắt, ánh mắt của Cố Hưởng Lâm trầm xuống, gắt gao nắm chặt nắm tay.

Nói thật hấn quả thật rất muốn đạt được sự ưu ái của vị cao thủ này, nhưng mà, hấn làm việc luôn luôn bảo thủ, sẽ không để cho mình đến một đường sống cũng không lưu lại, nếu thật sự giao đan phương ra, vậy thể tất yếu là trở mặt với nghĩa phụ.

Cố Hưởng Lâm hồi hận.

Hấn hồi hận đã vội vội vàng vàng nói tin tức tốt này cho nghĩa phụ.

Nếu như nghĩa phụ không biết hấn đạt được đan phương, có lẽ hiện giờ cũng sẽ không thể bị vây trong hoàn cảnh lưỡng nan.

Nhưng mà, hấn cũng hiểu rõ, đối với cao thủ mà nói, người giống hấn chỉ giống như con kiến mà thôi, muốn giết thì giết, nếu bản thân thật sự

không giao ra đan phương, chỉ sợ ngay cả mật thất cũng đi ra không được.....

Nghĩ đến đây, Cố Hướng Lâm hít vào một hơi thật sâu, thong thả đưa tay vào trong vạt áo, rồi sau đó ở dưới cái nhìn chăm chú của lão giả áo bào xám, lấy ra đan phương cổ xưa kia.

Ánh mắt của hắn tràn đầy giã dụa và không nở, nhưng mà cuối cùng vẫn là giao đan phương đến trong tay lão giả áo bào xám.

Khoảnh khắc đan phương bị tiếp nhận, hắn cảm giác được cả người đều thiếu chút nữa hư thoát, thân mình mềm yếu dựa vào vách tường sau lưng, chậm rãi nhắm lại đôi mắt, không bao giờ liếc mắt nhìn đan phương rời đi từ trong tay bản thân một cái nào nữa.....

"Không sai," Lão giả áo bào xám thu đan phương vào vạt áo, vừa lòng gật gật đầu: "Nể tình cuối cùng ngươi vẫn là giao ra đan phương, lão phu liền tha thứ ngươi giấu diếm lúc ban đầu! Ưu khuyết điểm bù nhau, ta liền không trừng phạt các ngươi."

Ưu khuyết điểm bù nhau?

Này có ý tứ gì?

Cố Hướng Lâm trừng lớn mắt, ngạc nhiên nhìn lão giả áo bào xám.

"Ngươi nói ưu khuyết điểm bù nhau? Ta phạm vào sai gì? Cuối cùng biến thành ưu khuyết điểm bù nhau? Ưu việt đâu? Ưu việt sau khi ta giao đan phương cho ngươi đâu?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 172: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh (Ba)

"Ưu việt?" Lão giả áo xám cười lạnh một tiếng: "Người có được hai đan phương lại chỉ giao cho ta một tờ, còn muốn ưu việt? Ta không có ra tay giết người đã là nể mặt hai đan phương này rồi! Cố Minh, người dạy nhi tử thế nào? Vậy mà mở miệng đòi ưu việt với lão phu?" (L: haha ~ ngu chưa ~)

Phù phù!

Cố nhị gia sợ tới mức quỳ xuống, run run rẩy rẩy nói: "Đại nhân, con ta đầu óc có chút vấn đề, xin người đừng so đo với hã, hã không có tâm, chúng ta vốn chính là phục vụ vì đại nhân, cho nên hai đan phương này giao cho đại nhân ngài là đương nhiên, căn bản không cần có ưu việt gì."

"Hừ!" Lão giả áo xám lạnh lùng nói: "Ta đi về nghiên cứu đan phương trước, nếu không có việc gì đừng gọi ta, còn có, đừng quên nhiệm vụ lúc trước lão phu giao cho người."

Cố nhị gia thân mình khẽ run lên, vừa muốn nói gì, bóng dáng của lão giả chậm rãi trở thành nhạt ngay tại trong tầm mắt của hã, cho đến biến mất không thấy.

Từ đầu tới cuối, Cố Hương Lâm gắt gao nhìn Cố nhị gia, ánh mắt kia mang theo thất vọng còn có đau đớn thật sâu.....

"Lúc trước người nói với ta, nếu giao đan phương cho lão sẽ mang đến cho ta ưu việt không đếm được? Nhưng mà, ta đã giao đan phương ra ngoài, vì sao một chút ưu việt đều không có cho ta?"

Nghe nói như thế, Cố nhị gia liền tức giận nói: "Nếu không phải người ẩn dấu một tờ tới cuối cùng, cũng không đến mức làm cho ta cũng không chiếm được ưu việt! Vị đại nhân này tính tình vốn lớn, chỉ cần có một điểm làm cho lão không vừa lòng, lão sẽ phủ định hứa hẹn lúc trước! Cho nên, còn không phải đều là chính người làm hại?"

Lúc trước, hãn trợ giúp người này ám toán Cố Thiên, chỉ là vì không tìm được thi thể của Cố Thiên, lão đã thu hồi hứa hẹn ban đầu.

Cho nên nếu không có Cố Hưởng Lâm che giấu, cũng sẽ không có loại kết quả này.

Tất cả đều là sai lầm của hãn! (L: đổ tội cho nhau làm gì ~ tham thì thâm ~ người ta cũng đâu có ý định cho lợi ích gì ~ ngu thì chết :v)

Đúng lúc này, Thông Tín lệnh bài trong tay Cố Hưởng Lâm truyền đến một tiếng nói trung khí mười phần: "Lâm nhi, ta cảm thấy đan phương đặt ở chỗ con cũng không an toàn, cho nên, lát nữa ta phái một ố cao thủ tiến đến tiếp ứng con. Này, Lâm nhi, con nghe được ta nói chuyện sao? Lâm nhi....."

Giọng nói của nam nhân vang lên bên tai, Cố Hưởng Lâm lại vẫn luôn không có trả lời, hãn nhanh nắm chặt Thông Tín lệnh bài, bên môi lộ tươi cười chua xót.

Lúc này đây, hãn thật là nhắc tảng đá đập chân mình!

Chẳng những tổn thất hai đan phương, lại còn, mất đi tín nhiệm của nghĩa phụ.... ..

"Cố Nhược Vân, đây đều là do nàng hại ta!"

Không sai, đều là nữ nhân kia!

Nếu lúc đó nàng không giao đan phương cho bản thân, cuối cùng sẽ không có loại kết quả này! Tất cả tất cả đều là nàng làm hại!

"Thiếu công tử, thiếu công tử, việc lớn không tốt!"

Ngay tại lúc hần vừa bước chân ra khỏi mật thất, đột nhiên một âm thanh vội vã truyền tới, chợt nhìn thấy một gã đệ tử thở hổn hển chạy tới, sốt ruột nói: "Thiếu công tử, hiện tại đại lục đều truyền khắp, nói thiếu công tử cướp được hai đan phương, hiện tại cao thủ vô số thế lực đều chạy tới bên này....."

Ông!

Cố Hưởng Lâm đầu óc trực tiếp nổ tung, mồ hôi lạnh theo thái dương rơi xuống, hần chỉ cảm thấy muốn ngất đi, tay chân không có sức lực, thiếu chút nữa thì tê liệt ngã xuống đất.

"Xong rồi, lúc này đây, ta hoàn toàn xong rồi..... Là ai? Là ai truyền tin tức này ra ngoài?"

Cố Nhược Vân!

Bỗng nhiên, Cố Hưởng Lâm nhớ tới khuôn mặt thanh tú kia, hận nghiên răng nghiên lợi!

Trừ bỏ Bách Thảo Đường, ai còn có thể truyền bá tin tức nhanh như vậy?

Khó trách lúc đó nàng tốt như vậy giao ra đan phương, thì ra là ám toán hần ở chỗ này!

Tốt, rất tốt! Cỗ Nhược Vân, tất cả những thứ này đều là người đang ép ta! Ta tuyệt đối sẽ không để người sống dễ chịu! ! !

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 173: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh (Bốn)

"Vệ Y Y, người có cảm thấy gần đây cao thủ đến Thanh Long Quốc có chút nhiều hay không?"

Trên ngã tư đường, Cố Nhược Vân nhìn cường giả giấu ở trong đám người, mày khểnh, khóe môi hàm chứa nụ cười tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

"Khanh khách, " Vệ Y Y che miệng cười duyên, mắt đẹp long lanh: "Này còn không phải là bởi vì khoảng thời gian trước Cố gia Cố Hưởng Lâm từ trong tay người đoạt đi đan phương sao, hiện tại tin tức này không biết bị ai truyền ra ngoài, cho nên rất nhiều cường giả đến đây, mục đích chính là Cố gia! Có thể tưởng tượng được, từ nay về sau, Cố gia sẽ không thái bình....."

Vệ Y Y nói không sai, từ sau khi tin tức bị người có tâm truyền bá ra ngoài, thường xuyên có người nửa đêm xâm nhập Cố gia muốn trộm đi đan phương! Làm toàn bộ Cố gia nhà cửa không yên, Cố lão gia tử từng thử thả lời nói đan phương bị người lấy mất, nhưng mà, không ai tin tưởng, bởi vì không ai tận mắt thấy được, cho nên người bị đan phương mê hoặc vẫn như cũ liên tiếp không ngừng.

Đương nhiên, thời kì này, Bách Thảo Đường vẫn là cứ theo lẽ thường buôn bán đan dược, nhưng mà, không ai đặt ánh mắt ở trên người Bách Thảo Đường, dù sao ở trong mắt mọi người, trợ giúp Bách Thảo Đường

luyện chế đan dược chính là Quý Y trong truyền thuyết, không ai muốn đắc tội nàng, so sánh tương đối mà nói, vẫn là Cố gia tương đối dễ nắm bóp.

Thẳng đến giờ phút này, Cố Hướng Lâm mới biết được cướp đi đan phương là chuyện ngu xuẩn cỡ nào!

Ban đầu hẳn còn tưởng rằng bằng vào thực lực của Thanh Phong phái, mặc dù là rất nhiều người thấy màn này vẫn là không ai dám truyền ra ngoài, nhưng cuối cùng làm cho mọi người đều biết.....

Lúc này, ngoài cửa Bách Thảo Đường, một âm thanh kiêu ngạo không kìm nén rơi vào trong tai Cố Nhược Vân cất bước mà đến.

"Tiểu khất cái từ đâu đến, còn không mau rút đi! Đừng làm cản trở đường của Thái Tử nhà chúng ta!"

Thái Tử?

Lãnh Ngôn Phong?Cố Nhược Vân mạnh mẽ nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại, liền gặp một gã thị vệ đập một tiểu khất cái cả người bắn hể hể lăn ra ngoài, rút kiếm chỉ về phía mọi người chờ ở trước cửa Bách Thảo Đường, lạnh lùng nói: "Thái Tử chúng ta ở nơi này, người không phận sự toàn bộ tránh ra!"

Ra lệnh một tiếng, người chung quanh gặp người hoàng tộc không thể trêu vào, vội vàng phân tán ra.

Duy chỉ tiểu khất cái vừa rồi bị đập một chân lại bò lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bắn hể hể lộ ra một đôi con ngươi tàn nhẫn: "Ta muốn gặp Quý Y!"

"Hừ!" Thị vệ hừ lạnh một tiếng, trường kiếm chỉ về phía tiểu khất cái, lạnh giọng nói: "Hôm nay Quý Y chỉ gặp một mình Thái Tử điện hạ!"

Những người khác, toàn bộ rời đi nơi này, nếu không, đừng trách ta kiếm hạ vô tình!"

Từ đầu tới cuối, Lãnh Ngôn Phong đều không có nói một câu, giống như đồng ý hành vi của thị vệ.

Tiểu khất cái cắn cắn môi, quật cường nói: "Ta muốn gặp Quý Y, chỉ có nàng có thể giúp ta!"

"Tiểu tử, có phải người nghe không hiểu lời nói của ta hay không?" Thị vệ bước nhanh tiến lên, một tay túm vạt áo của tiểu khất cái nhấc lên, hung tợn nói: "Thái Tử chúng ta ở nơi này, người cho là Quý Y sẽ quan tâm loại tiểu khất cái người này? Quý Y chữa bệnh đều thu phí xa xỉ, người muốn gặp nàng, cũng có đủ kim tệ sao? Vẫn là chạy nhanh đi tìm nước tiểu soi xem bản thân là đức hạnh gì đi! Cút!"

Phanh!

Thị vệ dùng sức vung, quăng tiểu khất ra ngoài.

Nhưng mà, đau đớn trong dự đoán không có xuất hiện, tiểu khất cái đâm vào một lồng ngực mềm mại, chợt một mùi hương thơm ngát thanh nhã chậm rãi tràn nhập chóp mũi, làm cho người ta vô cùng thư sướng.....

Thiếu nữ giọng nói nhàn nhạt, lại lộ ra trào phúng: "Thái Tử điện hạ thật đúng là uy phong, chính là có phải người uy phong nhằm chỗ rồi hay không? Nơi này là địa bàn của Bách Thảo Đường, hướng chi, khi nào thì Quý Y đáp ứng muốn gặp người?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 174: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh (Năm)

Đối với Lãnh Ngôn Phong mà nói, giọng nói này rất là quen thuộc, giống hệt như ba năm trước kia.

Hắn hơi hơi ngẩng đầu, con ngươi lạnh lùng xuyên thấu mọi người dừng ở phía trên khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

Ba năm thời gian, làm thiếu nữ bỏ đi non nớt ban đầu kia, trở nên càng thanh lệ động lòng người.

Hơn nữa, hắn thế nào cũng thật không ngờ, nữ nhân năm đó bị bản thân gọi là nha hoàn, vậy mà chính là Quý Y người người vừa kính vừa sợ, mà đã từng phế vật, sẽ trở thành sư phụ của Quý Y!

Nghĩ đến đây, Lãnh Ngôn Phong ánh mắt lộ ra phức tạp: "Cố Nhược Vân, ta thật không ngờ, ngươi sẽ có quan hệ với Quý Y."

"Chuyện ngươi không nghĩ tới còn rất nhiều," Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Nhưng mà, Thái Tử điện hạ, nếu ngươi muốn tìm Quý Y chữa khỏi tật xấu không thể giao hợp của ngươi, thật có lỗi, đừng nói Quý Y trị không được, cho dù có thể trị, cũng sẽ không thể giúp ngươi!"

Lãnh Ngôn Phong ánh mắt u ám một chút, mặt không biểu cảm nói: "Các ngươi không xem một chút, vì sao biết không thể trị?"

"Phốc xuy!"

Bỗng nhiên, một tiếng cười từ bên cạnh truyền đến, Vệ Y Y khước mắt ngả ngón, mi nhãn như tơ nói: "Thái Tử điện hạ, ta tốt xấu gì vẫn là một nữ tử trong sạch, người làm cho ta thay người trị liệu công cụ nối đôi tông đường? Ta chuẩn xác nói cho người, nếu ba năm trước người có thể đến cầu ta, ta ngược lại thật ra còn có thể trị, hiện tại đã qua ba năm, cho dù Y Tiên giáng thế, cũng không thể nào cứu được người!"

Quang trọng nhất là, cho tới bây giờ nàng cũng không có ý định chữa khỏi cho hắn.

Vệ Y Y bĩu môi, nàng nhưng la chưa từng quên lúc trước người này vì tư lợi của bản thân tới đây dựa sự phụ! Nếu chữa cho hắn, không phải là tìm phiền toái cho sự phụ à? Không thể được! Loại chuyện phản nghịch này nàng tuyệt đối không thể làm!

"Người thật không chữa cho ta?" Lãnh Ngôn Phong con người nháy mắt lạnh xuống, bước vài bước tới gần Vệ Y Y, hơi thở hắt ra đều lộ ra hàn ý, lạnh lùng nói: "Quý Y, hiện tại ta không phải là Thái Tử của một quốc gia, ta là nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông, như thế, người vẫn là không đồng ý trị liệu thân thể tật bệnh thay ta sao?" "Không trị được!"

Vệ Y Y dương đầu, cười lạnh nhìn Lãnh Ngôn Phong.

Thế nhân ai chẳng biết Quý Y nàng tính tình cổ quái? Người không muốn chữa, cho dù thiên vương lão tử đến đây, nàng cũng không chữa! Huống chi chỉ là một nội môn đệ tử của Luyện Khí Tông mà thôi.

"Tốt!"

Lãnh Ngôn Phong hít vào một hơi thật sâu, giọng nói càng lạnh như băng: "Hi vọng người..... Đừng hối hận! Chúng ta đi!"

Nói xong lời này, hắn cũng không quay đầu lại rời khỏi nơi này, chỉ là đôi tay kia lại không tự chủ được nắm chặt, trong mắt lạnh tràn ngập hàn

ý.....

Ở sau khi hai người rời khỏi, Cố Nhược Vân mới đánh giá tiểu khất cái phía trước.

Hắn tuổi không lớn, ước chừng khoảng mười tuổi, mặc một thân quần áo rách tung toé, khuôn mặt đen như mực, như là che một tầng bụi đất, thân mình nho nhỏ rất là gầy yếu, giống như một trận gió có thể thổi bay, nhưng mà, trong hai mắt to kia mang theo quật cường, còn có sắc bén và khí phách thuộc về vương giả.

Rất khó tưởng tượng ánh mắt như vậy là đến từ một đứa nhỏ khoảng mười tuổi.

"Người chính là Quý Y?" Ánh mắt của tiểu khất cái nhìn chăm chăm Vệ Y Y, trong mắt không vui không buồn, thậm chí ngay cả loại kích động nhìn thấy Quý Y giống như những người khác kia cũng không có, chính là thật bình thản nhìn chăm chú vào nàng: "Ta nghe nói Quý Y xuất hiện ở trong Bách Thảo Đường Thanh Long Quốc, cho nên mới một đường chạy lại đây, không nghĩ tới thật sự thấy được người, như vậy, ta liền được cứu rồi!"

Vệ Y Y nhíu mày, vừa định muốn cự tuyệt xin giúp đỡ của tiểu khất cái này, chỉ là, lời của nàng vừa đến bên miệng, một bên liền truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Cố Nhược Vân.

"Vệ Y Y, đứa trẻ này rất có ý tứ, người nói đúng không?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 175: Thu Phục Bạch Hồ (Một)

Vệ Y Y ngẩn người, nghe được Cố Nhược Vân nói như vậy, tiểu gia hỏa mới dụng tâm quan sát người trước mắt.

Chỉ thấy trên mặt bị bụi bẩn che kín kia của tiểu khất mang theo khăn trương và lo lắng, nắm tay nho nhỏ gắt gao nắm chặt, quật cường mà kiên cường nhìn hai nữ tử phía trước.

"Đây là, hả?"

Vệ Y Y đột nhiên như là phát hiện cái gì, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: "Trong thân thể của tiểu tử này giống như bị phong ấn lực lượng cường đại gì đó, chính là luồng lực lượng kia cần dựa vào việc hấp thu linh lực trong cơ thể hãn để sống, cho nên qua nhiều năm như vậy thực lực của hãn mới có thể thấp kém như vậy, đáng tiếc thiên phú tốt như vậy."

Nói tới đây, Vệ Y Y tiếc hận lắc lắc đầu.

"Không!" Cố Nhược Vân lắc lắc đầu: "Ở trong cơ thể của hãn cũng không phải là lực lượng bị phong ấn, mà là một Linh Thú! Ta đoán rằng khi còn nhỏ tiểu gia hỏa này gặp phải thương nặng, vốn nên tuyệt mệnh, nhưng không biết là ai chộp tới một Linh Thú như vậy ký túc ở trong cơ thể của hãn, mới làm cho hãn có thể tiếp tục kéo dài mạng sống, chính là người nói không sai, linh lực của tiểu gia hỏa này tương đối đặc thù, cho nên nếu bồi dưỡng mà nói tuyệt đối là nhân vật thiên tài có thể đếm được trên đầu ngón

tay, thành tựu sẽ không thấp hơn cha ta! Nếu không, con Linh Thú này cũng sẽ không thể lựa chọn cứu hãn....."

Đương nhiên, những lời này đều là Tử Tà thông qua linh hồn truyền âm nói cho nàng.

Nhưng mà ngay cả như thế, vẫn là làm cho nam hài (bé trai) kinh ngạc nhìn nàng một cái, đáy mắt lộ ra ao ước.

"Các người có biện pháp có thể giúp ta hay không? Ta nghe nói Quý Y không gì làm không được, cũng chỉ có Quý Y có thể cứu ta! Nếu vẫn luôn tiếp tục như vậy, cả đời ta cũng không có khả năng cường đại, các người giúp giúp ta."

Vệ Y Y nở nụ cười: "Tiểu gia hỏa, ta là người, không phải thần, ta cũng không phải không gì không làm được, nói thật cho người biết, vấn đề của người ta thật sự không có cách nào, dù sao thương thế của người cũng không phải là bệnh! Người muốn ta giúp người thế nào?"

Chính yếu là, đối với Linh Thú sống nhờ ở trong cơ thể của tiểu khất cái, Vệ Y Y trong lòng có chút sợ hãi, theo bản năng cũng không dám nhận sự cầu xin giúp đỡ của hãn.

Tiểu khất cái có chút thất vọng cúi đầu, Quý Y đã là hi vọng cuối cùng của hãn, nhưng cuối cùng ngay cả một tia hi vọng cuối cùng này đều mất đi rồi, chẳng lẽ hãn phải thành phế vật vĩnh viễn sao?

Không!

Tuyệt đối không được! Nếu là hãn không cách nào tăng lên thực lực, vậy gia tộc sẽ nguy ở sớm tối.... ....

"Kỳ thực, muốn cứu hãn, cũng không phải là không có biện pháp."

Bỗng nhiên, một tiếng nói tà mị xuyên thấu qua linh hồn của Cố Nhược Vân truyền ra, giống như ngay ở bên tai.

Cố Nhược Vân nhíu mày: "Người có biện pháp nào?"

"Rất đơn giản," Tử Tà giống như rất là khinh bỉ đối với những lời này của Cố Nhược Vân, "Người thu phục con Linh Thú kia trong cơ thể của hãn không phải là được rồi sao? Tuy rằng thực lực hiện tại của con Linh Thú này chẳng phải rất mạnh, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng là một trong bốn Thần Thú - Bạch Hổ."

Ầm!

Cố Nhược Vân giống như bị một tia sét đánh trúng, kinh ngạc mở to hai mắt.

Tử Tà vừa nói gì đó? Một trong bốn Thần Thú - Bạch Hổ?

Phải biết rằng, lúc ban đầu mảnh đại lục này hình thành, là do bốn Thần Thú thống lĩnh, phân biệt vì Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ, ngay từ đầu, bốn thú thủ ở bốn phía, để bảo vệ vận mệnh của đại lục, sau này bốn thú lại mặc danh kì diệu (không hiểu sao) mà biến mất, cũng không có người nhìn biết được tung tích của bọn họ.

Hơn nữa, bốn đế quốc của Tây Linh đại lục này lấy tên của bốn Thần Thú, chẳng lẽ trong đó có liên quan gì?

"Nha đầu, hiện giờ tốt xấu gì người cũng là chủ nhân của Thượng Cổ Thần Tháp, tuy rằng bốn Thần Thú thực lực cường đại, nhưng đây cũng chỉ là đối những người khác mà thôi, ở thời kỳ ta cường thịnh, là bọn họ toàn bộ đều lên, cũng sẽ không thể là đối thủ của ta, chính là đáng tiếc hiện giờ thực lực của ta tổn hao nhiều, cho nên nếu thu phục Bạch Hổ, đối với con đường kế tiếp của người cũng an toàn rất nhiều."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 176: Thu Phục Bạch Hồ (Hai)

Cố Nhược Vân đã hoàn toàn sợ ngây người.

Bốn thú toàn bộ đều lên cũng đánh không lại Tử Tà? Vậy thời kì cường thịnh Tử Tà là cường đại cỡ nào?

"Sư phụ, xảy ra chuyện gì?"

Vệ Y Y nghi hoặc nhìn về phía Cố Nhược Vân, chớp mắt, không hiểu hỏi.

"Không có việc gì," Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, tầm mắt dừng ở bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo thất vọng của tiểu khất cái: "Tiểu gia hỏa, có lẽ con Linh Thú trong cơ thể của người kia ta có thể giúp người giải quyết."

Giọng nói lạnh nhạt của thiếu nữ hung hăng đâm vào trong lòng của tiểu khất cái, hấn vội vàng nâng cằm lên, mắt to quật cường gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân, một khắc kia, ngay cả hô hấp đều dồn dập lên.

"Người..... Người nói là thật sự?"

Những năm gần đây, phụ thân không biết tìm bao nhiêu người hỗ trợ, nhưng những người đó đều không hề biện pháp lấy đi Linh Thú trong cơ thể hấn, hiện giờ chỉ có một mình Cố Nhược Vân nói nàng có biện pháp trợ giúp hấn.....

Điều này làm cho tâm của hắn giống như tro tàn lại cháy sinh động hẳn lên.

"Ta có thể giúp người là có thể, nhưng ta có hai yêu cầu," Cố Nhược Vân đậy mắt hiện lên một tia sáng bén nhọn, ý cười trong suốt nhìn tiểu khất cái: "Thứ nhất, Linh Thú trong cơ thể người thuộc về ta, thứ hai, người, cũng thuộc về ta!"

Tiểu khất cái sửng sốt một chút, rồi sau đó trầm mặc xuống.

Thật lâu sau, hắn mới lại ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏa sáng như chớp như không nhìn Cố Nhược Vân.

"Yêu cầu thứ nhất của người, nói thật, những năm gần đây, cũng có rất nhiều cao thủ muốn thu phục Linh Thú trong cơ thể ta, đáng tiếc đều thất bại, thậm chí rất nhiều người đều bị Linh Thú phản phệ, về phần yêu cầu thứ hai....." Tiểu khất cái có chút chần chừ: "Ta cần hỏi cha ta một chút."

"Có thể."

Cố Nhược Vân gật gật đầu: "Ta cho người thời gian suy nghĩ, nếu người theo ta, ta chẳng những cam đoan Linh Thú trong cơ thể người sẽ không tổn thương người, càng sẽ làm người dùng tốc độ nhanh nhất trưởng thành đến trình độ không người có thể đánh được!"

Nói thật, lấy thiên phú của tiểu khất cái, nàng chỉ cần bồi dưỡng thêm một chút, là có thể trở thành cường giả uy chấn bốn phương!

Đương nhiên, nàng nguyện ý giúp hắn, trừ bỏ coi trọng con Bạch Hồ kia ra, đối với thiên phú của tiểu gia hỏa cũng thật cảm thấy hứng thú, dù sao loại tuyệt thế thiên tài này, không ai sẽ dễ dàng buông tha cho.....

"Đoạn thời gian này ta sẽ thương lượng với phụ thân, cho nên, trong lúc này có thể ở tại nơi này của các người sao?" Tiểu khất cái cắn chặt môi, có

chút khẩn trương hỏi.

"Có thể thì có thể, nhưng mà....." Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Có phải người còn có chuyện gì không có nói cho chúng ta biết hay không? Tỷ như nói, nhìn khí chất người chính là thế gia công tử, như thế nào lưu lạc tới tình cảnh như bây giờ?"

Tiểu khất cái không nghĩ tới Cố Nhược Vân sẽ hỏi cái vấn đề này, nhưng mà trầm mặc một lát, mới nói: "Ta là nam nhi duy nhất của gia tộc, cho nên cũng là truyền nhân trong nhà, gia tộc bọn ta có một gia tộc đối địch, nếu gia tộc kia biết ta tìm đến Quý Y cứu trợ, nhất định sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản ta, vì thế phụ thân chỉ có thể vụng trộm đưa ta đi, vì không để cho gia tộc kia hoài nghi, không có cách nào phái bất luận kẻ nào bảo vệ ta, hơn nữa dặn ta trừ lúc khẩn cấp, bình thường không cần trò chuyện với hắn, ta không có thực lực gì, bởi vậy chỉ có thể lưu lạc cho tới tình cảnh bây giờ, cũng may rốt cục ta đã tìm được Quý Y, cũng có biện pháp cứu trị....."

Tiểu khất cái vẻ mặt kích động, tiểu tử này được Quý Y gọi là sư phụ, y thuật nhất định rất mạnh, làm cho hắn không tự chủ được nguyện ý tin tưởng nàng.....

"Ừ." Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, nói: "Vệ Y Y, người dẫn hắn đi tắm rửa, hơn nữa đổi một bộ quần áo, sau đó lại mang đến gặp ta."

Nói xong lời này, nàng cũng không quay đầu lại tiêu sái vào Bách Thảo Đường.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 177: Thu Phục Bạch Hồ (Ba)

Rất nhanh, Vệ Y Y đã đưa tiểu gia hỏa tắm rửa xong tới trước mặt Cố Nhược Vân.

Tiểu gia hỏa mặc một thân tơ lụa, ánh mắt thật to ngây ngốc nhìn Cố Nhược Vân, khuôn mặt sau khi rửa sạch kia trắng trắng non mềm, ngũ quan thanh tú đáng yêu, thật rõ ràng là một tiểu chính thái quý khí mười phần.

"Sư phụ, bộ dạng của tiểu gia hỏa này ngược lại không tệ, sau khi lớn lên khẳng định là một nam tử tuấn mỹ, nếu không người thu hấn làm nam sủng đi." Vệ Y Y yêu kiều nở nụ cười, còn không quên nâng tay nhéo nhéo da thịt giống như có thể bầm ra nước.

Tiểu chính thái có chút tức giận, lại sợ Cố Nhược Vân không ra tay chế phục Linh Thú trong cơ thể hấn, cho nên chỉ có thể ần nhẫn, tha thiết mong ngóng nhìn thiếu nữ ngồi ở ghế tựa.

"Ta vừa rồi nói với phụ thân, hấn cho phép ta đáp ứng điều kiện của người, đương nhiên điều kiện tiên quyết là, người phải chữa khỏi cho ta."

Nói tới đây, tiểu chính thái cắn chặt môi, bộ dáng kia, hiển nhiên là một bộ dáng gập ****.

"Nếu người chữa khỏi ta, ta sẽ thuộc về người, người muốn thế nào ta cũng sẽ không phản kháng."

Nghe nói như thế, Vệ Y Y nhưng là ngây ngẩn cả người, nàng vừa rồi chỉ là thuận miệng đùa giỡn hai câu mà thôi, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này tưởng thật, nếu để cho hai nam tử hậu viện kia của sư phụ biết bản thân vậy mà giúp sư phụ thu nam sủng, vậy.....

Nghĩ đến hậu quả, Vệ Y Y không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bất kể là Thiên Bắc Dạ hay là Tử Tà, đều là một tiểu nhân vật như nàng không thể trêu vào.....

"Người yên tâm đi, ta không có hứng thú phương diện kia, chỉ là ngày sau hi vọng người có thể trở thành trợ lực một phương của ta đây," Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười: "Hiện tại, ta muốn bắt đầu trị liệu thân thể cho người."

Vừa rồi Tử Tà đã nói cho nàng, Bạch Hồ sở dĩ tránh ở trong thân thể của tiểu chính thái, là vì cần thông qua linh khí trong cơ thể của hắn để khôi phục thương thế trong cơ thể, nếu nàng có thể lấy ra thứ gì đó càng hấp dẫn Bạch Hồ, nàng sẽ dễ dàng thu phục hơn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, nàng phải khơi thông được với Bạch Hồ.....Điểm này, Tử Tà không cách nào giúp nàng, nàng phải tự mình hoàn thành.

Nhưng mà, lời nói của Cố Nhược Vân làm cho tiểu gia hỏa không khỏi nhẹ nhàng thở ra, hắn nhẹ nhàng cắn môi hồng, nói: "Ta gọi là Bách Xuyên, nếu người chữa khỏi, ta nhất định sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, bất kể là con Linh Thú kia hay là ta, đều thuộc về người."

"Được, vậy người ngồi xuống đi."

Dứt lời, Cố Nhược Vân mỉm cười với Bách Xuyên, liền khoanh chân mà ngồi, rồi sau đó, ở lúc đối phương ngồi xuống trước mặt của nàng, một tia

linh thức từ trên lưng gầy yếu của tiểu gia hỏa chui vào, nổi thẳng đến Linh hải.

Lập tức, một hồ nhỏ màu lam xuất hiện ở trong tầm mắt của Cố Nhược Vân.

Linh hải của Bách Xuyên không có mênh mông bát ngát như của nàng, nhưng mà so sánh với người bình thường vẫn là rất rộng lớn, nhưng mà, ở giữa hồ nhỏ kia hình thành một cơn lốc xoáy, hấp thu cả hồ nước.....

Rất nhanh, hồ nước kia trở nên khô cạn.

"Quả thế!" Cố Nhược Vân bưng tỉnh đại ngộ: "Bạch Hồ cư trú ở trong linh hải của Bách Xuyên, thông qua linh khí trong linh hải để khôi phục thực lực của chính mình, cũng chính là bởi vì linh khí Bách Xuyên hấp thu đều bị nó dùng hết, cho nên mới không cách nào đột phá."

Ngay tại lúc nàng muốn làm cho linh thức tiến vào linh hải, một lực lượng vô hình phá không mà đến, ‘oanh’ một tiếng đánh lên linh thức của nàng.

Trong phòng, Cố Nhược Vân sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, nàng cắn chặt răng, cũng không có thu hồi linh thức của bản thân, mà là tiếp tục quan sát hồ nước kia.

"Là người phương nào lớn mật như thế, vậy mà tới đây quấy rầy thanh tu (yên tĩnh tu luyện) của ta?"

Một tiếng quát lạnh từ trong linh hải truyền ra, mang theo một cỗ uy áp mãnh liệt.

Rồi sau đó, một bóng dáng mặc quần áo thanh lịch màu vàng từ trong linh hải đi ra, mỗi bước đi giống như đều mang theo một trận gió, tung bay ở trong gió nhẹ.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 178: Thu Phục Bạch Hồ (Bốn)

Nữ tử khuôn mặt đẹp đẽ, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như là một đóa hoa cúc nở rộ ở vùng núi sâu, hương thơm mê người.

Nhưng đây chỉ là bề ngoài mà thôi, nữ tử giữa mặt mày tràn đầy lãnh ngạo (lạnh lùng + cao ngạo), ẩn đằng sau là khí phách vương giả.

"Người chính là Bạch Hồ Vân Dao?"

Giọng nói của Cố Nhược Vân xuyên thấu qua tầng tầng sương trắng, truyền vào trong tai thanh nhã của nữ tử.

Nữ tử khẽ cười một tiếng, nói: "Vân Dao..... Ha ha, tên này đã có rất nhiều năm không ai xưng hô, tiểu nha đầu, người có biết đây là chỗ nào hay không? Người tới nơi này làm gì?"

Cố Nhược Vân cười cười, đáp lại: "Ta biết người sống nhờ ở trong thân thể của đứa nhỏ tên là Bách Xuyên, cần thông qua linh khí của hắn để tẩm bổ thân thể bị thương của người, mà ta, là người hắn tìm đến thu phục người."

"Thu phục ta? Ha ha."

Vân Dao nhin không được phá lên cười, ngay cả bộ dáng cười to của nàng cũng là tao nhã cao quý như vậy, đây mới là một quý tộc chân chính.

"Tiểu nha đầu, khẩu khí thật càn rỡ, một Võ Tướng nho nhỏ, liền dám thu phục ta? Người đã biết ta là Bạch Hồ Vân Dao, vì sao dám nói khoa trương như thế? Hôm nay ta ngược lại muốn nhìn xem người có bản lĩnh gì hàng phục ta!"

Bạch Hồ Vân Dao là Linh Thú huyết thống Thần Thú, mặc dù thân chịu trọng thương, nhưng thực lực cũng tuyệt không thể coi thường, mà tiểu nha đầu này mới chỉ là một Võ Tướng mà thôi, đã nghĩ muốn làm cho nàng thần phục?

Điều này không khỏi cũng quá mức buồn cười!

Ầm!

Nghĩ đến đây, Vân Dao thi triển uy áp, muốn đánh tan một tia linh thức kia của Cố Nhược Vân, theo nàng, đây là chuyện dễ dàng, nhưng mà rất nhanh tươi cười trên mặt nàng liền cứng ngắc.....

Linh thức của đối phương rất là đậm bạc, nhưng vẫn là tồn tại trong thân thể của Bách Xuyên, mơ hồ không dứt.

"Tiểu nha đầu, xem ra ta có một chút nhìn lầm người! Tuy rằng người thực lực kém, nhưng nghị lực ngược lại rất không tệ, chống cự được toàn bộ uy áp của ta, nhưng mà thân thể bên ngoài của người hẳn là không dễ chịu đi?"

Vân Dao nói không sai.

Uy áp của Thần Thú Bạch Hồ quá mức cường đại, Cố Nhược Vân là cứng rắn chống lại mới không làm cho linh thức lui tán, dù sao một khi linh thức biến mất, lại đi vào sẽ rất khó khăn. Nhưng mà kể từ đó, thân thể của nàng đã bị thương không nhẹ.

Mà nếu không phải là linh thức của nàng cường đại hơn người bình thường, biến thành ngu ngốc đều có khả năng.

"Vân Dao, người ở trong cơ thể của Bách Xuyên, cũng chỉ là muốn khôi phục thương thế trong thân thể của mình mà thôi, nếu ta có thể trợ giúp người chữa thương thì sao?"

Cố Nhược Vân nhợt nhạt cười, tầm mắt vẫn luôn quan sát đến biến hóa trên mặt Vân Dao.

Vân Dao ngẩn người, sau đó cười lạnh một tiếng: "Tiểu nha đầu, ta dựa vào cái gì tin tưởng người? Nhân loại luôn luôn đều thật xảo hoạt, nếu không phải sự xảo hoạt của nhân loại các người, ta cũng sẽ không thể bị trọng thương, nhiều năm cũng chưa thể trị tốt, càng là thất lạc với ba đồng bạn khác của ta."

Đối với nhân loại xảo hoạt này, cho tới bây giờ Vân Dao đã không có cảm tình gì, hơn nữa tiểu nha đầu này vừa đến đã muốn thu phục nàng, hoàn toàn không khác nhân loại đã dùng âm mưu quỷ kế làm hại bọn họ thiếu chút nữa bị giam nhốt kia ở chỗ nào.

"Nếu như người không tin, hiện tại ta có thể cho người thử một chút."

Cố Nhược Vân biết Vân Dao sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng, cho nên âm thầm chậm rãi phóng ra linh khí trong Thượng Cổ Thần Tháp.

Vô tận linh khí xuyên thấu qua tia linh thức kia truyền vào thân thể của Bách Xuyên, đi về phía hồ nước khô cạn kia.

Vân Dao thân mình mạnh mẽ bị kiềm hãm, trên mặt trừ bỏ kinh ngạc ra, còn có kích động và vui sướng thế nào cũng che giấu không được kia.

Nàng nhin không được nhắm hai mắt lại, nhanh chóng hấp thu linh khí Cố Nhược Vân truyền ra vào trong thân thể.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 179: Thu Phục Bạch Hồ (Năm)

Edit: kaylee

Một khắc kia, nàng cảm giác lục phủ ngũ tạng của bản thân đều được linh khí này dịu dàng ôn dưỡng, làm lỗ chân lông toàn thân nàng đều thư sướng không ngừng, nhịn không được hít vào một hơi thật sâu.

Rồi sau đó, nàng mở đôi mắt, đôi con ngươi xinh đẹp gắt gao tập trung vào Cố Nhược Vân, thật rõ ràng, hiện giờ ở trong lòng nàng Cố Nhược Vân mê người hơn Bách Xuyên.

Cho dù ở trong cơ thể Bách Xuyên gốc năm sáu năm, cũng không chữa trị thân thể nàng tốt như linh khí vừa rồi.

"Nha đầu, nói thật, linh khí người chuyển vận cho ta đối với ta mà nói quả thật là rất có lực mê hoặc, nhưng Vân Dao ta cũng không đồng ý thần phục bất luận kẻ nào, nếu không lúc trước trực tiếp làm tọa kỵ cho những người đó, cũng không đến mức bị đánh thành trọng thương! Nhưng mà, người cho ta linh khí khôi phục thân thể, để báo đáp, trong lúc này ta sẽ chiến đấu cho người! Tuy rằng hiện tại bản thân ta bị trọng thương, nhưng chỉ cần không gặp trên Võ Hoàng đều không có vấn đề gì."

"Được."

Cố Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, liền đáp ứng yêu cầu của Vân Dao: "Bây giờ người rời đi thân thể của Bách Xuyên trước, ta sẽ đưa người đi

địa phương thích hợp người dưỡng thương."

Sau khi nói xong lời này, một luồng linh thức kia có chút chống đỡ không được, nàng vội vàng rút ra, dùng sức thổi ra một hơi.

"Sư phụ, thế nào?"

Vệ Y Y khẩn trương đứng ở một bên, đang định hỏi Cố Nhược Vân kết quả, chợt nhìn thấy một đám sương mù dày đặc từ trong cơ thể của Bách Xuyên tản ra, rất nhanh đã ngưng tụ thành một nữ tử trẻ tuổi mặc váy màu vàng ở trước mặt bọn họ.

"Ra..... Đi ra."

Bách Xuyên lập tức rơi lệ đầy mặt.

Lúc hăn đột phá mấy lần đều thất bại không khóc, lúc vì tìm đến Quỷ Y trải qua một đường gian khổ không khóc, thậm chí lúc nhìn thấy Vệ Y Y, cũng không có khóc..... Nhưng hôm nay, nhìn Vân Dao rời đi linh hải của bản thân, Bách Xuyên thật sự nhịn không được khóc ra tiếng.

Mặc kệ hăn giả bộ thành thực thế nào cũng vẫn chỉ là đứa nhỏ lớn tuổi, nhiều năm ẩn nhẫn như vậy ở giờ khắc này tất cả đều bạo phát, hận không thể ôm Cố Nhược Vân hung hăng thân hai ngục.

Vân Dao rời đi, nói cách khác, hăn không bao giờ là phế vật nữa!

Mấy năm nay hăn nhận hết ức hiếp và xem thường, làm sao có thể không kích động?

"Sư phụ, người..... Người thu phục nàng?"

Vệ Y Y không khỏi mở to hai mắt, trong lòng đối với Cố Nhược Vân bội phục không thôi, không nghĩ tới sư phụ mạnh mẽ như vậy, ngay cả con

Linh Thú đều này có thể hàng phục! Hiện tại Thanh Long Quốc còn có ai dám không có việc gì kiểm chuyện tìm đến sư phụ phiền toái.

"Vân Dao, ta đưa người đi dưỡng thương."

Cố Nhược Vân không nói thêm gì, trực tiếp để cho Vân Dao tiến vào Thượng Cổ Thần Tháp, dù sao trong Thượng Cổ Thần Tháp có Tử Tà, cũng không lo lắng nàng sẽ tạo nên gió lốc gì.....

Về phần Vân Dao có truyền Thượng Cổ Thần Tháp ra hay không, nàng cũng không lo lắng.

Thứ nhất vì hiện tại Vân Dao không rời đi Thượng Cổ Thần Tháp, thứ hai chính là vì..... Không lâu sau, Vân Dao chính là vẫn sẽ trở thành một mãnh tướng dưới trướng của nàng!

"Vệ Y Y, vừa rồi ta bị chút thương, cần khôi phục một chút, người và Bách Xuyên đi ra ngoài trước, ta không cho các người đi vào đừng tiến vào."

Cố Nhược Vân suy yếu nhắm hai mắt lại, khuôn mặt kia thoát nhìn vô cùng tái nhợt.

Vệ Y Y trong lòng rất là lo lắng, nhưng mà cũng biết bằng vào năng lực của sư phụ, chút thương thể nhỏ này cũng không thành vấn đề, vì vậy gật gật đầu: "Được, sư phụ, ta ở ngoài cửa chờ đợi, có việc kêu ta."

Dứt lời, nàng một tay túm Bách Xuyên còn đang khóc lớn, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Khi hai người biến mất, Cố Nhược Vân mới động ý niệm, tiến vào đến trong Thần Tháp.

Từ sau khi tiến vào cảnh giới Võ Giả, thì cần đột phá hai cấp lớn mới có thể mở ra một tầng của Thượng Cổ Thần Tháp, cho nên, cho đến khi Cố Nhược Vân từ Võ Giả vượt qua Võ Sĩ, tới Võ Tướng, mới có thể có được đồ được tặng và bảo vật của tầng thứ ba Thần Tháp.

Mà tuyết lang Bao Bao và Diên Niên Ích Thọ đan, là bảo bối nàng có được ở tầng thứ ba.

Lúc này, trong Thượng Cổ Thần Tháp, một Bạch Hồ khổng lồ uy vũ tránh ở trong góc run rẩy, lông cả người đều dựng đứng, giống như chung quanh có cái gì đó đáng sợ.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 180: Thu Phục Bạch Hồ (Sáu)

"Vân Dao thế nào biến thành bản thể? Hơn nữa trốn ở góc phòng làm gì?" Cố Nhược Vân có chút kinh ngạc, cao ngạo của Vân Dao nàng đã thấy, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì lại có thể làm cho nàng (VD) biến thành trạng thái như thế?

Tử Tà nhìn Vân Dao: "Ta không rõ ràng, nàng vừa thấy ta thì như vậy."

Vốn Tử Tà không nói chuyện còn tốt, vừa nói chuyện Bạch Hồ thiếu chút nữa thì hoảng sợ quá mức, thân thể cao lớn kia càng run rẩy mạnh mẽ hơn.

Cố Nhược Vân tin tưởng, nếu trong Thượng Cổ Thần Tháp có một cái động, Vân Dao khẳng định sẽ lựa chọn tiến vào đi.

Loại thời điểm này, cái gì cao ngạo, cái gì mặt mũi, nàng toàn bộ đều không cần.

"Nha đầu, đến cùng người đem ta tới chỗ nào? Vì sao người kia sẽ ở đây? Vì sao?" Vân Dao sợ tới mức giọng nói đều run rẩy, trong lòng mắng Cố Nhược Vân trăm ngàn lần.

Nhân loại đáng chết này, đến cuối cùng vẫn là hung hăng lừa gạt nàng.

Lại có thể đem nàng đến địa bàn của ôn thần này, hiện tại nàng có cơ hội còn có mệnh rời đi sao?

"Ai?" Cố Nhược Vân sững sốt một chút, nàng thật sự không biết Vân Dao đang nói cái gì.

"Còn có ai?" Vân Dao vốn định trừng mắt nhìn Cố Nhược Vân, cuối cùng tiếp thu đến hơi thở âm lãnh trên người Tử Tà, sợ tới mức cúi đầu: "Ôn thần này, Thượng Cổ Phượng Hoàng Tử Tà! Ta tin tưởng người như vậy, vì sao người muốn lừa gạt ta? Còn đem ta tới bên người ôn thần này!"

"....."

Cố Nhược Vân hoàn toàn hết chỗ nói rồi, nàng nhìn về phía Tử Tà, nhíu mày hỏi: "Trước kia người làm cái gì? Thế nào dọa Bạch Hồ Vân Dao thành bộ bộ dáng này? Nhưng lại gọi người là..... Ôn thần?"

"Ta không phải là đã nói với người sao? Cho dù tứ đại Thần Thú toàn bộ đều lên, cũng không phải là đối thủ của ta, đây không chỉ có là đánh giá đối với thực lực của ta mà thôi, mà là, ở thật nhiều năm trước, bọn họ đã làm vậy qua."

Tử Tà khẽ nhún vai, không cho là đúng nói: "Sau đó ta liền tấu bọn họ một trận, sau đó bọn họ liền biến mất ở trong tầm mắt của ta, rốt cuộc không đi tìm ta."

Vân Dao thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chỉ là tấu một trận? Không phải đơn giản như vậy? Nếu thực đơn giản như vậy, sau này bọn họ sẽ không lưu lại ám ảnh trong lòng, thế cho nên mỗi lần trước khi ra khỏi cửa đều phải tìm hiểu một chút hành tung của ôn thần này, nơi có hấn ở, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi!

Ngay tại lúc Vân Dao nghĩ thế nào chạy trốn chết, đột nhiên phát hiện Tử Tà đi tới chỗ bản thân, nàng cả kinh trực tiếp đứng lên muốn chạy trốn, nhưng mà đây là địa bàn của ôn thần này, lại có chỗ nào có thể cho nàng trốn?

"Vân Dao, trên đại lục này Thượng Cổ Thần Tháp bị rất nhiều người nhìn trộm, hiện tại người tiến vào chỗ này, ta thật lo lắng."

Tử Tà nhìn Vân Dao, tà mị nở nụ cười, tươi cười kia lập tức làm Vân Dao mao cốt tung nhiên (lông tóc dựng đứng), sợ tới mức sắp làm cho nàng hít thở không thông.

Hiện tại Vân Dao quả nhiên là hối hận!

Cứ thành thật lưu lại linh hải không tốt à, vì một chút mê hoặc kia mà chạy vào địa bàn của ôn thần này, ngay cả mệnh đều sắp đánh mất! Sớm biết sẽ như vậy nàng vẫn là chậm rãi chữa trị thân thể là được, cũng tốt hơn là nhìn thấy ôn thần này.....

"Người..... Người muốn thế nào."

Vân Dao gắt gao rắn rãnh, nhưng mà răng nanh kia vẫn là đang cao thấp đánh nhau, phát ra âm thanh 'khanh khách'.

"Rất đơn giản," Tử Tà nhếch môi cười: "Hai lựa chọn, thứ nhất, là người hồn phi phách tán (mất hồn mất vía)! Thứ hai, khế ước với nàng! Chỉ có như thế ta mới có thể đủ tin tưởng người!"

Kỳ thực, ngay từ đầu Tử Tà đã chờ ở trong này.

Nếu mới vừa rồi lúc Cổ Nhược Vân và Vân Dao khơi thông bản thân phát ra âm thanh, con tiêu lão hổ này khẳng định gắt gao trốn ở trong linh hải không chịu đi ra! Cho nên, chỉ có chờ Cổ Nhược Vân dụ nàng đi ra lại ném vào Thượng Cổ Thần Tháp, bản thân mới có thể uy hiếp nàng.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 181: Thu Phục Bạch Hồ (Bảy)

Edit: kaylee

Con người của Vân Dao xoay tròn, nàng biết lời nói ôn thần này nói ra nhất định sẽ làm được, nhưng mà nếu để cho mình bị nhân loại nô dịch, nàng lại không tình nguyện.

"Thế nào, suy nghĩ như thế nào?" Tử Tà nhìn Vân Dao, hỏi: "Người có thể lựa chọn cự tuyệt, nhưng mà..... Hậu quả chính người rõ ràng!"

Vân Dao hung hăng cắn răng một cái, tục ngữ nói chết tử tế không bằng vẫn tiếp tục sống, bản thân không bằng đáp ứng ôn thần này trước, về sau chờ thực lực đều khôi phục lại tìm cơ hội rời đi.

"Được, ta đáp ứng người."

Nhìn khuôn mặt không cam nguyện kia của Vân Dao, Tử Tà nở nụ cười, hẳn như thế nào không rõ ý nghĩ trong lòng Vân Dao? Đáng tiếc, cả một đời này, nàng (VD) đều không có khả năng có cơ hội thoát khỏi lòng bàn tay của nàng (CNV).....

"Nha đầu, người và nàng ký kết khế ước," Nghĩ đến đây, Tử Tà chỉ về phía Vân Dao, nói với Cố Nhược Vân: "Chờ sau khi người khế ước nàng, nàng nhất định phải dùng sinh mệnh bảo vệ người, có nàng ở bên cạnh người, ta cũng yên tâm."

Bất luận như thế nào, thực lực của Vân Dao cũng bày ra ở đó, điều này cũng là nguyên nhân Tử Tà làm cho Cố Nhược Vân thu phục nàng.

"Ngao ô."

Bao Bao thấy chủ nhân nhà mình thu phục một con Linh Thú, vội vàng dùng đầu cọ đầu của nàng, giống như là đang nói chủ nhân người có người mới không cần quên ta.

"Tử Tà, cảm ơn người."

Cố Nhược Vân mỉm cười nhìn Tử Tà, cảm kích nói: "Ở trên đường ta trưởng thành, người giúp ta rất nhiều, thậm chí lúc trước nếu không có người, ta tất nhiên là rơi vào kết cục hồn phi phách tán!"

"Ừ," Tử Tà nhẹ vỗ cằm, tươi cười tà tứ đánh giá Cố Nhược Vân, ánh mắt kia thật giống như xuyên thấu qua quần áo của nàng: "Trong ba năm này người phát dục cũng không tệ, cho nên, nếu như người thật muốn cảm tạ ta, không bằng lấy thân báo đáp ta, như thế nào?"

Khi nói lời này, hắn di chuyển chân bước tới gần Cố Nhược Vân, đẩy nàng vào góc tường, hô hấp ái muội kia đập ở phía trên cổ của nàng, ngựa ngựa.

Cố Nhược Vân lui về sau mấy bước, lưng chạm vào tường lạnh như băng, ngượng ngùng nói: "***** khác biệt, lấy thân báo đáp chỉ sợ cũng không được."

"Nha đầu, chẳng lẽ người không biết sau khi Linh Thú có thể hóa người, sẽ không khác gì nhân loại hay sao?" Tử Tà hơi hơi nheo lại mắt tím, tà mỉ cười: "Nếu chúng ta sinh đứa nhỏ, nhất định là nhân loại, nếu người không tin, chúng ta có thể thử xem."

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc kia của nam nhân, Cố Nhược Vân tâm không chút rung động, khóe môi nàng gợi lên một chút tươi cười, tựa tiểu phi tiểu nói: "Dù vậy, cũng không thay đổi chuyện thực người là Phượng Hoàng, ta đối với loại không phải tộc của ta không có hứng thú gì, nếu người động dục, phải đi tìm một mẫu Phượng Hoàng, ta đối với người không có hứng thú gì."

Tử Tà sắc mặt lập tức biến đen, nha đầu kia có ý tứ gì? Chẳng những khinh bỉ hẳn là Linh Thú, còn nói hẳn động dục?

"Tốt lắm, nha đầu, ta không đùa người, chúng ta nói chuyện chính," Tử Tà hít vào một hơi thật sâu, hẳn thực sợ tiếp tục nói tiếp sẽ bị tiểu gia hỏa này làm tức chết: "Lúc này đây ta muốn tiếp tục bế quan tu luyện, tạm thời không thể xuất hiện, có nguy hiểm gì mà nói để cho Vân Dao đi lên, đừng mạnh mẽ chống đỡ nữa."

Cố Nhược Vân có chút ngây ngốc, nếu nàng không có nhìn lầm mà nói, vừa rồi ở trong mắt Tử Tà xuất hiện một chút đau lòng?

Người này, cũng sẽ đau lòng nàng?

Ở trong lòng nàng, Tử Tà vừa là thầy vừa là bạn, lúc nên nghiêm khắc thì vô cùng nghiêm khắc, đau lòng..... Nhưng là chưa từng xuất hiện qua.

Trong góc, Vân Dao mệt mỏi lui thành một đoàn nhìn nhìn Tử Tà, lại nhìn Cố Nhược Vân, con người lại chuyển bắt đầu chuyển động.

Có gian tình!

Tử Tà và tiểu nha đầu này khẳng định có gian tình!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 182: Sát Thủ Huyền Âm Điện (Một)

Edit: kaylee

Vân Dao trong lòng có chút khiếp sợ, theo nàng, tiểu nha đầu nhân loại này rất là phổ thông, vì sao ôn thần này coi trọng nàng? Càng là khế ước với nàng, đến cùng nàng có năng lực gì làm cho Thượng Cổ Phượng Hoàng thần phục?

"Tử Tà, ta không quấy rầy ngươi bế quan, Vân Dao, tạm thời ở trong Thượng Cổ Thần Tháp khôi phục thương thế, có cần ta sẽ để cho ngươi xuất hiện."

Cố Nhược Vân ngáp một cái, nàng đã một ngày không có nhìn thấy tiểu Dạ rồi, tên kia phỏng chừng lại úy úy khuất khuất ở góc tường vẽ vòng tròn.

.....

Trong hoàng cung, nữ tử ung dung cao quý ngồi ở trên ghế quý phi, không cho là đúng thường thức móng tay, nói: "Những thứ ta muốn chuẩn bị như thế nào rồi?"

Thị vệ cung kính hồi đáp: "Bẩm báo Quý Phi nương nương, những thứ ngài muốn chúng ta đã lấy đến, hơn nữa là trưởng lão Huyền Âm Điện đưa qua, lão đã tiếp nhận nhiệm vụ của chúng ta rồi."

"Tốt, tốt lắm!" Lăng Quý Phi cười lạnh một tiếng, ngời dậy, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một chút ngoan độc: "Ba năm, Cố Nhược Vân, người giết người Lăng gia chúng ta đã ba năm, ba năm này không có lúc nào là bản cung không nghĩ tới này thù hận này! Nhưng mà lấy lực lượng lúc trước của bản cung không cách nào đối phó người! Hiện tại bản cung dùng thời gian ba năm tìm đến một quyển công pháp trân quý, mới làm cho trưởng lão Huyền Âm Điện đáp ứng yêu cầu của bản cung! Lúc này đây, cho dù người có Bách Thảo Đường che chở, cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!"

Trời biết trong ba năm này nàng là như thế nào dần dần vượt qua, ngay cả bệ hạ cũng không từng nguyện ý báo thù rửa hận vì nàng! Cho nên tất cả những thứ này đều chỉ có thể dựa vào chính nàng! Nếu không, nàng cũng sẽ không thể tiêu phí ba năm thời gian đi tìm thứ có thể làm cho trưởng lão Huyền Âm Điện coi trọng.

Mà nàng, sẽ làm nữ nhân kia biết, người Lăng gia không thể dễ giết như vậy! Giết của người thân nàng, nhất định phải đi minh giới (địa phủ) thỉnh tội với bọn họ!

.....

Ban đêm, bóng đêm như nước, ánh trăng thanh lãnh từ ngoài cửa sổ rơi xuống, chiếu vào phía trên dung nhan thanh lệ của thiếu nữ.

Thiếu nữ khoanh chân ngồi ở trên giường, nhẹ nhắm mắt, nồng đậm linh khí quanh quần quanh thân của nàng, theo lỗ chân lông từng sợi từng sợi hợp lại rồi bị nhét vào trong cơ thể.

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một dao động khác thường, làm cho thiếu nữ đang khoanh chân ngồi đột nhiên mở hai mắt, trong con ngươi thanh lãnh xẹt qua một tia sáng lạnh, nói: "Có người xâm nhập trận pháp! Không biết là ai nửa đêm tới nơi này quấy rầy!"

Trận pháp của trang viên là Tử Tà thiết trí, trừ phi tu vi đến Võ Hoàng, những người khác đều là có đến mà không có về!

Nghĩ đến đây, nàng phất tay áo đứng lên, đi nhanh ra ngoài.

"Sư phụ."

Rất xa, Vệ Y Y đã nhìn thấy Cố Nhược Vân nghênh bước mà đến, vội vàng hô một tiếng.

Đứng ở bên cạnh của nàng là Bách Xuyên một thân cấm y, lúc này hẳn đang ngại ngùng nghiêm mặt, có thể là nghĩ tới lời nói làm cho hắn làm nam sủng mà Vệ Y Y nói lúc trước, ánh mắt nhìn Cố Nhược Vân bất giác mang theo một chút kỳ quái.

Đương nhiên, Cố Nhược Vân cũng không có để ý đến hắn, đi thẳng đến trước mặt Vệ Y Y, hỏi: "Là ai xâm nhập trận pháp?"

"Không rõ ràng."

Vệ Y Y lắc lắc đầu: "Tên kia còn ở trong trận pháp, ta nghĩ chờ thể lực của hắn hao phí hết sau đó mới chộp hắn tới ép hỏi."

"Không cần phiền phức như vậy," Cố Nhược Vân cười cười: "Vân Dao, người đưa hắn ra đến cho ta."

Bá!

Một vệt sáng bén nhọn hiện lên, sau đó một nữ tử thanh nhã mặc váy màu vàng sáng như cúc xuất hiện ở trước mắt mọi người Ma Tông, nàng một đầu tóc đen như thác nước, giơ tay nhắc chân tào nhã cao quý, giống như một tiểu thư khuê các chân chính.

Chỉ là, sau khi nhìn đến chuyện kế tiếp, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 183: Sát Thủ Huyền Âm Điện (Hai)

Edit: kaylee

Vân Dao thân mình chột lóe, nhảy vào trong trận pháp, chỉ một lát, một huyết y nam tử (đàn ông mặc quần áo nhuộm đầy máu) bị nàng tóm trên tay quăng tới trước mặt Cổ Nhược Vân.

"Chỉ một người?"

Vệ Y Y ngăn người, kinh ngạc nhìn về phía Vân Dao.

Vân Dao vẫn luôn cười yếu ớt thản nhiên, nhàn nhạt nói: "Các người không phải là muốn hỏi sao? Một người là đủ, người khác, ta đều giết."

Hít!

Mọi người hung hăng hít một ngụm khí lạnh, đến cùng là nữ nhân này có lai lịch gì? Chẳng những có thể vọt vào trận pháp ở lúc trận pháp không đóng hơn nữa còn toàn thân trở ra, càng là ở trong trận pháp kia giết được kẻ địch chỉ còn lại có một người.

Quan trọng nhất là, hoàn thành chỉ trong khoảng nửa khắc (khoảng 7-10 phút)!

Khi nào thì bên người đại tiểu thư có một cường giả như vậy?

"Người Huyền Âm Điện?"

Sau khi nhìn thấy ký hiệu trên người sát thủ, sắc mặt của Cố Nhược Vân lập tức đen xuống.

Huyền Âm Điện khác với những chỗ khác, trước khi ám sát những người khác đều sẽ che giấu tung tích thật tốt, nhưng mà bọn hã sẽ không làm như vậy, bọn họ chẳng những mặc quần áo của Huyền Âm Điện, lại còn sẽ thông báo cho đối phương ở trước lúc ám sát, làm cho đối phương biết chuyện này là Huyền Âm Điện bọn hã làm.

Mà chắc hã tối nay những người này tới đây, cũng không phải là vì giết nàng, mà là thông báo cho nàng một tiếng thuận tiện nghiên cứu địa hình.

Không nghĩ tới lại đi nhầm vào trận pháp, thế cho nên trở thành tù nhân.

"Hừ!"

Tên huyết y nam tử bị Vân Dao túm ở trên tay kia hừ lạnh một tiếng, nói: "Không nghĩ tới lúc này đây, nhiệm vụ của Huyền Âm Điện chúng ta vậy mà thất bại! Nhưng mà Cố Nhược Vân, Huyền Âm Điện chúng ta muốn tánh mạng của người, người sống không được bao lâu, ha ha ha!"

Nhìn thấy Cố Nhược Vân thay đổi sắc mặt, huyết y nam tử cười to hai tiếng, giống như thật thích thấy được vẻ mặt sợ hãi của đối phương.

Nhưng mà, hã không biết Cố Nhược Vân đen mặt là vì yêu nghiệt nam tử Tá Thượng Thần.

Chuyện Tá Thượng Thần thân là thiếu chủ của Huyền Âm Điện nàng biết, nhưng người này, vậy mà phái người ám toán nàng?

"Sư phụ, cẩn thận!"

Bỗng nhiên, Vệ Y Y nhìn thấy huyết y nam tử ném một con độc trùng, về phía khuôn mặt của Cố Nhược Vân, sắc mặt đột nhiên đại biến, mà loại

thời điểm này Cố Nhược Vân còn đang suy nghĩ sâu xa, không có phục hồi tinh thần lại.....

"Cút!"

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn từ phía sau Cố Nhược Vân truyền đến, như kì tích, độc trùng đánh úp về phía Cố Nhược Vân kia chợt chuyển phương hướng, một ngụm cắn ở trên cổ họng của huyết y nam tử.

"A! !"

Huyết y nam tử tê tâm liệt phế hô to lên, rồi sau đó ở dưới ánh mắt của mọi người da thịt trên người từng chút rớt xuống, cuối cùng biến thành một bãi máu.... ..

"Rống!"

Vân Dao rống lớn một tiếng, ở dưới ánh mắt của mọi người thân thể nháy mắt biến thành một con Bạch Hồ khổng lồ, ‘soạt’ một tiếng trốn vào trong góc, toàn bộ thân thể đều run rẩy, hoảng sợ nhìn nam tử đứng sau lưng Cố Nhược Vân.

Lập tức, tất cả mọi người kinh hãi trợn tròn mắt, nữ tử tao nhã cao quý kia thế mà lại là một Linh Thú? Hơn nữa bộ dáng này thấy thế nào đều như là con mèo nhỏ bị kinh.....

Đợi chút!

Linh Thú? Hóa người?

Hít!

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt kinh ngạc chuyển về phía Cố Nhược Vân.

Đại tiểu thư nhà mình chính là ngưi bức (ý nói mạnh mẽ), ngay cả con Linh Thú có thể hóa người này đều nghe theo mệnh lệnh của nàng, trên đời này trừ bỏ đại tiểu thư nhà mình ra, còn có ai có loại bản lĩnh này?

Cố Phán Phán có thể sao? Thi Vân có thể sao?

Đừng nhìn Thi Vân kia thiên phú rất mạnh, nhưng mà có một số điểm so với tiểu thư nhà mình vẫn là kém xa.... ....

"Tiểu Dạ, sao người lại tới đây?"

Cố Nhược Vân có chút kinh ngạc nhìn Thiên Bắc Dạ, kỳ thực, vừa rồi Thiên Bắc Dạ tính không ra tay, vị huyết y nam tử kia cũng không thể ám toán được nàng.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 184: Sát Thủ Huyền Âm Điện (Ba)

Thiên Bắc Dạ nhú mày, trên dung nhan tuyệt thế khuynh thành tràn đầy vẻ lo lắng, một đôi con ngươi giống như đẫm máu lạnh lùng nhìn bãi máu trên đất, tóc bạc hồng y, ở dưới bóng đêm bất giác hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Tiểu Vân, hã muốn giết người, người Huyền Âm Điện muốn giết người, ta đi diệt Huyền Âm Điện được không?"

Ở trong miệng của hã, thật giống như diệt một Huyền Âm Điện đơn giản giống như ăn cơm.

"Tiểu Dạ....." Cố Nhược Vân nhìn đôi mắt màu đỏ của nam nhân, hơi hơi sững sốt một chút.

"Bọn họ đáng chết! Người muốn giết người, đều đáng chết!"

Đúng vậy, người muốn động bất cứ thứ gì của nàng, đều đáng chết!

Nếu tất cả mọi người toàn bộ đại lục muốn động nàng, vậy hã, không để ý giết hại khắp đại lục.

"Tiểu Dạ," Cố Nhược Vân nhẹ nở nụ cười, trấn an hã như là trấn an một đứa trẻ: "Ta đây không phải vẫn tốt sao? Huống chi, có một số việc ta muốn làm rõ ràng."

Nàng muốn biết, vì sao tên yêu nghiệt kia lại phải người Huyền Âm Điện đối phó nàng.

"Được."

Thiên Bắc Dạ là hài tử rất nghe lời, nhưng mà cũng chỉ nghe lời nói của một mình Cố Nhược Vân, những người khác nếu muốn chi phối quyết định của hắn, phỏng chừng ở đã táng thân trong biển máu.

"Nhưng mà, chờ sau khi người làm rõ ràng, ta sẽ đi diệt Huyền Âm Điện, được không?"

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không muốn buông tha Huyền Âm Điện, ai bảo tên này muốn thương hại Tiểu Vân.

Cố Nhược Vân mỉm cười, nhưng mà cũng không nói thêm gì, chợt nàng phát hiện Vân Dao tránh ở góc tường, có chút kinh ngạc hỏi: "Vân Dao, người ở nơi đó làm gì?"

Vân Dao nghe được lời nói của Cố Nhược Vân, sợ tới mức thân mình run lên, nàng đến cùng là làm chuyện xấu tám đời gì, gặp ôn thần kia còn chưa đủ, thế nào ngay cả vị này cũng xuất hiện.

Đến cùng tiểu nha đầu này là loại người nào? Vì sao nhiều cường giả như vậy đều có quan hệ với nàng?

Loại thời khắc này, Vân Dao quả thực là khóc không ra nước mắt, phỏng chừng trên đời này không có Linh Thú nào bi ai như nàng.

"Lão hồ?" Thiên Bắc Dạ nhìn Vân Dao, nhíu mày nói: "Ta không thích Hồ tộc, Tiểu Vân, ta có thể giết nàng sao?"

Vân Dao sợ tới mức thân mình run rẩy, sau đó rất là nhu thuận kêu một tiếng: "Meo."

Phù phù.

Vệ Y Y thiếu chút nữa té ngã trên đất, cái trán tràn đầy hắc tuyến, người này thật sự là Thần Thú Bạch Hồ? Phỏng chừng lá gan của Thử tộc (loài chuột) đều lớn hơn nàng.

"Tiểu Dạ, ngươi và Hồ tộc có cừ oán?" Cố Nhược Vân kinh ngạc hỏi.

Thiên Bắc Dạ trầm mặc một lúc lâu, nói: "Chúng nó rất âm ỉ."

Được rồi!

Cố Nhược Vân hoàn toàn hết chỗ nói với Thiên Bắc Dạ rồi, nàng quay đầu nhìn về phía Vệ Y Y, nói: "Vệ Y Y, ngươi cùng ta đi khách điểm một chút, có vẻ tên Tá Thượng Thần kia còn chưa đi, ta ngược lại thật ra cũng muốn hỏi xem đến cùng hắn muốn làm cái gì!"

"Vâng, sư phụ."

Vệ Y Y yêu mị cười, hơi hơi nheo lại đôi mắt lạnh.

Người Huyền Âm Điện muốn ám sát sư phụ, hoàn toàn xúc phạm điểm mấu chốt của nàng! Cho dù Huyền Âm Điện thế lực cường đại, bọn họ cũng phải đi đòi một cái công đạo.

Trong khách điểm, Tá Thượng Thần lười nhác nằm ở phía trên ghế dựa, nhè lắc lắc quạt lông trong tay, bỗng nhiên, cửa phòng bị một cước đạp mở ra, chợt một bóng dáng thanh lệ xuất hiện ở trong mắt hắn.

"Tiểu Vân Nhi, ngươi trẻ như vậy tìm đến bốn hoàng tử, là muốn đến ấm giường sao?"

Tá Thượng Thần yêu nghiệt cười, ánh mắt mang theo ái muội nhìn về phía thiếu nữ xâm nhập trong phòng, chậm rãi đứng lên.

Cố Nhược Vân đen mặt: "Tá Thượng Thần, người Huyền Âm Điện người đến ám sát ta, có phải nên cho ta một cái công đạo hay không."

Kỳ thực, lấy sự cẩn thận của nàng mà chỉ mang theo Vệ Y Y đã xông vào, là vì trong lòng vẫn là có tín nhiệm đối với Tá Thượng Thần, dù sao quen biết ba năm, Tá Thượng Thần không giống người sẽ làm ra loại chuyện này.

Nhưng mà, sát thủ đến từ Huyền Âm Điện cũng là sự thật, bất luận chân tướng như thế nào, đều phải làm cho Tá Thượng Thần đi thăm dò!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 185: Tá Thượng Thần Tức Giận (Một)

Edit: kaylee

"Tiểu Vân Nhi, người là đang trêu đùa ta sao?"

Tá Thượng Thần nhin không được nở nụ cười, nụ cười kia khuynh quốc khuynh thành, tao nhã vô song.

Ngay cả Cố Nhược Vân cũng không thể không thừa nhận, mặc dù là quen biết ba năm, mỗi lần nhìn thấy người này đều kinh diễm như khi mới gặp.

Nhưng mà, một người nam nhân yêu diễm đến loại trình độ này, làm cho nữ tử khắp thiên hạ đều có vẻ xấu xí.

"Bốn hoàng tử là ăn no rửng mỡ mới làm cho Huyền Âm Điện ám sát người? Hơn nữa, nếu người đã chết, vậy huynh trưởng người còn không lập tức lật trời?"

Quan trọng nhất là, hẳn không có lý do gì muốn giết Cố Nhược Vân, cho nên nói người Huyền Âm Điện muốn ám sát nàng, kia căn bản là không có khả năng!

Bá!

Một trường kiếm lạnh như băng đặt tại trên cổ Tá Thượng Thần, Vệ Y Y khước môi hàm chứa tươi cười yêu mị, trong mắt mang theo ý lạnh: "Thích

khách đến ám sát lần này quả thật là người Huyền Âm Điện các người, Tứ hoàng tử, kính xin người cho chúng ta một cái công đạo!"

"Làm càn!"

Thanh Y nhìn thấy hành vi của Vệ Y Y, sắc mặt mạnh mẽ phát lạnh, vừa định rút kiếm, nhưng mà, Tá Thượng Thần lại nâng tay, ngăn lại động tác của nàng.

"Thanh Y, người lui ra."

Tươi cười yêu nghiệt trên mặt hẳn từng chút biến mất, mắt phượng câu người hơi hơi nheo lại, hỏi: "Tiểu Vân Nhi, các người nói là sự thật?"

Dựa theo tính cách của Cố Nhược Vân, không có năm chắc, nàng căn bản là sẽ không tìm tới cửa.

Cho nên nói, Huyền Âm Điện quả thật là có người muốn ám sát nàng!

Nghĩ đến đây, Tá Thượng Thần trong lòng bất giác mạnh mẽ xuất hiện ra một cỗ lửa giận, đến cùng là tên hỗn đản đáng chết nào làm ra loại chuyện này! Còn làm hại bản thân gánh tội! Nếu để cho hẳn biết là ai làm, không bầm thây vụn đoạn tên kia không cách nào tiêu trừ tức giận trong lòng hẳn!

"Tứ hoàng tử, người cho là thế nào?" Cố Nhược Vân nở nụ cười: "Nếu không phải là trong trang viên của ta thiết trí trận pháp, phỏng chừng ta rất nhanh sẽ đầu thân hai nơi! Người nói đến cùng là chúng ta nói thật hay là giả?"

Nghe được Cố Nhược Vân xưng hô bản thân là Tứ hoàng tử, Tá Thượng Thần biết nàng tức giận, nhưng nàng nói cũng là sự thật, nếu Huyền Âm Điện muốn giết người, một người không được sẽ phải càng nhiều người đi hơn, thề sống chết không nghĩ, mà lấy lực lượng hiện giờ của Cố Nhược

Vân quả thật không cách nào so sánh với những lão bất tử kia của Huyền Âm Điện.

Cho nên, nàng tức giận cũng là, dù sao mọi người thiếu chút nữa thì không hiểu sao mà chết đi, có thể không tức sao?

"Tiểu Vân Nhi, ta là oan uổng," Trên khuôn mặt yêu nghiệt của Tá Thượng Thần tràn đầy ủy khuất: "Ta thật sự không biết chuyện này, người chỉ cần cho ta thời gian, ta sẽ cho người một cái công đạo."

Cố Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, ý bảo Vệ Y Y thu trường kiếm lại, trên khuôn mặt thanh tú nhẹ nhàng cười khanh khách.

Chính là nhìn thấy tươi cười kia, Tá Thượng Thần bất giác rung mình một cái.

"Tứ hoàng tử, phiền toái người nhanh chóng tra ra người làm chủ phía sau màn của chuyện này, nếu không, nếu lan đến người bên người ta, tuy rằng thực lực hiện tại của ta còn chưa tới đạt tới trình độ mạnh mẽ, nhưng mà, tin tưởng ta, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ đảo điên toàn bộ Huyền Âm Điện!"

Tá Thượng Thần thân mình nhẹ nhàng chấn động, mắt phượng sâu thẳm chăm chú nhìn bóng dáng đơn bạc của thiếu nữ trước mặt, giờ khắc này, trên người thiếu nữ khí phách lộ rõ vô cùng, quân lâm thiên hạ.

Hắn tin tưởng, Cố Nhược Vân có năng lực này.

Một phế vật hơn ba năm trước mới chỉ là Tụ Khí cấp hai, vậy mà ở trong ba bốn năm ngắn ngủn tới trình độ hiện giờ!

Phủng chừng cũng chỉ có thiên tài bên trong mấy cái thế lực kia mới có loại thiên phú này.

Nhưng mà, so sánh với thiên tài này, linh hải rộng lớn khôn cùng trong thân thể của Cố Nhược Vân, tu luyện đột phá so với người bình thường, còn muốn khó khăn hơn rất nhiều! Mà dưới tình huống như vậy, nàng còn có thể đột phá nhanh như vậy.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 186: Tá Thượng Thần Tức Giận (Hai)

Edit: kaylee

Kia không phải là thiên tài trong thiên tài thì là cái gì?

Hơn nữa, thiên phú của Cố Nhược Vân là ở phía sau mới có thể chân chính hiển hiện ra, mọi người đều biết, thực lực càng về sau, bình cảnh cũng lại càng nhiều, ở thời điểm người khác thiên tâm vạn khổ (*) muốn đột phá bình cảnh, nàng có thể trực tiếp đột phá.

(*) thiên tâm vạn khổ = trăm cay nghìn đắng: ý chỉ quá trình làm việc cay đắng, khó khăn

Nói cách khác, Cố Nhược Vân chỉ cần lấp đầy linh hải, là có thể đột phá, không có bình cảnh gì.

"Thanh Y, người lập tức đi thăm dò cho ta, đến cùng là ai muốn ám sát Tiểu Vân Nhi!" Tá Thượng Thần trong mắt hiện lên sát ý: "Bất kể là ai, đều bắt buộc bị ngũ mã phanh thây (**), hồn phi phách tán!"

(**) ngũ mã phanh thây = năm ngựa xé xác: hình phạt tàn bạo thời xưa, buộc đầu và tay chân vào năm con ngựa khác nhau, đánh ngựa chạy xé tan xác người bị tội

Thanh Y trong lòng phát lạnh, có chút sợ hãi nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Tá Thượng Thần, vội vàng cung kính nửa quỳ xuống, nói: "Thuộc hạ

tuân mệnh!"

Lúc này đây, chủ thượng thật sự tức giận rồi!

Thật không biết thế nào nhiều người không có mắt như vậy, không biết có một số nhiệm vụ không thể nhận sao? Chủ thượng tức giận cũng là bọn hăn tự làm tự chịu! Ngay cả chủ thượng cũng không dám tổn thương Cố Nhược Vân, đám người kia thật sự là to gan lớn mật!

Nếu chủ thượng không cho Cố cô nương một cái công đạo, Huyền Âm Điện là căn bản thừa nhận không nổi lửa giận của huynh trưởng nàng....
.....

"Nể mặt người biểu hiện cũng không tệ, lần này ta sẽ không so đo với người, nhưng nếu để cho ta biết người che chở người Huyền Âm Điện, vậy..... Làm tốt chuẩn bị cả đời kinh hồn táng đảm đi!"

Nói xong lời này, Cố Nhược Vân liếc nhìn Tá Thượng Thần, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Phía sau, Tá Thượng Thần nhìn bóng lưng mảnh khảnh của thiếu nữ, khóe miệng hàm chứa một chút cười khổ: "Tính tình của Tiểu Vân Nhi rất giống Cố Sanh Tiêu, tuyệt đối sẽ không chịu thua thiệt! Hai người bọn họ thật không hổ là một đôi huynh muội, Thanh Y, người lập tức đi thăm dò, ta cũng không muốn Tiểu Vân Nhi có hiểu lầm gì với ta."

Nhưng mà, phỏng chừng trong bốn nước này, trừ bỏ nữ tử này, cũng sẽ không có người dám can đảm uy hiếp hăn.

... ..

Hoàng cung nội viện, trong phòng ngủ, Lăng Quý Phi nhìn lão giả ngồi ở phía sau bình phong, lo lắng trùng trùng hỏi: "Liễu trưởng lão, ta nghe nói

trong trang viên Cổ Nhược Vân kia ở có bố trí trận pháp, người Huyền Âm Điện không có sao chứ?"

Tên lão giả áo bào trắng được gọi là Liễu trưởng lão kia cao ngạo cười, nói: "Ta đã sớm thăm dò rõ ràng, cho nên trong đám người được phái đi lần này phái có một người tinh thông trận pháp, bằng vào năng lực của Cổ Nhược Vân kia, cho dù nàng có thể tìm được người thay nàng bố trí trận pháp, chắc hẳn cũng chỉ là trận pháp thông thường."

"Ta đây an tâm."

Lăng Quý Phi nhẹ nhàng thở ra, rồi sau đó trên khuôn mặt ung dung cao quý kia hiện lên vẻ ngoan độc, khóe môi nhiễm cười lạnh.

Cổ Nhược Vân, không biết sau khi người nhận được lệnh ám sát của Huyền Âm Điện sẽ có cảm tưởng thế nào, theo bản cung, phỏng chừng người sẽ bị dọa đến ngất đi! Đây là kết cục người đối đầu với bản cung!

Bắt đầu từ ba năm trước, bản cung cũng đã phát thề qua, không báo thù này, thề không làm người!

"Không tốt, Quý Phi nương nương, việc lớn không tốt!"

Bỗng nhiên, một tiếng nói vội vã từ ngoài cửa truyền đến.

Chợt một người mặc trang phục thị vệ chạy nhanh tới, vội vàng hành lễ một cái, sốt ruột nói: "Vừa rồi ta luôn luôn chú ý tình hình ở ngoài cửa, từ sau khi những người đó tiến vào trang viên thật lâu cũng không đi ra, nhưng mới vừa rồi, người ở bên trong đã ném một đồng thi thể ra ngoài, đốt ở ngoài cửa."

"Người nói cái gì?"

Khuôn mặt của Lăng Quý Phi lập tức vắn vẹo, không đợi nàng tiếp tục nói chuyện, ‘phịch’ một tiếng, lão giả bên cạnh một chưởng đánh về phía cái bàn, khuôn mặt xanh mét nói: "Tốt cho một Cố Nhược Vân, lại có thể làm nhiệm vụ của Huyền Âm Điện chúng ta thất bại! Xem ra lúc này đây, bản trưởng lão phải tự thân xuất mã (tự mình ra trận)!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 187: Tá Thượng Thần Tức Giận (Ba)

Edit: kaylee

Trong lòng Lăng Quý Phi vốn đang tràn đầy không thoải mái nhưng sau khi nghe nói như thế bất giác bình tĩnh xuống.

Không sai, những người đó đã chết, vẫn còn có Liễu trưởng lão cường đại, Cố Nhược Vân là tuyệt đối không có khả năng còn sống!

"Liễu trưởng lão, trận pháp kia lợi hại như thế, ngộ nhờ sau khi Cố Nhược Vân biết Huyền Âm Điện muốn giết nàng luôn tránh ở trong trang viên thì làm sao bây giờ?"

"Hừ!" Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng: "Ta đã sớm tra qua tình huống của nàng, Cố Nhược Vân này nhưng là người trọng tình cảm, chỉ cần ta bắt người bên cạnh nàng, không sợ nàng sẽ trốn tránh không đi ra! Đã nàng lựa chọn giết người Huyền Âm Điện ta, vậy nhất định phải vì thế mà nợ máu trả bằng máu!"

Huyền Âm Điện sở dĩ rất cường đại trong mắt người đời, chủ yếu là bởi vì Huyền Âm Điện này nếu có một người làm nhiệm vụ thất bại, vậy người mạnh mẽ hơn hẳn sẽ tiếp tục nhiệm vụ này, không chết không ngừng! Cho nên, một người nếu bị Huyền Âm Điện đưa ra lệnh ám sát, là tuyệt đối sẽ không sống quá nửa tháng!

"Vậy còn làm phiền Liễu trưởng lão."

Lăng Quý Phi trong lòng vui vẻ, mặt lộ vẻ vui mừng nói.

"Nhưng mà, Liễu trưởng lão, ông có thể đánh phế Cố Nhược Vân rồi giao cho ta tra tấn hay không? Nàng giết nhiều người Lăng gia ta như vậy, không tự mình báo thù trong lòng ta thật không thoải mái."

"Không thành vấn đề."

Liễu trưởng lão gật gật đầu: "Chờ ngày mai ta sẽ đi bắt người bên cạnh nàng, nhất định bức nàng đi ra!"

Từ đầu tới cuối, lão cũng chưa để Cố Nhược Vân vào mắt, cho dù trong Bách Thảo Đường có Võ Vương tọa trấn, nhưng phế vật Võ Vương sơ cấp kia cũng không xứng đâu với lão!

Mà nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin của Liễu trưởng lão, vui mừng trong mắt Lăng Quý Phi càng sâu, nàng giống như trông thấy Cố Nhược Vân quỳ gối trước mặt bản thân cầu xin tha thứ, quả thực chính là đại khoái nhân tâm (hả lòng hả dạ)!

"Phụ thân, Lăng Hi, Lăng Ngọc, các người chờ, ta rất nhanh sẽ làm cho kẻ thù của các người đi địa ngục chuộc tội với các người! Đến lúc đó, ta sẽ phế đi tứ chi (hai tay, hai chân) của nàng, đánh gãy gân chân của nàng, phá linh hải của nàng, làm cho nàng trở thành một phế vật mặc các người ức hiếp!"

Nghĩ nghĩ, nàng phá lên cười, trong nụ cười kia mang theo nước mắt, còn có ác độc và oán hận đối với Cố Nhược Vân.... ..

Nhưng Cố Nhược Vân lại không ngờ rằng thù hận Lăng Quý Phi đối với mình lại lớn như vậy, nhưng mà cũng đúng, toàn bộ Lăng gia trên cơ bản là bị nàng giết, Lăng Quý Phi thân là người Lăng gia làm sao có thể không ghi hận?

Chỉ là vì thế lực của Bách Thảo Đường quá mức cường đại, cho nên không dám ra tay mà thôi.

Chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng nhất định sẽ ở sau lưng Cố Nhược Vân hung hăng đâm một đao.

Sáng sớm, nắng sớm mới lên.

Ở ngã tư đường cách Bách Thảo Đường không xa, một tiểu thiếu niên ước chừng hơn mười tuổi tò mò nhìn quây hàng xung quanh, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo tò mò: "Mạc Vũ tỷ tỷ, người muốn mang ta đi chỗ nào?"

Vị nữ tử tên là Mạc Vũ kia chính là Hữu hộ pháp của Ma Tông, hiện giờ còn là đường chủ Đan đường, ở sau khi thành lập Ma Tông, Cố Nhược Vân đã truyền thụ thuật luyện đan cho Mạc Vũ, hơn nữa giao Đan đường cho nàng quản lý.

Lúc này đây, Cố Nhược Vân nhìn trúng cũng không chỉ là thiên phú tu luyện của Bách Xuyên, thiên phú luyện đan của hắn cũng không kém, cho nên đã giao hắn cho Mạc Vũ.

"Tiểu Xuyên, ta muốn mang người về bản bộ (nơi cốt lõi, nơi đóng quân ~ đại loại vậy áL) của chúng ta, chủ tử có nhiệm vụ mới cho người."

Mạc Vũ cười cười, nàng nhìn khuôn mặt phẫn nộ của tiểu chính thái, nhin không được đưa tay nhéo một cái.

Bách Xuyên đen mặt, hắn không rõ vì sao những nữ nhân này biến thái như vậy, mỗi người đều thích xoa nắn mặt mình.... ..

Trừ Cố Nhược Vân!

Trong mắt người kia chỉ có tu luyện, trừ bỏ tu luyện và phát triển thể lực của bản thân ra, không có gì khác.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 188: Tá Thượng Thần Tức Giận (Bốn)

Bỗng nhiên, Mạc Vũ dừng bước chân, nàng gắt gao lôi kéo tay của Bách Xuyên, ánh mắt cảnh giác nhìn lão giả ngăn cản đường đi.

Lão giả kia một thân áo bào trắng, đứng chấp tay, tiên phong đạo cốt, nhưng mà trong đôi con ngươi đục ngầu kia lại mang theo cao ngạo và ngoan độc.

"Người là người phương nào?" Mạc Vũ nhíu mày, cẩn thận kéo Bách Xuyên tới phía sau mình, hỏi.

Lão giả lạnh lùng nhìn hai người, nói: "Các người là người Bách Thảo Đường? Cố Nhược Vân là gì của các người?"

Chủ tử?

Mạc Vũ sợ run một chút, lão gia hỏa này là tới tìm chủ tử? Nghĩ đến đây, lòng của nàng bất giác trầm xuống: "Người tìm nàng muốn làm gì?"

"Xem ra lão phu cũng không có tìm lầm," Lão giả cười cười, giọng nói lạnh lùng nói tiếp: "Một khi đã như vậy, phiền toái hai vị tới Huyền Âm Điện ta làm khách!"

Bách Xuyên cắn chặt môi, thân mình mềm yếu nhích lại gần thân thể của Mạc Vũ, trong mắt to quật cường khó tránh khỏi xuất hiện một chút kích

động. Thật hiển nhiên, ngay cả hắn cũng biết là lão nhân này không có ý tốt.

"Tới Huyền Âm Điện làm khách?" Mạc Vũ cười lạnh một tiếng: "Nếu ta cự tuyệt thì sao?"

Bất luận như thế nào, Mạc Vũ cũng sẽ không để cho lão gia hỏa này dùng bản thân uy hiếp chủ tử!

Về phần vì sao nàng không phủ nhận quan hệ với Cố Nhược Vân, chính là bởi vì Huyền Âm Điện đều đã tìm tới cửa, khẳng định đã điều tra thật kỹ càng, cho dù bản thân phủ nhận đối phương cũng không tin tưởng.

"Ha ha, đây nhưng là không phải theo ý người, hôm nay người là đi cũng phải đi, không đi cũng phải đi!"

Lão giả cười 'ha ha' hai tiếng, một khắc kia, vô cùng vô tận lực lượng đè ép đi tới chỗ Mạc Vũ, uy áp thuộc về Võ Vương giống như là một tảng đá nặng nề đè ở trên thân thể của nàng, lập tức làm cho khuôn mặt trắng nõn kia trở nên trắng bệch.

"Tiểu cô nương, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chỉ cần người đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không xúc phạm tới người!"

Sắc mặt của Mạc Vũ tái nhợt, ánh mắt lại lộ ra đồng tình, giống như lão nhân trước mắt chỉ là một người đáng thương mà thôi.

"Người muốn dùng ta uy hiếp nàng, chính là vô cùng sai, tiểu Xuyên, người đi mau, đi báo tin cho nàng, nói người Huyền Âm Điện đến!"

Từ lúc bọn họ đi theo chủ tử, các nàng đã từng âm thầm thề, dùng cả đời báo đáp nàng, cho nên, làm sao bọn họ có thể cho phép có người dùng bản thân uy hiếp chủ tử?

Nhưng mà, chờ sau khi nàng hy sinh, chủ tử và bọn huynh đệ tử muội Ma Tông đều sẽ báo thù vì nàng.

Đến lúc đó, đáng thương chính là lão gia hỏa này.

Nghĩ đến đây, khoe môi Mạc Vũ hàm chứa trào phúng, đùa cợt trong mắt vô cùng rõ ràng.

"Đứng lại!"

Lão nhân sắc mặt lạnh lùng, thân hình hóa thành một ngọn gió đuổi theo Bách Xuyên, ‘phanh’ một tiếng, một quyền đánh vào phía trên lưng của Bách Xuyên, thân mình nho nhỏ kia đột nhiên ngã văng ra ngoài, đánh vào phía trên quầy hàng ở góc đường.

Tiểu chính thái sắc mặt tái nhợt, khoe môi mang theo tơ máu, ánh mắt quật cường hung hăng nhìn chăm chăm lão gia.

"Lão bất tử, người xuống tay với một tiểu hài tử tính là bản lĩnh gì!" Mạc Vũ đột nhiên giận dữ, thân mình đều run rẩy: "Đây là sở tác sở vi (hành động) của Huyền Âm Điện các người, ngay cả tiểu hài tử nhỏ như vậy cũng không buông tha?"

Liễu trưởng lão cười lạnh một tiếng: "Người muốn lừa bịp ta hay sao? Tiểu gia hỏa này có vẻ chính là người bên người Cố Nhược Vân, vài ngày trước nàng giống như vì hấn mà trở mặt với Thái Tử Thanh Long Quốc, chắc hẳn tiểu gia hỏa này có ý nghĩa rất lớn đối với nàng, chỉ có một mình người, ta còn không xác định Cố Nhược Vân có đến hay không, nếu bắt hấn đi, ta tin tưởng nữ nhân kia tất nhiên sẽ xuất hiện!"

"Người....."

Mạc Vũ tức đến mức cả người run rẩy, hiện tại nàng chỉ hy vọng có người khác có thể thấy được một màn như vậy sau đó đi thông báo cho Cố

Nhược Vân.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 189: Tá Thượng Thần Tức Giận (Năm)

"Tiểu nha đầu, hấn ở trên tay ta, các người vẫn là đừng phản kháng, phản kháng vô dụng."

Liễu trưởng lão hơi hơi nheo lại con người đục ngầu, không nề tình nói.

"Không cho người chạm vào hấn!"

Mắt thấy Liễu trưởng lão đi về phía Bách Xuyên, đôi mắt của Mạc Vũ trở nên đỏ bừng, liễu lĩnh xông đến.

Tiểu gia hỏa này là chủ tử phó thác cho nàng, cũng chứng minh sự tin cậy của chủ tử đối với nàng, nàng không thể cô phụ một phần tín nhiệm này, cho nên cho dù liễu hết tất cả sức lực cũng sẽ không thể để cho lão gia hỏa này động hấn!

Tuyệt không thể!

"Không biết tự lượng sức mình!"

Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, khí thế trên người bừng lên, Mạc Vũ còn chưa tới trước mặt của hấn, đã nghe thấy ‘oanh’ một tiếng, thân thể mềm mại kia cứ như vậy bị đánh bay đi ra ngoài, lực lượng cường đại xuyên vào cơ thể, làm cho nàng không nhận được miệng phun máu tươi.

Lão giả cũng không có buông tha nàng, một dòng khí sương mù giống như bàn tay của Phật Như Lai xuất hiện ở trước mặt của nàng, hung hăng

đè ép xuống.

Phanh!

Đau đớn xương cốt bị nghiền nát làm cho thái dương của Mạc Vũ nổi lên gân xanh, nắm tay gắt gao nắm chặt lại thành khối, từ đầu tới cuối, nàng đều không có phát ra âm thanh, cũng không có cầu xin tha thứ, chỉ là dùng ánh mắt kia gắt gao nhìn chăm chăm Liễu trưởng lão, trong mắt tràn đầy thù hận và tức giận.

"Người đã vô dụng."

Liễu trưởng lão lắc lắc đầu.

Kỳ thực, ngay từ đầu hẳn là muốn dùng La Âm để uy hiếp, dù sao ai chẳng biết quan hệ giữa La Âm và Cố Nhược Vân? Đáng tiếc trong mấy tháng này La Âm cũng không ở Thanh Long Quốc, hẳn cũng chỉ có thể lui lại mà tìm mục tiêu tiếp theo.

Tuy rằng Mạc Vũ đã ở bên người Cố Nhược Vân, nhưng mà Liễu trưởng lão vẫn là tra không ra quan hệ chân chính của bọn họ, đương nhiên không để vào mắt. Nhưng tiểu chính thái này thì không giống, Cố Nhược Vân vì hẳn, ở trước công chúng làm cho Thái Tử khó chịu, đây là chuyện rất nhiều người đều biết, nếu dùng hẳn đương nhiên có thể uy hiếp được nữ nhân kia.

Nhưng mà, từ mới vừa rồi, Bách Xuyên cũng không có nói thêm một câu, chỉ dùng ánh mắt quật cường kia cảm tức Liễu trưởng lão, ở giờ phút này thân mình nho nhỏ là có vẻ cứng cỏi như thế.....

"Người đi với ta!"

Liễu trưởng lão nhắc nổi Bách Xuyên, nháy mắt trốn tới xa xa, trong hư không, chỉ để lại một câu vọng lại.

"Người trở về nói cho Cố Nhược Vân, nói là..... Ta ở Lăng gia chờ nàng! Ha ha! Nếu tới muộn thì nhật xác cho tiểu tử này đi!"

.....

Trên ngã tư đường, một nữ tử cả người bị máu tươi phủ kín khó khan bò ở trên đường, phía sau thân thể của nàng bị máu nhuộm thành một con đường máu, chính là nhìn Bách Thảo Đường ở chỗ không xa kia, con người vốn u ám của nữ tử lại dâng lên một chút hi vọng.

Bách Xuyên bị người Huyền Âm Điện bắt đi, phải đi thông báo cho chủ tử, nếu không, Huyền Âm Điện chuyện gì đều sẽ làm được!

Nghĩ như vậy, nữ tử không biết lấy đâu ra lực lượng, hai tay gặt gao bắt lấy mặt đất từng bước một bước tới phía Bách Thảo Đường.

Mắt thấy đã sắp tới Bách Thảo Đường, nàng vài lần muốn ngất đi qua đều cố gắng chống cự được, rất khó tưởng tượng, một người xương cốt toàn thân đều bị đập nát, lại là dựa vào nghị lực thế nào đi nhiều bước đường như vậy.

"Không được..... Ta tuyệt đối không thể ngất đi, nếu không, Bách Xuyên rất có khả năng sẽ có nguy hiểm!" Mạc Vũ cắn chặt môi, toàn thân đau đớn làm cho nàng ngay cả đi một bước đều là tê tâm liệt phế như vậy, giống như có dao nhỏ cắt thịt của nàng: "Còn có ba bước, còn có ba bước là đến, chỉ cần đến Bách Thảo Đường, bọn họ là có thể đi thông báo cho chủ tử....."

Huyền Âm Điện bắt đi Bách Xuyên, cũng không phải người thông báo, mục đích là tra tấn tiểu nha đầu vừa rồi dám can đảm mở miệng chống đối lão! Hơn nữa, vừa rồi nhiều người vây xem xem diễn như vậy, lại không người trợ giúp Mạc Vũ thân bị trọng thương.....

Dù sao năng lực của Huyền Âm Điện đặt tại kia, ai có lá gan lớn như vậy đối địch với lão? Kia không phải là muốn chết sao?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 190: Tá Thượng Thần Tức Giận (Sáu)

Edit: kaylee

"Mạc Vũ cô nương, người làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

Ngay tại trong nháy mắt Mạc Vũ kiên trì không được sắp ngã xuống, một giọng nói sốt ruột từ phía trước truyền đến, giờ khắc này, trái tim của nàng rớt cục thả xuống dưới, cũng bởi vì nội tâm lơ lửng làm cho thân thể của nàng ngã nghiêng xuống đất.

"Nhanh, nhanh đi tìm..... Chủ tử."

Nói xong lời này, nàng khẽ nhắm mắt, máu nhiễm đỏ cả khuôn mặt, giống như mới đi ra từ huyết trì (hồ máu).

Triệu chưởng quỹ quá sợ hãi, vội vàng nói: "Người đâu, nâng Mạc Vũ cô nương vào Bách Thảo Đường, ta đi mời đại tiểu thư."

Thân là chưởng quỹ của Bách Thảo Đường, hẳn thế nào không biết tầm quan trọng của Mạc Vũ đối với Cố Nhược Vân. Nàng thân là Hữu hộ pháp của Ma Tông, ba năm trở lại đây rất nhiều lần cống hiến vì Ma Tông, có thể nói, bất kể là Tâm Phong hay là Mạc Vũ, đều được coi là lão nhân (người cũ, người ở lâu nhất) của Ma Tông.

Hơn nữa, những người khác không biết, nhưng như thế nào Triệu chưởng quỹ lại không biết, Mạc Vũ có thể trở thành phụ tá đặc lực của Cố

Nhược Vân, cùng Tầm Phong đã bước vào cánh giới Võ Vương trước đây không lâu!

Có thể làm cho nàng bị thương nặng như thế, thực lực của người kia là có bao nhiêu cường đại?

Nghĩ vậy, Triệu chương quỹ rung mình trong lòng, sau khi vội vội vàng vàng phân phó hạ nhân nâng Mạc Vũ đi vào, ngay lập tức đi tới chỗ Cố Nhược Vân bầm báo, cũng may lúc này Cố Nhược Vân cũng có tính toán đến Bách Thảo Đường, cho nên còn không có đi tới trang viên đã gặp Cố Nhược Vân ở trên đường.

Biết được Mạc Vũ bị đánh thành trọng thương, hàn ý trên người Cố Nhược Vân tỏa ra, nàng không nói thêm gì liền đi theo Triệu chương quỹ đi về phía Bách Thảo Đường.

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy bộ dáng máu tươi đầm đìa của Mạc Vũ, lòng của nàng hung hăng nhú chặt lại, rồi sau đó một cỗ lửa giận mãnh liệt bộc phát ra, làm cho trong cả phòng đều tràn ngập sát ý lạnh lẽo.

"Là ai nhẫn tâm như vậy, đánh Mạc Vũ thành bộ dạng này," Vệ Y Y trong lòng kinh hãi, nghiêm cẩn điều tra thương thế của Mạc Vũ: "Sư phụ, nàng giống như là bị một ngọn núi lớn đè ép, làm cho xương cốt toàn thân đều nát hết, hơn nữa ngay cả kinh mạch cũng bị chặt đứt, ta có thể trị liệu thương thế trên thân thể nàng, nhưng mà tổn thương kinh mạch đứt đoạn này, ta vô năng vô lực (không có năng lực)."

Cho dù Vệ Y Y được xưng là Quỷ Y, lại cũng không phải vạn năng, nàng có thể cứu sống người chỉ còn lại có một hơi, nhưng không cách nào làm cho một người chặt đứt kinh mạch khôi phục nguyên trạng, cho dù khôi phục cũng phải bắt đầu tu luyện lại từ đầu, này chỉ sợ là Mạc Vũ khó có thể thừa nhận.

Cố Nhược Vân không nói gì, nàng một viên đan dược từ trong vạt áo lấy ra cho Mạc Vũ nuốt xuống, ánh mắt của nàng thật bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống như là yên tĩnh trước cơn bão.... ..

"Khụ khụ."

Mạc Vũ ho khan hai tiếng, chậm rãi mở đôi mắt, sau khi nhìn thấy Cố Nhược Vân ở trước mặt, vội vàng mở miệng nói: "Chủ tử, tiểu Xuyên bị bọn họ bắt đi! Bọn họ muốn dùng tiểu Xuyên bức chủ tử người đi ra!"

"Bọn họ là ai?" Cố Nhược Vân nhướng mày, ánh mắt trầm tĩnh hỏi.

Mặc dù là trên gương mặt kia không có biểu lộ gì, nhưng mà, tất cả mọi người đều biết, hiện giờ Cố Nhược Vân rất tức giận!

Toàn bộ Ma Tông ai chẳng biết chủ tử luôn bao che khuyết điểm? Có người vì muốn bức nàng đi ra mà dùng loại phương pháp này, nàng còn có thể thờ ơ sao? Đây tuyệt đối không có khả năng!

"Là người Huyền Âm Điện!"

Mạc Vũ cắn chặt răng, nói.

"Huyền Âm Điện?" Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, trong con người ẩn chứa tràn đầy gió lốc: "Tốt cho một cái Huyền Âm Điện! Vệ Y Y, người đi khách điếm bắt tên hỗn đản Tá Thượng Thần kia tới cho ta! Hỏi một chút hứa hẹn đêm qua hẳn vừa đáp ứng đi nơi nào rồi! Hiện tại ta phải đi tìm tên Huyền Âm Điện kia! Triệu chương quý, người theo ta đi xem đi."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 191: Tá Thượng Thần Tức Giận (Bảy)

Triệu chương quỹ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, phỏng chừng nơi này cũng chỉ có chủ tử dám đối đãi với Tứ hoàng tử Chu Tước quốc như thế, đáng thương tên kia, lúc này đây tuy rằng không phải là lỗi của hắn, nhưng Huyền Âm Điện tốt xấu gì cũng có liên quan với hắn, cho nên hắn cũng không cách nào thoát khỏi quan hệ.....

Trong khách điểm, nam nhân một thân màu hồng đào, lười nhác nghiêng người dựa vào ghế dựa, hắn nhìn một bàn rượu ngon món ngon trước mặt này bất giác nhếch nhếch khóe môi, trên khuôn mặt như hoa đào giơ lên nụ cười yêu nghiệt.

"Nhiều món ngon mỹ vị như vậy, nếu Tiểu Vân Nhi có thể ở đây cùng thưởng thức với ta thì hắn là rất tốt? Đáng tiếc, ở trước lúc bốn hoàng tử không có điều tra rõ là ai muốn giết hại nàng, phỏng chừng nàng sẽ không quan tâm ta....."

Phanh!

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy mở ra, lập tức nam nhân nhíu mày lại, một cỗ sát khí từ trên người mạnh mẽ xuất ra, đôi mắt phượng như hoa đào kia hơi hơi nheo lại, nhưng mà, sau khi hắn nhìn thấy nữ tử yêu mị xuất hiện ở cửa thì nụ cười trên mặt càng sâu.

Quý Y đến đây? Chẳng lẽ Cố Nhược Vân ở phía sau nàng?

Nghĩ đến đây hẳn vội vàng quét tới tới phía sau Vệ Y Y, lại không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

"Người không cần nhìn, sự phụ không có tới," Vệ Y Y liếc mắt xem thường: "Tuy rằng nàng không có tới, nhưng mà, để cho ta tới thông báo với người một tiếng, người Huyền Âm Điện các người trêu chọc nàng trước, cũng đừng trách nàng không nhớ tình hữu nghị giữa các người!"

Tá Thượng Thần khẽ cau mày: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Vân Nhi đã đáp ứng cho hẳn thời gian, tất nhiên sẽ không lật lọng, chẳng lẽ ở giữa lại xảy ra chuyện gì?

Vệ Y Y cười lạnh một tiếng: "Trưởng lão Huyền Âm Điện các người vì muốn bức sự phụ nhà ta đi ra, đã thương người bên người nàng, hơn nữa còn bắt đi Bách Xuyên, hiện tại người của chúng ta bị lão đánh thành trọng thương, xương cốt đều nát, kinh mạch đều gãy, nửa chết nửa sống."

Lạch cạch.

Quạt xếp trong tay Tá Thượng Thần trong lúc lơ đãng rớt xuống, rơi xuống bên trong ly rượu trước mặt, trên khuôn mặt hoa đào kia của hẳn đầu tiên là xuất hiện một chút kinh hoảng, sau là tràn đầy khẩn trương và tức giận.

"Đây là tên hỗn đản đáng chết nào làm? Rõ ràng là muốn hãm hại bốn hoàng tử bị Tiểu Vân Nhi hiểu lầm! Để cho bốn hoàng tử biết là người nào gây nên, nhất định sẽ nghiền hẳn thành tro!"

Tá Thượng Thần hoàn toàn bị dọa sợ.

Tiểu Vân Nhi tức giận, vậy nên làm cái gì bây giờ? Đây đều là tại tên hỗn đản đáng chết kia! Tên hỗn đản này nếu không chết, làm sao hẳn có thể thống khoái?

"Quý Y, người dẫn ta đi tìm Tiểu Vân Nhi, ta muốn giải thích rõ ràng với nàng, chuyện này thật sự không có quan hệ gì với ta, ta tuyệt không hiểu rõ tình hình, Thanh Y vừa bị ta phái về Huyện Âm Điện tra xem là ai nhận nhiệm vụ, không nghĩ tới nhanh như vậy đã xảy ra chuyện! Ta là vô tội!"

Tá Thượng Thần vẻ mặt oan ức, bản thân luôn luôn tùy tâm sở dục, muốn làm gì thì làm, không nghĩ tới ở trước mặt đôi huynh muội này, thật đúng là buông tha tất cả tôn nghiêm.....

"Người tự nói với sư phụ đi, à, đúng rồi, đã quên nói cho người, hiện tại sư phụ ta rất tức giận, người tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng." Vệ Y Y cười lạnh nói.

Vừa nghe lời này, Tá Thượng Thần càng thêm khẩn trương: "Hiện tại người nhanh mang bốn hoàng tử đi gặp Tiểu Vân Nhi, nếu không, hậu quả thật đúng sẽ không thể tưởng tượng nổi!"

.....

Ngã tư đường phồn hoa, Cố Nhược Vân nhanh chóng chạy vội tới Lăng gia, dọc theo đường đi, máu tươi bắt mắt trên đất kia đâm vào trong mắt, cũng đâm vào trong lòng nàng.....

Xem vết máu bị kéo thành một đường trên mặt đất kia, nàng (CNV) liền không cách nào tưởng tượng nàng (MV) đến cùng là như thế nào trở về báo tin, hơn nữa cần nghị lực như thế nào mới có thể từng bước một bò đi? Thời gian đó, lại trải qua đau đớn như thế nào?

Lòng của Cố Nhược Vân thật đau! Ở trong lòng nàng, những người này đều không phải là cấp dưới tùy tiện có thể hy sinh, mà là đồng bọn cùng nàng cùng nhau thành lập toàn bộ Ma Tông! Nhưng hôm nay, người của nàng ngay ở nơi cách bản thân không xa bị người đánh thành trọng thương.

Mà nàng, còn không có phát giác.....

"Ta mặc kệ ngươi là người đến từ cái thế lực gì, phàm là động nàng một ngón tay, ta đều phải làm cho ngươi chịu thống khổ gấp trăm lần ngàn lần!"

Một khắc kia, sát ý trên người Cố Nhược Vân nổi lên bốn phía, bước chân cũng nhanh hơn, giống như một trận gió nhằm phía Lăng gia.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 192: Tá Thượng Thần Tức Giận (Tám)

Lúc này trong Lăng gia, Liễu trưởng lão khuôn mặt nghiêm túc ngồi ở phía trên ghế dựa, trên khuôn mặt thương lão tràn đầy lạnh lùng. Mà bên cạnh của lão, gia chủ đương nhiệm của Lăng gia Lăng Nhất Huy run run rẩy rẩy đứng ở một bên, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lão giả khí thế cường đại này.

Ba năm trước, gia chủ Lăng gia Lăng Nghị chết ở trong tay Thiên Bắc Dạ, đệ đệ của lão là Lăng Nhất Huy đã đảm nhiệm vị trí gia chủ, ban đầu Lăng Nhất Huy là muốn báo thù cho huynh trưởng và chất nhi, nhưng mà thị nữ của Huyền Âm Điện lại xuất hiện ngăn cản, bởi vì kiêng kỵ thực lực của Huyền Âm Điện, cho nên Lăng Nhất Huy chẳng những không dám có hành động gì, thậm chí làm cho mọi người trong gia tộc không được nhắc đến việc báo thù.

Nhưng không nghĩ tới, Quý Phi nương nương lại có thể tìm trưởng lão của Huyền Âm Điện đến đây, nhưng mà cho dù như thế, Lăng Nhất Huy vẫn là cảm giác trong lòng có chút bất an, tổng cảm giác giống như sẽ xảy ra chuyện gì đó.....

"Trưởng lão đại nhân, Cố Nhược Vân thật sự sẽ đến sao?"

Lăng Nhất Huy thấp thỏm bất an hỏi, nói thật, lão không hy vọng Cố Nhược Vân đến, từ sau khi thiếu nữ kia thiếu chút nữa bị gia gia dùng

trượng đánh chết, đã xảy ra biến hóa quá lớn, nhất là ba năm trở lại đây, vậy mà không ai có thể thăm dò nàng đến cùng đang làm cái gì.

Dù sao huynh trưởng và chất nhi đều đã chết, lão cũng không muốn lại vì thù này hận mà chôn vùi toàn bộ Lăng gia.

"Hừ!" Liễu trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu nàng muốn tính mạng của tiểu tử này, thì nhất định sẽ đến."

Khi nói lời này, con người đục ngầu của lão quét về phía tiểu chính thái bị trói chặt, âm trầm ở đáy mắt kia làm cho tâm của tiểu chính thái có chút phát lạnh, nhưng mà, trên mặt oa nhi trắng nõn đáng yêu kia không có sợ hãi gì, con người đen bình tĩnh mà quật cường nhìn chăm chăm Liễu trưởng lão.

Bách Xuyên không biết đến cùng Cố Nhược Vân có đến hay không, dù sao lúc này đây, bọn họ phải đối mặt là quái vật lớn Huyền Âm Điện này, nếu là phụ thân ở trong này, có lẽ còn có thể cứu hãn, nhưng mà..... Cho dù Cố Nhược Vân thân là sư phụ của Quý Y, nói đến cùng vẫn là một người bình thường mà thôi, thông thường người thường gặp được loại thể lực này cơ bản là đi đường vòng (tức là tránh xa không lại gần).

Cho nên, nàng căn bản sẽ không đến.....Nghĩ đến đây, con người của Bách Xuyên khẽ trầm xuống, nhẹ nhàng cắn môi, trong lòng bất giác nảy lên một chút thất vọng.

Lúc trước bản thân thân là một phế vật, gia tộc đều sắp buông tay hãn, nữ nhân kia cùng hãn chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, làm sao có thể vì hãn mà để bản thân rơi vào cảnh nguy hiểm.....

Bất luận ở địa phương nào, hãn vẫn luôn là một cái trói buộc tùy thời đều có thể vứt bỏ!

"Các người không cần....."

Bách Xuyên ngẩng đầu, nhìn thẳng Liễu trưởng lão, vốn muốn làm cho bọn họ không cần chờ Cố Nhược Vân, bản thân và nàng cũng không có giao tình gì, nhưng mà lời nói của hắn còn không có nói ra hết, một giọng nói thanh lãnh từ phía sau truyền đến, làm thân mình nho nhỏ của hắn cứng lại.....

"Người Huyền Âm Điện đã muốn tìm ta, không bằng trực tiếp hẹn ta ra, các người chẳng những đã thương người của ta, cuối cùng ngay cả một tiểu hài tử cũng không buông tha! Thì ra đây chính là hành vi của người Huyền Âm Điện nào đó!"

Một thân áo xanh, tóc đen như mun, bóng dáng thiếu nữ giống như một cơn gió từ ngoài cửa thổi vào, mang theo hương thuốc thanh nhã an bình, thậm chí khiến tâm của người khác đều bình tĩnh xuống theo.....

Nhưng mà giờ khắc này, nội tâm của Bách Xuyên lại cuộn cuộn lên, từ đầu đến cuối hắn cũng không nghĩ tới, thiếu nữ này vẫn là tới.

Nàng tới cứu hắn!

Vì một người mới quen biết mấy ngày, nàng liền mạo hiểm lớn như vậy, mà những lão gia hỏa ở gia tộc của chính mình kia, chỉ vì bản thân không cách nào đột phá, đã muốn buông tha hắn, nếu không phải phụ thân bảo vệ hắn, phỏng chừng hắn đã sớm bị đuổi ra khỏi Bách gia.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 193: Tá Thượng Thần Tức Giận (Chín)

Edit: kaylee

"Triệu chương quỹ, người giúp ta chăm sóc hẳn một chút."

Từ đầu tới cuối, Cổ Nhược Vân cũng không có liếc mắt xem Bách Xuyên nhiều một cái, nhưng mà nhìn thấy bóng dáng thanh lệ mà kiên nghị của thiếu nữ kia, tâm của Bách Xuyên mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) mà yên ổn xuống, giống như chỉ cần có nàng ở bên người, thì chuyện gì cũng không xảy ra.

"Được."

Triệu chương quỹ đi theo đến gật gật đầu, rồi kéo Bách Xuyên đến một bên, vô cùng lo lắng nhìn bóng dáng đứng ở phía trước.

Người mặc áo xanh, tóc đen bay lên, ánh mắt thiếu nữ dừng ở trên người lão giả trước mặt, nàng nở nụ cười: "Người là người Huyền Âm Điện?"

"Đúng vậy!" Liễu trường lão cười lạnh một tiếng, nói: "Ta là trường lão Huyền Âm Điện, có người tiêu tiền mua tánh mạng của người! Tuy rằng Huyền Âm Điện chúng ta không oán không cừu với người, nhưng mà, đã tiếp nhận rồi nhiệm vụ của cố chủ, người nhất định phải chết!"

Ở trên đại lục, bình thường những người có thực lực Võ Vương sẽ không ra tay đối với người bình thường, nhất là thế lực Môn phái, càng là có Tam

Đại Chế Tài nhìn chăm chăm, nhưng mà, Huyền Âm Điện này quả thật là một ngoại lệ, chỉ cần có người phát ra nhiệm vụ, nếu tiền thuê coi như có thể, bọn họ sẽ nhận! Hơn nữa, lại càng không ở trong phạm vi cai quản của Tam Đại Chế Tài.

Cho nên, Huyền Âm Điện không bó tay bó chân giống như Luyện Khí Tông, chỉ cần bọn họ muốn giết người, vậy sẽ minh mục trương đảm (trắng trợn) giết! Thậm chí trước đó còn muốn thông báo một tiếng, làm cho người sắp sửa bị giết chuẩn bị sẵn sàng.

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Bách Xuyên ta mang đi, người không có ý kiến gì chứ?"

"Hắn chỉ là một công cụ mà thôi, tác dụng hết rồi, đương nhiên liền không có gì dùng nữa, nhưng mà....." Liễu trưởng lão hơi hơi nheo lại đôi mắt: "Người không thể đi! Người đi rồi, nhiệm vụ của ta sẽ không hoàn thành."

Phải biết rằng, lúc này đây Lăng Quý Phi ra tiền thuê coi như không tệ, nếu không lão cũng sẽ không thể tự mình đến hoàn thành nhiệm vụ lần này.

"Yên tâm, ta không có ý định đi!" Cố Nhược Vân tươi cười càng sâu, chính là trong đôi mắt kia lại tràn ngập sát khí: "Bởi vì chúng ta còn có một chút nợ nần không có tính toán xong!"

Nàng tới gần Liễu trưởng lão, một khắc kia, sát khí toàn thân mạnh mẽ xuất ra, làm cho khuôn mặt kia của thiếu nữ có vẻ càng lạnh như băng.

"Hơn nữa người không nói ta cũng biết làm tất cả những chuyện này đều là Lăng Quý Phi, nếu không người cũng sẽ không thể xuất hiện tại Lăng gia, hiện giờ toàn bộ Lăng gia cũng chỉ có nàng có thực lực thuê được sát thủ của Huyền Âm Điện..... Nhưng mà, người muốn giết ta, vậy tới tìm ta! Vạn vạn không nên đụng đến người của ta! Cho nên, người phải chết, nàng cũng phải chết!"

Bách Xuyên ánh mắt ngóng nhìn khuôn mặt tràn ngập sát ý của thiếu nữ, tâm giống như bị một cái búa tạ hung hăng gõ một cái.

Không biết vì sao, giờ này khắc này, hắn có một loại cảm giác, có lẽ, đi theo nàng, hắn sẽ không hối hận.....

Mà đến giờ khắc này, tâm của Bách Xuyên mới chính thức thần phục.

"Hừ, khẩu khí thật cuồng vọng!"

Phanh!

Liễu trưởng lão sắc mặt lạnh lùng, vỗ bàn dựng lên, thả người nhảy về phía Cố Nhược Vân, cuồng phong (gió lớn) trong nháy mắt đột nhiên nổi lên, quần áo màu xanh của thiếu nữ đứng ở dưới cuồng phong kia chậm rãi bay.

Từ đầu đến cuối nàng mặt không đổi sắc, bên môi nổi lên một chút tươi cười trào phúng.

Ý cười kia, giống như là ở cười nhạo Liễu trưởng lão không biết tự lượng sức mình.... ..

Ầm!

Ngay tại lúc Liễu trưởng lão lửa giận công tâm muốn giết Cố Nhược Vân, trước mặt của nàng, một tia sáng màu trắng chợt bắn ra, một tiếng rít gào tức giận, làm cho Liễu trưởng lão còn không có phục hồi tinh thần lại chần động lui lại mấy bước.

"Vân Dao, giết lão!"

Cố Nhược Vân lạnh lùng nhìn Liễu trưởng lão, lạnh giọng nói.

"Vâng, chủ nhân."

Bạch Hồ mở miệng lên tiếng, sau đó ánh mắt chuyển về phía Liễu trưởng lão, một nụ cười châm chọc hiện lên ở khóe môi của nàng, rồi sau đó, nàng bước chân cao nhẽ đi về phía lão giả.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 194: Tá Thượng Thần Tức Giận (Mười)

Edit: kaylee

Trong một cái chớp mắt kia, giống như là ở bốn phía của Bạch Hồ đều nổi lên sương mù màu trắng, trong mờ mờ lung lung, nàng giống như Thần Thú bước trên mây mà đến, toàn thân đều tản mát ra vô tận sức quyến rũ.

"Linh Thú? Linh Thú cấp bậc Võ Vương? Thực lực của nàng giống như không phân cao thấp với ta..... Nói cách khác, nàng cũng là Võ Vương trung cấp!"

Võ Vương trung cấp và Võ Vương sơ cấp, đừng nhìn chỉ là chênh lệch một cấp bậc, trên thực tế cũng là sai lệch quá nhiều, điều này cũng là nguyên nhân Liễu trưởng lão cũng không để Dư lão vào mắt, ở trước mặt lão, Dư lão chính là một tên cặn bã, tùy tiện ngược (hành hạ).

Đương nhiên, nếu là có Linh Khí thì ngoại lệ.

Cho dù Mạc Vũ cũng là mới đột phá Võ Vương không lâu, nhưng nếu có Linh Khí chưa bị Liễu trưởng lão đánh bại, nhưng lúc đó không có mang Linh Khí ở trên người, cho nên ở trước mặt Liễu trưởng lão, ngay cả thực lực phản kháng đều không có.... ..

"Linh..... Linh Thú cấp bậc Võ Vương?"

Lăng Nhất Huy bị dọa ngã, thiếu chút nữa thì tê liệt, lão đã sớm nói, huynh trưởng đều đã chết, cũng đừng nhắc đến chuyện báo thù, an an ổn ổn không phải tốt lắm sao? Quý Phi nương nương đây là phát cái thần kinh gì, phải muốn làm cho cả Lăng gia đều chết hết mới vui vẻ?

Giờ này khắc này, Lăng Nhất Huy bị Bạch Hồ Vân Dao dọa sợ ở trong lòng mắng Lăng Quý Phi đến chết, lão lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cắn răng nói: "Các người nhanh đi thông báo cho Quý Phi nương nương, là Liễu trưởng lão thất bại, làm cho nàng nhanh chóng đừng có liên lụy Lăng gia chúng ta! Ta cũng không muốn cơ nghiệp của tổ tông Lăng gia đều hủy ở trong tay một nữ nhân!"

Lăng Hi muốn đánh bại Cố Nhược Vân, lại bị Cố Nhược Vân lúc đó thân là Tụ Khí cấp sáu phế đi, huynh trưởng kia của bản thân muốn báo thù vì tôn tử của lão, lại bị nam tử tóc bạc bên cạnh Cố Nhược Vân giết..... Lăng Ngọc cũng không hiểu chuyện, cầu kết ngoại nhân ám hại Cố Nhược Vân, kết quả thì sao? Còn không phải rơi xuống kết cục chết không có chỗ chôn?

Vì sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy mà Quý Phi nương nương vẫn là nhìn không rõ, nữ nhân kia tiềm lực vô hạn, bên người người tài ba vô số, căn bản không phải bọn họ có thể trêu chọc nổi.

Chẳng lẽ nàng còn muốn giẫm lên vết xe đổ hay sao?

Cho dù chính nàng muốn chết, cũng đừng kéo theo bọn họ! Lão chỉ muốn an ổn vượt qua cả đời! Không muốn tham dự chuyện báo thù!

Lúc trước, Lăng Nhất Huy sợ dĩ không trở thành gia chủ, là vì lão rất yếu đuối! Nhưng nơi này cũng chỉ có một mình lão xem hiểu rõ tất cả mọi chuyện! Nếu ngay từ đầu lão là gia chủ, Lăng gia cũng sẽ không thể rơi vào kết cục như thế.... ..

"Cố Nhược Vân, ta rốt cục hiểu rõ vì sao lại có rất nhiều người ngã quy trên tay người, thậm chí ngay cả người Luyện Khí Tông đến cuối cùng

cũng không làm gì được người!" Liễu trưởng lão hơi hơi nheo mắt lại, lạnh lùng cười rộ lên: "Chính người không có bản lĩnh gì, bên người lại có rất nhiều người có bản lĩnh, ngay cả Linh Thú cấp bậc Võ Vương cũng bị người lừa đến! Có lẽ nhiệm vụ lúc này đây quả nhiên là sơ ý của ta, nhưng mà, cho tới bây giờ người Huyền Âm Điện ta đều là thà rằng đứng chết, cũng không quỳ sống (ý tương tự như câu chết vinh còn hơn sống nhụcL ^^)! Đã nhận nhiệm vụ, bất luận như thế nào đều phải hoàn thành! Người phía trước không thể giết người thành công, vậy do ta tới giết, nếu ta bất hạnh chết, kế tiếp ra tay, nói không chừng chính là chủ thượng của chúng ta! Chủ thượng của chúng ta tuổi còn trẻ, nhưng thực lực lại rất phi phàm, tự nhiên không phải là người như người có thể so sánh được! Cho nên nếu chết trong tay hãn, vậy coi như là phúc khí của người."

Liễu trưởng lão vẻ mặt tự hào nói, không có chút khiếp đảm đối với Bạch Hồ Vân Dao đứng ở trước mặt.

Huyền Âm Điện chính là một đám âm hồn bất tán! Một người chết, một người khác lại lên, cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ mới thôi, vì vậy Huyền Âm Điện ở đại lục mới có cao địa vị như vậy, thậm chí người người đều biết!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 195: Tá Thượng Thần Tức Giận (Mười Một)

Edit: kaylee

Mà Liễu trưởng lão vẫn luôn tin tưởng, đối mặt với một quái vật lớn cuồn cuộn không ngừng như vậy, thiếu nữ trước mắt đương nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi!

Đáng tiếc, lão nhất định thất vọng rồi, từ đầu tới cuối vẻ mặt của Cố Nhược Vân đều là một mảnh nhàn nhạt, đôi mắt bình tĩnh không một chút gợn sóng, thật giống như chuyện lão tự thuật căn bản không có quan hệ gì với nàng.....

Cho dù Liễu trưởng lão không thừa nhận cũng không được, nếu không phải đã tiếp nhận nhiệm vụ rồi, lão khẳng định muốn thu Cố Nhược Vân làm đồ đệ, nha đầu kia tâm tính quá mức ổn trọng, tương lai cho dù không có thành tựu như chủ thượng, cũng sẽ không thể kém bao nhiêu.

Nhưng mà, Huyền Âm Điện nhận nhiệm vụ, thì quả quyết không có đạo lý từ bỏ.

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt thương lão kia của lão mang theo một chút tiếc hận.... ..

"Lão gia hỏa," Vân Dao cười cười: "Người nói phí lời nhiều như vậy làm gì, lại nói nhiều nữa, hôm nay Vân Dao ta cũng muốn giết người!"

"Ha ha!" Liễu trưởng lão bừa bãi cười to hai tiếng: "Người đường đường là một Linh Thú chi vương (một vị vua của Linh Thú), hơn nữa còn có thể miệng nói tiếng người, vì sao phải trợ giúp một con người? Rừng rậm mới là địa phương người nên ở!"

Nói thật, Liễu trưởng lão thật ghen tị Cổ Nhược Vân, dựa vào cái gì nha đầu kia chỉ là một Võ Tướng, lại có thể thu phục Linh Thú có thực lực Võ Vương? Lão thật sự rất không cam lòng! Đánh với con Linh Thú này, lão là không có chút phần thắng nào!

Nhưng thắng đến giờ phút này, Lăng Nhất Huy mới đột nhiên chú ý tới, vừa rồi con lão hổ màu trắng này vậy mà miệng nói tiếng người?

Trời ạ! Người này còn có thể lại dọa người thêm một chút hay không? Nếu không phải là trái tim của mình đủ cứng rắn, phỏng chừng đều bị bọn người kia hù chết!

"Lão nhân, người đừng trì hoãn thời gian! Không bằng hiện tại chúng ta liền lên thì như thế nào?"

Vân Dao nhìn cũng không nhìn những người khác trong sơn, lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, rồi sau đó kia thân thể cao lớn kia ở trong không khí nhanh chóng xẹt qua, hổ trào hung hăng chộp tới Liễu trưởng lão.... ..

Con người của Liễu trưởng lão co rụt lại, ‘đùng’ một tiếng nâng lên trường kiếm trong tay, hổ trào hung hăng chộp vào phía trên trường kiếm, lại giống như là âm thanh hai thanh lợi khí chạm vào, lập tức ánh lửa văng ra khắp nơi, phát ra âm thanh ‘tư tư’ .....

Hai người cấp bậc Võ Vương chiến đấu, so sánh với những người khác thì phần khích hơn rất nhiều, nhưng mà lúc này, mọi người Lăng gia không có tâm tư thưởng thức. (L: ý là so sánh với những cuộc chiến khác nhé)

Bởi vì, bọn họ cũng đều biết ở trong Bách Thảo Đường còn có một vị Dư lão tồn tại, có lẽ Dư lão đánh không lại Liễu trưởng lão, nhưng nếu hiện giờ dưới tình huống tăng thêm một người là ông, Liễu trưởng lão là không có phần thắng nào!

Kỳ thực, mọi người không biết là, không chỉ Dư lão là Võ Vương, Quý Y cũng sớm đã đột phá đến cấp bậc Võ Vương, hơn nữa Tầm Phong và tuyết sói Bao Bao, bên cạnh Cố Nhược Vân Võ Vương không chỉ một hai người như vậy?

Huống chi, nàng còn có một át chủ bài cuối cùng —— Tử Tà!

Lực lượng chân chính của nam nhân kia, đến bây giờ Cố Nhược Vân còn không có thăm dò ra, cứ nhìn thái độ của Vân Dao ở trước mặt Tử Tà là cũng có thể biết rõ, bất kể là thời kỳ hưng thịnh hay là hiện tại, hẳn đều rất mạnh!

Cường đại đến thái quá!

Ánh mắt của Cố Nhược Vân nhìn thẳng trận chiến đấu, đáy mắt hiện lên một chút bén nhọn, có chút không nhẫn nại nói: "Vân Dao, người chỉ có chút dó bản lĩnh? Giải quyết một Võ Vương trung cấp đều lâu như vậy?"

Vân Dao thiếu chút nữa thì té ngã xuống đất, nàng thật sự muốn khóc, chủ nhân của ta, người nghĩ rằng ta vẫn là Thần Thú Bạch Hồ trước kia sao? Từ sau khi bị hỗn đản kia đánh bị thương ta đã không cách nào phục hồi như cũ, hiện tại ta cũng chỉ là một Võ Vương trung cấp mà thôi.

Nhưng mà bất luận như thế nào nàng cũng không thể bị chủ nhân coi khinh, nếu không, vạn nhất chủ nhân không cần nàng nữa, vậy nàng có lẽ sẽ bị Tử Tà đốt cho tan thành mây khói.....

Nghĩ vậy, Vân Dao lại nhắm về phía Liễu trưởng lão.... ..

Lúc này, trong hoàng cung, sau khi Lăng Quý Phi nghe được truyền lời của người Lăng gia, thân thể mềm nhũn, ngồi sững ở: "Cố Nhược Vân, chẳng lẽ bản cung thật sự giết không được người? Không, ta không tin, mặc kệ thế nào người đều phải chết!"

Nàng nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, nói với gia nô quỳ gối trước mặt: "Người đi xuống đi."

"Vâng, Quý Phi nương nương."

Rất nhanh gia nô đã bị cung nữ đưa ra ngoài, toàn bộ phòng ngủ chỉ còn lại một mình Lăng Quý Phi, thật lâu sau, nàng mở mắt đẹp, nói: "Thanh Long đại nhân, năm đó ta để cho ngài tránh ở chỗ này dưỡng thương, ngài đáp ứng sẽ giúp ta làm một chuyện, vậy hiện tại, ta muốn ngài giúp ta giết Cố Nhược Vân, được không?"

Vốn nàng là không nỡ dùng át chủ bài này, lúc này đây lại không thể không lấy ra, tất cả những thứ này đều là Cố Nhược Vân làm hại, nàng (LQP) tuyệt đối không cách nào tha thứ nàng (CNV)!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 196: Thanh Long Thiên Khung (Một)

Dưới hư không, Liễu trưởng lão thối lui bước chân về phía sau, trên mặt đất mài ra một bóng dáng thật dài, lão từng ngậm từng ngậm thở hỗn hển, ánh mắt ngưng trọng nhìn Bạch Hồ đi về phía bản thân.

Tuy rằng thực lực của Vân Dao đã giảm sút rất nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng là Thần Thú một phương, luận kinh nghiệm chiến đấu, thì không biết nhiều hơn Liễu trưởng lão bao nhiêu lần.

Cho nên, ở phương diện cảnh giới, Liễu trưởng lão không biết bị áp chế bao nhiêu lần.....

"Ha ha," Lão nở nụ cười, nụ cười kia tràn ngập châm chọc và khinh thường: "Cố Nhược Vân, cường giả Võ Vương Huyền Âm Điện chúng ta có nhiều đến mức người tưởng tượng không nổi! Cho dù hôm nay ta không giết được người, ngày sau người cũng sẽ gặp những Võ Vương khác đuổi giết! Người cho rằng, người thật sự có thể tránh được tai nạn này sao?"

Kỳ thực, Liễu trưởng lão nói những lời này, ý muốn chính là hù dọa Cố Nhược Vân, ở thời điểm nàng buông cảnh giác ở thừa dịp Bạch Hồ không chú ý mà giết nữ nhân này!

Nhưng mà đáng tiếc, từ đầu tới cuối, hai mắt của Cố Nhược Vân luôn bình tĩnh như nước, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Liễu trưởng lão, biểu cảm kia giống như không để lời nói của lão vào mắt.

Ngay tại lúc Liễu trưởng lão muốn lại nghĩ biện pháp, giọng nói đậm mạc của thiếu nữ chậm rãi vang lên ở trong sân yên tĩnh.

"Vân Dao, trời không còn sớm, chúng ta cần phải trở về."

Ngụ ý, lão gia hỏa này phải chết rồi!

Nhưng, một câu nói này rơi vào trong tai Liễu trưởng lão, còn tưởng rằng Cố Nhược Vân sợ sự uy hiếp của bản thân, muốn dẫn lính bỏ chạy, vừa định hừ lạnh một tiếng nói chút lời nói trào phúng, lại vào lúc này, Bạch Hồ vỗ vỗ cổ của bản thân, rồi sau đó ở thời điểm Liễu trưởng lão không có phòng bị gì vọt đi qua.....

Phanh!

Vân Dao nâng lên hồ chảo, bỗng chốc chụp bay lão nhân ra ngoài, thân thể khổng lồ hung hăng ngời ở trên người Liễu trưởng lão, thiếu chút nữa ép lão nhân tới hộc máu.

Sắc mặt lão xanh mét, tức giận nói: "Các người phạm quy! Lại có thể một câu cũng không nói đã ra tay! Căn bản chính là không công bằng!"

Nếu không phải là mình không có phòng bị, làm sao con Bạch Hồ này có thể nháy mắt đánh bay lão ra ngoài?

Nghe nói như thế, Cố Nhược Vân liếc mắt xem thường, nói: "Ta không phải là đã nói với Vân Dao sao? Trời không còn sớm, nên về nhà."

Lập tức, Liễu trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, trong đôi con ngươi đục ngầu không còn có cao lãnh (cao ngạo + lạnh lùng) lúc trước, tràn ngập tức giận, hung hăng nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân.

Lão quả thực bị nha đầu thối này làm tức chết!

Dù sao bất luận kẻ nào nghe được lời nói kia, đều sẽ cho rằng nàng triệu hồi Linh Thú trở về, không nghĩ tới con Linh Thú này không nói hai lời đã ra tay! Có cho người ta một cơ hội chiến đấu công bằng hay không?

"Công bằng?" Vân Dao lạnh lùng cười, tao nhã nâng tay của mình, nói: "Lúc trước người bắt đi người bên người chủ nhân, có thể nghĩ tới công bằng sao? Người ra tay với một người thực lực không bằng người, hơn nữa cũng không cho người có chuẩn bị, lại có thể tưởng tượng qua công bằng? Ở trên đời này, cường giả vi tôn (kẻ mạnh được tôn sùng)! Người thắng làm vua! Chỉ cần có thể đạt được thắng lợi, còn nói cái gì công bằng không công bằng?"

Liễu trưởng lão tức đến mức cả người run rẩy, trên thân mình giống như đè nặng một ngọn núi lớn, làm cho lão không thở nổi, hơn nữa còn động cũng động không được.....

"Cố Nhược Vân, người thật không sợ Huyền Âm Điện ta?" Lão cắn chặt hàm răng, từng từ từng chữ hỏi.

Cố Nhược Vân quét mắt liếc lão một cái, nhàn nhạt nói: "Vân Dao, ra tay đi!"

"Vâng, chủ nhân."

Vân Dao nâng nâng móng vuốt của bản thân, khoe môi chứa nụ cười lạnh, Huyền Âm Điện kia có gì đặc biệt hơn người, phải biết rằng bên người chủ nhân có hai người kia, cho dù đến một trăm Võ Vương cũng không để vào mắt.

Người này thực sự cho rằng Huyền Âm Điện của lão có thể cứu lão sao?

Nghĩ đến đây, móng vuốt bén nhọn của Vân Dao chụp về phía cổ của Liễu trưởng lão, ngay tại giờ phút này, một cỗ lực lượng cường hãn cùng

với tiếng rỗng ngâm từ hư không truyền đến, làm cho cả bầu trời đều bị chấn động.

Móng vuốt ngừng lại tại chỗ cách cổ của Liễu trường lão còn có một thước, Vân Dao ngẩng đầu nhìn phía một mảnh mây đen bao phủ mà đến kia, trong một cái chớp mắt, trên mặt của nàng có kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng), kích động, còn có một chút hoài niệm.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 197: Thanh Long Thiên Khung (Hai)

"Ai là Cố Nhược Vân?"

Trong tầng mây, một giọng nói trầm thấp khàn khàn truyền ra, mang theo sức mạnh cường đại làm cho người ta không thể kháng cự.

Tất cả mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, trong mắt rõ ràng có chút sợ hãi, ngay cả Liễu trưởng lão cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm tầng tầng mây đen ở hư không kia.

"Không biết các hạ tới đây là vì chuyện gì?" Hai mắt của Liễu trưởng lão trầm xuống một chút, hỏi.

"Ta là tới giết Cố Nhược Vân, những người khác không có việc gì đều rút ngay cho ta!"

Giọng nói kia tràn ngập tầng tầng sát khí, giống như một tia sét hung hăng đập vào trong lòng mọi người, ngay sau đó, một tiếng rống ngâm từ trên bầu trời truyền ra, chấn động cả bầu trời đều run run vài cái.

Nơi này đã xảy ra một màn sớm hấp dẫn ánh mắt của những người khác, không biết khi nào, bên ngoài Lăng gia tụ lại vô số người, đều giật mình nhìn người tránh ở bên trong tầng mây trên trời.

Không, kia có lẽ cũng không phải là người.....

"Lúc này đây Cố Nhược Vân xong đời rồi, nàng lại có thể trêu chọc cường giả như vậy."

"Cường giả này thoát nhìn rất mạnh, lần này mặc kệ ai tới đều cứu không được nàng."

Mọi người đều nghe thấy rõ ràng, tiếng hô bên trong tầng mây kia rõ ràng là đến từ một con cự long, Long tộc vốn chính là loài đứng đầu sinh vật, có được lực lượng hủy thiên diệt địa, cho dù bên cạnh Cố Nhược Vân có nhiều người tài giỏi, cũng không phải là đối thủ của con cự long này.

Vốn Liễu trưởng lão còn tưởng rằng bản thân là hẳn phải chết không thể nghi ngờ, hiện giờ nghe được lời nói của Thanh Long, trong lòng bất giác vui vẻ, nói với bên trong tầng mây trên bầu trời: "Các hạ, nữ nhân ở phía trước cách ta không xa chính là Cố Nhược Vân, cũng là người ngài muốn giết, mời ngài hiện tại giết nàng đi."

"Đa tạ."

Giọng nói trầm thấp của Thanh Long lại xuyên thấu qua tầng mây truyền ra, sau đó, ngay tại lúc tất cả mọi người nhìn chăm chăm bầu trời, một tia sáng màu xanh từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đánh tới chỗ Cố Nhược Vân....."Thiên Khung, nếu người dám tổn thương nàng, ta không chơi với người nữa!!!"

Lúc ban đầu Vân Dao còn đắm chìm ở bên trong kinh hỉ bằng hữu sum vầy, thế cho nên chung quanh đã xảy ra cái gì đều không rõ ràng, nhưng nàng vừa phục hồi tinh thần lại, đã thấy Thanh Long triển khai công kích với Cố Nhược Vân, nàng lập tức nóng nảy, nếu chủ nhân xảy ra chuyện gì, hai nam nhân kia tuyệt đối sẽ không có khả năng buông tha Thanh Long!

Tên gốc này!

Bản thân đứng ở chỗ này lâu như vậy rồi, hắn cũng không nhìn thấy nàng!

"Vân..... Vân Dao..... Là người sao?"

Thật lâu sau, trong tầng mây, truyền ra một giọng nói không dám tin, giọng nói kia mang theo run rẩy, còn có vô cùng vô tận bất khả tư nghị (khó tin).....

"Đáng chết! Không còn kịp rồi!"

Mắt thấy tia sáng xanh kia đánh về phía Cố Nhược Vân, Vân Dao lập tức sốt ruột lên, rống lên một tiếng, chợt hóa thành một tia sáng nhào về phía thiếu nữ.

Nhưng mà, tia sáng xanh kia hiển nhiên nhanh hơn tốc độ của Vân Dao, chờ lúc nàng sắp tới trước mặt Cố Nhược Vân, thật hiển nhiên đã không còn kịp rồi.....

Trong lúc nhất thời, trong mắt nàng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lực lượng của Thanh Long quá mức cường đại, ở dưới lực lượng này, Cố Nhược Vân thân là Võ Tướng là không có thực lực chống cự nào, ngay cả động đậy cũng không được..... Cho nên, Liễu trưởng lão giơ lên tươi cười yên tâm.

Mặc kệ như thế nào, nhiệm vụ của lão xem như hoàn thành.

Nhưng mà, ngay tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một đôi tay gắt gao ôm chặt Cố Nhược Vân, ôm nàng vào ngực.

Một bộ áo đỏ, một đầu tóc bạc, khuôn mặt của nam nhân có thể nói là hoàn mỹ không có biểu cảm gì, trên môi đỏ mọng giống như đẫm máu mang theo độ cong giết chóc, đôi mắt màu đỏ của hắn giống như là vì đã

giết rất nhiều người mà biến thành màu đỏ, cả người đều lộ ra một loại hơi
thở yếu dị.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 198: Thanh Long Thiên Khung (Ba)

Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Thiên Bắc Dạ như thế.

Lần đầu tiên, là ở lúc nàng bị Lăng Nghị hiếp bức, lần thứ hai chính là hiện tại, hơn nữa giống như chỉ cần nàng có nguy hiểm, nam nhân này đều sẽ đến kịp thời, làm cho Cố Nhược Vân cũng không thể không hoài nghi, có phải hẳn luôn luôn đi theo nàng hay không!

Chính là không biết vì sao, hẳn hiện giờ, làm cho lòng của nàng đều không tự chủ được an định xuống.

Giống như chỉ cần có hẳn ở, thì sẽ không có chuyện gì không cách nào giải quyết.....

Phanh!

Tia sáng xanh hung hăng đánh vào trên người Thiên Bắc Dạ kia một thân hồng bào, sau đó, liền biến mất vô tung vô ảnh, làm cho Liễu trưởng lão bỗng chốc khiếp sợ nói không ra lời, cả người đều choáng váng giống như một kẻ ngu.

Vì sao công kích cường đại như vậy, ở trước mặt nam nhân này, giống như là tú hoa châm (kim thêu hoa), không đến nơi đến chốn, nhẹ nhàng một chút đã cản được.....

Hơn nữa, trong cơ thể của nam nhân này có vẻ như cũng không có linh khí, lão không cảm nhận được chút dao động nào! Có thể làm cho người ta có loại cảm thụ này, hẳn nếu không phải là một phế vật, thì chính là cường đại đến mức có thể che giấu trong lực lượng cơ thể.... ..

Dựa theo tình hình vừa rồi đến xem, rõ ràng chính là người sau!

Thực lực của nam nhân này ít nhất cũng là ở cấp bậc Võ Hoàng!

Trái tim của Vân Dao buông xuống dưới, nhưng rất nhanh lại khẩn trương lên, nói với tầng mây: "Thiên Khung, người còn trốn ở bên trong làm gì, đi ra cho ta!"

Hi vọng chủ nhân có thể xem nể mặt mình, không so đo với sai lầm Thanh Long phạm phải.....

"Vân Dao, thật là người?"

Một tiếng nói kinh hi từ trong tầng mây truyền ra, sau đó mọi người liền nhìn thấy một cự long thân thể khổng lồ màu xanh phía sau tầng mây kia, ở một khắc hẳn xuất hiện kia, bọn họ mới biết được như thế nào là khí phách lừng lẫy, quân lâm thiên hạ!

Rất nhanh, thân thể của Thanh Long ở trên bầu trời dần dần xảy ra biến hóa, ngay sau đó, một người thân thể cao to xuất hiện ở giữa không trung.

Mây đen nhanh tán, lộ ra bầu trời trong xanh.

Nam nhân mặc một bộ áo xanh, anh tuấn tiêu sái, cho dù ngũ quan không làm người ta kinh diễm như là Thiên Bắc Dạ và Tử Tà, cũng là cảnh đẹp ý vui, hẳn giống như là một cây trúc thẳng đứng, đứng ngạo nghễ phía trên bầu trời.

Chính là, sau khi nhìn đến đôi mắt của người nam nhân mặc áo xanh, Vân Dao ngây ngẩn cả người: "Thiên Khung..... Người..... Đôi mắt của người....."

Nam nhân ngẩn ra, cười khở vớ về một đôi mắt ám đạm vô sắc kia, nói: "Đôi mắt ta từ sau năm đó cũng đã mù, những năm gần đây, ta luôn luôn trốn ở đây dưỡng thương, kỳ thực ta biết, mắt ta mù, cho dù là tu luyện vạn vạn năm, thực lực của ta cũng không có khả năng khôi phục đến thời kỳ hưng thịnh....."

Thiên Khung khác với ba thú khác, đôi mắt là nguồn suối lực lượng của hắn, nếu mắt hắn mù, lực lượng của hắn sẽ không cách nào đạt tới thời kỳ đỉnh núi, mà năm đó, người kia bắt hắn đi, vì bức bách hắn trở thành tọa kỵ (vật cưỡi) của bản thân mà không tiếc dùng hết khổ hình, bản thân thà chết không theo, hắn mới ở dưới cơn giận dữ phế đi đôi mắt của hắn.

Đừng nhìn hắn vừa rồi thanh thế to lớn, kỳ thực, lực lượng cũng không có bao lớn, nhưng đối phó một Cố Nhược Vân cũng là dư dả.

Nhưng mà đáng tiếc, một chiêu kia đã tiêu hao hết lực lượng hắn thật vất vả khôi phục những năm gần đây, hiện tại hắn chỉ là một phế vật! Nếu không phải là cho tới bây giờ bốn Thần Thú đều không thích thiếu người ân tình, hắn cũng sẽ không thể tùy ý Lăng Quý Phi sử dụng tiêu hao hết lực lượng của chính mình.... ..

Vân Dao đi tới phía trước mấy bước, cũng ở trước mắt bao người biến thành một vị nữ tử tao nhã, rồi sau đó nàng nâng tay lên, vuốt ve dung nhan ngày nhớ đêm mong kia, bất giác rơi lệ đầy mặt.

"Thiên Khung, người yên tâm, ta sẽ chữa khỏi đôi mắt của người, nhất định sẽ!"

Hắn đã từng ở đỉnh cao, hiện giờ có thể chịu được chênh lệch hiện tại, điều này không cách nào làm cho Vân Dao không đau lòng?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 199: Thanh Long Thiên Khung (Bốn)

Edit: kaylee

Từ đầu tới cuối, Cổ Nhược Vân đều mặt không biểu cảm nhìn hai người, trong lòng lại tâm tư xoay chuyển liên tục, nàng nhìn thế nào vẫn cảm thấy quan hệ của hai người này không chỉ có là đồng bạn..... Ngược lại có chút giống như tình lữ (người yêu).

Nếu Thanh Long có thể được thu nhận, vậy sau này nàng hoàn toàn có thể hoành hành bốn nước!

Về phần hai mắt hấn mù, có lẽ Tử Tà có biện pháp giúp hấn khôi phục.....

Ngay tại thời điểm hai thú vì sum vầy mà mừng đến phát khóc, bỗng nhiên, một luồng sát khí từ phía sau Vân Dao truyền đến, làm cho thân thể của nàng cứng đờ.

"Vân Dao, cẩn thận!" Thiên Khung vội vàng kéo Vân Dao ra sau lưng, vẻ mặt cảnh giác, bất luận như thế nào, hấn cũng không thể lại để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng.

"Thiên Khung," Vân Dao lắc lắc đầu, nói: "Ta không sao, chính là người có chuyện! Ở năm đó sau khi phân biệt, ta cũng thân chịu trọng thương, may mắn gặp gỡ chủ nhân hiện giờ, mới có khả năng khôi phục thương thể."

"Chủ nhân?" Thiên Khung ngấn người: "Vân Dao, người là người tâm cao khí ngạo nhất trong bốn người chúng ta, làm sao có thể khuất phục một con người? Có phải bọn họ dùng cái gì bức bách người hay không? Nói với ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn người!"

"Thiên Khung, người hiểu lầm, chủ nhân đối đãi tốt lắm, nàng chẳng những giúp ta trị liệu thương thế, cũng không từng bức bách ta làm việc không đồng ý làm. Hơn nữa, người vừa rồi muốn giết chủ nhân của ta....."

Khi nói lời này, Vân Dao dè dặt cẩn trọng nhìn nam tử tóc bạc bên cạnh Cố Nhược Vân, trái tim lại run lên vài cái.

Nàng có thể cảm nhận được trên người đối phương đang khuếch tán ra sát ý, nếu là lại để cho Thiên Khung làm chút gì đó, phỏng chừng hẳn sẽ lập tức hôi phi yện diệt (tan thành khói bụi) ở trong tay nam nhân kia.....

"Tiểu Vân Nhi, tối nay chúng ta ăn thịt rồng được không?"

Hai mắt của Thiên Bắc Dạ dừng ở trên người Thiên Khung, giọng nói tàn nhẫn nói: "Nếu người ăn con rồng này, thực lực sẽ rất nhanh đột nhiên tăng mạnh."

Thịt rồng đại bổ, là chuyện tất cả mọi người đều biết! Nhưng ở trên đại lục còn chưa có bao nhiêu người dám làm như thế! Đừng nhìn Long tộc số lượng rất thưa thớt, mỗi một con đều có lực lượng hủy thiên diệt địa!

"Chủ nhân!"

Phù phù!

Vân Dao bỗng chốc quỳ gối trước mặt Cố Nhược Vân, không còn có một thân tao nhã cao ngạo kia.

"Thiên Khung cũng không nhận biết chủ nhân, khẳng định là bị một số người mê hoặc mới làm ra loại chuyện này, có thể nể tình vừa rồi Vân Dao liệu mình muốn cứu chủ nhân mà thả hãn hay không? Vân Dao đương nhiên vô cùng cảm kích, ngày sau sẽ dùng sinh mệnh nguyện trung thành với chủ nhân."

Nói thật, ngay từ đầu Cố Nhược Vân không có ý định làm thịt con rồng này, đối với nàng mà nói, một con rồng lực lượng cường đại đối với nàng càng có lợi hơn thịt rồng bổ dưỡng, huống chi còn là Thanh Long Thiên Khung trong truyền thuyết!

Nhưng mà, làm cho nàng dễ dàng buông tha hãn như vậy, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Nếu không có Thiên Bắc Dạ đến kịp thời, có lẽ người chết kia sẽ là nàng!

"Vân Dao, ngươi là khế ước thú của ta, giúp ta là chức trách của ngươi, nhưng ngươi lại lợi dụng điểm này nói điều kiện với ta."

Giọng nói của thiếu nữ lạnh nhạt như gió, lại làm lòng dạ của Vân Dao gắt gao nhú chặt, nàng khẽ cắn môi không nói một lời, nhưng mà ánh mắt kia lại tràn đầy cầu xin nhìn Cố Nhược Vân.

"Vân Dao, ngươi đây là đang làm gì?" Thiên Khung ngăn ra, nói: "Ngươi không cần vì ta xin nhân loại này giúp đỡ! Nhân loại quá mức giả dối, bọn họ muốn giết cứ giết, Thiên Khung ta tuyệt đối sẽ không nhân mà!"

"Ngươi câm miệng!"

Vân Dao nóng nảy, nổi giận gầm lên một tiếng, sợ tới mức Thiên Khung vội vàng ngậm miệng lại, khuôn mặt anh tuần tràn đầy ủy khuất.

Hắn chỉ là đau lòng vì thấy Vân Dao cầu nữ nhân này mà thôi, nhưng nàng thế mà lại hung dữ với hắn như vậy, hắn thà rằng chết cũng không đồng ý Vân Dao khúm núm như vậy, cao ngạo như nàng, có thể nào cầu xin một người như thế.....

Hơn nữa, còn là vì hắn!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 200: Thanh Long Thiên Khung (Năm)

Edit: kaylee

"Chủ nhân, nếu..... Nếu ta làm cho Thanh Long ký kết khế ước với người, không biết người có nguyện ý buông tha cho hắn hay không? Hiện tại hai mắt của Thanh Long bị mù, không có lực lượng, nhưng ta tin tưởng một ngày nào đó hắn có thể khôi phục, thân là người đứng đầu bốn thú hắn nhất định có thể trở thành trợ lực lớn nhất của người, à không, là trợ lực lớn nhất trừ bỏ Tử Tà đại nhân và Thiên Bắc đại nhân ra."

Cảm nhận được ánh mắt thị huyết của Thiên Bắc Dạ và áp bách truyền ra thông qua khế ước của Tử Tà, Vân Dao yếu ớt sửa lại miệng, thế nào mà bản thân lại thiếu chút nữa quên mất hai tôn đại thần này.....

Cố Nhược Vân mặt không biểu cảm, trong lòng lại sớm đã vui đến điên rồi, đây mới là kết quả nàng mong muốn nhất, đương nhiên, lời này từ Vân Dao trong miệng nói ra đưa ra hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với mình nói.

Quả nhiên, Thanh Long một bộ dáng muốn nói cái gì lại không dám nói, biểu cảm kia vô cùng rối rắm, vẻ mặt đều là không muốn.

"Được!"

Ở dưới sự lo lắng không yên của Vân Dao, Cố Nhược Vân rốt cục mở miệng, nói: "Nể mặt người, ta cho hắn một cơ hội."

Khi nói lời này, vẻ mặt kia của nàng còn không cam tâm tình nguyện hơn Thanh Long, thật giống như là vì Vân Dao mới đáp ứng chuyện này.

Triệu chương quỳ đứng ở một bên không nhịn được run rẩy khóe miệng, vài năm ở chung hẳn sớm đã hiểu biết cách làm người của Cố Nhược Vân, ngay từ đầu rõ ràng người này đã nhìn trúng Thanh Long, hiện tại lại một bộ dáng không cam không nguyện, giống như nhận lấy Thanh Long là ăn bao lớn thua thiệt.....

Thiên Khung rất là ghen ghét, tốt xấu gì lúc trước bản thân cũng là Thần Thú Thanh Long uy chấn thiên hạ! Hiện giờ lại bị một nhân loại nhỏ nhỏ ghét bỏ, còn có Thần Thú nào bì ai như hẳn không?

"Tiểu Vân Nhi, người có ta còn không được sao?" Thiên Bắc Dạ đầy bụng ủy khuất nói: "Ta có thể làm bất cứ chuyện gì, cũng có thể bảo vệ người, vì sao người còn muốn nhận lấy con rồng này? Ta cho rằng, vẫn là làm cho hẳn hóa thành lực lượng trong cơ thể người mới tương đối tin cậy."

Hẳn không cách nào dễ dàng tha thứ người muốn thương tổn Cố Nhược Vân xuất hiện ở bên người nàng, nếu không phải là hẳn luôn luôn âm thầm đi theo, có lẽ thiếu nữ này đã vĩnh viễn rời đi hẳn, nghĩ đến đây, tâm của Thiên Bắc Dạ liền vô cùng căng thẳng, hơn nữa trái tim cũng đau đớn.

Cố Nhược Vân như thế nào lại không biết ý tưởng trong lòng Thiên Bắc Dạ, trong lòng nàng ấm áp, vỗ vỗ bả vai của Thiên Bắc Dạ, nói: "Tiểu Dạ, bất luận như thế nào, Vân Dao là kế ước thú của ta, ta không thể không để ý đến cảm xúc của nàng, hơn nữa chuyện này cũng không phải là lỗi của Thanh Long, ta chỉ có hứng thú đối với độc thủ phía sau màn."

Nghĩ đến đây, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, ánh mắt chuyển về phía Liễu trưởng lão mặt đang đại ra: "Trước đó, còn có chuyện không có giải quyết."

Liễu trưởng lão hung hăng giật mình một cái, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lão nhìn kia khuôn mặt khế cười kia của thiếu nữ, trong lòng

không tự chủ được dâng lên một loại sợ hãi, nhưng mà lão hung hăng ngăn chặn lại, cắn răng nói: "Cố Nhược Vân, nếu như người giết ta, nhất định phải làm tốt chuẩn bị bị vô số cường giả vây giết! Hơn nữa ta nhìn ra được, con Thanh Long kia chỉ là tiếng sấm lớn hạt mưa nhỏ (ý là chỉ có thanh thế không có thực lực)! Hiện tại càng là ngay cả tiếng sấm đều không có, mà lúc trước ta cho rằng nam nhân tóc bạc bên cạnh người kia thực lực rất mạnh, hiện tại nhìn đến lực lượng chân chính của Thanh Long, rõ ràng là ta cảm giác sai lầm, hẳn cũng không phải Võ Hoàng gì đó, nhiều lắm cũng không sai biệt lắm với ta mà thôi, về phần vì sao ta cảm thụ không được lực lượng của hắn, có lẽ trên người hắn mang theo bảo bối gì đó che giấu thực lực, cho nên, người lại có cái gì có thể chống cự được nhiều cường giả Võ Vương như vậy?"

Vân Dao tức giận rồi, tất cả những chuyện này đều là tai họa lão gia hỏa này xông ra! Nếu không phải vì lão và người phía sau màn kia, cũng sẽ không thể làm hại Thiên Khung thiếu chút nữa ngộ sát (giết lầm) chủ nhân.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 201: Thanh Long Thiên Khung (Sáu)

Nếu không phải chủ nhân nể mặt nàng, Thiên Bắc Dạ tất nhiên sẽ giết Thiên Khung!

Mà đầu sỏ gây nên, là bọn họ!

"Lão gia hỏa này, ta mặc kệ người là cái gì mà trưởng lão Huyền Âm Điện, cũng không quản người sau lưng người, hôm nay, người phải chết! Nếu như người không chết, quả thực là nhân thần cộng phẫn (người và thần đều tức giận)!"

Ầm!

Sát ý mãnh liệt bay vọt về phía Liễu trưởng lão, nữ tử quần áo màu vàng, tao nhã phiêu dật, trên gương mặt kia tràn ngập sát khí, ngay tại lúc nàng đánh về Liễu trưởng lão, Liễu trưởng lão mắt sắc nhìn thấy một bóng dáng màu hồng đào từ ngoài sân vọt vào, kinh hỉ (ngạc nhiên + vui mừng) hét lớn: "Chủ thượng, cứu ta!"

Chủ thượng đến, những người này chết chắc rồi! Ha ha ha!

Nghĩ tới đây, vẻ mặt của Liễu trưởng lão cũng trở nên dữ tợn, vô cùng khủng bố, giờ khắc này, ở trong mắt lão, nhóm người trước mắt này đều sắp trở thành người chết.... ..

Trên nhuyển kiệu (ghế mềm), nam nhân hé mắt phượng, khoe môi mỉm cười, trên khuôn mặt như hoa đào mang theo tươi cười mỉ mỉ hoặc, nhưng mà, cho dù là một đường vôi vàng chạy tới, thị nữ nâng kiệu cũng là mặt không đỏ tim không loạn, trên khuôn mặt không có biểu cảm gì.

Lúc trông thấy thiếu nữ được Thiên Bắc Dạ bảo vệ ở trong ngực, trong mắt nam nhân lóe ra mấy tia sáng, cuối cùng dừng ở trên khuôn mặt vui sướng của Liễu trưởng lão.

"Chủ thượng, mau cứu ta!" Liễu trưởng lão lớn tiếng nói với nam nhân, ở trong này, nam nhân diễm lệ vô song giống như hoa đào này là cứu tinh duy nhất của lão, chỉ cần có chủ thượng ở, không ai có thể giết được lão.

Đừng nhìn Liễu trưởng lão thân là sát thủ, trong xương cũng là sợ hãi cái chết! Huống chi lão quyền cao chức trọng, có rất nhiều thứ chưa có hưởng thụ, thế nào cam tâm chết ở trong tay một tiểu nha đầu?

Nhưng mà, rất nhanh Tá Thượng Thần đã thu hồi ánh mắt, về mặt ai oán nhìn Cố Nhược Vân.

"Tiểu Vân Nhi, chuyện này không có quan hệ gì với ta, ta đã để Thanh y đi thăm dò tìm xem là ai tiếp nhận nhiệm vụ này, ai biết lão sẽ xuống tay nhanh như vậy, người này là người Huyền Âm Điện ta, ta sẽ cho người một cái công đạo."

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, không nói gì, nếu là Huyền Âm Điện muốn giết hại nàng, có lẽ nàng sẽ không tức giận như thế, nhưng mà, chính là bởi vì Huyền Âm Điện, làm hại phụ tá đặc lực của nàng thân chịu trọng thương!

Đây là chuyện bất luận như thế nào nàng cũng chịu không được.

"Tá Thượng Thần, ta đã sớm nói với người, Huyền Âm Điện muốn giết ta, ta cho người thời gian đi tìm hung thủ! Nhưng ngàn vạn đừng nguy hại

đến người bên người ta, nếu không, ta chính là dùng cả mạng sống, cũng sẽ làm cho Huyền Âm Điện trả giá đại giới!"

Giọng nói kiên định của thiếu nữ dừng ở trong lòng Tá Thượng Thần, làm cho trái tim của hắn run rẩy vài cái, mắt phượng bất giác nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia, nàng hiện tại, cho dù thực lực còn chưa có đạt tới trình độ cao thủ, nhưng cả trái tim lại cứng cõi không thể hơn được nữa, chính là có phong thái của phu thê Cố Thiên năm đó.... ..

Liễu trưởng lão ngậy ngấn cả người, kinh ngạc nhìn hành động giữa hai người, một cảm giác lạnh như băng chui vào đáy lòng, làm cho trái tim của lão lạnh đến mức run rẩy liên tục.

Chủ thượng quen biết Cố Nhược Vân? Hơn nữa xem giao tình này, giống như là còn không bình thường.... ..

Vậy bản thân, thế mà lại tiếp nhận nhiệm vụ ám sát bằng hữu của chủ thượng! Dựa theo tính khí của chủ thượng, lúc này đây, sợ là lão chạy trời không khỏi nắng (tai vạ khó tránh).

Nghĩ đến đây, Liễu trưởng lão mặt xám như tro tàn, môi nhẹ nhàng run rẩy, trên gương mặt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Tá Thượng Thần quét mắt nhìn Liễu trưởng lão, sắc mặt trầm xuống: "Liễu trưởng lão, trước khi Huyền Âm Điện chúng ta tiếp nhận nhiệm vụ, nhất định phải điều tra rõ ràng tình huống của đối thủ, nhưng mà lần này, người lại động người không nên động, ta cũng bảo vệ không được, người tự kết thúc đi."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 202: Thanh Long Thiên Khung (Bảy)

Edit: kaylee

Cả người của Liễu trường lão run lên, nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, thật lâu sau, lão mở mắt, ánh mắt u ám nói: "Ta hiểu được, chủ thượng, ta cần cù thành khẩn vì Huyền Âm Điện cả đời, cuối cùng vẫn là rơi vào kết cục như thế, chủ thượng đã có lệnh, ta không thể không theo, chủ thượng làm cho ta tự kết thúc, đã cho ta tôn nghiêm, ta tất sẽ theo lệnh."

Nói xong, Liễu trường lão rút ra trường kiếm, đặt tại phía trên cổ của bản thân, lão lại nhắm mắt lại, lúc trường kiếm sắp sửa chém xuống, tiếng nói thanh lãnh của thiếu nữ chợt truyền đến.

"Vân Dao, ngăn lão lại!"

Bá!

Một tia sáng trắng hiện lên, trường kiếm trong tay lão 'lạch cạch' một tiếng rơi trên mặt đất, lúc lão kinh ngạc ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy thiếu nữ khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện ở trước mặt của lão.

"Ta không hiểu lấy ơn báo oán, cũng không hiểu người nợ ta một phần ta trả người một phần! Ta chỉ biết là, tất cả thù hận trả lại gấp bội! Không phải người làm hại Mạc Vũ tàn phế? Càng làm cho nàng thừa nhận thống khổ lớn như vậy! Nếu để cho người chết dễ dàng, ta sẽ không làm thất vọng

Mạc Vũ bị người thương tổn như thế? Sao không làm thất vọng Bách Xuyên bị người bắt đi tới uy hiếp ta?"

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, lạnh lùng phân phó nói: "Vân Dao, bắt lão lại giao cho Mạc Vũ tự mình xử trí cho ta, mặc kệ là lăng trì, ngũ mã phanh thây (*), đều là lão nên thừa nhận!"

(*) lăng trì, ngũ mã phanh thây: hình phạt thời tàn bạo thời xa xưa

lăng trì: trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu

ngũ mã phanh thây: buộc đầu và tay chân vào năm con ngựa khác nhau, đánh ngựa chạy xé tan xác người bị tội

Nói xong lời này, nàng nhìn về phía Tá Thượng Thần, ánh mắt nhàn nhạt: "Tá Thượng Thần, ta luôn luôn coi người là bằng hữu, cho nên, mặc dù biết Huyền Âm Điện muốn giết ta, ta cũng giao cho người, ta tín nhiệm người, bởi vì người là bằng hữu của ca ta, nhưng mà..... Người Huyền Âm Điện làm người bên người ta bị thương, để cho lão dễ dàng chết đi, trong lòng bản thân ta cũng không qua được, nếu Huyền Âm Điện muốn giận chó đánh mèo, thì giận chó đánh mèo một mình ta, đừng ở tổn thương người vô tội! Hơn nữa, người hẳn là biết, ta luôn là người không phạm tat a không phạm người, lão nhân này là trừng phạt đúng tội!"

"Tiểu Vân Nhi, người đây là không tin ta sao?" Tá Thượng Thần đầy bụng ủy khuất: "Ta vẫn luôn đứng ở bên phía người, vừa rồi để cho lão tự kết thúc, cũng là không muốn phiền toái mà thôi, người đã không tính toán để cho lão chết thống khoái, ta đây giao lão cho người, muốn giết muốn chém tùy người."

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Tá Thượng Thần, vẻ mặt của Cố Nhược Vân buông lỏng xuống, bất luận như thế nào, hành động của Tá Thượng Thần cũng đã chứng minh rồi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, hẳn đều sẽ đứng ở phía bên nàng.

"Cám ơn," Cố Nhược Vân môi khê động: "Ta biết chuyện này không có quan hệ gì với người, cho nên, ta cũng không trách người, nhưng nếu như lại có lần sau, Tá Thượng Thần, ta chắc chắn nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt quan hệ) với người! Hơn nữa..... Tuyệt sẽ không bỏ qua cho Huyền Âm Điện!"

Chuyện Huyền Âm Điện xem như đã qua, kế tiếp, nàng còn có chuyện càng quan trọng cần giải quyết.....

"Tiểu Dạ, người giúp ta mang lão nhân này đi Bách Thảo Đường," Khi Cố Nhược Vân nhìn Thiên Bắc Dạ, trong mắt lộ ra một chút cười khê, sau đó nàng mới tiếp tục nói: "Vân Dao, Thiên Khung, chúng ta đi, còn có một chuyện không có giải quyết."

Giải quyết đồng loa, kế tiếp, nên là người chủ sự phía sau màn.

Nàng không nghĩ tới, Lăng Quý Phi vậy mà sẽ ăn nhẫn như thế, bất động thanh sắc ba năm, chính là âm thầm cấu kết với Huyền Âm Điện.....

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Tá Thượng Thần chính là chủ thượng của Huyền Âm Điện!

"Chuyện nơi này, ai cũng không được nói ra ngoài."

Ở sau khi Cố Nhược Vân rời khỏi, Tá Thượng Thần thu hồi ánh mắt, mắt phượng đảo qua trên người từng người đang kinh ngạc đến phát gốc của Lăng gia, rồi sau đó vung ra quạt xếp, cười lạnh nói: "Nếu thân phận của ta bị bại lộ ra ngoài, bốn hoàng tử chắc chắn làm cả Lăng gia bị giết!"

Lăng Nhất Huy giật mình một cái, vội vàng cam đoan nói: "Tứ hoàng tử, xin yên tâm, chúng ta cái gì cũng không biết."

Mặc cho lão nghĩ như thế nào cũng thật không ngờ, Tứ hoàng tử chính là chủ tử của Huyền Âm Điện! Khó trách lúc trước Huyền Âm Điện sẽ trợ

giúp Cố Nhược Vân, thì ra là bởi vì hần!

--- -----

Nữ chính sắp rời khỏi Thanh Long Quốc ~

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 203: Ác Có Ác Báo (Một)

Edit: kaylee

"Bệ hạ, việc lớn không tốt!"

Trong ngự thư phòng, hoàng đế Lãnh Mặc Hiên đang thương nghị chuyện gì đó với đại thần, đúng lúc này, một gã thái giám không có thông báo đã vừa lẩn vừa bò tiến vào, rồi sau đó sau khi nhìn thấy khuôn mặt không vui của Lãnh Mặc Hiên, nhanh chóng nói: "Bệ hạ, Cố Nhược Vân Cố gia kia đánh vào đây!"

"Cái gì?"

Lãnh Mặc Hiên mặt rồng giận dữ, sắc mặt xanh mét nói: "Ba năm trước, bất luận Cố Nhược Vân kia kiêu ngạo cỡ nào, thậm chí ngay cả người nhà Lăng Quý Phi đều giết, Trầm cũng chưa từng tìm nàng hỏi tội! Nhưng hiện giờ nàng ỷ vào có Bách Thảo Đường làm chỗ dựa, chính là không để Trầm và Thanh Long Quốc vào mắt như thế, Trầm muốn xem lúc này đây Bách Thảo Đường che chở nàng thế nào!"

Nói thật, cho dù Lăng gia đang không được tín nhiệm của hãn thế nào đi nữa, tốt xấu gì vẫn là người thân của Lăng Quý Phi, còn là trọng thần một quốc gia, Cố Nhược Vân nói giết liền giết, không nể mặt, cuối cùng vẫn là vì Dư lão của Bách Thảo Đường, hãn mới không so đo.

Nhưng lần này cho dù là Bách Thảo Đường ra mặt, cũng không thể lại bảo vệ nàng! Nếu không làm sao Bách Thảo Đường còn sống yên trên đời này?

Hắn không tin, Bách Thảo Đường sẽ vì một nữ nhân chấp nhận miệng lưỡi thiên hạ (ý là bị mọi người bàn luận, chửi bới...)!

Nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Người đâu, đi gọi La Tướng Quân và Cố Tướng Quân đến đây cho Trẫm! Hôm nay, Trẫm nhất định muốn trị tội nữ nhân kia!"

Bất luận như thế nào, Lãnh Mặc Hiên cũng là vua của một quốc gia, bị người ức hiếp đến trên đầu, làm cho mặt mũi của hắn chạy đi đâu? Cố Nhược Vân này rất không biết tốt xấu, vậy mà ở Thanh Long Quốc cũng dám làm càn như thế!

... ..

Trong hoàng thành mọi người tận mắt nhìn thấy Cố Nhược Vân mang theo một đám người đằng đằng sát khí nhằm phía hoàng cung, trong lúc nhất thời nghị luận mở ra, ngay sau đó, lại trông thấy hai người La Tướng Quân và Cố Tướng Quân dẫn theo quân đội cấp tốc chạy tới hoàng cung, bọn họ biết, một ngày này, hoàng thành chắc chắn là tinh phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Trong Ngự hoa viên, Cố Nhược Vân lạnh lùng nhìn đại nội thị vệ vây quanh mình, bên môi nổi lên lãnh ý, mặt không biểu cảm quát lên: "Cút!"

Ầm!

Một cỗ khí kình cường hãn đánh vào lồng ngực của thị vệ, trong phút chốc đám thị vệ kia đều bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, nhưng mà, lại có nhiều thị vệ hơn từ bốn phương tám hướng chạy tới, vây Cố Nhược Vân ở bên trong.

Bỗng nhiên, một giọng nói uy áp khí phách từ phía sau thị vệ truyền đến, mang theo tức giận không cách nào ẩn nhẫn: "Cố Nhược Vân, người quả nhiên là thật to gan! Ta nể tình người là người của Bách Thảo Đường, đối với người một lần lại một lần dễ dàng tha thứ, hiện tại người chính là khi quân phản thượng! Cho dù Dư lão đến đây, cũng che chở không được người!"

Lạnh lùng trên người Cố Nhược Vân càng sâu, nhưng mà khuôn mặt thanh tú kia từ đầu đến cuối vẫn nhàn nhạt, hai mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào một bóng dáng màu vàng sáng đi tới từ phía sau thị vệ kia.

"Ta đến đây, không có quan hệ gì với người, giao Lăng Quý Phi ra đây, nếu không, ta không ngại huyết tẩy hoàng cung!"

Lãnh Mặc Hiên hoàn toàn tức giận rồi, trong lòng hấn mạnh mẽ xuất hiện ra vô tận lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cố Nhược Vân, người giết Lăng Nghị và Lăng Ngọc, phế đi một dòng độc đỉnh duy nhất của Lăng gia, này còn chưa tính, hiện giờ, người thế mà lại có lá gan đến hoàng cung đòi người! Nếu lúc này đây Bách Thảo Đường còn che chở người, vậy cũng quá không thể nào nói nổi! Người cho rằng, người cuồng vọng đến như thế, Dư lão còn có thể che chở người giống như trước kia?"

Tốt xấu gì Lãnh Mặc Hiên này cũng là vua của một nước, sở dĩ nói ra loại lời nói này, một là bị Cố Nhược Vân làm tức điên rồi, hai chính là, ở trong bốn nước, tất cả thế lực đều không can thiệp chuyện hoàng tộc! Đây là quy định tất cả mọi người hiểu biết, nếu không, bị ba thế lực lớn kia biết, không hay ho chính là Bách Thảo Đường!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 204: Ác Có Ác Báo (Hai)

Edit: kaylee

"Ta nói lại lần nữa, các người tránh ra cho ta!"

Cố Nhược Vân hai mắt lạnh lùng đảo qua trên người mọi người trước mặt, mặt không biểu cảm nói.

"Tốt, thật sự tốt!" Lãnh Mặc Hiên giận tím mặt, lạnh giọng nói: "Người đâu, bắt nữ nhân này lại cho Trẫm!"

Nghe được lệnh như thế, tất cả thị vệ đều bắt đầu chuyển động, nhưng mà còn chưa tới trước mặt Cố Nhược Vân, cổ khí thế kia trên người nàng đã chột phát động, làm quanh thân nàng đều nổi lên một cơn lốc, ‘ầm ầm’ một tiếng đã đánh văng tất cả thị vệ nhằm về phía nàng ra ngoài.

Dưới cuồng phong (gió lớn), tóc đen bay lên.

Tất cả mọi người ngã xuống, chỉ có bóng dáng mặc quần áo màu xanh kia ngạo nghễ đứng ở bên trong mọi người, giờ khắc này, làm cho Lãnh Mặc Hiên có một loại ảo giác, giống như đứng ở phía trước bản thân mới là vương giả chân chính! Cái loại tư thái thượng vị giả (người ở vị trí phía trên cao) này, ngay cả trên người Thi Vân của Luyện Khí Tông đều không có xuất hiện qua.

Nhưng mà, thiếu nữ giống như quân vương này, ở ba năm trước, vẫn là một phế vật mặc người dẫm đạp mà thôi!

"Cố Nhược Vân, ngươi đây là đang làm gì?"

Đúng lúc này, một tiếng nói không dám tin truyền đến từ phía sau Cố Nhược Vân.

La Tướng Quân thế nào cũng không nghĩ tới, người muốn giết quân vương lại sẽ là Cố Nhược Vân, nhất thời, trong lòng hấn tràn qua một chút phức tạp, còn có thật sâu không hiểu.... ..

Hấn là không muốn đối đầu với Cố Nhược Vân, nhưng mà, hấn thân là Tướng Quân một quốc gia, phải bảo vệ tốt an toàn của quân vương, nhưng mà hấn lại tin tưởng, nữ tử như Cố Nhược Vân luôn luôn là có ân báo ân, có thù báo thù, vì sao nàng sẽ tiến vào hoàng cung?

Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

"Tốt, Cố Nhược Vân, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, ngay cả bệ hạ cũng dám đụng, ngươi là đang tìm cái chết!"

Khác với La Tướng Quân, Cố lão gia tử bỗng chốc đã giận lên, bàn tay to vung lên, cắn răng nói: "Tất cả tướng sĩ nghe lệnh, bắt nữ nhân đại nghịch bất đạo này lại cho bản Tướng Quân!"

Cố Nhược Vân, vốn ta còn không biết đối phó người thế nào, hiện tại là người cho ta cơ hội này, lúc này đây, xem còn có ai có thể giúp người.... ..

Từ đầu tới cuối, Cố Nhược Vân cũng không có liếc mắt nhìn Cố lão gia tử một cái, ánh mắt của nàng dừng ở phía trên khuôn mặt phức tạp của La Tướng Quân, nói: "Ba năm trước, ta cam đoan qua với người, bất luận sau này ta trưởng thành đến trình độ nào, ta cũng sẽ không làm khó hoàng tộc, điều kiện tiên quyết là, bọn họ không có trêu chọc ta!"

Kỳ thực, Cố Nhược Vân cũng không muốn trở mặt với La Tướng Quân.

Không chỉ vì hần là phụ thân của La Âm, càng là bởi vì, ở lúc nàng còn nghèo túng, La Tướng Quân là một người duy nhất nói chuyện vì nàng.

Nhưng nếu La Tướng Quân ngăn cản nàng, vậy nàng cũng không có cách nào, mặc kệ như thế nào, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua Lăng Quý Phi!

La Tướng Quân thở dài, nói: "Nhược Vân, người có thể nói với ta xảy ra chuyện gì hay không? Ta tin tưởng người là nha đầu hiểu rõ lí lẽ, hơn nữa, ta cũng luôn luôn đối đãi với người giống là chất nữ, nếu chuyện này lỗi không phải là người, thúc thúc cũng sẽ tuân thủ lời hứa trước kia, không tham dự chuyện này!"

"La Tướng Quân, người là đại tướng bản triều, có kẻ gian uy hiếp an toàn sinh mệnh của bệ hạ, người muốn khoanh tay đứng nhìn?"

Cố lão gia tử cười lạnh một tiếng, lão thật vất vả mới tóm được nhược điểm của La Tướng Quân, làm sao có thể cứ như vậy buông tha cho.

Nhưng mà, nghe được lời nói kia của lão mặc cho bất luận kẻ nào cũng không thể tin lão lại là thân sinh gia gia (ông nội ruột) của Cố Nhược Vân, giọng điệu này, thật giống như Cố Nhược Vân là kẻ thù không đội trời chung với lão, hận không thể làm cho nàng chết sớm.

La Tướng Quân không để ý đến lão, hần nhìn Cố Nhược Vân, hỏi: "Nhược Vân, người nói tất cả mọi chuyện với ta, cho dù ta không làm Tướng Quân này, cũng không thể làm cho chất nữ của ta bị oan!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 205: Ác Có Ác Báo (Ba)

Đối mặt với La Tướng Quân, vẻ mặt của Cố Nhược Vân hòa hoãn lại, ngay tại lúc nàng vừa định mở miệng nói chuyện, mắt sắc thoáng nhìn thấy bóng dáng cao quý cất bước mà đến từ cách đó không xa.

Nàng vẫn ung dung cao nhã trước sau như một, lớp trang điểm tinh xảo che dấu khuôn mặt tái nhợt, nhưng mà lúc nhìn thấy Cố Nhược Vân thì ngừng lại một chút, trong mắt hiện lên vẻ ngoan độc.

Nữ nhân này thế mà lại không chết!

Ngay cả Thanh Long bản thân cũng mời ra ngoài, nhưng mà, nàng vẫn còn sống! Rất không công bằng! Người ác độc giống như nàng còn không chết, quả thực không có thiên lý!

"Nô tì thỉnh an bệ hạ."

Lăng Quý Phi ý cười trong suốt tiêu sái đi đến bên cạnh Lãnh Mặc Hiên, chân thành thi lễ, nói: "Nô tì nghe nói có người muốn ám sát bệ hạ, cố ý đến xem là người phương nào gan lớn như vậy!"

Khi nói lời này, đôi mắt sắc bén kia quét về phía Cố Nhược Vân, khuôn mặt ung dung cao nhã trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, trong mắt đẹp hiện lên vẻ ngoan độc.

"Lăng Quý Phi?"

‘Xoát’ một tiếng, một ánh mắt lạnh như băng dừng ở phía trên khuôn mặt cao ngạo của Lăng Quý Phi, Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng: "Người tới vừa khéo! Người mua được người Huyền Âm Điện vọng tưởng giết ta, lại thương tổn đến người bên người ta, hơn nữa còn bắt cóc một đứa trẻ để uy hiếp ta, người làm người sai khiến phía sau màn, khoản nợ này, chúng ta nên thanh toán như thế nào?"

Lăng Quý Phi sắc mặt mạnh mẽ biến đổi, hung hăng trừng mắt nhìn Cố Nhược Vân, rồi sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Lãnh Mặc Hiên, oan ức nói: "Bệ hạ, nô tì là oan uổng, những năm gần đây, nô tì luôn luôn trợ giúp bệ hạ quản lý hậu cung, làm gì có thời gian đi mưu tính việc này? Rõ ràng là Cố Nhược Vân giết phụ thân và chất nhi của ta còn chưa đủ! Càng muốn hại chết toàn bộ Lăng gia! Nữ nhân tâm tư ngoan độc như thế, nên thiên đao vạn quả, chết không toàn thây! Nếu không, phỏng chừng nàng sẽ cho rằng ở trong Thanh Long Quốc không ai có thể trị được nàng, càng là không để bệ hạ ngài vào mắt!"

Lời nói này, hoàn toàn nói đến trong lòng của Lãnh Mặc Hiên.

Hắn lạnh lùng cười, nói: "Cố Tướng Quân, La Tướng Quân, các người còn chờ cái gì? Lập tức bắt nữ nhân này lại cho Trẫm!"

"Tuân mệnh!"

Tầm mắt âm ngoan của Cố lão gia tử quét về phía Cố Nhược Vân, bên môi gợi lên một nụ cười lạnh: "Cố Nhược Vân, lúc này đây không phải ta muốn giết người, là người khinh người quá đáng, đừng trách gia gia không nhớ huyết mạch tình thân."

Nói xong lời này, lão liền chỉ huy binh lính vây quanh Cố Nhược Vân.

La Tướng Quân có chút chần chừ, cũng không có nghe theo chỉ huy.

Thấy vậy, Lãnh Mặc Hiên hoàn toàn nổi giận: "La Tướng Quân, người thật to gan, ngay cả mệnh lệnh của Trẫm cũng không tuân theo! Có phải người không muốn làm Tướng Quân này nữa hay không?"

Phù phù!

La Tướng Quân một chân mạnh mẽ quỳ rạp xuống đất, hai tay hấn cầm binh phù, cúi đầu nói: "Bệ hạ, Cố Nhược Vân là chất nữ của vi thần, mặc dù không có tằng quan hệ này, vi thần cũng tin tưởng lời nói của nàng, việc này là Lãng Quý Phi phạm sai lầm trước, bệ hạ lại bao che cho Lãng Quý Phi, thực khó phục chúng, Cố Nhược Vân xâm nhập hoàng cung quả thật có sai, nhưng nàng cũng là sai ở phía sau, nếu bệ hạ muốn trách tội, cũng nên xử trí Lãng Quý Phi trước! Vương tử phạm pháp cùng tội với thứ dân, hưởng chi là tần phi hậu cung! Nếu bệ hạ không cho ra một cái công đạo, vi thần cam nguyện giao ra binh phù, cáo lão hồi hương!"

Thật rõ ràng, hành động của La Tướng Quân đã chứng minh bất luận như thế nào hấn đều đứng ở phía Cố Nhược Vân.

"Tốt, tốt lắm!" Lãnh Mặc Hiên giận dữ quá hóa cười: "La Tướng Quân, người đã lựa chọn như vậy, Trẫm sẽ thành toàn người, Cố lão Tướng Quân, người cầm lấy binh phù của hấn, từ đây về sau, Tướng Quân của Thanh Long Quốc chỉ có một mình người."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 206: Ác Có Ác Báo (Bốn)

Lúc trước, sở dĩ chia binh phù làm hai phần, chính là muốn cho tả Tướng Quân và hữu Tướng Quân khắc chế lẫn nhau, nhưng tên khốn này thế mà lại dám phản bội hãn! Quả nhiên là tự làm bậy không thể sống!

"Vâng, bệ hạ."

Cố lão gia tử trong lòng vui vẻ, bước nhanh tiến lên tiếp nhận binh phù từ trong tay La Tướng Quân, lão nhìn hai tấm binh phù trong tay, nhin không được muốn ngửa đầu cười to hai tiếng.

La Hồng Thiên, chúng ta đấu nhiều năm như vậy, rốt cục người cũng thua ở trong tay ta, còn là vì một tiểu súc sinh mà bị đánh bại, ha ha! Từ đây về sau, Thanh Long Quốc chỉ có ta!

"La Tướng Quân, người nghĩ kỹ sao?"

Cố Nhược Vân nhìn bóng dáng quỳ một chân xuống của La Tướng Quân, nhẹ giọng hỏi.

"Vân nha đầu, về sau ta không bao giờ là La Tướng Quân nữa, người gọi ta La thúc là được rồi," La Tướng Quân cười khổ một tiếng, nói: "Nam nhân nhất ngôn cửu đỉnh, từ ba năm trước ta đã nhìn ra nha đầu người tuyệt đối không đơn giản! Sợ ngày sau người sẽ gây nguy hại đến Thanh Long Quốc, cho nên năm đó mới nói ra lời nói như vậy, nhưng mà, ta cũng đã từ lập ra lời thề, nếu Thanh Long Quốc có lỗi với người trước, vậy La thúc

nhất định sẽ đứng ở bên phía người, cho nên, mặc dù giao ra binh quyền làm cho ta không nở, nhưng ta không nở cũng không phải là quyền lực, mà là huynh đệ chinh chiến sa trường kia! Hơn nữa, ta không hối hận!"

"Ha ha!" Lãnh Mặc Hiên nghe được lời nói này, ha ha phá lên cười, trong đôi mắt kia phun ra lửa giận, nói: "Thanh Long Quốc có lỗi với nàng trước? Trẫm có chỗ nào có lỗi với nàng? La Hồng Thiên, ý của người là Trẫm sai lầm rồi? Trên đời này, còn chưa từng có người có thể nói Trẫm sai! Bất luận Lăng Quý Phi làm cái gì, có thể hỏi tội của nàng chỉ có Trẫm, người lại tính là cái gì? Cố Tướng Quân, người còn chờ cái gì, lập tức bắt nữ nhân này lại cho Trẫm!"

Vừa dứt lời, Cố lão gia tử liền vung lên bàn tay to, nói một chữ ‘giết’, trong nháy mắt, tất cả binh lính đều nhắm phía Cố Nhược Vân, đặng đặng sát khí.

Ở bên trong vòng vây của mọi người, thiếu nữ quần áo màu xanh, mặt không đổi sắc, mắt lạnh nhìn mọi người giơ cao vũ khí vọt tới này.

Ầm!

Bỗng nhiên, một cỗ khí kinh cường đại từ quanh thân của nàng lan tràn ra, trên mặt đất nhấc lên một cơn gió lốc cuồng liệt, mọi người bị gió lốc này lan đến còn không có phản ứng lại, đã ‘ầm ầm’ bay đi ra ngoài, cùng với đó là giọng nói khí phách lẫm nhâm của thiếu nữ vang lên trong Ngự hoa viên dưới ánh trời chiều.

"Ta xem ai dám đi lên!"

Vốn Lãnh Mặc Hiên tính toán rất không tệ, mặc kệ Cố Nhược Vân có thực lực gì, còn chưa đạt tới trình độ một người ngăn cản được vạn quân, nơi này có mấy chục vạn quân đội, cho dù là tiêu hao cũng có thể làm nàng tiêu hao đến chết.

Nhưng không nghĩ tới, nữ nhân này giống như mạnh hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Người như vậy nếu là không thành thuộc hạ, vậy..... Chỉ có thể chết!

Lăng Quý Phi lui về phía sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt nhìn Cố Nhược Vân, nàng gắt gao cắn cắn môi, trong mắt tràn đầy ngoan độc, nếu nữ nhân này không chết, về sau nàng ngủ cũng không thể ngủ an ổn.... ..

"Cố Nhược Vân, ta lại cho ngươi cơ hội buông tay chịu trói một lần nữa, nếu không, đừng trách ta không khách khí!"

Cố lão gia tử khuôn mặt đen lại, ánh mắt âm trầm nhìn Cố Nhược Vân, sẵn giọng nói.

Dưới cuồng phong, tóc đen bay lên, làm cho khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ càng bừa bãi khí phách, nàng khẽ nhượng mày, giọng nói lạnh lùng nói: "Cố gia..... Không cần chờ lâu lắm, sau khi ta xử trí Lăng Quý Phi, kế tiếp, liền đến lượt Cố gia các người....."

"Khẩu khí thật lớn!" Cố lão gia tử cười lạnh một tiếng: "Lúc trước có Dư lão bảo vệ, ta giết không được ngươi, hiện tại ngươi cho rằng ai có thể bảo vệ ngươi?"

Bá!

Nói xong lời này, Cố lão gia tử rút ra vũ khí nhanh chóng phóng về phía Cố Nhược Vân.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 207: Ác Có Ác Báo (Năm)

Hắn tốt xấu gì cũng là một gã Võ Tướng sơ cấp, cho dù hiện giờ Cố Nhược Vân cũng là một gã Võ Tướng, bản thân cũng có thể ỷ vào nhiều năm kinh nghiệm đấu ngang nàng, hơn nữa còn hàng nghìn binh lính, bắt một Cố Nhược Vân nho nhỏ cũng không phải việc gì khó.

Nhưng mà, ngay tại lúc Cố lão gia tử tràn đầy tin tưởng, Cố Nhược Vân liếc mắt lườm lão một cái.... ..

Chỉ một cái liếc mắt như vậy, ‘oanh’ một tiếng, lão cảm giác một cỗ lực lượng cường đại nhảy vào trong óc, trong óc nháy mắt mất đi ý thức, rồi sau đó một đạo lực lượng cường đại từ phía trước truyền đến, thân thể thương lão kia hoàn toàn không nghe sai sử ngã văng ra ngoài, nện ở trong đám người.

Cố gia lão gia tử không ai bì nổi kia, lại có thể bị một thiếu nữ, một chiêu đánh bại?

Lãnh Mặc Hiên nắm chặt nắm tay, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh, tại giờ phút này khuôn mặt anh tuấn uy nghiêm tràn đầy kinh hoàng, nếu thiếu nữ này chỉ bằng một chiêu có thể đánh bại Cố lão gia tử, vậy chứng minh, thực lực của nàng và hắn hoàn toàn không ở cùng một thứ bậc.

"Này..... Này làm sao có thể....."

Lão gia tử rất cục phục hồi tinh thần lại, trên khuôn mặt già nua tràn đầy dữ tợn, ở trước mặt mọi người bị kẻ đã từng phế vật đánh bại, làm cho khuôn mặt già nua của lão đặt ở chỗ nào?

Nhưng mà, nghĩ đến vừa rồi thiếu nữ kia đột nhiên bùng nổ thực lực khủng bố, Cố gia lão nhân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.... ..

"Xôn xao!"

"Ào ào xôn xao!"

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến từ cách đó không xa, lúc mọi người nhìn lại, thì nhìn thấy Dư lão khuôn mặt sốt ruột dẫn theo mọi người Bách Thảo Đường bước nhanh mà đến.

Sau khi Lãnh Mặc Hiên nhìn thấy những người đó, trong lòng bất giác vui vẻ, vốn hẳn còn không biết chuyện này cần xử lí như thế nào, người Bách Thảo Đường đã đến, thì làm cho bọn họ quản giáo cấp dưới cho thật tốt! Dù sao Cố Nhược Vân là Bách Thảo Đường một tay bồi dưỡng ra, bất luận như thế nào, đều phải phục tùng mệnh lệnh của Bách Thảo Đường.

Nhưng mà, Dư lão không đợi lời nói của hắn nói ra miệng, đã bước về phía Cố Nhược Vân, vẻ mặt khẩn trương nói: "Đại tiểu thư, người không sao chứ."

Đại tiểu thư?

Đừng nói là Lãnh Mặc Hiên, chính là tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Nếu vừa rồi bọn họ không có nghe lầm, Dư lão thân là cường giả Võ Vương, thật là xưng hô Cố Nhược Vân là đại tiểu thư?

"Ta không sao," Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, nói: "Dư lão, chuyện kể tiếp ông đi giải quyết, hơn nữa, Thanh Long Quốc giống như cũng cần đổi một hoàng đế, ông có người tốt nào lựa chọn thì dìu hẵn đi lên đi."

"Vâng, đại tiêu thư."

Dư lão chấp tay, cung kính nói.

Giờ này khắc này, nhìn Cố Nhược Vân ở trước mặt Dư lão khuôn mặt vẫn lạnh nhạt, sắc mặt của Cố lão gia tử cứng lại, toàn bộ thân mình đều run rẩy lên, khuôn mặt tái nhợt lắc lắc đầu: "Chẳng lẽ, năm đó nàng cũng không phải là đạt được sự thương hại của Dư lão gia nhập Bách Thảo Đường, mà là.... .... Nàng và Dư lão vốn chính là quan hệ chủ tớ? Nhưng Cố Nhược Vân có tài đức gì, có thể làm cho một Võ Vương trở thành tôi tớ? Lão thiên gia quả thực chính là mắt bị mù! Nữ nhân đại nghịch bất đạo bất hiếu như nàng, nên bị một tia sét đánh chết!"

Lão không tin, không tin tất cả những thứ trước mắt này, nếu đây là thật sự..... Vậy lão khẳng định sẽ nhanh chóng chạy trốn!

"Các người dám!"

Lãnh Mặc Hiên từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, cắn răng nói: "Bách Thảo Đường các người có năng lực gì huỷ bỏ địa vị quân vương của Trẫm? Sẽ không sợ trái với quy định?"

Cố Nhược Vân nở nụ cười, nàng đứng ở giữa mọi người, áo xanh theo gió tung bay, trong đôi mắt trong veo tụ tập ý cười cuồng ngạo.

Kỳ thực, ở trước lúc đến hoàng cung, nàng đã để cho Triệu chương quỹ đi thông báo với Dư lão.

Hơn nữa hiện giờ cánh chim của nàng đã cứng rắn, cũng là lúc làm cho người ta biết, nàng chính là chủ tử của Bách Thảo Đường! Cũng làm cho

những người đó không dám có ý đồ với nàng nữa..... Càng là muốn Cố lão gia tử hiểu rõ, quyết định năm đó của lão, là cỡ nào sai lầm.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 208: Ác Có Ác Báo (Sáu)

Ba năm, trong ba năm này nàng vẫn luôn đang phát triển thế lực của bản thân, hiện tại cũng đã đến lúc để cho tất cả mọi chuyện kết thúc.... ..

"Vân Dao, Thiên Khung!"

Thiếu nữ ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Các người và Bách Thảo Đường cùng nhau đến hoàn thành chuyện này!"

Vừa dứt lời, hai tia sáng bắn ra, một trắng một xanh, gặp nhau ở không trung, cuối cùng phân tán ra.

Lúc Lăng Quý Phi nhìn thấy Thanh Long chiếm cứ ở trên bầu trời, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, ban đầu nàng cho rằng Cố Nhược Vân còn sống là do Thanh Long trái với ước định, lại thế nào cũng không nghĩ tới, Thanh Long sẽ bị nàng (CNV) thu phục.

Không!

Nàng (LQP) che miệng lui về phía mấy bước, kinh ngạc và tuyệt vọng xuất hiện ở trong đôi mắt đẹp kia.

Cố Nhược Vân đã nhận ra động tác của nàng, cười cười, nói: "Đúng rồi, ta còn chưa cảm tạ người, nếu không có người, Vân Dao và Thiên Khung không cách nào gặp và nhận lại nhau, ta cũng không có được một trợ thủ tốt như vậy!"

Tuy rằng hiện tại thực lực của Thanh Long bị biến mất, nhưng mà, dùng để đe dọa người vẫn là rất tốt, người hoàng cung nhìn thấy một con cự long (rồng lớn) cự lớn che khuất bầu trời, trực tiếp đã bị dọa choáng váng, nơi nào còn dám có động tác gì.... ..

"Thanh Long Thiên Khung?"

Khuôn mặt của Lãnh Mặc Hiên bỗng nhiên trở nên tái nhợt, nếu hẳn không có nghe lầm, vừa rồi Cố Nhược Vân gọi con Thanh Long này là Thiên Khung.

"Thanh Long Thiên Khung, Trẫm đã từng ở trong sách cổ nhìn thấy qua, nghe nói con rồng này thực lực cường đại, người có được nó, chắc chắn là vương giả toàn bộ đại lục!"

Vương giả đại lục, khắc với vua của một quốc gia như hẳn, đó là cường giả làm cho tất cả mọi người trên đại lục thần phục!

Nhưng đến cùng hẳn đã làm cái gì? Vì sao vì mặt mũi nhất thời đối đầu với người như vậy?

Hẳn sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi!

Người có thể làm cho Thiên Khung cam tâm tình nguyện thần phục, là may mắn được thần chiếu cố, người như thế, chắc chắn đứng ở vị trí cao nhất trong nhân loại, mà hẳn, lại chỉ vì bảo vệ thể diện của mình, lại vọng tưởng giết nàng.... ..

Nếu có thể sớm biết điểm này, cái gì mặt mũi cái gì uy nghiêm của hoàng đế, tất cả hẳn đều không cần!

Kỳ thực cũng không thể trách Lãnh Mặc Hiên, sau khi Cố Nhược Vân thu phục Thanh Long ở Lăng gia thì trực tiếp chạy đến hoàng cung, tin tức

cũng chưa kịp truyền vào, làm sao hẳn lại có thể sẽ biết Thanh Long Thiên Khung là tọa kỵ dưới thân của thiếu nữ này?

Đương nhiên, hiện tại người càng hối hận hơn chính là Lăng Quý Phi.

Nếu không phải là mình cầu Thanh Long đại nhân đi giết nữ nhân này, nàng cũng không có khả năng thu phục hẳn..... Nhưng nàng vẫn luôn không rõ, linh thú kiêu ngạo như Thanh Long đại nhân, vì sao phải thần phục nữ nhân ngoan độc như thế.

"Người rất hận ta?"

Cố Nhược Vân nhìn ánh mắt oán độc của Lăng Quý Phi, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Thật đáng tiếc, người cũng chỉ có thể hận ta, hơn nữa người hận ta nhiều như vậy, cũng không cần nhiều thêm một người là người! Dư lão, kế tiếp người xử trí đi, ta không muốn nhìn thấy nàng còn sống, cũng không muốn nàng chết thoải mái."

Nói xong lời này, nàng xoay người đi đến bên cạnh La Hồng Thiên, ngừng lại một chút, nói: "La thúc, kế tiếp người có tính toán gì không?"

La Hồng Thiên cười khổ một tiếng: "Thanh Long Quốc ta là ở không được, kế tiếp đi một bước tính một bước đi."

Cố Nhược Vân nghĩ nghĩ, nói: "Không biết La thúc có nguyện ý giúp ta hay không?"

"Nếu người cần, ta có thể đi giúp người."

La Hồng Thiên cười cười, hẳn cho rằng Cố Nhược Vân để cho hắn đi Bách Thảo Đường làm việc, mà không biết, suy nghĩ của thiếu nữ lại là ở một chỗ khác.

"Đúng rồi, nha đầu, ta có thể hỏi một câu hay không, thực lực của người là ở cấp bậc nào?"

Nghe vậy, Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, nói: "Tối hôm qua may mắn đột phá đến Võ Tướng cao cấp."

Rồi sau đó, ở dưới ánh mắt có chút ngây ngốc sững sờ của La Hồng Thiên, nàng bước chân linh hoạt đi về phía ngoài cửa cung.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 209: Báo Ứng (Một)

"Các người nghe nói sao, thì ra chủ tử chân chính của Bách Thảo Đường chính là phế vật Cố Nhược Vân bị Cố gia trục xuất kia!"

"Chậc chậc, không nghĩ tới thiếu nữ ba năm trước người người có thể ức hiếp nháy mắt trưởng thành tới trình độ như bây giờ, không biết Cố gia sẽ hối hận đến mức nào! Ha ha, ba năm thời gian, nàng từ một phế vật Tụ Khí cấp hai đột phá đến Võ Tướng, ngay cả Cố Thiên cũng không có thiên tài như vậy nha."

"Các người thì tính là cái gì, ngày đó ta nhưng là ở bên ngoài Lăng gia chính mắt nhìn thấy cái loại cảnh tượng rung động nhân tâm này, bất luận tốc độ hay là năng lực đều cường hãn. Bạch Hồ các người gặp qua không? Còn có Thanh Long chiếm cứ nửa bầu trời kia! Hai linh thú cường đại này, đều ở dưới trướng nàng, tuy rằng Cố Thiên đã từng là thiên tài, nhưng thành tựu vẫn còn kém rất rất xa nữ nhi của hắn....."

Từ sau khi sự kiện kia, tên Cố Nhược Vân chấn vang (chấn động + vang dội) toàn bộ Thanh Long Quốc, đương nhiên, khác với then phế vật ba năm trước, nàng hiện tại, là điển hình mà tất cả phụ mẫu dùng để dạy dỗ nhi nữ (con) của mình.....

Nếu nói, ở trong Thanh Long Quốc, người không biết hoàng đế tên là gì thì về tình có thể tha thứ, nhưng nếu người nói người không nghe nói qua

Cố Nhược Vân, vậy thì sẽ bị mọi người khinh bỉ! Ngay cả nàng cũng không biết, người dám nói người là người Thanh Long Quốc?

Trừ bỏ nàng, còn có ai dám công khai kêu đánh với Huyền Âm Điện? Càng là trừ nàng ra, ai có lá gan giết vào hoàng cung phế đi hoàng đế như vậy? Cho dù có thực lực, cũng sẽ không có quyết đoán như nàng.

Hơn nữa, mọi người càng là nghe nói, nguyên nhân khiến cho Cố Nhược Vân giận dữ, là vì Lăng Quý Phi phái người ám sát nàng, kết quả lại bị thương thị nữ của nàng, nhưng nàng, vì báo thù cho thị nữ vậy mà không để ý hậu quả! Chỉ vì sự thoải mái khi báo được thù!

Lúc này, trong Cố gia, Cố Phán Phán nghe bọn nha hoàn nghị luận việc ngày ấy, khuôn mặt xinh đẹp vắn vẹo, nàng gắt gao nắm chặt ống tay áo, thiếu chút nữa cắn nát một cái răng trắng.

"Mấy tiểu tiện nhân các người im miệng cho ta!"

Ánh mắt nàng lộ ra tức giận, hung hăng nói: "Về sau lại để cho ta nghe được ba chữ Cố Nhược Vân này từ trong miệng ai, ta sẽ làm cho nàng chết không tử tế! Hiện tại nữ nhân kia thành tựu cao như vậy, cũng thoát không được thanh danh bị Cố gia chúng ta trục xuất!" Lập tức, chúng nha hoàn đều ngậm miệng im lặng, sợ hãi đứng ở một bên, cũng không dám mở miệng nói nhiều thêm một lời nào nữa.

Nhưng mà hiện tại trong lòng Cố Phán Phán có một ngọn lửa giận, chính là cần phát tiết với người khác, mấy nha hoàn này vừa vắn đụng vào phía trên họng súng của nàng.

"Còn có, các người đừng quên, năm đó thừa dịp Cố Sanh Tiêu không ở nhà ức hiếp Cố Nhược Vân cũng có phần của các người! Nàng đặc ý, các người sẽ xong đời, cho nên ta không cho phép nghe được lời khen ngợi nàng từ trong miệng các người, về sau nếu các người muốn nghị luận về nàng, phải giống như trước đây gọi nàng là phế vật!"

Không cam lòng!

Nàng thật sự rất không cam lòng, dựa vào cái gì phế vật ba năm trước cái gì cũng tệ, ở ba năm sau, lại đến trình độ làm cho nàng phải ngưỡng vọng (ngẩng cao đầu nhìn, xa xa không thể với tới)!

Lão thiên gia thật sự là rất không công bằng, nàng đại nghịch bất đạo như vậy, ngay cả gia gia cũng làm bị thương, quả thực chính là tội đáng chết vạn lần, thiên lôi đánh xuống!

Phải biết rằng, ở sau khi Cố Nhược Vân giết vào hoàng cung, Cố lão gia tử dẫn theo hơn mười vạn đại quân tiến đến trợ giúp đã bị Dư lão bắt đi, đến nay cũng chưa trở về, Cố gia mất đi tâm phúc, như thế nào nàng có thể không lo âu?

Gió mát thổi qua, phía trên cổ thụ trong sân, lá cây dày đặc che lấp một bóng dáng màu đen, y bào khê bay, ánh mặt trời dừng ở phía trên mặt nạ màu đen, chiết xạ ra ánh sáng lãnh khốc.

Nam nhân đứng chấp tay, môi mỏng hơi mím, từ đầu đến cuối con người lãnh khốc vẫn ngóng nhìn thiếu nữ giơ chân mắng to ở trong sân, một chút sát ý chột lóe qua trong mắt rồi biến mất.....

Hắn không nghĩ tới, vì bản thân có việc rời đi vài ngày, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 210: Báo Ứng (Hai)

Lăng Quý Phi.....

Nghĩ tới nữ nhân trêu chọc gây chuyện phiền toái kia, con người của nam tử tối sầm lại, may mắn nàng chết nhanh, nếu không chờ bản thân trở về, chắc chắn làm cho nữ nhân kia nếm thử một chút cái gì gọi là nghiền xương thành tro!

Nhưng mà Cố gia thì hiển nhiên không có loại vận khí tốt này!

Đột nhiên, nam nhân nhớ tới đủ loại chuyện Cố gia làm mấy năm nay, hơi hơi nheo lại đôi mắt lãnh khốc, dưới mặt nạ, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo sát khí xơ xác tiêu điều.

Vì thế, Cố Phán Phán còn chưa có đi ra từ trong nguyên rửa đối với Cố Nhược Vân, cũng đã cảm giác được hắc phong chợt lóe, vô số năm tay nắm chân hạ xuống người nàng.....

"Cứu....."

Mạng.....

Một chữ ‘mạng’ còn chưa kịp nói ra, đã đau đến mức phát không ra tiếng.

Cái loại cảm giác này, giống như xương cốt toàn thân đều bị nghiền nát, lại rất nhanh được mạnh mẽ tái tạo lại, một lần lại một lần lặp lại, đau đến

mức nàng hận không thể lập tức chết đi.....

Bọn nha hoàn còn chưa kịp kêu cứu, đã cảm thấy đầu óc một mảnh tối đen, sau đó ngất đi.

"Ta vốn muốn giết người, nhưng mà, tánh mạng của Cố gia các người không nên do ta kết thúc, thiếu của nàng, cuối cùng phải trả lại cho nàng, đây là lợi tức ta lấy vì nàng."

Nam nhân lực đạo vừa đúng, làm cho Cố Phán Phán đau chết đi sống lại, lại choáng váng không thể ngất đi, thậm chí đầu óc còn thật thanh tỉnh cảm thụ được loại đau đớn này, nàng thật sự rất muốn loại tra tấn này mau mau qua đi.

Giống như đã trải qua một thế kỷ, lúc nàng gần như là không chịu nổi, nam nhân rốt cục thu tay, ngay sau đó, không có cái loại tra tấn thống khổ này, Cố Phán Phán rốt cục có thể hôn mê bất tỉnh.....

.....So với bên ngoài tranh cãi âm ỉ, làm người khởi xướng mọi chuyện, không chút nào không để ý đến tiếng tranh cãi âm ỉ này, mỗi ngày như trước trừ bỏ tu luyện vẫn là tu luyện, đối với mọi người tiến đến bãi phỏng đều chặn lại ngoài cửa.

Đương nhiên, Tứ hoàng tử yêu nghiệt cũng không ngoại lệ ăn nhiều lần bế môn canh.

Nhưng mà ngay tại lúc Cố Nhược Vân tính toán tiếp tục tu luyện, sát thủ Thanh Phong phái Lý Thành đã lâu không có tin tức rốt cục truyền đến tin tức.

"Chủ nhân, gần đây ta nhìn chăm chăm vào Cố gia nhị gia, bởi vậy khoảng thời gian trước nghe lén Cố gia nhị gia và Nhị phu nhân nói chuyện, biết được năm đó có một thế lực cường đại nhìn trúng tuệ căn (thiên phú, sự linh ngộ) của Cố Sanh Tiêu, muốn mang Cố Sanh Tiêu đi,

phu thê Cố gia không đồng ý, thế lực kia liền ghi hận trong lòng, cho nên khiến cho Cố gia nhị gia đi ám hại hãn (Cố Thiên)! Hơn nữa làm cho Cố nhị gia đưa Cố Sanh Tiêu cho hãn, đáng tiếc Cố nhị gia luôn luôn không có thể hoàn thành nhiệm vụ này, gần đây hãn muốn lừa gạt Cố Sanh Tiêu nói người đã xảy ra chuyện, dẫn hãn (CST) trở về, sau đó sẽ giao Cố Sanh Tiêu cho người cái thế lực kia....."

Ầm!

Một ngọn lửa giận từ trong lòng Cố Nhược Vân bùng lên, lúc này nàng, sắc mặt lạnh lùng đáng sợ, trong mắt giống như bắt đầu khởi động gió lốc mãnh liệt.

Bất luận Cố gia làm chuyện gì nàng cũng có thể nhịn, chỉ riêng việc xúc phạm tới người thân của nàng là tuyệt đối không thể!

Cố nhị gia chẳng những hại chết phụ mẫu của nàng, hiện giờ còn muốn lợi dụng nàng dụ huynh trưởng xuất hiện, mặc kệ như thế nào, nàng cũng sẽ không để cho âm mưu của bọn họ đạt được!

"Cố gia, vốn đang muốn cho các người sống lâu thêm một đoạn thời gian, đáng tiếc....."

Cố Nhược Vân cười lạnh một tiếng, bên môi phiếm độ cong trào phúng: "Là bản thân các người đang tìm cái chết!"

Đời trước, nàng không có thể bảo vệ tốt mẫu thân, ngay cả đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau cũng chết ở trước mặt của nàng, đời này, nàng tuyệt sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó! Nếu ai động người thân của nàng, vậy nàng sẽ dùng máu tươi của hãn rửa sạch cửa nhà!

"Lý Thành, người ở nơi đó chờ, hiện tại ta lập tức đi qua."

Sát khí trên người Cố Nhược Vân dần dần dày đặc, nhưng mà, còn không chờ nàng xuất phát, một tiếng kêu gào liền từ bên ngoài truyền vào.

"Cố Nhược Vân, con chó nhà người, lăn ra đây cho lão tử! Đừng nói hăn là gia gia của người, cho dù là một lão nhân gia bình thường người cũng không nên đối xử với hăn như vậy, người còn có lương tâm hay không? Lương tâm của người bị chó ăn rồi à? Tiểu súc sinh, người sẽ không sợ trời biết chuyện người làm mà một đao sét đánh chết người sao? Năm đó gia gia của người nên ở lúc người vừa sinh ra bóp chết tiểu súc sinh người!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 211: Báo Ứng (Ba)

Ở ngoài trang viên, giữa đám người nhộn nhịp, một gã trung niên nam tử đang tức giận nhìn thiếu nữ cất bước dần dần đi đến từ sau viện, trong mắt phun ra ánh lửa, nhưng mà, hẳn chính là không dám bước vào trang viên một bước.

Nguyên nhân là, ngay cả người Huyền Âm Điện cũng không thể phá trận pháp, hẳn cũng không có lá gan đi ném thử một lần.

Lúc này, Vệ Y Y lạnh lùng nhìn nam nhân giống như tiểu sừ nháy nhót trước mắt này, môi đỏ mọng dương lên một chút tươi cười trào phúng, giống như cũng không có để nam nhân này vào mắt.... ..

Sau đó, lúc Vệ Y Y quay đầu, thì nhìn thấy Cố Nhược Vân sắc mặt lạnh nhạt chậm rãi đi đến, nàng nhẹ nhàng nhíu mày, chậm rãi đi đến chỗ Cố Nhược Vân: "Sư phụ, chuyện này để cho ta tới giải quyết là được rồi, ta đã sớm nhìn những người có mắt không trông Cố gia này mà khó chịu!"

Còn tốt ánh mắt của bản thân không sai, sớm đã đi theo Cố Nhược Vân, có lẽ, ngày bản thân báo thù cũng sắp tới.....

"Cố Nhược Vân, tiểu súc sinh người, người bắt đi gia gia của người, là đại nghịch bất đạo, cho dù gia gia của người có sai lầm lớn thế nào, hẳn thân là trưởng bối, người đều phải nhường nhịn hẳn, nhưng người lại làm cái gì, đừng quên, nếu không có gia gia của người, sẽ không thể có thể có

tiểu súc sinh người, ta chưa từng gặp qua tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa như người, chẳng lẽ người thật sự không sợ thiên lôi đánh xuống?"

Ở sân, lại truyền đến tiếng kêu gào của Cố nhị gia.

Cố Nhược Vân dừng lại bước chân, nhàn nhạt nhìn Cố nhị gia, bên môi hơi hơi nhướn lên một độ cong. Chính là đôi mắt của nàng lạnh như băng, trên khuôn mặt thanh lệ bao phủ một tầng hàn sương.

"Gia gia?" Nàng cười lạnh một tiếng: "Lão ta xứng xưng hô này? Theo năm đó lão vì một người ngoài, đánh chết người không có lỗi là ta, lão đã không bao giờ là gia gia của ta nữa, xưng hô này, lão cũng không xứng! Nhất là sau khi ta rời đi Cố gia, đã không có liên quan với các người."

Khi nói lời này, nàng đi về phía trước mấy bước, khí thế toàn thân bao phủ Cố nhị gia, giọng nói thanh lãnh lạnh nhạt: "Nếu lão là gia gia của ta, rõ ràng làm việc sai cũng không phải là ta, lão lại đổ hết tất cả sai lầm đến trên đầu ta, thậm chí cho người dùng trượng đánh chết ta? Nếu lão là gia gia của ta, biết rõ Luyện Khí Tông muốn mạng của ta, còn có thể dùng danh nghĩa trưởng bối muốn đưa ta cho Luyện Khí Tông? Nếu lão là gia gia của ta, như thế nào trăm phương nghìn kế muốn ta chết!"

Cố nhị gia ngẩn ra, hẳn biết chuyện này là phụ thân làm sai, nhưng mà, đến loại thời điểm này, hẳn vẫn là muốn dùng đạo đức bức bách nàng thả Cố lão gia tử.

"Vân Nhi, gia gia người là lão hồ đồ, cho nên mới phạm vào sai lầm, người muốn giống như hấn hay sao? Bất luận hấn làm sai cái gì, trên người người đều chảy dòng máu của hấn, chẳng lẽ người thật sự không thể thả gia gia người hay sao?"

Giờ khắc này, tất cả mọi người sợ ngây người vì sự vô sỉ của Cố nhị gia, không nghĩ tới lúc này, Cố gia sẽ dùng đạo đức ràng buộc nàng.

Nếu Cố Nhược Vân chính là một nữ tử yếu đuối cơ khổ không nơi nương tựa, chỉ sợ chỉ có thể tùy ý bọn họ dẫn đi, thậm chí ngay cả mạng cũng không thể bảo vệ nổi! Nhưng mà, nàng bằng vào năng lực của bản thân, từng chút đi tới trình độ hôm nay.....

Cố Nhược Vân nở nụ cười, tươi cười kia mang theo bừa bãi: "Cố Nhược Vân ta rất yêu tiếc mệnh của bản thân, ai muốn làm cho ta chết, ta sẽ làm cho hắn chết, mặc kệ hắn là ai! Hơn nữa, mặc kệ ta làm cái gì, đều tốt hơn kẻ tự tay giết chết huynh trưởng của bản thân như ngươi, ngươi có tư cách gì dạy dỗ ta?"

Giống như sét đánh giữa trời quang, Cố nhị gia ngây ngẩn cả người.

Nha đầu kia biết Cố Thiên là bản thân hại chết? Không! Không có khả năng, trừ bỏ hắn và thê tử của hắn ra, không ai sẽ biết!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 212: Báo Ứng (Bốn)

Nàng nhất định là ở mô phỏng lời nói của hã, không sai, nhất định là như vậy.

Nghĩ đến đây, Cố nhị gia bình ổn xuống khẩn trương trong nội tâm, sắc mặt tái nhợt nói: "Người có chứng cứ gì? Người dựa vào cái gì nói là ta giết chết đại ca? Ta và hã huynh đệ tình thâm, căn bản không có khả năng làm ra chuyện như vậy!"

"Phải không?"

Tươi cười trên mặt Cố Nhược Vân càng sâu, nhưng mà, trong cặp mắt trong veo kia cũng là bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Kỳ thực, ta đã sớm biết phụ mẫu chết có liên quan với người, chỉ là ta lại cũng không biết nguyên nhân bởi vì sao, nhưng mà hôm nay ta ngược lại thật ra đã biết, tất cả nhân quả đều là vì huynh trưởng Cố Sanh Tiêu của ta, bởi vì có người muốn có được hã, cho nên, người mới giết phụ mẫu của ta! Cố Thanh, người nói ta nói đúng không?"

Cố Thanh chính là tên của Cố nhị gia, sau khi hã nghe thấy lời nói của Cố Nhược Vân, sắc mặt đột nhiên đại biến, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh hã đã khôi phục lại như ban đầu, cắn răng nói: "Ta không biết người đang nói cái gì! Cố Nhược Vân, người vì đối phó Cố gia ta thật đúng là trăm phương ngàn kế, ngay cả loại lời nói này cũng có thể nói ra! Quả thực là vô sỉ đến cực điểm!"

Chỉ cần hấn chết không thừa nhận, cho dù nữ nhân này đã biết tất cả cũng không có tác dụng gì.

Nàng căn bản không có khả năng có chứng cứ gì!

"Cố Thanh, người cho rằng chờ cho tới hôm nay ta mới làm rõ tất cả, là vì tìm chứng cứ?" Cố Nhược Vân hơi hơi ngược mắt, ánh mắt lạnh nhạt dừng ở phía trên khuôn mặt tái nhợt Cố Thanh: "Người sai lầm rồi, ta chờ đến hôm nay, là vì muốn biết có bao nhiêu người tham dự vào chuyện này, ai là vô tội, ai lại là trừng phạt đúng tội, càng muốn biết người có thâm cừu đại hận gì với phụ thân! Chứng cứ? Cố Nhược Vân ta làm việc cần chứng cứ gì? Người nên giết, một người ta cũng sẽ không bỏ qua! Không sai, ta là lấy không ra chứng cứ làm cho những người khác tin phục, nhưng thì tính sao? Ta chỉ biết là, ta không thẹn với lương tâm!"

Tuy rằng giọng nói của thiếu nữ rất lạnh nhạt, lại hung hăng rơi vào trong lòng của mọi người.

So với Cố Thanh vẻ mặt đáng khinh, thật rõ ràng, lời nói của Cố Nhược Vân càng dễ dàng làm cho người ta tin tưởng.

Không có chứng cứ lại như thế nào? Nàng làm việc chỉ cần không thẹn với lương tâm, cũng không cần chứng cứ gì!

"Chúng ta thật không nghĩ tới Cố Thanh Cố gia sẽ ác độc như vậy, ngay cả thân huynh trưởng (anh ruột) của bản thân cũng có thể xuống tay! Chắc chắn, người như thế còn dám tìm tới cửa dạy dỗ người ta tôn kính trưởng bối, chẳng lẽ Cố Thiên không phải là trưởng bối của hấn? Đều nói huynh trưởng như cha, hành vi của hấn khác giết cha ở chỗ nào?"

"Năm đó Cố Thiên thiên tài cỡ nào, đáng tiếc tuổi trẻ mất sớm, cũng thành tiếc nuối vĩnh không cách nào biến mất trong lòng mọi người, nếu Cố gia có được Cố Thiên, căn bản sẽ không lưu lạc cho tới tình cảnh bây giờ,

hơn nữa nếu Cố Thiên ở, cho dù Cố Nhược Vân chỉ là một phế vật, cũng không ai dám bạc đãi nàng!"

"Ha ha, Cố gia hại chết Cố Thiên, còn không biết xấu hổ làm cho người ta buông tha? Ta cảm thấy Cố Nhược Vân không có gì sai, chỉ cần là người có tâm huyết, sẽ biết báo thù vì phụ mẫu của mình! Cố Thanh có mặt mũi gì tìm đến nàng?"

Đám người vây xem bên ngoài bắt đầu nghị luận, ánh mắt nhìn về phía Cố Thiên đều mang theo hèn mọn không che giấu chút nào, có một số người càng là nhổ một ngụm nước miếng về phía, mắng ra tiếng.

Phải biết rằng, Cố Thiên là nhân vật anh hùng trong cảm nhận của rất nhiều người! Nhưng mà, anh hùng như vậy bởi vì quá mức tin tưởng người thân, bị một tiểu nhân đáng khinh hại chết, này làm sao có thể làm cho bọn họ không tức giận?

"Các người không nên tin tưởng nàng, không nên tin tưởng nàng, nàng nói không phải là sự thật, không phải!!!"

Cố Thanh điên cuồng, tóc loạn thất bát tao tan tác tủa ra, trong tóc hỗn độn lộ ra ánh mắt âm độc: "Cố Nhược Vân, người chính là một tiểu súc sinh, người nhất định sẽ không được chết tử tế, ha ha ha! Một ngày nào đó, trời sẽ thu thập tai họa người!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 213: Báo Ứng (Năm)

"Cố Thanh, không phải người muốn ta thả Cố gia lão nhân sao?" Cố Nhược Vân nở nụ cười, tươi cười kia mang theo âm hiểm: "Hiện tại ta có thể như người mong muốn, thả lão về, nhưng mà người đừng hối hận..... Vệ Y Y, người đi thông báo với Dư lão, thả Cố gia lão nhân về!"

Đối với mệnh lệnh của Cố Nhược Vân, Vệ Y Y cũng không chần chờ, bởi vì nàng biết, sau khi Cố gia lão nhân trở về còn có trò hay để xem.....

Mà bọn họ, chỉ cần ngồi xem diễn là được.

.....

Cố gia, một mảnh ồn ào.

Lão nhân một thân chặt vật còn chưa kịp rửa mặt chải đầu, đã bị âm thanh tức giận bên ngoài đánh gãy.

"Người Cố gia, không phải là các người muốn làm rùa đen rút đầu trốn ở bên trong chứ? Mau đưa Cố Thanh ra đây, hãn thế mà lại là hung thủ giết hại Cố Thiên! Cố Thiên đã từng trợ giúp qua lão tử, lão tử là tới đòi lại một cái công đạo vì hãn!"

"Anh hùng hào kiệt như Cố Thiên ngã xuống là tổn thất của Thanh Long Quốc chúng ta, cũng là tổn thất của đại lục! Mà tạo thành loại tổn thất này

chính là cầu tạt chúng Cố Thanh kia! Hẳn chính là tội nhân của Thanh Long Quốc! Nếu là có Cố Thiên ở, ai còn dám xâm chiếm Thanh Long Quốc? Làm sao có khói lửa chiến tranh?"

Từ sau khi Cố Thanh mang theo Cố lão gia tử chật vật chạy trốn, chuyện xảy ra trong trang viên đã lấy tốc độ nhanh nhất truyền bá ra ngoài, sau đó một số người có quan hệ tốt với Cố Thiên thì ở dưới sự sai sử của Bách Thảo Đường, trực tiếp tới cửa.

Phải biết rằng, những người này vẫn là tương đối tin tưởng Cố Nhược Vân.

Lấy thực lực của nàng muốn đối phó Cố gia chỉ là chút chuyện nhỏ, hơn nữa, dựa theo tác phong trước kia của nàng, căn bản chính là người không phân rõ phải trái! Chỉ cần nàng muốn giết người, quản người là ai, lập tức liền giết, cho nên nhìn tính cách và cách làm việc của nàng, không có khả năng oan uổng Cố gia.

Huống chi, một Cố gia, còn không đáng giá nàng hao tổn khổ tâm.

Cố lão gia tử bất giác sửng sốt một chút, sau khi lão rời đi Bách Thảo Đường thì vội vàng trở lại, cho nên không biết nghị luận bên trong hoàng thành, hiện giờ nghe được lời nói bên ngoài, buồn bực quăng tạt một cái về phía Cố Thanh, tức giận quát: "Cố Thanh, là người hại chết Thiên nhi?"

Đương nhiên, Cố lão gia tử không phải loại người trọng tình nhân, nếu không cũng không có khả năng dùng những thi cốt của người khác giả mạo Cố Thiên.

Chỉ là vì, nếu Cố Thiên không có chết, lão vẫn là kia Cố gia lão gia tử được mọi người tôn bực, đường đường Cố gia làm sao có thể lưu lạc đến loại tình trạng này?

"Phụ thân, ta oan uổng," Cố Thanh sắc mặt trắng nhợt, oan uổng nói: "Đại ca chết không có quan hệ gì với ta, là Cố Nhược Vân, là nàng châm ngòi ly gián, phụ thân, người cũng không phải không biết nàng là loại người nào, có chuyện gì là nàng làm không được?"

Những người khác tin tưởng Cố Nhược Vân, một là vì tính cách ân oán rõ ràng của nàng, thứ hai chính là vì nàng là nữ nhi của Cố Thiên, nhưng mà, Cố lão gia tử lại biết nha đầu kia âm hiểm giả dối, từ lần hãm hại Cố gia (*) lúc trước là có thể thấy được, cho nên, nói không chừng thật là muốn hãm hại Thanh nhi.

(*) Ai nhớ vụ này không? Vụ đan dược đó ~

"Phụ thân, nhị gia, nhanh đi cứu Phán Phán, Phán Phán bị bọn họ bắt đi."

Đúng lúc này, một nữ tử trung niên dáng người mập mạp khóc sướt mướt chạy vào, một tay túm ống tay áo của Cố Thanh, nói: "Đều là người, đều là tên hỗn đản người! Nếu không phải vì người, chuyện chúng ta hãm hại Cố Thiên sẽ không bị truyền ra, bởi vì hãn và Cố Thiên đã từng có chút quan hệ nên đã bắt đi Phán Phán, nếu nữ nhi của ta xảy ra chuyện gì, ta không tha cho người."

Cố Thanh vốn đang nhẹ nhàng thở ra, sau khi nghe thấy lời này của Nhị phu nhân, sắc mặt 'xoát' một cái liền thay đổi, hãn run rẩy môi, hận không thể một cái tát chụp chết nàng.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 214: Báo Ứng (Sáu)

"Ngu xuẩn, người đồ ngu xuẩn này!"

Hắn thật vất vả mới làm cho phụ thân không còn nghi ngờ, phụ nhân ngu xuẩn này lại không đánh đã khai, xong rồi, lúc này đây hắn là hoàn toàn xong rồi.

Kỳ thực, việc này cũng không thể trách Nhị phu nhân, nàng cũng không có đi theo Cố Thanh đi tìm Cố Nhược Vân, hiện tại nghe được lời nói đó của những người bên ngoài, nhất định cho rằng chuyện này đã có đủ chứng cứ, thế này mới nói ra, ai có thể nghĩ đến Cố Thanh vẫn luôn mặt dày mày dạn không có thừa nhận đâu?

"Phụ thân, phụ thân, người không nên nghe phụ nhân ngu xuẩn này nói hươu nói vượn, ta....."

Đùng!

Cố lão gia tử một cái tát đánh qua, trực tiếp đánh đến Cố Thanh, nhưng này còn chưa hết giận, lão nâng chân lên hung hăng đá mấy cái ở trên người của hắn, biểu cảm hung ác kia thật giống như trên đất cũng không phải là nhi tử của mình.

"Là người hại chết Thiên nhi, cũng là người hại thảm Cố gia ta, nếu không phải vì người, ta vẫn là đối tượng được mọi người nịnh bợ vậy đấy!"

Nếu không là người, một cái Bách Thảo Đường nhỏ tính cái gì! Ta muốn giết người, giết nghiệt súc người!"

Nghĩ đến bản thân đã từng ở địa vị cao cao tại thượng, nghĩ đến bọn quan viên nhìn thấy lão liền vẻ mặt tươi cười, Cố lão gia tử tâm đều đang run rẩy, lão dùng bao nhiêu năm mới đi ra từ trong chuyện này? Nhưng hôm nay lại nói cho lão biết, làm hại bản thân từ chỗ cao ngã xuống, vậy mà lại là nhi tử lão vẫn luôn tin tưởng cho tới nay.

Đây thật sự là chuyện quá khó chấp nhận được.

"Cha, cha người mau cứu Phán Phán đi, nàng sẽ bị những người đó giết chết."

Thân thể mập mạp của nhị phu nhân đi đến trước mặt lão gia tử, ôm chặt lấy hai chân của lão, khuôn mặt mang theo nước mắt nước mũi: "Cha ta cầu người nể tình Phán Phán là tôn nữ của người, nhanh đi cứu nàng đi, nàng vẫn là một đứa trẻ."

"Cút!"

Cố lão gia tử bay lên một cước đạp bay Nhị phu nhân ra ngoài, gân xanh trên thái dương của lão nổi lên, nắm tay nắm 'khanh khách' vang dội: "Đừng cho là ta không biết chuyện này cũng có quan hệ với người, hai người các người thật ngoan (ác độc), ngay cả thân huynh đệ của các người đều ám toán! Hiện tại tốt lắm, Cố Thiên không có, Cố Nhược Vân cũng không nhận thức Cố gia, nếu Cố Sanh Tiêu biết tất cả những chuyện này, cũng sẽ không thể tha thứ Cố gia, ba thiên tài Cố gia ta đều rời đi, ha ha ha! Chỉ để lại nhóm người phế vật các người!"

Hối hận.....

Hiện tại Cố lão gia tử thật sự hối hận.

Nếu năm đó lão không từ bỏ Cố Nhược Vân, cho dù Cố Thiên chết ở trong tay Cố Thanh, vậy cũng không có quan hệ gì với lão! Lão vẫn như cũ là tồn tại cao nhất Cố gia, mà Bách Thảo Đường và Thanh Long Bạch Hồ, cũng là thuộc về Cố gia bọn họ.... ..

Ai có thể có thể nghĩ đến, ba năm ngăn ngủ, Cố Nhược Vân sẽ từ phế vật biến thành vương giả quân lâm thiên hạ?

Nghĩ đến đây, lão nhân lưu lại một giọt lệ hối hận.....

"Còn có Lâm nhi, không sai, còn có Lâm nhi!"

Nhị phu nhân giống như nghĩ tới cái gì, ánh mắt mạnh mẽ sáng ngời: "Lâm nhi là thiếu chủ của Thanh Phong phái, nếu có Thanh Phong phái ra mặt, chuyện này sẽ không như vậy."

Thanh Phong phái.... ..

Cố Thanh và Cố lão gia tử cũng nghĩ đến thế lực này, bất giác nhìn nhau liếc mắt một cái, lão gia tử vốn đang nóng giận không tự chủ được yên tĩnh xuống.

"Thanh Phong phái là hi vọng cuối cùng của chúng ta, Lâm nhi đâu, hiện tại hẳn ở chỗ nào?"

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe được ngoài phòng truyền đến một tiếng thông báo: "Lão phu là trưởng lão Thanh Phong phái, đặc biệt phụng mệnh của Môn chủ tới đón thiếu chủ, không biết thiếu chủ ở đâu?"

"Người Thanh Phong phái?"

Cố Thanh trong lòng vui vẻ: "Thật tốt quá, người Thanh Phong phái đến, chúng ta được cứu rồi!"

Hiện giờ Cố lão gia tử bị lấy đi binh quyền, Thanh Phong phái đã là hi vọng duy nhất của bọn họ.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 215: Báo Ứng (Bảy)

Trong sân, Cố lão gia tử vừa đi ra ngoài, đã nhìn thấy một lão giả áo xám đứng ở phía trước, ở phía sau lão giả áo xám kia là một đám thanh niên nam nữ mặc quần áo thống nhất, lão liếc mắt một cái cũng có thể thấy được thân phận của những người này.

"Cố Thanh, người nhanh đi mời Lâm nhi đến."

Cố lão gia tử ném cho Cố Thanh một ánh mắt, phân phó nói.

Nghe nói như thế, Cố Thanh vội vàng phục hồi tinh thần lại, bước nhanh đi tới hậu viện, không cần một lát, đã nhìn thấy một vị thanh niên anh tuấn đi theo phía sau Cố Thanh cất bước mà đến, chỉ là sắc mặt của thanh niên kia có chút không dễ nhìn, hai mày nhíu chặt tràn đầy sầu lo.

"Thiếu chủ, lão phu phụng theo lệnh của Môn chủ tiến đến đón thiếu chủ trở về," Trong nháy mắt nhìn thấy thanh niên, lão giả cứng cứng nắm tay, rồi sau đó hỏi: "Mặt khác, Môn chủ ra lệnh cho ta cất kỹ đan phương thiếu chủ đoạt được, hiện tại thiếu chủ có thể giao đan phương ra đây."

Vẻ mặt của Cố Hưởng Lâm càng khó coi, hăn nhìn Cố Thanh ở bên cạnh, cũng không có nói.

"Lâm nhi?" Cố lão gia tử nhíu mày: "Mau giao đan phương ra đây đi, ở trên người vị trưởng lão này an toàn hơn."

Lão không rõ, vì sao Cố Hướng Lâm sẽ có bộ dáng khó xử, lúc trước hẳn lấy được đan phương, lúc đó chẳng phải vì để lấy lòng Thanh Phong phái sao?

"Gia gia, hai đan phương kia....." Cố Hướng Lâm đúng là vẫn còn tâm hung ác, nói: "Bị phụ thân tặng người."

Lão giả ban đầu vẻ mặt còn có ý cười sau khi nghe thấy lời nói của Cố Hướng Lâm thì cứng lại rồi, trong nháy mắt, một ngọn lửa giận từ trong lòng lão truyền ra, phải biết rằng ngay từ đầu lão đã không đồng ý một người ngoài trở thành thiếu chủ Thanh Phong phái, hiện giờ càng là nghe nói hẳn tặng đan phương cho người, như thế nào có thể không tức giận!

"Cố Hướng Lâm, người thật sự nghĩ rằng người là thiếu chủ Thanh Phong phái chúng ta hay sao? Nếu không phải là thiên phú của người cũng không tệ, mà con của Môn chủ vừa khéo gặp nạn, người cũng không có được vị trí này, nhưng người khen ngược, có thứ tốt không biết hiếu kính Môn chủ, còn đưa cho những người khác, người có coi mình là thiếu chủ Thanh Phong phái hay không? Quả thực chính là ăn cây táo, rào cây sung!"

Lão giả tức giận rống to ra tiếng, rồi sau đó lão hung hăng vung y bào, nói: "Những người còn lại cùng ta trở về, Cố Hướng Lâm, chính người ở lại đây đi, chuyện này ta sẽ bẩm báo chi tiết với Môn chủ, tự giải quyết cho tốt."

Nói xong lời này, lão cũng không quay đầu lại rời đi.

Cố lão gia tử hoàn toàn điên rồi, nhặt lên một cây gậy hung hăng đánh xuống trên người Cố Thanh, muốn đánh cho hẳn chết.

"Người tiểu súc sinh này, đầu tiên là giết huynh trưởng của người, bây giờ còn bức bách nhi tử của người đưa đan phương cho những người khác! Nếu không phải người, làm sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, Thanh

Phong phái lại như thế nào hiểu lầm Cố gia ta? Hôm nay ta nhất định phải đánh chết súc sinh không có nhân tính người!"

Cho dù lúc trước Cố lão gia tử bị thương nguyên khí, tốt xấu gì vẫn là một người có thực lực Võ Tướng, ở dưới cơn bồng của lão, Cố Thanh bị đánh kêu ‘ngao ngao’, trốn tránh chung quanh.

Nhưng mà, Cố Hưởng Lâm làm thân sinh nhi tử của hắn, lại thờ ơ nhìn tất cả những thứ này.

Nam nhân này, làm tiền đồ của hắn bị hủy!

Như thế nào hắn có thể không hận?

Từ nhỏ đến lớn, hắn khắp nơi bị Cố Sanh Tiêu áp chế, cho nên cho tới nay hắn (CHL) đã thề muốn vượt qua hắn (CST), bởi vậy hắn nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng) đạt được tín nhiệm của Môn chủ Thanh Phong phái, được hắn thu làm nghĩa tử (con nuôi), hơn nữa trở thành thiếu chủ một môn phái.....

Nhưng hiện tại thì sao? Tất cả nỗ lực của hắn đều hủy hoại chỉ trong chốc lát, lại trở thành hắn hai bàn tay trắng trước kia!

"Không có, tất cả đều không có."

Cố Hưởng Lâm thống khổ nhắm hai mắt lại, thịt trên mặt cũng rung động: "Nỗ lực nhiều năm của ta, bị một mình người hủy hết rồi, ha ha, sớm biết như thế, ngày đó ta không nên nghe lời người nói, đây thật đúng là, tiền mất tật mang!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 216: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ (Một)

So với oanh động tạo thành ở Thanh Long Quốc vì Cố Thiên chết, chuyện xảy ra kế tiếp ở Cố gia lại một lần nữa tiến vào đầu sóng ngọn gió.

Nghe nói, mấy ngày hôm trước một đám người nhảy vào Cố gia bắt đi Cố Phán Phán, sống chết chưa biết, nhưng mà kết cục khẳng định không thể tốt đẹp gì. Mà làm hung thủ hại chết phu thê Cố Thiên Cố Thanh bị Cố lão gia tử tự tay giết, bộ dáng chết cực kỳ thảm thiết, nhưng không có bất luận kẻ nào đồng tình hăn, dù sao hăn cũng là gieo gió gặt bão, chính là làm cho người ta thất vọng đau khổ là, giết hăn, vậy mà sẽ là Cố lão gia tử.

Lão gia hỏa này, quả nhiên là thuộc loại lục thân (*) không nhận.

(*) lục thân: lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con

Lúc này, trong Cố gia, Nhị phu nhân sợ hãi rụt rè lui thành một đoàn, hoảng sợ nhìn Cố lão gia tử tóc mai đều bạc.

Tuy rằng Cố Hường Lâm hận chết Cố Thanh, nhưng đối với mẫu thân vẫn là tương đối có cảm tình, cho nên khi Cố lão gia tử muốn giết Nhị phu nhân, hăn ngăn lại.

"Gia gia, chuyện này đã như vậy, chúng ta nên thương thảo một chút kế tiếp nên làm cái gì bây giờ."

Cố Hường Lâm cau mày, nói.

Nghe vậy, Cố lão gia tử mỗi mệt nhắm hai mắt lại.

Lão mệt mỗi, thật sự rất mệt, mấy ngày nay, giống như bỗng chốc già đi mấy chục tuổi, lão vốn tinh thần đang tràn đầy nháy mắt trở nên suy sút như thế.....

"Làm sao bây giờ? Chúng ta còn có thể làm sao bây giờ? Hiện giờ ở dưới sự nâng đỡ của Dư lão, Thập hoàng tử đăng cơ làm đế, chúng ta đại thế đã mất, phỏng chừng cũng sống không được bao lâu....."

Lão biết tính cách của Cố Nhược Vân, nha đầu kia, là tuyệt đối không có khả năng buông tha cho lão! Hai tổ tôn đang nói gì đó, ngoài cửa truyền đến một tiếng cười khê: "Hơn ba năm không có trở về, trong Thanh Long Quốc này nhưng là xảy ra rất nhiều biến hóa, Cố lão Tướng Quân, không, hiện tại người đã không phải là Tướng Quân, không biết nhiệm vụ ta giao cho người hoàn thành như thế nào?"

Cố lão gia tử thân mình cứng lại, lão cứng ngắc ngãng đầu, nháy mắt kia, dưới ánh mặt trời rực rỡ ngoài phòng, nam nhân một thân cảm y chậm rãi đi đến.

Trong nháy mắt nhìn thấy nam nhân, trong lòng mọi người đều xuất hiện bốn chữ, ôn nhuận như ngọc! Nam nhân này giống như một khối mỹ ngọc, ôn nhuận làm cho người ta vô cùng thư sướng! Nhưng mà, khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt này, Cố lão gia tử thay đổi sắc mặt.

"Đông Phương Thiếu Trạch!"

Đông Phương Thiếu Trạch, nam nhân đã từng làm cho lão tìm kiếm Cố Nhược Vân ở ba năm trước, hiện tại lại đã trở lại!

Hơn nữa, rõ ràng là lai giả bất thiện (người đến không có ý tốt)!

"Chuyện gần đây ở trên đường tới ta đã nghe nói," Nam nhân tay cầm quạt xếp, ôn nhu cười: "Nghe nói, phu thê Cố Thiên là Cố gia các người hại chết?"

Khi nói lời này, ánh mắt của hắn dừng ở phía trên khuôn mặt tái nhợt của Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân cắn chặt răng, nói: "Ai bảo tiện nhân kia dụ dỗ Cố Thiên! Thật không biết anh hùng hào kiệt như Cố Thiên, vì sao lại thích loại nữ nhân giống như hồ ly tinh kia, nữ nhân kia thật sự là không biết xấu hổ!"

Dù sao đều là chết, nàng làm gì phải nhịn xuống lửa giận và không thoải mái trong lòng?

Trong mắt của nàng, Liễu Ngọc trừ bỏ vận khí tốt ra, không có ưu điểm gì khác! Ánh mắt của Cố Thiên thật sự là kém cỏi, nữ nhân như vậy cũng thích.

Con người ôn nhu của Đông Phương Thiếu Trạch trầm một chút, trong khoảnh khắc, khóe môi mới vừa rồi đang nhếch lên, tầm mắt tràn ngập hàn ý gắt gao tập trung vào thân thể mập mạp kia: "Nàng không đủ vĩ đại, chẳng lẽ, người thì xứng đứng ở bên cạnh Cố Thiên? Nhưng các người chẳng những hại chết phu thê Cố Thiên, thậm chí thiếu chút nữa hại Vân Nhi, lúc trước ta vốn định xả giận vì Vân Nhi, ai biết tạm thời có việc, chỉ có thể rời đi Thanh Long Quốc, lại trở về, không nghĩ tới Vân Nhi quả thực không làm cho ta thất vọng, thật đúng là tra ra hung thủ hại chết bọn họ!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 217: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ (Hai)

Cố lão gia tử ngây ngẩn cả người, lời này của Đông phương thiếu chủ là có ý tứ gì? Lúc trước hẳn để cho mình tìm ra Cố Nhược Vân, nếu không sẽ huyết tẩy Cố gia, mục đích chính là mượn cơ này giúp Cố Nhược Vân hả giận? Khó trách bọn hắn tới cửa vài lần đều ăn bế môn canh, thì ra đây đều là Đông Phương Thiếu Trạch cố ý.

"Vì sao? Vì sao người phải làm như vậy? Cho dù người và Liễu Ngọc có giao tình, nàng cũng đã chết lâu như vậy rồi, vì sao phải trợ giúp Cố Nhược Vân như vậy?"

"Muốn biết?"

Đông Phương Thiếu Trạch tới gần Cố lão gia tử hai bước, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc mang theo tươi cười càng sâu, giọng nói của hắn ôn nhuận nho nhã, cười khẽ mở miệng: "Rất đơn giản, bởi vì Liễu Ngọc, nàng họ Đông phương!"

Ầm!

Một đạo kinh lôi lọt vào tai, chấn động làm đầu óc của Cố lão gia tử choáng váng.

Liễu Ngọc họ Đông Phương, này..... Lời này là có ý tứ gì?

"Nàng họ Đông phương, là người Đông Phương gia tộc ta, cũng là hòn ngọc quý trên tay cả nhà chúng ta, tử tử của Đông Phương Thiếu Trạch ta!"

Tươi cười của Đông Phương Thiếu Trạch từng chút biến mất, con người đen chặt chẽ nhìn chăm chăm nhóm người trước mắt này, không nhanh không chậm nói.

"Liễu Ngọc tên là Đông Phương Ngọc? Nàng là người Đông Phương gia tộc? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!"

Cố lão gia tử như là bị kinh hách liên tục lui về phía sau, lão lắc lắc đầu, khuôn mặt già nua trắng bệch: "Thế nào nàng lại chưa từng có nói qua?"

Lúc trước sở dĩ lão ghét bỏ Đông Phương Ngọc, chỉ vì vậy nữ nhân kia thân phận đê hèn, lai lịch không rõ ràng, cho nên mới không muốn để cho nàng trở thành tức phụ nhi (con dâu) của bản thân, nếu không phải có Cố Thiên che chở nàng, lão tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhân không cách nào mang đến ích lợi cho Cố gia này tiến vào gia tộc.

Ai có thể nghĩ đến, Liễu Ngọc bị lão ghét bỏ, lại là người Đông Phương gia tộc!

"Làm sao tử tử có thể nói? Nàng đã sớm biết tính cách của Cố gia, vì không để cho người liên lụy toàn bộ Đông Phương gia tộc, nàng thà rằng bị người khinh thường, cũng không đồng ý liên lụy nhà mình!"

Chỉ cần nghĩ đến cái chết của tử tử, tâm của Đông Phương Thiếu Trạch sẽ đau, ánh mắt nhìn người Cố gia tràn ngập sát ý.

"Người nói nàng không có chỗ nào vĩ đại?" Hắn quay đầu nhìn về phía Nhị phu nhân đang run rẩy, lại khinh nở nụ cười: "Nàng là hòn ngọc quý trên tay Đông Phương gia tộc, từ nhỏ đã được bồi dưỡng tốt nhất, thiên phú cũng không kém Cố Thiên, lại cam nguyện vì Cố Thiên che giấu sáng rọi, hơn nữa nàng có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, có ngàn vạn sủng

ái, lại cũng không thị sủng mà kiêu (*), cũng không phải loại người nhất gan yếu đuối, ngược lại rất có dũng khí! Nàng là nữ nhân tốt nhất trên đời, trên đời này, cũng chỉ có Cố Thiên có thể xứng đôi với nàng! Mà người, chẳng những nhìn trộm Cố Thiên, càng là vọng tưởng so với nàng, người cho rằng bản thân có chỗ nào có thể so sánh được với của nàng?"

(*) thị sủng mà kiêu: cậy được thương yêu mà kiêu ngạo, ngang ngược

Nhị phu nhân cắn chặt môi, mới không có phát ra âm thanh.

Nàng ghen tị Đông Phương Ngọc, ghen tị phát cuồng! Cho nên mới hại chết nàng và Cố Thiên, nhưng nàng ngàn tưởng vạn tưởng, cũng không từng dự đoán được, nữ nhân thân phận đê hèn ở trong mắt của bản thân kia, sẽ là đại tiểu thư của Đông Phương gia tộc.... ..

Thậm chí thiên phú thực lực cũng có thể sánh bằng Cố Thiên?

Làm sao hồ ly tinh kia có thể vĩ đại đến loại trình độ này?

"Tốt lắm, nên biết ta cũng nói với các người, kế tiếp, nên là lúc chúng ta tính sổ," Đông Phương Thiếu Trạch dương môi cười: "Cố Thiên đã chết, ta cũng không cách nào thanh toán với hắn, cho nên, tất cả mọi chuyện nhất định phải do các người đến gánh vác! Ta sẽ làm cho Cố gia từ đây về sau, biến mất ở trên thế gian này!"

Tuy rằng Tam Đại Chế Tài không cho phép những thế lực bọn họ ra tay với người thường, nhưng mà, hiện ở trong này trừ bỏ vài người sắp chết ra, không có người khác ở đây, ai lại biết là hắn ra tay đây?

Hắn nhịn nhiều năm, rốt cục có thể báo thù vì tử tử và tử phụ.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 218: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ (Ba)

Nhìn tươi cười ôn nhuận như ngọc trên mặt nam nhân, Nhị phu nhân chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chui ra, trên khuôn mặt mập mạp hiện lên vẻ kích động rõ ràng, khẩn trương nói: "Ta không muốn chết, ta cầu người buông tha ta đi, ta thật sự không muốn chết."

"Sớm biết hôm nay, cần gì phải lúc trước?"

Đông Phương Thiếu Trạch lạnh lùng nhìn về phía khuôn mặt tái nhợt vì sợ hãi của Nhị phu nhân, than nhẹ một tiếng: "Hiện tại các người có kết quả như vậy, coi như là tự làm tự chịu, sau ngày Cổ gia phạm phải sai lầm đó, đã nhất định không có kết cục tốt gì!"

.....

Không ai biết Cổ gia xảy ra chuyện gì, cũng không có ai trông thấy có người tiến vào Cổ gia, nhưng mà, ngày nào đó, trong Cổ gia truyền đến tiếng kêu rên bi thống của Nhị phu nhân, giống như là bị thiên đao vạn quả, ngay sau đó, toàn bộ Cổ gia đều bốc lên ngọn lửa cháy hừng hực, lửa này thiêu đốt đúng một ngày một đêm, mà Cổ gia không ai bì nổi kia, cứ như vậy biến mất ở trên mảnh đại lục này.....

Lúc này, trong Bách Thảo Đường, Cổ Nhược Vân đang nghe Dư lão báo cáo tình huống những ngày gần đây, đột nhiên một tiếng cười khẽ từ ngoài cửa truyền đến, giọng nói của nam nhân ôn nhuận như nước kia bỗng nhiên chậm rãi truyền đến, đánh gãy suy nghĩ của nàng.

"Vân Nhi, ba năm không thấy, không nghĩ tới con cũng đã lớn như vậy rồi, còn làm nhiều chuyện làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa như vậy."

Nghe thấy giọng nói đã cách xa ba năm, Cố Nhược Vân nao nao, còn không chờ nàng mở miệng, Dư lão ở bên cạnh đã vẽ mặt kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng) nghênh đón: "Thiếu chủ, người đã đến rồi?"

Đông Phương Thiếu Trạch nhẹ nhàng gật đầu, tầm mắt dừng ở phía trên khuôn mặt của Cố Nhược Vân, trên khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc kia giương cao tươi cười.

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy Đông Phương Thiếu Trạch, trong lòng Cố Nhược Vân đều có một loại cảm giác thân cận, cái loại thân cận này cũng không phải xuất phát từ ý cười ôn nhuận trên mặt nam nhân, mà là..... Một loại cảm giác đến từ nội tâm. Huống chi, nếu không có Đông Phương Thiếu Trạch, nàng cũng không cách nào trở thành chủ tử của Bách Thảo Đường, càng không thể có tốc độ trưởng thành nhanh như vậy.

"Người đã trở lại?"

Cố Nhược Vân nhướn mày, đôi mắt mỉm cười nói.

Đông Phương Thiếu Trạch nhẹ nhàng cười cười, chỉ là trong đôi mắt kia lại hàm chứa ngưng trọng, sau khi hẩn trầm ngâm thật lâu, mới nói: "Vân Nhi, có một việc, vốn không nghĩ nói cho con, ta cũng không muốn kéo con vào bên trong vụ tranh chấp này, nhưng hôm nay, ta lại không thể không nói cho con....."

"Thiếu chủ?" Dư lão ngăn ra: "Chẳng lẽ là Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện gì?"

Lấy sự bảo vệ của thiếu chủ đối với đại tiêu thư, nếu không phải lúc vô cùng quan trọng, là tuyệt đối sẽ không nói mấy chuyện này cho nàng, nếu

không, sẽ mang đến phiền toái không cần thiết cho tiểu thư.

Cho nên, vừa nghe thấy lời nói của Đông Phương Thiếu Trạch, Dư lão đã biết Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện ngay cả hăn cũng không cách nào giải quyết.

Cố Nhược Vân cũng không có nghĩ nhiều, nàng cười cười, nói: "Thiếu chủ, người có chuyện gì thì cứ nói đi, ta chăm chú lắng nghe."

Nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, ánh mắt của Đông Phương Thiếu Trạch từng chút mơ màng: "Thật giống, khuôn mặt này của con rất giống phụ mẫu của con, kỳ thực, Vân Nhi, theo lý thuyết, con thật sự nên gọi ta một tiếng cậu cậu (cậu)! Mẫu thân Liễu Ngọc của con, kỳ thực là Đông Phương Ngọc, là đại tiểu thư Đông Phương gia tộc ta, cũng là tỷ tỷ từ nhỏ ta đã sùng bái nhất."

Đông Phương Ngọc đã từng thiên tài như thế nào? Cho dù lấy so sánh nàng với Cố Thiên, cũng tuyệt không kém hơn, nhưng mà, bởi vì thân là đại tiểu thư Đông Phương gia tộc, từ nhỏ đã bị giấu đi, trừ bỏ những thế lực có thực lực tương đương kia, lại có người nào sẽ biết nàng là kinh thái tuyệt diễm như vậy?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 219: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ (Bổn)

Kỳ thực, Cố Nhược Vân sớm có chuẩn bị tâm lý, biết quan hệ của Đông Phương Thiếu Trạch và phụ mẫu cũng không phải đơn giản là bằng hữu như vậy, nhưng không có nghĩ đến, mẫu thân của mình sẽ là người Đông Phương thế gia!

Nhất thời, trong đôi mắt trong veo kia của nàng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ lướt qua trong giây lát.

"Mẫu thân là tiểu thư Đông Phương thế gia, vì sao ta không nghe nói qua? Hơn nữa, nàng đã là người Đông Phương thế gia, vì sao Đông Phương thế gia ngay cả nàng cũng che chở không xong?"

Lúc này Cố Nhược Vân, vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm cho trong lòng Đông Phương Thiếu Trạch hiện lên một chút áy náy.

"Vân Nhi, thật có lỗi, ta không thể bảo vệ tốt mẫu thân của con, năm đó, sau khi ta biết được tin tức mẫu thân con bỏ mình, đã tới đây muốn tìm hiểu rõ nguyên nhân cái chết của nàng, nhưng ở giữa đường bị cha ta, cũng chính là ngoại công của con chặn lại bắt trở về, con hẳn là biết sự tồn tại của Tam Đại Chế Tài, phụ thân ông làm như vậy..... Cũng là sợ Đông Phương thế gia sẽ sụp đổ, tuy rằng ta cũng không đồng ý cách làm của ông."

Tỷ tỷ chết, làm phụ thân như thế nào không đau lòng? Ngay cả phụ thân đã từng rất thương thức Cố Thiên, lại vẫn luôn không đồng ý hai người bọn

họ ở cùng nhau, là tử tử cố ý muốn ở cùng tình lang, còn vì vậy mà cứ thế rời đi Đông Phương gia tộc.

Nhưng phụ thân ông lo nghĩ nhiều lắm, nếu tử tử còn sống, phụ thân khẳng định sẽ dùng tất cả nghĩ cách cứu viện, nhưng mà, tử tử đã chết rồi, ông không đồng ý bởi vì chuyện này mà làm liên lụy Đông Phương thế gia.....

Cố Nhược Vân nở nụ cười, nụ cười kia làm cho Đông Phương Thiếu Trạch đau lòng.

"Đông Phương thế gia..... Ha ha, ông ta sợ hãi quyền uy của Tam Đại Chế Tài, nên để cho thân sinh nữ nhi của mình vô tội uổng mạng, hưởng chi, qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng không có người Đông Phương thế gia đi tìm ta, ngay cả ta bị Cố gia đánh chết, cũng chưa từng có người đến ra mặt cho ta, nếu không phải ta vận khí tốt, có lẽ..... Ta sớm đã chết."

Nói thật, đối với Đông Phương gia tộc, nàng cũng không có cảm tình gì, dù sao qua nhiều năm như vậy nàng sống thế nào tin tưởng Đông Phương gia tộc không thể nào không biết, nhưng mà như vậy thì sao? Cho tới bây giờ không ai đến ra mặt cho nàng, chưa từng có!

Nếu có một người đến, cho dù chỉ là vì nàng nói một câu, chắc hẳn Cố gia cũng sẽ không dám đối với nàng như vậy.

"Vân Nhi."

Đông Phương Thiếu Trạch trong lòng đau xót, nâng tay kéo Cố Nhược Vân vào trong lòng, hấn gặt gao ôm thiếu nữ gầy yếu trong lòng, cúi đầu nói: "Thật có lỗi, Vân Nhi, là cữu cữu đã tới chậm, làm hại người chịu nhiều khổ như vậy....."

Ôm ấp ấm áp của nam nhân kia, làm cho Cố Nhược Vân mềm lòng, mặc kệ Đông Phương gia tộc như thế nào, nam nhân trước mắt này, không có gì đáng trách còn cho nàng rất nhiều trợ giúp.

Ân tình này, nàng nhớ kỹ.

"Đối với Đông Phương gia tộc, ta không có cảm tình, nhưng mà, người vĩnh viễn là cứu cứu của ta! Vĩnh viễn không thay đổi."

Thiếu nữ ngẩng đầu, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy kiên định.

Giờ khắc này, trong lòng Đông Phương Thiếu Trạch chảy qua một dòng nước ấm, hắn nâng tay vuốt ve đầu của Cố Nhược Vân, trong mắt hàm chứa tươi cười có thể làm người chết chìm.

"Vân Nhi, có lẽ gia gia của con có lo nghĩ của ông, không cách nào làm việc bản thân muốn làm, nhưng ông thật sự rất thương yêu mẫu thân của con, hơn nữa, con nhớ kỹ, về sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, cho dù Đông Phương gia tộc không cách nào đứng ở bên cạnh con, nhưng cứu cứu sẽ vĩnh viễn giúp đỡ con."

Cố Nhược Vân nhún vai, chớp mắt hỏi: "Đúng rồi, cứu cứu, người tìm đến ta hẳn là không chỉ đơn giản như vậy đi? Có phải Đông Phương gia tộc các người xảy ra chuyện gì hay không?"

Trái tim của Đông Phương Thiếu Trạch dần dần trầm xuống, nghĩ đến mấy chuyện gần đây, không tự chủ được thở dài một tiếng.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 220: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ (Năm)

Edit: kaylee

"Kỳ thực cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là ta cảm giác được thân thể của gia gia con càng ngày càng không được như xưa, ngọn đèn sắp cạn dầu, hơn nữa hiện giờ Đông Phương thế gia là trước sau đều có địch, chẳng những phải đối mặt kẻ địch đến từ bên ngoài, hơn nữa..... Còn phải phòng bị phân tranh trong gia tộc, ông dần dần có chút chống đỡ không được, nếu ông vẫn không đột phá, phỏng chừng cũng chỉ có thể chống đỡ một hai năm."

Đông Phương Thiếu Trạch cười khổ một tiếng, lúc trước vì làm cho Luyện Khí Tông không có thời gian đối phó Cổ Nhược Vân, hẳn thật vất vả thuyết phục phụ thân đi làm chuyện này, nhưng mà hậu quả, cũng là Đông Phương gia tộc bị thương nặng.

Ba năm, suốt ba năm thời gian, Đông Phương thế gia đều vượt qua ở trong tranh đấu với Luyện Khí Tông, nếu phụ thân xảy ra chuyện gì, Đông Phương thế gia rất nhanh sẽ bị giết. Nhưng điểm này, hẳn cũng không có nói cho Cổ Nhược Vân, bất luận như thế nào, hẳn cũng không đồng ý dùng phần ân tình này ép buộc nàng.....

Cổ Nhược Vân trầm mặc xuống, thật lâu sau, nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ôn nhuận của nam nhân, nói: "Ta không thích Đông Phương gia tộc, bởi vì thái độ bọn họ đối với cái chết của mẫu thân, nhưng mà, ta chấp

nhận cứu cứu người, người là người Đông Phương gia tộc, vậy..... Ta sẽ không để cho Đông Phương gia tộc xảy ra chuyện gì!"

Ngụ ý, nàng có thể trợ giúp Đông Phương thế gia, cũng không phải là vì cái gọi là huyết thống tình thân kia, mà là vì hãn, Đông Phương Thiếu Trạch.

Đông Phương Thiếu Trạch trong lòng ấm áp, nhưng mà càng nhiều hơn vẫn là áy náy không cách nào trừ bỏ kia, hãn không biết nha đầu kia đã từng bị bao nhiêu khổ sở, mới làm cho tâm tính nàng trở nên vững vàng như thế. Nếu hãn sớm xuất quan đến Thanh Long Quốc này, có lẽ nàng sẽ không chịu nhiều khổ như vậy.... ..

Nhiều năm như vậy, cũng không có người Đông Phương thế gia giúp qua nàng, cho nên, nàng không có cảm tình đối với Đông Phương thế gia cũng là có thể hiểu, nếu không phải nàng vận khí tốt, không biết chết ở trong tay Cố gia bao nhiêu lần rồi.

"Cứu cứu, lấy năng lực hiện tại của ta, không cách nào làm cho Đông Phương gia chủ đột phá, cho nên việc làm cho ông đột phá vẫn là sau này hãy nói, chỗ ta đây có một viên Diên Niên Ích Thọ đan, người cho ông ta ăn vào trước, Diên Niên Ích Thọ đan này có thể tăng thêm mười năm tuổi thọ, hiện tại ta cần phải đi một nơi khác, chờ sau khi ta hoàn thành chuyện kia, ta sẽ đi Đông Phương thế gia tìm các người."

Hiện giờ chuyện Đông Phương gia chủ gặp phải, Cố Nhược Vân hoặc nhiều hoặc ít có thể đoán được một ít, trước kia Dư lão đã nhắc đến với nàng, sở dĩ Luyện Khí Tông không có tới gây sự với nàng, là vì Đông Phương gia tộc, không cần nghĩ, cũng biết là Đông Phương Thiếu Trạch làm vì nàng.... ..

Cho dù hãn không có dùng chuyện này làm cho nàng nhất định phải trợ giúp Đông Phương gia tộc, nhưng Cố Nhược Vân không phải người không

biết cảm ơn, cho nên, mặc dù không có cảm tình với Đông Phương gia tộc, nàng cũng sẽ dốc hết toàn lực mà giúp trợ hắn.... ..

Nhưng mà, sau khi nghe nàng nói lời này, Đông Phương Thiếu Trạch ngây ngẩn cả người.

Nói thật, hắn tới nơi này chỉ là muốn cầu một viên Diên Niên Ích Thọ đan, chỉ cần có đan dược này, phụ thân sẽ có nhiều hơn mười năm thời gian, có mười năm này, nói không chừng có thể đủ đột phá, cho dù nghĩ đến phương diện xấu nhất, phụ thân không cách nào đột phá, nhưng cũng tranh thủ mười năm thời gian cho Đông Phương thế gia.

Nhưng mà, vừa rồi Vân Nhi nói, hiện tại nàng không có biện pháp trợ giúp Đông Phương gia chủ đột phá? Về sau nói không chừng có thể?

Nghĩ đến đây, Đông Phương Thiếu Trạch lắc lắc đầu, cười khẽ nói: "Vân Nhi, ta đây ở Đông Phương gia tộc chờ con, nhưng cứu cứu có thể hỏi con một câu hay không, sau đây con muốn đi nơi nào?"

Cố Nhược Vân khẽ rũ mắt xuống, bên môi gợi lên một chút tươi cười.

Tươi cười kia mang theo dụ dàng, chờ mong, còn có một chút cấp bách.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 221: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ (Sáu)

Vệ Y Y ở bên cạnh ngây ngẩn cả người, nàng đi theo sư phụ đã ba năm, lại chưa từng thấy nàng lộ ra tươi cười như thế, tươi cười này, đẹp rung động tâm người.

"Thiên Thành, Hạ gia." Trên khuôn mặt thiếu nữ bao phủ ánh sáng nhàn nhạt, trong đôi mắt trong veo hiện lên một chút hoài niệm và áy náy.

Ngọc nhi, ba năm, hiện tại rốt cục ta cũng có thể đi tìm đệ, đệ nhất định phải chờ ta, đời này, ta sẽ không lại để cho đệ thừa nhận thống khổ giống như kiếp trước. (L: đoán ra chưa? Rõ rồi ha ~)

"Thiên Thành?" Đông Phương Thiếu Trạch nhíu mày: "Thiên Thành thực lực không kém Đông Phương thế gia bao nhiêu, Vân Nhi, ta không biết con và Hạ gia có quan hệ gì, nhưng mà, nếu có người làm khó dễ con mà nói, con để Dư lão đến cho ta biết, mặc kệ như thế nào, Hạ gia vẫn là muốn cho Đông Phương thế gia một chút mặt mũi."

"Ta hiểu rõ."

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu, hiện tại quan trọng nhất, là nàng muốn nghĩ biện pháp đạt được lệnh bài của Thiên Thành, cho nên bất luận như thế nào, cũng phải đi Huyền Vũ Quốc trước một chuyến.....

.....

Sau khi Đông Phương Thiếu Trạch cáo từ rời đi, Cố Nhược Vân về tới trong trang viên, vừa đi vào, đã bị một bàn tay kéo vào trong ôm ấp, nam nhân một đầu tóc bạc rơi xuống, hồng y giống như yêu mị tung bay ở trong gió nhẹ, hai tay của hắn gặt gao siết chặt thiếu nữ phía trước, giống như chỉ sợ nàng sẽ đột nhiên rời đi.

Cố Nhược Vân không có phản kháng, tùy ý nam nhân ôm nàng vào trong lòng, thật lâu sau, bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn: "Người phải đi?"

"Ừ."

Cố Nhược Vân gật gật đầu, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Ta không thể cùng đi sao?" Giọng nói của nam nhân mang theo ủy khuất, còn có ai oán thật sâu.

"Tiểu Dạ, lần này ta muốn đi tìm một người rất quan trọng đối với ta, ta rất nhanh sẽ trở về, người ở chỗ này chờ ta, được không?"

Người rất quan trọng?

Tay của nam nhân lới lỏng ra một chút, hai mắt u oán nhìn Cố Nhược Vân, vẻ mặt kia thật giống như Cố Nhược Vân là người ném phu quên tử (bỏ chồng quên con), trên khuôn mặt tuyệt thế khuyên thành tràn đầy ủy khuất. Không biết vì sao, nghe tới người rất quan trọng trong miệng của thiếu nữ, hắn thấy rất đau, cái loại đau này..... Giống như cũng đã từng trải qua rồi..... (L: Dạ ca ghen ~)

"Tiểu Dạ," Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười, nói: "Lần này làm việc, ta cũng không quá xác định, lại càng không biết hắn có phải người ta muốn tìm hay không, nhưng bất luận như thế nào, ta cũng phải đi xem, ở trong lòng ta, Tử Tà và người, còn có huynh trưởng, Ngọc nhi, đối với ta đều rất quan trọng, nếu mất tích chính là một người trong các người, cho dù ta đây

phải đi khắp chân trời góc biển cũng sẽ tìm bọn người trở về, lúc này đây sở dĩ không cho người đi, là lệnh bài tiến vào Thiên Thành tương đối khó có được, trừ phi là những đại gia tộc trong Thiên Thành kia, người khác từ ngoài đến, một cái lệnh bài chỉ có thể một người đi vào, nếu chỉ có một cái lệnh bài ta còn có thể nghĩ biện pháp lấy tới tay, hai cái mà nói chỉ sợ có chút khó khăn."

Thiên Bắc Dạ vốn đầy bụng ủy khuất sau khi nghe được lời nói của Cố Nhược Vân, trên khuôn mặt khuyh thể xuất trần kia giương cao nụ cười, ý tứ của Tiểu Vân là, bản thân cũng rất quan trọng đối với nàng?

"Được, Tiểu Vân, ta chờ người trở về, mặc kệ là mười năm, hai mươi năm, hay là trăm năm, ta đều ở chỗ này chờ người."

Cho dù là, hao hết thời gian cả đời, hẳn cũng ở chỗ này chờ nàng.....

"Sư phụ, vậy chừng nào thì người đi?"

Vệ Y Y sờ sờ mũi, phỏng chừng Thiên Bắc Dạ làm kẻ địch sợ hãi kia, cũng chỉ có ở trước mặt Cố Nhược Vân, mới có bộ dáng đơn thuần này.

"Hiện tại liền đi."

Cố Nhược Vân trầm ngâm một chút, ngẩng đầu nói: "Vệ Y Y, sau khi ta đi rồi, người mang La thúc và La Âm về tổng bộ Ma Tông, hơn nữa an bày chức vị cho bọn họ."

Nói xong lời này, nàng ngẩng đầu nhìn không trung, giữa hoảng hốt, giống như thấy được thiếu niên ngượng ngùng nở nụ cười.....

"Ngọc nhi, chờ tỷ tỷ, tỷ tỷ rất nhanh sẽ có thể tìm được đệ, từ đây về sau, tỷ đệ chúng ta không bao giờ tách ra nữa."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 222: Phế Sài Hoàng Tử (Một)

Huyền Vũ Quốc, hoàng thành.

Phía trên ngã tư đường phồn hoa, Lâm Nhược Ảnh hai tay ôm cái ót, híp lại đôi mắt nhìn đường cái huyền ảo trước mắt, trong lòng xẹt qua một chút trầm tư.

"Hiện tại ta đã đến Huyền Vũ Quốc, không biết làm thế nào mới có thể tiến vào Thiên Thành, quên đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tổng sẽ có biện pháp."

Đang nghĩ, nàng đột nhiên liếc thấy phía trước một tảng thịt vọt lại phía nàng nàng, tảng thịt kia vừa chạy về phía trước vừa quay đầu nhìn, cũng không có chú ý tới Cố Nhược Vân ở phía trước. Nếu Cố Nhược Vân có thể sớm một chút phát hiện tảng thịt kia, có lẽ còn có thể kịp thời né tránh, nhưng chờ lúc nàng phục hồi tinh thần lại, tảng thịt kia đã đến trước mặt của nàng.....

Mắt thấy tảng thịt kia sắp đánh đến, Cố Nhược Vân vội vàng hội tụ lực lượng ở phía trên thân thể của mình, vì thế, tảng thịt kia vừa tới gần Cố Nhược Vân, thì ‘âm âm’ một tiếng, thân thể đại khái nặng năm trăm cân (*) cứ như vậy xẹt qua một độ cong ở trên bầu trời, hung hăng ngã văng ra ngoài.....

(*) cân: đơn vị đo trọng lượng của TQ, 1 cân = 1/2 kg

"Phanh!"

Sau khi vật nặng rơi xuống đất, một tiếng tiếng kêu rên chột vang lên: "Ai? Là ai ***** ám toán bốn hoàng tử, ***** có phải không muốn sống hay không? Ôi, thất lũng của bốn hoàng tử, phỏng chừng gãy rồi."

Nhưng mà rất nhanh, mập mạp tự xưng là bốn hoàng tử kia đã không nói chuyện nữa.

Bởi vì một đám thanh niên mặc cẩm y hoa phục phía sau thở hỗn hển chạy tới, vây quanh mập mạp ở giữa, người một lời ta một câu hung tợn nói.

"Bàng Nhiên, có bản lĩnh người tiếp tục chạy đi, người không có thực lực, nhưng bản lĩnh chạy trốn cũng không kém!"

"Thực mẹ nó đuổi chết lão tử, lúc này đây ta xem người chạy chỗ nào!"

"Mập mạp chết tiệt, thật không biết người ăn thế nào, thấy một đồng thịt trên người người ta cảm thấy vừa ghê tởm, vừa chán ngấy!"

Bàng Nhiên 'ha ha' cười cười, thịt trên mặt béo đều theo tươi cười của hần run lên mấy cái."Các vị đại ca, các vị đại tỷ, các người nhẹ một chút, nhẹ một chút được không? Ta đã bị các người đánh người đều gãy mấy chục cân, các người hãy bỏ qua cho ta đi."

"Bỏ qua cho người? Ha ha, hôm nay chính là tâm tình ta không tốt, thật vất vả đợi người đến có thể cho ta xả hết giận, ta mẹ nó có bệnh mới sẽ bỏ qua cho người, các người đều đánh cho ta, hung hăng đánh, chỉ cần không đánh chết là được!"

Tên thanh niên đầu lĩnh kia cười lạnh một tiếng, rồi sau đó hần nâng chân lên tính toán hung hăng đá xuống, sợ tới mức Bàng Nhiên vội vàng lấy tay che khuất hai mắt, toàn bộ thân thể đều run rẩy không ngừng.

Nhưng mà, đau đớn bên trong dự cảm kia cũng không có truyền đến, Bàn Nhiên thong thả hé ra một khe hở, dè dặt cẩn trọng nhìn ra phía bên ngoài, vì thế, hắn liền nhìn thấy cái chân muốn đạp xuống lúc trước bị một bàn tay mảnh khảnh túm giữ lại.

Ánh mắt của hắn một chút đi lên trên, lập tức, một khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt xuất hiện ở trong mắt hắn.

Thiếu nữ túm chặt chân của thanh niên, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, giống như cũng không có để tức giận và ngoan độc của đối phương ở trong lòng.

Giờ khắc này, Bàn Nhiên kích động lệ rơi đầy mặt, hắn cho rằng lần này lại bị đánh, không nghĩ tới sẽ được người cứu, nàng quả thực là nữ thần của hắn, là trời cao phái tới cứu vớt hắn.

"Nha đầu chết tiệt kia, ngươi muốn xen vào việc của người khác?"

Thanh niên mặt mày âm trầm, sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nhìn Cố Nhược Vân.

"Ngượng ngùng, vừa rồi ta không cẩn thận đánh bay hắn, cho nên, ta nên cứu hắn một lần."

Dưới tình huống bình thường, loại việc không liên quan gì đến mình này Cố Nhược Vân sẽ không quản.

Nhưng vừa rồi, nếu không phải nàng đánh bay tên mập mạp này ra ngoài, hắn cũng sẽ không bị những người này bắt được, cho nên, đây là Cố Nhược Vân thiếu hắn.

"Hừ!"

Thanh niên hừ lạnh một tiếng: "Đây là chính ngươi muốn chết!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 223: Phế Sài Hoàng Tử (Hai)

Edit: kaylee

Xôn xao!

Nói xong, thanh niên liền nâng tay chộp tới Cổ Nhược Vân, đấm mắt hiện lên vẻ ngoan độc, sau đó, đã xảy ra một màn làm cho tất cả mọi người khiếp sợ.

Ở lúc tay của thanh niên thủ sắp tới gần mặt của Cổ Nhược Vân, thiếu nữ tím lấy chân của hắc nhấc lên, ‘xoát’ một tiếng, hung hăng ném ra ngoài, người cho rằng như vậy là đã xong? Không! Sau khi ném thanh niên ra ngoài, nàng cũng dùng một bàn tay nhấc Bàn Nhiên nặng năm trăm cân kia lên, ném về phí thanh niên.

Phốc xuy!

Thân thể gầy yếu của thanh niên kia làm sao có thể chịu nổi sức nặng của Bàn Nhiên? Trực tiếp bị ép tới phun ra một ngụm máu tươi, đầu nghiêng một cái, hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người kinh sợ! Thanh niên thì thôi đi, nhưng Bàn Nhiên là cân nặng thế nào? Thiếu nữ thoát nhìn gầy yếu này lại có thể dùng một bàn tay đã nhấc hắc lên?

Người này, là Cự Lực Thần (thần sức mạnh) chuyển thế sao? Thân thể nhỏ nhỏ kia nhưng lại có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy.

"Người không sao chứ?"

Cố Nhược Vân vỗ vỗ tay, đi đến bên cạnh Bàn Nhiên, vươn tay về phía hắn, khẽ cười nói: "Vừa rồi thật xin lỗi, bởi vì ta đang suy nghĩ một chuyện, không nhìn thấy người tới gần, cho nên không cẩn thận đánh bay người, ta xin lỗi người vì hành vi của mình."

Bất luận như thế nào, Cố Nhược Vân cũng không phải người không nói đạo lý, tuy rằng chuyện này là vì mập mạp không có nhìn đường, nhưng nàng cũng có sai, xin lỗi hắn cũng là nên làm.

"Này....." Bàn Nhiên sờ sờ đầu của mình, nói: "Nếu người muốn xin lỗi mà nói, thì mời ta ăn cơm đi, người mời ta ăn cơm ta sẽ tha thứ cho người."

"Được, người muốn ăn cái gì?"

"Thịt!" Bàn Nhiên ngẩng đầu, hai mắt tỏa sáng, từng từ từng chữ nói: "Ta muốn ăn thịt!"

... ..

Trong tửu lâu, một bàn hỗn độn.

Cố Nhược Vân nhìn Bàn Nhiên gió quét mây tan ở trên bàn, lập tức đầu đầy hắc tuyến, người này, đến cùng đã bao lâu không ăn cơm? Lại có thể đói đến loại trình độ này.

"Ôi, thực thỡm, ta thật lâu chưa ăn thịt, cuộc sống kia, quả thực không phải cho người sống."

Bàng Nhiên một tay nắm móng heo, một tay cầm chân gà, miệng nhồi đầy thịt nướng, biểu cảm hạnh phúc và thỏa mãn kia, giống như đời này đều không có ăn qua thịt.

Thái dương của Cố Nhược Vân co giật một cái, đỡ trán nói: "Dù sao người cũng là hoàng tử của Huyền Vũ Quốc, làm sao có thể ngay cả thịt cũng không được ăn?"

"Ừng ục!"

Bàng Nhiên nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói: "Nữ thần, người hẳn là đã nhìn ra, Bàng Nhiên ta chính là một đại phế vật từ đầu đến đuôi!"

Mập mạp này là một phế vật Cố Nhược Vân quả thật đã nhìn ra, nhưng nàng không nghĩ tới sẽ có người nói bản thân như vậy.

"Sau đó thì sao?"

Cố Nhược Vân nhíu mày hỏi.

"Sau đó cái gì?" Bàng Nhiên liếc mắt xem thường, tiếp tục nói: "Sau đó không phải là ta bị các loại khinh thường à? Nhưng mẫu hậu là nữ nhân duy nhất phụ hoàng yêu, ta lại là nhi tử duy nhất của mẫu hậu, nhưng bởi vì ta là một đại phế vật, không có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế, cho nên trong lòng phụ hoàng thật áy náy với ta, liền cho ta rất nhiều tiền tiêu, ta một không cần tu luyện, hai không thích phiêu (L: khụ, chơi gái), ba không cờ bạc, nên tiêu tiền đều dùng ở tại phương diện ăn uống, kết quả, ta đã thành bộ dáng mập mạp này."

Bàng Nhiên chớp mắt, khi hẳn nói lời này biểu cảm thoải mái, giống như phế vật bị tất cả mọi người khinh thường kia không phải là hẳn.

"Chờ sau khi ta biến thành bộ dạng này, phụ hoàng mới hối hận, liền cấm ta tiêu tiền, còn không cho ta ăn thịt! Hẳn muốn muốn cưỡng bách ta giảm

béo! Hoàng gia vốn cũng rất phức tạp, bởi vì phụ hoàng sủng ái mẫu hậu, rất nhiều người đều nhìn ta không vừa mắt, bởi vậy mỗi lần bọn họ đều thừa dịp phụ hoàng không chú ý tìm người đánh ta, đừng nói nữa, thật là có hiệu quả, sau khi ta bị đánh thiệt nhiều lần, đã gầy bảy mươi cân (35 kg), người có biết bảy mươi cân là cái khái niệm gì sao? Cho nên, cho dù sau này phụ hoàng biết hành vi của bọn họ, vì làm cho ta giảm béo, cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không đánh chết ta là được!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 224: Phế Sài Hoàng Tử (Ba)

Trong lúc nói đoạn lời nói này, lại một móng heo vào bụng của Bàn Nhiên, hấn lau miệng đầy mỡ, rớt cục ‘ợ’ lên no nê nói: "Ăn no, đã lâu không có ăn thống khoái (vui vẻ, thoải mái) như vậy! Kỳ thực ta bị đánh không có gì, làm cho ta thống khổ là mỗi ngày phụ hoàng đều buộc ta ăn rau xanh! Rau xanh gì đó có cái ngon gì, ghê tởm chết ta."

Trên trán Cố Nhược Vân lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến, quả thực hết chỗ nói đối với phế sài hoàng tử này, đương nhiên, càng làm cho nàng không gì để nói còn có phụ hoàng kì ba kia của hấn.

Phanh!

Đúng lúc này, cửa ghế lô tửu lâu bị đá mở ra, một giọng nói kiêu ngạo truyền vào.

"Bàn Nhiên, người lăn ra đây cho bốn hoàng tử!"

"Má ơi!"

Bàn Nhiên sợ tới mức ném miếng xương trên tay ra ngoài, nhanh chóng chui xuống phía dưới cái bàn, nhưng mà thân thể mập mạp kia của hấn căn bản nhét vào không lọt, ngược lại làm toàn bộ cái bàn đều bị ném đi.

Mà miếng xương bị hấn vô ý thức ném bỏ kia, thật trùng hợp đánh tới phía tên cầm y thanh niên (thanh niên mặc áo gấm) đá mở cửa ghế lô kia,

‘phanh’ một tiếng dừng ở trên mặt của hắn, sau đó chậm rãi rơi xuống đất.

Người vị béo ngậy trên mặt kia, cảm y thanh niên chỉ cảm thấy trong bụng phiên giang đảo hải (rời sông lấp biển), hận không thể phun ra thức ăn đã ăn trong mấy ngày nay, hắn xanh mét cả mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bàng Nhiên, phế vật người! Hôm nay vi huynh sẽ dạy người tôn kính huynh trưởng như thế nào! Lâm Lạc là thủ hạ của ta, người đã dám đánh ngất hắn, vậy hậu quả này người nhất định phải thừa nhận!"

Cố Nhược Vân nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, dùng chiếc đũa gắp nên một miếng xương nhỏ, ở trong lúc hắn nói chuyện ‘xoát’ một tiếng ném bay nhanh về phía miệng của cảm y thanh niên.

Cảm y thanh niên còn chưa kịp ngậm miệng lại, miếng xương kia đã bay vào trong miệng của hắn, một ghê tởm cảm giác lập tức từ trong bụng truyền ra, hắn rốt cuộc chịu không nổi chạy đến một bên nôn mửa.

Phải biết rằng, miếng xương kia là tên mập mạp Bàng Nhiên chết tiết vừa mới cắn qua, đây quả thực là rất ghê tởm, ghê tởm hơn chỗ làm cho hắn ****!

"Người quá nhiều lời."

Cố Nhược Vân nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, ôn hoà nói.

"Người..... Các người chờ cho ta, nha đầu thối, người trợ giúp tên mập mạp đáng chết này, tất nhiên sẽ phải thừa nhận hậu quả!"

Cảm y thanh niên sắc mặt càng xanh mét, hung hăng trừng mắt nhìn hai người rồi bỏ chạy ra ngoài.

Không được, hắn muốn đi phun một hồi.....

Trong ghế lô, Bàn Nhiên từ trên đất bò lên, vẻ mặt sùng bái nhìn Cố Nhược Vân: "Nữ thần, người rất suất (đẹp trai)! Nhất là câu nói kia, quả thực khốc chết người!"

"Người có thể sửa lại xưng hô kia hay không?" Cố Nhược Vân khoe miệng run rẩy một chút, bất đắc dĩ nói.

"Không được!"

Đối với chuyện này, Bàn Nhiên rất là quyết đoán lắc lắc đầu: "Người là nữ thần trên trời phái tới cứu vớt ta, ta đã nhận định người, từ nay về sau, Bàn Nhiên ta sẽ đi theo người lăn lộn! Lục hoàng tử chó má gì đó, lão tử không hiểm lạ, lại không có thịt ăn, đi theo nữ thần người mới có thể ăn thịt!"

Lục hoàng tử này hẳn đã sớm không muốn làm, chẳng những không có thịt ăn, còn phải bị đánh, ai thích làm thì làm đi, hẳn không hiểm lạ.

Nhìn vẻ mặt khát khao của Bàn Nhiên, hai mắt Cố Nhược Vân lóe ra vài cái, hỏi: "Mập mập, người có muốn giảm béo hay không?"

"Nếu có thể ăn thịt mà nói, ta sẽ nguyện ý giảm, thịt chính là mạng của ta, nếu mạng cũng không có, ta giảm béo có ích lợi gì?"

Bàn Nhiên bĩu môi, nói.

"Ta có năng lực giúp người giảm xuống, chỉ xem người nguyện ý hay không."

Cố Nhược Vân cười khẽ nhìn Bàn Nhiên, lúc này đây, nàng làm như vậy là có nguyên nhân của mình. Nếu Thiên Thành là người quyết định ngôi vị hoàng đế của Huyền Vũ Quốc, vậy nếu Bàn Nhiên quá mức vĩ đại, tất nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của Thiên Thành, nói không chừng, nàng sẽ

có biện pháp tiếp xúc với người Thiên Thành, tiện đà lấy được lệnh bài tiến vào Thiên Thành....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 225: Phế Sài Hoàng Tử (Bốn)

"Có thể ăn thịt sao?"

Bàng Nhiên chớp mắt, tội nghiệp hỏi.

"Có thể," Khóe miệng của Cố Nhược Vân hơi hơi run rẩy một chút: "Người có thể ăn thịt, nhưng mà không thể quá mức tham ăn! Sau đó căn cứ phương pháp của ta, trong vòng ba tháng, ta có thể làm cho người gầy xuống."

Lập tức, trong đôi mắt bị chen lấn không nhìn thấy rõ của mập mạp hiện lên một tia sáng, kích động đến mức cả khuôn mặt đều đỏ bừng: "Thật sự? Ta thật sự không cần ăn rau xanh không cần bị đánh có thể giảm xuống? Nữ thần, người quả nhiên là nữ thần của ta, ta yêu người chết mất."

Phanh!

Bàng Nhiên đánh về phía Cố Nhược Vân, muốn mở ra hai tay hung hăng ôm nàng một cái.

Nhưng mà.....

Nhìn quái vật lớn đánh tới phía bản thân kia, Cố Nhược Vân không hề nghĩ ngợi đã đạp đi ra ngoài, lập tức, thân thể mập mạp kia giống như một đường thẳng bay ra khỏi ghế lô, thật trùng hợp đánh trúng một người đi

đường đi ngang qua, trực tiếp ép người nọ tới miệng sùi bọt mép, hai mắt mơ màng.

Người đi ngang qua kia thật đúng là bi kịch, bản thân chỉ là đến ăn một bữa cơm mà thôi, liền mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) bị một ngọn núi lớn đè ép, nhất là, móng của ngọn núi lớn kia ngòi ở trên mặt của hắn, ghê tởm làm hắn thiếu chút nữa phun ra cơm ăn từ tối hôm qua.

"Này, ngược ngược, bốn hoàng tử không phải cố ý."

Bàng Nhiên thoải mái nhàn nhã đứng lên, thoải mái biểu đạt xin lỗi với người bị hắn ép tới hôn mê bất tỉnh, chỉ là sau khi nhìn thấy bộ dạng của người bị bản thân ép choáng váng, mặt béo đột nhiên đại biến, hắn vội vàng nhảy vào trong ghế lô kéo Cố Nhược Vân phóng đi ra bên ngoài.

"Nữ thần, chúng ta đi mau, lần này gặp rắc rối!"

Đừng nhìn mập mạp hình thể rất lớn, chạy lên nhưng là giống như một trận gió, trong chớp mắt đã chạy khỏi tửu lâu, phỏng chừng là bình thường số lần chạy trốn quá nhiều, nên luyện ra.

"Như thế nào, xảy ra chuyện gì?"

Cố Nhược Vân ngây ngốc nhìn Bàng Nhiên bên cạnh, hỏi một câu.

Bất kể là thanh niên gây chuyện lúc trước, hay là tên tự xưng hoàng huynh của hắn kia, nàng cũng chưa từng thấy mập mạp lộ ra biểu cảm này, chẳng lẽ người vừa rồi có lai lịch lớn?

Không biết chạy bao lâu, mập mạp rốt cục ngừng lại, hắn 'hồng học' thờ hồn hển, lau mồ hôi trên mặt, sốt ruột nói: "Nữ thần, lúc này đây chúng ta gặp rắc rối! Xong rồi, chúng ta xong đời, nếu để cho phụ hoàng biết, khẳng định sẽ đánh chết ta!"

Bàng Nhiên trong miệng không ngừng nói xong rồi xong rồi, trên trán xuất hiện chi chít mồ hôi lạnh.

"Đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Cố Nhược Vân sắc mặt trầm xuống, trầm giọng hỏi.

"Chính là người vừa rồi bị ta áp đảo kia, hẳn là Quốc Sư đại nhân của Huyền Vũ Quốc, nghe nói hẳn trên biết thiên văn dưới biết địa lý, thậm chí có thể đoán trước cổ kim! Cho nên phụ hoàng vẫn luôn thật tín nhiệm hẳn! Nhưng mà Quốc Sư này thật sự rất thần, ở trước lúc ta còn chưa sinh ra, hẳn đã đoán trước được ta trời sinh là một phế vật, không nghĩ tới ta thật là một phế vật!"

Bàng Nhiên trái lại tự nói xong, không chút nào nhìn thấy khuôn mặt trầm xuống của Cố Nhược Vân.

"Quốc Sư?" Bên môi của nàng gợi lên một chút cười lạnh, trong mắt có chút cảm xúc nói không rõ: "Tốt cho một Quốc Sư đại nhân đoán trước cổ kim! Mập mập, nếu ta có thể nhìn thấy mẫu thân của người ở trước lúc sinh người, ta cũng có thể biết về sau người khẳng định là một phế vật."

"Nữ thần, người cũng thần như vậy?"

Bàng Nhiên vừa nghe lời này, lập tức hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ.

Thần?

Cố Nhược Vân vô si cười một tiếng, trên đời này quả thật có người có thể đoán trước cổ kim, nhưng người kia, cũng không phải là tên Quốc Sư đại nhân kia.

Từ sau khi nhìn thấy Bàng Nhiên, nàng đã nhìn ra mập mập này đã bị người hạ độc từ trong bụng mẹ, gân mạch đều bị độc tố làm bế tắc, nhưng

mà người nợ rõ ràng không muốn mạng của hần, chỉ là muốn cho hần không cách nào tu luyện mà thôi, cho nên nói, mập mập cũng không phải là phế vật trời sinh, hần là bị người ám toán mới có thể như thế.

Cho nên, cái gọi là đoán trước của Quốc Sư kia lại là cái gì?

"Mập mập, đi," Cố Nhược Vân vỗ vỗ bả vai của mập mập, nói: "Chúng ta đi địa bàn của người trước, đến lúc đó ta sẽ giúp người giảm béo."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 226: Phế Sài Hoàng Tử (Năm)

Ở Huyền Vũ Quốc, sau khi nhóm hoàng tử trưởng thành thì phải ra khỏi cung tự lập môn hộ.

Lúc này, trong phủ đệ của Lục hoàng tử, Cố Nhược Vân đuổi người đánh nước ấm đi, lại quăng một ít thảo dược vào bên trong bồn tắm, nói với mập mạp bên cạnh: "Lát nữa người vào bên trong bồn tắm, phải ngâm đủ ba giờ mới có thể đi ra, ta nói cho người một điểm trước, những thảo dược này dược tính cuồng bạo, nhưng mà có thể tổng ra một ít độc tố trong cơ thể người, ta cần giúp người giải độc trước, sau đó mới phân giải mờ! Nếu người nhịn không được, thì nghĩ đến những chuyện gặp phải mấy năm nay, cũng có thể suy nghĩ một chút đến thịt người thích ăn, là có thể kiên trì tiếp....."

Nói xong lời này, nàng không có cho Lục hoàng tử cơ hội nêu câu hỏi, đã đi ra ngoài.

Lúc nàng vừa đóng cửa phòng, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng kêu rên giống như giết heo.

Ngoài cửa phòng, một đám nha hoàn tùm lại không biết ở nói cái gì đó, nhưng mà lúc nhìn phía cửa phòng khép chặt kia, trong mắt đều mang theo ý tứ hàm xúc không rõ.

Hiển nhiên không biết đến cùng điện hạ nhà mình đang làm cái gì....
.....

Tiếng kêu rên này một tiếng lớn hơn một tiếng, kéo dài suốt ba giờ, làm cho toàn bộ phủ đệ Lục hoàng tử đều là lòng người hoảng sợ, thẳng đến ba giờ sau, tiếng kêu giết heo kia mới ngừng lại, toàn bộ Lục hoàng tử phủ rốt cục khôi phục yên tĩnh.... ..

Nhưng mà, lúc nha hoàn tiến vào thu thập bồn tắm Bàng Nhiên sử dụng qua, thiếu chút nữa bị mùi thối làm hôn mê bất tỉnh, nước thuốc màu xanh ban đầu hiện giờ đã thành đục ngầu, mùi tanh tưởi tản ra. Phỏng chừng ngay cả bản thân Cố Nhược Vân cũng không nghĩ tới, độc tố trong cơ thể Bàng Nhiên sẽ nhiều đến loại trình độ này.... ..

"Nữ thần, thuốc tắm kia của kia người đến cùng là cái gì, thiếu chút nữa chính chết ta."

Trong sân, Bàng Nhiên vừa chạy đến thì nhìn thấy Cố Nhược Vân đang thưởng thức hoa cỏ cây cối, vội vàng ba bước thành hai bước chạy đến bên cạnh thân thể của nàng, ai oán nói.

Nếu không phải cuối cùng hãn thân thể thần thanh khí sáng, có lẽ còn có thể hoài nghi có phải nữ thần đang cố ý chinh hãn hay không đấy.

"Mập mập, người trước tu luyện thử xem xem."

Cố Nhược Vân khéo môi khẽ nhếch, nhàn nhạt nói.

"Nữ thần, người đang nói cái gì? Bàng Nhiên ta chính là một đại phế vật, loại chuyện tu luyện này không có quan hệ gì với ta." Bàng Nhiên 'ha ha' cười, trước kia hãn còn thử tu luyện qua, nhưng cuối cùng linh khí chạy trong kinh mạch đều bị ngăn chặn, thế nào cũng phá không tan, sau này hãn liền buông tha.

Nghe vậy, Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười: "Người trước thử xem."

"Được rồi, nữ thần người đã không tin, ta đây sẽ thử cho người xem."

Nói xong lời này, Bàn Nhiên đặt mông ngồi xuống đất, bắt đầu hấp thu linh khí chung quanh, vốn hẳn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ là lại một lần nữa thất bại mà thôi, nhưng mà, cho dù sau khi linh khí trong cơ thể hẳn đi tới chỗ đã từng bị ngăn chặn, vậy mà..... Ngoài ý muốn thông qua?

Bàn Nhiên chớp mắt, này..... Đây là có chuyện gì? Bản thân không phải là một phế vật sao? Đây chính là Quốc Sư đoán trước được, hơn nữa Quốc Sư còn tiên đoán qua, cuối cùng bản thân sẽ làm gì cũng sai, sau này cũng quá thế. Nhưng hiện tại lại là cái tình huống gì?

Hiển nhiên, Cố Nhược Vân đã nhìn ra nghi hoặc trong lòng Bàn Nhiên, nhàn nhạt nói: "Người chẳng phải phế vật trời sinh, mà sở dĩ người không cách nào tu luyện, là vì đã bị hạ độc từ trong bụng mẹ, làm cho kinh mạch bị độc tố làm tắc nghẽn, thế này mới làm cho người không thể hấp thu linh khí! Vừa rồi ta giúp người tống độc tố ra, hiện tại người đã có thể giống như người thường."

Đầu óc của Bàn Nhiên bỗng chốc không thể xoay chuyển, nửa khắc sau, hẳn mới tiêu hóa xong lời nói của Cố Nhược Vân, sau đó, hẳn liền tức giận rồi!

PHẾ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 227: Phế Sài Hoàng Tử (Sáu)

"Thao *****, là ai âm hiểm ngoan độc như vậy, lại có thể hạ độc hại lão tử, nếu không phải vì tên khốn kia, lão tử cũng không thể là một phế vật, nếu lão tử không phải là phế vật, cũng không có khả năng cam chịu không chịu cầu tiến! Cuối cùng làm bản thân thành bộ dáng béo chết này! Nếu để cho lão tử biết tên khốn này là ai, lão tử nhất định phải thao (*) tổ tông của hắn!"

(*) khụ, ‘thao’ là một từ chửi bậy, tương tự với ‘[bad word]’ mà bây giờ trên mạng hay nói, thôi, m.n đừng để ý đến từ đó ~

Bàng Nhiên quả thực tức điên rồi, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi kia thật giống như muốn ăn sống nuốt tươi đối phương, trời biết, những năm gần đây hắn phải trải qua cuộc sống không phải người sống thế nào! Mà đầu số gây nên chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

"Đúng rồi, tiên đoán Quốc Sư kia đối với ta lại là chuyện gì xảy ra?" Bàng Nhiên chớp mắt, liên nghĩ tới chuyện này.

"Tên Quốc Sư kia, bình thường đi lại tương đối gần với ai?"

"Khẳng định là Lâm Quý Phi nha, Quốc Sư chính là ca ca của Lâm Quý Phi, thân sinh, Đại hoàng huynh Nhị hoàng huynh và Tứ hoàng huynh của ta đều chết sớm, Tam Hoàng huynh chính là nhi tử của Lâm Quý Phi, cũng là người có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất, hôm nay đi tửu lâu gây chuyện là Ngũ hoàng huynh của ta."

Sợ Cố Nhược Vân không hiểu quan hệ giữa bọn họ, Bàn Nhiên giải thích một lần.

Mà nghe lời nói của Bàn Nhiên, Cố Nhược Vân vuốt ve cằm, như có đăm chiêu: "Quốc Sư này cũng không đơn giản, hơn nữa hẳn thân thuộc với phi tử hậu cung, Tam hoàng tử lại là ngoại sanh (cháu ngoại trai) của hẳn, cho nên, chuyện này thật có khả năng có liên quan với hẳn."

"Dựa vào!" Mập mạp nổi cơn thịnh nộ rồi: "Quốc Sư lại có thể muốn hại ta? Uổng phí bình thường ta sùng bái hẳn như vậy! Thật sự là lãng phí cảm tình của ta!"

Quốc Sư đã định ra cho Bàn Nhiên tiên đoán hẳn làm gì cũng sai ở trước lúc hẳn sinh ra, kết quả, mập mạp chết tiệt này còn sùng bái hẳn (QS) giống như thần tượng? Không nghĩ tới không chỉ hoàng đế Huyền Vũ Quốc là người kì ba (*), mập mạp càng là kì ba trong kì ba.....

(*) kì ba: lee giải thích kì ba chưa nhỉ? Kì ba là hiếm thấy, không giống bình thường, lạ lùng ngoài dự đoán của mọi người. Nàng chưa từng thấy qua người kì ba như vậy!

"Mập mạp, người đi với ta," Cố Nhược Vân nhú mày: "Nếu người ở trong này, khẳng định sẽ có người đến quấy rầy, chúng ta phải tìm một địa phương yên tĩnh giúp người giảm béo, ba tháng sau, ta tất nhiên làm cho thịt béo toàn thân người đều giảm xuống."

.....

Phương pháp giảm béo theo như lời của Cố Nhược Vân, lại là cầm một đồng dược liệu không biết tên để cho mập mạp tắm bồn, vì thế, mỗi ngày Cố Nhược Vân đều có thể nghe được tiếng kêu giống như giết heo của mập mạp. Nhưng mà hiệu quả thật rõ ràng, ở sau mỗi lần tắm rửa, trong bồn tắm sẽ nổi lơ lửng một tầng mỡ màu vàng, đây đều là theo lỗ chân bị tống ra ngoài.

Đương nhiên, ở trong lúc giảm béo, mập mạp còn bị Cố Nhược Vân ép buộc tu luyện.

Nhưng mà thật đáng tiếc, thiên phú của mập mạp thật sự không ra gì cả, hơn nữa người lười, cho nên trong ba tháng cũng chỉ đột phá đến Tụ Khí cấp hai, đây vẫn là ở dưới tình huống Cố Nhược Vân dùng đan dược chông chất lên.

Cho nên, Cố Nhược Vân đã buông tha cho tính toán làm cho hắn tiếp tục tu luyện.

Nhưng mà so sánh với tu luyện, mập mạp rất có tài hoa ở phương diện trị quốc, người tài giỏi như thế tương đối thích hợp trở thành đế vương của một quốc gia! Dù sao thân là hoàng đế, cũng không cần người có thực lực quá lớn, nhưng người phải có được năng lực có thể làm cho cư dân an cư lạc nghiệp, hưởng chi Huyền Vũ Quốc là do Hạ gia Thiên Thành nắm trong tay, chỉ cần được Hạ gia Thiên Thành đồng ý, người có thể ngồi chắc ở trên ngôi vị hoàng đế, không ai dám mưu quyền soán vị, trừ phi người phạm vào đại sai, Hạ gia mới có thể một lần nữa lựa chọn lập đế.

Mà sở dĩ mập mạp luôn luôn không lộ ra tài hoa, hoàn toàn là bị Quốc Sư nhận xét là sau này làm gì cũng sai, hẳn cũng vì thế mà cam chịu.

.....

Trong ngự thư phòng, bóng dáng màu hoàng ngồi ngay ngắn ở trên long ý kia, nghiêm cẩn phê duyệt tấu chương trên bàn, hẳn khi thì nhíu mày, khi thì thở dài, mặt mày tràn đầy ưu sầu.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 228: Phế Sài Hoàng Tử (Bảy)

"Ba tháng, mập mạp chết tiệt kia mất tích suốt ba tháng với Trẫm, chẳng lẽ là Trẫm lòng dạ quá ác độc đối với hắn, cho nên hắn rời nhà đi ra ngoài? Hay là vì nguyên nhân không cẩn thận gây tai họa nên quá mức sợ hãi mà trốn đi?" Bàn Tử Hoàng than nhẹ một tiếng, xoa xoa mi tâm, có chút đau đầu nói: "Nhưng Trẫm làm như vậy, lúc đó chẳng phải vì hắn tốt sao? Vì sao hắn sẽ không hiểu khổ tâm của Trẫm?"

Đang nói, Bàn Tử Hoàng hơi hơi ngẩng đầu lên, đúng lúc này, hắn phát hiện một bóng dáng lén lút tới gần mình, lập tức giận tím mặt.

"Người là người phương nào? Lại am hiểu ngự thư phòng, không phải là muốn ám sát Trẫm chứ? Thị vệ đâu? Tất cả đều chết rồi hay sao? Lại có thể để cho người ta xông vào!"

Dưới tức giận, Bàn Tử Hoàng trực tiếp từ sau bàn nhảy lên, một tay nhắc lên quăng tới phía thanh niên lén lút, nói cũng không nói đã trực tiếp cho một cái tát đi qua.

"Người thật to gan, một người Tụ Khí cấp hai cũng dám đến ám sát Trẫm! Có phải không để Trẫm vào mắt hay không? Vừa vặn, gần đây Trẫm tâm tình buồn bực, chính là không có chỗ phát tiết, mượn người tới luyện tập!"

Bởi vì bình thường khi Bàn Tử Hoàng phê duyệt tấu chương không thích có người ở bên cạnh, nên lúc đây trong ngự thư phòng chỉ có một

mình hẳn, cho nên cũng không quan tâm cái gì đều nói ra, hoàn toàn không chú ý đến thân phận hoàng đế của bản thân.

Bởi vì ba tháng trước sau khi Bàng Nhiên đập Quốc Sư choáng váng rồi mất tích, Quốc Sư mỗi ngày tìm đến hẳn muốn người, chính là Quốc Sư này năng lực phi phàm, hẳn không dám đắc tội, ghen một cỗ khí, hiện tại khen ngược, có người không muốn sống đưa lên cửa, làm sao hẳn có thể sẽ bỏ qua cho bao trút giận này?

Nhưng ngay khi Bàng Tử Hoàng đánh đến thống khoái, bị tiếng gào khóc thảm thiết của thanh niên hẳn bắt ở trên tay dọa ngây người.

"Ôi, thân cha của ta, người đừng đánh con, con là nhi tử của người đó."

"Thảo nê mã (chửi bậy), người một thích khách nho nhỏ, thế mà lại dám giả mạo con của Trẫm, thế nào mà Trẫm không biết mình có một nhi tử như người!"

Bàng Tử Hoàng càng thêm tức giận, thích khách này thật to gan, bị bắt thì không cần mặt nhận gia là cha, giả mạo hoàng thân quốc thích chính là tội chết.

Nhưng mà sau khi nói ra lời này, thanh niên khóc càng thê thảm hơn."Phụ hoàng, con thật là nhi tử của người, con là Bàng Nhiên đây."

"Bàng Nhiên?"

Bàng Tử Hoàng sửng sốt một chút, lúc này mới tinh tế đánh giá thanh niên bị chộp trong tay.

Tuy rằng thanh niên này lớn lên không gầy, nhưng dáng người tốt xấu gì vẫn cân xứng, mà ngũ quan của hẳn cũng không quá kỳ lạ, là loại đặt ở trong đám người sẽ không tìm được, nhưng thẳng ở làn da rất trắng, đôi mắt tràn đầy ai oán nhìn Bàng Tử Hoàng.

Không thể không nói, trên người thanh niên trước mắt quả thật có vài phần bóng dáng của Bàn Nhiên, hơn nữa giọng nói kia cũng là giống nhau như đúc.....

"Người là Bàn Nhiên?" Bàn Tử Hoàng hồ nghi liếc mắt nhìn hắn một cái.

Thật sự không phải là hắn không nhận nhi tử, mà là..... Đây rất ***** dọa người!

Ba tháng thời gian, mập mạp năm trăm cân chết tiệt kia đã thay đổi bộ dáng cực lớn, làm cho ai cũng không dám tùy ý nhận là quen biết.....

"Phụ hoàng à, người quên sao, con năm tuổi nhìn lên cung nữ tắm rửa, bảy tuổi còn cần bà vú uy cơ, đến mười hai tuổi vẫn lại đái dầm, con thật là nhi tử Bàn Nhiên của người."

Bàn Tử Hoàng vốn còn chưa tin nhưng nghe nói như thế, lập tức tin tưởng vững chắc người trước mắt chính là con của hắn.

Bởi vì, việc này trừ bỏ hắn và Hoàng hậu còn có bản thân Bàn Nhiên ra, không có bất luận kẻ nào biết!

Ngay cả chần đái dầm cũng là Hoàng hậu vì cứu lại mặt mũi của Bàn Nhiên mà tự tay đốt cháy, chính là cung nữ bên người hắn (BN) cũng không rõ ràng.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 229: Phế Sài Hoàng Tử (Tám)

"Bàng Nhiên, ba tháng này con đi chỗ nào ? Hơn nữa thế nào biến thành bộ dạng này?"

Bàng Tử Hoàng lên lên xuống xuống đánh giá Bàng Nhiên, nghi hoặc hỏi.

Bây giờ hăn còn phải tiêu hóa một chút chuyện trước mắt! Dù sao chuyện bản thân luôn luôn tha thiết ước mơ rốt cục thực hiện được, thật sự là rất khó có thể tin. Ở trong ba tháng mập mạp đáng chết này, lại có thể giảm béo thành công?

Trời ạ, cho phép hăn kích động một lát trước.

"Ô ô, phụ hoàng, con làm như vậy đều là vì người nha, người có biết ba tháng này con có nhiều vất vả sao? Con vì giúp người mua một viên Diên Niên Ích Thọ đan, con từ Huyền Vũ Quốc chạy tới Thanh Long Quốc, lại vất vả mất sức chín trâu hai hổ mới đạt được Diên Niên Ích Thọ đan, bởi vậy vì đi đường hơn nữa phí sức phí công, con cứ như vậy gầy xuống."

Bàng Nhiên khóc một phen nước mắt nước mũi, một câu một chữ biên tạo (biên soạn + sáng tạo) ra trong ba tháng bản thân vất vả cỡ nào lại là trả giá đại giới bao lớn mới có được Diên Niên Ích Thọ đan, nói tóm lại chính là một câu nói, hăn (BN) thương hăn (BTH) như vậy, vì hăn, ngay cả khổ nhiều như vậy đều ăn, không có nhi tử nào hiếu thuận hơn hăn.

Bàng Tử Hoàng cũng bị lệ nóng cuồn cuồn của hãn lừa dối: "Nhi tử tốt, thật không hổ là nhi tử tốt của Trẫm, nếu lão tam lão ngũ hiểu chuyện như ngươi, phụ hoàng cũng an tâm, đúng rồi, Diên Niên Ích Thọ đan kia ở nơi nào? Mau đem tới cho ta xem."

Khi nói lời này, ánh mắt khẩn trương của hãn nhìn chăm chăm Bàng Nhiên, ngay cả hô hấp cũng dồn dập vài phần.

Cho dù hãn ở Huyền Vũ Quốc, từ lâu cũng đã nghe nói qua đại danh của Bách Thảo Đường, không nghĩ tới lại có thể may mắn có được Diên Niên Ích Thọ đan như thế, điều này sao có thể làm cho hãn không kích động?

Bàng Nhiên 'ha ha' cười, từ trong ống tay áo lấy ra một cái hộp, con mắt chuyển động vài cái: "Phụ thân, nơi này chính là Diên Niên Ích Thọ đan, nhưng mà, còn có một việc càng quan trọng con muốn nói cho người, chủ tử của Bách Thảo Đường, cũng chính là sư phụ của Quý Y nổi tiếng kia được con hao tổn tâm cơ mời tới, con xin nàng giúp xem thân thể của phụ hoàng người một chút."

Nữ thần để cho mình nghĩ biện pháp dẫn nàng ra ngoài, dùng loại phương pháp này hãn là có thể chứ, dù sao nhiệm vụ của hãn hoàn thành, kế tiếp chính là chuyện của nàng.... ..

"Cái gì?"

Bàng Tử Hoàng sắc mặt cả kinh, hai tay gắt gao đè lại bả vai của Bàng Nhiên, trên khuôn mặt mang theo vui sướng không chút nào che giấu.

"Ngươi là nói chủ tử của Bách Thảo Đường? Sư phụ của Quý Y? Thiên tài luyện chế ra Diên Niên Ích Thọ đan kia? Hiện tại nàng ở chỗ nào? Nhanh! Nhanh đi mời nàng tiến vào! Không, không đúng, loại đại nhân vật giống nàng này, hãn là Trẫm nên tự mình tiến đến, người tới, mau chuẩn bị một chút giúp Trẫm!"

Nhìn phụ hoàng nhà mình luôn luôn uy nghiêm hiện tại lại có bộ dáng chân tay luống cuống, Bàng Nhiên nhin không được trọn tròn mắt, trong lòng bội phục sát đất đối với Cố Nhược Vân.

Thật không biết khi nào thì bản thân mới có thể biến thành nhân vật giống như nàng, cho dù không phải là hoàng đế, lại có thể làm cho hoàng đế của các quốc gia đều tranh nhau gặp mặt.....

"Phụ hoàng, hiện tại nàng ở bên trong phủ Lục hoàng tử của con, nếu người mang theo một đám người đi qua không phải là rất không lễ phép sao? Hiện tại hoàng nhi đi mang nàng tiến cung, chỉ là nàng là con thật vất vả mới mời được đến, phụ hoàng người đừng làm cho những người khác dọa nàng đi."

"Nhất định, nhất định."

Bàng Tử Hoàng hoàn toàn kích động đến mức khuôn mặt đỏ bừng, nếu có thể tạo mối quan hệ với Bách Thảo Đường, đừng nói là Diên Niên Ích Thọ đan, nói không chừng ngày sau còn có thể có cơ hội mua được đan dược càng thêm trân quý khác.

Không sai, Bàng Tử Hoàng nói là có cơ hội mua!

Phải biết rằng, hiện giờ một cái danh ngạch của Bách Thảo Đường, ở đại lục đã bị nâng đến giá trên trời, rất nhiều người ngay cả cơ hội mua đan dược đều không có.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 230: Bóng Dáng Quen Thuộc (Một)

"Phụ hoàng, hiện tại con phải đi thỉnh nữ thần lại đây, nhưng mà người ngàn vạn đừng lộ ra biểu cảm đáng khinh kia với nữ thần của con, ngay cả con nhìn cũng nhin không được muốn chạy."

Bàng Nhiên liếc mắt xem thường, không chút khách khí khinh bỉ phụ hoàng nhà mình một phen.

Nhưng mà, sau khi nói xong câu đó, hăn nhanh chân bỏ chạy, không mang theo một chút do dự nào.

Quả nhiên, ba giây sau, phía sau truyền đến một tiếng quát nổi giận: "Tiểu tử thối, người nói ai đáng khinh? Đứng lại cho lão tử!"

Bàng Tử Hoàng bị tức ngay cả hai chữ 'lão tử' cũng phun ra, nhưng mà, sau khi nghe nói như thế, Bàng Nhiên chạy nhanh hơn.

Đứng lại? Hăn có phải gốc dâu, không chạy khăng định sẽ mông nở hoa (L: bị đánh nát mông đó ^^)!

"Tiểu tử thối, tốt xấu gì Trẫm cũng là hoàng đế của một quốc gia, người mẹ nó thế mà lại ngay cả một chút mặt mũi cũng không cho!" Bàng Tử Hoàng tức giơ chân, tiểu tử thối này vậy mà mắng bản thân đáng khinh? Hăn có chỗ nào đáng khinh? Có đáng khinh cũng kém tiểu tử đáng chết kia!

Hắn (BTH) thề, để cho mình gặp được hắn (BN), không đánh hắn tới mông nở hoa, bản thân sẽ không làm hoàng đế này!

Ai khuyên cũng vô dụng!

.....

Bên trong phủ Quốc Sư, sau khi Lâm Nhạc nghe được thuộc hạ bẩm báo, hai mắt vốn đã híp lại híp càng nhỏ, còn có một tia sắc bén chột lóe lên.

"Người nói mập mạp chết tiệt kia đã trở lại?" Y vĩnh viễn sẽ không quên, ba tháng trước trong tửu lâu, bản thân chịu phải cái dạng vũ nhục gì.

Mập mạp chết tiệt kia nhưng lại ở trước mắt bao người đặt mông ngồi ở trên người của y, nhất là thế mà lại dùng cú hoa đối với mặt mình! Hiện giờ chỉ cần nghĩ đến cái tình cảnh kia, Lâm Nhạc vẫn có một loại xúc động xé nát mập mạp chết tiệt kia.

Đây là vũ nhục cho tới bây giờ y cũng chưa từng chịu qua!

"Bẩm báo Quốc Sư đại nhân, Lục hoàng tử đã giảm béo thành công, hơn nữa còn mang chủ nhân của Bách Thảo Đường đến, đây là thuộc hạ thu mua thị vệ ngoài ngự thư phòng nghe được."

Phía dưới, hộ vệ cúi đầu trả lời lời nói của Lâm Nhạc.

"Bách Thảo Đường?" Khóe môi Lâm Nhạc gợi lên một nụ lạnh, châm chọc nói: "Tuy rằng không biết mập mạp kia dùng cái phương pháp gì giảm béo thành công, nhưng mà, nói hắn kéo được quan hệ với Bách Thảo Đường, chính là một ngàn cái không có khả năng! Bách Thảo Đường là loại người bực nào? Cho dù ta chưa thấy qua chủ nhân của Bách Thảo Đường, tên thiếu nữ thiên tài chấn động bốn nước kia, ta cũng biết người như nàng như thế tất nhiên là cao ngạo tự đại, mập mạp chết tiệt kia không có chỗ nào xuất sắc, dựa vào cái gì sẽ được nàng nhìn trúng? Về phần thiếu

nữ mập mập mang về, cũng không biết là hấn từ nơi nào tìm đến đoạt niềm vui của bệ hạ! Bất luận như thế nào, ta cũng không thể để cho bệ hạ bị hấn lừa bịp!"

Một chút ngoan độc chợt lóe qua trong mắt của Lâm Nhạc, nụ cười lạnh trên mặt y càng sâu.

Thật không biết thế nào mập mập chết tiệt này lại phát điên, hấn luôn luôn đắm mình trong truy lạc, hiện tại lại có thể biết lấy lòng bệ hạ? Nhưng mà cho dù bệ hạ thích hấn, hấn cũng không có khả năng là người được lựa chọn làm hoàng đế.

Tất cả đều bởi vì, có thể làm chủ Huyền Vũ Quốc chỉ có Hạ gia Thiên Thành! Hiện giờ mập mập chết tiệt chính là một phế vật, Hạ gia là không có khả năng để cho hấn kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Mà này, tất cả đều là thành quả của y và muội muội Lâm phi! Đương nhiên, trong đó quan trọng nhất vẫn là vì y, nếu không phải lúc trước y tiên đoán mập mập chết tiệt tương lai sẽ làm gì cũng sai, hấn cũng không có khả năng cam chịu, tuy rằng không biết gần đây bị cái gì kích thích bắt đầu quyết chí tự cường, đáng tiếc, hấn hoang phế hai mươi mấy năm, lại nỗ lực cũng sẽ không có cái thành quả gì.

Ngũ hoàng tử cũng là tên cặn bã, kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì, căn bản không có khả năng trở thành đối thủ của Tam hoàng tử!

Nhưng mà, nếu không phải như vậy, kết cục của Ngũ hoàng tử tất nhiên sẽ giống Đại hoàng tử Nhị hoàng tử và Tứ hoàng tử, chết mặc danh kỳ diệu (không hiểu tại sao)!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 231: Bóng Dáng Quen Thuộc (Hai)

Phủ đệ của Lục hoàng tử.

Rất xa, Cố Nhược Vân đã nhìn thấy bóng dáng chạy vội về phía mình, bên môi giương lên một chút tươi cười nhợt nhạt.

"Đã trở lại? Thế nào? Phụ hoàng người có vừa lòng đối với biến hóa của người?"

Nghe nói như thế, Bàn Nhiên chính là đầy bụng ủy khuất, ai oán nói: "Người đừng nói nữa, lại nhắc đến ta sẽ tức giận! Ta thực hoài nghi đến cùng ta có phải thân sinh (ruột thịt) của hắn hay không, lại có thể ngay cả nhi tử của mình cũng không nhận ra, ta còn chưa kịp nói chuyện với hắn, tên kia đã xông lên đánh ta một trận, mẹ nó, đau chết ta, thật không biết gần đây thế nào mà lửa giận của hắn lớn như vậy."

Cố Nhược Vân nhú mày, tươi cười trên mặt càng sâu.

Trước kia mập mạp có hình thể năm trăm cân, hiện giờ chính là thiên tài trung đẳng, thịt béo trên người cũng biến mất sạch sẽ, nếu Bàn Tử Hoàng có thể nhận ra hắn mới là việc lạ.

"Đúng rồi," Bàn Nhiên nhớ tới cái gì, nói: "Ta đã tiến cử người cho phụ hoàng của ta, phụ hoàng ta hẳn muốn gặp người, chỉ là lúc gặp hắn người cần thận một chút, lão gia hỏa kia luôn luôn đáng khinh tàn nhẫn, căn bản không phải người tốt gì."

Thật hiển nhiên, đối với phụ hoàng nhà mình, trong lòng Bàng Nhiên là hoàn toàn bất mãn.

Hiện giờ chỉ cần nhắc tới tên kia, hẳn đã cảm giác mông ỉn ỉn đau, hận không thể trốn xa được chùng nào thì trốn.

Nếu hiện tại Bàng Tử Hoàng nghe được lời nói của Bàng Nhiên, đoán chùng ngay cả xúc động làm thịt hẳn đều có.

Lão gia? Đáng khinh?

Có người xưng hô phụ hoàng nhà mình như hẳn sao? Tốt xấu gì hẳn (BTH) cũng là hoàng đế của một quốc gia, một chút mặt mũi cũng không giữ cho hẳn.

"Vậy lát sau chúng ta liền tiến cung đi, mặt khác, Bàng Nhiên, ta hỏi người một chuyện, người có muốn làm hoàng đế hay không?"

Cố Nhược Vân hai mắt ngóng nhìn Bàng Nhiên, một chút ánh sáng kỳ lạ chợt lóe qua trong mắt, nhanh đến mức làm cho người không thể bắt giữ.

Bàng Nhiên không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu: "Hoàng đế? Không có ý tứ, Lục hoàng tử này ta còn không muốn làm, huống chi còn là hoàng đế?"

"Nhưng mà....." Cố Nhược Vân tạm dừng một chút, đôi mắt tràn đầy ý cười: "Làm hoàng đế có thịt ăn."

"Gì?"

Bàng Nhiên bỗng chốc mở to hai mắt nhìn, một bộ dáng vẻ tức giận: "Vừa rồi ai không cho ta làm hoàng đế? Ai không cho ta làm ta sẽ đánh kẻ đó, vị trí hoàng đế này là của ta, ai cũng không cho giành!"

Những lời này, phỏng chừng toàn bộ Huyền Vũ Quốc cũng chỉ có kẻ ngốc ngây ngô Bàn Nhiên này mới dám nói, dù sao nếu lời này bị những người khác nghe thấy, vậy không chỉ có loại kết cục ngồi tù không đâu, còn có thể bị liệt vào tội mưu quyền soán vị.

"Bàn Nhiên, chỉ cần người muốn làm hoàng đế, ta có thể giúp người đạt được sự chú ý của Hạ gia, chỉ là bên cạnh người còn thiếu một người giúp đỡ."

Đột nhiên, Cố Nhược Vân nhớ tới khuôn mặt nhìn qua giống như miệt mài quá độ ở trong tửu lâu kia, trong mắt hiện lên một tia sáng mịt mờ.

"Giúp đỡ, ai?" Bàn Nhiên ngây ngô nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu nữ, nghi hoặc hỏi.

"Ngũ hoàng tử."

Khi nói ra ba chữ này, Cố Nhược Vân rõ ràng nhìn thấy Bàn Nhiên ngây dại.

Cũng khó trách, dù sao Ngũ hoàng tử và hãn vẫn luôn có cừu oán, thường xuyên đuổi theo đánh hãn, nhiều năm như vậy, hãn nhưng là ăn qua không ít đau khổ của tiểu tử kia.

"Nữ thần, người đang đùa đi? Làm sao hãn có thể giúp đỡ ta? Thiên phú của Ngũ hoàng huynh quả thật không tệ, đương nhiên, so với nữ thần người vẫn là kém quá xa," Khi nói lời này, Bàn Nhiên không quên vỗ mông ngựa (nịnh bợ), sau đó nói tiếp: "Nhưng nhân phẩm của Ngũ hoàng huynh ta không ra gì cả, ta thích ăn uống, hãn thích chơi đùa, thanh lâu giống như nhà của hãn, hơn nữa hãn vừa quần là áo lượt vừa kiêu ngạo, người như thế làm sao có thể giúp đỡ ta?"

Cố Nhược Vân liếc mắt nhìn hãn: "Người cho là tất cả mọi người đều giống như người? Từ lần đầu nhìn thấy hãn, ta đã nhìn thấu bản chất của

hắn, phỏng chừng hắn là người che giấu sâu nhất giữa các người!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 232: Bóng Dáng Quen Thuộc (Ba)

Ẩn nhẫn cất giấu dưới vỏ ngoài quần là áo lượt kia, làm sao nàng có thể không thấy được, nếu Bàn Nhiên trở thành hoàng đế, bên người của hắn phải có một thực lực không tệ giúp đỡ.

Ngũ hoàng tử là người lựa chọn thật tốt!

Chỉ là Bàn Nhiên vẫn cảm thấy có chút bất khả tư nghị (không thể tin được), hắn sờ sờ đầu, vẻ mặt nghi hoặc không hiểu: "Người nói Ngũ hoàng huynh che giấu sâu nhất? Vì sao hắn phải làm như vậy? Có khó khăn gì không thể nói cho phụ hoàng sao? Vì sao phải biến bản thân thành một người kiêu ngạo ương ngạnh?"

Mập mạp này, thật đúng là thiên chân vô tà (trong sáng thuần khiết)!

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, cho dù Bàn Nhiên bụng mang dạ trị quốc, nhưng nếu không ai giúp đỡ, phỏng chừng rất nhanh sẽ bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền.

"Bàn Nhiên, tranh đấu trong hoàng cung chẳng lẽ ngươi còn không rõ ràng sao? Nếu Ngũ hoàng tử không che giấu bản thân, có lẽ hắn rất nhanh sẽ bị mất mạng giống như các hoàng huynh khác của ngươi, sợ dĩ hai người các ngươi còn sống, chính là bởi vì một người cam chịu vì phế sài trời sinh, một người kiêu ngạo ương ngạnh lưu luyện bụi hoa, cho nên ngươi ngấm lại, nếu các ngươi đều không đủ xuất sắc, vị trí Thái Tử kia còn có thể thuộc về ai?"

"Tam hoàng huynh?" Vẻ mặt của Bàn Nhiên từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh, hăn cắn chặt hàm răng, giọng nói đều có chút run rẩy: "Người là nói bọn Đại hoàng huynh của ta chết, có liên quan với Tam Hoàng huynh còn có Lâm phi nương nương?"

Người này còn không tính hoàn toàn ngu ngốc, ý tứ trong lời nói của Cố Nhược Vân hăn bỗng chốc chột nghe ra, ngay sau đó, một ngọn lửa giận từ ngực xông ra, hung hăng nói: "Tuy rằng ta chưa từng thấy Đại hoàng huynh của ta, nhưng hăn là huynh đệ nhất mẫu đồng bào (cùng một mẹ sinh ra) của ta, ở trước lúc ta ra đời đã bị bệnh không chữa được mà chết, nhưng ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên, bao nhiêu đêm mẫu thân nâng kiếm của Đại hoàng huynh nỉ non! Mà bao nhiêu ngày đêm phụ hoàng nhìn khuôn mặt bi thiết của mẫu hậu không ngừng thở dài! Đại hoàng huynh chết là nỗi đau cả đời của mẫu hậu! Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ làm mẫu hậu nỉ non rơi lệ!"

Lúc này đây, Bàn Nhiên hoàn toàn tức giận rồi, nếu những người đó chỉ làm gì đó đối với bản thân, hăn còn sẽ không tức giận, nhưng những người đó vậy mà hại chết Đại hoàng huynh, tuy rằng hăn không có cảm tình với Đại hoàng huynh, nhưng mà, hăn không thể nhìn như không thấy đối với vẻ mặt ảm đạm thương tâm mỗi đêm của mẫu thân.

Người làm mẫu hậu thương tâm, đều đáng chết!

"Yên tâm đi, ta sẽ giúp ngươi." Cố Nhược Vân vỗ vỗ bả vai của Bàn Nhiên, trên khuôn mặt thanh tú bao phủ vẻ kiên định.

Bất giác, trông thấy bộ dáng vô cùng tự tin của thiếu nữ, trong lòng Bàn Nhiên liền bắt đầu tin tưởng nàng.

Không có gì, là thiếu nữ này không làm được! Chỉ cần có nàng ở, tất cả âm mưu đều sẽ ầm tẩu.

"Đi thôi."

Thu tay, Cố Nhược Vân nhún vai, vẻ mặt cười khẽ mở miệng.

Bàng Nhiên chớp mắt, rồi sau đó nhìn thấy Cố Nhược Vân đi đến phía cửa viện liền vội vàng đuổi theo, sợ bị nàng bỏ rơi ở phía sau.

... ..

"Ngọc ca ca, người đợi ta với."

Trên chợ nhộn nhịp, một bóng dáng bé bỏng bay nhanh đuổi theo thiếu niên phía trước, trên má đánh phấn kia tràn đầy ủy khuất và không cam lòng, cuối cùng nàng vẫn là cắn chặt răng đuổi theo.

"Ngọc ca ca, lúc này đây chúng ta xuất môn không phải vì tìm thần y cho Hạ thúc thúc sao? Vậy hiện tại vì sao người muốn đi Thanh Long Quốc?"

La Ly không hiểu, từ nhỏ cơ thể của Ngọc ca ca đã yếu nhiều bệnh, thậm chí bị kết luận không cách nào sống quá mười lăm tuổi, nhưng ở bốn năm trước, thiếu niên thể chất vẫn luôn suy nhược ngay cả đi đều cần người nâng kia vậy mà thần kỳ bình phục lại, không chỉ có như thế, lại còn tu luyện thần tốc, thiên phú siêu nhiên, một lần hành động trở thành đệ nhất bên trong đám người trẻ tuổi của Thiên Thành.

Chỉ là, nàng và Ngọc ca ca quen biết nhiều năm, từ sau khi hãn khang phục, bản thân lại nhìn không thấu hãn.

Trên người mỹ thiếu niên tuấn tú ngây ngô này có nhiều bí ẩn không đếm được hơn, làm cho người ta không tự chủ được muốn tiếp cận hãn.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 233: Bóng Dáng Quen Thuộc (Bốn)

Edit: kaylee

Nghe được lời nói của La Ly, thiếu niên ban đầu đi ở phía trước bước chân dừng lại, hơi hơi quay đầu, trong mắt ngóng nhìn người theo sát ở phía sau.

La Ly có chút ngây dại, ánh mắt si ngốc nhìn khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, dung nhan xinh đẹp nháy mắt trở nên phấn nộn ngon miệng, nhưng lại quyết môi nói: "Ngọc ca ca, ta chỉ là lo lắng bệnh của Hạ thúc thúc, Hạ thúc thúc là thiếu chủ của Hạ gia, nếu hấn xảy ra chuyện gì, Hạ gia khẳng định sẽ đại loạn, chúng ta vẫn là tìm thần y giúp Hạ thúc thúc trước tương đối quan trọng hơn."

Thiếu niên này tuổi ước chừng khoảng mười lăm tuổi, bộ dáng vô cùng thanh tú, ngũ quan tinh xảo giống như gốm sứ tìm không ra một chút khuyết điểm, đôi mắt của hấn vô cùng trong suốt sạch sẽ, trong suốt đến mức làm cho bất luận kẻ nào trông thấy cũng không nhận được tim đập 'thình thịch'.

"Ta đi Thanh Long Quốc tìm một người, trừ bỏ người này, không có bất luận kẻ nào có thể trị liệu cho phụ thân, nếu người muốn đi theo thì đừng nói nhiều, nếu không ta lập tức đưa người về La gia."

Nghĩ đến vừa rồi ở đầu đường nghe được những lời này, tâm của thiếu niên không hiểu sao bắt đầu kích động.

Hắn chậm rãi hít một hơi, mới bình phục cảm xúc trong nội tâm.

Thanh Long Quốc, Bách Thảo Đường, Cố Nhược Vân.... ..

Tỷ tỷ, là người sao?

Đồng dạng thời gian, đồng dạng biến hóa, nếu không phải là tỷ, ta nghĩ không ra vì sao sau khi nữ tử tên là Cố Nhược Vân kia tỉnh dậy tính cách sẽ đại biến, bộc lộ tài năng như thế.

Ta cũng nghĩ không ra trừ người ra, trên đời này còn có người nào có được bản lĩnh thông thiên triệt địa như thế, bốn năm thời gian ngắn ngủn, có thể trưởng thành cường đại như thế.... ..

Tỷ tỷ, kiếp trước, người vì ta ăn không ít đau khổ, cho nên, đời này nếu có thể tìm được người, thì do ta đến bảo vệ người một đời an bình. (L: 2 tỷ đệ nhà này đều muốn bảo vệ nhau 1 đời an bình ~)

Nếu ai tổn thương người một chút, ta làm cho hắn gà chó không yên!

... ..

Đầu đường, Cố Nhược Vân đang nói nói cười cười với Bàn Nhiên, đột nhiên, ánh mắt của nàng ngưng lại, ánh mắt gắt gao rơi ở phía trên bóng dáng đơn bạc có chút gầy phí trước kia, một khắc kia, ngực nàng phập phồng không ngừng.

"Nữ thần, xảy ra chuyện gì?"

Bàn Nhiên kỳ quái nhìn Cố Nhược Vân bỗng nhiên xảy ra biến hóa, giống như hòa thượng không sờ được tóc (ý nói không hiểu gì, không có manh mối để hiểu). Nhưng mà Cố Nhược Vân cũng không có trả lời hắn, nhanh chóng chạy vội về phía trước, giờ này khắc này, cho dù là Bàn

Nhiên sau lưng nàng, cũng cảm giác được trên người thiếu nữ mang theo khăn trương..... Còn có kích động?

Là nhìn thấy gì, sẽ làm cho người luôn luôn lạnh nhạt tự nhiên như nàng, xảy ra biến hóa lớn như vậy?

"Giá!"

Ngay tại lúc Cố Nhược Vân sắp chạy đến phía trước bóng dáng kia, một chiếc xe ngựa xa hoa nhanh chóng chạy qua trên đường, tro bụi bắn tung tóe ngăn cản tầm mắt của Cố Nhược Vân.

... ..

"La Ly, ta phải đi."

Thiếu niên cũng không có phát hiện động tĩnh phía sau, trong đôi mắt trong suốt của hắn tụ tập một chút ý cười, nói: "Nếu người muốn đi cùng, vậy đi theo đi."

Nói xong lời này, thiếu niên thả người nhảy lên, bóng dáng mảnh khảnh kia hóa thành một cơn gió, phóng nhanh về phía cửa thành.

Lúc này, hắn thầm nghĩ nhanh đến Thanh Long Quốc một chút, nhanh chóng nhìn thấy người mong nhớ ngày đêm..... Sau đó nói cho nàng, hắn vẫn còn sống, hơn nữa có năng lực bảo vệ nàng.

Lại không hề nghĩ tới, người hắn tâm tâm niệm, ở cách sau lưng hắn mấy thước, cách một xe ngựa.....

... ..

Xe ngựa ran gang qua trước mặt Cố Nhược Vân, ngăn cản hai người gặp nhau, làm lúc Cố Nhược Vân phóng qua xe ngựa, trong biển người mờ mịt

kia còn đâu bóng dáng của thiếu niên? Nhưng mà, nàng sẽ không nhận sai, người kia chính là Ngọc nhi!

"Hắn còn sống, hắn thật sự còn sống.... .."

Hạ Lâm Ngọc, đệ đệ duy nhất của nàng, từ nhỏ bởi vì thể chất quá kém không cách nào tu luyện mà bị tên khốn Hạ Minh kia khinh thị, cuối cùng vậy mà lạnh lùng xử tử hình hắn! Cảnh tượng ngày đó vẫn còn rành rành trước mắt, nhớ tới càng là đau tê tâm liệt phế! Nhưng làm cho nàng thật không ngờ là, không chỉ có nàng trùng sinh, đệ đệ cũng vẫn còn sống!

Nghĩ nghĩ, Cố Nhược Vân kích động nước mắt rơi xuống.

Đối mặt với Hạ Minh vô tình, nàng không khóc, đối mặt với Lục Trầm phản bội, nàng cũng chưa từng yếu đuối, cho dù chết, nàng cũng lựa chọn chết cường ngạnh.

Cho nên, đây là lần thứ ba nàng rơi lệ.

Lần đầu tiên, là lúc mẫu thân và một nhà ngoại công chết thảm!

Lần thứ hai, là lúc đệ đệ bị chém rời thân thể ở dưới ánh mắt của nàng!

Lần thứ ba, chính là hiện tại, biết được đệ đệ còn sống.

"Ngọc nhi, người yên tâm, chỉ cần biết rằng người còn sống, vậy chính là chân trời góc biển ta cũng muốn tìm ra người....."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 234: Không Chết Từ Tế Được? (Một)

Edit: kaylee

Trong ngự thư phòng, Bàng Tử Hoàng khẩn trương đi qua đi lại, ánh mắt thường thường liếc ra ngoài cửa, nôn nóng xuất hiện ở trên khuôn mặt anh tuấn.

Mẹ nó, tiểu tử thối này đi lâu như vậy, thế nào còn chưa có trở về? Sau khi thấy hãn trở về bản thân có đánh cho hãn mông nở hoa hay không!

Đang nói, đột nhiên cửa ngự thư phòng bị đẩy mở ra, mà ở trong toàn bộ Huyền Vũ Quốc, trừ bỏ Hoàng Hậu ra cũng chỉ có một người không cần thông báo là có thể tới gặp hãn. Cho nên, Bàng Tử Hoàng trực tiếp tức giận, hét lớn một tiếng vọt qua, vì thế, Bàng Nhiên còn không biết xảy ra chuyện gì, đã bị một bàn tay nâng lên, hung hăng dừng ở trên mông của hãn.

"Tiểu tử thối, người trở về đã bao lâu? Người để cho Trầm ở chỗ này chờ người bao lâu? Người mẹ nó có phải lại chạy đi ăn vụng thịt nướng hay không? Hôm nay Trầm không đánh cho người mông nở hoa, Trầm sẽ không phải là lão tử của người!"

Từ hoàng cung đến phủ đệ Lục hoàng tử tổng cộng cũng chỉ cần nửa canh giờ mà thôi, nhưng mà người này thế mà lại đi ba canh giờ mới trở về, khẳng định là trên đường chịu không nổi mê hoặc của tửu lâu chạy tới ăn

vụng, loại chuyện này cũng không phải là chưa từng xảy ra. Chỉ cần người thấy mùi thịt, tiểu tử này có thể ngay cả bản thân là ai cũng quên.

Nhưng mà, Bàn Nhiên hoàn toàn mơ hồ, hẳn không biết phụ hoàng lại đang phát thần kinh gì, hẳn giống như cái gì cũng không có làm nha.

Không đợi hẳn suy nghĩ cẩn thận, một cái tát mới lại hạ xuống, đau đến mức Bàn Nhiên nhảy dựng lên, vừa chạy vừa trốn nói: "Phụ hoàng, ta lại làm cái gì làm cho người tức giận như vậy? Người không phân tốt xấu đã đánh ta, ôi, phụ hoàng người đừng đánh, mộng của ta cũng sắp nở hoa rồi, nữ thần, người mau cứu ta, phụ hoàng ta muốn đánh chết ta."

Trốn không khỏi bàn tay của Bàn Tử Hoàng, Bàn Nhiên cũng bất chấp cái khác, thất tha thất thểu chạy tới phía Cố Nhược Vân.

Theo hẳn, chỉ cần trốn sau lưng Cố Nhược Vân thì sẽ không có nguy hiểm gì.

Nghe được lời này của Bàn Nhiên, Bàn Tử Hoàng mới chú ý tới Cố Nhược Vân ở bên cạnh, hẳn thu tay, khuôn mặt anh tuấn có chút xấu hổ: "Vị cô nương này chắc hẳn chính là chủ tử Cố Nhược Vân của Bách Thảo Đường? Vừa rồi để người chê cười, thật sự là tên không nên thân này thiếu chút nữa làm Trẫm tức chết."

"Này....." Cố Nhược Vân có chút ngượng ngùng nói: "Sở dĩ chúng ta tới trễ không phải vì Lục hoàng tử tham đi chơi, là ta giữa đường gặp được một cố nhân (người quen cũ), trì hoãn một chút thời gian, việc này không có quan hệ gì với hẳn."

"Người có nghe hay không?"

Bàn Nhiên dò xét thò đầu ra từ sau lưng thiếu nữ, nói dối một câu, chỉ là lúc thấy Bàn Tử Hoàng trước mắt trừng mắt với hẳn, vội vàng rút cổ lại.

Đúng lúc này, ngoài thư phòng truyền đến một tiếng thông báo: "Bệ hạ, Quốc Sư tiến đến cầu kiến."

Quốc Sư?

Bàng Tử Hoàng nhướng mày, nhàn nhạt nói: "Cho hẳn đi vào đi."

Vừa dứt lời, cửa phòng bị một bàn tay đẩy ra, sau đó Lâm Nhạc một thân bạch y từ ngoài cửa cất bước mà vào, ánh mắt của hắn đảo qua trên mặt Bàng Nhiên và Cố Nhược Vân, chột cứng cứng tay với Bàng Tử Hoàng, nói: "Bệ hạ, lúc này đây vì thần tiến đến, là vì muốn bệ hạ cho vì thần một cái công đạo."

Quốc Sư có địa vị siêu nhiên ở Huyền Vũ Quốc, cũng là người thấy hoàng đế không cần hành lễ quỳ lạy.

Mà sở dĩ hắn có địa vị giống như hiện nay, không chỉ là vì hắn trên biết thiên văn dưới biết địa lý, càng là bởi vì một muội muội của Lâm Nhạc gả cho đệ tử chi thứ của Hạ gia Thiên Thành làm thiếp! Đừng nhìn người kia chỉ là một đệ tử chi thứ của Hạ gia, mà muội muội của hắn cũng chỉ là một tiểu thiếp, ngay cả sủng phu nhân đều không phải, nhưng mà, chỉ cần là có quan hệ với Hạ gia, chẳng sợ người chỉ là một gã sai vặt quét rác, đều sẽ không có người dám can đảm đắc tội.

Điều này cũng chính là nguyên nhân vì sao Bàng Tử Hoàng thật phản cảm Quốc Sư này, vẫn phải tôn kính hắn.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 235: Không Chết Từ Tế Được? (Hai)

"Quốc Sư, người có chuyện gì cần Trẫm làm chủ?"

Kỳ thực, Bàng Tử Hoàng sớm biết mục đích tới đây của Lâm Nhạc, không phải là nhìn thấy Bàng Nhiên đã trở lại, cho nên đến tìm hãn phiến toái? Nhưng mà tiểu tử Bàng Nhiên này chỉ có bản thân mới có thể đánh chữ! Sở dĩ lúc trước mở một con mắt nhắm một con mắt nhìn những người khác bắt nạt hãn, cũng chỉ là muốn làm cho hãn giảm béo mà thôi, dù sao với thân hình mập mạp kia của hãn sớm muộn gì cũng sẽ bị bệnh không trị được.

Hiện tại hãn cũng đã gầy đi, ai dám đụng hãn (BN) một chút, hãn (BTH) sẽ đánh kẻ đó!

"Bệ hạ, Lục hoàng tử mỗi ngày đều không làm việc đàn hoàng, chỉ biết sống phóng túng, lại còn tùy ý gây chuyện ở tửu lâu, nếu không phải vì thân mạng lớn, phỏng chừng đã bị hãn đặt mộng ngòi chết, hơn nữa, hãn còn không được bệ hạ đồng ý đã mất tích, thật sự là đại nghịch bất đạo, càng quan trọng hơn là, hãn đánh gãy nhi tử của Hộ bộ thượng thư ở đầu đường, ngay cả huynh trưởng của mình cũng không buông tha, còn tùy tiện tìm một nữ nhân tới lừa gạt bệ hạ là cái gì mà người của Bách Thảo Đường! Quả nhiên là chê cười, làm sao đường đường người đứng đầu Bách Thảo Đường có thể tới nơi này? Bệ hạ phải lấy tội khi quân xử trí hãn!"

Ánh mắt âm ngoan của Lâm Nhạc quét về phía khuôn mặt không cho là đúng của Bàn Nhiên, một nụ cười tàn nhẫn treo trên khóe môi y.

Năm đó, nếu không phải khi hãm hại mấy người Đại hoàng tử đã khiến cho Hạ gia chú ý, y cũng không có khả năng để cho Lục hoàng tử bình an sinh ra, nhưng vì không tiếp tục chọc phiền toái, mới hạ độc khi Hoàng Hậu nương nương mang thai, cho dù không lấy tánh mạng của Lục hoàng tử, nhưng cũng có thể làm cho hắn trở thành một phế vật!

Hơn nữa một lời tiên đoán của bản thân, cả đời này, hắn đều không có khả năng xoay người!

Ai nghĩ rằng tên này bị kích thích mà quyết chí tự cường, cho dù hắn đã không có cơ hội, nhưng bản thân cũng không thể để cho hắn có lòng tin như vậy. Hắn phải cam chịu ngồi ăn chờ chết giống như trước kia!

"Hừ!"

Bàn Nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Người nói nữ thần là giả mạo, người có chứng cứ gì? Chẳng lẽ người gặp qua chủ tử của Bách Thảo Đường?"

"Chứng cứ?" Trên mặt Lâm Nhạc lộ vẻ cười lạnh: "Lâm Nhạc ta nói chuyện không cần chứng cứ? Bởi vì ta là Quốc Sư, ta có thể nhìn thấu vạn vật thế gian, nhưng mà ở trong ánh mắt của ta đây, nhìn không ra nữ nhân này có quan hệ gì với Bách Thảo Đường, nàng rõ ràng là giả mạo."

Khi nói lời này, y nhìn về phía Cố Nhược Vân, hèn mọn nói: "Cô nương, người ngàn vạn đừng bị người lừa gạt tới làm loại chuyện thiếu đạo đức này, lừa gạt bệ hạ chính là tội khi quân, là bị diệt cửu tộc! Đừng vì tư lợi của bản thân mà liên lụy người nhà của người, nếu không người chính là tội đáng chết vạn lần! Hơn nữa trên đời này không có chuyện ta không biết, quá khứ và tương lai của người đều hiện ra ở trong mắt của ta đây, thậm chí ta có thể nói cho người biết về sau người sẽ xảy ra chuyện gì."

Từ đầu tới cuối, sắc mặt của Cố Nhược Vân đều là nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lâm Nhạc, trong đôi mắt không có chút gợn sóng nào.

Lâm Nhạc tiếp tục nói: "Về sau người gặp chuyện cực kỳ bất hạnh, cửu tộc của người vì người mà chết, chỉ có một mình người tham sống sợ chết, trải qua sống không bằng chết, bị người bán cho người khác làm thiếp, **** gặp tra tấn, cuối cùng không chết tử tế được! Cho dù là lại đầu thai làm người, cũng là kết cục không sai biệt lắm, đời đời kiếp kiếp, không được hôn phu yêu, không được người thân thương, trừ phi hồn phi phách tán, nếu không người phải trải qua cực khổ trọn đời."

Cố Nhược Vân nở nụ cười, nụ cười của nàng mang theo ý tứ hàm xúc không rõ: "Quốc Sư đại nhân thật đúng là lợi hại, nhưng mà, người có dự đoán qua kết cục của người hay không?" (L: Vân tử nhắc nhở rồi mà không biết đường ~ chia buồn ~)

"Đương nhiên," Lâm Nhạc lạnh lùng nhìn khuôn mặt của Cố Nhược Vân, nhếch môi nói: "Vận mệnh của ta, chính là dưới một người, trên vạn người! Được người sùng kính, được người cúng bái! Cho dù người hâm mộ cũng không có tác dụng, ta có hôm nay, là vì kiếp trước tích lũy vô số công đức, mà kiếp trước của người cũng là một ma nữ người người muốn tru diệt, hại nước hại dân, giết người như ngóe, cho nên, cho dù người đầu thai ngàn vạn lần, cũng sẽ không có một lần nào có kết cục tốt!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 236: Sinh Nhi Tử Không Có Cúc Hoa (Một)

Bàng Nhiên há hốc miệng, giống như là nghe được chuyện không thể tin được nào đó. Bởi vì hẳn chưa từng nói chuyện với Lâm Nhạc, cho nên không biết Quốc Sư đại nhân này sẽ tự cho rằng mình tốt như vậy? Dưới một người, trên vạn người, được người sùng kính, được người cúng bái, chặc chặc, nghe một chút xem nói gì vậy?

Trừ bỏ người da mặt dày, còn ai có thể nói ra lời nói không biết xấu hổ như vậy?

Đừng nói Bàng Nhiên, ngay cả vẻ mặt của Bàng Tử Hoàng cũng vô cùng khó coi, lúc này đây thật sự là ném hết mặt mũi! Bình thường Quốc Sư đại nhân cũng coi như ổn trọng, hôm nay phỏng chừng là chịu kích thích nghiêm trọng nào đó, thế cho nên đầu có vấn đề.

Không sai, khẳng định là như vậy.

Bàng Tử Hoàng càng ngày càng cảm thấy bản thân nghĩ thật có đạo lý, hai mắt thương hại nhìn khuôn mặt tràn đầy cao ngạo tự đắc kia của Lâm Nhạc: "Quốc Sư đại nhân, ta hiểu rõ cái loại cảm giác cúc hoa của Bàng Nhiên ngồi ở trên mặt của người kia, cho nên đầu của người chịu kích thích cũng là đương nhiên, vừa vạn chủ tử của Bách Thảo Đường ở đây, nghe nói nàng còn là sư phụ của Quý Y, để cho nàng khám cho người một chút đi, diên diên khùng khùng như vậy không tốt."

Lời nói quan tâm này rơi vào trong tai của Lâm Nhạc, lập tức làm cho khuôn mặt của y đại biến, sắc mặt nháy mắt trầm xuống, cho dù đối phương là hoàng đế của Huyền Vũ Quốc, y cũng chưa từng áp chế tức giận trong nội tâm.

"Bệ hạ, ý của người là đầu óc của vi thần hỏng rồi? Còn để cho một lang băm lừa đảo tới trị liệu cho thần?" (L: tên khốn này lee edit không để kính ngữ khi xưng hô nhé ~)

Cầu hoàng đế này thế mà lại dám mắng y! Nếu không phải Hạ gia không cho phép Huyền Vũ Quốc tùy ý thay đổi triều đại, y tuyệt đối muốn giết cầu hoàng đế này!

"Người thả mẹ nó rắm!"

Bàng Nhiên tức giận rồi, Cố Nhược Vân ở trong lòng hẳn chính là nữ thần không gì không làm được, thần côn giả danh (tên vô lại giả danh thần thánh) lừa bịp này thế mà lại dám mắng nữ thần của hẳn, chuyện này quả thực không thể nhẫn nhịn.

Vì thế, Bàng Nhiên trong mắt phun lửa chỉ ngón tay của mình vào cái mũi của Lâm Nhạc, nước miếng trực tiếp bắn ra bay đến trên mặt của đối phương.

"Ni mã (chửi bậy), chỉ là một tên thần côn mà thôi, thật sự cho rằng bản thân là thần tiên? Cho tới bây giờ bốn hoàng tử còn chưa thấy qua có thần tiên lớn lên xấu giống như người vậy, phỏng chừng nói người là quý quái cũng là cất nhắc người, người không phải được xưng là trên biết thiên văn dưới biết địa lý sao? Không phải được xưng là có thể thấy quá khứ của mọi người sao? Vậy người nói xem, ngày hôm qua bốn hoàng tử ăn cái gì? Đi nhà xí mấy lần? Ngay cả mấy chuyện nhỏ này đều tính không ra người còn dám nói bản thân có thể bấm tay là tính được? Đến đến đến, hiện tại người tính cho ta một chút."

Lâm Nhạc tức đến mức cả người run rẩy, y sờ soạng nước miếng trên mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Nhiên, quay đầu nhìn về phía Bàn Tử Hoàng, chấp tay nói: "Bệ hạ, Lục hoàng tử vũ nhục vi thần, kính xin bệ hạ làm chủ cho vi thần!"

"Hả?"

Bàn Tử Hoàng vẻ mặt kinh ngạc, biểu cảm kia giống như là vừa phục hồi tinh thần lại, nhìn không ra thiệt giả: "Quốc Sư đại nhân, ngưỡng ngừng, vừa rồi Trẫm lên đồng (*), vừa rồi các người nói gì Trẫm không có nghe rõ, có thể lặp lại một lần hay không?"

(*) lên đồng: các bạn biết mấy thầy bói hầu đồng không? Kiểu lên đồng hầu các Ngài, xuất hồn, xuất thần đó ~ nhưng đến chịu ông hoàng đế này, lên đồng cũng nói ra được:vL

Lâm Nhạc đáng chết này, bản thân đã sớm nhìn hấn khó chịu! Nếu không phải y có chút quan hệ với Hạ gia, sao hấn lại để cho tai họa này ở lại hoàng cung? Thật đúng là tự coi mình là lớn nhất, vậy mà vọng tưởng làm cho hấn xử phạt Bàn Nhiên, chặc chặc, dựa vào cái gì hấn lại trợ giúp một người ngoài bắt nạt nhi tử nhà mình? Nằm mơ đi thôi.

"Người..... Các người....."

Lâm Nhạc hít một hơi thật sâu, giờ khắc này, y cảm giác được trái tim mình đều đang run rẩy, nhưng cuối cùng y vẫn là đè xuống tức giận trong nội tâm, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Bàn Tử Hoàng trước mặt: "Tốt, tốt lắm! Có phải bệ hạ người quên Hạ gia rồi hay không, nếu Hạ gia biết người là một hôn quân, có phải người hoàng đế người nên lập tức rời đi hay không, hừ!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 237: Sinh Nhi Tử Không Có Cúc Hoa (Hai)

Nói xong lời này, y phất phất tay áo, xoay người đi đến phía ngoài ngự thư phòng, chính là khi đi đến trước mặt Cố Nhược Vân bước chân dừng lại một chút, bên môi gợi lên một độ cong thật sâu: "Cô nương, đôi khi đi nhầm một bước, cuộc sống của người đều sẽ bị hủy! Nhớ kỹ lời nói vừa rồi của ta, rất nhanh tiên đoán của ta sẽ trở thành sự thật! Vận mệnh của người sẽ vì chính lựa chọn của người mà trở nên vô cùng thâm trầm! Cả đời đều vượt qua ở trong sự khi nhục của người khác! Ha ha."

Từ đầu tới cuối, Cố Nhược Vân đều chưa từng mở miệng, nhưng mà một mắt nhìn về phía Lâm Nhạc kia mang theo vô tận lạnh lẽo.

"Nữ thân, người yên tâm, ta sẽ không để cho người bị ức hiếp không công, chờ về sau ta lên làm hoàng đế, việc đầu tiên ta làm chính là làm thối tên Quốc Sư này."

Bàng Nhiên vỗ ngực lời thề son sắt cam đoan, hoàn toàn bỏ qua Bàng Tử Hoàng ở bên cạnh, tức đến mức Bàng Tử Hoàng trực tiếp một cước đạp qua, tức giận quát: "Tiểu tử hỗn láo, lão tử của người còn chưa có chết, người đã muốn làm hoàng đế, thế nào? Tính toán mưu quyền soán vị?"

Mà Bàng Nhiên bị một đá này cả người đều nhảy dựng lên, vội vàng bưng kín cúc hoa bị đạp một cái, khóc lớn cầu xin tha thứ nói: "Phụ hoàng tha mạng ~ phụ hoàng, con sai lầm rồi, con biết sai lầm rồi, đừng đạp, ôi,

lại đá con sẽ biến thành không có cúc hoa, về sau người khác mắng phụ hoàng người sẽ nói người sinh nhi tử không có cúc hoa."

"Tiểu tử thối, người ***** thế mà lại nguyên rủa lão tử của người! Tốt! Lão tử không đá người, lão tử đánh chết người!"

Bàng Tử Hoàng bị tức xù lông, cầm lấy cây gậy bên cạnh liền một gậy đánh vào mũi của Bàng Nhiên, đánh Bàng Nhiên 'ngao ngao' kêu đau, nhảy lên gào khóc thảm thiết ở trong phòng.

Nhìn một màn trước mắt, Cố Nhược Vân nhàn nhạt gọi lên khoe môi, cho dù Bàng Tử Hoàng dùng gậy hung hăng đánh Bàng Nhiên, nhưng mà, nàng lại cảm nhận được một loại cảm giác rất là ấm áp. Thật giống như đây không phải là nhà đế vương, mà là một gia đình bình thường, nàng cũng là lần đầu tiên đã biết thì ra hoàng tộc cũng có tình thân.....

Đương nhiên, nàng không biết là, bởi vì vị trí hoàng đế của Huyền Vũ Quốc là do Hạ gia quyết định, mà lão gia chủ của Hạ gia lại vừa vặn thật thưởng thức tình nhân, nên mới lựa chọn Bàng Tử Hoàng trở thành đế vương. "Tiểu tử thối, người nhớ kỹ cho ta," Bàng Tử Hoàng dùng gậy chỉ vào Bàng Nhiên, thở hổn hển nói: "Về sau người dám nguyên rủa lão tử, lão tử đánh người không xuống giường được! Hơn nữa người đừng hy vọng đi tìm người mẫu hậu của cáo trạng, mấy ngày nay mẫu hậu của người về nhà mẹ đẻ thăm người thân đi không ở trong này, không ai có thể che chở người."

Bàng Nhiên nước mắt giàn giụa ôm mũi sưng đỏ, hần quyết định, về sau chờ hần lên làm hoàng đế, nhất định phải làm cho tên hỗn đản này nếm thử tư vị bị đánh đòn.

Hơn nữa, một tháng không cho phép hần ăn thịt!

"Bệ hạ thật đúng là tinh lực dư thừa."

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ từ bên cạnh truyền đến, làm cho Bàn Tử Hoàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, hắt lau lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt quần bách nói: "Cố cô nương, để ngài chê cười, thật sự là tên này rất không nên thân! Đúng rồi, lần này mời người đến, là muốn nhờ người kiểm tra thân thể của Trầm một chút, vì sao trong khoảng thời gian này Trầm luôn cảm thấy đau đầu, thậm chí tìm rất nhiều Ngự Y cũng không có tác dụng."

Khi nói lời này, ánh mắt của Bàn Tử Hoàng gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân, sau khi nhìn thấy đối phương nhíu mày, trong lòng bất giác 'lộp bộp' một cái.

Chẳng lẽ bản thân bị bệnh không trị được?

Thật lâu sau, mi tâm (*) của thiếu nữ lóe ra, trong mắt bắt đầu lưu chuyển tia sáng trong trẻo: "Bệ hạ, có phải người chạm qua một gốc cây tên là Phục Địa Thảo hay không?"

(*) mi tâm: điểm giữa 2 đầu lông mày

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 238: Vu Oan Giá Họa (Một)

Phục Địa Thảo?

Bàng Tử Hoàng nhíu mày, trong mắt mang theo nghi hoặc rõ ràng: "Phục Địa Thảo gì, ta không có nghe nói qua."

"Phục Địa Thảo là một loại dược liệu có độc, bình thường người chỉ cần tiếp xúc qua Phục Địa Thảo sẽ xuất hiện bệnh trạng trúng độc mãn tính, nếu ta không đoán sai, ở trong đoạn thời gian này, đã từng có người đưa cho bệ hạ một gốc cây thực vật, kết quả không tới ba ngày thực vật kia đã héo rũ, sau đó bệ hạ thường xuyên đau đầu kịch liệt, không biết có phải như thế hay không?"

Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, ánh mắt vẫn luôn ngó nhìn khuôn mặt của Bàng Tử Hoàng, mà sau khi nghe thấy lời của nàng, sắc mặt của Bàng Tử Hoàng rõ ràng trầm xuống, trong mắt giống như đang nổi lên gió lốc nào đó.

Nhưng mà hắn không nói gì cả.

Hắn không nói, Cố Nhược Vân cũng không có hỏi, dù sao việc này thuộc về bí mật của hoàng cung, cho dù Bàng Tử Hoàng rộng lượng, cũng không có khả năng bại lộ chuyện trong hậu cung ở trước mặt một người ngoài.

"Cố cô nương," Bàng Tử Hoàng hít vào một hơi thật sâu, mặt mũi nặng nề hỏi: "Không biết Trẫm còn có thể cứu hay không?"

Hắn thật vất vả đợi được tiểu tử thối Bàn Nhiên này phẫn chấn lên, trước khi chưa bồi dưỡng hắn (BN) thành tài, hắn còn chưa muốn chết!

Cố Nhược Vân ngừng lại một chút, sau đó gơ khóe môi lên: "Cứu, nhưng là có biện pháp, chỉ là....."

Vừa nghe thấy bản thân còn có thể cứu được, trên mặt Bàn Tử Hoàng có vui sướng không che giấu chút nào, vội vàng nói: "Cố cô nương, chỉ cần người có thể cứu Trẫm, vậy yêu cầu gì Trẫm đều có thể đáp ứng người."

"Tốt!"

Trong mắt hiện lên một tia sáng bén nhọn, Cố Nhược Vân không tiếng động nở nụ cười: "Nhớ kỹ lời nói của người! lát sau ta sẽ kê một đơn thuốc cho người, người tìm người đưa dược liệu trên đó đến phủ Lục hoàng tử, sau đó ta sẽ trị liệu cho người, nhưng mà thời gian của người cũng không nhiều, tốt nhất trong vòng 3 ngày tìm được dược liệu, nếu không cứ tiếp tục kéo dài, ta cũng không dám cam đoan người có gặp phải chuyện gì hay không."

"Cố cô nương, người chỉ cần nói tên dược liệu cho ta, không cần ba ngày, ta sẽ đưa dược liệu đến cho người!"

"Vâng..... Ta sẽ ở bên trong phủ Lục hoàng tử chờ người."

Nói xong lời này, Cố Nhược Vân cầm lấy bút lông, liệt kê từng dược liệu giải độc ở phía trên, rồi sau đó liền rời khỏi nơi này cùng Bàn Nhiên. Sau khi bọn họ rời đi, sắc mặt của Bàn Tử Hoàng lập tức lạnh xuống, nhàn nhạt phân phó nói: "Người đâu, cầm đơn thuốc này đến Ngự Y viện, làm cho người ta lập tức đưa dược liệu bên trên tới phủ Lục hoàng tử, thuận tiện làm cho Lâm Quý Phi tới gặp Trẫm!"

Phục Địa Thảo.... ..

Nghĩ tới cái tên này, trái tim của Bàn Tử Hoàng liền lạnh xuống.

"Tốt cho một Lâm Quý Phi, các người vậy mà muốn hại Trầm! Nếu không có tiểu tử Bàn Nhiên kia mời người Bách Thảo Đường tới, phỏng chừng ngay cả chết như thế nào Trầm cũng không biết!" Bàn Tử Hoàng hận nghìn rặng nghìn lợi, hẳn luôn luôn nể tình Lâm Quý Phi và Hạ gia có chút thân thuộc, cho nên đặc biệt khoan dung đối với nàng! Ai biết nữ nhân kia thế mà lại muốn mạng của hẳn!

Phục Địa Thảo kia chính là Lâm Quý Phi đưa cho hẳn, nghe nói là để hóa giải một nhọc, ai biết hai ngày sau đã héo rũ! Lúc đó còn tưởng rằng đó là một loại thực vật không biết tên khó có thể nuôi sống, không nghĩ tới sẽ vì nguyên nhân này.

Đúng lúc này, cửa ngự thư phòng bị một cái tay ngọc chạm rây đẩy ra, ngay sau đó một mỹ phụ (phụ nhân xinh đẹp) mặc cung trang bước sen linh hoạt đi đến, đôi mắt mênh mông sáng nước hơi hơi lưu chuyển, nàng mềm nhẹ cười, đi đến bên người Bàn Tử Hoàng hành một cái lễ, giọng nói mềm mại vang lên: "Nô tì tham kiến bệ hạ, không biết bệ hạ triệu nô tì đến là có chuyện gì?"

"Đùng!"

Bàn tay to hung hăng dừng ở trên bàn, gân xanh trên thái dương của Bàn Tử Hoàng nổi lên, sắc mặt xanh mét nói: "Lâm Quý Phi, người có biết tội?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 239: Vu Oan Giá Họa (Hai)

Lâm Quý Phi sợ tới mức lui về phía sau hai bước, mắt ngập nước kinh ngạc nhìn tuấn dung (khuôn mặt tuấn tú) lãnh khốc của Bàn Tử Hoàng: "Bệ hạ, không biết nô tì phạm vào tội gì, thế nhưng làm cho bệ hạ nổi giận như thế? Nếu nô tì có làm sai chỗ nào, nô tì cam nguyện bị phạt, chỉ xin bệ hạ bảo trọng long thể."

Lời nói này, nói thông tình đạt lý, trong mắt ngập nước kia toát ra vẻ thân thiết, giống như thật sự lo lắng cho thân thể của Bàn Tử Hoàng.

"Bảo trọng long thể? Ha ha!" Bàn Tử Hoàng cười 'ha ha' hai tiếng, hẩn nắm chặt nắm tay, mắt lạnh gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp kia của Lâm Quý Phi. (L: quên, chỗ để Lâm Quý Phi, chỗ lại Lâm Phi, đó là nguyên văn nhé ~)

Không thể không nói, nữ nhân này quả thật rất đẹp, Hoàng Hậu không phải một cấp bậc với nàng, nhưng mà, nàng không có trạch tâm nhân hậu (lương thiện, nhân ái) của Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ, cũng không có dịu dàng nhân thực của Hoàng Hậu. Cho nên, ở trong lòng của hẩn, bất luận kẻ nào đều kém Hoàng Hậu! Cho dù nữ nhân kia đẹp như thế nào!

"Lâm Quý Phi, người không biết là lời này của người nói thật chột dạ? Trẫm nhìn người ước gì Trẫm chết sớm, để cho lão Tam đăng cơ làm đế! Nhưng mà, người mơ tưởng, bất luận như thế nào Trẫm cũng sẽ không chết, cũng sẽ không thể cho âm mưu của các người đạt được!"

Bàng Tử Hoàng cắn chặt hàm răng, giọng nói mang theo tức giận.

"Bệ hạ?" Lâm Quý Phi kinh ngạc ngẩng đầu, không rõ chân tướng hỏi: "Tại sao bệ hạ ngài nói ra lời ấy? Khi nào thì nô tì muốn tánh mạng của bệ hạ ngài?"

"Hừ! Đến lúc này người còn giả bộ, mấy ngày trước người tặng Trẫm một gốc cây thực vật, vậy Trẫm hỏi người, có phải cây thực vật kia tên là Phục Địa Thảo hay không, là một loại độc dược mãn tính!"

Trái tim của Lâm Quý Phi 'lộp bộp' một cái, ban đầu nàng cho rằng bản thân làm việc thần không biết quỷ không hay, lại không nghĩ rằng sẽ bị bệ hạ phát hiện! Xem ra lúc này đây bất luận như thế nào cũng không thể gạt được, một khi đã như vậy, vậy không bằng tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước để chiếm lợi thế).

Nghĩ đến đây, trong mắt đẹp của Lâm Quý Phi lóe ra ánh sáng kỳ lạ, nàng nhẹ mím môi nở nụ cười: "Bệ hạ, xem ra bị người phát hiện, nhưng thật đáng tiếc, đã quá chậm, nếu người nguyện ý phế Hoàng Hậu đi hơn nữa tự tay giết nàng, thì nô tì sẽ nguyện ý giải độc vì bệ hạ, cho nên bệ hạ sống hay chết, là do chính bệ hạ người quyết định."

Bàng Tử Hoàng hoàn toàn tức giận rồi, nếu từ đầu tới cuối người Lâm Quý Phi muốn đối phó chỉ có một mình bản thân vậy thì cũng thôi, không nghĩ tới nàng còn muốn thương tổn Hoàng Hậu!

Bởi vì thân là hoàng đế, hẳn có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ (không thể làm theo ý mình), đã thật thực xin lỗi Hoàng Hậu, hiện giờ lại có thể nào vì nữ nhân khác mà thương tổn nàng?

"Lâm Quý Phi, người muốn làm Hoàng Hậu?" Bàng Tử Hoàng giận dữ quá hóa cười: "Đáng tiếc, ngay cả một ngón tay của Hoàng Hậu người cũng kém! Ở Huyền Vũ Quốc chỉ có một Hoàng Hậu! Nếu nàng mất, vậy Trẫm sẽ vĩnh viễn để trống vị trí Hoàng Hậu vì nàng! Người cũng đừng suy nghĩ!"

Càng miễn bàn làm cho Trẫm tự tay thương tổn Hoàng Hậu! Hoàng Hậu là tình cảm chân thành trong lòng Trẫm, cho dù hôm nay Trẫm độc phát bỏ mình, cũng tuyệt sẽ không nghe người!"

Khuôn mặt tuyệt diễm kia lạnh xuống, Lâm Quý Phi cười lạnh một tiếng, bởi vì nàng nhớ giao tình tốt đẹp từng có với Bàng Tử Hoàng, chỉ cần hãn giết đôi mẫu tử kia, nàng sẽ không quá mức so đo! Không nghĩ tới, hãn vậy mà thà rằng độc phát bỏ mình cũng không giết Hoàng Hậu, tốt, tốt lắm! Nàng sẽ làm hãn trả giá đại giới vì sự ngu xuẩn của bản thân!

"Bệ hạ, xem ra người đã lựa chọn, nhưng mà không quan hệ, bởi vì rất nhanh người sẽ chết bất đắc kỳ tử, hai hoàng tử khác ở Huyền Vũ Quốc một người là phế vật, một người khác mê luyện tửu sắc, cũng chỉ có hoàng nhi của ta mới có thể đảm đương trọng trách! Đúng rồi, thuận tiện nói cho người một chuyện, ba hoàng tử khác đều là chết ở trong tay ta và ca ca, ha ha! Nhất là Đại hoàng tử, lúc chết đặc biệt thâm, hãn còn không ngừng khẩn cầu ta, làm cho ta ngày sau sau khi đoạt quyền buông tha cho Hoàng Hậu một con đường sống, chặc chặc, làm sao ta có thể bỏ qua cho nàng? Nếu không phải nàng, ta chính là Hoàng Hậu nương nương!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 240: Vu Oan Giá Họa (Ba)

Khuôn mặt của Lâm Quý Phi vạm vạp, biểu cảm dữ tợn, nàng điên cuồng cười lớn, không để hoàng đế trước mặt vào mắt.

"Người....."

Tay Bàng Tử Hoàng ôm ngực, con người trợn lên, giờ khắc này, hãn cảm giác được hô hấp của bản thân cũng trở nên khó khăn, con người tràn ngập sát ý gắt gao nhìn chằm chằm Lâm Quý Phi.

Cả đời này, hãn cũng chưa từng hận qua một người giống như bây giờ, phỏng chừng cho dù ăn thịt của nàng, uống máu của nàng, cũng khó mà xoa dịu thù hận trong lòng hãn.

"Là người, là người làm hại Đại hoàng nhi mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) chết bất đắc kỳ tử, cũng là người hại lão Nhị và lão Tứ, Lâm Phượng Y, nếu Trầm không bầm thây vạ đoạn người, sao có thể ăn nói với nhi tử đã chết, sao có thể ăn nói với Hoàng Hậu lấy nước mắt rửa mặt mỗi ngày?"

Một câu nói cuối cùng, hãn trên cơ bản là rống lên, chính là sau khi rống xong, một ngụm máu tươi phun ra, sắc mặt vốn là tái nhợt tại giờ phút này càng trắng bệch. Rồi sau đó, Bàng Tử Hoàng ngẩng đầu, đôi mắt gắt gao nhìn Lâm Quý Phi: "Người làm cái gì với Trầm?"

"Bệ hạ, người cho rằng sau khi người đã biết tất cả ta sẽ để cho người còn sống? Tuy rằng quả thật ta có cảm tình với người, nhưng mà, ta còn chưa muốn chết, nếu hiện tại ta tha cho người, phỏng chừng chết sẽ là ta, cho nên vừa rồi khi người đến gần ta ta đã hạ một loại kịch độc trí mạng khác ở trên người người: " Lâm Quý Phi lạnh lùng cười, u ám nói: "Mà hiện tại, người đừng hy vọng hộ vệ bên ngoài sẽ cứu người, bởi vì bọn họ sớm đã là người của ca ca ta! Người hoàng đế người làm thật vô dụng, chẳng những sinh nhi tử chết chết phế phế, ngay cả thủ hạ cũng phản bội người! Nhưng mà người yên tâm, sau khi người chết khẳng định sẽ kéo theo một cái đệm lưng, vừa rồi Lục hoàng tử đã tới đây, cho nên ca ca ta sẽ dẫn người đi phủ Lục hoàng tử bắt hung thủ giết hại bệ hạ, trả lại cho người một cái công đạo!"

Phốc xuy! Bàn Tử Hoàng bị tức lại phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt bốc lửa nhìn chăm chăm Lâm Quý Phi, từng chữ từng câu nói: "Lâm Quý Phi, nếu người dám thương tổn Bàn Nhiên và Hoàng Hậu, vậy Trẫm chính là thành quý cũng sẽ không bỏ qua cho người!"

Lúc này sắc mặt hắc trắng bệch khác thường, hơn nữa biểu cảm lạnh lạnh kia, nhưng là làm cho trong lòng Lâm Quý Phi sinh ra một trận kích động, chỉ là rất nhanh đã thu liễm cảm xúc, câu môi cười xinh đẹp: "Bệ hạ, người giống như quên thân phận của ca ca ta, ca ca ta là thần tiên sống được người sùng kính, người cho rằng thần tiên sẽ sợ quý quái? Hơn nữa, với uy vọng của ca ca ta ở trong triều, nếu hắc nói là Lục hoàng tử hạ độc người, vậy tuyệt sẽ không có người sẽ hoài nghi lời nói của hắc! Dù sao hắc thân là Quốc Sư có thể bấm tay tính toán, lời nói nói ra tuyệt sẽ không giả! Bởi vậy người cứ yên tâm đi, rất nhanh Lục hoàng tử và Hoàng Hậu đều sẽ đi xuống cùng người, ha ha ha!"

Lâm Quý Phi điên cuồng cười ha hả, vẻ mặt kia giống như là một người điên, tóc vốn tú lệ rồi tung xuống, che khuất khuôn mặt diễm lệ kia.

Hoàng Hậu, qua nhiều năm như vậy ta cũng không bằng người, bệ hạ cũng luôn si tình với người! Nhưng rất nhanh nhi tử của ta chính là hoàng đế của Huyền Vũ Quốc! Lúc đó, chính là ngày chết của các người!

Giống như đã nhìn thấy tình cảnh Hoàng Hậu luôn luôn cao quý phủ phục ở dưới chân bản thân, tươi cười của Lâm Quý Phi càng thêm điên cuồng.

Cho dù hoàng đế của Huyền Vũ Quốc là do Hạ gia chọn, nhưng phạm vi lựa chọn của họ chính là ở hoàng cung, hiện giờ mấy hoàng tử Huyền Vũ Quốc chết chết, phế phế, có thể dùng cũng chỉ có nhi tử của nàng Tam hoàng tử, trừ bỏ Tam hoàng tử ra còn có ai có thể đảm nhiệm vị trí hoàng đế?

"Lâm Quý Phi, đôi câu nam nữ các người nhất định không chết tử tế được!"

Bàng Tử Hoàng oán hận răn răn, trong miệng tràn ngập vị huyết tinh, hẳn biết lúc này đây bản thân thật sự sơ suất, vậy mà một mình đơn độc triệu kiến Lâm Quý Phi, chỉ hy vọng Bàng Nhiên có thể an toàn ở dưới sự che chở của Cố cô nương, như thế, chẳng sợ hẳn không cách nào kế thừa ngôi vị hoàng đế, cũng có thể có được một đời an bình.....<

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 241: Vu Oan Giá Họa (Bốn)

Phủ Lục hoàng tử.

Bàng Nhiên giống như lợn chết ghé vào trên giường để cho nha hoàn thoa thuốc trên mông sưng đỏ của hắn, cảm nhận đau kịch liệt kia làm cho hắn kêu lên giống như giết heo, trong lòng hung hăng mắng Bàng Tử Hoàng một lần.

Mẹ nó, tên khốn kia cũng không biết xuống tay nhẹ một chút, quả thực là muốn đánh chết bản thân! Đến cùng hắn (BTH) có phải là thân sinh của hắn (BN) hay không?

Trong tiếng tru lên của Bàng Nhiên, ‘phịch’ một tiếng cửa phòng bị đập mở ra, làm hắn kinh ngạc nhảy dựng lên vội vàng kéo quần lên, sau đó tức giận quát với người ngoài cửa: "Các người ***** không thấy được bốn hoàng tử đang cởi quần sao? Còn không lập tức rút đi cho bốn hoàng tử!"

Hít!

Bởi vì động tác kia quá mức kịch liệt, kẽ động vết thương trên mông Bàng Nhiên, lập tức đau nhe răng trợn mắt, tâm tình càng thêm khó chịu.

Xuất hiện ở cửa rõ ràng chính là Quốc Sư Lâm Nhạc, phía sau còn dẫn theo một đám đại nội thị vệ, ánh mắt âm trầm của y nhìn chằm chằm mông của Bàng Nhiên, hiện giờ chỉ cần nghĩ tới tiểu tử thối này đã từng dùng cục

hoa kia ngời ở trên mặt của mình, y đã hận không thể tiến lên xé nát cái mông của hẳn!

"Mẹ nó!"

Trông thấy ánh mắt của Lâm Nhạc, Bàn Nhiên sợ tới mức cúc hoa căng thẳng, vội vàng đưa tay che, lui lại phía sau mấy bước: "Lâm Nhạc, bốn hoàng tử không có ham mê bất lương, người đừng đánh chủ ý tới bốn hoàng tử, bốn hoàng tử không có khẩu vị này, nhất là bộ dạng của người xấu như vậy."

"Bàn Nhiên! Người muốn chết!"

Nghe thấy lời nói vô sỉ của tiểu tử này, Lâm Nhạc cắn răng, cười lạnh một tiếng: "Người trước mưu hại bệ hạ, sau lại dám làm bẩn thanh danh của bốn Quốc Sư! Hiện tại toàn bộ phủ Lục hoàng tử của người đều bị đại nội thị vệ bao vây! Người có chạy đằng trời!"

Y đã sớm khó chịu với tiểu tử này, nếu không phải là mẫu thân đáng chết kia của hẳn, làm sao muội muội của mình có thể sẽ không chiếm được vị trí mẫu nghi thiên hạ? Nhưng mà bệ hạ quá mức bất công, cho dù Tam hoàng tử vĩ đại thế nào, trong lòng hẳn cũng chỉ có tên phế vật này! Loại phế vật vô dụng giống như hẳn, sống trên đời chỉ lãng phí lương thực, chết còn có thể tiết kiệm vì quốc gia.

Nhưng mà, bệ hạ vậy mà không tiếp thụ ý tốt này của y! Uống phí y đã tận tâm tận lực vì Huyền Vũ Quốc!

"Đợi chút."

Đầu óc của Bàn Nhiên bỗng chốc không chuyển động được, hẳn nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn khuôn mặt xanh mét của Lâm Nhạc: "Vừa rồi người nói là có ý tứ gì? Mưu hại phụ hoàng, phụ hoàng của ta như thế nào?"

"Hừ!"

Lâm Nhạc cười lạnh một tiếng: "Chuyện chính người làm còn giả bộ như không biết? Bàng Nhiên, người thật đúng là biết diễn, không đi gánh hát thật sự là đáng tiếc! Tốt, người đã giả bộ không biết, vậy bốn Quốc Sư như ý nguyện của người nói cho người biết! Ngay tại vừa rồi sau khi người và kẻ giả danh kia rời khỏi, bệ hạ đã độc phát bỏ mình! Người dám nói không phải là người hạ độc? Bàng Nhiên, người cầu kết người ngoài mưu hại bệ hạ, phải bị tội gì?"

Vừa rồi độc muội muội hạ cho hãn là một loại kịch độc, không quá nửa canh giờ sẽ độc phát bỏ mình! Tính ra hiện tại không sai biệt lắm đã nửa canh giờ rồi, tên Bàng Tử Hoàng kia tất nhiên đã bị mất mạng!

Từ đây về sau, Huyền Vũ Quốc này chính là thiên hạ của bọn họ!

Ầm!

Nhưng mà, sau khi nghe thấy lời nói của Lâm Nhạc, đầu óc của Bàng Nhiên nháy mắt trở nên trống rỗng. Trong đầu của hãn chỉ không ngừng lặp lại mấy từ.

Độc phát bỏ mình!

Không! Không có khả năng! Nữ thần nói qua, độc Phục Địa Thảo còn có ba ngày thời gian! Lúc này mới qua bao lâu, làm sao phụ hoàng có thể độc phát bỏ mình?

Nhất định là bọn họ!

Không sai! Khẳng định là sau khi bản thân và nữ thần rời khỏi phụ hoàng gặp đôi huynh muội kia, sau đó lại gặp phải độc thủ! Là bọn hãn hại chết phụ hoàng!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 242

"Lâm Nhạc con chó nhà người, lão tử muốn giết người!"

Đôi mắt của Bàn Nhiên biến thành màu đỏ, giống như hổ lang thích giết chóc đánh về phía Lâm Nhạc, giờ khắc này, trong lòng của hắn chỉ có một ý tưởng, là giết y báo thù vì phụ hoàng của hắn!

Đừng nhìn Bàn Nhiên thường xuyên mắng Bàn Tử Hoàng ở sau lưng, kỳ thực trong lòng hắn địa vị của Bàn Tử Hoàng cũng không kém mẫu hậu của hắn một chút nào, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đã hại chết phụ hoàng!

Phanh!

Bàn Nhiên còn không có tiếp xúc đến góc áo của Lâm Nhạc, đã bị hộ vệ bên cạnh hắn một cước đạp bay ra ngoài, toàn bộ thân thể hiện ra chữ bát (八) nằm trên mặt đất, trên trán mồ

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 243

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 244: Thần Thú Huyền Vũ (Hai)

"Mấy ngàn năm, hừ! Hạ gia các người thật đúng là vô dụng! Nhiều năm như vậy, cũng tìm không thấy người ta muốn tìm, nếu mấy năm này các người vẫn tìm không thấy đồng bạn của ta, ta đây sẽ rời đi Hạ gia, sau này Hạ gia sống hay chết đều không có quan hệ gì với ta!"

Giọng nói kia mang theo thương lão và bất mãn, làm trên đầu Hạ lão gia tử ứa ra mồ hôi lạnh.

"Linh Tiêu đại nhân, xin ngài yên tâm, gần đây ta đã chiếm được tin tức ngài cần, chỉ cần xác nhận nữa là được."

Hạ lão gia tử không có chút bất mãn nào, phải biết rằng, sở dĩ Hạ gia ngàn năm không ngã, là bởi vì người tọa trấn sau lưng Hạ gia! Từ mấy ngàn năm trước con Linh Thú này đã tồn tại, mỗi một thế hệ truyền thừa xuống, đồng dạng, cũng chỉ có gia chủ Hạ gia mỗi đời mới có khả năng nhìn thấy nó tồn tại.

Mà nghìn năm qua, Hạ gia vẫn luôn tìm kiếm hai người, nhưng không có bất luận kẻ nào biết đến cùng bọn họ đang tìm ai! Đương nhiên, bởi vì là gia chủ Hạ gia phát đạt mệnh lệnh, không có bất luận kẻ nào dám có nghi ngờ.

Linh Thú tên là Linh Tiêu kia hừ lạnh một tiếng: "Hi vọng tin tức lần này của các người có thể chuẩn xác một ít, nếu không, sau này lão phu sẽ không che chở Hạ gia an toàn!"

Nếu Bạch Hồ và Thanh Long ở trong này, tất nhiên có thể nhận ra con Linh Thú này chính là Huyền Vũ Linh Tiêu! Chỉ là đáng tiếc, hiện giờ bọn họ còn không có đi đến Hạ gia ở Thiên Thành.... ..

Hạ lão gia tử vừa nghe lời này lập tức nóng nảy, vội vàng nói: "Linh Tiêu đại nhân, ta nghe được tình huống mới nhất, nghe nói Thanh Long Quốc có một thể lực tên là Bách Thảo Đường, đã từng có người chính mắt nhìn thấy qua chủ tử Cố Nhược Vân của Bách Thảo Đường triệu hồi ra một con Thanh Long và một con Bạch Hồ, ta lập tức đi mời Cố Nhược Vân đến Hạ gia, chỉ là những lời này đều là đồn đãi, ta còn không cách nào xác định, vì không bại lộ thân phận của Linh Tiêu đại nhân, chờ sau khi ta xác định sẽ mang Cố Nhược Vân tới gặp ngài."

Huyền Vũ Linh Tiêu trầm ngâm một lúc lâu, khẽ gật đầu: "Tốt, ta lại cho các người một lần cơ hội! Nếu lúc này đây cấp tin tức sai lầm cho lão phu, vậy lão phu tức khắc rời đi Hạ gia các người!"

"Xin Linh Tiêu đại nhân yên tâm, Hạ gia ta nhất định sẽ không nhục sứ mệnh."

Tâm của Hạ lão gia tử thoáng chấn động, phải biết rằng, trừ bỏ Linh Tiêu tọa trấn Hạ gia ra, còn cùng mạch máu và một nhịp thở với Hạ gia, một khi nó rời đi, từ đây về sau Hạ gia sẽ một thế hệ không bằng một thế hệ, cho đến khi bị diệt.

Vì vậy mặc kệ như thế nào, hẳn đều phải nhìn thấy nữ nhân tên Cố Nhược Vân kia, để tự nghiệm chứng xem lời đồn đãi có chính xác hay không!

Dù sao thân phận của Linh Tiêu là chuyện liên quan trọng đại, trước khi không có xác định trong tay đối phương thực sự có Thanh Long và Bạch Hồ phía hay không, hẳn không thể dễ dàng mang người ngoài tới gặp Linh Tiêu.... ..

Cùng lúc đó, trong biệt viện Hạ gia, nam nhân trung niên lạnh lùng nhìn người hội báo phía dưới, âm trầm hỏi: "Người là nói tiểu tử Hạ Lâm Ngọc kia và nha đầu La gia đi Thanh Long Quốc?"

"Hồi bẩm nhị gia, ta nghe nói Hạ Lâm Ngọc muốn đi Thanh Long Quốc tìm kiếm Cố Nhược Vân Bách Thảo Đường, nghe nói Cố Nhược Vân kia là sư phụ của Quý Y, y thuật cao minh, chắc hẳn chính là vì cứu trị bệnh của thiếu chủ mà đi." Hộ vệ cúi đầu cung kính hồi đáp.

"Ha ha."

Nghe vậy, nam nhân trung niên cười nhẹ hai tiếng, âm trầm nói: "Cố Nhược Vân? Một con nhóc mà thôi, không biết vì sao lại làm cho Quý Y trung thành với nàng, chắc hẳn dùng không ít tâm kế, ta cũng không tin lời đồn đãi của ngoại giới, cũng không tin nha đầu kia sẽ có loại thực lực này, nhưng mà mặc kệ như thế nào, ta cũng không thể để cho huynh trưởng kia của ta có một chút cơ hội nào! Người lập tức phái cao thủ đi Thanh Long Quốc, cần phải tìm được nàng trước Hạ Lâm Ngọc!"

Đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, nam nhân trung niên tươi cười càng âm lãnh.

Chỉ cần tên kia chết, Hạ gia này chính là của hắn.... ..

Cố Nhược Vân? Ha ha, một tiểu nha đầu mười mấy tuổi mà thôi, hẳn tuyệt đối không thể để cho nàng phá hư chuyện tốt của hắn!

Kỳ thực, nam nhân trung niên cũng không lo lắng Cố Nhược Vân, hắn lo lắng là y thuật xuất thần nhập hóa kia của Quý Y, nếu mời Quý Y đến thì có chút phiền phức! Đương nhiên, bằng vào tính cách của Quý Y, làm cho nàng ra tay rất khó! Mà nếu giết Cố Nhược Vân, lại đổ tội lên đầu phụ tử Hạ Lâm Ngọc, chẳng sợ lão gia tử dùng bao nhiêu lợi ích, cũng mời không đến Quý Y đến trị liệu.... ..

Lúc này, Cố Nhược Vân theo Lâm Nhạc đi hoàng cung cũng không biết Hạ gia có hai đội nhân mã đang tìm tung tích của nàng, đương nhiên, hai đội nhân mã kia cũng không biết, người bọn họ muốn tìm đã không ở Thanh Long, mà là ở Huyền Vũ Quốc gần trong gang tấc! Hơn nữa ngay tại trong hoàng cung ở trong phạm vi quản hạt của bọn họ.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 245: Người Hạ Gia Tới (Một)

"Mẹ nó, Lâm Nhạc, lão tử cảnh cáo người tốt nhất đừng rơi vào tay của lão tử, nếu không lão tử sẽ làm người quỳ xuống kêu gia gia, còn có nhóm chó săn các người đây, quả thực không có nhân tính, sớm muộn gì sẽ cùng một cái kết cục với kẻ giả danh Quốc Sư lừa bịp này!"

Đọc theo đường đi, Bàn Nhiên kia há mồm chửi bới, hùng hùng hổ hổ không ngừng, những người bên cạnh đó tức đến mức đều hận không thể dùng tất thối ngăn chặn miệng của hắn, chỉ là Lâm Nhạc không nói gì, bọn họ cũng không có động tác gì. Nhưng mà, cho dù những đại nội thị vệ ẩn nhẫn, nhưng nghe loại lời nói khó nghe như thế khuôn mặt cũng là một mảnh xanh mét.

"Hừ!"

Lâm Nhạc hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng đắn qua khuôn mặt của Bàn Nhiên: "Hiện tại người muốn nói cái gì thì nói cái gì đi, rất nhanh người sẽ không có cơ hội nữa! Lập tức phải vào thiên lao, một khi các người bị phán tội, chính là ngày chết!"

"Ai nói với người ta muốn đi thiên lao? Lão tử là muốn nhìn phụ hoàng một chút, còn có mẫu hậu ta nàng ở nơi nào?"

Bàn Nhiên liếc mắt xem thường, loại địa phương thiên lao đó hắn sẽ không đi, hiện giờ hắn quan tâm chỉ có bệnh tình của phụ hoàng.

"Ha ha!"

Giống như nghe được lời nói rất buồn cười, Lâm Nhạc cười ‘ha ha’ hai tiếng, bên môi hàm chứa ý cười châm chọc: "Người còn muốn gặp bệ hạ? Nằm mơ đi thôi! Ta tuyệt đối sẽ không lại cho người tới gần bệ hạ, thiên lao mới là địa phương người nên đi nhất, còn mẫu hậu của người..... Nàng đã bị đưa vào lãnh cung, nhưng mà nếu người cầu ta, nói không chừng ta sẽ lưu một cái tánh mạng cho nàng."

"Mẹ nó!" Bàn Nhiên hoàn toàn tức giận rồi, hăn nâng lên nắm tay lập tức vọt đi chỗ Lâm Nhạc.

Người này hại phụ hoàng của hăn, còn muốn ức hiếp mẫu hậu, tội không thể tha thứ!

Nhưng mà, nắm tay kia còn không tới gần Lâm Nhạc, đã bị một bàn tay của y ngăn chặn, bên môi ý cười càng âm trầm, rồi sau đó một quyền đánh về phía bụng của Bàn Nhiên.

Giờ khắc này, từ khi rời đi phủ Lục hoàng tử Cố Nhược Vân vẫn luôn không nói gì rốt cục có động tác.

Nàng chính là tiến lên một bước, một chương đẩy ra Bàn Nhiên, sau đó đứng ở phía trên vị trí hăn vừa đứng kia, vì thế, nắm tay giống như mảnh hổ của Lâm Nhạc hung hăng dừng ở trên người Cố Nhược Vân.

Trong lòng một số người bất giác sinh ra không đành lòng, dù sao theo bọn họ, thiếu nữ này thân hình đơn bạc, thậm chí có chút gầy, xương cốt thoát nhìn chính là yếu đuối như vậy, làm sao có thể chịu được nắm tay như vậy? Phóng chừng nàng rất nhanh sẽ miệng phun máu tươi, ngã xuống đất bỏ mình.

Nhưng ai bảo thiếu nữ này chẳng những giả mạo đương gia Bách Thảo Đường, còn muốn liên hợp Lục hoàng tử mưu hại bệ hạ? Cho nên, tất cả

những thứ này đều là nàng tự làm tự chịu!

Rất nhanh mọi người đã kinh ngạc rớt con mắt.

Theo bọn họ, thiếu nữ vốn nên phun máu bay đi lại giống như một cây tùng đứng ngạo nghễ tại chỗ, dưới gió nhẹ, tóc đen bay lên, khí thế lẫm liệt làm cho thân thể gầy yếu của nàng kia xuất hiện một chút bén nhọn.

Mà phía trên cánh tay trắng kiện của Lâm Nhạc đã có một đường máu lan tràn mà ra, không cần một lát, máu tươi đã bao trùm cả cánh tay, giống như bị chấn động nứt ra rồi! Thị vệ vốn đang đề đao tưởng tượng (kiểu như đang tưởng tượng á) sau khi thấy một màn như vậy đều là không tự chủ được lui về phía sau hai bước, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Đến cùng cần bao nhiêu lực lượng, mới có thể làm được loại tình trạng này?

Nữ nhân này, rõ ràng chính là biến thái!

"A a a!"

Lâm Nhạc hai mắt đỏ au, nâng lên cánh tay bị thương kia lại nhắm phía Cố Nhược Vân, tàn nhãn trong mắt phát ra, mang theo khí thế âm độc tàn nhẫn!

Chết!

Nữ nhân này nàng phải chết! Nếu không, thật sự khó tiêu mỗi hận trong lòng y!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 246: Người Hạ Gia Tới (Hai)

Lúc này đây, Cố Nhược Vân không nhúc nhích chút nào, dáng người ngạo nghễ kia của nàng đứng thẳng ở dưới gió mát, trên dung nhan thanh lệ xuất trần bao phủ ánh sáng nhàn nhạt, một đôi mắt trong veo như nước, bình tĩnh không gợi sóng gió nhìn nam nhân kêu gào nhắm phía nàng.

Ngao ô!

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, một con Tuyết Lang khổng lồ từ phía sau Cố Nhược Vân chạy ra, há mồm chính là một ngụm, hung hăng cắn chân của nam nhân, răng nanh sắc bén đâm vào trong đùi của Lâm Nhạc, máu tươi theo răng của Tuyết Lang chảy xuống.

Đau đớn kịch liệt làm thân mình của Lâm Nhạc chấn động, nhưng càng nhiều hơn chính là khiếp sợ.

Linh Thú!

Trong tay nữ nhân này thế mà lại có Linh Thú!

Nhưng mà con Linh Thú này xuất hiện, cũng trùng hợp chứng minh thân phận của nàng không phải là người đứng đầu Bách Thảo Đường! Có rất nhiều lời đồn về người đứng đầu Bách Thảo Đường, nhưng đều là nàng khống chế Thanh Long Bạch Hồ uy phong như thế nào, lại trước giờ đều không có nghe nói qua trong tay vị kia có một con Tuyết Lang.... ..

Bàng Nhiên chớp chớp mắt, quả thực muốn đứng lên hô to.

Rất khốc!

Kia nhưng là Linh Thú nha, còn là một con Tuyết Lang uy phong lẫm lẫm, hẳn chưa từng thấy qua Linh Thú lợi hại như vậy.

Chỉ là, sau khi nghe thấy Cố Nhược Vân gọi tên con Linh Thú kia, biểu cảm trên mặt Bàng Nhiên lập tức rạn nứt.

Bao Bao?

Đây..... Đây là cái tên gì? Một con Tuyết Lang uy phong lẫm lẫm như vậy, lại có thể đặt một cái tên manh (đáng yêu) như vậy?

Kỳ thực ngay từ đầu khi Cố Nhược Vân đặt tên này cho Tuyết Lang, nó là kháng nghị, đáng tiếc kháng nghị không có hiệu quả, cuối cùng vẫn là bị định tên Bao Bao này.

"Nha đầu thối, mau làm cho sói của người buông ra ta? Nếu không, đừng trách ta không khách khí!"

Lâm Nhạc đau đến mức sắc mặt tái nhợt, tức giận rống lớn nói, thân mình của y không ngừng run rẩy, theo máu chảy ra cũng càng lúc càng suy yếu.

Cho nên, một câu nói này, không sai biệt lắm dùng hết toàn bộ lực lượng của hắn.

Cố Nhược Vân kéo kếp môi, lỗ tai khẽ động, nàng nở nụ cười, nhàn nhạt nói: "Đến đây."

Đến đây? Cái gì đến đây?

Bàng Nhiên ngậy ngốc nhìn khuôn mặt mang theo tươi cười của Cố Nhược Vân, không rõ chân tướng chớp mắt, ngay tại lúc hần muốn hỏi rõ xem xảy ra chuyện gì, một hồi tiếng bước chân từ phía trước truyền đến, rồi sau đó hần nhìn thấy Ngũ hoàng huynh hoàn khố kia của mình dẫn theo một nam nhân trung niên mặc áo giáp đi tới.

Nam nhân trung niên kia phát phát tay, mệnh lệnh binh lính phía sau ngừng lại, sau đó mới bước qua.

"Đại Tướng Quân?"

Như thế nào Đại Tướng Quân lại đến đây?

Bàng Nhiên không rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao Đại Tướng Quân sẽ dẫn theo nhiều người tiền tới nơi này như vậy?

Lâm Nhạc cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tưởng tượng hành động của Cố Nhược Vân đối với bản thân, hần vội vàng nói: "Đại Tướng Quân, mau, bắt nữ nhân này lại cho ta!"

Nhưng mà, Đại Tướng Quân nhìn cũng không nhìn y một cái, đi thẳng về phía Bàng Nhiên.

Ở dưới ánh mắt của mọi người, hần quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Lục hoàng tử điện hạ, thần đến chậm, kính xin Lục hoàng tử thứ tội!"

Nhìn một màn trước mắt, Bàng Nhiên còn chưa có phục hồi tinh thần lại, bên cạnh đã truyền đến tiếng rống giận của Lâm Nhạc: "Đại Tướng Quân, người muốn thông đồng làm bậy với phản đồ này? Bệ hạ đã bị hần ám hại, chẳng những người không bắt hung thủ giết hại bệ hạ, còn muốn trợ giúp hần, người không sợ sẽ khiến cho nhiều người tức giận?"

Đại Tướng Quân liếc mắt nhìn Lâm Nhạc một cái, lạnh giọng nói: "Quốc Sư đại nhân, đến cùng là ai hại bệ hạ, chỉ sợ không ai rõ ràng hơn Quốc Sư

đại nhân người! Hơn nữa, Ngũ hoàng tử thấy toàn bộ quá trình chuyện này, bởi vậy mới tìm bản Tướng Quân đến! Hiện giờ người có lời gì để nói?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 247: Người Hạ Gia Tới (Ba)

Edit: kaylee

Trong Huyền Vũ Quốc, rất nhiều người tôn sùng Quốc Sư là thần, duy chỉ Đại Tướng Quân thân là Võ Tướng chưa bao giờ để y vào mắt.

Dưới cái nhìn của hãn Quốc Sư kia chỉ là giả danh lừa bịp mà thôi, cái gì mà biết cổ kim dự tương lai, rõ ràng là vô nghĩa! Cũng chỉ có một đám ngu ngốc mới sẽ tin tưởng lời nói của y.

"Ngũ hoàng huynh?"

Bàng Nhiên chớp mắt, không rõ chân tướng nhìn chăm chú vào Ngũ hoàng tử.

Không biết vì sao, hãn vẫn luôn có cảm giác Ngũ hoàng huynh hôm nay không giống với bình thường, lại nói không nên lời đến cùng là chỗ nào không giống.

"Đại Tướng Quân!"

Lâm Nhạc tức đến mức cả người bốc lửa, thế nhưng chân của mình còn bị Bao Bao ngâm ở trong miệng, căn bản không dám nhúc nhích, chỉ có thể dùng ánh mắt kia gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt không biểu cảm của Đại Tướng Quân, sau đó quét mắt về phía Ngũ hoàng tử bên cạnh. Bỗng nhiên, y nở nụ cười, trào phúng nói: "Thì ra là thế, mấy người các người

thông đồng làm bậy hãm hại bệ hạ, người như thế không sợ bị tru cửu tộc sao?"

Ba chữ cuối cùng, y rắn rãnh nói ra!

Nhưng từ đầu đến cuối Đại Tướng Quân ngay cả mí mắt cũng không có nâng lên một chút nào, giọng nói lạnh lùng nói: "Người đâu, đê Lâm Nhạc xuống cho bản Tướng Quân, hiện tại bản Tướng Quân muốn đi gặp mặt bệ hạ!"

"Vâng, Tướng Quân đại nhân!"

Theo câu này nói ra, rốt cục Bao Bao cũng há miệng, nó nâng lên móng vuốt hung hăng vồ, bỗng nhiên chụp bay thân thể của Lâm Nhạc ra ngoài, nặng nề dừng ở trong vòng vây của binh lính. Ở khoảnh khắc Lâm Nhạc vừa định nhúc nhích, vô số binh khí đặt ở trên người của y, làm cho y không có cách nào nhúc nhích.

Ngũ hoàng tử đi đến bên cạnh Cố Nhược Vân, trong ánh mắt mang theo vẻ cảm kích, hăn do dự nửa ngày, vẫn là nói một câu: "Cám ơn."

Lúc này đây, Bàn Nhiên hoàn toàn trợn tròn mắt, hăn sờ sờ đầu của mình, nói: "Nữ thần, đây..... Đây là có chuyện gì?"

Thế nào hăn lại không biết khi nào thì nữ thần quen biết Ngũ hoàng huynh?

Đương nhiên, trừ bỏ lần ở tửu lâu đó!

Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, cũng không có giải thích cái gì.

Sau khi nàng và Bàn Nhiên rời đi hoàng cung, nàng biết rằng với tính cách của Bàn Tử Hoàng khẳng định sẽ ép hỏi Lâm Quý Phi, cho nên, nàng đi tìm Ngũ hoàng tử. Ngay từ đầu Ngũ hoàng tử còn đang không hiểu ý đồ

đến của nàng, lúc biết được Bàng Tử Hoàng sẽ gặp được nguy hiểm, hăn lập tức khôi phục bản tính của mình.

Sau đó, Cố Nhược Vân đưa cho hăn một viên Giải Độc đan, làm cho hăn tức khắc đi hoàng cung trước, sau khi Lâm Quý Phi và Quốc Sư rời khỏi thì cho Bàng Tử Hoàng ăn vào.

Sở dĩ nàng tin tưởng Giải Độc đan có thể có dùng được như thế, đó là bởi vì lấy thực lực của Bàng Tử Hoàng, cho dù âm thầm xuống tay bọn họ cũng không cách nào giải quyết hăn, chỉ có thể dùng độc! Ngũ hoàng tử quả thật nghe được thật nhiều tin tức làm người khiếp sợ, mà sau khi huynh muội Lâm Quý Phi rời đi hăn lập tức vụng trộm đi vào cho Bàng Tử Hoàng ăn vào Giải Độc đan, rồi đi tìm Đại Tướng Quân đến hỗ trợ.

Còn vì sao Cố Nhược Vân không có nhắc nhở Bàng Tử Hoàng, chính là muốn mượn cơ hội này hoàn toàn làm cho huynh muội Lâm Quý Phi bại lộ dã tâm, như thế Bàng Nhiên mới có thể đi lên vị trí đế vương, dù sao chỉ dựa vào Phục Địa Thảo, còn không cách nào trị tội bọn họ. Nếu không bọn họ lấy cớ không biết Phục Địa Thảo, vậy Bàng Tử Hoàng cũng không có biện pháp khác.... ..

"Ha ha ha!"

Bỗng nhiên, một tiếng cười to từ trong miệng Lâm Nhạc truyền đến: "Các người cho rằng tìm Đại Tướng Quân đến là có thể cứu các người? Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, không phải các người quên thân phận của ta rồi chứ? Thiếu gia Hạ Vũ Hạ gia là muội tế (muội tể) của ta, các người ra tay với ta, Hạ gia tất nhiên sẽ không bỏ qua cho các người! Còn có Bàng Nhiên người, người cho rằng người làm suy sụp chúng ta là người có thể trở thành hoàng đế? Nằm mơ đi, không nghe nói qua nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài sao? Làm sao người Hạ gia có thể để cho một người ngoài như người trở thành hoàng đế?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 248: Người Hạ Gia Tới (Bốn)

Edit: kaylee

Bàng Nhiên liếc mắt xem thường, bắt nạt nói: "Cái gì mà thiếu gia Hạ gia? Thân phận thiếu gia Hạ gia này cũng chỉ có dòng chính mới xứng, tên kia cũng chỉ là một người chi thứ mà thôi, đâu có thể xem như người Hạ gia, khó nghe một ít cũng chỉ là thân thích của Hạ gia mà thôi, huống chi, tên kia cũng không phải muội tể của người, muội muội kia của người chỉ là tiểu thiếp của hã mà thôi, quan hệ này không biết loạn đến chỗ nào đi, thông thường chỉ có ca ca của chính thê mới xứng xưng hô cữu huynh (anh vợ) này, người lại tính là cái gì?"

Bàng Nhiên nói là sự thật, chỉ là sau khi nghe câu như thế, trên mặt Lâm Nhạc nổi cơn thịnh nộ, nhưng rất nhanh y chỉ cười lạnh một tiếng, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng.

"Bàng Nhiên, người cho rằng chân tướng đơn giản như người nói à, muội tể kia của ta đã sớm muốn mua một viên Diên Niên Ích Thọ đan từ Bách Thảo Đường, nữ nhân này làm cái gì không tốt, lại muốn giả mạo người Bách Thảo Đường, cho nên ta đã nói tin tức này cho hã, hiện tại phỏng chừng hã cũng đã ở trên đường tới rồi, ha ha! Hã chỉ cần bắt được nữ nhân này giao cho Bách Thảo Đường, người Bách Thảo Đường ắt sẽ nhớ kỹ ân tình của hã cho hã một cái danh ngạch, người cho rằng trên đời có người có thể chống cự được mê hoặc của đan dược?"

Lâm Nhạc cười lạnh một tiếng, ngay từ đầu y đã biết nếu bản thân có động tác với Bàn Nhiên, Đại Tướng Quân ngoan cố này khẳng định sẽ không ngồi xem mặc kệ, hẳn đã sớm nhìn bản thân khó chịu! Bởi vậy vì bảo hiểm, y đã tìm người thông báo việc này cho Hạ Vũ, quả nhiên, vừa nghe có người giả mạo đường gia của Bách Thảo Đường, Hạ Vũ lập tức không bình tĩnh, dưới cái nhìn của hãn nữ nhân này là lợi thế hẳn để giao dịch với Bách Thảo Đường.

Chắc hẳn Bách Thảo Đường luôn cao ngạo, tuyệt đối không tha cho người mạo phạm chủ tử của bọn họ!

"Ha ha," Lâm Nhạc cười nhẹ một tiếng, lạnh giọng nói: "Bàn Nhiên, nếu người không làm cho người giả mạo người đứng đầu Bách Thảo Đường, nói không chừng ta còn mời không được người Hạ gia, đây là người tự tìm đường chết! Là người hại chính người! Người cho rằng bằng lực lượng của các người có thể chống cự Hạ gia? Nằm mơ đi thôi!"

Đại Tướng Quân nhíu mày, lạnh lùng nhìn Lâm Nhạc, nếu người Hạ gia tham dự vào, chuyện ày, quả thật có chút phiền toái.... ..

"Người đâu, trước nhất y lại cho ta."

Một lúc lâu sau, mày nhíu chặt của Đại Tướng Quân lờ lờ ra, lạnh giọng ra lệnh nói.

Nhưng mà, tiếng nói chưa dứt, một tiếng cười nhạt bỗng nhiên truyền đến, mang theo cao ngạo không ai bì nổi.

"Lâm Nhạc là người của ta, ta ngược lại muốn nhìn xem ai ăn gan hùm mật gấu, dám can đảm động vào y!"

Dưới bầu trời, một nam nhân trung niên mặc cẩm y hoa phục chậm rãi đi đến, dáng người tướng mạo của hãn đều tính là trung đẳng, trong mày kiếm

lại lộ ra vẻ ngạo nghễ, ánh mắt có chút khinh thường đảo qua trên người những người trước mắt.

Cho dù ở Hạ gia hẳn không có quyền gì, nhưng mà, đối với những người khác mà nói, dòng họ Hạ này khiến cho hẳn có tư cách ngạo thị chúng sinh! Làm cho hẳn đứng ở trên đầu coi rẻ bình dân ti tiện này.

"Hạ Vũ thiếu gia."

Hai mắt Lâm Nhạc sáng lên, vội vàng nói: "Hạ Vũ thiếu gia, mau cứu ta! Lục hoàng tử và Ngũ hoàng tử liên hợp lại muốn đưa ta vào chỗ chết, Đại Tướng Quân thông đồng làm bậy với bọn họ, còn có người to gan lớn mật giả mạo người đứng đầu Bách Thảo Đường! Càng là không để Hạ gia vào mắt!"

"Vương tử hoàng thất?"

Hạ Vũ coi rẻ nhìn Bàn Nhiên và Ngũ hoàng tử, lại phát ra một tiếng nhạo báng: "Chỉ là tay sai của Hạ gia chúng ta mà thôi! Toàn bộ hoàng tộc đều phải nghe theo mệnh lệnh của Hạ gia ta? Hai hoàng tử nho nhỏ các ngươi cũng dám can đảm thương tổn người của ta? Quả nhiên là to gan lớn mật! Ngay cả chó cũng học căn chủ nhân, thế đạo này thay đổi hay sao?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 249: Người Hạ Gia Tới (Năm)

Edit: kaylee

Sắc mặt của Bàn Nhiên và Ngũ hoàng tử đều cực kỳ khó coi, không sai, Hạ gia quả thật có thể quyết định người sở hữu ngôi vị hoàng đế, nhưng hoàng gia cũng không phải chó của Hạ gia! Trừ bỏ người sở hữu ngôi vị hoàng đế ra, việc khác đều do bản thân hoàng tộc quyết định, Hạ gia chưa từng hỏi đến. Nhưng người này vậy mà nhục nhã bọn họ như thế!

Nhưng mà, so sánh với sự tức giận của Bàn Nhiên, có vẻ Ngũ hoàng tử trấn định hơn, ánh mắt âm trầm nhìn Hạ Vũ, không có nói một câu gì.

Nhiều năm qua, hẳn sớm học được che giấu tất cả cảm xúc, nếu không không biết đã chết bao nhiêu lần.....

Mắt thấy Bàn Nhiên tức giận muốn tiến lên, Cố Nhược Vân nâng tay ngăn cản hẳn, rồi sau đó một đôi con người thanh lãnh dừng ở phía trên khuôn mặt của Hạ Vũ, nhàn nhạt cười: "Dường như ngay cả gia chủ Hạ gia cũng không có coi hoàng tộc Huyền Vũ Quốc trở thành chó giữ cửa của ông ta, chẳng lẽ quyền lợi của người ở Hạ gia còn lớn hơn gia chủ Hạ gia? Hay là nói, người nhìn trộm vị trí gia chủ Hạ gia này đã lâu rồi? Tính toán bao biện làm thay (vượt quá chức phận)?"

Nụ cười của nàng nhàn nhạt và hờ hững, đôi mắt lại giống như một tia sáng sắc bén nhìn thẳng Hạ Vũ.

Sắc mặt của Hạ Vũ cực kỳ khó coi, hẳn chỉ là một người chi thứ của Hạ gia mà thôi, ở trong loại đại gia tộc này không có chút địa vị, nhưng mà, lời nói của nữ nhân này không thể nghi ngờ đưa hẳn lên đầu sóng ngọn gió! Nếu để cho gia chủ nghe được, ắt sẽ không làm cho hẳn sống tốt! Xem ra, hẳn thật đúng là xem thường nữ nhân nhanh mồm nhanh miệng này.

"Hừ!"

Trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, bên môi Hạ Vũ gợi lên một nụ cười lạnh, cao ngạo liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Cố Nhược Vân, nói: "Người chính là nữ nhân giả mạo người đứng đầu Bách Thảo Đường kia? Hiện tại người cũng đã tự thân khó bảo toàn, còn muốn xen vào việc này? Quả nhiên là không biết sống chết!"

Giờ này khắc này, Bàn Nhiên nắm chặt năm tay run rẩy, trong lòng càng nhiều hơn chính là lo lắng đối với Bàn Tử Hoàng, bọn họ ở trong này mất quá dài thời gian, không biết phụ hoàng có thể chịu đựng được hay không.

"Chúng ta đi."

Chắc là nhìn ra lo lắng trong lòng Bàn Nhiên, Cố Nhược Vân nhàn nhạt quét mắt nhìn khuôn mặt cao ngạo của Hạ Vũ, lạnh lùng thu hồi ánh mắt của bản thân, giọng nói lãnh liệt phát ra: "Bao Bao, nếu có người dám can đảm ngăn cản ta, giết không tha!"

Giết không tha ——

Ba chữ này giống như một tiếng sấm, nổ vang ở dưới bầu trời, làm cho Lâm Nhạc vốn đang mang vẻ mặt ao ước lập tức mặt xám như tro tàn.

Y vốn còn tưởng rằng này kẻ giả mạo này sẽ kiêng kị Hạ gia, không nghĩ tới ngay cả mặt mũi của Hạ gia nàng cũng không cho. Xong rồi, lúc này đây bọn họ là hoàn toàn xong rồi.... ..

Không! Y không muốn chết!

Nhất là không muốn ghen khuất chết ở đây!

"Ngũ hoàng tử, Đại Tướng Quân, hai người các người liên hợp với nữ nhân này là sẽ không chết tử tế được! Ha ha, ta sớm đoán trước được vận mệnh của các người! Nếu hôm nay các người giết ta, ngày sau sẽ phải chịu thống khổ gấp ngàn lần vạn lần!"

"Còn có phần đông tướng sĩ và bọn quan viên Huyền Vũ Quốc, ở bên trong đôi thiên nhân (mắt thần) này của ta, chính là cùng Lục hoàng tử và nữ nhân này hạ độc hại chết bệ hạ! Chẳng lẽ các người muốn trợ Trụ vi ngược (*)? Lời nói của ta há có thể là giả? Nếu các người trung tâm với bệ hạ, thì cùng ta giết nữ nhân đáng giận này báo thù vì bệ hạ!"

(*): trợ Trụ vi ngược: ý chỉ giúp kẻ ác làm điều ác - Chữ Trụ trong Trụ vương, là vua Đế Tân, nhà Ân, đốt chết người trung lương, mổ bụng nữ nhân đang mang thai, những kẻ tàn nhẫn bất lương thì ẩn dụ là Trụ

"Ta đã có thể quan trắc (quan sát và đoán định) vận mệnh, ta đây cũng biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, rất nhanh cường giả Bách Thảo Đường và Hạ gia đều sẽ tới đây! Nếu các người cùng ta bắt nữ nhân này, ta có thể cầu tình với bọn họ, thậm chí còn có thể chiếm được một viên đan dược từ Bách Thảo Đường cho các người! Các người tuyệt đối không nên bị lời nói của bọn họ dọa đến! Cho dù nữ nhân kia có một con Linh Thú cấp bậc Võ Vương, nhưng mà cường giả Hạ gia lập tức sẽ đến đây, các người chỉ cần chống đỡ một lát, sau này còn có vinh hoa phú quý hưởng không hết!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 250: Người Hạ Gia Tới (Sáu)

Kể từ vừa rồi trong toàn bộ hành lang cũng đã tụ lại không ít người.

Có thị vệ thái giám trong cung, còn có quan viên nghe nói bệ hạ trúng độc bỏ mình tiến đến phúng!

Mà đối với những người này mà nói, lời nói của Quốc Sư đại nhân đều là chân lý, y đã nói nữ nhân kia sẽ chết, thì nhất định nàng sẽ chết! So sánh tương đối mà nói, bọn họ lại có thể kết bạn với cường giả Bách Thảo Đường và Hạ gia!

Cho nên, chỉ cần bắt nàng, thì bọn họ có thể có được vinh hoa phú quý hưởng không hết.

Ngay cả Hạ Vũ cũng cảm thấy trở trên đối với lời nói của Lâm Nhạc, nhưng nghĩ tới Cố Nhược Vân làm bản thân khó chịu, cũng không có vạch trần y, ánh mắt lạnh lùng ngó nhìn bóng dáng dưới gió mát kia.

"Ta lấy danh nghĩa của Hạ gia cam đoan, lời nói của Lâm Nhạc đều là sự thật, nếu ai có thể bắt lấy nữ nhân kia, Hạ gia ta tất nhiên hứa hẹn cho hẳn lợi ích không đếm được!"

Chiếm được lời nói của Hạ Vũ, mọi người đều là xoa tay, một đôi mắt tham lam dừng ở phía trên khuôn mặt của Cố Nhược Vân.

"Rống!"

Bao Bao gầm nhẹ một tiếng, con người hung tàn đảo qua những người muốn tiến lên bắt người, trong mắt phát ra ánh sáng uy hiếp.

Một con Linh Thú cấp bậc Võ Vương, quả thật làm cho bọn hắn mang đến nguy hiểm rất lớn, nhưng mà nghĩ tới đan dược và hứa hẹn có được dễ như trở bàn tay, sau khi mọi người lui lại hai bước lại tiến lên.

Tham lam, có thể khiến người quên sợ hãi.

Theo bọn họ, Quốc Sư đã tiên đoán vận mệnh của bọn họ, vậy chứng minh bọn họ sẽ không gặp phải hiểm cảnh gì, ngược lại, sẽ chết là thiếu nữ này! Một khi đã như vậy, vì sao bọn họ phải lùi bước?

"Ha ha ha!"

Nhìn tất cả những thứ này, Lâm Nhạc cười 'ha ha' đứng lên, một đôi mắt dữ tợn mà độc ác, âm lãnh tập trung vào bóng hình xinh đẹp dưới gió mát kia.

"Nha đầu thôi, còn nhớ rõ lời nói ta tiên đoán cho người sao? Cả nhà người đều sẽ bị người liên lụy, không chết tử tế được! Chỉ có một mình người may mắn còn sống tiếp, bị người bán cho người ta làm thiếp, cả đời giãy dụa vượt qua trong đau khổ! Rất nhanh tiên đoán này sẽ thực hiện, cho dù người có Đại Tướng Quân che chở lại như thế nào, cho dù người có một con Linh Thú Võ Vương thì như thế nào? Người còn có thể chống cự được hai quái vật lớn Bách Thảo Đường và Hạ gia kia sao?"

Chết?

Đối với nha đầu kia mà nói quá đơn giản!

Nàng dám không muốn sống trợ giúp phế vật Bàn Nhiên này, vậy nàng nhất định phải vì thế mà trả giá đại giới! Làm cho người ta biết rõ tiên đoán

của y là chuẩn xác cỡ nào, nữ nhân này phải bị bán cho người khác làm tiểu thiếp!

Những năm gần đây, không phải y đều là làm như thế này sao?

Ngay từ đầu vì làm cho bản thân trở thành thần tiên sống, mỗi lần y đều sẽ đoán trước tương lai cho người, sau đó thì âm thầm biến người nọ thành giống như đúc với tiên đoán của bản thân, thậm chí vì thế vụng trộm diệt vài gia tộc! Cho dù những người đó đều là vô tội, vậy lại thế nào? Vì địa vị của y, những người đó đều là chết có ý nghĩa! (L: quá khốn nạn)

Quả nhiên, sau khi làm xong những việc đó, y trở thành Quốc Sư đại nhân người người sùng bái ở Huyền Vũ Quốc, bởi vì y tiên đoán qua vận mệnh chưa từng có sai lầm!

Lâm Nhạc dữ tợn cười, giống như đã thấy được bộ dáng vô cùng thâm hiểm của Cố Nhược Vân, mà y, vẫn là Quốc Sư đại nhân cao cao tại thượng như trước, nhận thế nhân kính ngưỡng và sùng bái.

"Người xác định Bách Thảo Đường sẽ ra tay với ta?"

Ngay ở lúc Lâm Nhạc mơ tưởng hão huyền, một tiếng cười khê đột nhiên truyền đến, lập tức làm cho trái tim của y run rẩy một chút, chỉ là rất nhanh y đã bình tĩnh lại, cười lạnh một tiếng, nói: "Đương nhiên!"

"Phải không?"

Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười, ngón tay nàng vuốt ve cằm: "Nhưng mà, ta chưa bao giờ biết lúc nào thì Bách Thảo Đường còn cần nghe mệnh lệnh của người, chẳng lẽ Bách Thảo Đường kia là của người?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 251: Người Hạ Gia Tới (Bảy)

"Hừ, Bách Thảo Đường tự nhiên là sẽ không nghe ta! Nhưng mà, người giả mạo đương gia của Bách Thảo Đường, tội này cũng đủ người bị tru diệt một trăm vạn lần! Huống chi hiện giờ Bách Thảo Đường như mặt trời ban trưa, rất nhiều thế lực vì đan dược đều sẽ tạo mối quan hệ tốt với Bách Thảo Đường, người trêu chọc thế lực khủng bố như vậy, còn muốn chỉ lo thân mình? Năm mơ đi!"

Lâm Nhạc cười lạnh một tiếng, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân, hếch lên khóe miệng, nghiêm nhiên đã coi Cố Nhược trở thành một người chết.

"Người này, là ngu ngốc sao?" Bàn Nhiên khinh bỉ nhìn Lâm Nhạc, ánh mắt kia rõ ràng coi đối phương thành một kẻ ngu ngốc, ở trước mặt đương gia của Bách Thảo Đường nói lời nói này, còn nói Bách Thảo Đường muốn làm cho chủ tử của bọn họ chết một trăm vạn lần? Y xác định hôm nay y đã uống thuốc rồi?

Nói thật, đối với Cố Nhược Vân Bàn Nhiên là tin không nghi ngờ, cho nên, chưa từng có hoài nghi qua thân phận của nàng, huống chi, Cố Nhược Vân tùy tay là có thể xuất ra nhiều đan dược như vậy, trừ bỏ Bách Thảo Đường ra, trên đời còn có ai có thể có được cánh tay lớn như vậy?

Lâm Nhạc có thể sao? Hạ gia có thể sao?

Cho dù là Tam Đại Chế Tài, cũng không có khả năng có loại khí phách này!

"Khi nào nào thì ta nói qua ta muốn chỉ lo thân mình?" Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, "Người đã muốn gặp người Bách Thảo Đường, ta đây sẽ theo như mong muốn của người! Bao Bao, người đi Phụng Tường cung bảo vệ Hoàng Hậu nương nương trước."

Mẫu hậu?

Bàng Nhiên giật mình một cái, hẳn thế nào lại quên, hiện giờ phụ hoàng bị người hạ kịch độc, bản thân lại nguy ở sớm tối, tiện nhân Lâm Quý Phi kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mẫu hậu!

"Người này là ngu ngốc sao?"

Nhưng mà, những người khác nhìn thấy hành động của Cố Nhược Vân, đều là lộ ra thần sắc không hiểu.

Con Linh Thú cấp bậc Võ Vương này, là bùa hộ mệnh của nữ nhân này, nhưng nàng vậy mà điều bùa hộ mệnh này đi rồi? Chỉ cần Linh Thú kia vừa đi, cho dù Đại Tướng Quân ở trong này cũng không làm được gì? Dù sao vị chi thứ Hạ gia kia nhưng là một gã cao thủ Võ Tướng cao cấp! Còn con hơn Đại Tướng Quân một cấp bậc!

Đại Tướng Quân hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, hơi hơi nhíu mày, lại không có nói gì cả, sau đó ra lệnh một tiếng: "Chúng binh lính nghe lệnh! Bảo vệ hai vị hoàng tử và vị cô nương này an toàn!"

"Tuân mệnh?"

Giờ khắc này, chúng binh lính đều là xuất ra vũ khí, bao quanh bảo vệ ba người ở giữa.

Thấy đến một màn như vậy, Hạ Vũ khinh thường chế giễu cười một tiếng, đáy mắt xẹt qua nòng đạ̀m trào phúng: "Một đạ̀m người con kiến! Cũng đạ̀m đối đầu với Hạ gia ta? Tốt, tốt lắm! Lát sau các người sẽ biết như thế nào là hối hận!"

Bá!

Thân mình của Hạ Vũ như tia chớp, nhanh như cơn lốc, trên tay bỗng nhiên nhiều ra một thanh kiếm lớn, đón đầu bổ về phía Cố Nhược Vân.

Trong mắt của hắn, nơi này có thể được cho là có uy hiếp, cũng chỉ có một mình Cố Nhược Vân!

Nhất là, vừa rồi nữ nhân này cũng đạ̀m nói xấu hắn, hắn nhất định phải làm cho nàng không chết tử tế được!

Từ đầu đến cuối khuôn mặt của Cố Nhược Vân mang theo tươi cười nhàn nhạt, thậm chí ngay cả phòng ngự cũng không có thi triển ra, đôi mắt bình tĩnh như nước, lắ̀ng lắ̀ng đứng ở giữa mọi người, di thể mà độc lập (ở giữa đạ̀m người mà như lẻ loi). Giờ khắc này, nhược điểm toàn thân nàng đều bại lộ ở trong mắt Hạ Vũ, chỉ cần gần người, là có thể lập tức kết thúc tánh mạng của nữ nhân này.

Hạ Vũ khinh thường cười lạnh một tiếng, hắn vốn cho rằng nữ nhân này có bản lĩnh gì đó, không nghĩ tới không chịu nổi một kích như vậy, chẳng lẽ nàng không biết khi đối mặt với cao thủ phải che giấu nhược điểm hay sao? Nhưng nàng làm cái gì? Thế mà lại là lắ̀ng lắ̀ng chờ chết!

Không sai.

Nếu khi đối mặt với cao thủ mà để lộ nhược điểm ra, vậy chính là có nguy hiểm trí mạng!

Đáng tiếc, ở trong mắt Cố Nhược Vân, Hạ Vũ cũng không phải là cao thủ gì, nàng cũng không cần phải ẩn giấu toàn thân đi.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 252: Người Hạ Gia Tới (Tám)

"Ầm!"

Một khí kinh màu lục từ trên người thiếu nữ ầm ầm tới, ở lúc Hạ Vũ tới gần nàng, chợt đánh bay thân mình của hắn ra ngoài, giống như một vật nặng xẹt qua không trung, hung hăng ngã ở trên đất.

"Này.... .... Khí thể này..."

Hạ Vũ còn không có suy nghĩ cẩn thận vì sao bản thân sẽ bị Cố Nhược Vân đánh bay, đã bị khí thể trên người đối phương làm cho sợ hãi, hắn kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, không dám tin nhìn khuôn mặt lạnh nhạt tự nhiên của thiếu nữ kia, thân mình đều nhẹ nhàng run rẩy: "Cường giả Võ Vương, không sai, nàng là cường giả Võ Vương!"

"Cái gì? Cường giả Võ Vương? Không có khả năng đi, nha đầu kia mới bao nhiêu tuổi? Cường giả Võ Vương trẻ tuổi như vậy, căn bản là không có khả năng!"

"Nhưng..... Nhưng đó là Hạ Vũ Hạ gia, một gã cao thủ Võ Tướng cao cấp chính miệng nói, hơn nữa có thể bỗng chốc đánh bay hắn, trừ bỏ cường giả Võ Vương, còn có ai có thể làm được?"

Hít!

Tất cả mọi người không tự chủ được hít một ngụm khí lạnh.

Bộ dáng của cô nương này thoạt nhìn cũng chỉ có mười tám mười chín tuổi, một cường giả Võ Vương trẻ tuổi như thế, chẳng lẽ thế đạo này muốn thay đổi?

Lâm Nhạc sắc mặt xanh mét, gắt gao nhìn chăm chăm thiếu nữ vẻ mặt vân thanh phong đạm kia, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng càng nhiều hơn cũng là run sợ! Dù thế nào hẳn cũng không nghĩ tới kẻ giả mạo này vậy mà sẽ là cường giả cấp bậc Võ Vương!

Trong mọi người, chỉ có Bàn Nhiên là mặt không đổi sắc, khinh bỉ nhìn đám người nhận đến kinh hách phía trước mắt này, hiển nhiên quên, lúc trước khi hẳn trông thấy Cố Nhược Vân đột phá tới Võ Vương, phản ứng kia so còn lớn hơn bọn hắn, thiếu chút nữa thì xé thân thể của đối phương ra nhìn xem là cái cấu tạo gì.

Cần biến thái như vậy hay không?

Ba tháng thời gian, ở lúc huấn luyện Bàn Nhiên, Cố Nhược Vân cũng tiến bộ, đột phá tới Võ Vương cũng là chuyện khi đó!

"Không phải người nói Bách Thảo Đường sẽ không bỏ qua cho ta sao?"

Cố Nhược Vân nhẹ nhàng cười, tươi cười kia không tự chủ được khiến cho trái tim của người ta phát ra ý lạnh, nhìn mà khiếp sợ.

Lâm Nhạc hung hăng cắn răng một cái, nói: "Cho dù người là Võ Vương, trong Bách Thảo Đường cũng có được cường giả Võ Vương, huống chi ta nghe nói người đứng đầu Bách Thảo Đường có được hai đại thú Thanh Long và Bạch Hổ, bằng vào lực lượng một mình người há có thể đối kháng với loại thế lực Bách Thảo Đường này? Quả thực không biết cái gì!"

Lâm Nhạc đang đánh cuộc, y đánh cuộc Cố Nhược Vân sẽ sợ hãi thế lực của Bách Thảo Đường, chỉ cần nàng sợ hãi, vậy bọn họ sẽ còn có cơ hội.

"Thanh Long Bạch Hồ?" Cố Nhược Vân ngoáy ngoáy lỗ tai, cười khẽ một tiếng, nói: "Người là đang nói hai người bọn họ sao?"

Ầm!

Trong nháy mắt, trời đất ảm đạm mất màu.

Hai tia sáng chói lọi từ trong cơ thể của Cố Nhược Vân phát ra, một xanh một trắng, tương giao ở trên bầu trời. Sau đó tia sáng xanh trong đó bắn lên bầu trời, tia sáng trắng rơi xuống trên đất, đều là biến thành hai thân thể cao lớn.

Cự long màu xanh xoay quanh ở trên bầu trời, che khuất bầu trời, làm cho bầu trời ban đầu còn sáng rọi nháy mắt tràn đầy mây đen, theo một tiếng rỗng rỗng kia, không khí đều chấn động.

Đừng nhìn hiện tại thực lực của Thanh Long còn không có khôi phục, nhưng dùng để dọa người ngược lại không tệ, sau khi mọi người thấy thân thể khổng lồ kia trực tiếp bị dọa choáng váng, run run rẩy rẩy nói không nên lời một câu nói.

"Chính là người dám vũ nhục chủ nhân của ta?"

Vân Dao khẽ cười một tiếng, bước chân tao nhã đi đến chỗ Lâm Nhạc đang há hốc mồm, trong mắt hồ phát ra lửa giận, ở dưới mây đen dày đặc tản ra khí tràng cường đại.

Nàng đã sớm nhìn Quốc Sư chó thối này khó chịu, vậy mà muốn làm cho Bách Thảo Đường ra tay với chủ nhân? Cũng không nhìn xem chủ nhân là người phương nào! Bách Thảo Đường một tay chủ nhân phát triển lên sẽ vì nhóm người khốn kiếp này mà ra tay với nàng? Người này xác định bản thân không có vấn đề gì chứ?

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 253: Người Hạ Gia Tới (Chín)

"Thanh Long? Bạch Hổ? Trời ạ, thật là hai đại Thần Thú Thanh Long và Bạch Hổ!"

"Ta dựa vào! Có lầm hay không, không phải nói chỉ có chủ tử của Bách Thảo Đường mới có được hai đại Thần Thú này sao? Hơn nữa..... Thiếu nữ mười tám tuổi, thiên tài tuổi trẻ tuyệt thế! Trừ bỏ vị Bách Thảo Đường kia ra, còn có ai có thể có được thiên phú cường hãn như vậy? Lúc này đây chúng ta bị Quốc Sư lừa thăm!"

"Quốc Sư cái gì? Kia rõ ràng chính là thần côn! Y đã có thể biết cổ kim, dự tương lai, thế nào tính không ra thân phận của đối phương? Uống phí ta sùng bái y nhiều năm như vậy!"

Nghe âm thanh ồn ào chung quanh, sắc mặt của Lâm Nhạc chuyển từ xanh sang trắng, lại từ trắng chuyển xanh, thay đổi thất thường.

Chính là thật rõ ràng, y bị dọa đến!

Nữ nhân này vậy mà thật là vị Bách Thảo Đường kia? Bàn Nhiên có cái gì có thể kết giao với người như vậy?

Không! Y không tin!

Đây cũng không phải sự thật!

"Các người đừng nghe nữ nhân này, kia cũng không phải Thanh Long và Bạch Hổ cái gì, là nàng dùng để lừa gạt người, nàng là giả! Làm sao loại phế vật làm gì cũng sai Bàng Nhiên kia có thể quen biết người Bách Thảo Đường?"

Lâm Nhạc điên cuồng rống lớn lên.

Nhưng mà, đã không ai quan tâm y, ngay cả Hạ Vũ đã đang tìm kiếm đường lui vì bản thân.

Tất cả những chuyện này đều do tiểu tử thối Lâm Nhạc kia! Chuyện chưa tra rõ ràng đã dám đến nói cho hẳn biết! Vốn hẳn muốn tạo quan hệ với Bách Thảo Đường mới cam nguyện bị y lợi dụng, lần này khen ngược, trực tiếp đắc tội chủ tử của Bách Thảo Đường!

Nghĩ đến đây, cả người Hạ Vũ bốc lửa, đi đến bên người Lâm Nhạc hung hăng đạp y hai chân, tức giận nói: "Lâm Nhạc, ta bị người hại rồi! Qua nhiều năm như vậy, người vì chứng minh lời tiên đoán của người chuẩn xác, hại chết bao nhiêu mạng người? Lại hại bao nhiêu gia tộc? Ta nể tình Lâm Điệp Nhi mở một con mắt nhắm một con mắt! Hiện tại rất tốt, ngay cả Bách Thảo Đường người cũng đánh chủ ý tới, người ***** bản thân người muốn chết cũng đừng liên lụy ta!"

Bá!

Trong khoảnh khắc, đám người bắt đầu sôi nổi lên, tất cả mọi người không thể tin được lời nói bản thân nghe được, ánh mắt kinh ngạc dừng ở trên khuôn mặt tràn đầy tro bụi của Lâm Nhạc.

"Vừa rồi Hạ Vũ công tử Hạ gia nói gì đó? Lâm Nhạc vì chứng minh bản thân, hại chết rất nhiều người?"

"Ngọa tào (câu chửi bậy), ta nói y thế nào mà tiên đoán chuẩn như vậy, nói người nào chết thì không đến hai ngày người nọ đã đại họa lâm đầu, nói

là gia tộc nào sẽ có tai ương diệt môn, đến ngày thứ hai thì thật sự bị diệt môn, ta còn tưởng rằng y thật là thần tiên sống, thì ra nhiều năm như vậy ta đều bị lợi dụng! Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy loại người vì tư lợi này, quá mẹ nó vô sỉ !"

Nước miếng của mọi người bay tứ tung mắng Lâm Nhạc, hiển nhiên quên vừa rồi bọn họ còn bị Lâm Nhạc mê hoặc đi đối phó Cố Nhược Vân.

"Vân Dao, Thương Khung, người coi chừng Hạ Vũ và Lâm Nhạc cho ta, Bàn Nhiên, hiện tại chúng ta đi xem phụ hoàng của người, phỏng chừng không sai biệt lắm hẳn cũng nên tinh."

Cái gì?

Lâm Nhạc bỗng chốc trừng lớn mắt, kinh sợ kêu lên: "Bàn Tử Hoàng còn sống? Điều đó không có khả năng!"

Cho đến sau khi một câu nói này của y rơi xuống, mới đột nhiên giật mình nhận thấy bản thân nói cái gì, sợ tới mức thân mình run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

"Lâm Nhạc, rốt cục người cũng thừa nhận là người hại bệ hạ?" Đại Tướng Quân cười lạnh một tiếng: "Hơn nữa, bệ hạ không chết hẳn là người rất thất vọng, đúng không? Nhưng mà bản Tướng Quân sẽ không vượt quá chức phận xử trí người, tất cả chờ sau khi bệ hạ tỉnh lại mới xử lý! Chính người tự giải quyết cho tốt đi! Hừ!"

Đại Tướng Quân vung y bào, đi theo Cố Nhược Vân đi cung điện Bàn Tử Hoàng ở trước.

Nhất thời, Lâm Nhạc mặt xám như tro tàn, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bỗng nhiên y giống như nghĩ tới cái gì, ánh mắt vốn mất đi ánh sáng lại sáng một chút.... ...

Tam hoàng tử!

Không sai, trong khoảng thời gian này Tam hoàng tử cũng không ở trong hoàng cung, chỉ cần hãn còn sống, rồi sẽ tìm được cơ hội báo thù rửa hận cho bọn y!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 254: Người Hạ Gia Tới (Mười)

Lâm Quý Phi ung dung đẹp đẽ quý giá ngồi ở phía trên ghế dựa, thon dài ngón tay nhẹ vỗ về bộ phượng bào màu vàng trước mặt kia, khóe môi nhếch lên một nụ cười đắc ý, mắt phượng liếc về phía nữ tử bị thị vệ ấn trên mặt đất, giọng nói rất có hương vị khiêu khích: "Thật không biết khuôn mặt này của người, làm sao có thể được bệ hạ yêu thích, ta đẹp hơn người gấp ngàn lần vạn lần, vì sao hãn chương mắt ta? Cho dù là sủng ái ta, cũng là vì muội muội trở thành tiểu thiếp của Hạ Vũ công tử của ta kia."

Nàng thật sự không phục, Hoàng Hậu này muốn dung mạo không có dung mạo, muốn tài đức không có tài đức, ngay cả bối cảnh cũng không có, lúc trước vì sao bệ hạ phải không để ý phản đối lập nàng làm hậu.

Vị trí Hoàng Hậu này chỉ có thể là của nàng!

Xứng mẫu nghi thiên hạ, cũng chỉ có một mình nàng!

Hoàng Hậu cười lạnh ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén dừng ở phía trên khuôn mặt diễm lệ như mẫu đơn của Lâm Quý Phi: "Lâm Quý Phi, tốt xấu gì bản cung cũng là Hoàng Hậu của một quốc gia! Người dẫn người xâm nhập Phượng Tường cung, sẽ không sợ bệ hạ hỏi tội?"

"Ha ha!"

Lâm Quý Phi cười 'ha ha' hai tiếng, móng tay đỏ tươi như máu nhẹ nhàng xoa xoa hoa văn phượng hoàng phía trên phượng bào, đáy mắt mang

theo ý trào phúng nồng đậm.

"Phượng bào này thật đúng là đẹp mắt, mặc ở trên người người quá nhiên là lãng phí, trong thiên hạ, cũng chỉ có ta mới có thể mặc ra hương vị của nó! Người nói phải không? Hoàng Hậu nương nương."

Nàng 'xuy' cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn dung nhan đại biến của Hoàng Hậu: "Mặt khác, bệ hạ đã băng hà, Hoàng Hậu nương nương đừng hy vọng bệ hạ tới cứu người, hơn nữa, mưu hại bệ hạ là nhi tử bảo bối Bàn Nhiên của Hoàng Hậu người, chắc chắn, Bàn Nhiên kia thật đúng là to gan lớn mật, vậy mà cấu kết người ngoài mưu hại bệ hạ, hiện giờ Quốc Sư đã dẫn người đi bắt hãn, tùy ý xử trảm!"

Ầm!

Giống như sét đánh giữa trời quang, dung nhan cao quý lạnh lùng kia của Hoàng Hậu nháy mắt trở nên trắng bệch, thân thể của nàng nhẹ nhàng run rẩy, trong con ngươi đen có đau đớn khắc sâu.

Bệ hạ quy thiên! Hơn nữa hại bệ hạ lại là Nhiên nhi?

Làm sao có thể? Đây không phải là sự thật! Tuyệt đối không phải là sự thật!

"Là người!"

Bỗng nhiên, Hoàng Hậu phản ứng lại, giãy dụa muốn đánh về phía Lâm Quý Phi, trong mắt nàng mang theo lửa giận, ánh mắt kia giống như muốn ăn thịt người.

"Là người hại chết bệ hạ, nhất định là người! Lâm Quý Phi, người thật sự là rất to gan, bệ hạ đối đãi người không tệ, người vậy mà hại hãn! Ha ha, người muốn hại chết bệ hạ và Nhiên nhi, cũng muốn giết bản cung, vậy

người đến đi, cho dù chúng ta đi Minh phủ vẫn là ở cùng nhau, nhưng mà người, phải cô độc sống quãng đời còn lại, ha ha ha!"

Hoàng Hậu điên cuồng cười phá lên, tram cài tóc trên đầu rơi xuống trên đất, tóc tai bù xù giống như là một người điên.

Nàng vẫn luôn biết Lâm Quý Phi rất yêu bệ hạ, loại yêu này không kém gì bản thân, nhưng nàng thật không ngờ là, ả sẽ vì yêu sinh hận, thương hại bệ hạ!

Con người của Lâm Quý Phi trầm xuống, cười lạnh gọi lên khước môi: "Người muốn cho ta thành toàn các người? Không có khả năng! Hiện tại ta sẽ hết lần này tới lần khác không cho người chết, cũng cho các người thành không được một đôi uyên ương! Các người lên cho ta, hung hăng đánh nàng, chắc hẳn tư vị đánh một Hoàng Hậu khẳng định rất dễ chịu!"

Nghe vậy, đám người phía sau Lâm Quý Phi kia đều xoa tay đi tới.

Những người này đều là chó săn của Lâm Quý Phi, tự nhiên nàng nói cái gì thì là cái đấy, huống chi hiện giờ Hoàng Hậu gặp nạn, rất nhanh Huyền Vũ Quốc chính là thiên hạ của Lâm Quý Phi, mà việc này cũng là Hoàng Hậu và Lục hoàng tử làm sai trước, mưu hại bệ hạ, cho dù là Hạ gia cũng sẽ không thể đứng ra nói cái gì.

Nếu lúc này, còn có ai đồng tình cảnh ngộ của Hoàng Hậu?

Huống chi, đánh một Hoàng Hậu cao cao tại thượng, loại tư vị này quá thực chính là một loại hưởng thụ!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 255: Người Hạ Gia Tới (Mười Một)

"Các người....."

Nhìn người đi vào đánh mình, Hoàng Hậu hận nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả một chút thực lực nàng cũng không có, thế nhưng bị mấy tên thị vệ áp chế, thân mình không cách nào nhúc nhích, cho nên, chỉ dùng một đôi con ngươi sắc bén uy nghiêm kia khinh bỉ đám người đi tới phía mình.

Đám thái giám cung nữ kia bị nhìn đột nhiên phát hoảng, lại nghĩ bây giờ Hoàng Hậu chỉ là một tù nhân, cũng ỷ vào lá gan đi qua chỗ nàng.

Đùng!

Một cung nữ vung một cái tát ở trên mặt của Hoàng Hậu, lập tức trên khuôn mặt trắng nõn kia xuất hiện hình năm ngón tay đỏ thẫm, đau đến mức Hoàng Hậu hít vào một ngụm khí lạnh.

Mọi người thấy vậy đều hưng phấn, tất cả đều đồng loạt tiến lên, người một quyền ta một chưởng đánh vào trên người Hoàng Hậu. Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua Hoàng Hậu cao cao tại thượng kia có dáng vẻ thê thảm như vậy, trong mắt đều mang theo hưng phấn.

Đau!

Hiện tại Hoàng Hậu cảm giác cả người đều đau, xương cốt đều sắp tan rã, nàng liếm vết máu ở khóe miệng, ánh mắt sắc bén xuyên thấu qua mọi

người đứng ở trên người Lâm Quý Phi thân nhiên tự đắc kia.

"Hoàng Hậu, thế nào? Loại tư vị này không dễ chịu đi? Người luôn luôn đứng ở vị trí cao như người, cũng sẽ có thời khắc hèn mọn như này? Đúng rồi, cũng không biết hiện tại Bàng Nhiên thế nào, phỏng chừng bị tống vào thiên lao, sống chết chưa biết, đương nhiên, nếu người muốn gặp hẳn một lần mà nói, ta có thể thỏa mãn hi vọng của người, như thế nào?"

Hoàng Hậu vốn đang tức giận sau khi nghe thấy lời nói của Lăng Quý Phi, tâm mạnh mẽ trầm xuống: "Người thật sự có thể để cho ta gặp Nhiên nhi?"

"Ta luôn luôn giữ lời," Lâm Quý Phi cao ngạo nâng mặt lên, cười lạnh nhìn nữ nhân phủ phục trên mặt đất, đã từ lâu, ả nằm mơ cũng muốn hung hăng dẫm nát nàng dưới chân, xé nát khuôn mặt thanh cao kia: "Chỉ cần người quỳ xuống trước ta, ta chẳng những cho người gặp nhi tử của người một chút, nói không chừng dưới vui vẻ, còn có thể làm cho hẳn sống lâu mấy tháng."

Hoàng Hậu nắm chặt nắm tay, hít sâu một hơi.

Nàng biết lời nói của Lâm Quý Phi không thể tin tưởng, nhưng hiện giờ nếu muốn nhìn thấy Nhiên nhi, ả là hi vọng duy nhất!

Vì một phần hi vọng duy nhất này, vì Nhiên nhi, cho dù làm cho nàng nhận hết vũ nhục lại như thế nào? Nàng không sợ hãi chút nào!

"Lâm Quý Phi, hi vọng người có thể nhớ kỹ lời nói của người, chỉ cần ta quỳ gối trước mặt người, người để cho ta gặp Nhiên nhi một lần."

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đôi lông mi phía trên dung nhan tái nhợt kia hơi hơi run rẩy, trong giây lát, Hoàng Hậu mới mở đôi mắt, ở dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả thái giám cung nữ chậm rãi quỳ xuống.

Khuất nhục! Vô tận vũ nhục bao vây lấy trái tim của nàng, nhưng thế thì sao? Vì gặp Nhiên nhi một lần, đừng nói làm cho nàng quỳ xuống, chính là làm cho nàng đi tìm chết nàng cũng sẽ không chần chờ!

Chẳng sợ chí là một tia hi vọng.... ..

Đây là tâm của một mẫu thân, bất luận thân ở loại hoàn cảnh nào, trong lòng suy nghĩ đều là nhi tử của mình.

Hiện tại, nàng không phải là Hoàng Hậu cao cao tại thượng, mà là một mẫu thân mong nhớ nhi tử.... ..

"Lâm Quý Phi, bản cung như người mong muốn, hiện tại, người có thể để cho bản cung gặp Nhiên nhi một lần hay không?"

Giọng nói của Hoàng Hậu run rẩy, đầu ngón tay thật dài đâm sâu vào lòng bàn tay, tràn ra máu tươi đỏ tươi.

Đột nhiên, Lâm Quý Phi 'ha ha' cười phá lên, ả cười đến nước mắt cũng sắp chảy ra. (L: LQP quá khốn kiếp, L để là ả luôn)

"Ha ha, Hoàng Hậu, người cũng có một ngày này! Qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn là ta quỳ xuống trước người, vẫn luôn là ta thỉnh an với người, mà người ý vào sủng ái bệ hạ đối với người muốn làm gì thì làm! Nhưng mà, người cũng có một ngày này, tạm nhân nhượng vì lợi ích chung quỳ gối trước mặt của ta như vậy! Người thực cho rằng ta sẽ để người gặp phế vật Bàng Nhiên kia? Ta nói cho người, ta chỉ muốn một nhà ba người các người tách ra! Hơn nữa cho dù các người chết, tro cốt cũng sẽ ném tới ba phương hướng khác nhau, làm cho các người trọn đời không được gặp nhau!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 256: Người Hạ Gia Tới (Mười Hai)

Lâm Quý Phi cảm thấy trong lòng rất là thống khoái, tiếng cười cũng càng cười càng lớn, truyền khắp ở trong toàn bộ Phượng Tường cung.

Nói như thế nào đây? Người thật là dễ dàng vui quá hóa buồn, Lâm Quý Phi hiển nhiên chính là như thế.

Ngay tại lúc tiếng cười của ả còn chưa dừng lại, một tiếng rống to giống như là đến từ phía chân trời xa xôi, chấn động làm cho linh hồn của ả đều run rẩy, sau đó không đợi ả phản ứng lại, vách tường chắc chắn của Phượng Tường cung bị một bóng dáng tuyết trắng khổng lồ phá tan ra, móng vuốt sói bay qua, ở dưới tình huống tươi cười trên mặt ả còn chưa kịp thu lại, một cái tát đã hung hăng đánh bay ả ra ngoài.

Đùng!

Thân thể của Lâm Quý Phi đánh vào phía trên vách tường, đương nhiên, ả không có cái loại lực lượng này trực tiếp đánh vỡ vách tường như Bao Bao, nhưng mà, mượn dùng lực đạo Bao Bao đánh ra, ả đụng ra một khe hở trên vách tường, thân thể mềm mại kia được khảm ở trong khe, vừa khéo hòa hợp với toàn bộ thân thể của ả.

"Quý Phi nương nương!"

Bọn thị vệ quá sợ hãi, muốn tiến lên giúp Lâm Quý Phi, đúng lúc này, một ánh mắt âm trầm dừng ở trên người bọn họ.

"Rống."

Bao Bao gầm nhẹ một tiếng, bỗng chốc vọt đi qua, làm mọi người sợ hãi đến mức sắc mặt đại biến, không còn có người để ý tới Lâm Quý Phi, vội vàng chạy trốn, tốc độ kia quả thực còn nhanh hơn sấm chớp, nhìn về mặt sưng sốt của Hoàng Hậu, hiển nhiên còn chưa có từ trong biển cổ kia phục hồi tinh thần lại.... ..

Nhưng mà, Bao Bao cũng lười đuổi theo bọn họ, thịch trên người những người này vừa bần vừa thối, quá khó ăn.

Nó bước chân, cao ngạo đi tới trước mặt Lâm Quý Phi, một ngụm cắn chân ả kéo đi đến phía trước mặt, nghĩ nghĩ, Bao Bao lại quay đầu gầm nhẹ một tiếng với Hoàng Hậu, giống như là đang bảo nàng đi theo chân nó.... ..

Hoàng Hậu đầu vẫn là choáng váng, nhưng mà vẫn là theo Bao Bao đi ra ngoài, không biết vì sao, nàng cảm thấy con Linh Thú này sẽ không thương tổn nàng.

... ..

Trong tâm cung, Bàn Nhiên thoáng cái đã nhìn thấy Bàn Tử Hoàng nằm ở trên giường, nhanh chóng xông đến, đúng lúc này Bàn Tử Hoàng từ từ tỉnh dậy, nhưng mà, vừa mở mắt hẳn đã trông thấy một bóng dáng mơ hồ vọt tới phía bản thân, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Hắn nhưng là chưa từng quên, vừa rồi bản thân triệu kiến Lâm Quý Phi, kết quả nữ nhân kia hạ độc hại bản thân! Chẳng lẽ độc không hạ thành, sửa thành mưu sát?

Vì thế, Bàn Tử Hoàng trực tiếp đá lên một cước, đập bay người đánh về phía mình kia ra ngoài, hô to một tiếng: "Người tới, bắt thích khách!"

Bàng Nhiên còn không biết xảy ra chuyện gì đã trúng một cước, thật trùng hợp đặt móng ngồi ở trên cây xương rồng, đau đến mức hăn kêu lên giống như giết heo, đôi mắt tràn ngập ai oán, lúc này đây hăn lại làm cái gì? Mạc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) đã bị đập bay, thật không biết kiếp trước bản thân tạo cái nghiệp gì, đời này mới có người như thế đến trừng phạt bản thân.

Rất bi kịch!

"Thích khách ở đâu?"

Đại Tướng Quân chậm một bước so với Bàng Nhiên, hăn mới vừa đi đến bên ngoài tâm cung chợt nghe thấy tiếng quát của Bàng Tử Hoàng, đầu tiên là vui vẻ trong lòng, chỉ là sau khi nghe tiếng quát của hăn (BTH) lập tức giận tím mặt, vội vàng mang theo binh lính thủ hạ vọt vào: "Bệ hạ, thần hộ giá chậm trễ! Không biết thích khách ở nơi nào?"

Tuy rằng Lâm Nhạc bị bắt, nhưng không nghĩ tới y còn có đồng lõa, vậy mà ở dưới ánh mắt của mình muốn mưu hại bệ hạ, quả thực là to gan lớn mật!

Nhưng mà, chờ sau khi hăn nhanh chóng bước vào trong điện thì ngay gần cả người.

Hăn nhìn thấy gì?

Dáng vẻ Bàng Tử Hoàng tràn đầy tức giận muốn giết người, mà ngồi dưới đất là hoàng tử hăn luôn coi là bảo bối đang ôm móng về mặt ai oán, bên cạnh là thiếu nữ vân thanh phong đạm, khéo môi hàm chứa ý cười nhợt nhạt, hai tay khoanh trước ngực, không khó nhìn ra trên khuôn mặt thanh tú kia mang theo ý trêu tức.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 257: Người Hạ Gia Tới (Mười Ba)

Đây là tình huống gì? Không phải nói có thích khách sao? Thích khách lại ở chỗ nào?

"Này....." Đại Tướng Quân có chút đau đầu hỏi: "Bệ hạ, xin hỏi thích khách hẳn ở chỗ nào?"

"Thích khách? Thích khách không phải ở..... Ở, Bàng Nhiên, làm sao con lại ở trong này?"

Bàng Tử Hoàng trừng lớn mắt, ở trong này không phải hẳn là huynh muội Lâm Nhạc sao? Làm sao có thể là tiểu tử Bàng Nhiên này?

Kỳ thực cũng khó trách Bàng Tử Hoàng nhận sai người, hẳn vừa thức tỉnh, tầm mắt còn không có khôi phục, căn bản không có nhìn thấy Bàng Nhiên, chỉ là trông thấy một người vọt lại phía mình, mà hiện giờ thân hình của Bàng Nhiên và Lâm Nhạc lại không sai biệt lắm, hẳn tự nhiên coi đối phương là Lâm Nhạc, vì thế Bàng Nhiên bị kịch trúng một cước này thay Lâm Nhạc.

"Xem ra tinh lực của bệ hạ khôi phục không tệ."

Cố Nhược Vân cười khẽ vuốt ve cằm: "Một cước này đã đập bay Bàng Nhiên ra xa ba trượng (*)."

(*): trượng: đơn vị đo chiều dài, 1 trượng = 10 mét

"Ha ha."

Bàng Tử Hoàng có chút xấu hổ, nghe được lời nói của Cố Nhược Vân hẳn mới hiểu được vừa mới xảy ra chuyện gì, thì ra vừa rồi bị hấn lầm cho rằng thích khách là tiểu tử Bàng Nhiên này? Nhưng mà cũng lạ tiểu tử này không có việc gì đánh tới phía bản thân làm chi, nếu không phải hấn (BN), bản thân cũng sẽ không xấu mặt ở trước mặt nhiều người như vậy.

Càng nghĩ càng cảm thấy thật có đạo lý, Bàng Tử Hoàng hung hăng trừng mắt nhìn Bàng Nhiên, Bàng Nhiên sợ tới mức rụt cổ, ủy ủy khuất khuất ôm hông lui ở trong góc.

Hấn đây là lại làm sai cái gì?

"Đúng rồi!"

Bàng Tử Hoàng giống như nghĩ tới cái gì, một đấm dừng ở trên giường, tức giận quát: "Đại Tướng Quân, người đi bắt hai kẻ khốn kiếp Lâm Nhạc và Lâm Quý Phi kia tới gặp Trẫm!"

"Bệ hạ."

Đại Tướng Quân nhìn Cố Nhược Vân, sau đó lại cung kính nhìn Bàng Tử Hoàng, nói: "Lâm Nhạc đã bị Cố cô nương bắt, còn Lâm Quý Phi hiện tại ở trong Phượng Tường cung, Cố cô nương đã phái Linh Thú thủ hạ của nàng đi."

Ngay sau đó, Đại Tướng Quân lập tức nói từng chuyện đã xảy ra sau khi Bàng Tử Hoàng trúng độc cho hấn, lúc biết đôi huynh muội kia muốn hãm hại Bàng Nhiên, Bàng Tử Hoàng lập tức mặt rờn giận dữ, nhắc kiếm muốn xông ra ngoài, ngay cả long bào cũng chưa kịp thay. Mà nhìn thấy Bàng Tử Hoàng như thế, mọi người bất giác trợn tròn mắt, ngay cả hấn đã đi ra ngoài cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Kết cục của Lâm Nhạc thật thảm! Thảm đến cực điểm! Có thể tưởng tượng được Bàng Tử Hoàng đang trong cơn giận dữ đáng sợ cỡ nào.

Về phần Lâm Quý Phi, sau khi nghe nói Cố Nhược Vân là người đứng đầu Bách Thảo Đường chân chính, trực tiếp hét lên một tiếng lập tức hôn mê bất tỉnh, trong lòng hối hận thiếu chút nữa thì ngay cả cả người ả đều cắn nuốt.

Ngay từ đầu, Hoàng Hậu nương nương còn không biết đến cùng là tình huống gì, nhưng mà sau khi nhìn thấy Bàng Tử Hoàng và Bàng Nhiên bình yên vô sự rốt cục nhẹ nhàng thở ra, trong mắt không khỏi hiện lên nước mắt, hiện tại nàng đỡ xuống ung dung và cao quý, bỏ đi thân phận Hoàng Hậu nàng nhưng là một hiền thê lương mẫu dịu dàng nhàn thực.

Biết được là Cố Nhược Vân cứu Bàng Tử Hoàng, nàng cảm kích giữ chặt không buông tay của Cố Nhược Vân, cũng may Bàng Nhiên kéo mẫu hậu nhà mình ra, nếu không phỏng chừng cả một ngày này nàng (HH) đều sẽ lôi kéo nàng (CNV).

Mà thực lực của hoàng cung cũng không thể khinh thường, dược liệu trợ giúp Bàng Tử Hoàng giải Phục Địa Thảo chỉ dùng thời gian nửa ngày đã tìm đủ, có những dược liệu đó, Cố Nhược Vân lập tức bắt đầu giải độc vì Bàng Tử Hoàng. Nhưng mà, làm cho Cố Nhược Vân kỳ quái là, ngày đó bản thân ở hoàng cung gây ra động tĩnh lớn như thế, nhưng không có bị truyền ra, giống như có người đè ép tin tức này xuống.....

.....

Gió mát thổi nhẹ nhàng, cả người y phục đen đứng ở ngọn cây, nam nhân hai tay chấp sau lưng, sau khi đôi con người đen lẫm khốc kia nhìn thiếu nữ trong viện, bất giác giơ lên dịu dàng súng nịch. Hắn môi mỏng gợi cảm nhẹ nhàng giương lên, trên khuôn mặt dưới màu đen mặt nạ kia có nhu hòa chưa bao giờ có. (L: đoán xem là ai? Dễ nhận mà, đúng không?)

Nam nhân lãnh khốc khí thế cường đại này, giống như chỉ có ở vào lúc này mới có thể bao phủ ấm áp.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 258: Người Hạ Gia Tới (Mười Bốn)

"Muốn bảo vệ nàng, vì sao người không xuất hiện trước mặt nàng, mà là luôn luôn trốn ở sau lưng?"

Tá Thượng Thần cả người màu hồng đột nhiên xuất hiện ở phía sau nam nhân, trên khuôn mặt như hoa đào mang theo tươi cười lười nhác mà tùy ý, mắt phượng của hắn như là lơ đãng đảo qua trên người nam nhân trước mặt, không ai nhìn thấy, giờ khắc này, trong mắt hắn xuất hiện một chút khác thường.

Nam nhân này, biết được Hạ gia có hai đội nhân mã đang tìm tung tích của nàng, cho nên đến tìm bản thân hỗ trợ, đè ép tin tức nàng thân ở Huyền Vũ Quốc xuống.

Cho nên, đây mới là nguyên nhân chuyện hoàng cung ngày ấy không có truyền ra ngoài.....

Trừ bỏ những đương sự (người trong cuộc) đó ra, cũng không có người biết hành tung của chủ tử Bách Thảo Đường.

"Tiểu Vân Nhi nàng..... Hắn là rất muốn gặp người."

Tá Thượng Thần thu hồi quạt xếp, cũng thu tươi cười lười nhác quen có kia, mắt phượng nghiêm cẩn nhìn nam nhân trước mặt: "Khổ sở nàng phải chịu những năm gần đây không ai rõ ràng hơn người, người thật sự không tính toán xuất hiện sao?"

Nam nhân trầm mặc xuống, bất luận ánh mặt trời ấm cỡ nào, cũng không cách nào đuổi hết hàn ý lãnh khốc quanh thân hắn.

Giờ khắc này ngay cả Tá Thượng Thần cũng cảm thấy đè nén, ngực buồn phiền phát hoảng, trên khuôn mặt luôn bất cần đời có ngưng trọng chưa từng có qua.

"Người....."

"Bây giờ còn không đến lúc đó," Nam nhân lắc lắc đầu, trong con người đen xẹt qua một chút lãnh khốc; "Ta không thể để cho bất luận kẻ nào biết ta ở chỗ này, cũng không thể làm cho người ta biết được được ở phía sau núi bệ quan chằng phải ta! Nếu không những kẻ như hổ rình mồi kia sẽ không bỏ qua cơ hội này, hơn nữa, phía sau của ta có kẻ địch càng cường đại hơn, ở trước lúc ta không có đủ thực lực, chỉ có thể dùng loại phương pháp này bảo vệ nàng an toàn."

Tá Thượng Thần ngẩn ra, sau đó lại khôi phục tươi cười lười nhác yêu mị kia, môi đỏ mọng gợi lên một độ cong mê người, hân vung quạt xếp ra, cười như hoa đào, mùi dậm hương thơm.

"Người nguyện ý khuynh hết tất cả bảo vệ nàng, vậy sau này ta cũng có thể dùng mệnh bảo vệ nàng an toàn, nếu người không ở, ta tuyệt sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng một chút nào."

Tuy rằng hắn đang cười, nhưng đôi mắt phượng lại kiên định lạ thường.

Người mà người này muốn bảo vệ, vậy hắn chính là dùng cả sinh mệnh cũng sẽ không thể làm cho người ta động nàng một sợi lông. (L: các bạn có thấy gian tình ở đây không? Các bạn có hi vọng có cặp đam mỹ không?)

Trừ phi, là từ trên thi thể của hắn bước qua!

"Cám ơn."

Nam nhân khàn khàn nói ra hai chữ.

Cái gì là huynh đệ? Huynh đệ chính là người sẽ hợp lại toàn lực đi bảo vệ người nhà của người kia! Cho dù hẳn chưa từng có nói qua loại lời nói này với Tá Thượng Thần, nhưng nam nhân này, ở trong lòng hẳn chính là huynh đệ cả một đời!

"Lúc trước là người đã cứu mạng của ta, nếu không có người, ta không có khả năng sống đến bây giờ, vì vậy bảo vệ an toàn của nàng, là trách nhiệm của ta." Tá Thượng Thần nghiêm cẩn nói.

Nghe nói như thế, nam nhân không có lại nói thêm cái gì, đôi mắt lại dừng ở trên người thiếu nữ thanh tú trong sân, trong mắt có súng nịch có thể làm người chết chìm.

"Vân Nhi, muội yên tâm, chờ lúc ta có đủ thực lực bảo vệ muội, ta sẽ xuất hiện ở bên cạnh muội, bảo vệ muội cả đời an bình."

.....

Nếu Cố Nhược Vân biết tin tức này là yêu nghiệt Tá Thượng Thần này đè ép xuống, nhất định sẽ hung hăng cho hẳn một quyền! Phải biết rằng, sở dĩ nàng làm ra động tĩnh lớn như vậy ở Huyền Vũ Quốc, là vì dẫn người Hạ gia đến, nhưng bọn họ lại khen ngược, làm tất cả nỗ lực của nàng đều uổng phí.

Lúc này, trong Hạ gia, bàn tay của nam nhân trung niên hung hăng chụp ở trên bàn, mắt lạnh nhìn người phía dưới: "Ta cho các người tìm một người vậy mà còn tìm không thấy! Nếu để thằng nhóc Hạ Lâm Ngọc kia tìm được trước, tất cả các người đều cút đi làm thức ăn cho hổ lang cho ta! Ta lại cho các người thời gian nửa tháng, cần phải giết Cố Nhược Vân, rồi đổ trách nhiệm cho tiểu tử Hạ Lâm Ngọc kia! Ta muốn làm cho phụ tử Hạ Lâm Ngọc và Quý Y thế bất lưỡng lập (không đội trời chung)!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 259: Người Hạ Gia Tới (Mười Năm)

"Bẩm báo nhị gia, người của chúng ta đã đi Bách Thảo Đường Thanh Long Quốc trước, nhưng mà..... Nghe nói Cố Nhược Vân kia cũng không ở trong Bách Thảo Đường."

Người nọ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kinh hồn táng đảm đợi lời nói của nam nhân trung niên, cho dù ở bên ngoài nhị gia luôn là một dáng vẻ ầm áp, nhưng chỉ bọn họ mới biết được, nam nhân này âm ngoan và độc ác tận trong xương, người đắc tội y, kết cục đều sẽ không dễ chịu!

Vẻ mặt của Hạ Khởi Nhân âm u, bên môi gợi lên độ cong âm trầm: "Hạ Lâm Ngọc, lúc này đây, không có bất luận kẻ nào có thể cứu được phụ tử các người! Người may mắn trị thân thể bệnh lao kia của người, không có nghĩa là cha người cũng có vận khí tốt như vậy! Hạ gia..... Sớm muộn gì cũng là vật trong bàn tay ta! Tất cả đá cản đường bước chân của ta, ta đều sẽ diệt trừ sạch sẽ!"

... ..

Trong tửu lâu, Cố Nhược Vân nhìn yêu nghiệt tươi cười lặng lơ nhẹ lay động quạt xếp trước mặt, có chút đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, người này thật đúng là bám dai như đĩa, thật sự là mặc kệ đến chỗ nào cũng có thể gặp hắn.

"Thế nào? Hôm nay không để cho thị nữ của người dùng cổ kiệu nâng người sao?"

Hình như mỗi lần tên yêu nghiệt xuất hiện đều là thần thái lười nhác nằm ở trong nhuyễn kiệu, hôm nay thế nhưng lại rất hiếm khi không nhìn thấy thị nữ nâng kiệu, làm cho Cố Nhược Vân hơi hơi kinh ngạc một chút.

Tá Thượng Thần khẽ cười một tiếng, khuôn mặt như hoa đào giơ lên tươi cười trêu tức, khóe môi của hắn giơ lên, nụ cười kia thật có thể nói là vô cùng tao nhã.

"Ta cũng ngẫu nhiên cần hoạt động một chút, Tiểu Vân Nhi, người nói phải không?"

Từ sau khi yêu nghiệt này xuất hiện, toàn bộ tửu lâu đều yên tĩnh xuống, nhất là nữ tử chưa lấy chồng đều là không dời mắt nổi. Bọn họ vốn tưởng rằng tam hoàng tử Huyền Vũ Quốc đã đủ đẹp, không nghĩ tới còn có nam nhân có thể đẹp đến loại trình độ này, chính là bốn chữ khuynh quốc khuynh thành này cũng khó có thể dùng để hình dung.

Mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười của hắn đều có thể xúc động lòng người, đẹp điên đảo chúng sinh.

Ánh mắt của Bàn Nhiên lưu chuyển ở trên người hai người, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là ánh mắt bát quái kia vẫn là bán đứng hắn.

"Không biết bốn hoàng tử có thể ngồi xuống hay không?"

Tá Thượng Thần giương môi cười yếu ớt, đôi mắt phượng vẫn luôn nhìn Cố Nhược Vân.

"Ngồi, mau, người tùy tiện ngồi."

Còn không chờ Cố Nhược Vân nói chuyện, Bàn Nhiên đã vội vàng đứng lên, trên gương mặt tràn đầy tươi cười: "Tứ hoàng tử Chu Tước quốc tới nơi này, thế nào cũng là khách nhân của Huyền Vũ Quốc chúng ta, nữ thần đại nhân, người nói phải không?"

Rõ ràng, ngay từ đầu Bàng Nhiên đã nhận ra thân phận của Tá Thượng Thần!

Cái gì? Tứ hoàng tử Chu Tước quốc?

Chúng nữ vốn còn đang do dự sau khi nghe nói như thế ánh mắt lập tức sáng ngời, phải biết rằng, trong những nữ tử đó có một số đều là thiên kim quan viên, thân phận của các nàng đã chú định các nàng không thể gả cho người bình thường. Cho dù nam nhân này đẹp cỡ nào, nếu không có thân phận vẫn là không xứng với bọn họ!

Nhưng nếu đối phương là Tứ hoàng tử Chu Tước quốc vậy thì không giống.

Nếu có thể trở thành Tứ hoàng tử phi của Chu Tước quốc, vậy gia tộc của mình cũng là có thể nước lên thì thuyền lên, hưởng chi, đối phương còn là một nam tử tuyệt thế như vậy.

Vì thế, có một số nữ tử nhịn không được, đứng lên lập tức đi tới chỗ Tá Thượng Thần.

Nữ tử mặc y phục màu trắng, như hoa sen thuần khiết, thẹn thùng cúi đầu, giọng nói thanh thúy dễ nghe như chim hoàng oanh, chân thành nói: "Tứ hoàng tử điện hạ, tiểu nữ tử Tương Nhi là nữ nhi của Thừa Tướng Huyền Vũ Quốc, không nghĩ tới có thể ở nơi này thấy phong thái của Tứ hoàng tử, nếu Tứ hoàng tử không để ý, có thể để cho tiểu nữ tử ngồi chung hay không?"

Nhìn một màn trước mắt, Cố Nhược Vân thích ý nâng chung trà lên, thoải mái nhàn nhã ở bên cạnh xem trò hay, đôi mắt trong veo tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 260: Người Hạ Gia Tới (Mười Sáu)

Bên môi Tá Thượng Thần giương lên một chút ý cười, thần thái lười nhác ôm cái ót, mắt phượng liếc nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Tương Nhi, miễn cưỡng mở miệng: "Bốn hoàng tử thích một người chiếm hai vị trí."

Ngụ ý, một bàn bốn người hẳn đã chiếm vị trí của hai người, vậy nên không có chỗ ngồi của nàng.

Đáng tiếc, Tương Nhi không có nghe hiểu lời nói của Tá Thượng Thần, nàng trông thấy ở trên mặt nam nhân hiện ra tươi cười, còn tưởng rằng hẳn có cảm tình với bản thân, trong lòng lập tức vui vẻ, ánh mắt liếc về phía Cố Nhược Vân ngồi ở bên cạnh Bàn Nhiên, nói: "Vị cô nương này, có thể nhường chỗ ngồi cho ta không? Ta là nữ nhi của Thừa Tướng, nếu người tặng chỗ ngồi này cho ta, người muốn bao nhiêu Kim tệ ta đều cho người!"

Theo nàng, nữ nhân ăn mặc mộc mạc này, lại ở cùng Bàn Nhiên, tất nhiên là loại nữ nhân này vì nịnh bợ quyền quý mà bán đứng bản thân, loại nữ nhân ghê tởm này căn bản không xứng ngồi cùng một chỗ với nàng! Nếu không phải vì tạo ấn tượng tốt ở trước mặt Tứ hoàng tử Chu Tước quốc, nàng đã sớm làm cho người ta đuổi nữ nhân này ra bên ngoài!

Còn vì sao Tá Thượng Thần xuất hiện ở nơi này, từ đầu đến cuối nàng vẫn cho rằng là vì Bàn Nhiên, dù sao Bàn Nhiên cũng là Ngũ hoàng tử của Huyền Vũ Quốc, quen biết Tá Thượng Thần cũng là bên trong tình lý.

Tay của Cố Nhược Vân ngừng lại một chút, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy ý cười: "Muốn ta nhường chỗ ngồi cho người, cũng không phải là không thể được, chính là giá của chỗ ngồi này có chút cao."

"Người nói đi, ta trả được giá này."

Trong mắt Tương Nhi hiện lên vẻ khinh thường, quả thế, nữ nhân này thật đúng là không biết xấu hổ, thật vì một chút ích lợi như vậy ngay cả thân thể của mình đều bán đứng.

Nhưng mà, thật hiển nhiên, Tương Nhi quên nàng là sau khi nghe thấy được thân phận của Tá Thượng Thần mới xuất hiện ở nơi này! Nếu Tá Thượng Thần không phải là Tứ hoàng tử của Chu Tước quốc, phỏng chừng nàng cũng sẽ vênh váo đặc ý cho rằng đối phương không xứng nói chuyện với nàng.

"Chỉ cần người có thể cho được giá tốt, ta sẽ bán chỗ ngồi này cho người," Cố Nhược Vân buông chén trà trong tay, trong mắt mỉm cười nhìn biểu cảm xem thường kia của Tương Nhi, dừng một chút nói: "Giá của vị trí này, giá trị một quốc gia! Người cho ta một quốc gia, ta sẽ bán nó cho người, đây coi như là giá hữu nghị, nếu không mà nói, một trăm quốc gia ta cũng không bán."

"Người....."

Sắc mặt của Tương Nhi lập tức đại biến, nữ nhân này thật sự là rất to gan, há mồm là muốn một quốc gia, còn giá hữu nghị? Hữu nghị cái muội nàng!

"Cô nương, ta có ý tốt, người nhưng lại đối đãi như thế," Hít sâu một hơi, bàn tay của Tương Nhi nắm chặt thành nắm tay, trên da thịt tuyết trắng mang theo rõ ràng vẻ giận dữ: "Người ở cùng Lục hoàng tử Bàng Nhiên của Huyền Vũ Quốc ta, không phải là muốn đi theo hắn để lấy được vinh hoa phú quý sao? Vì sao còn muốn ở trước mặt mọi người giả bộ thanh

cao? Ta cho người một vạn Kim tệ, nhường vị trí này cho ta! Nếu người không dựa vào Lục hoàng tử, phỏng chừng cả đời đều kiếm không được một vạn Kim tệ này."

Nữ nhân này thật đúng là biết giả bộ! Nếu nàng không phải là loại nữ nhân ham phú quý, nàng căn bản không có khả năng coi trọng loại phế vật Bàn Nhiên kia! Nói đến cùng còn không phải Bàn Nhiên tương đối được hoàng đế sủng ái, nếu trở thành Lục hoàng tử phi có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận hay sao?

Xem ra nàng muốn đi nói cho phụ thân một tiếng, có nữ nhân cố ý đồ gây rối vọng tưởng tiếp cận Lục hoàng tử, làm cho phụ thân nhắc nhở bề hạ, miễn cho Lục hoàng tử trời sinh đơn thuần bị loại nữ nhân tâm cơ này làm cho xoay vòng quanh!

Nhưng mà, sau khi Kim Tương Nhi nói ra những lời này, sắc mặt của hai nam nhân ở đây đều thay đổi.

Bàn Nhiên tức giận vỗ cái bàn, trong mắt phun ra lửa giận, ở trong lòng hằn, Cố Nhược Vân là ân nhân của hằn, hằn tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục sự trong sạch của nàng.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 261: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Một)

"Cút!"

Đúng lúc này, một âm thanh vô cùng âm trầm truyền đến từ một bên.

Tươi cười phía trên khuôn mặt tuyệt thế như hoa đào kia của nam nhân biến mất không còn dấu vết, thần thái lười nhác ban đầu cũng bị thu lại, khóe miệng mang theo cười lạnh, một đôi mắt phượng âm lãnh đảo qua trên mặt Kim Tương Nhi, ánh mắt kia giống như đang nhìn một cái rác rưởi.

"Người có nghe hay không? Tứ hoàng tử bảo người cút! Người còn không mau cút đi!"

Ở giờ phút này Kim Tương Nhi không có nhìn về phía Tá Thượng Thần, cho nên cũng không biết những lời này của đối phương là nói với mình, còn tưởng rằng là làm cho Cố Nhược Vân cút, lập tức dùng ánh mắt khinh bỉ kia nhìn nàng.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối, khóe miệng của Cố Nhược Vân đều hàm chứa mím cười nhàn nhạt, cũng không hề rời đi vị trí, điều này làm cho trong lòng Kim Tương Nhi càng thêm tức giận, cho tới bây giờ nàng đều chưa từng thấy nữ tử không biết xấu hổ như thế! Tứ hoàng tử đã đuổi nàng đi rồi, nàng vậy mà còn thờ ơ!

"Này, người không có nghe thấy lời nói của ta sao? Còn không lập tức rút đi! Ta thực không nhìn thấy qua nữ tử vô sỉ như người vậy! Thân là nữ nhân ít nhất cũng phải biết một chút dè dặt."

Kim Tương Nhi khinh bỉ nhìn Cố Nhược Vân, trong mắt đẹp tràn đầy khinh thường, theo nàng, nữ nhân này chính là loại người vô liêm sỉ! Phỏng chừng nàng cũng coi trọng Tứ hoàng tử cho nên không đồng ý rời đi! Đáng tiếc là, nếu muốn trở thành hoàng tử phi của một quốc gia, không có gia thất cường đại là không có khả năng! Tốt xấu gì mình cũng là nữ nhi của Thừa Tướng Huyền Vũ Quốc, nhưng là xứng đôi với Tứ hoàng tử thân phận cao quý.

"Nữ nhi Kim Tương Nhi của Thừa Tướng Huyền Vũ Quốc?"

Một tiếng cười lạnh trầm thấp truyền đến từ một bên, nam nhân lấy cây quạt trong tay nhấc cằm tuyết trắng của bạch y nữ tử, môi đỏ mọng giơ lên độ cong lạnh lẽo, ánh mắt kia lạnh lùng không có một chút độ ấm, ánh mắt của hắn giống như là đang nhìn một người chết.

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trên đời này luôn có nhiều người thấy không rõ tình thế như vậy.

"Tứ..... Tứ hoàng tử."

Kim Tương Nhi si ngốc nhìn chăm chăm khuôn mặt của yêu nghiệt này, không khỏi nhìn đến ngây người, nàng chưa từng gặp qua nam tử đẹp như thế, nếu có thể gả cho hắn, cả đời này bản thân cũng thỏa mãn.

"Người thật thích bốn hoàng tử, đúng không?" Tá Thượng Thần hơi hơi nheo lại mắt phượng, một tia âm lãnh chợt lóe qua đáy mắt, hắn nở nụ cười, nụ cười kia âm trầm đáng sợ, giống như còn có lửa giận mơ hồ.

"Vâng, đúng vậy."

Kim Tương Nhi gật gật đầu, háo sắc nói: "Tứ hoàng tử, lần đầu Tương Nhi nhìn thấy người đã rất là ái mộ người, mặc dù Tương Nhi không cách nào trở thành Tứ hoàng tử phi, cũng nguyện ý ở bên cạnh Tứ hoàng tử hầu hạ Tứ hoàng tử."

"Hầu hạ ta?"

Tá Thượng Thần nở nụ cười, nụ cười kia chói mắt như thế, không khỏi lung lay ánh mắt của Kim Tương Nhi.

Ngay tại lúc nàng muốn tiến thêm một bước, giọng nói khinh thường của nam nhân truyền đến từ bên tai, nháy mắt làm cho toàn bộ thân mình của nàng rơi vào hầm băng.

"Người xứng sao?"

Người xứng sao?

Sắc mặt của Kim Tương Nhi bỗng chốc trở nên tái nhợt, kinh ngạc trừng lớn mắt đẹp, một khắc kia, nàng cho rằng điều bản thân nghe được chỉ là ảo giác mà thôi.

Nàng cũng không cầu trở thành thê tử của hắn, chỉ cần có thể làm bạn bên hắn là đủ rồi, cho dù là không danh không phận.

Nhưng hắn nói gì đó?

Nàng không xứng?

"Khuôn mặt này quả thật rất làm rung động lòng người, không thẹn danh xưng đệ nhất mỹ nữ Huyền Vũ Quốc, đáng tiếc....." Tá Thượng Thần thu hồi cây quạt, dương môi cười: "Đáng tiếc quá vô sỉ! Có phải nữ tử Huyền Vũ Quốc đều là không biết xấu hổ như vậy hay không? Nhìn thấy một người nam nhân đã muốn cởi sạch mình đưa lên cửa? Không cầu danh

phận đi theo bốn hoàng tử? Người cho rằng chỉ số thông minh của bốn hoàng tử là không à? Người đến bắt chuyện với bốn hoàng tử cũng đã chứng minh người tâm cơ không thuần khiết rồi, còn muốn giả bộ thuần khiết trước mặt bốn hoàng tử! Thật có lỗi, cho dù người muốn trở thành nhà hoàn thô sử của bốn hoàng tử, bốn hoàng tử đều chứng mắt."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 262: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Hai)

Thân thể mềm mại của Kim Tương Nhi nhẹ nhàng run rẩy, nàng cắn chặt môi tái nhợt, ánh mắt ai oán ngóng nhìn khuôn mặt như hoa đào trước mắt kia.

Chỉ cần là một nam nhân, đều sẽ có loại tình cảm thương hương tiếc ngọc đúng không? Nhưng vừa rồi nam nhân này lại có thể dùng loại lời nói này nhục nhã bản thân? Còn nói nàng ngay cả làm nha hoàn thô sử của hắn cũng không xứng!

Kỳ thực, lời này của Tá Thượng Thần chẳng phải chỉ vì nhục nhã nàng, hắn nói đều là sự thật! Ở trong Huyền Âm Điện, đừng nói là nha hoàn thô sử, ngay cả quét dọn nhà xí đều là cao thủ số một số hai ở trong bốn nước! Cho dù nữ nhân này có xinh đẹp, nhưng tâm cơ không thuần, thực lực quá yếu, ngay cả quét dọn nhà xí cũng không có phần của nàng!

Hơn nữa so dung nhan, hắn nhưng là cảm thấy Tiểu Vân Nhi cảnh đẹp ý vui hơn, nhất khuôn mặt thanh lệ xuất trần thoát tục, làm cho người ta nhìn thế nào cũng không ngấy.

"Tứ hoàng tử, lời này của người nhưng là nói sai rồi," Bàn Nhiên mặt cười nở hoa:

"Phần lớn nữ tử Huyền Vũ Quốc chúng ta đều là tương đối dè dặt, giống loại nữ nhân này chỉ là bộ phận nhỏ mà thôi, quả thực là sỉ nhục của Huyền

Vũ Quốc chúng ta, giống như mấy đời không được thấy nam nhân, gặp một người tưởng bỏ nhào vào một người."

Thoải mái!

Hiện tại Bàng Nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái!

Một nhà Thừa Tướng đều là nanh vuốt của Lâm Quý Phi, Kim Tương Nhi này hẳn cũng đã sớm khó chịu, nhưng vẫn luôn tìm không thấy cơ hội trừ bỏ phủ Thừa Tướng.

"Hả?" Tá Thượng Thần khẽ nhíu mày liễu, tựa tiểu phi tiểu: "Vậy lần sau bốn hoàng tử xuất môn còn phải xem hoàng lịch một chút, miễn cho vận khí kém đến mức gặp nữ nhân như vậy! Quả nhiên là xúi quẩy."

Kim Tương Nhi chỉ cảm thấy tan nát cõi lòng, nàng không nghĩ tới Tứ hoàng tử lại có thể nhìn nàng như vậy! Còn nói gặp bản thân là hẳn vận khí quá kém! Tốt xấu gì nàng cũng là thiên kim phủ Thừa Tướng, đừng nói là làm bạn Tứ hoàng tử, chính là trở thành chính phi của hắn đều là dư dả.

Đúng rồi! Nhất định là tại nữ nhân này! Nếu không có nàng, Tứ hoàng tử sẽ không dùng thái độ kém như vậy đối với mình!

Nghĩ đến đây, ánh mắt oán hận của Kim Tương Nhi quét về phía Cố Nhược Vân, ánh mắt kia giống như là lưỡi dao muốn cắt thân thể của nàng thành mảnh nhỏ, cuối cùng vẫn là cắn răng một cái, thu hồi nước mắt trong mắt, hơi hơi hành lễ với Tá Thượng Thần, nói: "Tứ hoàng tử điện hạ, lần này là tiểu nữ tử lỗi mẫn, nhưng mà tiểu nữ tử cũng không phải người tùy tiện, hôm nay muốn cùng Tứ hoàng tử ngồi chung cũng chỉ là ngưỡng mộ sự tao nhã của Tứ hoàng tử, xin thứ cho tiểu nữ tử quấy rầy, cáo từ."

Nói xong lời này, nàng lập tức vội vàng đi về phía ngoài cửa, chỉ là lúc vừa đi tới cửa, một luồng gió lạnh đột nhiên truyền đến từ phía sau, giống như là có một bàn tay hung hăng dừng ở trên lưng của nàng, lập tức thân

thể của nàng bay ra xa mấy thước, ‘phịch’ một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra, rơi trên cây nhãn trước mặt kia.

Tá Thượng Thần như là không có việc gì thu hồi tay, âm thanh lưỡi nhắc tản mạn: "Vận khí của nàng không tệ, hôm nay tâm tình của bốn hoàng tử tốt, cũng chỉ dạy dỗ nàng một chút, nếu đổi thành lúc tâm tình của bốn hoàng tử không tốt....."

Vậy nàng tất nhiên sẽ máu tươi tại chỗ!

Dù sao người có thể một tay chống đỡ Huyền Âm Điện, sao có thể là cái loại người biết nương tay? Hãn giết người luôn luôn là xem tâm tình mà quyết định.

"Tiểu Vân Nhi, chúng ta đã không gặp lâu như vậy, không bằng..... Người trước ôm ta một cái như thế nào?"

Thu hồi vẻ mặt lo lắng, Tá Thượng Thần lại nở nụ cười, nụ cười kia tươi như hoa, lập tức làm mọi người kinh diễm.

Chỉ là vừa rồi nhìn thấy Kim Tương Nhi chịu thiệt, lúc này đây mặc kệ mê luyện cỡ nào, không còn có người dám đi lên bắt chuyện.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 263: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Ba)

Tửu lâu ồn ào, Cố Nhược Vân bỗng nhiên cảm nhận được một tầm mắt âm độc gắt gao nhìn chăm chăm bản thân, nàng khẽ cau mày, theo tầm mắt kia nhìn qua, nhưng mà, giữa đám người, cũng không có tầm mắt nàng cảm giác được.

Chẳng lẽ, kia chỉ là ảo giác của nàng sao?

Cố Nhược Vân lắc lắc đầu, thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng thưởng thức nước trà trong tay, giác quan lại vẫn luôn điều tra động tĩnh chung quanh.....

Giờ phút này, tất cả mọi người không có phát giác, ở bên trong ghế lô trên tửu lâu, dưới hắc bào bao phủ, ánh mắt ngoan độc gắt gao xem nhìn Cố Nhược Vân chuyện trò vui vẻ với Tá Thượng Thần phía dưới, bàn tay gắt gao nắm chặt, áp chế sát ý tràn đầy trong lòng xuống.

Hắn không nghĩ tới bản thân chỉ rời đi Huyền Vũ Quốc thời gian không bao lâu, đã xảy ra biến hóa long trời lở đất! Bách Thảo Đường? Thì tính sao? Cho dù nữ nhân này quan hệ không ít với Bách Thảo Đường, vậy hắn cũng tuyệt sẽ không dễ dàng để nàng sống sót.

Bất kể là nàng, hay là Bàn Nhiên đều phải chết!

"Mẫu phi, cữu cữu, các người yên tâm, hoàng nhi nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù cho các người! Tuyệt sẽ không để cho các người uống mạng ở trong tay tiểu nhân âm hiểm."

Hận!

Như thế nào hãn có thể không hận!

Mặc kệ mấy năm nay hãn biểu hiện vĩ đại cỡ nào, ở trong lòng phụ hoàng đều chỉ có một đứa con là Bàn Nhiên kia, hãn vĩ đại hơn Bàn Nhiên không biết bao nhiêu lần, vì sao phụ hoàng vẫn nhìn không thấy nỗ lực của hãn? Chính là mẫu phi cũng chưa từng đi vào trái tim của phụ hoàng!

Sủng ái của nam nhân kia, đã bị đôi mẫu tử này chiếm lấy! Cho nên, hãn thăm nghĩ bằng vào nỗ lực của bản thân được Hạ gia nhìn trúng, nếu hãn trở thành hoàng đế, hãn có thể quyết định sống chết của đôi mẫu tử này! Lúc đó, hãn mới có thể hung hăng ra một ngụm ác khí vì mẫu phi!

Nhưng mà, mẫu phi lại đã chết! Còn là bị nam nhân nàng yêu nhất hại chết! Nàng yêu phụ hoàng như thế, làm sao có thể sẽ cùng cứu cứu ám hại hãn? Tất cả những thứ này, nhất định đều là mẫu tử Bàn Nhiên thiết kế tốt!

Đương nhiên, ở trong việc này, Bách Thảo Đường càng là thoát không khỏi quan hệ!"Cố Nhược Vân, hình như ta nghe nói nhị gia Hạ gia Hạ Khởi luôn luôn tìm kiếm tung tích của nàng! Nếu bán tin tức nàng ở Huyền Vũ Quốc cho Hạ Khởi, có lẽ ta có thể mượn tay Hạ gia diệt trừ hãn."

Tuy rằng Tá Thượng Thần phong bế tin tức của Cố Nhược Vân, nhưng mà, Tam hoàng tử Bàn Phi lại đã từng gặp qua nàng ở Thanh Long Quốc, tự nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra. Hơn nữa hãn cho rằng cho dù Bách Thảo Đường cường thịnh cỡ nào, cũng không có khả năng so sánh với loại quái vật lớn Hạ gia kia!

Người giúp mẫu tử Bàn Nhiên, đều đáng chết!

"Bàng Nhiên, Cố Nhược Vân, còn có người gọi là Hoàng Hậu nương nương kia, sai lầm các người phạm phải, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ! Hơn nữa, sớm hay muộn Huyền Vũ Quốc này cũng là vật trong bàn tay ta!" Bàng Phi hung tợn cắn răng, ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người phía trước, dưới hắc bào khoe môi giờ lên một chút tươi cười.

Đại sảnh tử lâu.

Bàng Nhiên đang dùng hết toàn lực nịnh bợ Tá Thượng Thần và Cố Nhược Vân, đột nhiên, ánh mắt hẩn rùng mình, kinh ngạc nhìn phía hắc bào nam tử (nam tử mặc áo bào đen) đi qua bên cạnh kia, gắt gao nhíu mày.

"Bàng Nhiên, như thế nào?"

Cố Nhược Vân phát hiện khác thường của hẩn, quay đầu hỏi.

"Nữ thần đại nhân, ta vẫn luôn cảm giác bóng lưng của người này giống như Tam Hoàng huynh."

Hẩn là không có khả năng đi, với thân phận hiện giờ Tam Hoàng huynh là tuyệt đối không dám nghênh ngang xuất hiện ở nơi này, có lẽ là hẩn nhận sai người.

Nghĩ đến đây, hẩn lắc lắc đầu: "Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều, từ sau khi Lâm Quý Phi xảy ra chuyện, Tam Hoàng huynh đã mất tích, phụ hoàng cũng phái người ở truy tìm tung tích của hẩn, lại thế nào cũng tìm không thấy, loại thời điểm này, hẩn không có khả năng xuất hiện tại Huyền Vũ Quốc, dù sao Lâm Quý Phi hành thích vua là tội trăm cả nhà."

Cố Nhược Vân không nói gì, đôi mắt trong veo lạnh lùng nhìn hắc bào biến mất phía trước, trong mắt xẹt qua lạnh lùng sắc bén.

Nếu nàng cảm giác không có sai lầm mà nói, vừa rồi ánh mắt âm độc nhìn chăm chăm nàng, chính là nam nhân này.....

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 264: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Bốn)

Thiên Thành, là thánh địa trong lòng tất cả cư dân Huyện Vũ Quốc, còn là chúa tể thay đổi vận mệnh của quốc gia, mà làm Hạ gia phủ thành chủ của Thiên Thành, càng là tồn tại giống như thần trong lòng mọi người.

Nghे nói hiện giờ Hạ lão gia tử đã đến cấp bậc Võ Hoàng, phải biết rằng, ở trong bốn nước, một Võ Tướng đã có thể được tôn sùng là cường giả, nếu tới Võ Vương thì có thể đạt được đất phong, còn trở thành Vương gia khác họ, có thể nghĩ, uy vọng của Võ Hoàng trong mắt người trên đời này.

Lúc này trong Hạ gia, cũng là loạn một đoàn, nguyên nhân là, khoảng thời gian trước thiếu chủ Hạ gia đột nhiên nhiễm bệnh lạ lại phát bệnh, tiếng kêu rên bi thống vang vọng đại viện Hạ gia, thế cho nên toàn bộ Hạ gia đều bao phủ mây đen, Hạ lão gia tử càng là thương tâm muốn chết, trong nháy mắt giống như già đi rất nhiều tuổi.

Nhưng mà, lúc mọi người ở đây sốt ruột vì bệnh của thiếu chủ Hạ gia, chỉ có nhị gia Hạ gia Hạ Khởi là dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa.

"Hừ! Hạ Tử Hi, người đều đã bệnh nặng như vậy, còn sống cũng là một loại thống khổ, không bằng chết sớm một chút mới tốt! Ngược lại lãng phí tinh lực của Hạ gia ta!" Hạ Khởi nghe tiếng kêu rên một lần lại một lần vang lên trong sân, sắc mặt hưng phấn đến mức đỏ bừng, giống như với ý mà nói, Hạ Tử Hi gặp tra tấn càng nhiều y lại càng kích động!

Bỗng nhiên, một gã hộ vệ vội vội vàng vàng đi đến, quỳ rạp một chân xuống đất, cung kính nói: "Nhị gia, Tam hoàng tử Huyền Vũ Quốc ở bên ngoài Thiên Thành cầu kiến."

"Tam hoàng tử Huyền Vũ Quốc?"

Hạ Khởi nhướng mày, không kiên nhẫn nói: "Không gặp!"

"Nhưng mà nhị gia, hãn nói hãn biết tin tức của Cố Nhược Vân."

Cố Nhược Vân?Hạ Khởi rung mình, một chút âm u chợt lóe lên trong mắt, y trầm mặc xuống, một lúc lâu sau, nói: "Người mang theo khối lệnh bài này đi, đón Tam hoàng tử lại đây cho ta, nhớ kỹ, phải bí mật tiến hành, không thể để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy!"

"Vâng, nhị gia."

Sau khi nói xong lời này, hộ vệ lập tức lui đi ra ngoài.

Hạ Khởi nheo lại con ngươi nhìn biến mất hộ vệ, cười lạnh một tiếng: "Hạ Lâm Ngọc, xem ra, ta tìm được Cố Nhược Vân trước ngươi! Yên tâm đi, đến lúc đó sau khi ta giết nàng, nhất định sẽ đổ lên trên đầu ngươi, lúc đó người cha vô dụng kia của ngươi hãn phải chết không thể nghi ngờ! Sau khi hãn chết, chính là đến lượt ngươi! Còn có ngươi, phụ thân ái của ta, ngươi không phải yêu nhất một đôi phụ tử này sao? Hiện tại ta đây làm cho ngươi người đầu bạc tiền người đầu xanh, làm cho ngươi chịu thống khổ mất đi bọn họ! Cũng làm cho ngươi hối hận không giao Hạ gia cho ta!"

Y làm nhiều như vậy, đều là bị buộc! Nếu ngay từ đầu phụ thân đã định y là gia chủ Hạ gia, thì làm sao có thể có nhiều việc như vậy? Nếu không phải như thế, y tất nhiên sẽ tương thân tương ái với đại ca kia của bản thân.

Đúng lúc này, hộ vệ mang theo Bàn Phi cả người mặc hắc bào tiến vào, lúc nhìn thấy Hạ Khởi ngồi ở ghế tựa, Bàn Phi khom người nói: "Tham

kiến Hạ công tử."

"Người biết tung tích của Cố Nhược Vân?" Hạ Khởi thu hồi vẻ mặt âm lãnh, nhìn hắc bào nam tử phía dưới, nhẹ nhàng cười, như gió xuân.

Ở trước mắt người khác, từ trước đến nay y thật dễ dàng thu liễm cảm xúc, làm như vậy là vì một cái thanh danh.

"Phù phù!"

Đột nhiên, Bàn Phi quỳ rạp xuống đất, hần liên tục rơi lệ, tê tâm liệt phế khóc kể nói: "Hạ công tử, người phải làm chủ vì hoàng thất Huyền Vũ Quốc chúng ta! Mẫu phi và cữu cữu của ta luôn trung thành và tận tâm với hoàng thất và Hạ gia, nhưng mà, Hoàng Hậu nương nương cũng là tràn đầy dã tâm, nàng đã sớm mưu đồ bí mật muốn giúp phế vật Bàn Nhiên kia cướp lấy hoàng thất, hơn nữa thoát khỏi bàn tay của Hạ gia, chính là bởi vì mẫu phi ta biết được âm mưu của nàng, nàng không tiếc hạ độc hại bệ hạ hơn nữa còn giá họa cho mẫu phi ta! Đến cuối cùng, nàng còn cấu kết với Cố Nhược Vân của Bách Thảo Đường, lòng muông dạ thú đã sớm bị người qua đường biết, kính xin Hạ công tử diệt trừ khối u ác tính vì hoàng thất chúng ta!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 265: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Năm)

Bàng Phi bộc lộ oan ức, hoàn toàn nói Lâm Quý Phi thành nữ tử vô tội, mà Hoàng Hậu nương nương và Bàng Nhiên lại là dã tâm to lớn muốn có thiên hạ, thậm chí cấu kết người ngoài, ngay cả Hạ gia cũng không để vào mắt.

Con người của Hạ Khởi lạnh xuống, lại rất nhanh đã khôi phục bình thường, nói: "Hoàng Hậu và Bàng Nhiên thật đúng là rất to gan! Ngôi vị hoàng đế của Huyền Vũ Quốc vẫn luôn do ta Hạ gia làm chủ, khi nào thì đến lượt chính bọn họ quyết định? Tam hoàng tử, người đi về trước, lát sau ta sẽ phái người đi hoàng thất các người chủ trì công đạo cho người!"

"Đa tạ Hạ công tử, ta đây cáo từ trước."

Hạ Khởi nhẹ nhàng gật đầu, đột nhiên trong lúc đó y giống như nghĩ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, nghe nói hoàng tử Huyền Vũ Quốc các người đã chết rất nhiều, trừ người ra chỉ còn Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử, Ngũ hoàng tử kia lưu luyến nơi yên hoa, không cách nào đảm đương trách nhiệm, Lục hoàng tử Bàng Nhiên là một phế vật, nếu loại phế vật này có thể làm hoàng đế thì nhất cái cũng có thể thành thần, Hạ gia chúng ta cũng không cần một phế vật, cho nên, vị trí hoàng đế của Huyền Vũ Quốc liền do người tới đảm nhiệm đi."

Bàng Phi dừng bước chân, hẳn có chút không dám tin nhìn Hạ Khởi.

Vừa rồi Hạ Khởi công tử nói gì đó? Để cho hắn trở thành hoàng đế của Huyền Vũ Quốc? Đây rốt cuộc có phải sự thật hay không?

"Hạ công tử, người là nói....."

"Người trở về chờ tin tức tốt đi," Hạ Khởi cười cười, nói: "Hiện giờ cha ta vì việc của huynh trưởng ta mà vội đến mức đau đầu, không có tâm tình quản nhiều chuyện như vậy, ta cũng chỉ là muốn chia sẻ giúp ông một ít, việc này ta vẫn là có thể làm chủ."

Kinh hi (ngạc nhiên + vui mừng) đến quá đột ngột, trái tim của Bàn Phi đều thiếu chút nữa thì ngừng đập, một lúc lâu sau hắn mới hồi phục tinh thần lại, cảm xúc vui mừng đến điên cuồng dâng lên, kích động muốn điên cuồng cười ba tiếng.

Mẫu phi, cứu cứu, các người thấy được sao? Huyền Vũ Quốc này thật vẫn là phải trở thành thiên hạ của ta! Phế vật Bàn Nhiên kia căn bản không có khả năng đấu với ta! Cho dù hắn được phụ hoàng sủng ái lại như thế nào? Không có Hạ gia gặt đầu, hắn là tuyệt đối không có khả năng đi lên cái vị trí kia.

Hoàng Hậu, Bàn Nhiên, các người chờ! Chờ ta đăng cơ thành đế, chính là lúc các người bị mất mạng!

"Hạ công tử, ta nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của người, làm hoàng đế Huyền Vũ Quốc thật tốt."

"Ừ."

Hạ Khởi mỗi mệt nhắm lại đôi mắt: "Ta mệt mỏi, người có thể đi rồi."

"Vâng."

Sau khi nói xong lời này, Bàn Phi bước nhanh rời khỏi sân Hạ gia, mà ở sau khi hấn biến mất, Hạ Khởi mở đôi mắt, giờ khắc này trong mắt y không còn ôn hòa vừa rồi? Tràn ngập lạnh lẽo: "Tên Bàn Tử Hoàng kia tính tình rất quật cường, không cách nào trở thành một con chó đủ tư cách! So sánh ra, Bàn Phi này dễ dàng nắm trong tay hơn nhiều." (L: bị người ta coi là cho mà vẫn vui mừng được, haizz)

... ..

Thư phòng Hạ gia, uy nghiêm yên lặng, Hạ lão gia tử mặc áo bào trắng đứng ở phía trước cửa sổ, chấp tay sau lưng, nhưng là rất có khí chất tiên phong đạo cốt.

Chỉ là, trên mặt ông lại lộ ra vẻ già nua, mặt mũi hỏi phía sau người: "Còn có chuyện gì sao?"

Hạ quản gia chần chờ một lúc lâu, nói: "Gia chủ, hoàng đế Huyền Vũ Quốc gửi thư, muốn tiến cử Lục hoàng tử Bàn Nhiên trở thành đế vương đời tiếp theo."

"Bàn Nhiên?" Hạ lão gia tử nhướng mày: "Có tìm hiểu qua tin tức cậu Bàn Nhiên này?"

"Lão nô đã phái người tra qua, Bàn Nhiên võ đạo không được, có thể nói là một phế sài chân chính, nhưng mà, hấn lại có được đạo trị quốc, trở thành một đế vương không cần thiết có thực lực quá lớn, lại phải có thể làm cho dân chúng an cư lạc nghiệp, quốc thái dân an, đây là gia chủ đã từng nói qua với lão nô, lão nô cho rằng Bàn Nhiên đủ tư cách, lúc này đây mới cả gan đến quấy rầy gia chủ."

"Hơn nữa....." Hạ quản gia dừng một chút: "Ngũ hoàng tử cũng tiến cử Lục hoàng tử đảm nhiệm đế vương, hơn nữa cam nguyện ở bên phụ tá, thực lực thiên phú của Ngũ hoàng tử không tệ, nếu hai người liên thủ, tất nhiên có thể làm cho Huyền Vũ Quốc càng thêm cường thịnh."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 266: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Sáu)

Hạ lão gia tử trầm ngâm một lúc lâu, mới gật gật đầu: "Bàng Nhiên đã vĩ đại như thế, vậy chuyện này sẽ do người tới quyết định, nếu không có chuyện gì mà nói thì người lui xuống trước đi thôi, ta có chút mệt mỏi."

Nghe vậy, trên mặt của Hạ quản gia hiện lên chút chần chừ, suy xét thật lâu sau, ông mới chậm rãi mở miệng: "Gia chủ, còn có một việc, hoàng đế Huyền Vũ Quốc Bàng Tử Hoàng đưa tặng một viên Diên Niên Ích Thọ đan, chỉ là gia chủ luôn không tiếp nhận quà tặng của bất luận kẻ nào, lúc này đây lão nô mới do dự, không biết là nên trả đan dược trở về cho Bàng Tử Hoàng hay là....."

Đan dược!

Trái tim của Hạ lão gia tử giống như là bị một cây búa tạ hung hăng đánh trúng, tạo lên từng tầng gợn sóng, ông rốt cục quay đầu, đôi mắt già nua kích động nhìn quản gia: "Người vừa mới nói cái gì? Diên Niên Ích Thọ đan?"

Hạ quản gia sửng sốt một chút, từ sau khi thiếu chủ bệnh nặng, ông đã không còn nhìn thấy biểu cảm như thế của gia chủ, cho dù Diên Niên Ích Thọ đan kia vô cùng trân quý, nhưng mà bằng vào năng lực của gia chủ mua một viên từ trong Bách Thảo Đường cũng không thành vấn đề gì.

Ông cần kích động như vậy sao?

Nhưng mà, Hạ quản gia vẫn là chi tiết trả lời câu hỏi của Hạ lão gia tử, cung kính nói: "Hồi bẩm gia chủ, Bàn Tử Hoàng đưa tới đan dược ở trong tay lão nô, lão nô lập tức lấy ra cho gia chủ."

Nói xong lời này, Hạ quản gia mở hai tay, lập tức một viên đan dược màu lục xuất hiện ở trong tay của ông.

Đan dược kia tản ra sức sống nồng đậm, giống như vô hạn sinh mệnh vây quanh thân thể của Hạ lão gia tử, thậm chí ngay cả lỗ chân lông toàn thân đều nhẹ nhàng khoan khoái không thôi.

Tâm tình của Hạ lão gia tử bắt đầu trở nên kích động, đột nhiên trong lúc đó có một loại xúc động muốn cất tiếng cười to.

Đương nhiên, ông không phải hưng phấn vì đan dược, mà chủ yếu là Cố Nhược Vân đứng đầu Bách Thảo Đường mất đi tung tích, lấy thế lực của Hạ gia vậy mà tra không ra đến cùng nàng ở nơi nào, giống hồ có một thế lực đang làm nhiều, hiện giờ Bàn Tử Hoàng lại xuất ra Diên Niên Ích Thọ đan chỉ có Bách Thảo Đường mới có.

Này ý nghĩa là gì?

Một viên đan dược vô cùng trân quý, chính là Bàn Tử Hoàng xuất ra tích tụ trong quốc khố cũng không đủ mua được một viên, trừ phi, hẳn gặp gỡ nhân vật có quyền uy nhất Bách Thảo Đường!

Mà có thể làm chủ đan dược trong Bách Thảo Đường phỏng chừng chỉ có một người!

"Quản gia," Hạ lão gia tử bình định nội tâm gợn sóng, nói: "Người lập tức chuẩn bị một chút cho ta, ta muốn đích thân đi xem hoàng thất Huyền Vũ Quốc!"

Hạ quân gia ngậy đại, thân là gia chủ quyền cao chức trọng, nắm Thiên Thành trong tay, loại chuyện thuộc về Thái Tử hoàng thất căn bản là không cần ông tự mình đi xem, hiện giờ trong lúc thiếu chủ bệnh nặng ông vậy mà lựa chọn đi xem hoàng thất?

Chẳng lẽ, là vì Diên Niên Ích Thọ đan này?

"Vâng, gia chủ."

Hạ quân gia thu hồi nghi hoặc trong lòng, cung kính cúi nắm tay nói.

Sau đó, ở dưới ánh mắt của ông, Hạ lão gia tử cười to phát phát ống tay áo lập tức bước nhanh đi ra khỏi thư phòng, tiếng cười to sang sảng kia vang vọng toàn bộ phía chân trời, thật lâu cũng không biến mất ở trong đại viện Hạ gia.

Thế cho nên rất nhiều người đều cho rằng gia chủ là bởi vì bị bệnh của thiếu gia kích thích, nếu không làm sao có thể ở vào thời điểm này cười to ra tiếng?

Nhưng chỉ có bản thân Hạ lão gia tử mới biết được, nếu tìm được Cố Nhược Vân, không chỉ có thể hoàn thành sứ mệnh của Linh Tiêu đại nhân, nói không chừng còn có thể chữa khỏi bệnh lạ của Hạ Tử Hi.....

.....

Trong triều đình, một mảnh yên lặng.

Ánh mắt uy nghiêm của Bàng Tử Hoàng quét về phía chúng thần phía dưới, không nhanh không chậm nói: "Các vị ái khanh, Lâm Quý Phi và Quốc Sư mưu phản, cho dù Tam hoàng tử không hề sai lầm, nhưng mà lại bởi vì mẫu thân làm phản làm cho hắn không có khả năng ở trở thành Thái Tử hoàng thất! Cho nên, Trẫm đã viết thư cho Hạ gia, đề cử Lục hoàng tử

làm Thái Tử Huyền Vũ Quốc, không biết các vị ái khanh có ý kiến gì không?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 267: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Bảy)

Ý kiến?

Bọn họ dám có ý kiến gì?

Lâm Quý Phi hành thích vua, làm cho Tam hoàng tử bỏ lỡ vị trí Thái Tử, Ngũ hoàng tử buông tha cho trở thành Thái Tử, cam nguyện phụ tá Bàng Nhiên, lúc này đây trong Huyền Vũ Quốc có thể đảm đương trọng trách cũng chỉ có Bàng Nhiên.

Cho nên, nghe được lời nói của Bàng Tử Hoàng, chúng thần hai mặt nhìn nhau, nhưng không có một người nói ra ý kiến phản đối.

"Tốt, đã các vị ái khanh đã không có ý kiến, vậy chờ Hạ gia quyết định!"

Bàng Tử Hoàng vừa lòng gật gật đầu, trong khoảng thời gian này Bàng Nhiên vẫn là làm cho hãn tương đối vừa lòng, không còn đi ra ngoài gây chuyện, tuy rằng thiên phú kém một chút, nhưng này cũng không phải vấn đề gì, chỉ cần có năng lực dẫn dắt Huyền Vũ Quốc đi đến đường cường đại là đủ rồi!

Để vương một giới, cần cũng không phải là thực lực cường đại, mà là quyết sách anh minh, trải qua thử thách trong khoảng thời gian này, tiểu tử Bàng Nhiên này quả thật có năng lực này, bởi vậy hãn (BTH) mới tiến cử hãn (BN) với Hạ gia.

Đúng lúc này, một tiếng cười nhẹ thanh truyền đến từ phía trước, tràn đầy lạnh lùng, hơn nữa còn lộ ra ngạo khí không ai bì nổi.

"Ha ha, phụ hoàng thân ái của ta, người làm quyết định này có phải quá qua loa hay không?"

Ở ngoài triều đình, một bộ hắc bào bao phủ thân thể của nam nhân, áo choàng làm cho khuôn mặt âm nhu mang theo lạnh lẽo, bên môi của hắn gợi lên một chút tươi cười, con người âm độc chặt chẽ nhìn Bàn Tử Hoàng phía trên long ỷ.

Ở nháy mắt trong người mặc hắc bào ngẩng đầu, khuôn mặt quen thuộc kia đột ngột ánh vào mi mắt, cũng làm sắc mặt của Bàn Tử Hoàng thay đổi: "Bàn Phi, làm sao người lại ở chỗ này?"

"Ha ha, nhi thần như không ở đây, chẳng phải phụ hoàng sẽ giao Huyền Vũ Quốc cho một phế vật dùng được hay sao?" Bàn Phi cười lạnh một tiếng, con người vốn ngoan độc tại giờ phút này lại tràn ngập hận ý. Hắn (BP) hận hắn (BTH), hận hắn bất công, cũng hận hắn tuyệt tình với mẫu phi của mình!

Nhưng cố tình nam nhân này lại là phụ hoàng của hắn!

Sắc mặt Bàn Tử Hoàng trầm xuống, trầm giọng nói: "Bàn Phi, mẫu phi của người phạm phải tội lớn ngật trời, Trẫm nể tình người chưa từng tham dự, không liên lụy người, nhưng từ đây về sau người sẽ trở thành một thứ dân, không phải là hoàng tử Huyền Vũ Quốc nữa!

Dù thế nào, hắn vẫn là lưu tình.

Cho dù Lâm Quý Phi làm sai nhiều chuyện cỡ nào, Bàn Phi đều là vô tội, lại là huyết mạch của hắn, hắn (BTH) có thể nào nhẫn tâm giết hắn (BP)?

"Phụ hoàng, người có biết mẫu phi yêu người, nàng yêu người như thế làm sao lại có thể muốn giết người?" Bàn Phi cười lạnh một tiếng: "Chỉ cần là người sáng suốt đều biết là Hoàng Hậu và Bàn Nhiên hãm hại mẫu phi của ta, người lại thiên vị nàng! Chẳng lẽ ở trong lòng người cứ không tin mẫu phi như vậy?"

"Làm càn!"

Đùng!

Tay của Bàn Tử Hoàng mạnh mẽ chụp ở trên bàn, mặt rờn giận dữ nói: "Lâm Quý Phi hãm hại Trẫm là nàng chính miệng nói, chẳng lẽ Trẫm nói cũng có giá?"

"Là thật là giả phỏng chừng trong lòng phụ hoàng người rõ ràng!" Bàn Phi gắt gao cắn răng, bàn tay hung hăng nắm chặt, hắt hất một hơi thật sâu, nói: "Nếu không phải người thiên vị Hoàng Hậu, là các người liên hợp lại hãm hại ta mẫu phi, mẫu phi thiện lương như thế, ta tuyệt đối không tin nàng là người tội ác tà trời! Bàn Tử Hoàng, đến cùng Hoàng Hậu có cái gì, mà người lại muốn giúp nàng hãm hại nữ tử làm bạn với người hai mươi mấy năm? Trái tim của người thật sự ác độc như vậy? Vô tình như vậy? Nếu việc này thoát không ra quan hệ với người, ta là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!" (L: vâng, mẫu phi của người rất thiện lương ~)

Con người tràn ngập hận ý của Bàn Phi gắt gao nhìn chăm chăm Bàn Tử Hoàng, đau lòng đến mức thiếu chút nữa thì không cách nào hô hấp, nhiều năm qua phụ hoàng thiên vị Bàn Nhiên đã là cái gai trong lòng hắt, hiện giờ hắt (BTH) lại liên hợp Hoàng Hậu hãm hại mẫu phi, tất cả chính là vì mẫu phi là chướng ngại vật giữa bọn họ.

Đáng thương mẫu phi vô tội bị người nào đó coi là cái đinh trong mắt, xử trí cho thống khoái.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 268: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Tám)

"Bàng Phi, người rất làm càn!"

Bàng Tử Hoàng mạnh mẽ vỗ xuống bàn, tức giận nói: "Người cho rằng Trẫm sẽ không xử trí người? Nếu không phải nể tình người cũng chưa từng thông đồng làm bậy với bọn họ, Trẫm là tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

"Ha ha!"

Bàng Phi điên cuồng cười hai tiếng, bên môi mang theo tươi cười châm chọc: "Bàng Tử Hoàng, người cho rằng người vẫn là hoàng đế Huyền Vũ Quốc hay sao? Người vì Bàng Nhiên mà muốn tìm gia chủ Hạ gia, hiện giờ thiếu chủ Hạ gia bệnh nặng, lão nhân gia ông không rảnh quản các người, ngược lại, ta đã chiếm được hứa hẹn của nhị gia Hạ gia, ở dưới tình huống hiện giờ, y hoàn toàn có thể làm chủ được, rất nhanh ngôi vị hoàng đế này sẽ thuộc về ta! Lúc đó, các người đều là một đám tù nhân mà thôi, ha ha ha!"

Tiếng cười của hắn tràn đầy thống khoái, trong đôi mắt kia lại phun ra oán hận.

Từ nhỏ đến lớn, bản thân vì có được sự chú ý của phụ hoàng nên luôn nỗ lực như thế, chỉ vì chứng minh với hắn bản thân vĩ đại hơn phế vật Bàng Nhiên kia rất nhiều! Nhưng mà hắn (BTH) thì sao! Chẳng những không phân tốt xấu thiên vị đôi mẫu tử này, hơn nữa còn cùng bọn họ cùng nhau

hãm hại mẫu phi! Cho nên, cho dù ngày sau Bàng Tử Hoàng sám hối, hẳn cũng tuyệt đối không tha thứ cho hắn (BTH)!

Nghe nói như thế, chúng thần châu đầu ghé tai nghị luận ào ào, bọn họ không nghĩ tới hôm nay trên triều đình sẽ xảy ra một màn như thế, lại càng không từng dự đoán được, Hạ gia đã lựa chọn Tam hoàng tử làm Thái Tử.

Như vậy xem ra, Hoàng Hậu và Lục hoàng tử sẽ nguy hiểm.....

"Bàng Phi, người rất làm càn!" Bàng Tử Hoàng giận dữ đứng lên, chỉ vào Bàng Phi nhục mạ nói: "Trước kia Trẫm rất dung túng người, thế cho nên người mới kiêu ngạo ương ngạnh như thế! Hiện tại Trẫm hỏi người một câu, người có biết căn bản của đế vương là cái gì không? Người lại vì sao muốn trở thành đế vương?"

Bàng Phi 'xuy' cười một tiếng, trào phúng gợn lên khóe môi: "Cường giả vi tôn! Mặc kệ là đạo đế vương hay là cái gì khác, đều là cường giả làm chúa tể! Thân là một cường giả có thể có được quyền to sinh sát, muốn ai chết, kẻ đó sẽ không thể không chết!"

"Không! Người sai lầm rồi! Nếu người là một người, hoặc là một thế lực, đạo lý cường giả vi tôn này không có gì không đúng! Nhưng là đế vương thì khác, thân là đế vương cũng không cần phải tự thân cường, mà là cả quốc gia cường đại, hẳn gánh vác tất cả hạnh phúc của dân chúng quốc gia! Ở trong này, cường giả vi tôn căn bản không thể thực hiện được! Huống chi, người thân là một cường giả, tùy ý sống chết của người khác thì có ý tứ sao? Lạm sát chúng sinh là có vẻ người rất cường đại? Đây chỉ có thể chứng minh người nhỏ yếu, một cường giả chân chính cũng không phải là làm cho chúng sinh sợ hãi, mà là làm cho bọn họ kính ngưỡng! Đây mới là cường giả chân chính!"

Bàng Tử Hoàng thất vọng lắc đầu, cho tới bây giờ hắn (BTH) cũng không từng xem trọng qua Bàng Phi, không phải hắn (BP) không đủ thông

minh cường đại, mà là, hãn chưa bao giờ coi mạng người là quan trọng! Nếu làm cho hãn trở thành đế vương, toàn bộ Huyền Vũ Quốc không biết sẽ biến thành cái dạng gì.

Mà sở dĩ hãn tương đối sủng ái Bàng Nhiên, không chỉ vì hãn là con của Hoàng Hậu, càng là bởi vì hãn không có tính khí kiêu căng của hoàng thất quý tộc, đáng tiếc trước kia tiểu tử này luôn luôn không tiến lên, bất luận hãn đánh thế nào vẫn là không tỉnh lại.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh đáng đánh đòn từ bên ngoài triều đình truyền vào.

"Ta đã sớm đoán người mặc hắc bào thấy ở tửu lâu ngày đó là Tam Hoàng huynh, không nghĩ tới thật là hãn, nhưng mà ta không nghĩ tới hãn sẽ đến hoàng cung, còn nói ra lời nói như vậy, làm cường giả là vì làm chúa tể nắm giữ sống chết của người khác? Nếu thật là thật sự, vậy ta vẫn là làm một phế vật thì tốt hơn, nữ thần đại nhân, người nói phải không?"

Giọng nói này mang theo trêu tức rõ ràng, làm cho sắc mặt của Bàng Phi thoáng chốc âm trầm đáng sợ, lúc hãn quay đầu nhìn phía hai người từ ngoài đi vào triều đình, tức giận trong mắt càng sâu.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 269: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Chín)

"Bàng Nhiên!"

Ầm!

Một ngọn lửa giận dâng lên trong ngực Bàng Phi, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm Bàng Nhiên, ánh mắt kia thật giống như muốn ăn thịt người, sau đó hít một hơi thật sâu, mới bình ổn tức giận tràn đầy trong lòng, lạnh lùng nói: "Bàng Nhiên, người đừng tưởng rằng hiện tại có người Bách Thảo Đường trợ giúp người là người có thể tác uy tác phúc (làm mưa làm gió), ngay cả loại chuyện hãm hại mẫu phi ta cũng làm được, đáng tiếc người quên, ở Huyền Vũ Quốc có quyền lợi quyết định ngôi vị hoàng đế thuộc về ai chỉ có Hạ gia! Cho dù người dùng hết tâm cơ, ngôi vị hoàng đế này cũng tuyệt đối sẽ không về người!"

Giờ này khắc này, Bàng Phi không chút nào để mọi người trong triều đình vào mắt, bất luận như thế nào, hắn đã chiếm được hứa hẹn của Hạ gia, vị trí đế vương Huyền Vũ quốc này rất nhanh sẽ rơi xuống trên đầu hắn.

Một khi đã như vậy, thì vì sao hắn phải sợ hãi một bại tướng dưới tay?

Bàng Nhiên nổi giận nhảy lên, chỉ vào Bàng Phi rống ra tiếng: "Bàng Phi, tiểu súc sinh người này, khó trách là Lâm Quý Phi sinh! Quả nhiên mẫu tử cùng một đức hạnh, mẫu phi **** kia của người giết huynh trưởng của ta, còn muốn hại chết phụ hoàng giá họa cho mẫu hậu! Người còn dám phóng rắm ở trong này! Người nói Hạ gia giao ngôi vị hoàng đế này cho

người, có bản lĩnh người làm cho bọn họ đứng ra nói chuyện! Nói mà không có bằng chứng thì tính cái gì!"

Khi nói lời này, Bàn Nhiên vẻ mặt khinh bỉ, người Hạ gia cũng không phải mắt bị mù, chỉ bằng vào loại đức hạnh của Bàn Phi này làm sao có thể có được sự tán thành của bọn họ.

"Người....." Bàn Phi lửa giận chà xát thiêu đốt, đột nhiên, hăn nở nụ cười, nụ cười kia mang theo trào phúng: "Tốt, hiện tại ta đây sẽ mời sứ giả Hạ gia ra, làm cho người biết ta có đang nói dối hay không! Triệu trưởng lão, xin nhờ ngài!"

Vừa dứt lời, một giọng nói cao ngạo truyền đến từ ngoài cửa, giống như cách không truyền âm vào trong tai của mọi người, nháy mắt kia, người tu vi thấp đều là cảm giác ngực chấn động, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa thì phun ra.

Sắc mặt của Bàn Nhiên cũng không dễ nhìn, hăn cắn chặt hàm răng nhìn về ngoài cửa, rồi sau đó thấy lão giả mặc bạch y (y phục màu trắng) từ ngoài cửa cất bước đi vào, tay áo bay bay, bạch y ****, tiên phong đạo cốt, hai tay lão chấp sau lưng, giả bộ cao thâm, nhìn lên nhưng là có dáng vẻ cao nhân đặc đạo.

"Triệu trưởng lão, thật là Triệu trưởng lão! Tuy rằng Triệu trưởng lão chỉ là một cái khách khanh (*) trưởng lão, nhưng rất được nhị gia Hạ gia Hạ Khởi coi trọng, xem ra Tam hoàng tử nói là sự thật, Hạ gia thật muốn để Tam hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế."(*) khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc, ở đây là chỉ là 1 trưởng lão khác họ, được mời về làm trưởng lão

"Lúc này đây, Hoàng Hậu và Lục hoàng tử sợ là nguy ở sớm tối."

Trông thấy bạch y lão giả tay không đi vào, các đại thần đều là châu đầu ghé tai, nhỏ giọng nghị luận.

Mà bọn họ thân là trọng thần triều đình, tự nhiên sẽ lựa chọn hình thức quan sát, Lục hoàng tử rõ ràng đấu không lại Tam hoàng tử, vì vậy rất nhanh đã có một nhóm người đứng ở phía Tam hoàng tử kia, về phần những người khác không có quyết định, chính là vì khó chịu với lời nói vừa rồi của Tam hoàng tử.

Hoàng đế quả thật có thể làm chúa tể năm sống chết của thần dân, nhưng mà, nếu cứ không hỏi nguyên do như Tam hoàng tử, chẳng phân biệt đúng sai, chỉ nhìn người mạnh yếu, chắc chắn Huyền Vũ Quốc sẽ trải qua tình phong huyết vũ (mưa máu), thân là lão thần sao bọn họ lại muốn kết quả như vậy?

Tam hoàng tử có được tâm cường giả, nhưng mà, lại không thích hợp trở thành đế vương của một quốc gia!

"Bàng Phi, người thật sự là rất to gan!"

Bàng Tử Hoàng mặt rờn giận dữ, một chưởng hung hăng chụp ở trên bàn, sắc mặt xanh mét nói: "Là ai cho phép người đi Hạ gia?"

"Ha ha."

Bàng Phi cười lạnh một tiếng, khinh bỉ gợi lên khóe môi: "Phụ hoàng người bất công như vậy, ta không tìm đường vì bản thân, chẳng lẽ còn tùy ý các người bắt nạt hay sao? Hạ gia nghe nói hành ni mã (*) động đã nổi giận, người nói ta không thèm để ý sống chết của thần dân, nhưng khi nào thì người để ý qua chết sống của người bên gối? Các người ở trước mắt Hạ gia làm ra loại chuyện này, còn muốn Hạ gia thờ ơ hay sao? Bàng Tử Hoàng, từ đây về sau, ta sẽ không lại nhận người cha người này! Người cũng chỉ là tù nhân của ta mà thôi!"

(*) ni mã: tiếng chửi bậy, như kiểu mình nói hành con mẹ nó động ý

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 270: Lần Đầu Tiên Giao Phong (Mười)

Đông!

Bàng Tử Hoàng hai chân mềm nhũn, ngã ngồi ở trên long ỷ, đôi mắt thất vọng nhìn Bàng Phi, chỉ là rất nhanh đã biến thành kiên quyết không thể lay động.

"Trừ phi chuyện này do lão gia chủ Hạ gia tự mình ra mặt, nếu không Trầm tuyệt đối sẽ không thoái vị! Huống chi, Trầm đã đề cử Bàng Phi với Hạ gia chủ, ông không cho Trầm một đáp án, Trầm sẽ không cam lòng!"

Lần này không đợi Bàng Phi nói chuyện, lão giả áo bào trắng bên cạnh đã 'hừ' lạnh một tiếng, cao ngạo liếc nhìn Bàng Tử Hoàng ngồi trên ghế rồng, lạnh lùng nói: "Gần đây gia chủ chúng ta rất bận rộn, việc nhỏ bực này còn cần ông làm chủ? Có nhị gia là đủ rồi! Bàng Tử Hoàng, nhị gia chúng ta nghe nói người ngang nhiên trợ giúp Hoàng Hậu hãm hại tần phi, đây chính là hành động của đế vương một quốc gia sao? Người đã xử sự bất công như thế, vậy hoàng đế người này cũng làm không được nữa, lần này tới đây, lão phu là phụng theo mệnh lệnh của nhị gia, truyền vị trí hoàng đế Huyền Vũ Quốc này cho Tam hoàng tử Bàng Phi, bất luận kẻ nào cũng không được phép dị nghị!"

Bá!

Đám người chợt bắt đầu bạo động, dù sao quyết định này của Hạ gia đến quá đột nhiên, thế cho nên làm cho người ta còn không có chuẩn bị sẵn

sàng! Phải biết rằng, bình thường nếu Hạ gia có chuyện muốn thông báo hoàng thất, thông thường đều là do Hạ quân gia tiến đến, nhưng mà, thân phận của Triệu trưởng lão bày ở đây, căn bản lại không làm giả được!

Xem ra lúc này đây, hoàng thất sắp sửa có một thay đổi lớn.....

Các đại thần trung tâm với Huyền Vũ Quốc không khỏi lo lắng trong lòng, không biết kế tiếp đợi dân chúng cả nước là cái dạng vận mệnh gì.

"Phốc xích!"

Nhưng ở loại thời điểm nghiêm túc này, một tiếng cười truyền đến từ một bên, sau đó Bằng Nhiên thật sự nhin không được 'ha ha' cười phá lên, hần chỉ vào Triệu trưởng lão, nước mắt đều thiếu chút nữa thì chảy ra.

"Ha ha, cười chết ta, người ***** nghĩ người là ai? Người họ Hạ sao? Khi nào thì chuyện của Hạ gia đến lượt khách khanh trưởng người này lão làm chủ? Người Hạ gia là chết hết hay sao? Thật sự là cười chết ta, thật đúng là cầm lông gà làm lệnh tiễn, ta khuyên người vẫn là soi nước tiểu xem bộ dáng của bản thân thế nào đi, bộ dạng xấu không là lỗi của người, đi ra giả danh lừa bịp chính là người không đúng! Này, các người còn chờ cái gì? Ném kẻ lừa đảo này ra bên ngoài!"

Dứt lời, hần còn làm khinh bỉ động tác với Triệu trưởng lão, Triệu trưởng lão tức đến mức thân mình đều run rẩy.

"Người..... Người..... Buồn cười, thật sự là buồn cười!"

Đã bao nhiêu năm? Từ sau khi lão được Hạ gia nhận, đã bao nhiêu năm không ai dám làm càn với lão như vậy?

Tốt!

Thật là rất tốt!

Lão sẽ làm tiểu tử này hiểu rõ, cái gì là chênh lệch chân chính!

"Tiểu tử thôi, đây chính là quy củ của hoàng thất các người? Kiêu ngạo với chủ nhân của các người như thế? Phụ mẫu của người đã không dạy dỗ tốt người, vậy để cho chủ nhân của người là ta đến dạy người làm người!"

Ầm!

Khí thế mãnh liệt phát ra từ trên người Triệu trưởng lão, làm cho thân mình của Bàn Nhiên run lên, ‘xoát’ một cái sắc mặt trở nên tái nhợt, chỉ một lát sau trên trán đã che kín mồ hôi, thiếu chút nữa thì tê liệt ngã xuống đất.

Thật nặng!

Giờ khắc này, trên người Bàn Nhiên giống như đè nặng một ngọn núi lớn, nặng đến mức hắt hít thở không thông.

"Xôn xao!"

Bàn Tử Hoàng nhịn không được đứng lên, hắt vừa định mở miệng cầu tình, đã nhìn thấy một cái tay ngọc khoát lên phía trên bả vai của Bàn Nhiên, rồi sau đó sắc mặt vốn tái nhợt không có huyết sắc kia của Bàn Nhiên dần dần khôi phục hồng nhuận ban đầu.

Thấy vậy, Bàn Tử Hoàng nhẹ nhàng thở ra, gió lạnh thổi qua, hắt mới giật mình thấy bản thân ra một thân mồ hôi lạnh.

"Thì ra là khách khanh trưởng lão của Hạ gia chính là loại chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng này."

Khóe môi Cố Nhược Vân khẽ giương lên, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt già nua trầm xuống của Triệu trưởng lão, nhàn nhạt mở miệng: "Thứ nhất, ngay cả Hạ gia cũng không tự xưng là chủ nhân của hoàng thất Huyền Vũ

Quốc, người lại có tư cách gì tự cho mình là chủ nhân? Thứ hai, phụ mẫu của Bàn Nhiên vẫn khoẻ mạnh, người nói thay phụ mẫu hẳn dạy hẳn cách làm người, có phải có chút vượt quyền hay không? Chẳng lẽ phụ mẫu của người không có dạy qua người làm người phải khiêm tốn sao? Nếu không có, ta cũng không để ý dạy người một chút, thứ ba, một trưởng bối như người, bắt nạt vãn bối hẳn đây có phải quá mức hay không?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 271: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận (Một)

Khuôn mặt Triệu trưởng lão âm trầm đáng sợ, đôi mắt lạnh lùng quét về phía khuôn mặt thanh lệ của Cố Nhược Vân: "Chủ nhân của Bách Thảo Đường Cố Nhược Vân? Hừ, người còn cho rằng Bách Thảo Đường của mình rất ghê gớm, chỉ là một thương hộ mà thôi, còn không được Hạ gia chúng ta để vào mắt! Nếu người thức thời cũng đừng xen vào việc của người khác, nếu không mà nói, ta không để ý làm cho người biết người đắc tội một thế lực khủng bố cỡ nào."

Bàng Nhiên nhìn Triệu trưởng lão, ánh mắt mang theo cổ quái, phải biết rằng, hiện tại trên đại lục có bao nhiêu người muốn nịnh bợ Bách Thảo Đường? Hơn nữa hẳn nghe nói, thiếu chủ Đông Phương thế gia còn có quan hệ với nàng. Nếu Triệu trưởng lão là người Hạ gia cũng thôi đi. Nhưng lão chỉ là một khách khanh trưởng lão mà thôi, không biết lấy dũng khí từ đâu mà nói ra loại lời nói cuồng vọng này.

"Triệu trưởng lão, hai người bọn họ đều là tiểu bối, nếu trong lời nói có chỗ nào không đúng, kính xin Triệu trưởng lão đừng so đo với bọn họ."

Bàng Tử Hoàng hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt không dễ nhìn nói.

Nói thật, nếu Triệu trưởng lão không phải là khách khanh trưởng lão của Hạ gia, hẳn đã sớm phái thị vệ đưa lão ra bên ngoài, nhưng mà hẳn không thể! Đây cũng không phải là hẳn không có dũng khí, mà là nếu làm như vậy, chắc chắn sẽ liên lụy đến rất nhiều người.

Thiên Thành Hạ gia, ở trong Huyền Vũ Quốc có địa vị cực cao, chẳng sợ chỉ là một gã sai vặt trông cửa, cũng phải làm cho đại thần trong triều tự mình tiếp đãi, huống chi còn là Triệu trưởng lão thân là khách khanh trưởng lão?

"Nếu làm cho ta không so đo cũng có thể, làm cho hai người bọn họ quỳ xuống nói xin lỗi với ta, ta sẽ tha thứ bọn họ. Hơn nữa, ở chỗ ta đây, không có nói cái gì mà trưởng bối vẫn bối, chỉ có cường giả và kẻ yếu, thân là kẻ yếu chỉ xứng ngưỡng vọng (ngẩng đầu nhìn lên) cường giả!"

Triệu trưởng lão cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét về phía Cố Nhược Vân.

Trước khi đến, lão đã điều tra quá nữ nhân này, cho dù Thanh Long Quốc đồn đãi, trong tay người đứng đầu Bách Thảo Đường có được một con Bạch Hồ và một con Thanh Long! Nhưng mà cũng chỉ là truyền thuyết thôi, huống chi, ở trong đồn đãi, thực lực của Bạch Hồ là Võ Vương trung cấp, Thanh Long chỉ cố làm ra vẻ thôi, không cần sợ hãi!

Mà tốt xấu gì bản thân cũng là một gã Võ Vương cao cấp, đối phó một con Linh Thú chỉ là Võ Vương trung cấp, chẳng phải rất dễ dàng?

"Kẻ yếu chỉ xứng ngưỡng vọng cường giả, lời này nhưng là không sai!"

Cố Nhược Vân đồng ý gật gật đầu: "Hi vọng người có thể nhớ kỹ lời nói của mình! Bao Bao, người này giao cho người."

Rống!

Một tiếng sói tru chọt truyền đến, mọi người bỗng nhiên nhìn thấy một tia sáng trắng hiện lên, thân thể khổng lồ của Tuyết Lang vọt qua chỗ Triệu trưởng lão, nháy mắt kia, khí thế trên người hiển lộ ra hết không sót chút nào, trong mắt lộ ra bản tính hung tàn.

"Võ Vương trung cấp?"

Sắc mặt của Triệu trưởng lão trầm xuống, không nghĩ tới trong tay nữ nhân này thực sự có Linh Thú Võ Vương trung cấp! Nhưng mà hiển nhiên không phải là Bạch Hồ trong đồn đãi! Cũng đúng, dù sao Bạch Hồ cũng là Thần Thú trong truyền thuyết, làm sao có thể sẽ ở trong tay nữ nhân này?

Nhưng mà, ngày đó ở trong hoa viên, bọn quan viên nhìn thấy qua Bao Bao đại hiền hùng vĩ đều là lạnh cả người, hận không thể lập tức rời đi.

"Nữ thần đại nhân, con sói nhỏ này thăng cấp?" (L: sói nhỏ? Ôi Bànng Nhiên à Bànng Nhiên)

Bànng Nhiên chớp mắt, đôi mắt kinh ngạc nhìn Cố Nhược Vân.

Hắn nhớ được không lâu trước Bao Bao vẫn là Võ Vương sơ cấp, nhanh như vậy đã đạt đến trung cấp?

Như vậy thì, nàng có hai con Linh Thú Võ Vương trung cấp, một con khác còn là Bạch Hồ sức chiến đấu phi thường! Lấy thực lực của Bạch Hồ, tác chiến vượt qua một cấp chẳng phải vấn đề gì.

"Ừ."

Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, nhàn nhạt cười: "Vừa khéo đột phá ở tối hôm qua, cho nên ta dùng nó đến thử xem."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 272: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận (Hai)

Khóe mắt Bàn Nhiên hung hăng run rẩy vài cái, hăn không nói gì nhìn khuôn mặt vân thanh phong đạm của Cố Nhược Vân, hít vào một hơi thật sâu mới không để cho mình mắng ra tiếng.

Vận khí của người này cũng thật tốt, đầu tiên là có được một con Bạch Hồ Võ Vương trung cấp, hiện tại ngay cả Tuyết Lang cũng đột phá, quả nhiên là người so với người tức chết người!

Sắc mặt của Triệu trưởng lão khẽ biến sau đo lập tức khôi phục bình thường, hừ lạnh một tiếng, hèn mọn nói: "Một con Linh Thú vừa đột phá Võ Vương trung cấp mà thôi, chẳng lẽ còn có thể đánh bại Võ Vương cao cấp? Chính là ánh đèn, cũng dám so sánh ánh sáng với nhật nguyệt, Cố Nhược Vân, ngươi đã muốn chết, ta đây không để ý xử quyết con Linh Thú này xong rồi lại xử quyết ngươi!"

Ầm!

Khí thế âm âm bạo phát ra, giống như mưa rền gió dữ thổi quét tới Bao Bao, sau đó thân mình của lão hóa thành tia chớp ngay tại dưới mưa rền gió dữ kia.

Nhưng mà, ở giờ khắc này, trong mắt Bao Bao lộ ra một chút trào phúng.

Không sai, quả thật là trào phúng!

Biểu cảm nhân tính hóa như thế trực tiếp làm cho Triệu trưởng lão tức giận, con Tuyết Lang này đã chết đến nơi vậy mà còn dám kiêu ngạo như thế, quả thực là không để lão vào mắt!

"Đồ cuồng vọng!"

Triệu trưởng lão lạnh lẽo cười, quanh thân nhấc lên một cơn cơn lốc, cả người lão đều bị vây dưới cơn lốc, áo bào trắng bay múa, mặt mày phô trương, lực lượng cường đại xuyên vào trên thân kiếm, đón đầu bổ về phía Bao Bao.

Khóe môi lão chứa tươi cười tàn nhẫn, giống như đã thấy được cảnh tượng con Linh Thú trước mặt này ngã vào trong vũng máu.

Cho dù nó là Võ Vương trung cấp lại như thế nào? Tốt xấu gì bản thân cũng là một gã cường giả cao cấp, chẳng lẽ còn sợ nó hay sao? Con Linh Thú này không muốn sống xuất hiện, hoàn toàn là hành vi tìm chết!

Trong mắt Bàn Phi cũng mang theo tươi cười, giống như nhìn thấy hãn thắng lợi ở trên triều mà phát phát tay, mà bại tướng dưới tay là Hoàng Hậu và Bàn Nhiên này lại quỳ trên mặt đất cầu hãn tha cho bọn họ một mạng.

Nghĩ nghĩ, hãn ‘ha ha’ cười phá lên, nước mắt đều chảy ra, thống khoái muốn rống to ba tiếng.

Nhưng mà, thật hiển nhiên, bốn chữ vui quá hóa buồn này chẳng những xuất hiện ở trên người Lâm Quý Phi, thân là nhi tử của ả, tự nhiên cũng thoát không được.....Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng nghiêm túc chọt truyền đến từ bên ngoài triều đình, làm tiếng cười của hãn nghẹn ở trong cổ họng, lên không được xuống không được, cả khuôn mặt đỏ lên, thiếu chút nữa thì bị nghẹn chết.

"Triệu trưởng lão, người ở trong này làm gì?"

Giọng nói của lão già lộ ra tức giận và bất mãn, còn có nhiều tiếng chất vấn.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thì nhìn thấy một bóng dáng màu xanh phá vỡ hư không, lãng không mà đến, đến bên ngoài triều đình mới chậm rãi đứng xuống, trong con người uy nghiêm mang theo khí phách chân thật đáng tin.

"Lãng không phi hành? Cường giả Võ Hoàng? Trời ơi, lại có thể là cường giả Võ Hoàng!"

Cường giả Võ Hoàng, chính là người giống như thần linh trong lòng mọi người, cao không thể với, xa không thể kịp như vậy, mà ở trong toàn bộ Huyền Vũ Quốc, cũng chỉ có một người mới có được thực lực như vậy.

Gia chủ Hạ gia, Hạ Chấn Thiên!

Trừ bỏ ông, còn có ai có thể đạt tới thực lực cao như thế?

"Gia..... Gia chủ....."

Trong nháy mắt nhìn thấy lão già, thân mình của Triệu trưởng lão run lên, thiếu chút nữa thì không khống chế được thân thể của mình, mà đúng lúc này, Bao chọt bổ nhào về phía trước, lập tức đánh bay lão ra ngoài, 'phốc' một tiếng, máu tươi phun ra, đầu đến mức lão nhe răng trợn mắt.

"Người còn biết lão phu là gia chủ?"

Hạ lão gia tử phất phất tay áo, uy áp cường đại từ trên người tán phát ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu trưởng lão sắc mặt tái nhợt té trên mặt đất, lạnh giọng nói: "Nói, là ai cho pháp người đến hoàng thất quấy rối?"

Ầm!

Giọng nói của Hạ lão gia tử giống như là một tiếng sấm, nổ vang ngay tại bên tai của Triệu trưởng lão, một khắc kia, giống như có người đánh một chưởng vào ngực của lão, làm cho lão lại miệng phun máu tươi, khuôn mặt già nua trắng bệch không huyết sắc.

Cho dù là Võ Vương cao cấp, đối mặt với uy áp của cường giả Võ Hoàng, cũng không cách nào chống đỡ.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 273: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận (Ba)

Sắc mặt của Triệu trưởng lão cực kỳ khó coi, lão chẳng thể nghĩ tới gia chủ sẽ đột nhiên xuất hiện ở nơi này, không phải nhị gia nói gần đây gia chủ vội vàng chuyện của thiếu chủ, căn bản là không có thời gian để ý tới việc này sao?

Nếu không mà nói, lão quả quyết là không dám tới hoàng thất phát uy!

"Gia chủ!"

Nghĩ đến đây, Triệu trưởng lão hung hăng cắn chặt răng, nói: "Ta chỉ là nghe nói hoàng thất Huyền Vũ Quốc xuất hiện biến cố lớn, Hoàng Hậu và Lục hoàng tử mưu đồ gây rối, chẳng những vu hãm Lâm Quý Phi và Quốc Sư, hơn nữa, còn tính toán đuổi tận giết tuyệt Tam hoàng tử vĩ đại, Tam hoàng tử Bàn Phi chẳng những thiên phú dị bẩm, hơn nữa còn là lòng mang mưu lược, là người được chọn tốt nhất cho ngôi vị hoàng đế của Huyền Vũ Quốc, nếu có hấn ở, là phúc của Huyền Vũ Quốc, cũng là phúc của Hạ gia, sao ta có thể nhẫn tâm nhìn người tài bị người hãm hại như vậy, lúc này đây mới tự tiện chủ trương, đến thay Hạ gia bảo vệ người tài này!"

Bất luận như thế nào, Tam hoàng tử cũng là người được chọn duy nhất cho ngôi vị hoàng đế, phương diện nào hấn cũng mạnh hơn Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử, cho nên, Triệu trưởng lão mới dám nói ra lời đối trắng thay đen như vậy, lão đoán rằng gia chủ sẽ không bởi vì vậy mà trách cứ lão.

Dù sao, lão làm tất cả đều là suy nghĩ vì Hạ gia!

Bàng Phi liếc mắt nhìn Bàng Nhiên bên cạnh, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, sau đó mới nhìn về phía Hạ lão gia tử đón gió mà đứng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Hạ gia chủ, ta cũng không thừa nhận là ta có thể đảm nhiệm vị trí đế vương của một quốc gia, chỉ là Ngũ đệ luôn quần là áo lụa, mê luyện bụi hoa, còn Lục hoàng đệ thì trời sinh phế sài, tâm ngoan thủ lạt, vì đạt được mục đích tuyệt không từ bỏ ý đồ, ta cũng không đành lòng nhìn Huyền Vũ Quốc rơi vào trong tay hai tên gian tặc này, mới không thể không tiếp nhận, gia chủ nhưng là yên tâm, ta tất nhiên sẽ phát triển Huyền Vũ Quốc lớn mạnh, không cô phụ sự ưu ái của gia chủ." Trên mặt của hắn mang theo tươi cười tự tin, lời nói kia giống như Hạ lão gia tử muốn giao hoàng đế vị cho hắn, mà hắn, lại là vì không muốn để cho Huyền Vũ Quốc rơi vào trong tay gian tặc, không cô phụ sự cất nhắc của Hạ gia đối với hoàng thất, mới không thể không tiếp nhận thỉnh cầu của Hạ lão gia tử.

"Hả?" Hạ lão gia tử nhíu mày, ánh mắt uy nghiêm quét về phía Bàng Phi: "Người là nói Lục hoàng tử tâm ngoan thủ lạt? Theo ta được biết, Lục hoàng tử trời sinh phế sài là thực, tâm ngoan thủ lạt, ngược lại là không có."

"Hạ gia chủ, những lời nói của ta mỗi câu là thật, Bàng Nhiên chỉ là che giấu quá sâu mà thôi, hơn nữa còn cấu kết người ngoài mưu hại hoàng thất Huyền Vũ Quốc, nữ nhân đứng ở bên người hắn kia chính là chủ tử của Bách Thảo Đường Thanh Long Quốc Cố Nhược Vân, nàng hiện thân ở trong này đã là mục đích không thuần khiết, nếu không phải vì muốn đoạt được toàn bộ Huyền Vũ Quốc, thì ta không biết vì sao nàng lại trợ giúp một phế vật không hề có tác dụng mưu hại mẫu phi của ta! Huống chi, dã tâm của Bách Thảo Đường vẫn luôn thật lớn, ta đã sớm nghe nói bọn họ như hổ rình mồi đối với Hạ gia."

Bàng Phi cười lạnh một tiếng, trong con người âm trầm mang theo ác độc, hấn tin tưởng, sau khi nghe xong lời nói của mình, Hạ lão gia tử là tuyệt đối không có khả năng buông tha nữ nhân xen vào việc của người khác này!

Quả nhiên, sau khi lời nói kết thúc, ánh mắt lạnh lùng của Hạ lão gia tử lập tức chuyển về phía Cố Nhược Vân, khuôn mặt già nua mang theo lãnh túc (lạnh lùng + nghiêm túc), giọng nói nghiêm khắc nói: "Người chính là Cố Nhược Vân của Bách Thảo Đường? Ta thật đúng là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, chỉ là không biết vì sao Cố tiểu thư lại đến Huyền Vũ Quốc ta? Ta không cho rằng nơi này có chỗ nào hấp dẫn người."

Đối mặt với câu hỏi của Hạ lão gia tử, Cố Nhược Vân vẫn luôn mặt không đổi sắc, khuôn mặt thanh lệ giơ lên ý cười nhàn nhạt, mắt trong veo như nước, khẽ cười thành tiếng: "Ta nói, ta là vì Hạ gia mà đến, người có thể tin?"

Hạ lão gia tử không tiếp tục nói chuyện, trong phút chốc, toàn bộ triều đình đều yên tĩnh xuống, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng tim đập của mình cũng có thể nghe được.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 274: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận (Bốn)

Edit: kaylee

"Thật sự là ngu ngốc!"

Bàng Phi nói thầm một câu ở trong lòng, hăn vốn đang cho rằng nữ nhân này sẽ phủ nhận, không nghĩ tới nàng trực tiếp thừa nhận mục đích của mình chính là Hạ gia, đây không phải là muốn chết thì là cái gì?

"Nữ thần!"

Mắt thấy sắc mặt của Hạ lão gia tử trầm xuống, trong lòng Bàng Nhiên kinh hãi, vội vàng lôi kéo ống tay áo của Cố Nhược Vân, nhỏ giọng nói một câu: "Đối phương là Võ Hoàng, chúng ta..... Vẫn là nhịn một chút trước đi, cùng lắm thì ta không cần ngôi vị hoàng đế này, thịt nướng ta cũng không ăn, người ngàn vạn đừng xúc động."

Lời nói này của Bàng Phi, hoàn toàn là không muốn để cho Cố Nhược Vân nổi lên tranh chấp với một cường giả Võ Hoàng, một cái ngôi vị hoàng đế mà thôi, cùng lắm thì hăn không làm người hoàng đế này, vạn nhất chọc giận Hạ lão gia tử, phỏng chừng người thứ nhất chết sẽ là Cố Nhược Vân.

Nhưng mà, từ đầu đến cuối trên mặt Cố Nhược Vân vẫn mang theo mỉm cười, ý cười trong suốt nhìn lão nhân trước mặt.

"Ha ha!"

Mọi người ở trong không khí khẩn trương này, Hạ lão gia tử hào sảng cười to hai tiếng, vừa lòng nhìn Cố Nhược Vân: "Không hổ là nữ nhi của Cố Thiên và Đông Phương Ngọc, không tệ, làm thật không sai! Kỳ thực ở trên đường tới ta cũng đã đoán ra mục đích của ngươi, nhưng muốn từ trong miệng của chính ngươi nghe được mà thôi, hơn nữa, có rất ít người có thể ở dưới uy áp của ta mà vẫn có thể thờ ơ, nha đầu, ta ngược lại thật ra rất thương thức ngươi, đáng tiếc tôn tử của ta còn chưa đủ thành thực, nếu không ngược lại là muốn tặng cho ngươi làm hôn phu."

Lời nói của ông giống như một tia sét, làm tất cả mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm.

Này..... Tình huống này là gì? Kịch tình cũng biến hóa quá nhanh đi!

Hơn nữa, ông còn trực tiếp bán tôn tử của mình?

"Này..... Không cần đâu."

Khóe miệng Cố Nhược Vân run rẩy một cái.

Tôn tử của ông ta? Nếu nàng nhớ không lầm, đời thứ ba của Hạ gia chỉ có một nam nhi, Hạ Lâm Ngọc!

Nếu ông đưa Hạ Lâm Ngọc cho bản thân làm hôn phu, vậy tính là cái gì? Loạn luân?

Kỳ thực, lời này của Hạ lão gia tử cũng chỉ là nói thôi, cho dù lúc trước ông đã điều tra qua tất cả những gì Cố Nhược Vân đã trải qua, nha đầu kia trừ bỏ vận may có được Bách Thảo Đường ra, trên cơ bản thuộc về loại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng! Bách Thảo Đường có quy mô và thế lực giống như hôm nay, cũng là nàng một tay phát triển lên.

Không chỉ có như thế, Quý Y nổi tiếng đại lục là đồ đệ của nàng, hơn nữa người khác không biết nhưng làm sao ông có thể không biết, mẫu thân của nha đầu kia là hòn ngọc quý trên tay Đông Phương gia tộc, hơn nữa trên tay có khả năng có được Thanh Long và Bạch Hổ, bất luận điều kiện gì cũng có thể xứng đôi với tôn tử của ông.

Nhưng mà, ông là một gia gia khai sáng, việc tình cảm của nhi tôn (con cháu) cần chính bọn họ phát triển, ông sẽ không làm chủ giúp bọn họ.

"Hạ gia chủ, nữ nhân này không có ý tốt, ngài không thể bị nàng che mờ mắt! Chính nàng cũng nói mục đích của nàng là Hạ gia, ý tứ chính là muốn thôn tính Hạ gia! Làm sao ngài có thể để cho loại tai họa này trử tồn tại trên đời?"

Sắc mặt của Bàn Phi thoáng chốc đại biến, hăn cắn chặt hàm răng, hung hăng nhìn Cố Nhược Vân.

Chỉ là hăn không chú ý tới, ở khi mình nói lời này Triệu trưởng lão lập tức tái nhợt mặt.

Ngu xuẩn! Thực mẹ nó ngu xuẩn! Gia chủ uy nghiêm cỡ nào? Quyết định của ông có thể cho phép bất luận kẻ nào chất vấn sao? Bàn Phi này quả nhiên là không có đầu óc, thật không biết vì sao nhị gia muốn nâng đỡ loại người ngu xuẩn này!

Sớm biết như thế, lão đã không phải nhận chuyện xấu này, thái độ của gia chủ rõ ràng biểu hiện ra thương thức đối với Cố Nhược Vân, hành động lúc trước của mình khẳng định sẽ làm gia chủ bất mãn!

Xong rồi! Lúc này đây bị tên ngu xuẩn này hại thảm!

Giờ khắc này, Triệu trưởng lão đã nhìn thấy Hạ lão gia tử trầm khuôn mặt già nua xuống, hình như trong mắt mang theo gió lốc kịch liệt.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐẾ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 275: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận (Năm)

"Một hoàng tử nhỏ nhỏ cũng dám nói chuyện như thế với lão phu? Đây chính là gia giáo của hoàng tử?" Hạ lão gia tử cười lạnh một tiếng: "Bàng Tử Hoàng, người dạy nhi tử của người như thế nào? Tâm ghen tị mạnh như thế lại tự cho là đúng, như thế nào có thể trở thành hoàng tử?"

Bàng Tử Hoàng thất vọng nhìn về phía Bàng Phi, nếu nói ngay từ đầu còn có huyết mạch thâm tình đối với nhi tử này, nhưng sau khi hấn phạm phải sai lầm vừa rồi, có chỉ là thất vọng và đau lòng.

"Hạ gia chủ, Bàng Phi..... Sớm đã không phải là hoàng tử của Huyền Vũ Quốc, nên quyết định như thế nào xin Hạ gia chủ làm chủ."

Nói xong lời này, hấn nhắm đôi mắt lại, không nhìn tới sắc mặt gằn đien cuồng của Bàng Phi.

"Tốt!" Hạ lão gia tử quét mắt nhìn Bàng Phi, nhàn nhạt nói: "Bàng Phi, người phạm phải sai lầm không thể tha thứ, phải đi hình đường của Hạ gia nhận quyết định! Người cần chuẩn bị tâm lý thật tốt, còn ngôi vị hoàng đế của Huyền Vũ Quốc thì do Bàng Nhiên kế thừa."

Ầm!

Giống như một tiếng sét đánh xuống, làm cho thân mình của Bàng Phi run rẩy vài cái, mẫu phi và cứu cứu chết, còn có bản thân bị đuổi ra khỏi hoàng tộc, mà kẻ thù Bàng Nhiên lại kế thừa ngôi vị hoàng đế..... Tất

cả mọi chuyện dung hợp cùng nhau, rốt cục làm tâm lý phòng vệ của hắn sụp đổ, điên cuồng xông đến phía Bàn Nhiên.

"Bàn Nhiên, người đi chết đi, người đi tìm chết cho ta!"

"Người một phế vật không dùng được mà thôi, dựa vào cái gì làm hoàng đế? Loại vô dụng giống người này sớm đáng chết, ngôi vị hoàng đế là của ta, chỉ có thể là của ta, ha ha ha!"

Tóc tai hắn bù xù giống như một người điên, trong mắt tràn đầy ngoan độc, nếu để cho người không biết nhìn thấy, còn tưởng rằng Bàn Nhiên bạo cước hoa của hắn, dáng vẻ điên cuồng kia giống như hận không thể băm thây vạn đoạn đối phương.

Nhưng mà, hắn còn chưa tới trước mặt Bàn Nhiên, đã bị Đại Tướng Quân đoạt trước một bước dùng một chưởng đánh bay ra ngoài, trong miệng phun ra máu tươi, nhiễm đỏ khuôn mặt nổi điên kia. Không cam lòng! Hắn thật sự rất không cam lòng! Rõ ràng thắng lợi trước mắt, vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Đúng rồi! Là vì Cố Nhược Vân, nếu không phải vì nàng, mẫu tử Bàn Nhiên đã sớm chết! Nàng mới là đầu sỏ gây nên mọi chuyện!

"Thật to gan, cũng dám ra tay đả thương người ở trước mặt lão phu!" Sắc mặt của Hạ lão gia tử âm trầm giống như đêm trước mưa to, âm thanh lạnh lùng nghiêm nghị nói: "Bàn Phi, có phải người cảm thấy Bàn Nhiên là một phế vật cho nên kém người hay không? Nhưng mà, lão phu lại tin tưởng vững chắc hắn có thể phát triển Huyền Vũ Quốc lớn mạnh! Phế vật lại như thế nào? Hắn có năng lực thống trị thiên hạ, hắn không coi chúng sinh thành con kiến! Còn phẩm tính của người, là tuyệt đối không có khả năng trở thành hoàng đế! Huyền Vũ Quốc cần cũng không phải là một cường giả, mà là người có thể làm cho Huyền Vũ Quốc trở nên mạnh mẽ!"

Thân mình của Bàn Phi dần dần mềm nhũn xuống, hãn thế nào cũng không rõ, vì sao một cường giả thành không được hoàng đế? Ngược lại là phế vật đoạt được vị trí này.....

"Ha ha!" Đột nhiên, Bàn Phi cười phá lên, tiếng cười kia tràn ngập điên cuồng: "Bàn Nhiên, ta bại bởi người, bại bởi phế vật người! Nhưng mà, nếu người không có được sự trợ giúp của Bách Thảo Đường người có thể thuận lợi như thế sao? Người đang làm trời đang nhìn, người dùng mặt ngoài che mắt mọi người, nhưng rồi sẽ có một ngày, người sẽ bị báo ứng! Nhất định sẽ có báo ứng! Đến lúc đó, ta sẽ làm người quỳ xuống xin lỗi mẫu phi ta!"

Phốc!

Một búng máu phun ra từ trong miệng của Bàn Phi, con người của hãn dần dần trừng lớn, sau đó từng chút trắng bệch, chậm rãi mất đi hơi thở.....

"Hãn làm vỡ nát tâm mạch của bản thân, không sống nổi."

Hạ lão gia tử lắc lắc đầu, giọng nói bình thản, ngay sau đó, hình như ông nhớ tới cái gì, rốt cục đặt ánh mắt ở trên người Triệu trưởng lão bị ông lãng quên đã lâu.

"Triệu trưởng lão, có phải người nên cho bốn gia chủ một lời giải thích hay không?"

Triệu trưởng lão này đã đến Võ Vương cao cấp, nếu không phải là mình xuất hiện, Cố Nhược Vân tất nhiên sẽ chết ở trong tay của lão! Phải biết rằng, nha đầu kia là người Linh Tiêu đại nhân muốn tìm, nếu đã chết, cho dù có một trăm Triệu trưởng lão cũng bồi không nổi!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 276: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận (Sáu)

Triệu trưởng lão vốn đang muốn thừa dịp lúc Hạ lão gia tử không có chú ý trốn, lại trong giây lát nghe được lời nói của đối phương, bước chân bước ra nháy mắt đứng ở tại chỗ, khuôn mặt già nua của lão nháy mắt trở nên tái nhợt, khẩn trương đến mức mồ hôi lạnh trên trán ứa ra.

"Gia chủ, ta cũng chỉ là suy nghĩ vì Hạ gia, không nghĩ nhiều như vậy."

Lão hung hăng cắn răng một cái, cứng rắn nuốt vào lời nói muốn khai ra Hạ Khởi ban đầu, bất luận như thế nào, nhị gia có ân nặng như núi đối với lão, lão là tuyệt đối không thể khai ra hẳn.

"Người thật sự suy nghĩ vì Hạ gia, hay là ý vào tên tuổi của Hạ gia mà tác uy tác phúc, phỏng chừng người rõ ràng hơn bất luận kẻ nào! Triệu trưởng lão, nhân vật lớn như người Hạ gia ta lưu không nổi, từ đây về sau, người không bao giờ là người Hạ gia nữa!"

Ầm!

Giống như sét đánh giữa trời quang, cả người Triệu trưởng lão đều ngây ngốc, lão chẳng thể nghĩ tới gia chủ sẽ trục xuất lão khỏi Hạ gia, loại trừng phạt này quả thực còn làm lão khó có thể chịu được hơn mười đại khổ hình.

Bởi vì một khi lão bị Hạ gia vứt bỏ, mảnh đại lục này, lập tức không còn có chỗ dung thân của lão.

"Gia chủ."

Phù phù!

Triệu trưởng lão bỗng chốc quỳ gối trên đất, lão lệ tung hoành nói: "Ta trung thành và tận tâm với Hạ gia nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, hiện giờ ta chỉ là phạm vào một chuyện sai lầm mà thôi, ngài đã muốn trục xuất ta khỏi Hạ gia, gia chủ, hành vi như vậy của ngài sẽ không làm cho những người Hạ gia khác thất vọng đau khổ sao?"

Nháy mắt, một ánh mắt uy nghiêm lạnh lùng giống như lợi kiếm bắn về phía Triệu trưởng lão.

Khuôn mặt Hạ lão gia tử lạnh lùng, hai tay chắp sau lưng nói: "Bốn gia chủ quyết định, còn cần người khác chất vấn? Nếu bất mãn với hành vi của bốn gia chủ, có thể rời đi Hạ gia, ta tuyệt không bắt buộc!"

Ông là người đứng đầu một nhà, toàn bộ Hạ gia kia thậm chí cả Thiên Thành, cũng chỉ có ông định đoạt, chuyện ông quyết định tuyệt sẽ không thay đổi. Nếu người không vừa lòng? Có thể, vậy người lập tức rời đi Hạ gia đi.

Hạ gia lớn như vậy còn không thể thiếu một hai người như vậy sao?

Cho nên, đừng tưởng rằng dùng chuyện này là có thể uy hiếp được ông!

Triệu trưởng lão tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, đột nhiên, lão cười 'ha ha' hai tiếng, từ trên đất đứng lên, ánh mắt trào phúng đảo qua trên người Hạ lão gia tử, giọng nói tràn ngập hận ý.

"Gia chủ, vì một Bách Thảo Đường nho nhỏ, người lại trục xuất ta khỏi gia môn, ta tin tưởng một ngày nào đó người sẽ hối hận!"

Cho dù gia chủ thường thức Bàng Nhiên, cũng sẽ không vì một Bàng Nhiên mà đuổi đi một gã cường giả Võ Vương cao cấp. Phải biết rằng, trong đại lục cường giả Võ Vương cũng chỉ có nhiều như vậy thôi, huống chi lão còn là cao cấp!

Mà sở dĩ ông ta làm như vậy, không phải là vì lấy lòng chủ tử của Bách Thảo Đường, từ trong tay nàng mua đan dược à?

Mê muội lợi ích như thế, sau này thế nào có khả năng không hối hận?

"Hạ gia chủ, hi vọng đến lúc đó người đừng quỳ xuống cầu ta trở về! Hơn nữa, Cố Nhược Vân, người đừng tưởng rằng lão nhân này là thật tâm giúp người, nếu trong tay người không có có mấy viên đan dược, với loại người mê muội lợi ích này làm sao có thể hội trợ người? Chờ người mất đi giá trị lợi dụng rồi, rất nhanh sẽ chết ở trong tay của hắn, ha ha!"

Triệu trưởng lão lại cười to hai tiếng, thu hồi sát khí trong mắt, lão phát tay áo xoay người rời đi, bước chân lão đảo, giống như sắp ngã sắp xuống.

"Tiểu sừ nhảy nhót mà thôi."

Hạ lão gia tử cười lạnh một tiếng, không cho là đúng, sau đó, ông quay đầu nhìn về phía thiếu nữ phía sau, nháy mắt kia, khuôn mặt già nua vốn đang lạnh lùng nháy mắt hòa tan, ấm áp nở nụ cười giống như hoa nở.

"Nha đầu, ta nghe nói trên tay người có hai con Thần Thú Thanh Long và Bạch Hổ, có thể gọi ra để cho lão nhân ta nhìn một cái hay không?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 277: Hạ Khởi Đối Trá (Một)

Edit: kaylee

Trên mặt Lão nhân không chút nào che giấu chờ mong làm tầm mắt của mọi người đều chuyển về phía Cố Nhược Vân, nhưng mà, ở trong ánh mắt của mọi người, thiếu nữ nhún vai, vân thanh phong đạm nói: "Thật có lỗi, ta không biết người đang nói cái gì."

Tuy rằng Vân Dao và Thương Khung đã hiện thân qua trước mặt người khác, nhưng mà, ai có thể chân chính đích xác định bọn họ chính là Bạch Hồ Thanh Long trong truyền thuyết? Chỉ cần nàng không thừa nhận, mọi người chỉ coi như lời đồn.

Hơn nữa, ngay từ đầu lão nhân này đã muốn gặp hai thú, rõ ràng không có ý tốt, đánh chết nàng cũng không có khả năng thừa nhận chuyện này!

Sắc mặt của Hạ lão gia tử cứng lại, ông nhìn dáng vẻ Cố Nhược Vân giả vờ ngây ngốc, hung hăng hít vào một hơi, thiếu chút nữa đã nói ra mệnh lệnh của Linh Tiêu đại nhân. Nhưng mà, ông cũng không dám xác định trong tay nàng thực sự có người Linh Tiêu đại nhân muốn tìm hay không, vì an toàn, vẫn là tạm thời dừng lộ ra.

"Này, Cố cô nương, lão nhân ta không có gì ác ý, nếu trong tay người thật sự có được hai Thần Thú này, không bằng lấy ra làm cho ta mở mang tầm mắt, như thế nào?" Hạ lão gia tử thật vất vả lộ ra một chút tươi cười hiền lành, giọng điệu ôn hòa nói.

Nếu để người Hạ gia thấy được một màn như vậy, phỏng chừng sẽ bị dọa ngã xuống đất, phải biết rằng, cho tới bây giờ ở trước mặt người khác gia chủ của bọn họ đều là một gương mặt, cũng chỉ có đối với tiểu công tử Hạ Lâm Ngọc mới có thể tương đối đặc biệt, nhưng hôm nay ở trước mặt nữ nhân này, ông vậy mà ôn thanh ôn ngữ?

Quả thực là mặt trời mọc từ hướng tây.

Cố Nhược Vân chớp mắt, giống như nghi hoặc nói: "Ta quả thật có được một con rồng và một con hổ, nhưng cũng không phải là Thanh Long Bạch Hổ, đến cùng lời này là ai truyền ra? Bọn họ chính là Linh Thú bình thường mà thôi!"

Cái gì?

Nghe nói như thế, mọi người đều sửng sốt.

Một hổ một rồng kia bọn họ đều đã từng gặp qua, nhất là đáng vẻ khi Bạch Hổ kia phát uy hiện giờ vẫn khắc sâu trong lòng người, mà lúc này Cố Nhược Vân lại nói với bọn họ kia đều không phải là Thanh Long và Bạch Hổ trong lời đồn bên ngoài?

Cũng đúng, Thanh Long và Bạch Hổ đều là Thần Thú trong truyền thuyết, ai cũng chưa từng thấy! Mặc dù trên sách sử có miêu tả, nhưng cùng chân thật vẫn là có chút khác biệt. Nghe nói một ngậm long tức của Thanh Long có thể bị hủy tất cả quốc gia, một cước của Bạch Hổ có thể san bằng núi sông, cho dù hai con Linh Thú trong tay nàng kia rất cường đại, lại vẫn không có uy lực của Thần Thú.

Nhưng bởi vì lúc đó người khác truyền như vậy, vì vậy bọn họ lập tức tin tưởng vững chắc hai con Linh Thú kia chính là hai thú Thanh Long Bạch Hổ trong bốn Thần Thú.

Hạ lão gia tử hồ nghi nhìn Cố Nhược Vân, hiện tại ông thật sự không biết Cố Nhược Vân là thật không có Thanh Long Bạch Hồ, hay là đang giả vờ ngây ngốc? Mặc kệ như thế nào, ông cũng phải tự mình xác nhận chuyện này.

"Tiểu nha đầu, vậy người có thể không gọi hai con Linh Thú kia của người ra để cho ta nhìn sao?"

"Này....." Cố Nhược Vân sờ sờ mũi: "Bọn họ là thật không có cách nào ra ngoài."

Nàng nói là sự thật, Vân Dao tiến vào sát biên giới đột phá, hiện giờ đang ra sức đột phá, mà Thương Khung tự nhiên là làm bạn với nàng, tại loại thời khắc này hai thú đều không có khả năng xuất hiện.

"Được rồi."

Hạ lão gia tử thất vọng thở dài, đột nhiên, ông chuyển mắt, lại giơ lên tươi cười: "Cố cô nương, không biết người có hứng thú đến Hạ gia ta làm khách hay không?"

Mặc kệ như thế nào, trước phải lừa gạt nàng về rồi lại nói, chỉ có gần gũi mới có khả năng xác định hai con Linh Thú kia của nàng có phải đồng bạn Linh Tiêu đại nhân muốn tìm hay không.

"Vậy làm phiền Hạ gia chủ." Cố Nhược Vân nhàn nhạt cười, trong con người lại hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

Nàng vốn cho rằng cho dù gặp được người Hạ gia, tiến vào Hạ gia cũng cần tiêu phí thời gian nhất định, không nghĩ tới, lại có thể dễ dàng như vậy.... ..... (L: 1 người muốn lừa vào, 1 người muốn tiến vào tất nhiên là vào dễ dàng rồi ~)

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 278

Edit: kaylee

Thiên Thành Hạ gia.

Trong trạch viện, gió thổi cuốn lá rơi, khuôn mặt Hạ Khởi âm trầm, không biết suy nghĩ cái gì, chỉ là trong cặp mắt kia có âm ngoan độc lạt rõ ràng, khế mím môi bên môi mang theo cười lạnh, tràn đầy lạnh lùng.

Đột nhiên, lão giả mặc áo bào xanh nói nói cười cười từ bên ngoài đi đến, mà đứng ở bên cạnh ông là một thiếu nữ áo xanh, thiếu nữ kia ngũ quan thanh tú, mắt trong veo như nước, trên mặt mang theo ý cười nhợt nhạt, cho dù không có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, lại làm cho người ta nhìn mà cảm thấy vô cùng thư sướng.

Nhưng mà, sau khi mắt thấy hai người, sắc mặt Hạ Khởi càng âm lãnh, trong lòng xuất hiện bất mãn và ghen tị càng thêm mạnh mẽ.

Dựa vào cái gì?

Tiểu súc sinh Hạ Lâm Ngọc kia chiếm tất cả yêu thương của lão nhân này cũng thôi đi, đối đãi một người ngoài ông cũng có thể ôn hòa như vậy, vì sao từ đầu đến cuối lại vẫn luôn là một gương mặt ở trước mặt thân sinh nhi tử của mình?

Nghĩ nghĩ, Hạ Khởi hít vào một hơi thật sâu, thu lại âm

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 279

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 280: Hạ Khởi Đối Trá (Bốn)

Nháy mắt, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên mặt Cố Nhược Vân.

Nếu vừa rồi bọn họ không có nghe sai, gia chủ nói nữ nhân này quen biết Quý Y? Hơn nữa, giống như Quý Y còn có thể nghe theo mệnh lệnh của nàng? Điều này sao có thể? Phải biết rằng Quý Y kia tính cách quái đản, cho dù thiếu nữ này có chút quan hệ với Quý Y, với tính cách không coi ai ra gì của Quý Y cũng không có khả năng sẽ đáp ứng ra tay cứu một người không quen biết.

Trừ phi.... ..

Nữ nhân này là sư phụ của Quý Y! Nhưng mà theo người ta nói, Quý Y sư phụ chỉ có một người, đó chính là người đứng đầu Bách Thảo Đường luôn thần long không thấy đuôi (tung tích bí ẩn)! Vị kia giống như nhân vật truyền kỳ đó sao?

Đợi chút!

Bỗng nhiên, mọi người giống như nhớ tới cái gì, ánh mắt dần dần bắt đầu xảy ra biến hóa.

Nếu lời đồn đãi không giả, vị thiếu nữ thần bí kia của Bách Thảo Đường cũng chỉ tầm mười tám tuổi, cộng thêm lời nói vừa rồi của gia chủ, chẳng lẽ, nàng chính là Cố Nhược Vân - chủ tử phía sau màn của Bách Thảo Đường?

Tuy rằng Hạ gia quyền thế to lớn, lão gia chủ còn đột phá đến cảnh giới Võ Hoàng, căn bản không phải một Bách Thảo Đường nho nhỏ có thể so sánh được, nhưng mà, đan dược mê người trong Bách Thảo Đường, cũng là bất luận kẻ nào đều chống cự không được.... ..

Thiếu nữ hai tay ôm ngực, cười khanh khách nhìn nam tử trung niên té trên mặt đất, khóe môi hơi hơi giương lên: "Nếu hãn có thể kiên trì, ta sẽ truyền tin để cho Quý Y tiến đến một chuyến, Hạ gia không cần quá mức lo lắng."

Ngay từ đầu, nàng đã nhìn ra bệnh tình của Hạ Tử Hi, lấy thực lực của Vệ Y Y hoàn toàn có thể trị liệu, vậy nàng không cần thiết ra tay . Hơn nữa khoảng cách từ Thanh Long Quốc đến Thiên Thành cũng không phải rất xa, phỏng chừng rất nhanh sẽ có thể tới rồi.

... ..

Thanh Long Quốc.

Phía trên ngã tư đường phần hoa tiếng người ồn ào, mọi người vẫn đang nghị luận tình cảnh Cố Nhược Vân chỉ huy Thanh Long Bạch Hồ giết vào hoàng cung ngày trước, không khỏi thốn thức không thôi, nhưng càng nhiều hơn vẫn là khâm phục.

Lúc này, Bách Thảo Đường đang ở thời khắc sinh ý tốt nhất, trong toàn bộ dược đường đều là người bệnh, nhưng mà, ngay tại giữa nhóm người này, một gã nam tử thanh niên tướng mạo phổ thông giấu mình ở trong đám người, hãn cố ý cất cao giọng, nói: "Đúng rồi, các người biết chuyện xảy ra ở Huyền Vũ Quốc gần đây sao?"

"Huyền Vũ Quốc? Huyền Vũ Quốc đã xảy ra chuyện gì?"

Người bên cạnh sửng sốt, cho dù không có tìm được là ai nói những lời này, vẫn là trở về một câu.

Nam tử áo xanh cười lạnh một tiếng, đáy mắt xẹt qua một chút âm hiểm: "Ngay tại khoảng thời gian trước, ở ánh nhìn chăm chú của mọi người Cố Nhược Vân bị Hạ gia lão gia tử mang đi, sau đó đã bị xử quyết, ta cũng là ở trong lúc vô tình thấy được tình cảnh này, chặc chặc, thật đáng tiếc, một nhân vật thiên tài như thế cứ như vậy ngã xuống."

Ầm!

Những lời này giống như sấm sét đánh xuống, nổ vang làm toàn bộ đường đều yên tĩnh xuống.

Nhưng mà, sau khi nói xong những lời này, nam tử thanh niên lập tức lặng lẽ ẩn lui xuống, hẩn nhìn mọi người bị kinh sợ đến ngây ngốc, âm lãnh nơi đáy mắt càng sâu.

Nhiệm vụ của đại nhân xem như hoàn thành, hẩn cũng nên trở về lĩnh thưởng.....

Trong Bách Thảo Đường yên lặng một lúc lâu, rồi sau đó nhắc lên một hồi song to gió lớn.

"Vừa mới giống như có người nói, Cố Nhược Vân bị Hạ gia giết?"

"Trời ạ, sự việc này có phải sự thật hay không? Thiên tài tuyệt thế làm cho tất cả mọi người kinh diễm kia cứ như vậy ngã xuống rồi?"

"Chuyện này ta xem có khả năng, Cố Nhược Vân cuồng vọng kiêu ngạo như vậy, không coi ai ra gì, Hạ gia lại quyền cao chức trọng, chắc hẳn nàng vì sự cuồng ngạo của mình mà đắc tội người Hạ gia, cho nên đã bị Hạ gia xử quyết, loại chuyện này rất có khả năng xảy ra."

"Ôi, Cố Nhược Vân kia vẫn rất trẻ tuổi, dù sao nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (*), nàng không biết thu liễm, lần này thì tốt rồi, đá phải ván sát rồi?"

(*) nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên = ngoài người có người, ngoài trời có trời: ý nói người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài bầu trời này còn có bầu trời khác, không được vì thấy mình đã giỏi ở đây mà cuồng vọng coi khinh người khác...

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 281

Mọi người người một lời ta một câu, làm chuyện vốn đang không rõ ràng nháy mắt đã xác định xuống, cho dù trong lòng rất nhiều người đều có chút tiếc hận, cũng không nhịn được có chút vui sướng khi người gặp họa.

Giống như một số nanh vuốt của Thái Tử điện hạ kia.

Bọn họ đã sớm khó chịu với Cố Nhược Vân, quả nhiên người đang làm trời đang nhìn, nàng lớn lối như vậy, hiện tại phải chịu báo ứng rồi?

... ..

Trong hậu đường, Triệu chương quý vội vàng chạy vào, thở hổn hển nói: "Quý Y đại nhân, Dư lão, việc lớn không tốt, xảy ra việc lớn!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Quần áo màu xám từ trong thư phòng bước ra, Dư lão nhíu mày, bất mãn hỏi: "Có chuyện gì đáng giá người kích động như thế."

"Hổn hển, hổn hển!"

Triệu chương quý dùng sức thở dốc hai tiếng, vẻ mặt khẩn trương nói: "Dư lão, là đại tiểu thư, đại tiểu thư nàng đã xảy ra chuyện."

"Cái gì?"

Ầm!

Thân mình Dư lão run lên mạnh mẽ, sắc mặt ‘xoát’ một cái trở nên tái nhợt, ông bỗng chốc túm vạt áo của Triệu chương quỹ nhắc lên, gần như là rống ra:

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 282

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 283: Hạ Khởi Đối Trá (Bảy)

Edit: kaylee

Dứt lời, hăn cũng không quay đầu lại xoay người rời đi, trong mắt cũng là tràn đầy vẻ lo lắng.

Sân yên tĩnh xuống, Dư lão nắm chặt năm tay, lửa giận ngập trời nói: "Quý Y đại nhân, nếu như người không muốn báo thù vì đại tiểu thư, ta là tuyệt đối sẽ không bỏ qua kẻ đã thương hại đại tiểu thư, cho dù sẽ vì thế mà đắc tội Hạ gia! Phụ tử Hạ Tử Hi hại chết đại tiểu thư, ta sẽ không bỏ qua bọn họ!"

Nghe vậy, Vệ Y Y lắc đầu, bên môi gợi lên một chút tươi cười: "Dư lão, ông sống đến nhiều tuổi như vậy rồi, người khác nói cái gì ông sẽ tin cái đó sao? Sư phụ đã chết? Ông thấy được sao?"

Dư lão ngẩn ra, lắc đầu nói: "Không có."

"Đã không có, dựa vào cái gì nói nàng đã chết? Ta chỉ nhận xác, không tiếp thu lời nhắc, không có thi thể của nàng ta sẽ không tin tưởng."

"Nhưng mà, thà rằng tin là có, không thể tin là không, Quý Y đại nhân, sư phụ đối với người tốt như thế, người có thể nào lại không để ý nàng? Máy tháng trước đại tiểu thư đã nói muốn đi Hạ gia, nhiều ngày như vậy không có hồi âm, mặc dù còn sống cũng nhất định rơi vào trong tay người

Hạ gia! Hiện tại ta phải đi bắt lấy Hạ Lâm Ngọc kia, bức bách Hạ gia giao ra đại tiểu thư."

Vệ Y Y không nói gì liếc mắt xem thường, thật sự không biết nói lão nhân tính khí quật cường này cái gì mới tốt, cho nên nghĩ một lúc lâu, vẫn là quăng phong thư cầm trong tay cho Dư lão.

"Đây là cái gì?" Dư lão nghi hoặc mở ra thư tín, nhướn mày, chỉ là sau khi nhìn đến nội dung trên thư, biểu cảm vốn đang tức giận biến mất, thay vào đó là kinh ngạc và vui mừng.

"Quý Y đại nhân, đại tiểu thư nàng..... Không có việc gì?"

"Không sai," Vệ Y Y gật gật đầu: "Đây là thư nàng gửi cho ta, tối hôm qua ta mới nhận được, ở trong thư nàng nói thiếu chủ Hạ gia Hạ Tử Hi bị bệnh nặng, bảo ta tới trị liệu, ông nói, làm sao Hạ gia có thể giết nàng? Hơn nữa ta sớm biết Hạ Khởi cũng không phải nho nhã ôn hòa như bên ngoài, lúc này đây tất nhiên là muốn mượn tay của chúng ta giết Hạ Lâm Ngọc, nếu Bách Thảo Đường giết Hạ Lâm Ngọc, hậu quả sẽ thế nào ông nghĩ tới sao?"

Hậu quả sẽ thế nào?

Nếu Hạ Lâm Ngọc chết ở trong tay người Bách Thảo Đường, đại tiểu thư còn ở Hạ gia tất nhiên khó thoát khỏi cái chết!

Nghĩ đến đây, Dư lão cảm thấy cả người lạnh như băng, không tự chủ được rung mình một cái.

"Tốt cho một cái một hòn đá ném hai con chim, Hạ Khởi Hạ gia quả nhiên là hạng người âm hiểm giả dối, chẳng những muốn mượn tay của chúng ta giúp y trừ bỏ kẻ địch, còn vọng tưởng hãm hại đại tiểu thư, cũng may chúng ta không có mắc mưu, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!"

Vệ Y Y cười cười, đáy mắt lại hiện lên một mảnh rét lạnh, từng từ từng chữ nói: "Hạ Khởi dám lợi dụng Bách Thảo Đường, vậy y..... Nhất định phải vì thế mà trả giá đại giới! Dư lão, chuyện Bách Thảo Đường giao cho ông, ta muốn đi Hạ gia Thiên Thành xem!"

"Quý Y đại nhân xin yên tâm, ta sẽ không cô phụ nhờ vả của người."

Dư lão khẽ gật đầu, sắc mặt mang theo sầu lo, nếu Hạ Khởi là một kẻ dối trá nham hiểm như thế, tình cảnh ở nơi đó của đại tiểu thư sẽ trở nên thật khó khăn.....

Ngoài Bách Thảo Đường, Hạ Phàm lạnh lùng nhìn được đường phong cách cổ xưa phía sau, trên mặt mang theo cười lạnh.

"Vốn ta còn không muốn dùng một chiêu cuối cùng nhị gia cho, đây đều là các người bức ta! Ta đã tìm tới cửa, cứ vậy tin tưởng lời nói của ta là tốt rồi, ai biết những người này thế mà lại khó lừa như vậy, một khi đã như vậy, vậy cũng đừng trách ta phái người giả mạo người Bách Thảo Đường chặn giết tiểu công tử! Dù sao đến cuối cùng, quan hệ giữa Bách Thảo Đường và Hạ gia tất nhiên sẽ tan biến, càng là sẽ lưỡng bại câu thương (cả hai bên đều tổn hại) với lão gia tử, ở dưới loại tình huống này, thiếu chủ cũng không cách nào chỉ lo thân mình, đến cuối cùng, có thể nắm toàn bộ Hạ gia trong tay, cũng chỉ có nhị gia!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 284

Edit: kaylee

Chuyện đã xảy ra ở Bách Thảo Đường đương nhiên Cố Nhược Vân không biết, lúc này trong Hạ gia, nàng mới vừa đi đến tiền viện, đã bị một đám người ngăn cản đường đi.

Trong đám người kia, đầu lĩnh là một cầm y nam tử, đang cười lạnh đánh giá thiếu nữ trước mặt, khóe môi hằn lộ ra một chút châm chọc, cằm nâng cao, giống như đối phương cũng chỉ xứng ngưỡng vọng hần.

"Người chính là Cố Nhược Vân? Ta xem cũng không có

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 285

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 286: Hạ Khởi Đối Trá (Mười)

Edit: kaylee

"Là người, nhất định là người!"

Đám người nội chạy ra khỏi một thiếu nữ tuổi tương đương với Hạ Ảnh, tức giận nhìn về phía Cố Nhược Vân: "Là người hại chết ca ca ta, vừa rồi người khẳng định động tay chân ở trên người của hắn, người đại khai sát giới ở ta Hạ gia, gia chủ đại nhân nhất định sẽ không tha cho người!"

Thiếu nữ này tên là Hạ Du, là muội muội sinh đôi của Hạ Ảnh, nàng đều ở phía sau đã thấy được tất cả chuyện vừa rồi, từ đầu tới cuối, tiếp cận qua ca ca cũng chỉ có nữ nhân này, tất nhiên là nàng vừa mới động tay chân ở trên người ca ca.

Nàng nhất định phải bầm báo gia chủ, giết nữ nhân tàn bạo này!

Một màn trước mắt thực làm cho Cố Nhược Vân cũng có chút trở tay không kịp, nàng đương nhiên biết mục đích Hạ Khởi làm những người này đến, đơn giản chỉ là muốn làm cho mình ra tay, sau đó có thể bức bách Hạ gia chủ ra mặt!

Nhưng mà, nàng không dự đoán được là, Hạ Khởi sẽ hạ sát thủ, vậy mà ngay từ đầu đã hạ độc dược với Hạ Ảnh!

Cho dù vừa rồi bản thân không ra tay, chỉ cần Hạ Ảnh tiếp cận qua bản thân, thì cũng là kết quả như vậy!

Tốt cho một chiêu mượn đao giết người! Thật đáng tiếc, hãn dùng sai đối tượng rồi.... ..

"Tránh ra!" Cố Nhược Vân phục hồi tinh thần lại, nhíu mày nói.

"Người còn muốn làm gì?"

Hạ Du thấy Cố Nhược Vân muốn tiếp cận Hạ Ảnh, hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, tức giận nói: "Người đã hại ca ca ta, hiện tại hãn sắp chết, người ngay cả như vậy cũng không thể bỏ qua cho hãn sao?"

Tuy rằng ngay từ đầu Hạ Du cũng rất bất mãn đối với việc Hạ Ảnh nghe theo mệnh lệnh của nhị gia đến tìm phiền toái, nhưng mà nếu bọn hãn không làm như vậy mà nói, nhị gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ! Ở Hạ gia, bọn họ chỉ là chi thứ thôi, căn bản không có quyền lợi cãi lại mệnh lệnh của nhị gia.

Ai có thể nghĩ đến, vậy mà sẽ bởi vì vậy hại huynh trưởng của bản thân.

Nghĩ tới bản thân sẽ cơ khổ không chỗ nương tựa sau khi huynh trưởng chết, nước mắt của Hạ Du lại rớt xuống, trong lòng càng hận Cố Nhược Vân.

Cho dù huynh trưởng không đúng, cũng là tội không đáng chết, làm sao nàng có thể nói giết là giết? Không lưu tình chút nào.

"Nếu người không muốn để cho hãn chết mà nói, lập tức tránh ra!"

Cố Nhược Vân khẽ cau mày, nhàn nhạt nói.

Kỳ thực, nàng cũng không muốn cứu Hạ Ảnh, nhưng nếu không giải độc giúp hãn, sợ rằng mọi người Hạ gia sẽ cho rằng hãn là chết trong tay mình!

Cho nên, nàng thầm nghĩ dùng phương pháp đơn giản nhất giải quyết chuyện này.

"Người mơ tưởng, ta sẽ không để cho người tới gần ca ca ta!"

Hạ Du tức giận trừng mắt với Cố Nhược Vân, nữ nhân này tuyệt đối không có ý tốt, nàng (HD) không thể lại tùy ý nàng (CNV) thương hại ca ca.

Mắt thấy Hạ Ảnh đã hít vào nhiều thở ra ít, mà Cố Nhược Vân càng nhăn càng chặt, ngay tại lúc nàng muốn tiến lên một bước, một giọng nói già nua chậm rãi vang lên, dừng ở trong lòng mọi người.

"Nơi này xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói với ta?"

Dưới ánh trời chiều, lão giả mặc áo xanh cất bước đi đến, theo sát phía sau ông là chúng trưởng lão của Hạ gia, nhưng mà, sau khi nhìn thấy Hạ Ảnh té trên mặt đất, trên khuôn mặt uy nghiêm của lão giả xuất hiện một chút kinh ngạc, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Cố Nhược Vân.

"Nha đầu, người có thể nói với ta nơi này là tình huống gì hay sao?"

Nhưng mà, không đợi Cố Nhược Vân trả lời, Hạ Du vốn đang quỳ rạp trên mặt đất đột nhiên đứng lên, nhanh chóng chạy về phía đối phương, 'phịch' một tiếng quỳ rạp xuống đất, nước mắt rơi như mưa khóc kể nói: "Gia chủ đại nhân, ngài nên báo thù vì gia huynh, nữ nhân này ám hại gia huynh, hành vi như thế là không để Hạ gia vào mắt! Kính xin Hạ gia làm chủ vì huynh muội chúng ta!"

Thân mình bé bỏng của nàng nhẹ nhàng run rẩy, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tái nhợt, đôi mắt khẩn cầu nhìn Hạ lão gia tử, bộ dáng kia thật đúng là vừa thấy đã thương.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 287

Edit: kaylee

"Cái gì?"

Lập tức, phía sau Hạ lão gia tử truyền đến một tiếng nổi giận, rồi sau đó một mảnh áo xám xẹt qua, rất nhanh đã đến trước mặt Hạ Ảnh, lão vội vàng nâng tay nắm lấy mạch đập của đối phương, mày càng nhăn càng chặt, khuôn mặt già nua lại bao phủ một tầng hàn ý.

"Gia chủ đại nhân, Hạ Ảnh hẳn trúng kịch độc, không có thuốc chữa, cũng chỉ còn lại thời gian một canh giờ."

Trưởng lão áo xám quay đầu nhìn về phía Hạ lão gia tử bất động thanh sắc (sắc mặt không đổi) phía sau, hội báo tình huống hiện tại của Hạ Ảnh một lần, tầm mắt tràn ngập tức giận bỗng nhiên nhìn về phía Cố Nhược

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 288

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 289: Huyền Vũ Linh Tiêu (Một)

"Bị người lợi dụng? Đây là có chuyện gì?" Hạ lão gia tử cau mày, có thể là theo bản năng nhìn Hạ Khởi.

Lời này của Cố nha đầu có ý tứ là, đám người Hạ Ảnh tiến đến khiêu khích là bị người lợi dụng? Ngay cả việc hấn trúng độc đều có liên quan với người kia?

Trái tim của Hạ Khởi nháy mắt ‘lộp bộp’ một chút, mắt lạnh gắt gao nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân, sát khí trong mắt càng nồng liệt, nhưng mà ngay tại sau khi cảm nhận được ánh mắt nhìn đến từ một bên, y nhanh chóng thu liễm sát ý trong mắt, trên khuôn mặt lại lộ tươi cười ôn hòa.

"Người ít ở đây yêu ngôn hoặc chúng!"

Trưởng lão áo xám tức giận nhìn Cố Nhược Vân, trong ngực giống như có ngọn lửa thiêu đốt hừng hực: "Nếu một người nói là nàng gây nên, có lẽ còn có thể giả bộ, nhưng mà nơi này nhiều người có thể chứng minh như vậy, chẳng lẽ bọn họ còn có thể cùng nhau nói dối? Loại nữ nhân này quả thực chính là tội ác tà trời, nếu gia chủ muốn làm việc thiên vị, từ đây về sau người Hạ gia phải tin phục gia chủ như thế nào?"

Bất luận như thế nào, cho dù lão bực cũng muốn buộc gia chủ xử trí Cố Nhược Vân, nếu không, chẳng phải đệ tử Hạ gia đã chết oan uổng hay sao?

Cố Nhược Vân nhíu mày, nhàn nhạt quét mắt nhìn trưởng lão áo xám: "Ta không muốn lặp lại lần nữa, nếu muốn cứu hãn, vậy tránh ra, có lẽ còn có một chút cơ hội sống, nếu không kéo dài càng lâu, hãn chết cũng lại càng nhanh."

"Người....."

Khuôn mặt già nua của trưởng lão áo xám đại biến, vừa muốn nói gì đó, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nói già nua uy nghiêm, mang theo quyết định không thể nghi ngờ: "Trưởng lão áo xám, tránh ra!"

"Gia chủ!"

Nghe nói như thế, trưởng lão áo xám có chút tức giận bất bình hô, lão thật sự không rõ vì sao gia chủ muốn che chở nữ nhân này như thế! Mà hành vi như thế, cũng thực làm cho Hạ gia lòng người lạnh ngắt.

"Tránh ra!"

Giọng điệu của Hạ lão gia tử lạnh xuống, lộ ra áp bách làm cho người ta không thể thở: "Đừng để ta lặp lại lần thứ hai."

Lập tức, thân mình của trưởng lão áo xám run lên một cái, trong lòng lão rất là không cam lòng, nhưng mà vẫn thối lui đến một bên, chỉ là ánh mắt kia lại tràn ngập lửa giận nhìn chăm chăm Cố Nhược Vân, thật hiển nhiên, chỉ cần Cố Nhược Vân dám hạ sát thủ, cho dù gia chủ ngăn cản, lão cũng sẽ làm cho nàng mệnh tang đương trường (chết ngay tại chỗ)!

Giống như không có cảm nhận được ánh mắt mang theo lửa giận kia, Cố Nhược Vân chậm rãi đi tới trước mặt Hạ Ảnh, nàng ngưng mắt nhìn nam tử hiển nhiên đã hít vào thì ít thở ra thì nhiều trên mặt đất, lấy ra một bình sứ từ trong ống tay áo, đổ ra một viên đan dược trong đó, chậm rãi đưa tới bên môi Hạ Ảnh.

"Người lại muốn cho hẳn ăn độc gì?"

Trưởng lão áo xám giận tím mặt, vừa định muốn tiến lên ngăn cản hành vi của Cố Nhược Vân, đúng lúc này, thiếu nữ ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn lão một cái.

Phải biết rằng, lão đã đột phá đến Võ Vương cao cấp, nhưng mà, một cái liếc mắt kia của Cố Nhược Vân lại làm cho lão không rét mà run, cả người run rẩy.

Đây..... Là áp bách thuộc về một thiếu nữ mười tám tuổi sao? Loại khí thế này mặc dù là ở trên người gia chủ bọn họ đều không có cảm thụ được..... ..

Hạ Khởi nhướng mày, ánh mắt nhìn Cố Nhược Vân mang theo một chút trầm tư.

Chẳng lẽ nữ nhân này có thể giải độc vì Hạ Ảnh? Không! Nàng tuyệt đối không có khả năng! Bản thân xuất ra độc dược chính y rõ ràng, ngay cả bản thân y cũng đều không có giải dược, càng quan trọng hơn là, y biết trong tay Cố Nhược Vân không hề thiếu đan dược, nhưng mà.... .. Từ trước tới giờ lại chưa từng thấy nàng lấy ra thuốc giải độc.

Nghĩ đến đây, trái tim treo cao của Hạ Khởi để lại xuống dưới, khuôn mặt anh tuấn vẫn luôn lộ ra tươi cười ôn hòa nho nhã, nhưng mà, đôi mắt của y lại không hề rời đi Cố Nhược Vân.... ..

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 290

Ở dưới ánh mắt của mọi người, Cố Nhược Vân chậm rãi ngồi xổm xuống, nàng một tay nắm cằm của Hạ Ảnh, một tay cầm đan dược nhét vào, rồi sau đó đứng lên, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua trên mặt mọi người ở đây.

"Về phần chân tướng như thế nào, thì từ chính hắn đến nói cho các người."

Nghe vậy, mọi người đều sửng sốt, có chút không rõ chân tướng nhìn Cố Nhược Vân.

Nàng nói lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng thật sự có thể giải độc của Hạ Ảnh?

Nghĩ đến đây, mọi người đều bật cười, điều này sao có thể? Hiện tại Hạ Ảnh trúng là kịch độc trí mạng, cho dù đại

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 291

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 292: Huyền Vũ Linh Tiêu (Bốn)

Ung hai tay ôm kiếm, hai đầu gối quỳ xuống đất, thấy chết không sờn nói.

Hắn đã từng là một cô nhi, nếu không phải chủ tử thu lưu, đã sớm chết tha hương, hiện giờ hắn có thể hồi báo ân tình của chủ tử, hắn cam tâm tình nguyện.

Giờ này khắc này, sắc mặt Hạ lão gia tử âm trầm u ám, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng nam tử quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: "Người xác định chuyện này là một mình người gây nên?"

"Vâng."

Ung cúi đầu, ánh mắt lãnh khốc nói: "Việc này không có quan hệ với nhị gia, Ung cam nguyện nhận chết!"

"Tốt, tốt lắm! Vậy bốn gia chủ ngược lại muốn hỏi người có thù hận gì với Cố nha đầu, đến mức người muốn đưa nàng vào chỗ chết!" Hạ lão gia tử hung hăng phất tay áo, sắc mặt xanh mét nói.

Ông biết chuyện này khẳng định có quan hệ với Hạ Khởi, nhưng nếu không có chứng cứ, ông làm người đứng đầu một nhà, cũng khó mà xử lý, nếu không sẽ khiến cho nhiều người tức giận, vừa rồi không để ý quy định che chở cho Cố Nhược Vân, ông đã làm cho rất nhiều người bất mãn.

Cũng may quả thật không phải Cố Nhược Vân hạ độc thủ, nếu không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Ứng nhúu mày nói: "Thuộc hạ cũng không có thù hận với nàng, chỉ là nhìn trộm Bách Thảo Đường đã lâu, muốn Bách Thảo Đường của nàng mà thôi, không nghĩ tới Hạ Ảnh vô dụng như thế, chết quá chậm, nếu không chờ nàng chết, ta có rất nhiều biện pháp có được Bách Thảo Đường."

Lời nói này nói nhưng là rất hợp tình hợp lý, đan dược trong Bách Thảo Đường, là vật cường giả nào cũng muốn nhìn trộm, Ứng có này ý nghĩ cũng không phải không có khả năng.

Nhưng mà, bởi vì hành vi của Ứng, làm trưởng lão áo xám thiếu chút nữa oan uổng Cố Nhược Vân giận tím mặt, hung hăng vung y bào, một luồng gió mạnh mẽ vung về phía nam tử quỳ trên mặt đất kia.

Ứng không có phản ứng, tùy ý luồng gió kia đánh bay hẳn ra ngoài.

"Cầu nô tài! Người thế mà lại làm ra loại chuyện này, chẳng những đã tâm rất nặng, lại còn giá họa cho người khác, còn làm liên lụy chủ tử của người, muốn loại cầu nô tài người có tác dụng gì? Hiện tại để cho ta giết người."

Mắt thấy trưởng lão áo xám tính toán lại ra tay, Hạ lão gia tử vội vàng quát lên: "Chậm đã! Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, chờ ta....."

Phốc xuy!

Tiếng trường kiếm đâm vào thân thể đột ngột vang lên, làm ánh mắt của Hạ lão gia tử bỗng lạnh xuống, ngực giống như có một ngọn lửa nổ tung, giọng nói giống như hàn băng vạn trượng tản ra khí lạnh nồng liệt.

"Hạ Khởi, người đang làm cái gì?"

Hạ Khởi thu hồi lãnh khốc trong mắt, chậm rãi rút ra trường kiếm đâm thủng ngực, nhàn nhạt cười: "Ứng hẳn dĩ hạ phạm thượng, một hạ nhân mà cũng dám thương hại đệ tử Hạ gia, còn giá họa cho khách nhân của Hạ gia, quả thực là tội đáng chết vạn lần! Con thân là chủ tử của hẳn, tất nhiên không thể tha thứ sai cho lầm hẳn phạm phải, kính xin Cố cô nương đừng để ý, Hạ gia ta tuyệt đối không không có ý tốt với người."

Hạ lão gia tử tức đến mức khuôn mặt già nua xanh mét: "Vừa rồi ta nói trường lão áo xám đừng tay người không có nghe thấy?"

Nghe nói như thế, Hạ Khởi kinh ngạc nâng mắt lên: "Con nghe được, nhưng mà phụ thân người không phải đối nói với trường lão áo xám sao? Con nghĩ rằng người là muốn làm cho con tự mình xử trí hẳn, bởi vậy con mới xuống tay, nếu nhi tử làm sai rồi, nhi tử cam nguyện lĩnh phạt, chỉ xin phụ thân đại nhân chớ bị chọc tức thân mình."

Nhìn Hạ lão gia tử tức giận, trường lão áo xám vội vàng mở miệng điều tiết: "Gia chủ, đầu sỏ gây nên đã chết, vậykia việc này coi như xong rồi đi, nhị gia y cũng không phải cố ý , hơn nữa bởi vì cách làm của Ứng, chẳng những làm chúng ta oan uổng một người vô tội, hơn nữa còn thiếu chút nữa thì hại thiếu chủ, là người đều sẽ buồn bực, hành động của nhị gia cũng là rất tức giận mới có thể như thế."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 293

Nghĩ đến vừa rồi bản thân bị người lợi dụng, trưởng lão áo xám cũng rất tức giận, nếu Cố Nhược Vân đã chết, Hạ gia cũng đừng nghĩ có thể mời Quỷ Y đến chữa trị cho thiếu chủ, nói cách khác, nàng vừa chết, thiếu chủ cũng đừng nghĩ sống!

Nhưng mà từ đầu tới cuối lão cũng không có hoài nghi Hạ Khởi, dù sao trước mặt người khác, cho tới bây giờ Hạ Khởi đều là không tranh không đoạt, tính cách đằm đằm, thậm chí đối huynh trưởng và chất tử của mình đều tốt lắm, người như vậy, làm sao có thể sẽ làm ra tội ác tày trời như thế?

"Hừ!"

Hạ lão gia tử ‘hừ’ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Hạ Khởi, nói: "Hạ Khởi, hi vọng người tự giải quyết cho tốt, nếu để cho ta biết chuyện Ngọc nhi và Tử Hi đều có liên quan với người, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Nói xong lời này, ông cũng không để ý tới trong lòng Hạ Khởi nghĩ như thế nào, rồi sau đó quay đầu nhìn về phía Cố Nhược Vân, nói: "Cố nha đầu, ta vốn là vì một chuyện khác tới tìm người, ai nghĩ đến xảy ra loại tình huống

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 294

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 295: Tỷ Đệ Gặp Nhau (Hai)

Dù sao tất cả mọi người đều biết Cố Nhược Vân thu Quỷ Y làm đồ đệ, nhưng không có nghe nói nàng bái ai làm nghĩa phụ! Huống chi, nam nhân này có tài gì đức gì, làm nàng cam nguyện trở thành nữ nhi?

"Còn muốn chạy?"

Nam nhân trung niên thấy Hạ Lâm Ngọc muốn rời đi, ‘hừ’ lạnh một tiếng, rồi sau đó thân thể hóa thành một thanh kiếm sắc bén vọt tới phía người đối diện, một khắc kia, sát ý vô cùng vô tận mạnh mẽ xuất ra.

"Hạ Lâm Ngọc, người đi tìm chết cho ta!"

Ầm!

Một kiếm phong sắc bén chém xuống, tro bụi nổi lên bốn phía, trong bụi đất tản mạn, một lão giả áo xám thở hổn hển, trên trán của ông xuất hiện một vết máu, vết máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống.

"Lâm thúc!"

Lúc Hạ Lâm Ngọc quay đầu thì thấy một màn như vậy, con người chột cẳng thẳng, điên cuồng đánh về phía Hạ Lâm.

Lâm thúc là người chiếu cố hần từ nhỏ, cho dù hần không phải chủ nhân ban đầu của khối thân thể này, nhưng mà đối với lão nô chân thành như thế, sao hần có thể nhẫn tâm làm cho ông chết vì bản thân?

"Tiểu thiếu gia, không cần lại đây!"

Lâm thúc nâng tay lên, ngăn cản bước chân của Hạ Lâm Ngọc, ông thấy chết không sờn ngẩng đầu, khuôn mặt kiên quyết nói: "Hiện tại người và La tiểu thư mau rời đi nơi này, về Hạ gia tìm viện binh! Chỉ có cường giả Hạ gia đến đây chúng ta mới có thể được cứu trợ! Tiểu thiếu gia, người là toàn bộ hi vọng của Hạ gia, cho dù tất cả mọi người chúng ta chết sạch ở đây, người cũng không thể chết!"

"Lâm thúc....."

Trái tim Hạ Lâm Ngọc run lên, mắt trong veo từng chút tràn ngập huyết quang, hấn ngẩng khuôn mặt thanh tú của mình lên, mặt không biểu cảm nhìn nam tử trung niên cười to dữ tợn ở phía trước.

"Lâm thúc người thực cho rằng ta còn có thể đi được sao? Trừ phi..... Người này chết."

"Ha ha, coi như người tự biết lấy mình, vừa rồi là lão bất tử này đỡ công kích của ta thay người, lúc này đây, ai còn có thể cứu người? Hạ Lâm Ngọc, người đi tìm chết cho ta!"

Ầm!

Nam nhân trung niên ngẩng đầu cười lớn một tiếng, sau đó khí thế cả người đều hiện ra, ở dưới uy áp cường đại kia, hai chân Hạ Lâm Ngọc run lên, lại vẫn cố đứng thẳng thân mình.

Thân thể hấn rất là gầy, nhỏ nhắn không giống một nam nhân, chỉ là hiện giờ hấn lại cứng rắn chống đỡ đứng trên mặt đất, cũng không có bị áp bách của đối phương áp sụp đổ.

Nhưng mà, đôi môi của hấn lại bị cắn nát, máu tươi chảy đầy miệng, mùi máu tươi dày đặc truyền ra.

Cường giả Võ Vương!

Đây chính là chỗ cường đại của Võ Vương?

Không!

Hắn tuyệt đối không thể chết ở đây được, nếu không mà nói, lại như thế nào tiếp tục biến cường bảo vệ tỷ tỷ âu yếm của mình?

"Thật đúng là kiên cường!"

Nam nhân trung niên cười lạnh một tiếng: "Cho dù như thế hôm nay người cũng phải chết!"

Hơi thở âm lãnh bao phủ Hạ Lâm Ngọc, trên khuôn mặt âm trầm của nam nhân trung niên che kín ý cười dày đặc, rồi sau đó thân thể kia lại giống như tia chớp xẹt qua, mũi kiếm trong tay tản mát ra lạnh lẽo mãnh liệt, đâm thẳng tới cổ họng của Hạ Lâm Ngọc.

"Ngọc ca ca, cẩn thận!"

"Tiểu thiếu gia! ! ! Mau bảo vệ tiểu thiếu gia!"

Nháy mắt kia, sắc mặt của mọi người đều biến đổi, nhưng mà ở dưới uy áp cường đại của cường giả Võ Vương, tất cả mọi người không nhúc nhích được. Nhìn trường kiếm sắp sửa đâm thủng cổ họng, trong lòng mọi người tràn đầy cảm giác tuyệt vọng.

La Ly khóc rống lên, hận không thể bổ nhào qua thừa nhận tất cả những thứ này thay hẳn, nhưng mà bất luận nàng dùng sức như thế nào cũng không thể di động bước chân.

Từ đầu tới cuối, sắc mặt của Hạ Lâm Ngọc vẫn không có chút biến hóa nào, đôi mắt bình tĩnh nhìn kiếm đang đâm tới, bên môi lộ ra một nụ cười khổ.

"Tỷ tỷ, kiếp trước bởi vì ta là một phế vật, tỷ khắp nơi bôn ba mệt nhọc vì ta, thậm chí vì tình huống cơ thể của ta báỉ sư học y chung quanh, tỷ có y thuật cao minh như thế, cũng chỉ là vì có thể chữa khỏi bệnh của ta mà thôi. Những năm đó, tỷ vì bảo vệ ta mà ăn không ít khổ, bị không ít tội, mỗi khi có người bắt nạt ta tỷ đều bảo vệ ta ở sau người, vì ta dạy dỗ những người đó."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 296

"Đời này, rốt cục ta cũng không lại là một phễ vật nữa, ta có thể tu luyện, ta có thể dùng lực lượng của mình bảo vệ tỷ an toàn. Nhưng mà, cho ta thời gian quá ngắn, quá ngắn."

"Ta trùng sinh đến trong khối thân thể này chỉ mới bốn năm, thời gian bốn năm, thật sự quá mức ngắn ngủi, thế cho nên ta còn không cường đại đến trình độ có thể không sợ bất luận kẻ nào."

"Tỷ tỷ, đệ thật sự..... Rất nhớ tỷ....."

Vì sao?

Vì sao hấn thật vất vả trùng sinh một lần, cũng chỉ cho hấn thời gian bốn năm? Ở trong bốn năm này, hấn không ngừng tu luyện, vì có thể có một ngày có thể vệ nàng an toàn.

Trong bốn năm này, hấn ăn không biết bao nhiêu khổ vì

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 297

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 298: Tỷ Đệ Gặp Nhau (Năm)

Hạ Lâm Ngọc si ngốc nhìn chăm chăm khuôn mặt bản thân mong nhớ ngày đêm kia, thật lâu cũng không phục hồi lại tinh thần, hẳn thật sự thật sợ hãi đây chỉ là ảo giác, chỉ cần bản thân khẽ chạm vào một chút, người trước mắt sẽ lại biến mất không thấy.

Bốn năm, loại ảo giác này xuất hiện rất nhiều lần, thế cho nên lúc đối phương thật sự hiện thân, hẳn cũng không thể tin được.... ..

Thật là nàng sao?

Tỷ tỷ nàng..... Thật sự còn sống? Cùng bản thân cùng nhau đoạt xác trùng sinh?

Một khắc kia, hẳn nhớ lại dáng vẻ tỷ tỷ thương tâm muốn chết trước khi mình chết, lúc đó, hẳn không có sợ hãi cái chết, nếu không phải cho tới nay tỷ tỷ liều mình bảo vệ, hẳn không biết đã chết bao nhiêu lần.

Hẳn lo lắng chính là nếu bản thân chết, tỷ tỷ thật sự sẽ độc thân (chỉ còn 1 mình)... ..

"Ngọc nhi, nhìn thấy ta không vui sao?" Cố Nhược Vân nhìn thấy Hạ Lâm Ngọc không hề động, cười cười, nói.

Những lời này, giống như làm cho Hạ Lâm Ngọc phục hồi tinh thần lại, hẳn đột nhiên đánh về phía Cố Nhược Vân, thân thể gầy gò kia cũng không

biết lấy lực lượng từ đâu đến làm thiếu nữ lui lại mấy bước, hai tay gắt gao túm chặt nàng, trong phút chốc, nước mắt rơi như mưa, che kín khuôn mặt thanh tú của thiếu niên.

"Tỷ, đệ nhớ tye, thật sự rất nhớ tỷ....."

Bốn năm.

Hắn rốt cục lại gặp được nàng, lúc này đây, bất luận như thế nào, tỷ đệ bọn họ đều không cần tách ra!

La Ly đứng ở phía sau hai người, ngơ ngác nhìn đôi người ôm nhau kia, trong lúc đó đột nhiên lòng thấy ê ẩm, hoảng loạn, từ bốn năm trước sau khi Ngọc ca ca thức tỉnh, thì đối với người khác luôn luôn nhàn nhạt, trừ bỏ Hạ lão gia tử và thiếu chủ Hạ gia ra, hẳn rất ít khi chân chính để người ở trong lòng.

Nhưng mà dù vậy, ở trước mặt Hạ lão gia tử và thiếu chủ Hạ gia, hẳn cũng rất ít khi lộ ra cảm xúc chân chính.

Chỉ có hiện tại, dáng vẻ này của Hạ Lâm Ngọc, là La Ly chưa từng gặp qua.

Theo lẽ thwonfg, nữ nhân này có vị trí đặc biệt ở trong lòng Hạ Lâm Ngọc, hẳn là sẽ làm La Ly lòng sinh ghen ghét, nhưng mà, nghĩ đến vừa rồi nếu không phải nàng xuất hiện, Hạ Lâm Ngọc đã chết, La Ly lại hận không nổi.

Bởi vì Cố Nhược Vân cứu Hạ Lâm Ngọc!

Chỉ điểm này, nàng (LL) đã không cách nào hận nàng (CNV).

"Ngọc nhi, thật có lỗi, ta đã tới chậm."

Cố Nhược Vân hơi hơi buông xuống con người, đáy mắt hiện lên sát khí nồng liệt.

Kiếp trước, nàng không cách nào bảo vệ đệ đệ của mình, trơ mắt nhìn hãn bị tách rời thân thể, ôm nỗi hận mà chết.

Đời này, thiếu chút nữa lại mất đi hãn rồi, loại chuyện này nàng tuyệt đối không cách nào để cho nó lại xảy ra!

Mặc kệ đối phương là ai, phạm là động hãn một phân một chút, nàng nhất định làm cho hãn..... Hối hận!

"Ngọc ca ca."

La Ly ngăn chặn ghen tuông trong lòng, đi tới bên người Hạ Lâm Ngọc, lộ ra một nụ cười ngọt ngào với Cố Nhược Vân: "Vị tỷ tỷ này chính là chủ tử Cố Nhược Vân của Bách Thảo Đường mà ca muốn tìm? Nếu vậy thì, Hạ thúc thúc được cứu rồi, chúng ta mau về Hạ gia đi."

"Đúng."

Hạ Lâm Ngọc đột nhiên nhớ tới phụ thân bệnh nặng liệt giường của mình, vội vàng kéo tay của Cố Nhược Vân, tội nghiệp nói: "Tỷ tỷ, người có thể giúp đệ cứu phụ thân của đệ hay không? Những năm gần đây, hãn vẫn luôn chiếu cố ta, càng là không ghét bỏ ban đầu ta không cách nào tu luyện, ta..... Ta không muốn hãn chết."

Kiếp trước, hãn không có cảm nhận được ấm áp của phụ thân, đời này, hãn đã biết cái gì mới là tình thương của cha chân chính.

Tình thương của cha chính là bất luận có chuyện gì hãn đều sẽ gánh vác, giống như một đại thụ che gió che mưa, bảo vệ người ở dưới cánh chim của hãn, cho nên, mặc kệ như thế nào, Hạ Lâm Ngọc cũng không muốn mất đi người cha đời này.

"Được."

Cố Nhược Vân khẽ gật đầu: "Quý Y đã đang trên đường tới, rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó hãn sẽ cứu trị thiếu chủ Hạ gia, Ngọc nhi, cho dù chỉ nể mặt đệ, ta cũng sẽ không thể để cho hãn chết bệnh."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 299

Hạ gia, trong sân.

Lão gia tử sốt ruột đi qua đi lại, thường thường ngẩng đầu nhìn về phía cửa viện phía trước, khuôn mặt hiện ra vẻ khẩn trương lo âu.

"Cố nha đầu tự mình đi, hẳn là không có vấn đề gì đi, cho dù đối phương không phải người Bách Thảo Đường, bằng vào thực lực của nàng cũng có thể bảo vệ Ngọc nhi....."

Chỉ là làm cho lão

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 300

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 301: Tỷ Đệ Gặp Nhau (Tám)

Edit: kaylee

"Tiểu tử Hạ gia, người có thể rời đi một chút hay không, ta có lời nói với bọn họ."

Linh Tiêu muốn nói lại thôi, hắn nhìn Hạ lão gia tử đứng ở cửa vào, cau mày nói.

Mà Hạ lão gia tử nghe được xưng hô của hắn đối với bản thân cũng không có tức giận, cung kính nói: "Vâng."

Nói xong lời này, ông không hề do dự lui ra ngoài, giao nơi này cho mấy người Cổ Nhược Vân.

"Linh Tiêu, hiện tại người có thể nói, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Thương Khung nhíu chặt mày, tuy rằng hắn không biết hiện tại Linh Tiêu đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nghe giọng điệu của Vân Dao là có thể biết Linh Tiêu nhất định là gặp phải cái gì rồi.

Linh Tiêu thở dài một tiếng: "Năm đó, ba người các người đều bị thương nặng, chỉ có thương thế của ta không nặng như vậy, nhưng mà cho dù như thế, lực lượng của ta cũng thoái hóa đến trình độ Võ Tôn! Tức thì bị người nọ dùng trận pháp phong ấn đến chỗ này, vĩnh viễn không cách nào rời đi, chỉ cần ta đi ra nơi này một bước, người kia sẽ phát hiện, lúc đó mấy người chúng ta đều sẽ có nguy hiểm! Vừa khéo cũng không lâu sau đó có một gã

nam tử họ Hạ mang theo nữ nhân thể tử tới nơi này định cư, ta lập tức làm cho hãn hỗ trợ tìm tung tích của mấy người các người, điều kiện tiên quyết là ta phải giúp đỡ bọn họ chống đỡ tất cả kẻ địch tiến đến! Cho dù ta không cách nào rời đi chỗ này, nhưng mà uy áp Võ Tôn vẫn là giúp hãn dọa lui không ít người."

"Sau đó, trôi qua rất nhiều năm, tên nam tử họ Hạ kia sớm đã về hoàng thổ, nhưng hậu đại (đời sau) của hãn đều sinh tồn ở chỗ này, bọn họ cũng kế thừa sứ mệnh của tổ tiên mình, thay ta tìm kiếm đồng bạn! Ở trong trận pháp này, cho dù dung mạo của ta không có biến hóa, nhưng mà thân thể đã dần dần già đi, không lâu sau nữa, có lẽ ta sẽ chết đi. Lão đại, Vân Dao, ta tìm các người chỉ là muốn biết các người qua được không, nhưng mà, ta không có biện pháp rời đi cùng các người, trừ phi.... .... Ai đó có thể giúp ta loại bỏ phong ấn."

Vân Dao rốt cục biết, vì sao lúc thấy Linh Tiêu, hãn sẽ đầu đầy tóc bạc và râu bạc trắng, thậm chí ngay cả giọng nói đều biến thành lão nhân.

Thì ra là bởi vì trận pháp này.

Không được!

Nàng quyết không thể để cho đồng bạn đã từng sống nương tựa lẫn nhau cứ như vậy chết già.

"Chủ nhân, người có biện pháp nào không, đúng rồi, Tử Tà đại nhân nhất định có biện pháp, chủ nhân, ta cầu người làm cho Tử Tà đại nhân ra tay cứu Linh Tiêu một lần đi."

Vân Dao ‘phịch’ một tiếng quỳ gối trước mặt Cố Nhược Vân, giọng điệu cầu xin nói, trong mắt nàng nổi lên nước mắt, mắt đẹp đầy nước nhìn thiếu nữ.

Cố Nhược Vân trầm mặc một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Tử Tà hẳn nói, cấp bậc trận pháp này rất cao, lấy thực lực hiện tại của hẳn còn không có cách nào, chờ về sau mới có thể loại bỏ trận pháp."

Hai mắt Vân Dao sáng lên: "Nói cách khác, Tử Tà đại nhân có biện pháp? Chỉ là muốn thời gian mà thôi?"

"Ừ, chỉ cần hẳn có thể kiên trì đến khi đó."

Nghe được lời nói của Cố Nhược Vân, Vân Dao vội vàng nhìn về phía Linh Tiêu, nói: "Linh Tiêu, người nghe được sao? Chủ nhân nàng có thể cứu người, cho nên người phải tiếp tục kiên trì, bốn người chúng ta tuyệt đối không thể thiếu một mình người!"

Linh Tiêu cười khổ lắc lắc đầu, hẳn đã kiên trì nhiều năm như vậy, hiện giờ thân thể đã đến cực hạn, thật sự không cách nào lại tiếp tục kiên trì.

Cũng may trước khi hẳn chết, còn có thể nhìn thấy đồng bạn trước kia, như vậy là đủ rồi.

Đáng tiếc duy nhất là, Chu Tước không ở chỗ này.... ....

"Linh Tiêu," Giọng nói Thương Khung khí phách trước sau như một, nhưng đối mặt với đồng bạn trước kia, vẫn là mang theo một chút ôn hòa: "Người biết tung tích của Chu Tước?"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 302

Edit: kaylee

Linh Tiêu lắc lắc đầu: "Ta không biết Chu Tước ở địa phương nào, ta chỉ biết, nàng không ở mảnh đại lục này."

Không ở mảnh đại lục này?

Thương Khung nhíu mày, thật lâu sau mới buông lỏng ra: "Mặc kệ nàng ở địa phương nào, chúng ta đều phải tìm được nàng! Đến lúc đó, người nhất định phải theo chúng ta cùng nhau đi phiến đại lục khác kia! Linh Tiêu, nếu người còn coi ta là lão đại của các người, vậy nghe lời ta nói! Nhất định phải tiếp tục kiên trì, chúng ta tuyệt đối sẽ không buông tay người, người cũng đừng buông tha cho bản thân, nếu không, người sẽ không xứng là đồng bạn của chúng ta."

Thân mình Linh Tiêu chấn động, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn khí phách như đế vương của Thương Khung, ngay sau đó, hắc cười khổ một tiếng,

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 303

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 304: Tỷ Đệ Gặp Nhau (Mười Một)

Hạ Du nhìn cửa phòng bị đóng, giờ khắc này, nàng biết sai lầm bản thân đã từng phạm phải, bất luận làm cái gì đều không thể bù lại, nếu có thể làm lại một lần, bọn họ tuyệt đối sẽ không lại nghe theo lời nói của Hạ Khởi mà làm bất cứ chuyện gì.

Đáng tiếc lần này, bất luận hối hận như thế nào đều không thể bù lại.

... ..

Đỉnh núi Vân Tiêu, mây trắng quấn quanh, giống như tiên cảnh nhân gian.

Giờ phút này trong Luyện Khí Tông, nữ tử cả người bạch y như tuyết đón gió mà đứng, tay áo bay bay, thuần khiết giống như là tiên nữ, nàng lẳng lặng đứng ở chỗ sâu trong mây trắng, phía trên khuôn mặt dịu dàng mang theo một chút suy nghĩ sâu xa.

Phía sau, ánh mắt Lãnh Ngôn Phong si ngốc nhìn nữ tử tuyệt mỹ phiêu miểu (lúc ẩn lúc hiện) như tiên nữ, trong mắt lãnh khốc mang theo quyến luyến thật sâu.

Nhưng mà nghĩ đến tình huống hiện tại của mình, trong mắt y hiện lên vẻ lo lắng.

Nếu không phải vì người kia, sao bản thân sẽ biến thành tàn phế? Thậm chí ngay cả biểu đạt tình yêu của mình cũng không dám!

Cho dù y không có thấy rõ dáng vẻ của người nọ, nhưng ở trong lòng y sớm đã hận thấu xương người nọ, hận không thể lột da rút gân!

Còn có Cố Nhược Vân.... ..

Nữ nhân kia, vậy mà bị hủy toàn bộ Thanh Long Quốc! Nếu có cơ hội, y tuyệt đối sẽ làm nàng trả giá thảm thối!

Nghĩ vậy, sát khí trên người y càng dày đặc, chỉ là lúc nhìn về phía nữ tử phía trước, tức giận trong mắt dần dần biến mất, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy dịu dàng.

"Sư muội, Triệu trưởng lão Hạ gia đến đây, hi vọng có thể gặp sư muội một lần."

Trưởng lão Hạ gia tìm?

Thi Vân nhú mày, rồi sau đó buông lỏng ra, nàng hoàn hồn nhìn nam tử phía sau, khuôn mặt lộ ra tươi cười nhu hòa: "Người tới là khách, sư huynh, người mời lão tới đây một chút đi."

Luyện Khí Tông và Hạ gia chưa từng có cái gì lui tới, không biết Triệu trưởng lão Hạ gia này tìm đến bản thân là vì chuyện gì.

Trong phòng khách, lão giả bưng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc lão ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy nữ tử bạch y như tuyết kia đi đến từ ngoài khách phòng.

Trên mặt của nàng mang theo tươi cười, nhợt nhạt, nhu hòa, làm cho người ta thư thái thoát nhìn vạn phần thư sướng.

"Thi Vân tiểu thư," Triệu trưởng lão phục hồi tinh thần lại, đứng lên cười nói: "Trước khi ta tiến đến Luyện Khí Tông cũng đã nghe nói đại tiểu thư Thi Vân của Luyện Khí Tông có dung mạo đệ nhất thiên hạ, hiện giờ xem ra quả thật là như thế, quả nhiên là thiên hạ không có nữ tử nào có thể so sánh được."

Cho dù Thi Vân biết lời nói này chỉ là lời khen tặng mà thôi, vì dù sao nữ tử đại lục quá nhiều, tuyệt mỹ càng là không hề thiếu, không ai có thể đảm đương nổi tiếng ‘đệ nhất thiên hạ’ này.

Nhưng mà, nữ tử nào không thích nghe người khác ca ngợi?

Vì vậy sau khi lời này Triệu trưởng lão nói xong, Thi Vân nhợt nhạt cười, nói: "Triệu trưởng lão, không biết Luyện Khí Tông ta và Hạ gia người không có quan hệ gì, vì sao Triệu trưởng lão lại muốn tìm tới cửa? Huống chi, Triệu trưởng lão không tìm cha ta, mà lại tìm ta là vì sao?"

"Thi Vân tiểu thư, chuyện này thật đúng là chỉ có người có thể giúp ta."

Triệu trưởng lão mỉm cười nói: "Ta muốn xin Thi Vân tiểu thư hỗ trợ đoạt Hạ gia thay nhị gia nhà chúng ta! Hiện giờ kế hoạch của nhị gia đều đã tan biến, cũng chỉ có Thi Vân tiểu thư có thể giúp việc này."

"Hà?"

Thi Vân tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Triệu trưởng lão: "Hình như Triệu trưởng lão rất để mắt ta, cái vội này chỉ sợ ta không cách nào giúp."

"Ha ha," Triệu trưởng lão ha ha cười: "Ta nghe nói quan hệ của Luyện Khí Tông và Đông Phương thế gia rất là ác liệt, hàng năm đều là ở bên trong chiến đấu? Nếu Luyện Khí Tông có thể có được Hạ gia trợ giúp, thì có thể liên hợp với Hạ gia cùng nhau thảo phạt Đông Phương thế gia, nếu lão gia chủ tại vị, chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra, Hạ gia

ẩn cư ở trong Thiên Thành chính là không muốn lẫn vào vũng nước đục thế tục, nếu nhị gia kế thừa vị trí gia chủ của Hạ gia, vậy nhị gia tất nhiên có thể trợ giúp Luyện Khí Tông đánh bại Đông Phương thế gia."

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 305

Trong lòng Thi Vân phát ra một tiếng cười lạnh, trên mặt lại không có biến hóa, ý cười vẫn trong suốt như cũ nói: "Cho dù không có Hạ gia, Luyện Khí Tông cũng sẽ không sợ hãi Đông Phương thế gia, Triệu trưởng lão người nghĩ quá nhiều."

"Phải không?" Triệu trưởng lão nhú mày cười: "Thi Vân tiểu thư hẳn là nghe nói sờ dĩ nhiều năm như vậy Hạ gia từng từng không ngã, là vì Thần Thú thần bí sau lưng Hạ gia kia, đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, mỗi đời chỉ có gia chủ mới có thể gặp Thần Thú thần bí sau lưng, nếu Thi Vân tiểu thư nguyện ý hỗ trợ mà nói, Hạ gia chúng ta nguyện ý chấp tay đưa Thần Thú."

Không thể không nói, chuyện này quả thật mê hoặc được Thi Vân.

Một con Thần Thú có lực uy hiếp lớn cỡ nào ở trên đại lục, phỏng chừng không ai không biết.

Nhưng mà chỉ động tâm mà thôi, từ đầu đến cuối Thi

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 306

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 307: Tỷ Đệ Gặp Nhau (Mười Bốn)

"Bảo Hồng Phi Phi lăn ra đây gặp ta!"

Nha hoàn ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ đến Hạ Lâm Ngọc sẽ ra tay, lại còn là vì một nữ nhân!

Tiểu thư nhà mình ái mộ Hạ công tử lâu như vậy, nhưng hôm nay.... ..
.....

Nghĩ đến sau khi tiểu thư thấy được một màn như vậy không biết sẽ thương tâm cỡ nào, trong lòng nha hoàn càng hận Cố Nhược Vân hơn.

"Hồng Phi Phi kia là ai? Có thù hận gì với ta?" Cố Nhược Vân sờ sờ mũi, quay đầu nhìn về phía Hạ Lâm Ngọc.

Sau khi nghe lời nói của Cố Nhược Vân, sắc mặt Hạ Lâm Ngọc dần dần bắt đầu tốt hơn, hãnh sờ sờ đầu, nói: "Hồng Phi Phi là ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) của nhị thúc ta, tiểu di (dì nhỏ) của nàng gả cho ta nhị thúc làm thê, cho nên cũng có một chút quan hệ với Hạ gia, Hồng Phi Phi này suốt ngày dây dưa ta, phỏng chừng là nhìn thấy tỷ đi cùng một chỗ với ta, cho nên mới....."

Vừa nghe lời này, Cố Nhược Vân nhưng là hiểu rõ, thì ra là Hạ Lâm Ngọc chọc họa.

Vừa nói, vừa nghe được phía trước truyền đến một tiếng không dám tin, hơn nữa còn mang theo thống khổ chất vấn.

"Biểu ca, người..... Vì sao người muốn ra tay đánh nha hoàn của ta?"

Hoa phục nữ tử bước nhanh đi tới, giống như là bị oan ức ngập trời, một mặt chất vấn nói: "Nha hoàn của ta làm sai chuyện gì, mà người muốn đối với nàng như vậy? Tục ngữ nói đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, người căn bản là không để ta vào mắt!"

Hạ Lâm Ngọc nhìn Hồng Phi Phi tức đến mức thân thể mềm mại run nhẹ, rất là khinh bỉ nói một câu: "Người xứng ta để người vào mắt? Còn có đừng gọi ta biểu ca, ta không có quan hệ gì với người."

Nói đến cùng, Hồng Phi Phi này chỉ là ngoại sinh nữ của nhị thúc hãnh, quả thật là không có một chút quan hệ với hãnh.

"Biểu ca, sao người nhẫn tâm với ta như thế?" Hồng Phi Phi khóc hoa lệ dầm mưa: "Hơn nữa, nữ tử này có cái gì tốt, người muốn bảo vệ nàng? Một dân chúng bình dân nghèo hèn như vậy, căn bản không xứng đứng ở cạnh người, người đối đãi với ta như vậy, không làm thất vọng La Ly sao?"

Hồng Phi Phi biết bằng vào gia thất của mình không cách nào so sánh với La Ly, có thể mượn dùng cũng chỉ có chút quan hệ thân thuộc, nhưng mà nàng không để ý trở thành tiểu thiếp của Hạ Lâm Ngọc, chỉ cần có thể quần lấy nhi tử của thiếu chủ Hạ gia là đủ rồi.

Huống chi, dáng vẻ Hạ Lâm Ngọc thanh tú tuấn mỹ như thế, có thể có hôn phu như vậy, cả đời nàng đã đủ.

Nhưng mà dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà a miêu a cầu (chó mèo) đều có thể tới tranh thủ tình cảm với bản thân?

Nàng không cam lòng!

La Ly thì thôi đi, nữ tử này tuyệt đối không thể trở thành tiểu thiếp của Hạ Lâm Ngọc.

"Biểu ca, người làm việc này gia gia của người biết không? Nữ nhân này thoát nhìn không có thân phận gì, người nhất định muốn nạp nàng làm thiếp sao? Nàng có tư cách gì trở thành tiểu thiếp của người?"

Hồng Phỉ Phỉ không nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của Hạ Lâm Ngọc, tiếp tục nói: "Người như vậy làm, gia gia của người khẳng định sẽ tức giận, nói không chừng dưới cơn giận sẽ không cho cha của người trở thành người thừa kế Hạ gia nữa, vì một nữ nhân mặt dày mày dạn muốn làm tiểu thiếp của người như vậy, đáng giá sao?"

Ở trong mắt Hồng Phỉ Phỉ, toàn bộ Thiên Thành đều biết La Ly và Hạ Lâm Ngọc là một đôi, nữ nhân này vẫn còn kề cận Hạ Lâm Ngọc, không phải là mặt dày mày dạn vội vàng làm tiểu thiếp cho người ta sao?

Thật là không biết xấu hổ!

Giờ này khắc này, Hồng Phỉ Phỉ quên, nàng mới là người vội vàng muốn trở thành tiểu thiếp của Hạ Lâm Ngọc.....

Sắc mặt Hạ Lâm Ngọc càng tức giận, sau đó ở trước mắt bao người, đã một cước đạp bay Hồng Phỉ Phỉ ra ngoài, ngay sau đó, hẳn không cho Hồng Phỉ Phỉ cơ hội phản ứng, nắm tay hung hăng vung về phía khuôn mặt trang điểm xinh đẹp kia.

"Ta cho người coi thường, cho người mắng nàng!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 308

"Hồng Phi Phi, ta đã sớm nhìn người thật lâu! Người cho rằng tiểu di người là thê tử của nhị thúc ta là có thể muốn làm gì thì làm à? Đừng quên, đương gia làm chủ Hạ gia là gia gia của ta, thiếu chủ Hạ gia là cha của ta! Người chỉ là một ngoại thích (họ hàng bên ngoại) của Hạ gia mà thôi, đừng nói là người, ngay cả nương người ta cũng dám đánh!"

"Hôm nay ai tới cứu người đều không có tác dụng!"

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, ở trong mắt bọn họ cho tới bây giờ tiểu thiếu gia Hạ gia vẫn luôn là người ôn trọng, hiện giờ vậy mà sẽ giận dữ ở trước mặt mọi người, thậm chí không thương hương tiếc ngọc chút nào đánh một nữ nhân?

Nhìn khuôn mặt kia của Hồng Phi Phi, chắc chắc, phỏng chừng chỉ tốt hơn đầu heo một chút.... ....

"Dừng tay! Hạ Lâm Ngọc, người

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 309

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 310: Tỷ Đệ Gặp Nhau (Mười Bảy)

"Ly nhi, nói thật cho vi phụ, nhìn thấy Hạ Lâm Ngọc đối nàng như vậy, con không khó chịu sao?"

La Ngô nhìn nữ nhi quật cường của mình, đau lòng hỏi.

"Mới đầu thì, có một chút, thậm chí còn có chút ghen tị," La Ly nâng lên sáng ngời mắt to, nói: "Sau này dọc theo đường đi con quan sát một chút, ở trong mắt Ngọc ca ca con phát hiện rất nhiều cảm xúc, có không muốn xa rời, có hoài niệm, có kích động, duy nhất không có, là tình yêu, cảm tình giữa bọn họ thật phức tạp, nhưng tuyệt không giống như những người đó thấy, cho nên, phụ thân, con cũng không lo lắng hai người bọn họ sẽ ở cùng nhau..... Nếu..... Nếu cuối cùng bọn họ thật sự ở cùng nhau, nữ nhi thầm nghĩ chúc phúc cho Ngọc ca ca."

"Ngọc ca ca là người nữ nhi yêu nhất, chỉ cần hẳn hạnh phúc, làm cho nữ nhi buông tha cho hạnh phúc, nữ nhi cũng nguyện ý." Trong mắt La Ly lóe ra lệ quang, lại quật cường không để cho nó chảy xuống.

La Ngô than nhẹ một tiếng: "Ly nhi, con trưởng thành. Thành thực rất nhiều."

"Đúng vậy," La Ly cười khổ một tiếng: "Mấy ngày rời đi cùng Ngọc ca ca đã trải qua rất nhiều chuyện, có lẽ Ngọc ca ca vẫn luôn chỉ coi con là muội muội, nếu như thế, con chỉ làm muội muội của hắn, chỉ cần có thể vẫn

luôn thấy hấn là đủ rồi, phụ thân, con đã rất thỏa mãn, thật sự, dù sao Ngọc ca ca không chán ghét con giống như chán ghét Hồng Phi Phi."

Đúng vậy, chỉ cần Ngọc ca ca không chán ghét nàng, nàng đã thỏa mãn.....

"Ly nhi."

Trong mắt La Ngô có chút đau lòng, nhưng mà càng nhiều hơn vẫn là vui mừng.

"Cầm lên được bỏ xuống được, mới là nữ nhi của La Ngô ta, phụ thân cảm thấy kiêu ngạo vì con, nhưng mà chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, hiện tại Hạ thiếu gia không có nữ tử âu yếm, con có thể tranh thủ một lần, chắc hấn hấn sẽ hiểu rõ tâm của con đối với hấn, nếu..... Nếu thật sự không được, thì buông tha đi, nam nhi thiên hạ còn nhiều mà, con có thể theo đuổi một người con thích, phụ thân có thể cam đoan với con, chỉ cần ngày sau con yêu nam tử nào, cho dù hấn là một khối cái (ăn mày), cũng là nữ tể (con rể) của La gia ta, con có thể yên tâm lớn mật yêu đi, đương nhiên điều kiện tiên quyết là nam nhân kia phải có nhân phẩm."

"Cha."

La Ly bổ nhào vào trong lòng La Ngô, khóc to lên.

"Nữ nhi không bỏ được Ngọc ca ca, thật sự thật không bỏ được, cho dù Ngọc ca ca không yêu nữ nhi, nữ nhi cũng muốn thủ cả đời vì hấn, hi vọng phụ thân có thể thành toàn cho nữ nhi."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của La Ly, La Ngô than nhẹ một tiếng, việc của nữ nhân, người làm phụ mẫu hấn đây thật đúng là không cách nào quản.

Bất luận nữ nhi muốn làm cái gì, hấn chỉ có thể ủng hộ.

... ..

Ở ngoài La gia, Hồng gia chủ quay đầu nhìn trạch viện La gia xa hoa, cuối cùng quay đầu đi thẳng về phía Hạ gia.

La gia đã không đồng ý hỗ trợ, vậy lão sẽ đi một mình.

Hạ Lâm Ngọc làm ra việc cầm thú như thế với tôn nữ của lão ở trước mặt mọi người, chắc hẳn Hạ gia chủ cũng sẽ không thể thiên vị quá mức rõ ràng.

Nghĩ đến đây, bước chân của lão không tự chủ được mà bước nhanh hơn.

Lúc này Hạ gia, Hạ lão gia tử vừa nhận được tin tức, nghe nói Quý Y đã đến bên ngoài Thiên Thành, lại bị thủ vệ giữ thành ngăn cản, đang giận tím mặt, tính toán tự mình đi nghênh đón Quý Y.

Nhưng ở thời khắc như thế, Hồng gia chủ lại tìm tới cửa!

"Hạ gia chủ, Hạ tiểu thiếu gia làm chuyện cầm thú không bằng với tôn nữ Hồng Phi Phi của ta, chuyện này Hạ gia chủ ngài phải cho ta một cái công đạo!"

Chuyện cầm thú không bằng?

Vừa nghe nói như thế, Hạ lão gia tử thiếu chút nữa thì ngã quy xuống, tức giận nhìn về phía Hạ Lâm Ngọc bên cạnh, nói: "Tiểu tử thối, tiểu súc sinh người! Làm sao người có thể làm ra loại chuyện này? Đến cùng người làm gì người ta? Ban ngày mà cũng có thể làm ra loại chuyện này! Đến cùng người ***** có phải tôn tử Hạ gia ta hay không!"

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 311

Kỳ thực, Hạ lão gia tử hoàn toàn hiểu lầm, dù sao chuyện cầm thú không bằng, thật dễ dàng làm người ta nghĩ đến cường gian, chẳng lẽ tiểu tử Hạ Lâm Ngọc này to gan lớn mật cường đoạt hoa cúc khuê nữ nhà người ta giữa ban ngày ban mặt?

Loại chuyện súc sinh này, vậy mà tôn tử của ông cũng làm được.

Rất dọa người, quả thực rất dọa người!

"Không sai!" Hồng gia chủ nhìn Hạ Lâm Ngọc bày ra vẻ mặt vô tội, cơn tức càng dâng lên cao: "Tôn nữ Hồng Phi Phi của ta chỉ là quá ái mộ hấn mà thôi, này có cái gì sai? Vậy mà hấn lại trực tiếp đánh tôn nữ của ta như đánh heo? Hiện tại tôn nữ của ta đã bị hấn đánh đến hủy dung, chuyện này, bất luận như thế nào Hạ gia đều phải cho ta một cái công đạo."

Hạ lão gia tử ngây ngẩn cả người, thì ra lão nói cầm thú không bằng là đánh tôn nữ tôn nữ nhà lão?

Nghe vậy, không tự chủ được, Hạ lão gia tử nhẹ nhàng thở ra.

"Hoàn hảo, hoàn hảo, ta còn tưởng rằng hấn thực làm chuyện cầm thú không bằng, ta nói ánh mắt của tôn tử ta không có kém như

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 312

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 313: Tỷ Đệ Gặp Nhau (Hai Mươi)

"Quý Y đại nhân tới đây, lão phu là cố ý tới đón tiếp, kính xin Quý Y theo ta tiến đến chữa trị bệnh của con ta."

"Được," Vệ Y Y gật gật đầu: "Đi trước dẫn đường đi."

Nói xong lời này, nàng lập tức đi theo Hạ lão gia tử vào trong thành, chỉ để lại hai người thủ thành kia nhìn bóng dáng đi xa của mấy người bọn họ mà xuất thần.

Quý Y đại nhân?

Bọn họ không có nghe sai đi? Nữ nhân yêu mị giống như yêu tinh kia, chính là Quý Y tiếng tăm lừng lẫy khắp đại lục?

Trời ạ, bọn họ vậy mà lại bỏ lỡ cơ hội kết bạn với Quý Y tốt như vậy....

.....

Vừa nghĩ vậy, trong lòng hai thủ vệ giữ thành kia lập tức hối hận vạn phần, vừa rồi thế nào không trao đổi với nàng nhiều một chút, để lưu lại một ấn tượng không tệ? Sau này nếu có cái nghi nan tạp chứng (bệnh lạ khó chữa) gì, cũng có thể tìm Quý Y chữa trị....

"Người nói cái gì?"

Phanh!

Trong phòng ngủ, Hạ Khởi hung hăng nện quyển sách trên tay xuống đất, sắc mặt dữ tợn đứng lên, không còn có ôn hòa ngày xưa.

"Quý Y vậy mà đến đây! Nàng đến quá nhanh, không, tuyệt đối không thể để cho thân thể Hạ Tử Hi tốt lên, nếu không ta nỗ lực lâu như vậy đều uổng phí hết! Hạ gia này chỉ có thể là của ta, ai cũng không thể đoạt."

Cũng không biết nhiệm vụ của Triệu trưởng lão như thế nào rồi, chỉ cần có được Luyện Khí Tông trợ giúp, Hạ gia này tất nhiên là vật trong bàn tay y.

"Còn có, nhị gia, vừa rồi người Hồng gia đến, hình như là Hạ Lâm Ngọc đánh Hồng Phi Phi, nhưng mà gia chủ lại ném Hồng gia chủ ra ngoài." Âm vệ cúi đầu, nói.

Phanh!

Hạ Khởi đấm một quyền ở trên bàn, cảm giận nói: "Lão đầu tử kia khinh thường ta ta biết, nhưng tốt xấu gì Hồng gia chủ cũng là nhạc phụ đại nhân của ta, là phụ thân của thê tử ta, hăn làm như vậy, quả thực là hại ta mất mặt!"

Nhạc phụ nhà mình tới cửa, kết quả bị phụ thân ném ra ngoài, lúc này đây, y mất mặt lớn.

Cho tới bây giờ lão nhân kia đều chỉ lo lắng vì phụ tử Hạ Tử Hi, chưa từng nghĩ tới y một chút nào! Thậm chí ngay cả Hồng Phi Phi bị Hạ Lâm Ngọc đánh, ông vẫn là lựa chọn không rõ đúng sai mà bao che Hạ Lâm Ngọc.

"Lão bất tử, ta vốn không tính toán thương tổn người, ta chỉ muốn lấy được vị trí gia chủ Hạ gia, hiện tại tất cả ta làm, đều là người bức ta, nếu không phải người bất công như vậy, ta cũng sẽ không thể không cam lòng!"

Cho nên, đến lúc đó nếu người chết, ngàn vạn lần đừng oán hận ta, tất cả đều là chính người tìm đường chết!

Bàn tay của Hạ Khởi hung hăng nắm lại, hai mắt âm trầm nói.

Từ nhỏ đến lớn, phụ thân của mình chưa từng liếc mắt nhìn qua y, y thật sự không rõ là vì sao! Chẳng lẽ chỉ bởi vì mọi mặt y không bằng Hạ Tử Hi?

Không! Nếu chỉ vì mình không bằng Hạ Tử Hi, ánh mắt hẳn nhìn về phía mình, tuyệt đối sẽ không mang theo coi thường.

Loại coi thường này, giống như là đang nhìn một người xa lạ.

Ngay cả Hạ Lâm Ngọc đã từng là phế vật kia, hẳn đều có thể quan ái (quan tâm yêu thương) nhiều hơn, vì sao lại cố tình đối với bản thân như thế?

"Người cầm lệnh bài đi ngoài cửa thành trông chừng cho ta, nếu Thi Vân tiểu thư Luyện Khí Tông và Triệu trưởng lão trở lại, người lập tức đưa bọn họ tiến vào chỗ ta! Mới đầu, ta chỉ muốn đoạt vị, không muốn cấu kết người ngoài mưu hại Hạ gia, đáng tiếc, nhường nhịn của ta, làm cho một số người được một tấc lại muốn tiến một thước! Vì lợi ích của bản thân ta, ta không thể không làm như thế."

Hạ Khởi khẽ nhắm đôi mắt lại, ở khoảnh khắc mở mắt, một chút âm trầm chợt lóe qua trong mắt, mang theo sát khí nồng đậm.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 314

Bên trong căn phòng, Hạ Tử Hi mở mắt, lập tức nhìn thấy Hạ lão gia tử đang dắt một thiếu nữ đi vào, hăn giật giật người muốn đứng lên, lại bị lão nhân đè lại.

"Tử Hi, ta đã mời Quý Y đến, con được cứu rồi."

Nghĩ vậy, Hạ lão gia tử bắt đầu kích động, hai mắt đều phiếm lệ quang.

Trời biết mấy ngày nay tới giờ hăn gặp bao nhiêu tra tấn, đôi khi ông thật sự muốn

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 315

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 316: Thiên Thành Chấn Động (Ba)

Kỳ thực, Vệ Y Y cũng không biết Cố Nhược Vân thật sự có thể cứu trị hẳn hay không, chỉ là trông thấy biểu cảm nhàn nhạt trên mặt thiếu nữ, nàng có thể rõ ràng, sự phụ là có nắm chắc.

Nếu không, khoảnh khắc nghe nói đến Cổ Long kia nàng sẽ không, còn có thể giữ trạng thái bình tĩnh đến như thế.

"Y Y, người đi lấy một cái bình sứ đến, Cổ Long này là thứ tốt, là dược liệu hiếm có, ta cũng không thể để nó chạy mất."

Cố Nhược Vân nhẹ vỗ về cằm, cười tủm tủm nhìn chăm chăm Hạ Tử Hi, ánh mắt thẳng thừng kia làm cho cả người Hạ Tử Hi hoảng sợ, thật giống như một thổ phỉ đang muốn đánh cướp bản thân.

"Vâng, sư phụ."

Vệ Y Y cười giống như một con hồ ly, khóe mắt tràn ngập sắc thái mỉa hoặc, nàng biết, sư phụ nhà mình là nhìn trúng con Cổ Long kia.

Không tự chủ được, ở trong lòng nàng bi ai một chút vì con Cổ Long kia.

"Cố nha đầu, người có biện pháp?"

Hạ lão gia tử nhìn về phía Cố Nhược Vân, nghi hoặc hỏi.

Không phải ông không tin nàng, thật sự là tất cả mọi người bên ngoài đều lưu truyền, sở dĩ Quý Y nhận Cố Nhược Vân là sư, là nhìn trúng mấy tờ đan phương kia trong tay nàng, tuy rằng ở phương diện tu luyện thiên phú của Cố Nhược Vân không tệ, nhưng lại không nhất định sẽ có thành tựu ở phương diện y học.

Cho nên, lão gia tử có chút không thể tin bệnh trạng ngay cả Quý Y đều thúc thủ vô sách (bó tay hết cách), nàng lại có thể làm được.

"Ta thử một chút."

Cố Nhược Vân nhún vai, trong mắt hàm chứa tươi cười, đừng quên, trong tay của nàng còn có át chủ bài Tử Tà kia.

"Vây..... Được rồi."

Lão gia tử than nhẹ một tiếng, loại tình huống hiện tại này, còn có thể như thế nào đây? Tạm thời để cho nàng thử một chút đi.

... ..

"Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa?"

Trong phòng lớn xa hoa cao điệu, Hạ Khởi đột nhiên đứng lên, trên khuôn mặt anh tuần tràn đầy kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng), còn có hưng phấn không cách nào che giấu kia.

"Quý Y thất bại? Ngay cả nàng cũng trị không khỏi tên khốn khiếp Hạ Tử Hi kia? Ha ha ha, thật là tốt quá, bệnh làm cho Quý Y thúc thủ vô sách, trên đời này còn có ai có thể chữa trị? Ha ha ha, thật sự là ông trời có mắt, không nghĩ tới Độc sư đại nhân quả thật rất có năng lực, lúc này đây, ta xem ai còn có thể cứu Hạ Tử Hi."

"Nhị gia, việc này quả thật là tình huống thuộc hạ dò hỏi được," Người nọ khom người xuống, nói: "Chỉ là, nghe nói Cố Nhược Vân muốn đích thân ra tay cứu người."

"Ha ha."

Hạ Khởi cười lạnh một tiếng, trào phúng gọi lên khoe môi: "Cố Nhược Vân? Một phế vật có vận khí tốt lấy được mấy tờ đan phương mà thôi, nếu không có mấy tờ đan phương kia, nàng cho rằng Quý Y sẽ đi theo nàng? Ta không thể không thừa nhận, ở trong đám người trẻ tuổi thiên phú của nàng quả thật rất tốt, đáng tiếc..... Muốn làm cho loại người tâm cao khí ngạo như Quý Y kia chân chính tâm phục khẩu phục, chính là kiên quyết không có khả năng! Huống chi, bệnh Quý Y cũng trị không hết, nàng có thể có biện pháp nào?"

Y không tin tưởng, bằng vào tuổi của Cố Nhược Vân lại có y thuật mạnh hơn Quý Y.

Dù sao y thuật khác với tu luyện, nó dựa vào không phải là thiên phú, mà là tuổi và lịch duyệt! Bước vào con đường y thuật này càng lâu thì càng tinh thông! Cố Nhược Vân nàng chỉ là một con nhóc mà thôi, trừ bỏ vận khí tốt một chút ra thì không có tác dụng gì, căn bản là không có khả năng trị được bệnh của Hạ Tử Hi.

"Hạ Tử Hi, không phải người chịu đựng rất giỏi sao? Hạ Khởi ta ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, rốt cục có thể quật khởi, từ đây về sau, Thiên Thành này là thiên hạ của ta, người thuận thì sống, kẻ nghịch thì chết!"

Nếu không phải vì không làm cho Hạ lão gia tử cảnh giác, giờ khắc này, Hạ Khởi thật muốn ngẩng đầu điên cuồng cười, phát tiết ẩn nhẫn và không cam lòng nhiều năm như vậy của y!

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 317

Giờ phút này, ở trên sơn mạch (dãy núi) cách Thiên Thành không xa, một tia sáng vàng chợt rơi xuống, lập tức khuếch tán ra ở trên sơn mạch, thế cho nên cả ngọn núi đều bị vây quanh ở bên trong ánh sáng vàng kia, làm cho các cư dân ở gần sơn mạch đều nhìn đến ngậy người, cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy qua tình cảnh như thế.... ..

Thần Thú xuất thế, trời giáng dị tượng (hiện tượng lạ)!

Cho dù là Thiên Thành có chút khoảng cách với sơn mạch, đều thấy được ánh sáng vàng kia.....

Vì thế, toàn bộ Thiên Thành đều chấn động!

Thủ lĩnh tất cả thế lực đều tụ tập ở tại Hạ gia, bao gồm Hồng gia chủ ngày ấy bị Hạ gia đuổi ra khỏi cửa, tất cả đều thương lượng Thiên Thành nên làm như thế nào.

Ở trên đại lục, Linh Thú có được huyết mạch Thần Thú có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ đạt được một

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 318

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 319: Nhật Được Một Con Thú Nhỏ (Một)

Ngoài phòng, Hạ Tử Hi sắc mặt tái nhợt dựa vào cửa, trên mặt mang theo mỉm cười suy yếu, ánh mắt của hắn nhìn mọi người ở trong phòng hội nghị, giọng nói nhẹ nhàng nhợt nhạt, giống như một dòng nước mát chảy qua.

"Hi nhi!"

Hai mắt Hạ lão gia tử thật sâu ngóng nhìn nam tử xuất hiện ở ngoài phòng, trên khuôn mặt già nua mang theo tươi cười kích động: "Hi nhi, thân thể của con....."

"Đã không có việc gì."

Ầm!

Lời nói của Hạ Tử Hi giống như một ngọn gió nổ tung, hung hăng thổi qua ở trong lòng mọi người, trong lúc nhất thời vậy mà không cách nào phục hồi tinh thần lại.

Thiếu chủ Hạ gia này vừa nói cái gì đó?

Thân thể của hắn đã không có việc gì?

Phải biết rằng, hắn đã bị rất nhiều Y sư phán tử hình, ngay cả Quý Y đều thúc thủ vô sách, lại có ai có thể chữa trị tốt chứng bệnh của hắn?

Đột nhiên trong lúc đó, tất cả mọi người nhớ lại lời Hạ Khởi mới nói vừa rồi.... ....

Một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, vậy mà lại có thể chữa trị chứng bệnh ngay cả Quý Y đều không có khả năng chữa trị, vậy đến cùng thiếu nữ kia có lai lịch gì?

Sắc mặt Hạ Khởi rất là khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt mang theo mỉm cười kia của Hạ Tử Hi, nắm tay không tự chủ được nắm chặt, trong mắt y toát ra hận ý thấu xương! Mà lúc Hạ lão gia tử quay đầu, lập tức nhìn thấy âm ngoan còn chưa kịp thu lại trong mắt y, ánh mắt dần dần sắc bén lên.

Giờ khắc này, Hạ Khởi cảm nhận được áp lực đến từ bên cạnh, đáy lòng lập tức cả kinh, vội vàng làm cho vẻ mặt khôi phục bình thường, khuôn mặt anh tuấn lộ ra tươi cười ôn hòa.

"Đại ca, chúc mừng người khôi phục khỏe mạnh."

Hạ Khởi đi ra phía trước, vỗ vỗ bả vai của Hạ Tử Hi, nói: "Trong khoảng thời gian này, thật đúng là làm mọi người chúng ta đều thật lo lắng, cũng may rất cục người không có việc gì, nếu không Hạ gia này tất nhiên sẽ đại loạn."

"Đa tạ nhị đệ quan tâm."

Hạ Tử Hi cười cười, khách sáo nói: "Mạng của đại ca tương đối cứng rắn, tạm thời còn không chết được."

Nghe vậy, mặt Hạ Khởi tối sầm lại, chỉ là rất nhanh đã biến mất.

Ở trước lúc Luyện Khí Tông chưa đến, y không thể hành động thiếu suy nghĩ.

"Ha ha!"

Hạ lão gia tử điên cuồng cười hai tiếng, chỉ là lúc nhìn Hồng gia chủ trước mắt, ánh mắt lại khôi phục lạnh lùng, lạnh giọng nói: "Hồng gia chủ, không biết hiện tại người còn có cái gì để nói!"

Giờ này khắc này, sắc mặt Hồng gia chủ từ xanh chuyển trắng, lại từ trắng chuyển xanh, lão hít vào một hơi thật sâu, tận lực bình ổn lửa giận cuộn cuộn trong lòng.

"Đều do Hạ gia chủ phân phó."

Ở loại giờ phút quan trọng này, Hạ Tử Hi vậy mà không có việc gì! Nếu hãn chết thì còn có nhiều chuyện như vậy?

Mà những người vốn đứng ở bên Hồng gia chủ, nhìn thấy tràng diện đột nhiên xảy ra biến hóa, đều theo bản năng xô dịch vị trí xuống bên cạnh, giống như muốn cách lão càng xa càng tốt.

"Tốt lắm, các người đã không có vấn đề gì khác, vậy trở về chuẩn bị đi, một ngày sau xuất phát."

Lần này đi Thiên Sơn, tất nhiên hung hiểm trùng trùng, cho nên phải chuẩn bị tốt vẹn toàn, vì vậy Hạ lão gia tử mới cho thời gian một ngày.

Nghe nói như thế, mọi người ào ào đứng lên cáo từ, từ đầu tới cuối, đều không có người quan tâm Hồng gia chủ, thậm chí cũng không nhìn lão cái nào.... ..

... ..

Ngay tại lúc tất cả thế lực trở về chờ xuất phát, một đám người tới ngoài cửa thành Thiên Thành, đầu lĩnh của những người đó là một nữ tử tướng mạo thanh tú, tay phải của nàng cầm một thanh bội kiếm, tay trái nắm tay

một gã chính thái (*) phẫn nộ đáng yêu, chỉ là tiểu chính thái kia thoạt nhìn vô cùng thành thực ỗn trọng, trên khuôn mặt non nớt không có một chút nào tính trẻ con nên có ở lứa tuổi này.

(*) tiểu chính thái: bắt nguồn từ mangan Nhật, ý chỉ sự đáng yêu của những đứa bé tầm dưới 12 tuổi

"Các người đi Hạ gia thông báo một tiếng, nói..... Người Bách Thảo Đường tiến đến bãi phỏng."

Mạc Vũ nghĩ nghĩ, lập tức báo ra tên Bách Thảo Đường.

Dù sao có rất ít người sẽ biết Ma Tông và Bách Thảo Đường là xuất phát từ trong tay cùng một người.

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 320

Người giữ thành bởi vì chuyện lần trước mà không dám chậm trễ một chút nào, vội vàng vội vàng tiến đến Hạ gia thông báo, không cần một lát, đã có người đến đưa bọn họ vào trong Thiên Thành.

Lúc này, bên trong sân Hạ gia, Cố Nhược Vân nghe được người tới bẩm báo, mày khẽ nhíu lại, cười khẽ

PHỄ SÀI MUỐN NGHỊCH THIÊN: MA ĐỂ CUỒNG PHI

Tiêu Thất Gia
www.dtv-ebook.com

Chương 321

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Nam Nhân Vô Sĩ (1)

Chương 2: Nam Nhân Vô Sĩ (2)

Chương 3: Nam Nhân Vô Sĩ (3)

Chương 4: Phế Vật (1)

Chương 5: Phế Vật (2)

Chương 6: Phế Vật (3)

Chương 7: Phế Vật (4)

Chương 8: Thượng Cổ Phương Hoàng, Tử Tà! (1)

Chương 9: Thượng Cổ Phương Hoàng, Tử Tà (2)

Chương 10: Luyện Đan (Một)

Chương 12: Luyện Đan (Hai)

Chương 13: Luyện Đan (Ba)

Chương 14: Luyện Đan (Bốn)

Chương 15: Luyện Đan (Năm)

Chương 16: Luyện Đan (Sáu)

Chương 17: Luyện Đan (Bảy)

Chương 18: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Một)

Chương 19: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Hai)

Chương 20: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Ba)

Chương 21: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Bốn)

Chương 22: Thái Tử Điện Hạ Lạnh Lùng (Năm)

Chương 23: Phế Vật? Nói Ai? (Một)

Chương 25: Phế Vật? Nói Ai? (Hai)

Chương 26: Phế Vật? Nói Ai? (Ba)

Chương 27: Phế Vật? Nói Ai? (Bốn)

Chương 28: Lăng Gia Âm Hiếm, Gặp Được Ngụy Cơ (Một)

Chương 29: Lăng Gia Âm Hiếm, Gặp Phải Ngụy Cơ (Hai)

[Chương 30: Lăng Gia Âm Hiểm, Gặp Phải Nguy Cơ \(Ba\)](#)
[Chương 31: Tuyệt Thế Mĩ Nam, Nương Tử? \(Một\)](#)
[Chương 32: Tuyệt Thế Mĩ Nam, Nương Tử? \(Hai\)](#)
[Chương 33: Tuyệt Thế Mĩ Nam, Nương Tử? \(Ba\)](#)
[Chương 34: Luyện Khí Tông Vô Sĩ \(Một\)](#)
[Chương 35: Luyện Khí Tông Vô Sĩ \(Hai\)](#)
[Chương 36: Luyện Khí Tông Vô Sĩ \(Bốn\)](#)
[Chương 37: Luyện Khí Tông Vô Sĩ \(Năm\)](#)
[Chương 38: Luyện Khí Tông Vô Sĩ \(Sáu\)](#)
[Chương 39: Thi Vân Ghen Tị \(Một\)](#)
[Chương 40: Thi Vân Ghen Tị \(Hai\)](#)
[Chương 41: Thi Vân Ghen Tị \(Ba\)](#)
[Chương 42: Thiên Bắc Dạ Ghen \(Một\)](#)
[Chương 43: Thiên Bắc Dạ Ghen \(Hai\)](#)
[Chương 44: Thiên Bắc Dạ Ghen \(Ba\)](#)
[Chương 45: Đông Phương Thiếu Trạch Trả Thù \(Một\)](#)
[Chương 46: Đông Phương Thiếu Trạch Trả Thù \(Hai\)](#)
[Chương 47: Đông Phương Thiếu Trạch Trả Thù \(Ba\)](#)
[Chương 48: Đông Phương Thiếu Trạch Trả Thù \(Bốn\)](#)
[Chương 49: Lưu Danh Sử Sách? Để Tiếng Xấu Muôn Đời? \(Một\)](#)
[Chương 50: Lưu Danh Sử Sách? Để Tiếng Xấu Muôn Đời? \(Ba\)](#)
[Chương 50: Lưu Danh Sử Sách? Để Tiếng Xấu Muôn Đời? \(Hai\)](#)
[Chương 53: Cổ Gia Lại Tới Cửa \(Một\)](#)
[Chương 54: Cổ Gia Lại Tới Cửa \(Hai\)](#)
[Chương 55: Cổ Gia Lại Tới Cửa \(Ba\)](#)
[Chương 56: Không Có Vô Sĩ Nhất, Chỉ Có Vô Sĩ Hơn \(Một\)](#)
[Chương 57: Không Có Vô Sĩ Nhất, Chỉ Có Vô Sĩ Hơn \(Hai\)](#)
[Chương 58: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi! \(Một\)](#)
[Chương 59: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi \(Hai\)](#)
[Chương 60: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi \(Ba\)](#)
[Chương 61: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi \(Bốn\)](#)
[Chương 62: Quân Đội Cường Thế Quạt Khởi \(Năm\)](#)

[Chương 63: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Một\)](#)
[Chương 64: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Hai\)](#)
[Chương 65: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Ba\)](#)
[Chương 66: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Bốn\)](#)
[Chương 67: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Năm\)](#)
[Chương 68: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Sáu\)](#)
[Chương 69: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Bảy\)](#)
[Chương 70: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Tám\)](#)
[Chương 71: Tỳ Thí, Nghịch Chuyển \(Chín\)](#)
[Chương 72: Ta Là Người Tốt](#)
[Chương 73: Ta Là Người Tốt 2](#)
[Chương 74: Ta Là Người Tốt](#)
[Chương 75: Lãng Lão Nhân Âm Hiểm \(Một\)](#)
[Chương 76: Lãng Lão Nhân Âm Hiểm \(Hai\)](#)
[Chương 77: Thiên Bắc Dạ Tức Giận \(Một\)](#)
[Chương 78: Thiên Bắc Dạ Tức Giận \(Hai\)](#)
[Chương 79: Thiên Bắc Dạ Tức Giận \(Ba\)](#)
[Chương 80: Chủ Thượng \(Một\)](#)
[Chương 81: Chủ Thượng \(Hai\)](#)
[Chương 82: Thái Tử Tới Chơi \(Một\)](#)
[Chương 83: Thái Tử Tới Chơi \(Hai\)](#)
[Chương 84: Thái Tử Tới Chơi \(Ba\)](#)
[Chương 85: Thái Tử Tới Chơi \(Bốn\)](#)
[Chương 86: Mệnh Khởi Đông Phương \(Một\)](#)
[Chương 87: Mệnh Khởi Đông Phương \(Hai\)](#)
[Chương 88: Mệnh Khởi Đông Phương \(Ba\)](#)
[Chương 89: Mệnh Khởi Đông Phương \(Bốn\)](#)
[Chương 90: Thu Phục Quỷ Y \(Một\)](#)
[Chương 92: Thu Phục Quỷ Y \(Hai\)](#)
[Chương 93: Thu Phục Quỷ Y \(Bốn\)](#)
[Chương 94: Thu Phục Quỷ Y \(Năm\)](#)
[Chương 95: Lòng Tham Của Lãng Ngọc \(Một\)](#)

[Chương 96: Lòng Tham Của Lăng Ngọc \(Hai\)](#)
[Chương 97: Lòng Tham Của Lăng Ngọc \(Ba\)](#)
[Chương 98: Lòng Tham Của Lăng Ngọc \(Bốn\)](#)
[Chương 99: Võ Giả Sơ Cấp \(Một\)](#)
[Chương 100: Võ Giả Sơ Cấp \(Hai\)](#)
[Chương 101: Võ Giả Sơ Cấp \(Ba\)](#)
[Chương 102: Võ Giả Sơ Cấp \(Bốn\)](#)
[Chương 103: Võ Vương Đối Võ Vương \(Một\)](#)
[Chương 104: Võ Vương Đối Võ Vương \(Hai\)](#)
[Chương 105: Võ Vương Đối Võ Vương \(Ba\)](#)
[Chương 106: Võ Vương Đối Võ Vương \(Bốn\)](#)
[Chương 108: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Một\)](#)
[Chương 109: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Hai\)](#)
[Chương 110: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Bốn\)](#)
[Chương 111: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Năm\)](#)
[Chương 112: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Sáu\)](#)
[Chương 113: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Bảy\)](#)
[Chương 114: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Tám\)](#)
[Chương 115: Cường Giả Đến Từ Linh Tông \(Chín\)](#)
[Chương 116: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân \(Một\)](#)
[Chương 117: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân \(Hai\)](#)
[Chương 118: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân \(Ba\)](#)
[Chương 119: Lòng Trả Thù Của Nam Nhân \(Bốn\)](#)
[Chương 120: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Một\)](#)
[Chương 121: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Hai\)](#)
[Chương 122: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Ba\)](#)
[Chương 123: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Bốn\)](#)
[Chương 124: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Năm\)](#)
[Chương 125: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Sáu\)](#)
[Chương 126: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Bảy\)](#)
[Chương 127: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Tám\)](#)
[Chương 128: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Chín\)](#)

[Chương 129: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Mười\)](#)
[Chương 130: Hội Đấu Giá Khiếp Sợ Bốn Nước \(Mười Một\)](#)
[Chương 131: Thiên Thành, Hạ Gia \(Một\)](#)
[Chương 132: Thiên Thành, Hạ Gia \(Hai\)](#)
[Chương 133: Bán Đấu Giá Giá Trên Trời \(Một\)](#)
[Chương 134: Bán Đấu Giá Giá Trên Trời \(Hai\)](#)
[Chương 135: Bán Đấu Giá Giá Trên Trời \(Ba\)](#)
[Chương 136: Bán Đấu Giá Giá Trên Trời \(Bốn\)](#)
[Chương 137: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Một\)](#)
[Chương 138: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Hai\)](#)
[Chương 139: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Ba\)](#)
[Chương 140: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Bốn\)](#)
[Chương 141: Ba Năm \(Một\)](#)
[Chương 142: Ba Năm \(Hai\)](#)
[Chương 143: Cổ Hương Lâm Trở Về \(Một\)](#)
[Chương 144: Cổ Hương Lâm Trở Về \(Hai\)](#)
[Chương 145: Yến Hội Phong Ba \(Một\)](#)
[Chương 146: Yến Hội Phong Ba \(Hai\)](#)
[Chương 147: Yến Hội Phong Ba \(Ba\)](#)
[Chương 148: Yến Hội Phong Ba \(Bốn\)](#)
[Chương 149: Yến Hội Phong Ba \(Năm\)](#)
[Chương 150: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tỏ \(Một\)](#)
[Chương 151: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tỏ \(Hai\)](#)
[Chương 152: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tỏ \(Ba\)](#)
[Chương 153: Thân Phận Của Quý Y Được Làm Sáng Tỏ \(Bốn\)](#)
[Chương 154: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Một\)](#)
[Chương 155: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Hai\)](#)
[Chương 156: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Ba\)](#)
[Chương 157: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Bốn\)](#)
[Chương 158: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Năm\)](#)
[Chương 159: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ Thần Bí \(Sáu\)](#)
[Chương 160: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Một\)](#)

[Chương 161: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Hai\)](#)
[Chương 162: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Ba\)](#)
[Chương 163: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Bốn\)](#)
[Chương 164: Diên Niên Ích Thọ Đan \(Năm\)](#)
[Chương 165: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Một\)](#)
[Chương 166: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Hai\)](#)
[Chương 167: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Ba\)](#)
[Chương 168: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Bốn\)](#)
[Chương 169: Cổ Nhược Vân Âm Hiểm \(Năm\)](#)
[Chương 170: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Một\)](#)
[Chương 171: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Hai\)](#)
[Chương 172: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Ba\)](#)
[Chương 173: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Bốn\)](#)
[Chương 174: Đan Phương Đưa Tới Phân Tranh \(Năm\)](#)
[Chương 175: Thu Phục Bạch Hổ \(Một\)](#)
[Chương 176: Thu Phục Bạch Hổ \(Hai\)](#)
[Chương 177: Thu Phục Bạch Hổ \(Ba\)](#)
[Chương 178: Thu Phục Bạch Hổ \(Bốn\)](#)
[Chương 179: Thu Phục Bạch Hổ \(Năm\)](#)
[Chương 180: Thu Phục Bạch Hổ \(Sáu\)](#)
[Chương 181: Thu Phục Bạch Hổ \(Bảy\)](#)
[Chương 182: Sát Thủ Huyền Âm Điện \(Một\)](#)
[Chương 183: Sát Thủ Huyền Âm Điện \(Hai\)](#)
[Chương 184: Sát Thủ Huyền Âm Điện \(Ba\)](#)
[Chương 185: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Một\)](#)
[Chương 186: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Hai\)](#)
[Chương 187: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Ba\)](#)
[Chương 188: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Bốn\)](#)
[Chương 189: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Năm\)](#)
[Chương 190: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Sáu\)](#)
[Chương 191: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Bảy\)](#)
[Chương 192: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Tám\)](#)

[Chương 193: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Chín\)](#)
[Chương 194: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Mười\)](#)
[Chương 195: Tá Thượng Thần Tức Giận \(Mười Một\)](#)
[Chương 196: Thanh Long Thiên Khung \(Một\)](#)
[Chương 197: Thanh Long Thiên Khung \(Hai\)](#)
[Chương 198: Thanh Long Thiên Khung \(Ba\)](#)
[Chương 199: Thanh Long Thiên Khung \(Bốn\)](#)
[Chương 200: Thanh Long Thiên Khung \(Năm\)](#)
[Chương 201: Thanh Long Thiên Khung \(Sáu\)](#)
[Chương 202: Thanh Long Thiên Khung \(Bảy\)](#)
[Chương 203: Ác Có Ác Báo \(Một\)](#)
[Chương 204: Ác Có Ác Báo \(Hai\)](#)
[Chương 205: Ác Có Ác Báo \(Ba\)](#)
[Chương 206: Ác Có Ác Báo \(Bốn\)](#)
[Chương 207: Ác Có Ác Báo \(Năm\)](#)
[Chương 208: Ác Có Ác Báo \(Sáu\)](#)
[Chương 209: Báo Ứng \(Một\)](#)
[Chương 210: Báo Ứng \(Hai\)](#)
[Chương 211: Báo Ứng \(Ba\)](#)
[Chương 212: Báo Ứng \(Bốn\)](#)
[Chương 213: Báo Ứng \(Năm\)](#)
[Chương 214: Báo Ứng \(Sáu\)](#)
[Chương 215: Báo Ứng \(Bảy\)](#)
[Chương 216: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Một\)](#)
[Chương 217: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Hai\)](#)
[Chương 218: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Ba\)](#)
[Chương 219: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Bốn\)](#)
[Chương 220: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Năm\)](#)
[Chương 221: Đông Phương Thế Gia Xin Giúp Đỡ \(Sáu\)](#)
[Chương 222: Phế Sài Hoàng Tử \(Một\)](#)
[Chương 223: Phế Sài Hoàng Tử \(Hai\)](#)
[Chương 224: Phế Sài Hoàng Tử \(Ba\)](#)

[Chương 225: Phế Sài Hoàng Tử \(Bốn\)](#)
[Chương 226: Phế Sài Hoàng Tử \(Năm\)](#)
[Chương 227: Phế Sài Hoàng Tử \(Sáu\)](#)
[Chương 228: Phế Sài Hoàng Tử \(Bảy\)](#)
[Chương 229: Phế Sài Hoàng Tử \(Tám\)](#)
[Chương 230: Bóng Dáng Quen Thuộc \(Một\)](#)
[Chương 231: Bóng Dáng Quen Thuộc \(Hai\)](#)
[Chương 232: Bóng Dáng Quen Thuộc \(Ba\)](#)
[Chương 233: Bóng Dáng Quen Thuộc \(Bốn\)](#)
[Chương 234: Không Chết Tử Tế Được? \(Một\)](#)
[Chương 235: Không Chết Tử Tế Được? \(Hai\)](#)
[Chương 236: Sinh Nhi Tử Không Có Cúc Hoa \(Một\)](#)
[Chương 237: Sinh Nhi Tử Không Có Cúc Hoa \(Hai\)](#)
[Chương 238: Vu Oan Giá Họa \(Một\)](#)
[Chương 239: Vu Oan Giá Họa \(Hai\)](#)
[Chương 240: Vu Oan Giá Họa \(Ba\)](#)
[Chương 241: Vu Oan Giá Họa \(Bốn\)](#)
[Chương 242](#)
[Chương 243](#)
[Chương 244: Thần Thú Huyền Vũ \(Hai\)](#)
[Chương 245: Người Hạ Gia Tới \(Một\)](#)
[Chương 246: Người Hạ Gia Tới \(Hai\)](#)
[Chương 247: Người Hạ Gia Tới \(Ba\)](#)
[Chương 248: Người Hạ Gia Tới \(Bốn\)](#)
[Chương 249: Người Hạ Gia Tới \(Năm\)](#)
[Chương 250: Người Hạ Gia Tới \(Sáu\)](#)
[Chương 251: Người Hạ Gia Tới \(Bảy\)](#)
[Chương 252: Người Hạ Gia Tới \(Tám\)](#)
[Chương 253: Người Hạ Gia Tới \(Chín\)](#)
[Chương 254: Người Hạ Gia Tới \(Mười\)](#)
[Chương 255: Người Hạ Gia Tới \(Mười Một\)](#)
[Chương 256: Người Hạ Gia Tới \(Mười Hai\)](#)

[Chương 257: Người Hạ Gia Tới \(Mười Ba\)](#)
[Chương 258: Người Hạ Gia Tới \(Mười Bốn\)](#)
[Chương 259: Người Hạ Gia Tới \(Mười Năm\)](#)
[Chương 260: Người Hạ Gia Tới \(Mười Sáu\)](#)
[Chương 261: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Một\)](#)
[Chương 262: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Hai\)](#)
[Chương 263: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Ba\)](#)
[Chương 264: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Bốn\)](#)
[Chương 265: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Năm\)](#)
[Chương 266: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Sáu\)](#)
[Chương 267: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Bảy\)](#)
[Chương 268: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Tám\)](#)
[Chương 269: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Chín\)](#)
[Chương 270: Lần Đầu Tiên Giao Phong \(Mười\)](#)
[Chương 271: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận \(Một\)](#)
[Chương 272: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận \(Hai\)](#)
[Chương 273: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận \(Ba\)](#)
[Chương 274: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận \(Bốn\)](#)
[Chương 275: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận \(Năm\)](#)
[Chương 276: Hạ Lão Gia Tử Tức Giận \(Sáu\)](#)
[Chương 277: Hạ Khởi Dối Trá \(Một\)](#)
[Chương 278](#)
[Chương 279](#)
[Chương 280: Hạ Khởi Dối Trá \(Bốn\)](#)
[Chương 281](#)
[Chương 282](#)
[Chương 283: Hạ Khởi Dối Trá \(Bảy\)](#)
[Chương 284](#)
[Chương 285](#)
[Chương 286: Hạ Khởi Dối Trá \(Mười\)](#)
[Chương 287](#)
[Chương 288](#)

[Chương 289: Huyền Vũ Linh Tiêu \(Một\)](#)
[Chương 290](#)
[Chương 291](#)
[Chương 292: Huyền Vũ Linh Tiêu \(Bốn\)](#)
[Chương 293](#)
[Chương 294](#)
[Chương 295: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Hai\)](#)
[Chương 296](#)
[Chương 297](#)
[Chương 298: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Năm\)](#)
[Chương 299](#)
[Chương 300](#)
[Chương 301: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Tám\)](#)
[Chương 302](#)
[Chương 303](#)
[Chương 304: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Mười Một\)](#)
[Chương 305](#)
[Chương 306](#)
[Chương 307: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Mười Bốn\)](#)
[Chương 308](#)
[Chương 309](#)
[Chương 310: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Mười Bảy\)](#)
[Chương 311](#)
[Chương 312](#)
[Chương 313: Tỷ Đệ Gặp Nhau \(Hai Mười\)](#)
[Chương 314](#)
[Chương 315](#)
[Chương 316: Thiên Thành Chấn Động \(Ba\)](#)
[Chương 317](#)
[Chương 318](#)
[Chương 319: Nhật Được Một Con Thú Nhỏ \(Một\)](#)
[Chương 320](#)

Chương 321